

Giới thiệu *Quý Hoàng Phi*

Truyện *Quý Hoàng Phi* thuộc thể loại truyện trọng sinh cổ đại có đôi chút huyền huyền làm nổi bật các tình tiết mà tác giả Sương Hoa muốn đề cập đến! Nàng rất yêu vị phu nhân của mình, nàng có thể hi sinh tất cả vì người yêu.

Nhưng cũng vì phu nhân đáp lại tình yêu đó là một cái chết xảy ra với nàng, nàng rơi từ trên lầu cao xuống mà mất mạng. Còn vương vấn trên thế gian khiến linh hồn không tan, nàng trọng sinh, lại trở thành muội muội của kẻ thù?

Điều đáng nói hơn là thân thể mà nàng trọng sinh vào cũng chết vì đắc tội với nàng? Một câu chuyện rất gây cân phía trước đang chờ quý khám phá!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mất mạng tại Lạc Hoa lâu

Dưới ánh trăng yếu ớt, trong Lạc Hoa lâu, Tạ Hoàng Thanh ngồi yên lặng bất động. Ánh trăng mờ ảo cũng không giấu hết được ngũ quan xuất chúng của nàng, trong ánh sáng lung linh đôi mắt đen càng thêm mỹ lệ.

Tạ Hoàng Thanh nhìn bóng đêm mờ mịt bao phủ đỉnh đài lầu các, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhớ tới trăm năm gia nghiệp của Tạ gia, trải qua ba năm gian khổ rét cắt da cắt thịt, cuộc chiến đoạt ngôi vị hoàng đế cuối cùng cũng kết thúc với thắng lợi của phu quân nàng. Thế sự thay đổi, lịch sử Đại Dân rút cuộc đã mở sang một trang mới — buổi trưa ngày mai, phu quân của nàng - Tề vương Triệu Tề sẽ đi lên ngôi vị mà mọi người ngưỡng mộ, mà nàng cũng không còn là Tề vương phi nữa, sẽ là hoàng hậu của Đại Dân.

Ánh mắt của nàng rơi trên người Triệu Tề ngồi đối diện, dung mạo nam tử tuyệt thế ở dưới ánh trăng loang lổ càng tăng thêm mị hoặc, con ngươi đen thăm thẳm ra tà khí mà xinh đẹp, ý cười nhẹ nhàng không đạt tới đáy mắt, bạc môi mỏng lạnh lùng.

Nghe nói ——

Môi mỏng thường là người vô tình.

Trong lòng nàng cười khổ một tiếng, là vợ chồng ba năm, hần đem nàng cùng toàn bộ sinh mạng của Tạ gia dốc hết sức lực thực hiện lý tưởng của hần, nhưng hần chưa từng coi bỏ lớp áo khoác lạnh lùng đối với nàng, những lời đường mật bình thường giữa hai vợ chồng lại càng là hy vọng xa vời.

Có lúc nàng nghĩ, khi còn trẻ mình có quá mức tùy hứng hay không?

Đúng rồi, thời điểm đó, nàng là nữ nhi độc nhất của Tạ gia — đệ nhất thương gia của Giang Nam. Sau khi cha mẹ qua đời, một mình nàng chống đỡ cả một gia tộc lớn như vậy, sự thông minh và trí tuệ của nàng truyền khắp Đại Dân. Có người hâm mộ, cũng có kẻ ghen tỵ, khi đó, nàng trẻ tuổi tiêu sái tùy tiện, ở trên đường cái người người đồng đúc, chỉ một cái liếc nhìn thấy hần —— tựa như thần tiên, nam tử phong lưu tà mị.

Sau đó, nàng một lòng một dạ phải gả cho hần. Hần nói, vợ của hần không thể là thương nhân — hạng người mà hần coi là dè tiện nhất này, nàng lập tức đóng tất cả các cửa hàng, bán đi toàn bộ, lại đem rất nhiều ngân phiếu giao cho hần ủng hộ cho quân đội tiền tuyến. Hần còn nói, là một cô nương thì nên nhu nhược dịu ngoan, giúp chồng chăm sóc, dạy dỗ con cái, nàng liền thu hết tất cả ánh sáng, cố gắng làm một nữ tử nhu nhược dịu dàng, giúp chồng dạy con.

Từ đó, trên đời không còn quý nữ của Tạ gia nữa, chỉ có một vị phu nhân ngày một tái nhợt tiêu tụy.

Phát giác nàng thất thần, Triệu Tề nhắc bầu rượu, tự mình rót rượu cho nàng, tiếng nói bình thản nhu hòa: "Thanh nhi, đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không có gì!" Nàng nhanh chóng hoàn hồn, cười không được tự nhiên, "Ta đang nghĩ, chúng ta đã quen biết ba năm, ba năm, thời gian thật lâu, chàng xem —— hình như ta đã có sợi tóc trắng rồi này!" Nàng nhìn hần, vén nhẹ tóc bên thái dương, ở nơi đó có một sợi tóc bạc thật dài.

Triệu Tề chỉ liếc mắt qua một cái: "Nàng mới hai mươi tuổi!" Nói xong nâng ly rượu lên.

Tạ Hoàng Thanh cùng hần chạm cốc, con ngươi sáng trong mang theo một tia buồn bã: "Sau này sẽ có nhiều hơn, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất ngày sau không cần than thở, má hồng chưa nhạt mà ân tình đã dứt." Nếu Triệu Tề trở thành Hoàng đế, chắc chắn sẽ không thể thiếu được tam cung lục viện, mà năm nay nàng đã hai mươi tuổi rồi.

"Triệu Tề, tối nay ta muốn hỏi chàng một điều, mặc kệ ngày sau như thế nào, ta chỉ muốn mình có được đáp án!" Không biết có phải bởi vì ánh trăng quá đẹp hay không, còn mượn thêm cảm giác say, trong lòng nàng tràn đầy một suy nghĩ cố chấp, nàng mơ hồ có cảm giác nếu lúc này không hỏi thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

"Được, nàng nói đi!" Trả lời đơn giản, nam tử đối diện thậm chí còn không có ngẩng đầu.

"Chàng —— có yêu ta sao?"

Nam tử giật mình ngẩng đầu, hình như không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy, ít nhất, trong trí nhớ của hắn, nữ tử này chỉ biết ngây ngốc làm hắn vui lòng, chưa từng đòi hỏi hay cầu xin hắn cái gì.

Bóng đêm rã rồi, ánh trăng loang lổ, uống qua rượu khiến ánh mắt nàng mê ly, mênh mông trong suốt, có một loại mỹ lệ đặc biệt rung động lòng người.

Hắn vừa muốn mở miệng, lại bị một tiếng bấm báo bên ngoài truyền tới cắt đứt: "Vương Gia, Binh bộ Thượng Thư Diệp Văn Trung đại nhân cầu kiến!"

Triệu Tề nghe xong, vội vã đứng dậy: "Bốn vương đi trước!"

Nói xong, bóng dáng mạnh mẽ rần rờ không chút do dự đi về chỗ bóng đêm sâu thẳm, nàng giật mình nhìn bóng lưng của hắn biến mất, thật lâu cũng không hoàn hồn ——

"Vương phi!"

Tiếng nói thanh lệ, trong trẻo vang lên trong Lạc Hoa lâu, Tạ Hoảng Thanh bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn về phía cô gái áo vàng đang từ dưới lầu đi lên, dung mạo như mây như tuyết, khẽ nâng lên khuôn mặt xinh đẹp, cần cổ ưu nhã, một động tác giờ tay nhắc chân cũng toát ra thân thể bất phàm, chỉ là —— nàng không nhận ra là ai, khi nào thì thủ vệ của Tề vương phủ lại để một người lạ tiến vào?

Lúc này sắc mặt nàng có chút không vui.

"Vương phi tỷ tỷ, ta là Diệp Cẩn Huyền! Là Vương Gia để cho ta tới đây." Thanh âm mềm mại vang lên, sau khi tự giới thiệu mình, ánh mắt Diệp Cẩn Huyền mang theo một tia quan sát nhìn nàng, giọng nói từ trên cao nhìn xuống, không một chút cung kính, từng bước tiến tới gần.

"Diệp Cẩn Huyền? Đại tiểu thư của Diệp thượng thư sao?" Diệp Cẩn Huyền này nàng cũng đã nghe qua, được xưng là đệ nhất tài nữ cùng mỹ nữ của kinh thành, mà lần này đoạt ngôi hình như Diệp thượng thư cũng xuất lực hỗ trợ không ít, nhưng bên ngoài Lạc Hoa lâu có tầng tầng thủ vệ, làm sao nàng ta có thể lặng lẽ không tiếng động mà đi vào?

Đột nhiên, một trận đau đớn xuyên qua ngực truyền đến, thân thể nàng chao đảo thiếu chút nữa ngã xuống, đựng đồ ly rượu trên bàn, sau một chuỗi tiếng động liên tiếp, ly rượu ngọc lăn xuống, vỡ tan nát ở dưới đất.

Diệp Cẩn Huyền thấy vậy, bật cười: "Độc phát rồi sao?"

Tạ Hoảng Thanh vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên: "Ngươi nói cái gì?"

"Vương Gia sợ tỷ tỷ chết không minh bạch, cho nên muốn Cẩn Huyền tới nói cho tỷ tỷ biết tất cả mọi chuyện —— Vương Gia cùng Cẩn Huyền lưỡng tình tương duyệt, hi vọng tỷ tỷ có thể thành toàn!" Diệp Cẩn Huyền đưa tay nâng cằm của nàng lên.

Tạ Hoảng Thanh hất tay Diệp Cẩn Huyền ra, nhìn khoé miệng Diệp Cẩn Huyền cười đến hả hê, ngực truyền đến từng trận đau nhói, nàng không biết là do nghe được Diệp Cẩn Huyền cùng Tề vương lưỡng tình tương duyệt hay do độc phát mà đau đớn, chỉ cảm thấy sức lực trên người nháy mắt bị rút đi, cảnh vật trước mắt từ từ mờ hồ.

Diệp Cẩn Huyền cười ha ha, hừ nhẹ nói: "Đại quân của Tề vương thuận lợi đánh bại kinh thành đoạt ngôi, cũng là do cha ta xuất lực hỗ trợ. Hôm nay đại cục đã định, nhưng không thể thiếu cha ta ở bên trong điều đình, ngươi chẳng qua chỉ là một thương nữ đệ tiện, muốn tài không có tài, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn gia thế càng không có gia thế, ngày mai Vương Gia lên ngôi hoàng thượng cửu ngũ chí tôn, chỉ là ngươi xứng làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ sao?"

"Không phải như vậy. . . . . ta muốn gặp Vương Gia. . . . ." Một tay Tạ Hoảng Thanh vịn lan can, lắc đầu nhìn Diệp Cẩn Huyền, cố gắng giữ mình thanh tỉnh.

"Vương Gia bây giờ đang cùng cha ta bàn bạc về đại lễ lên ngôi ngày mai, làm sao có thời gian để ý tới ngươi." Diệp Cẩn Huyền dữ tợn cười nói.

"Rượu độc tỷ tỷ vừa mới uống xong, còn có cái gì không hiểu? Tỷ tỷ, không phải ngươi yêu Vương Gia sao? Dĩ nhiên là hi vọng hắn sống tốt đẹp, không phải sao? Ngươi xuất thân ti tiện, Tề vương Điện hạ nếu có một hoàng hậu như ngươi, sẽ chỉ bị người ta xem thường. Nếu là ta, sẽ không phải vậy —— cha ta là trọng thần tiền triều, trong tay nắm giữ ba vạn cấm vệ quân, đối với hắn dù là giúp đoạt ngôi hay giữ vững ngôi vị này cũng đều có trợ giúp rất lớn."

Diệp Cẩn Huyền rõ ràng biết một chút võ công, ngón tay nhân cơ hội điểm vào hai đại huyệt của nàng: "Vương Gia nói cho ta biết, ngươi nói ngươi nguyện ý chết vì hắn! Thế nào? Muốn đổi ý sao?"

Nội tâm chấn động mạnh, nội tạng giống như bị xoắn lại một chỗ, thân thể của nàng bắt đầu không ngừng run rẩy: "Ta không tin. . . . . người tới, có ai không?!" Nàng khàn cả giọng la lên, thanh âm trong không khí lạnh lẽo truyền đi rất xa, vậy mà, thường ngày một tiếng ho khan cũng sẽ kinh động tới thủ vệ của Tề vương, nay lại không có tới một người xuất hiện. Lúc này, tâm của nàng mới thật sự lạnh. Nếu không phải Tề vương hạ lệnh, sao có thể ly khai thủ vệ bên người nàng.

Giờ khắc này, nước mắt của nàng ào ào rơi xuống, trong mắt tràn ngập không phải là sợ hãi trước cái chết mà là đau lòng tuyệt vọng tới thấu xương.

"Ha ha ha. . . . ." Diệp Cẩm Huyền ngửa mặt lên trời cười to, ánh mắt châm chọc, đưa tay đẩy đẩy lồng ngực của nàng. "Thù vạ đã bị Vương Gia điều đi, tỷ tỷ, ngươi có gọi lớn hơn nữa cũng không ai nghe thấy đâu. Xem ngươi khổ sở như vậy, bản tiểu thư tốt bụng giúp ngươi một chút vậy!" Nhẹ nhàng đẩy xuống, nàng liền rơi ra khỏi Lạc Hoa lâu, áo trắng thuần khiết dường như xẹt qua phía chân trời, bóng cây loang lổ trên thân thể của nàng nhanh chóng rơi xuống, tiếng gió xẹt qua bên tai, nước mắt lạnh lạnh dưới bầu trời đêm nhỏ xuống, vẽ ra hình ảnh thê lương ——

Ngươi tên là Triệu Tề? Ta thích ngươi...ngươi lấy ta có được hay không?

Nếu như ngươi không muốn —— ta cũng có thể cưới ngươi a!

Được, ngươi nói không làm thương nhân thì không làm!

Đây là toàn bộ gia sản của Tà gia, ta giao cho ngươi —— về sau, ta cũng là của ngươi!

Đây là bao đựng tiền ta làm, có khó coi một chút. . . . . Nhưng ngươi không thể vứt bỏ nó a!

Triệu Tề, đây là nguyệt châu, có thể chữa trị vết thương, ngươi mang ở trên người, không ai có thể làm tổn thương ngươi.

Triệu Tề, ngươi nhất định phải còn sống trở về, nếu như ngươi chết, ta —— ta liền đi theo.

Bây giờ nhớ lại, thì ra tất cả đều là vở kịch mà nàng độc diễn.

"Bịch" một âm thanh nặng nề vang lên, ngã xuống nằm trên mặt đất, gió lạnh thổi qua, nàng cảm thấy sinh mạng mình từ từ trôi đi, dung mạo tuyệt thế của người đó một lần cuối cùng hiện lên trong tâm trí nàng, tựa hồ có trận hoa mai thổi qua.

Nàng lẩm bẩm "Triệu. . . . . Tề. . . . ."

Một giọt nước mắt chảy xuống, nàng nhìn thấy, bầu trời xa xăm cuộn cuộn mây đen, phảng phất giống như thiên quân vạn mã lao nhanh, hướng về phía chân trời tụ hội.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Linh hồn trọng sinh

Trăng sáng trên bầu trời cao trong nháy mắt nhanh chóng bị bao phủ bởi thành lũy mây đen cuộn cuộn.

"Đi mau!"

Bên ngoài khu rừng, mấy tên gia đình đang áp giải một thiếu nữ tóc tai bù xù đeo cùm gỗ đi sâu vào trong rừng. Thành thạo, trong miệng thiếu nữ có lúc thoát ra tiếng nức nở, có lúc lại cười hi hi ha ha, bộ dạng thật giống một kẻ điên.

"Làm ở nơi này đi!" Một tên trong đó có vẻ nhất gan, thấy xung quanh cây rừng âm u đen thẫm, trong lòng sợ sệt, quay sang mấy tên còn lại đề nghị.

Bọn chúng nhìn sắc trời một chút, xì một tiếng khinh miệt: "Tốt lắm, vậy làm ở đây đi!"

Thiếu nữ quay đầu lại cười khúc khích, một tia chớp giáng xuống, chiếu sáng những lọn tóc rối bời rơi trên gò má xinh đẹp của nàng, thế nhưng. . . . .

"Nhị tiểu thư, ngài không sao chứ, chúng tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ. . . . . Muốn trách thì trách ngài sao lại đắc tội với đại tiểu thư! Tân hoàng lên ngôi. Hôm nay đại tiểu thư là hoàng hậu rồi, lời của nàng ai dám không nghe chứ." Người nọ còn chưa nói xong, một người trong số đó đã lên tiếng cắt ngang hẳn, "Ngươi nhiều lời cùng với một người điên như vậy làm gì?" Một cái liếc mắt, mấy tên gia đình cầm cùm gỗ trong tay liền tiếp đánh xuống, thiếu nữ che đầu thét lên thảm thiết, mồi đầu còn tránh né, sau đó dần dần không còn động đậy.

"Đi!" Tên dẫn đầu tiến lên kiểm tra thiếu nữ đã không còn hô hấp, hô to một tiếng, bọn chúng vội vàng vứt cùm gỗ dính máu đi, vội vã rời khỏi.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời, chiếu sáng cả người đầy vết máu của thiếu nữ.

"Sao dung mạo của nàng lại giống ta như vậy?"

Tà Hoàng Thanh, không, phải là hồn phách của nàng, từ từ đi tới, nhìn gương mặt nhuộm máu của thiếu nữ phía trước, không ngờ lại có năm phần tương tự khi nàng còn sống, chỉ là dung mạo của người này tinh xảo, nhẵn nhụi hơn. Do tuổi vẫn còn nhỏ mà lộ ra những đường nét ngây thơ.

Phía sau nam tử trong y phục màu đen cũng đưa ra bàn tay trắng như tuyết lật xem thân thể thiếu nữ: "Cũng may, so với thân thể kia của người mạnh hơn nhiều!"

Tạ Hoàng Thanh trúng độc bị Diệp Căn Huyền đẩy từ Lạc Hoa lâu xuống, độc xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng còn chưa nói, ngay cả xương cốt cũng vỡ vụn toàn bộ không thể vận hồi.

"Mẫu thân của nàng ấy tên là Lăng Chi."

Tạ Hoàng Thanh kinh ngạc, hỏi "Là dì của ta sao?"

Mẫu thân Lăng Vân của nàng có một muội muội, bởi vì bỏ trốn cùng người khác mà bị trừ ra khỏi tông tịch. Năm đó nàng còn nhỏ, nhưng chuyện này rất ồn ào, cho nên cũng có chút ấn tượng.

"Người mà Lăng Chi năm đó bỏ trốn cùng chính là Diệp Văn Trung."

Nam tử áo đen từ từ ngẩng đầu lên, môi đỏ mím lại, góc cạnh rõ ràng trên mặt không có một chút huyết sắc.

Tạ Hoàng Thanh nghe xong, lập tức trừng lớn mắt, không cam lòng nói: "Cô bé này là nữ nhi của Diệp Văn Trung? Chẳng lẽ người bảo ta đi làm nữ nhi của Diệp Văn trung sao? Lại còn là muội muội của Diệp Căn Huyền?"

Không biết vì sao, sau khi rơi xuống lầu, lúc tỉnh lại lần nữa thì hồn phách của nàng không có tiêu tan, cũng không đi đến luân hồi, mà lại gặp được người này. Hắn nói trong lòng nàng oán khí quá nặng, không vào được luân hồi, chỉ có chấm dứt tâm nguyện mới có thể luân hồi lần nữa. Hắn cũng cam kết có thể giúp nàng quay lại nhân thế. Chỉ là thân thể của nàng không chỉ độc tố lan tràn, mà còn bị ngã hỏng hết xương cốt, không thể đứng lại, chỉ có thể tìm một nơi thích hợp cho thân thể hoàn hồn.

Liên tục đợi mấy ngày, rốt cuộc chờ được một thân thể có thể kết hợp với linh hồn của nàng, nhưng đó lại là muội muội của kẻ thù mà nàng căm hận, nhất thời nàng chưa thể tiếp nhận nổi.

Nam tử áo đen nghe vậy, không nói một lời, đứng dậy định rời khỏi khu rừng.

Tạ Hoàng Thanh nhanh chóng đuổi theo: "Người đi đâu vậy?"

"Không phải là người muốn hoàn hồn sao?"

Tạ Hoàng Thanh sửng sốt, chỉ cảm thấy hận nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái. Trong nháy mắt, nam tử quay đầu lại, mặt nàng lập tức trắng còn hơn cả quả cà, cúi thấp đầu nói: "Người nói như thế nào thì là như vậy đi!" Tìm một thân thể thích hợp không dễ dàng, chờ đợi thêm nữa lại không biết phải chờ đến lúc nào. Mặc dù thân thể này là nữ nhi của Diệp Văn Trung, là muội muội của Diệp Căn Huyền, nhưng dù gì cũng là nữ nhi của dì nàng, cũng còn hơn bây giờ làm Cô Hồn Dã Quỷ bên ngoài.

Nam tử lẩm nhẩm khẩu quyết, giữa ngón tay phát ra một vệt ánh sáng chỉ vào nàng, hồn phách của nàng liền từ từ cúi xuống thân thể thiếu nữ nằm trên mặt đất, dần dần kết hợp làm một.

Bên ngoài rừng rậm truyền đến tiếng gọi to đầy lo lắng: "Tiểu thư. . . . . tiểu thư. . . . ."

Nam tử ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới, một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, lập tức biến mất.

"Tiểu thư. . . . . Ô ô. . . . . tiểu thư người đừng chết. . . . ." Một tiểu nha đầu khoảng mười hai, mười ba tuổi thất thiếu vừa đi vừa khóc chạy tới bên này.

Tạ Hoàng Thanh nằm dưới đất, mí mắt nặng nề, dùng sức gắng gượng rút cuộc mở ra, từ từ nâng thân thể ngồi dậy, liền nhìn thấy tiểu nha đầu đang hốt hoảng chạy tới: "Ta không có chết. . . . ."

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . ." Tiểu nha đầu gào lớn, nhào vào người nàng, thân thể vừa mới ngồi dậy lập tức bị đè lại trên mặt đất.

Tạ Hoàng Thanh cố sức vỗ vỗ đầu của tiểu nha đầu an ủi: "Ta không sao! Chỉ là chảy chút máu thôi." Nàng hôm nay chỉ là giả vờ còn sống, tất cả cảm giác của thân thể đều không có. Nhưng vết thương lại chảy máu không ngừng, xem ra đã bị thương rất nặng. Mặc dù nàng không cảm thấy đau đớn, nhưng bị chảy máu thế này cũng không phải tốt lành gì. Nàng không muốn linh hồn của mình ở trong một cái xác khô, đến lúc đó lại phải đi tìm một thân thể mới, "Nhưng mà, người có thể tìm một chỗ giúp ta cầm máu trước hay không?"

Tiểu nha đầu nghe xong lập tức ngẩng đầu, một đôi mắt to gấu gao nhìn nàng chăm chăm, sau hồi lâu, khóc đến kinh thiên động địa: "Ô ô. . . . . Ô ô. . . . . tiểu thư, người không điên mà. . . . . Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô. . . . ."

Tạ Hoàng Thanh bất đắc dĩ thở dài một hơi, lay lay tiểu nha hoàn, nói: "Có thể do ta bị đánh cho một trận, bây giờ tốt rồi! Trước tiên giúp ta cầm máu được hay không?"

Quả nhiên, tiểu nha đầu dừng khóc, lại tự động bỏ qua yêu cầu của nàng, thút thút hỏi "Kỳ quái, người mỗi ngày đều bị đánh, trước kia tại sao không tốt lên?"

Tạ Hoàng Thanh suy nghĩ một chút, cũng không thể nói tiểu thư nhà nàng đã hồn bay phách tán, nàng chỉ là một linh hồn mượn dùng thân thể này thôi, chuyện quý báu như vậy vẫn không nên nói ra thì hơn! Tạ Hoàng Thanh ngẩng đầu lên, lau máu trên mặt một cái, sâu xa nói: "Có thể do. . . . . trước kia đánh quá nhẹ rồi."

Sau đó, nàng ghé sát vào lỗ tai của tiểu nha đầu, hét lớn: "Có thể giúp ta cầm máu trước hay không. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trở về phủ

Lúc này tiểu nha đầu mới phản ứng lại, vội vàng đỡ nàng ngồi nghỉ dưới một thân cây, xé lung tung mấy khối vải từ vạt váy, giúp Tạ Hoàng Thanh băng bó đơn giản, hành động vô cùng thuần thực, chắc hẳn trước kia thường xuyên làm việc này.

Nghĩ vậy, Tạ Hoàng Thanh khẽ lắc đầu. Một lát sau, băng bó xong xuôi, tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, hít hít mũi: "Tiểu thư, ngài có thể đi được không?"

Tạ Hoàng Thanh gật nhẹ, đứng dậy, vịn vào tiểu nha đầu từng bước ra khỏi khu rừng. Trong tình cảnh hỗn loạn vừa rồi, Tạ Hoàng Thanh không thực sự chú ý tới bộ dáng của tiểu nha đầu này. Bây giờ nhìn lại, mặc dù tiểu nha đầu xanh xao vàng vọt, nhưng ngũ quan cũng không tệ, nhất là cặp mắt to kia, trong veo như đáy hồ nước, thật khiến người khác vui vẻ.

Tạ Hoàng Thanh càng nhìn càng hài lòng, cất tiếng hỏi "Ngươi tên là gì?"

"Nhị tiểu thư, ngài làm sao vậy?" Tiểu nha đầu nghe nàng hỏi xong, đột nhiên dừng bước, thân thể gầy yếu như có đại lực bộc phát, xoay người một cái suýt chút nữa đẩy ngã Tạ Hoàng Thanh.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . Ô ô. . . . . Ngài làm sao vậy? Ngài không nhớ nô tỳ sao?! Ô ô ô. . . . . Chẳng lẽ tiểu thư đã quên rồi? Năm ngài ba tuổi làm đồ bát tử yến của đại tiểu thư bị đại phu nhân giam vào Từ Đường, là nô tỳ ở ngoài cửa cùng ngài nói chuyện. Năm ngài bốn tuổi bị đại tiểu thư đẩy xuống hồ nước, là nô tỳ giúp ngài gọi người tới cứu. Năm tuổi, ngài bị đại tiểu thư lừa gạt rơi vào bẫy săn thú cả một đêm, cũng là nô tỳ cùng khóc với ngài. . . . ."

Tạ Hoàng Thanh vừa ổn định thân thể, đã nghe được tiểu nha đầu khóc lóc kể lể, trên trán trượt xuống ba cái vạch đen. Nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời. Mấy ngày qua âm u, tối tăm, không có lấy một tia nắng mặt trời, nàng lại tìm được một thân thể thích hợp để hoàn hồn, quay lại nhân gian, thật là điều đáng mừng. Huống chi lúc này mây đen đã tan đi, bầu trời quang đãng, trắng sáng sao thưa. . . . . Thật sự không nên có hành động quá khích gì, nhưng hiện tại thân thể này đã đổi chủ rồi! Còn có nha đầu kia. . . . . có gì cũng nói ra miệng hết sao? Từ hôm nay trở đi, nàng phải huấn luyện tiểu nha đầu này có thói quen nói ít làm nhiều mới được!

"Ngươi tên là gì?" Nàng tận lực nở nụ cười tự cho là hòa ái dễ gần, lại không biết dưới đêm trăng, tóc đen hỗn loạn, cả người đầy máu tươi, nhếch miệng cười một cái nhìn đáng sợ tới cỡ nào. Dọa tiểu nha đầu bị sợ hãi tới mức lao đảo một cái, trợn to hai mắt.

"Nô. . . . . nô nô nô. . . . . nô tỳ là Thiên Ngự!"

"Thiên Ngự, chúng ta vừa đi vừa nói nhé!" Tạ Hoàng Thanh trong ánh mắt hoài nghi, hoảng sợ của Thiên Ngự vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng đi về phía trước.

". . . . . Ta tên là gì?"

"Tiểu thư. . . . ." Thiên Ngự nuốt nước miếng, thận trọng hỏi, "Ngay cả tên mình ngài cũng không nhớ sao?"

"Ta quên mất rồi!" Tạ Hoàng Thanh giấu giếm cười nói, "Bị đánh cho một trận như vậy, có quên cũng không có gì là lạ! Không phải ngươi nói trước kia ta là một kẻ điên sao? Một người điên không biết tên tuổi của mình cũng rất bình thường, không phải sao?!"

Thiên Ngự trong làn nước mắt khẽ run lên: "Tiểu thư. . . . . ngài phải chịu khổ rồi! Trước kia mặc dù tiểu thư điên khùng, nhưng vẫn nhớ tên của mình, hơn nữa đối với phu nhân, đối với Thiên Ngự cũng rất tốt. . . . . Có người đánh phu nhân và Thiên Ngự, tiểu thư luôn chắn ở phía trước. . . . . cho nên mới bị đánh nhiều nhất. . . . ."

"Nhất định là bọn họ đã làm đầu của tiểu thư bị thương. . . . . cho nên tiểu thư mới quên như vậy. . . . . Ô ô. . . . . phu nhân mà biết thì làm sao chịu nổi đây!" Thiên Ngự khóc thút thít, "Tiểu thư, là nô tỳ không bảo vệ ngài thật tốt, mới để cho ngài trở thành như vậy. . . . . Ngài trừng phạt nô tỳ đi!"

Tạ Hoàng Thanh không ngờ mình chỉ nói một câu lại khiến Thiên Ngự tuôn ra một tràng như vậy. Thở dài vuốt ve tóc của Thiên Ngự, nhẹ giọng an ủi: "Thiên Ngự đừng khóc! Ít nhất tiểu thư nhà ngươi hiện tại không còn điên nữa rồi, mặc dù quên mất nhiều chuyện, nhưng vẫn còn có ngươi mà! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết, chẳng phải ta sẽ biết hay sao?"

Thiên Ngự thút thít ngẩng đầu lên, nặng nề gạt đầu hai cái, dùng sức nắm chặt bàn tay, sắc mặt hồng hồng nói: "Thiên Ngự sẽ đem toàn bộ chuyện tình nói cho tiểu thư, tiểu thư nhất định phải mau mau nhớ lại đó."

"Ừ!"

"Tiểu thư tên gọi là Diệp Lâm Lang, là nữ nhi của Lăng phu nhân. Trước kia cũng không phải kẻ điên, năm năm tuổi đột nhiên sinh bệnh, sau đó mới phát điên. Lúc xế chiều, nô tỳ không trông nom tốt tiểu thư, khiến tiểu thư chạy vào bên trong Tiễn viện, đụng phải đại tiểu thư mới từ bên ngoài trở về, lúc này mới. . . . ." Thiên Ngự nói xong, nghẹn ngào nói, "Hoàng thượng lên ngôi một ngày trước, vương phi không hiểu sao té xuống lầu mà chết. Mọi người đều nói đại tiểu thư được lập làm hoàng hậu rồi, trong phủ ai cũng không dám đắc tội đại tiểu thư, mà đại tiểu thư từ trước tới giờ đều nhìn nhị tiểu thư không thuận mắt. . . . ."

Tạ Hoàng Thanh nghe xong toàn bộ, nụ cười châm chọc thấp thoáng trong mái tóc rối bời, bàn tay nắm lại thật chặt, móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay.

Không hiểu sao té xuống lầu ư?

Rõ ràng là âm mưu quỷ kế của đôi gian phu dâm phụ đó! Nhất định có một ngày, nàng muốn đòi lại tất cả những gì mà hấn nợ nàng.

Ánh trăng hoà thuận vui vẻ rơi xuống, chiếu sáng ngõ nhỏ tối đen, hai người từ từ đi, chẳng biết lúc nào đã đi tới cửa sau của Diệp phủ. Thiên Ngự bước lên khe khẽ mở cửa, ngó nghiêng một lúc, thấy không có ai mới nhẹ giọng hô, "Tiểu thư, nhanh một chút, thừa dịp không có ai, chúng ta mau chạy vào!"

Tạ Hoàng Thanh, không, là Diệp Lâm Lang hoàn hồn, nói: "Bản tiểu thư về nhà mình còn phải lén lút như vậy sao?" Nói xong liền đi trước đẩy cửa ra, sải bước tiến vào. Thiên Ngự bị dọa đến mức cả người phát run, nhìn Diệp Lâm Lang đã được một quãng xa, không thể không chạy theo sau: "Tiểu thư, nếu bị người nào đó bắt gặp, đi nói cho đại tiểu thư biết ngài về trễ như thế này, ngài lại phải chịu khổ đó."

Diệp Lâm Lang cười thản nhiên, tóc đen rối loạn che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn có một loại hứng thú lạnh lẽo: "Tiểu thư nhà người đã không còn khóc nữa rồi, nàng muốn ức hiếp ta cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Vừa chết một mạng, Diệp Lâm Lang cảm thấy người đứng đầu chấp chương (1) Tạ gia ba năm trước đây đã quay trở lại rồi, cả cơ thể nàng tràn đầy sức lực.

(1) chấp chương: quản lý, trông coi

Diệp Lâm Lang đi theo Thiên Ngự, càng đi chân mày càng nhíu chặt. Thời gian ước chừng uống xong một chén trà, rốt cuộc cũng đến một góc hẻo lánh, Thiên Ngự dừng bước: "Tiểu thư, đã tới nơi rồi, chắc hấn phu nhân đang sốt ruột chờ chúng ta, tiểu thư, chúng ta mau vào thôi!"

Diệp Lâm Lang ngẩng đầu, nhìn tám biển loang lổ giắt trên cửa, lại liếc qua đám cỏ dại cao ngang thân người mọc um tùm trước cửa một chút, khóe miệng không nhịn được co quắp hai cái —— "Bách Thảo viên".

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giả quỷ dọa người

Hai bên đoạn đường này, cỏ dại lan tràn mọc thành bụi, nhìn qua giống như một nơi hoang vu hẻo lánh. Gần tới nơi lại càng thêm quá đáng, tiểu viện đơn sơ gần như bị cây cỏ xung quanh nuốt chửng, khó tách. . . . . lại được gọi là Bách Thảo viên!

Diệp Lâm Lang theo bản năng nhíu nhíu mày, chậm rãi bước vào.

Trong gian phòng ngủ đơn sơ của Bách Thảo viên, cây đèn dầu hắt ra ánh sáng leo lắt, trên giường, chiếc chăn bông rách rưới lộ ra những sợi bông màu đen bần thui, một phụ nhân (1) mở to đôi mắt đỏ ngầu, nhìn trừng trừng vào nữ tử áo vàng rực rỡ kiêu diễm trước mắt, lắc đầu khóc thét lên: "Người. . . . người. . . . người đang gạt ta! Lâm Lang là muội muội của người. . . . Sao người có thể đánh chết nàng? Không thể nào, không thể nào, ta muốn đi hỏi lão gia." Phụ nhân lao nhanh xuống giường, lại lập tức té ngã nằm trên mặt đất.

(1): người phụ nữ trung niên

Thiên Ngự cả kinh, nhấc váy lên muốn chạy vào, nhưng Diệp Lâm Lang lại lấy tay kéo nàng lại: "Suyt!"

Lâm Lang lôi kéo Thiên Ngự chạy thật nhanh trốn sau hành lang, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn vào bên trong qua khe hở trên cửa sổ. Dưới ánh đèn lò mờ, một người phụ nhân tiều tụy, trên mặt nước mắt rơi như mưa, đang ngã nằm rạp trên mặt đất, quả nhiên dung mạo có mấy phần giống với mẫu thân của nàng.

Lòng nàng đau xót, chắc hẳn người này chính là di của nàng.

Lại nhìn sang cô gái mặc áo vàng kia, gương mặt nàng vênh vào hã hê, tia sáng ác độc trong mắt lóe lên, nở nụ cười hài lòng, sau lưng là một nhóm lớn nha hoàn cùng ma ma đi theo. Lúc này, nàng khẽ khom lưng, "Ba" một tiếng, một cái tát đánh thẳng trên mặt phụ nhân: "Bà nói ai là muội muội của bản tiểu thư ta? Nữ nhi do nô tỳ sinh ra cũng chỉ là nô tỳ mà thôi, con gái của một tiểu thiếp ti tiện, nàng xứng là muội muội của ta sao?" Xoay người nhìn nha hoàn phía sau hô lớn: "Thải Diên, thay ta giáo huấn tiện tỳ này một chút, để cho bà ta biết rốt cuộc ai nô tài, ai là chủ tử trong Diệp phủ này!"

Lăng phu nhân đôi mắt đầm lệ, chỉ lắc lắc đầu, không nói thêm lời nào nữa!

Ở bên ngoài cửa sổ, Diệp Lâm Lang nhìn Thải Diên thủ đoạn tàn nhẫn vùng tay lên, từ từ nhếch khóe miệng: Diệp Cẩm Huyền, nguoi cho rằng nguoi của Tạ gia ta dễ bị ức hiếp lắm sao?

diendanlequydon.com

Nàng cúi xuống nhặt hòn đá trên mặt đất, nhẹ nhàng vuốt ve ở trong tay, chỉ cần nha đầu kia dám đánh xuống, nàng sẽ phé tay của à.

Đột nhiên, gió nổi lên, cuộn qua mặt đất bằng phẳng, cửa phòng "ken két" một tiếng mở ra. Diệp Lâm Lang vỗ tay phát ra tiếng, việc này thật thú vị, có câu "có tật giật mình", nhân dịp này nàng muốn tự mình kiểm chứng một phen, để xem mấy người gian trá, ác độc trong kia có chột dạ giật mình hay không.

Không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. Trong nhà, Diệp Cẩm Huyền thấy cửa kia không tiếng động mà mở ra, bên trong viện một trận gió lạnh âm u thổi qua, quả thật cũng bị dọa sợ hết hồn!

Ngay sau đó, trong gió bất chợt truyền đến một tiếng nói rên rĩ, vang vọng —— trả mạng cho ta. . . . .

"Người nào?" Diệp Cẩm Huyền nhìn về phía cửa, lớn tiếng quát hỏi, muốn để bản thân không lâm vào sợ hãi.

"Trả mạng cho ta. . . . . trả mạng cho ta. . . . ." Một nữ tử tóc tai bù xù, cả người đầy vết máu, vuron thẳng đôi tay, vừa đi vừa chao đảo, thân thể giật gật càng ngày càng đến gần, chỉ trong nháy mắt đã đến trước cửa, "Tỷ tỳ. . . . . muội chết thật thê thảm. . . . . thật là đau! Ha ha ha. . . . . Thật là đau!"

Giống như cùng phối hợp với nữ tử, bầu trời đêm quang đãng trong nháy mắt bị mây đen bao phủ, gió thổi trong sân cỏ đại vang lên xào xạc, một đạo tia chớp đánh xuống, chiếu sáng gò má tái nhợt của thiếu nữ, từng giọt, từng giọt máu tươi từ mép tóc chảy xuống, con mắt trợn to. . . . .

"A. . . . ."

Một tiếng thét chói tai dưới màn đêm xẹt qua thành lũy cỏ dại trong Bách Thảo viên, ngay sau đó là "rầm" một tiếng, Diệp Cẩm Huyền vậy mà lại —— ngất đi!

"Như vậy mà cũng sợ!" Diệp Lâm Lang chu miệng, ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn quét nhóm nha hoàn, ma ma đang run run rẩy rẩy. Chỉ thấy những người này bị dọa đến mức nhắm mắt thật chặt, đồng loạt quỳ trên mặt đất hướng nàng dập đầu: "Nhị tiểu thư tha mạng, tha mạng! Là đại tiểu thư hại tính mạng của ngài, ngài đi tìm nàng, đi tìm nàng! Chuyện này thực sự không liên quan tới chúng nô tỳ!"

Diệp Lâm Lang hét lớn một tiếng: "Đứng lên!"

diendanlequydon.com

Mọi người bị nàng quát lớn, giật mình thức tỉnh, từ từ mở mắt ra, run lẩy bẩy nhìn nàng không dám thở mạnh một cái.

Diệp Lâm Lang hừ khẽ, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng: "Mang tiểu thư của mấy người trở về! Nhớ nói cho nàng biết, hành động đàn độn, sớm muộn gì cũng phải trả giá!"

Mọi người như có được lệnh đặc xá, vội vàng ba chân bốn cẳng mang Diệp Cẩm Huyền ra ngoài, đi qua sân viện lại ngã lên ngã xuống. Diệp Lâm Lang nhìn búi tóc của Diệp Cẩm Huyền bị tung ra tán loạn, trên người cũng dính đầy cỏ vụn, không còn một chút bộ dáng của tiểu thư khuê tú! Nàng hừ nhẹ, xoay người tiến lên nâng người phụ nhân đang kinh ngạc nhìn nàng rơi lệ đứng dậy: "Nương. . . . . Lâm Lang không có việc gì, khiến nương lo lắng rồi."

Mẫu thân nàng mắt sẫm, trên người đi lại có một chút mùi vị của mẫu thân, trong lòng nàng bỗng dưng cảm thấy chua xót. Hình như mắt có chút không thoải mái, theo thói quen gơ tay lên, lại đột nhiên nhớ tới, hôm nay nàng không cảm thấy đói bụng, không thấy đau đớn, không biết rét lạnh nóng bức, có lẽ cũng sẽ không chảy nước mắt đâu.

"Lâm Lang. . . . ." Lăng phu nhân gọi một tiếng, ôm chầm lấy nàng, khóc lớn nói: "Lâm Lang của ta không chết. . . . . Lâm Lang của ta không chết. . . . ."

Diệp Lâm Lang nhẹ giọng an ủi Lăng phu nhân nói: "Nương, Lâm Lang không sao, Lâm Lang không có việc gì mà! Lâm Lang còn phải báo hiếu cho nương nữa mà !"

"Lâm Lang. . . . ." Lăng phu nhân nghe được lời nói của Diệp Lâm Lang, sau hồi lâu, trong lòng vô cùng mừng rỡ, càng ôm chặt lấy nàng, nước mắt vui sướng ào ào chảy ra, "Lâm Lang của ta. . . . . cuối cùng, tốt lắm. . . . . như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt."

Diệp Lâm Lang chưa kịp trả lời, Thiển Ngừ đã bước tới ôm lấy cánh tay Lăng phu nhân nói: "Phu nhân, ông trời có mắt, tiểu thư đã khỏe, đã khỏe lại rồi. . . . . cuộc sống sau này của ngài sẽ tốt hơn thôi."

Lăng phu nhân không ngừng gật gật đầu, nước mắt chảy xuống không kìm nổi, trong đôi mắt kia đều là vui sướng tốt độ.

Sau khi Lăng phu nhân biết được Lâm Lang không còn điên điên khùng khùng nữa, mừng đến nỗi không ngừng lôi kéo nàng cùng nói chuyện. Lâm Lang không đành lòng đánh gãy niềm vui này của bà, vì vậy thời điểm hầu hạ Lăng phu nhân đi ngủ thì trên bầu trời đã le lói ánh hừng Đông. Lâm Lang vươn vai duỗi lưng, lúc này mới đi tới gian phòng của mình nằm nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thu phục hai quỷ hồn

Lâm Lang đẩy cửa mở ra, không ngờ cánh cửa rung lắc một hồi, sau đó rắc rắc vài tiếng rồi đổ ập xuống, làm tung lên một màn bụi đất, Lâm Lang phát tay một cái đi vào. Chỉ thấy ngay giữa phòng lớn có một tấm bình phong, màu sắc họa tiết hoa văn loang lổ trên đó đã nhạt nhòa, nhưng được lau vô cùng sạch sẽ. Phía sau bình phong có một cái giường, trên giường chăn nệm đều có đầy đủ, mặc dù có chi chít những mảnh vụn, nhưng vẫn được giặt giũ sạch sẽ cẩn thận —— chợt nghĩ đến chiếc chăn bông rách rưới của Lăng phu nhân trong phòng ngủ, trong lòng Lâm Lang cảm thấy âm ỉ vì sự quan tâm của bà.

Bất chợt một cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Lang đột nhiên quay đầu lại, cảm thấy có hai cặp mắt trừng lớn xuyên qua bình phong nhìn nàng chằm chằm. Nàng đi qua bình phong, quả nhiên thấy hai cái bóng mờ mờ đang ở cửa ra vào ngó nghiêng đảo đảo.

Nhìn kỹ lại, Lâm Lang nhận ra đây là hai con quỷ, nhưng nàng chẳng những không có một chút sợ hãi, mà ngược lại cảm thấy đây cũng chỉ là chuyện bình thường. Cũng đúng! Nàng chỉ là một người chết mượn dùng thân thể người khác để sống lại, còn có cái gì khiến nàng kinh ngạc nữa sao?

Nàng đứng sang một bên, đưa tay làm tư thế mời, nói: "Người tới là khách, đã đến đây rồi, sao không đi vào ngồi một chút?"

"Người có thể nhìn thấy chúng ta."

"Người rốt cuộc là ai? Người không phải là nhị tiểu thư."

Hai con quỷ cả người cháy đen, bốc khói tức giận, bộ dạng này có vẻ như là bị thiêu chết. Bọn họ tựa bên cánh cửa, vén vén mái tóc hỗn độn bị cháy xém, lộ ra gương mặt đen kịt bị thiêu cháy, hai lỗ thủng đen thẫm nhìn chằm chằm Diệp Lâm Lang.

"Ta không phải là người, cũng không phải là quỷ, có thể gọi ta là quỷ y!" Theo truyền thuyết, quỷ y là đan xen giữa người và quỷ, chuyên giải cứu hồn phách của người bị nguyên rủa bao vây mà không thể chuyển kiếp luân hồi và cứu chữa cho linh hồn của những người bị lệ quỷ (1) làm hại tính mạng —— được thể gian xưng là "Thần côn".

(1) lệ quỷ: những con quỷ xấu xa

Vừa mới gặp hai con quỷ này, trong đầu nàng đã hiện ngay lên ba chữ "Tòa Hồn chú", thậm chí ngay cả chú ngữ giải trừ chú thuật cũng xuất hiện rõ ràng bên trong đầu. Nàng có chút ngạc nhiên, tại sao mình lại biết những thứ này, nhưng ngay sau đó bình tĩnh trở lại, chắc hẳn là người đó đã tặng cho nàng năng lực này.

"Quỷ y? Người là quỷ y sao? Vậy người có thể giải trừ Tòa Hồn chú của chúng ta chứ?" Hai con quỷ vừa nghe thấy Lâm Lang tự xưng là quỷ y, kích động van xin nói: "Chúng ta bị vây hãm ở chỗ này đã mười tám năm rồi, nếu không luân hồi chuyển thế, hồn phách của chúng ta sẽ trở thành Cô Hồn Dã Quỷ, không bao giờ được siêu sinh nữa."

Lâm Lang nhìn chúng nói: "Giải trừ Tòa Hồn chú của các người không khó, ta tuy là quỷ y, nhưng đang phải báo thù, các người có thể lấy gì báo đáp ta?"

"Chuyện này. . . ." Hai mặt quỷ nhìn nhau, họ chết oan chết uổng, y phục trên người cũng bị đốt hết, sao còn có vật gì làm thù lao?

Nghĩ vậy, về mặt hai con quỷ trở nên buồn bã.

Nhưng một con quỷ vẫn chưa từ bỏ ý định, bàn tay nắm đen nắm lại, bước lên phía trước nói: "Tỷ muội chúng ta bị vây hãm ở chỗ này đã mười tám năm, chỉ hai năm nữa là muộn kiếp cũng không thể siêu sinh rồi, chỉ cần tiểu thư cứu chúng ta, hai năm thời gian dư lại này, chúng ta nguyện ý nghe tiểu thư sai bảo, hết mình tận trung với tiểu thư!"

Lâm Lang suy tư một lúc, nói: "Đây cũng có thể xem là một chủ ý tốt!" Trước mắt dưới tay nàng không người nào có thể dùng, nếu có thể sai khiến hai con quỷ làm việc cho mình, hành động của nàng sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Lâm Lang nhìn về phía bọn chúng, thấy hai con quỷ lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, nhưng đồng thời lộ ra một tia tham lam, ngập ngừng muốn nói lại thôi: "Nhưng là. . . . ."

Lâm Lang ung dung thân nhiên nói: "Nếu bản tiểu thư muốn dùng các người để làm việc, các người có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại!"

Hai con quỷ liếc mắt nhìn nhau, con quỷ nói chuyện lúc trước tiến lên một bước nói: "VẬY. . . . . nô tỳ sẽ nói thẳng, cho dù có giải trừ Tỏa Hồn chú, chúng nô tỳ vẫn là Quỷ Linh, không thể xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời, làm việc mà tiểu thư giao phó. . . . . thực không dễ dàng! Nếu tiểu thư có thể làm cho chúng nô tỳ trở thành Hồn Linh, có thể luôn ở bên cạnh tiểu thư, thì chúng nô tỳ có thể vì tiểu thư làm được nhiều chuyện hơn."

Lâm Lang giương môi cười nói: "Có đạo lý! Trước mắt bên cạnh ta cũng không có ai có thể dùng được. Nếu các người có thể xuất hiện vào ban ngày, kẻ ra cũng không tồi, nhưng ta phải làm thế nào mới có thể khiến các người từ Quỷ Linh trở thành Hồn Linh?"

Quỷ Linh là hình thức quỷ hồn cấp thấp nhất, phải tu luyện không ngừng để tăng cấp. Quỷ Linh có thể trở thành Hồn Linh, trên nữa là trở thành Minh Linh, cuối cùng trở thành Tiên Linh. Hồn Linh có thể xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời, đi lại tự do. Minh Linh lại có thực thể (2), có thể trở thành Quỷ tốt, qua lại giữa Âm Dương. Tiên Linh thì tương đương với thần tiên, có thể tự do di chuyển cùng phát triển.

(2) thực thể: là một thân thể tồn tại, có thể nhìn thấy được (đại loại thể ^_^)

Lâm Lang nhìn hai con quỷ trước mắt, đã có thực thể của Hồn Linh, lại bị bọn họ cố ý áp chế linh khí, nhìn giống như chỉ là Quỷ Linh, nàng thật sự muốn biết hai con quỷ này rốt cuộc có chủ ý gì?

Nghe nàng nói xong, hai con quỷ nghĩ rằng mình diễn kịch thành công, trong mắt thoáng qua vẻ hưng phấn, nói: "Theo quan sát của chúng nô tỳ, linh hồn của tiểu thư không có một chút tạp khí, là tạo hóa của trời đất, được trời cao che chở. Chỉ cần ngài đâm vào ngón tay, nhỏ một giọt máu trên trán chúng nô tỳ, chúng nô tỳ sẽ được hưởng Tinh Nguyên từ ngài. Pháp lực theo đó cũng tăng lên, chắc hẳn sẽ dễ dàng trở thành thực thể Hồn Linh."

Lâm Lang nghe xong, giả vờ trầm tư nói: "Phương pháp này mặc dù đơn giản, nhưng theo ta biết, nếu làm như vậy, Nguyên Hồn của ta sẽ chịu tác động rất lớn, pháp lực bản tiểu thư cũng sẽ tạm thời mất đi một thời gian. Các người cũng biết, kẻ thù của ta không ít, nếu mất pháp lực trong khoảng thời gian này e rằng không được tốt. . . . ."

Hai con quỷ vội vàng cắt đứt lời nói của Lâm Lang: "Tiểu thư cứ yên tâm, có chúng nô tỳ bảo hộ bên cạnh, bảo đảm trong thời gian ngắn tiểu thư ở nơi này sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì! Hơn nữa, mặc dù Nguyên Hồn của tiểu thư sẽ chịu tác động lớn, nhưng qua đoạn thời gian này sẽ còn tốt hơn trước đó!"

Nguyên Hồn càng vững chắc, chứng tỏ tu vi càng cao! Khi Nguyên Hồn bị thương tổn, chỉ cần không động đến nền tảng, sau khi chịu tác động sẽ tự củng cố thêm. Nếu lần sau có gặp phải tác động tương tự cũng có thể vững chắc hóa giải, cho nên trên thế gian có rất nhiều người tu luyện thuật pháp dùng loại phương pháp này để gia cố (3) Nguyên Hồn của mình, tăng cao tu vi.

(3) gia cố: củng cố, tăng cường

Lâm Lang ra vẻ đã động lòng, làm bộ đồng ý. Nàng cắn rách ngón giữa của mình, nặn ra hai giọt máu chia ra bắn về phía hai con quỷ. Trong nháy mắt, hắc khí từ hai con quỷ dần dần thoát ra, tiêu tán trong không trung. Biến hóa bắt đầu từ hai chân đi lên, hai con quỷ từ từ hiện ra thực thể —— chỉ thấy nám đen biến mất, một con quỷ mặc y phục màu xanh, dáng vẻ thướt tha mềm mại, da thịt trắng như tuyết, gương mặt nhẹ nhàng. Con quỷ còn lại là một thân áo tím, đoan trang xinh đẹp.

"Ha ha ha ha. . . . ." Nữ quỷ áo xanh cười to hai tiếng, nâng lên bàn tay trắng muốt như ngọc vuốt ve gò má mình, "Đa tạ nhị tiểu thư, không ngờ Tinh Nguyên của nhị tiểu thư lại có thể khôi phục tương mạo cho chúng ta!" Họ biết dung mạo sau khi bị thiêu đốt rất khó khôi phục lại, vốn nghĩ nếu có thể tăng tới Minh Linh cũng đã không tệ rồi, không ngờ Tinh Nguyên của nhà đầu trước mắt này còn lợi hại hơn nhiều so với dự đoán của bọn họ!

Sau khi nhỏ ra hai giọt máu, trên mặt Lâm Lang nhanh chóng không còn một chút huyết sắc, xanh xao tái nhợt. Hai con quỷ thấy bộ dạng Lâm Lang suy yếu, liếc mắt nhìn nhau, tham lam trong mắt không chút nào che giấu: "Chúng ta bây giờ đã là Minh Linh, nếu nhỏ thêm máu của tiểu thư một lần nữa, có thể trở thành Tiên Linh hay không đây?"

Lâm Lang vịn vào bình phong, yếu đuối thở hổn hển nói: "Các người. . . . . các người là có ý gì? Các người đã nói sẽ bảo vệ bản tiểu thư, nghe theo ai bảo của ta sao?!"

Nữ quỷ áo xanh bước tới, ha ha cười nói: "Lời của con người còn không thể tin, huống chi là quỷ?"

Hai con quỷ nói xong, lộ ra hàm răng trắng đáng sợ, cười gằn nhào về phía Lâm Lang, chợt phát hiện thân thể mình bắt đầu từ từ biến hình, nhanh chóng tê liệt.

Tình huống phát sinh khiến bọn chúng vô cùng hoảng sợ, rồi rít kêu to: "Chuyện gì đang xảy ra? Chuyện gì đang xảy ra đây? Chân của ta, chân của ta, tay của ta. . . . . A a. . . . ."

Lâm Lang nhìn đáng vẻ sợ hãi quang mang của chúng, tái nhợt trên mặt nhanh chóng biến mất, đứng thẳng người.

Lúc này, trời đã hơi sáng, ánh sáng bên trong phòng vẫn còn mờ mờ, Lâm Lang một thân y phục đơn giản, nghiêng người đứng trước tấm bình phong, giống như một luồng ánh sáng phá vỡ bóng tối.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo châm chọc: "Ta quên nói cho các người biết, vì đề phòng các người không an phận, lúc truyền Tinh Nguyên, bản tiểu thư đã thuận tiện làm Hóa Hồn chủ nguyên rủa các người. Chỉ cần sinh lòng phản trắc, các người sẽ ngay lập tức tan ra, hoàn toàn biến mất trong tam giới."

Hai con quý kinh hoàng hoảng sợ: "Hóa Hồn chủ? Là Hóa Hồn chủ sao. . . . .?"

Hóa Hồn chủ là một loại chú thuật nghịch thiên, mặc kệ là thần linh hay yêu tiên, chú thuật này cũng có thể nguyên rủa hồn phách của bất cứ ai bị tiêu tan, vĩnh viễn biến mất trong tam giới, theo truyền thuyết. . . . . chỉ có Minh Hoàng cùng Minh Hậu mới có thể thực hiện loại chú thuật này.

Trong nháy mắt lập tức hiểu được, quả nhiên bọn họ là chọc vào người không nên chọc. . . . .

Hai con quý khóc miệng co rút, dùng hết sức lực lại gần Lâm Lang, khóc lóc thảm thiết, "Chúng nô tỳ biết sai rồi, biết sai rồi, về sau cũng không dám nữa, xin tiểu thư tha mạng. . . ."

Khóc miệng Lâm Lang nở nụ cười lãnh khốc, lạnh lùng nhìn hai con quý: "Lời của con người còn không thể tin, huống chi là quý?"

"Tiểu thư, chúng nô tỳ thật sự không dám nữa, thật không dám nữa. . . . ."

"Chúng nô tỳ lấy hồn phách mà thề, sẽ trung thành với tiểu thư cho đến ngày linh hồn bị tiêu tan. . . . ."

Lâm Lang lạnh lùng nhìn hai con quý khóc lóc thề thốt, cho đến khi bọn chúng đã tiêu tan gần hết chỉ còn lại đỉnh đầu, nàng mới nâng tay lên, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, hai con quý nhanh chóng trở về hình dáng xinh đẹp lúc trước. Chúng nom nớp lo sợ, ánh mắt nhìn Lâm Lang tràn ngập kính sợ, cũng không dám lơ đãng nữa. Lâm Lang lạnh lùng nói: "Lần này chỉ là giáo huấn các người một chút!"

Hai con quý đồng loạt quý xuống trước mặt Lâm Lang nói: "Chúng nô tỳ Thanh Y, Tử Y tham kiến tiểu thư!"

Trong này Lâm Lang vừa mới xử lý xong hai con quý, bên ngoài chợt truyền đến tiếng bước chân vội vã, Thiên Ngữ sắc mặt hốt hoảng xông vào, hai con quý vội vàng ẩn thân.

Thiên Ngữ bước tới nắm chặt tay Lâm Lang: "Tiểu thư, vừa rồi gã sai vặt ở Tiền Viện lên tới nói cho nô tỳ biết, Tô phu nhân nói Bách Thảo viên của chúng ta có quý, muốn sai người đi Phật Quang tự mời hòa thượng tới đây bắt quỷ! Nhưng quý kia rõ ràng là tiểu thư giả trang mà! Cũng rất nhiều người thấy được, ngài nói bà có thể. . . . . có thể hay không. . . . . nhân cơ hội thiêu sống tiểu thư?"

Mặc dù Thiên Ngữ tính tình đơn thuần, nhưng những năm này bị hai mẹ con Diệp gia chèn ép ức hiếp, đã sớm luyện được công phu "nghe tiếng gió đoán trời mưa", cùng bản lĩnh đưa ra giả thuyết vô cùng cường đại. Vừa nghe thấy Tô phu nhân mời người tới bắt quỷ, đã lấy ngay ví dụ đốt sống chết tươi yêu ma quỷ quái bắt được trong truyền thuyết xưa, hiện giờ bộ dạng đang vô cùng hoảng sợ.

Lâm Lang vỗ vỗ vai Thiên Ngữ, thân nhiên mở miệng: "Không phải sợ! Ta ngay thẳng không phải sợ người khác tính kế, tiểu thư nhà người không phải quý, Tô phu nhân cũng không thể thiêu sống ta!" Trong nội tâm nàng suy nghĩ, những người này thật đúng là không có việc gì để làm, quý căn bản không có thân thể, đốt tới đốt lui ngoài lãng phí củi đốt thì có tác dụng gì đâu!

Lâm Lang ra sức thuyết phục dỗ dành Thiên Ngữ đi ra ngoài, sau đó xoay người hô: "Thanh Y!"

Hai con quý lập tức hiện hình, Thanh Y tiến lên một bước: "Có nô tỳ!"

Lâm Lang ghé vào bên tai nàng dặn dò phân phó, trên mặt Thanh Y lộ ra hưng phấn, gật đầu đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hòa thượng bắt quỷ?

Lại nhắc đến chuyện Diệp Cẩm Huyền bị dọa cho sợ hãi mà bất tỉnh nhân sự, sau khi tỉnh lại, nghe hạ nhân nói mới biết được ác quỷ máu me đầy mặt đó lại là Diệp Lâm Lang giả trang. Không chỉ có thế, Diệp Lâm Lang đã không còn điên điên khùng khùng nữa rồi. Ngày thường, vốn đều là nàng đem Diệp Lâm Lang ra làm trò tiêu khiển, tùy ý đánh chửi, đã bao giờ phải chịu qua uất ức như lần này! Tin tức kia không khác nào là một cú đấm kích to lớn giáng tiếp vào tinh thần của Diệp Cẩm Huyền, nàng lập tức trở nên kích động. Phương Huyền các não loạn cả một đêm, cho tới khi trời gần sáng, Diệp Cẩm Huyền mới chịu đi ngủ.

Tô phu nhân nhìn bộ dáng tiều tụy của nữ nhi bảo bối, càng thêm hận Diệp Lâm Lang thấu xương. Đại nha hoàn Ngọc Châu đứng bên cạnh dò xét tâm trạng của chủ tử hiện giờ, thấy trong mắt Tô phu nhân như lóe ra một tia tàn độc, biết đây chính là thời điểm cần phải bỏ thêm một ít lửa, liền nói: "Phu nhân, ngài lòng dạ quá mềm yếu, lại luôn có tấm lòng Bồ Tát, nhưng cũng phải xem là đối với người nào. Hai mẹ con kia ở Bách Thảo viên nếu giữ lại thì sớm hay muộn cũng sẽ gây họa. Ít ngày nữa đại tiểu thư sẽ được sắc phong làm hoàng hậu, bây giờ lại bị hù dọa thành bộ dạng này, sao có thể cứ thế bỏ qua chuyện này được."

Tô phu nhân nhìn Ngọc Châu một cái, lời này của Ngọc Châu đã nói thẳng tâm tư trong lòng bà: "Vậy theo người, ta nên làm gì bây giờ?"

Ngọc Châu nhỏ giọng: "Chi bằng. . . . . tối nay nô tỳ lên vào Bách Thảo viên giết hai mẹ con họ, sau đó phóng hỏa thiêu rụi, như vậy thần không biết quỷ không hay. . . . ."

Tô phu nhân tức giận liếc nàng một cái, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Làm việc gì cũng phải sử dụng đầu óc!"

Ngọc Châu dâng chén trà, cúi đầu nói: "Nô tỳ ngu dốt, thật sự không nghĩ ra biện pháp tốt hơn!"

Tô phu nhân nhận chén trà, uống một ngụm nói: "Sau khi trời sáng phái người đến Phật Quang tự, tìm một vị đại sư, nói rằng có quý ở Bách Thảo viên, nha đầu kia bị quý nhập rồi. . . . . tiếp theo nên làm cái gì, không cần ta phải dạy người chứ?!"

Ngọc Châu vội nói: "Phu nhân yên tâm, nô tỳ nhất định chuẩn bị thỏa đáng!"

Tô phu nhân đứng dậy gấp một cái nói, "Đi đi! Mời được đại sư thì gọi ta!"

Ngọc Châu dĩ nhiên biết hành động lần này của Tô phu nhân là muốn mượn có Diệp Lâm Lang bị quý nhập hồn để đuổi ra khỏi phủ. Nàng ra phía cửa sau tìm Trương Sơn, hẳn là tâm phúc của Tô phu nhân, giao cho hắn một túi bạc, dặn dò phân phó một hồi mới quay trở về.

Trương Sơn sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức cưỡi ngựa chạy ra ngoại ô đến Phật Quang tự.

Lúc này, Thanh Y đã đến trước cửa Phật Quang tự, nàng thử vào mấy lần, lần nào cũng bị Phật quang đánh ra. Bất chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vỗ ngựa dồn dập, nàng không nghĩ nhiều, lách nhẹ thân thể liền biến thành một lão hòa thượng, lấy một nhánh cây biến thành cây chổi, ở trước cửa tự chậm rãi quét lá cây.

Trương Sơn đến trước cửa tự liền xuống ngựa, bước tới cúi đầu hành lễ với lão hòa thượng do Thanh Y biến thành, nói: "Đại sư, phu nhân nhà chúng ta phái tiểu nhân tới gặp Huyền Không đại sư, ngài có thể dẫn tiểu nhân đi gặp Huyền Không đại sư không?"

Thanh Y làm bộ vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết: "Người đang nói tới Huyền Không sư đệ?! Hắn ra ngoài vân du vẫn chưa về, không biết phu nhân nhà người có việc gấp gì?" Thanh Y vừa nói, vừa hứng thú sâu xa nhìn Trương Sơn.

"Thật ra cũng không nhất định phải là Huyền Không đại sư. . . . ." Trương Sơn kéo Thanh Y lại gần, ghé sát vào tai nàng nói ra sự việc.

Thanh Y ra vẻ tức giận nói: "Người xuất gia không thể nói dối, càng không thể tùy tiện sát sinh, thí chủ đang làm khó lão nạp rồi!"

"Xin đại sư đừng tức giận!" Trương Sơn nhìn lão hòa thượng không trực tiếp cự tuyệt, cười cười lấy ra hai đỉnh bạc từ ống tay áo, ở trước mắt Thanh Y quay một vòng, "Dạ, mời đại sư xem!"

Trương Sơn nhìn ánh mắt lão hòa thượng sau khi thấy đỉnh bạc lập tức sáng lên, trực giác cho hắn biết còn có hy vọng, liền nói: "Đặt cọc trước một trăm lượng bạc, sau khi chuyện thành công, sẽ giao thêm một trăm lượng nữa."

Thanh Y suy nghĩ một chút, ngay khi Trương Sơn đang dương dương tự đắc chờ nàng đồng ý thì đột nhiên lại xoay người tiếp tục chậm rãi quét lá cây trước cửa tự. Trương Sơn nhất thời sốt ruột, tiến lên phía trước nói: "Đại sư, ngài đang làm gì vậy?" Rõ ràng vừa rồi hai con mắt còn tỏa ánh sáng lấp lánh cơ mà! Sao bây giờ lại. . . . . lại như vậy? Thật là một con lừa già ngu ngốc!

"Tiền đặt cọc?" Thanh Y cười lạnh một tiếng, cầm cây chổi hất hất đuổi Trương Sơn nói: "Sư môn có lệnh, nếu muốn chúng ta ra tay, ít nhất phải là ba trăm lượng. Và lại cho tới bây giờ đều được trả trước toàn bộ, nhận được tiền mới tới làm, chưa từng phải nhận trước tiền đặt cọc. Nếu người đã không tin lão nạp, còn tới đây làm gì? Đi đi, đi đi!"

Thanh Y nói xong, trong lòng cũng đổ mồ hôi lạnh, mặc dù nàng là quý nhưng cũng biết lừa gạt bịp bợm như vậy có chút độc địa, nhưng tiểu thư đã phân phó, nàng cũng hết cách rồi, ai bảo bọn họ hãm hại tiểu thư làm gì?

Trương Sơn nhảy lên tránh thoát cây chổi của lão hòa thượng: "Chuyện này. . . . . chuyện này. . . . ." Ngọc Châu chỉ giao cho hắn ba trăm lượng bạc, hắn vốn muốn giấu đi vài đồng cho mình, không ngờ con lừa già ngốc này lại khó đối phó như vậy, "Ta. . . . . ta đi tìm người khác!"

Thanh Y hừ lạnh một tiếng: "Không có lão nạp ra lệnh, để xem bọn họ ai dám nhận việc này!" Đây chính là dặn dò đầu tiên của tiểu thư, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Trương Sơn nghe thấy vậy, bước chân đi vào cửa liền dừng lại, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, đành buông xuôi mà nói: "Thôi! Lão tử tùy tiện tìm một người ở trên đường, chỉ cần năm mươi lượng là xong!"

Ánh mắt Thanh Y đảo qua đảo lại hai vòng, tiểu thư thật là dự liệu như thần, cái này mà cũng dự đoán trước được?

"Người chắc chắn chứ?"

"Phải!" Trương Sơn hung hăng gật đầu.

"Thân thể tóc da nhận được từ cha mẹ, không nên làm tổn hại."

"Ta. . . . . ta tìm người đầu trục!"

"Đầu trục không có giới ba (mấy cái chằm ở trên đầu hòa thượng ấy)!"

"Ta ta. . . . ." Trương Sơn gấp tới độ muốn khóc, hấn xoay người lấy ra hết toàn bộ bạc cất trong ngực, "Đây, tất cả là ba trăm lượng, như vậy đã được chưa?!"

Thanh Y lập tức cười híp mắt, vuốt râu nói: "Nếu sớm lấy ra thì cũng đâu có nhiều chuyện như vậy!" Nàng cầm lấy bạc, ném cái chổi đi, xoay người lên ngựa, hai chân thúc mạnh, ngựa chồm lên, lao nhanh chạy đi!

Trương Sơn ngơ ngác nhìn Thanh Y cười ngựa chạy mất, mới vội vàng vàng đuổi theo: "Ngựa của ta. . . . ."

Thanh Y ở phía trước cười ngựa lúc nhanh lúc chậm, cứ nhằm lúc Trương Sơn đuổi kịp tới nơi lại thúc ngựa chạy trước một đoạn thật xa, cứ như vậy cho đến khi tới tận cửa Diệp phủ. Trương Sơn thở dốc phì phò đuổi theo: "Ta. . . . . ta. . . . . Ngựa của ta. . . . ." Lời còn chưa nói xong, hấn đã mệt nhũn cả chân, vô lực té xuống đất, hồng hộc thở gấp.

Một lúc sau, Trương Sơn vội vàng dẫn Thanh Y vào trong sân viện của Tô phu nhân. Tô phu nhân đã sớm ngồi chờ. Bởi vì bà vốn đang lén lút làm việc ám muội, nên mặc dù thấy người đến không phải là Huyền Không đại sư nhưng cũng chỉ tùy tiện hỏi vài câu, chỉ nói nếu có thể đem hai mẹ con tiện nhân kia giết chết là tốt rồi! Hai bên vừa ngồi xuống, Tô phu nhân đã gấp gáp dẫn Thanh Y đi ngay tới Bách Thảo viên.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tẩy rửa “uế vật”

Tô phu nhân vừa ra khỏi cửa viện, Lâm Lang cũng được Từ Y thông báo ngay lập tức. Nàng sợ mẫu thân bị kích thích, sẽ không tốt cho thân thể, Thiên Ngữ lại quá om sòm. Suy nghĩ một lát, liền lẩm nhẩm đọc Mê Man chú, khiến mẫu thân cùng Thiên Ngữ đều ngủ, còn một mình nàng đi qua đi lại trong sân.

Hiện giờ đã là đầu thu, ánh mặt trời vào giờ Thìn (7h-9h sáng) sáng rực rỡ nhưng không quá gắt. Một trận gió thổi qua, bãi cỏ đại rậm rạp ở Bách Thảo viên bị gió thổi cuộn cuộn nối tiếp nhau, trông giống như có từng đợt sóng lớn.

Lâm Lang vừa mới dừng bước chân, đã thấy cánh cổng xiêu xiêu vẹo vẹo của Bách Thảo viên bị người ta một cước đạp mở ra.

Đi đằng trước là vị phụ nhân một thân váy màu xanh ngọc điểm hoa nhỏ được một nha hoàn đỡ tay đi vào, nếu nhìn thoáng qua cũng có nét đoan trang, nhưng khi nhìn kỹ sẽ phát hiện ra xương gò má của bà hơi cao, cặp mắt toát ra ánh sáng thông minh, lại ẩn chứa cay nghiệt vô cùng. Còn nha hoàn kia, một thân màu xanh lá cây, tư thái uyển chuyển, gương mặt lạnh lợi, bước vào cửa liền hô lớn: "Người trong viện đâu? Không thấy phu nhân đã tới cửa sao, còn không ra nghênh tiếp?"

Lâm Lang nghe vậy, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía nha hoàn kia: "Chủ tử còn chưa lên tiếng, lại đến lượt nha đầu nguoi chen miệng vào hay sao?"

Mọi người nghe được giọng nói này, đồng loạt nhìn qua, chỉ thấy thiếu nữ một thân bố y (1) nhưng cũng không che giấu được khí chất thanh nhã như ngọc, lông mày thanh tú, đôi mắt sáng trong suốt. Lúc này, nàng đang đứng giữa một biển cỏ xanh biếc, tay áo bị gió thổi bay lên, trông giống như tiên tử hạ phàm, nhất thời đều khiến mọi người nhìn đến ngây ngẩn cả người.

(1) bố y: quần áo bằng vải thô

Tô phu nhân nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, húng háng ho khan hai tiếng nói: "Nguoi là Lâm Lang?" Mặc dù vẫn là dung mạo này, nhưng ý vị trên người dường như đã thay đổi, giống như biến thành một người khác. Nếu cùng đứng chung một chỗ với nữ nhi bảo bối của mình, chắc hẳn cũng sẽ không thua kém chút nào. . . . . Giật mình phát hiện ra ý nghĩ đang hiện lên trong đầu, bà sợ hết hồn, tuyệt đối không thể quên nữ tử thanh nhã vô song trước mắt này là nữ nhi của tiện nhân kia được!

"Thị lực của phu nhân đã kém như vậy rồi sao? Không phải ta thì là ai?" Lâm Lang nhẹ nhàng cười một tiếng, "Hôm nay bầu trời đầy gió, không biết ngọn gió nào thổi phu nhân tôn quý tới nơi này vậy?!"

Tô phu nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Là ngọn gió nào thổi tới, nguoi sẽ biết ngay thôi!"

Lâm Lang lơ đãng, trong mắt ẩn chứa nụ cười, bước tới gần Tô phu nhân, tiếng nói nhỏ nhẹ chỉ đủ cho hai người có thể nghe được: "Có phải phu nhân mời hòa thượng đến muốn trừ quỷ trên người Lâm Lang hay không?"

Tô phu nhân nghe xong, bỗng nhiên cặp mắt tròn lên thật lớn, kinh ngạc đưa tay chỉ Lâm Lang nói: "Nguoi. . . . ." Chuyện này chỉ có bà và Ngọc Châu cùng Trương Sơn biết, sao nàng có thể biết được?

Lâm Lang nhẹ nhàng đẩy ngón tay bà hạ xuống, nhỏ giọng nói: "Phu nhân rất kinh ngạc sao? Phu nhân có muốn biết vì sao ta biết được chuyện này hay không?"

Nhìn Tô phu nhân trông mắt trừng to gật đầu một cái, nàng khẽ cười một tiếng, nói thật nhỏ: "Bởi vì, Diệp Lâm Lang lúc này đã không còn là Diệp Lâm Lang trước kia nữa. . . . . Nếu nói ta là yêu quái, cũng không sai! Một nhà các người thiếu nợ Tạ gia ta, hôm nay. . . . . Tạ gia phải bản tiểu thư tới đòi các người khoản nợ này. . . . ."

Tô phu nhân nghe nàng nói vậy, trong lòng lộp bộp một trận. Bà không biết ân oán giữa Diệp Cẩm Huyền và Tạ Hoàng Thanh, nhưng bà từng nghe Diệp thượng thư nhắc qua mối quan hệ giữa Lăng phu nhân cùng Tạ gia. Chỉ là đã nhiều năm như vậy, Tạ gia sớm đã lui bại, sau khi Tề vương phi Tạ Hoàng Thanh chết lại càng không có ai nhắc tới Tạ gia nữa.

Bà nghĩ, chắc hẳn do Lăng phu nhân nói qua việc này với Diệp Lâm Lang, cho nên Diệp Lâm Lang mới nói những lời này để lừa gạt bà! Nghĩ vậy, trong nháy mắt bà đè ép lại lo lắng, ánh mắt bên nhón nhìn Diệp Lâm Lang, tức giận nói: "Mặc kệ người là yêu hay quý, hôm nay bản phu nhân đã mời đại sư, người đừng mơ mình còn sống mà đi ra ngoài cửa viện này!"

Lâm Lang không để ý tới sự tức giận của bà, trong mắt cười nhẹ nhàng nhìn Tô phu nhân, vẫn như cũ nhỏ giọng chỉ đủ cho hai người nghe được nói: "Phu nhân chắc chắn chứ? Chỉ sợ hòa thượng ngài mời không làm được việc đâu!"

Tô phu nhân nghe xong, lại nhìn thấy nụ cười thấp thoáng trong ánh mắt Lâm Lang, đột nhiên có cảm giác toàn thân rét lạnh!

Lâm Lang không để ý bộ dáng ngu ngơ của Tô phu nhân, lui xuống một bước, nhếch môi cười nói: "Vậy, Lâm Lang mới mắt mong chờ!"

Nhìn bộ dạng Lâm Lang cười nhẹ nhàng, trong lòng Tô phu nhân chợt cảm thấy có chút sợ hãi, đôi môi run run hồi lâu cũng không nói ra lời. Mọi người không hiểu là đang xảy ra chuyện gì, hết nhìn Tô phu nhân một cái, lại nhìn qua Diệp Lâm Lang một cái.

Trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, Diệp Lâm Lang vẽ mặt vô tội, chớp chớp đôi mắt trong suốt.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Lang nhanh nhẹn búng ngón tay, một viên thuốc nhỏ bắn thẳng vào miệng của Tô phu nhân, viên thuốc vừa tiếp xúc với cổ họng, ngay lập tức xâm nhập vào làn da.

Cả quá trình hành động lưu loát, không một ai phát hiện!

Lâm Lang cười cười, đối với kỹ thuật của mình vô cùng hài lòng.

Tô phu nhân ngẩn ra, cảm thấy cổ họng nóng như lửa đốt, không nói nên lời, chỉ chốc lát sau lại có cảm giác cả thân thể bốc cháy đau rát. Tô phu nhân uất nghẹn, bà muốn kêu mà kêu không được, muốn khóc cũng khóc không ra, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt cổ mình, bắt lực dậm chân.

Đám nha hoàn không biết phải làm sao, lại nghe thấy ai đó hô to một tiếng “Phu nhân trúng tà”. Mọi người lập tức quay đầu lại tìm lão hòa thượng do Thanh Y biến thành, nhưng ai ngờ, lão hòa thượng cùng bọn họ đi vào đã biến mất không thấy bóng dáng, tình cảnh hỗn loạn, có người nhát gan đã sớm bị dọa đến phát khóc.

Tô phu nhân đau đớn quần quai nằm trên mặt đất, lăn lộn khắp sân, chỉ thiếu mỗi điều nhảy lên nóc nhà nữa thôi. Một nha hoàn bước tới muốn dìu bà đứng dậy, lại bị Tô phu nhân túm được, hung hăng cắn xé, khiến cho nha hoàn kia gào khóc thảm thiết. Tô phu nhân ngoan độc cắn mạnh vào cổ người đó, làm rách cả một mảng da mới chịu nhả ra, trong miệng đầy máu tươi.

Lần này tất cả mọi người không ai dám bước tới nữa, Tô phu nhân giống như ác quỷ nghiêng răng kèn kẹt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc xung quanh, thấy người nào liền nhào vào người đó.

Nha hoàn Ngọc Châu mặt mũi xanh mét, đầy hoảng sợ, nhưng vẫn trấn định hơn những người khác một chút, kêu lớn: "Chạy lên ôm lấy phu nhân nhanh lên. . . . . Đừng để phu nhân cắn người nữa. . . . . Mau đi mời đại phu. . . . ."

Lâm Lang cảm thấy Tô phu nhân bị giày vò cũng đã đủ, nhân cơ hội này hô: "Đại phu cũng vô dụng thôi!"

Ngọc Châu thở hổn hển quay đầu lại: "Vậy cái gì mới có tác dụng?"

Lâm Lang nói: "Phu nhân bị vật bần xâm nhập vào thân thể, nhanh lên, phải mau chóng tìm uế vật khác ở bên ngoài dội lên người! Máu chó đen cũng được. . . . ." Ngọc Châu nghe vậy, hét lớn một tiếng: "Làm càn. . . . ." nàng có mười lá gan cũng không dám dội những thứ uế vật đó lên người phu nhân đâu!

"Phương pháp ta đã nói rồi, tin hay không là tùy các người!" Lâm Lang vô tội nói, "Lát nữa mà phu nhân muốn ăn thịt người, người cứ ở đó mà lo liệu đi!"

Mọi người rối rít khuyên Ngọc Châu cứ làm phu nhân tỉnh lại trước rồi nói sau, nếu có bị trách tội, mọi người sẽ cùng nhau gánh chịu.

Trong khi Ngọc Châu vẫn còn đang lưỡng lự, Tô phu nhân giống như một con cạp mẹ, lập tức nhào tới, há miệng gặm chặt cổ của Ngọc Châu. Tiếng Ngọc Châu thảm thiết vang lên khắp Bách Thảo viên: "Nhanh lên, mau đi tìm. . . . ."

Nghe Ngọc Châu vừa mở miệng, các loại uế vật đã nhanh chóng được người nào đó xách tới sân viện. Một tiếng mở ra, mùi hôi kinh thiên động địa cùng với máu me đầm dề, từng thùng từng thùng hắt lên đầy đầu đầy mặt Tô phu nhân, ngay cả Ngọc Châu bị bà lôi lôi kéo kéo cũng dính uế vật khắp người.

Quả nhiên, Tô phu nhân không hề chạy loạn bắt người nữa, lập tức buông Ngọc Châu ra, ngồi sững ở trên mặt đất. Trên người uế vật chảy xuống từng giọt, tóc tai rối bời, cặp mắt đỏ như máu trừng lớn trông rất đáng sợ, như thể muốn giết người !

Ngọc Châu ngã xuống đất, lật người nôn mửa liên tục, mọi người bật mũi mà chạy, đứng cách thật xa hai người này.

Lâm Lang quay lưng về phía mọi người, dùng khẩu hình miệng nói: "Như thế nào, phu nhân? Mùi vị này dễ chịu chứ?"

Tô phu nhân vừa thấy, trong lòng giận dữ ngất trời, con mắt đỏ ngầu ác độc nhìn chăm chăm Lâm Lang, tuy nhiên một chữ cũng không thể phun ra, bà lập tức đứng lên nhào về phía Lâm Lang.

Lâm Lang nhanh chóng lùi về phía sau một bước, Tô phu nhân chụp hụt, ngã lảo quay trên mặt đất, nàng thấy vậy liền hỏi "Phu nhân, ngài vẫn không thể nói được, có phải không?"

Tô phu nhân nghe xong, trong mắt chợt lóe lên hoảng sợ, nhìn chòng chọc Lâm Lang như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Lâm Lang nghiêng người, nói với đám nha hoàn sau lưng: "Trong phủ có hồ nước hay không?"

"Có, có!" Mọi người rối rít trả lời.

Lâm Lang nói: "Đề phu nhân ngâm trong hồ nước nửa canh giờ, sau đó sẽ ổn thôi!"

Mọi người nghe vậy, xé rách y phục bịt kín miệng mũi, không biết từ nơi nào tìm được tấm vải rách đem Tô phu nhân bọc lại, ba chân bốn cẳng đưa Tô phu nhân đi ra ngoài, sau đó mấy người khác chạy tới đỡ Ngọc Châu đang không ngừng nôn mửa cùng đi theo sau.

Từ xa truyền tới âm thanh vật nặng bị ném xuống nước, Lâm Lang nhếch miệng cười nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn dưới ánh mặt trời giống như muôn vàn đóa hoa nở rộ, thực mê hoặc động lòng người.

"Cũng chỉ là chút tiểu xảo mà thôi!"

Một giọng nam trầm thấp bất chợt truyền đến, Lâm Lang sợ hết hồn, quay đầu lại, liền thấy ngay một đôi mắt đen thâm trầm sâu không thấy đáy, lại như thấp thoáng một tia lạnh lẽo, nhưng không hiểu sao lại khiến nàng không nhìn được trầm luân vào đôi mắt đó. Nàng cảm thấy linh hồn của mình bị hút vào bên trong, không tự chủ được thăng trầm quay cuồng, từ trong đáy lòng dần dần tràn đầy thỏa mãn vui vẻ.

"Hừ!"

Lâm Lang nghe thấy người đối diện hừ lạnh, gạt mình hoàn hồn, gương mặt lập tức đỏ bừng giống như đang bốc cháy: "Ta. . . . . ta. . . . ."

Nam tử trước mặt đeo mặt nạ bằng bạc, toàn thân y phục màu đen, cả người toát ra khí lạnh, giống như đi ra từ địa ngục, trong con ngươi lại mang theo nụ cười chế nhạo nhìn nàng.

"Đồ ngốc!"

Nam tử nói xong, không để ý tới Lâm Lang đang sững sờ ngay tại chỗ, thoát một cái, liền biến mất ngay trước mắt nàng. Lâm Lang chỉ biết tâm của mình lập tức bị nhéo chặt, không hiểu sao bỗng cảm thấy uất ức cùng đau lòng.

Biển cỏ trước mắt gọn sóng trong gió lớn, ánh nắng mùa thu tươi sáng, nàng lại cảm thấy trong mắt có chút chua xót.

"Ta. . . . . ta đang làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cửa hàng quần áo của Tạ gia

Lâm Lang đứng yên lặng một hồi, bỏ qua cảm xúc khác thường trong lòng, bước vào nhà đánh thức Thiên Ngữ cùng mẫu thân. Dặn dò Thiên Ngữ chăm sóc tốt cho mẫu thân, nói mình muốn đi ra ngoài một chút. Không ngờ mẫu thân nghe xong lại kiên quyết ngăn cản, Lâm Lang có nói như thế nào bà cũng không chịu để nàng đi.

Nàng biết mẫu thân lo lắng cho mình trước kia chưa từng ra khỏi nhà, liền nói dối chỉ muốn đi dạo trong hoa viên của Diệp phủ. Lại liên tục bảo đảm trước bữa trưa sẽ quay trở về, lúc này nàng mới được ra khỏi cửa trong ánh mắt lo lắng của Lãng phu nhân.

Lâm Lang mang theo người ba trăm lượng bạc, một thân bố y đứng trên đường cái đông đúc, suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể hoàn toàn cải thiện cuộc sống hiện giờ.

Nàng không phải là một đại tiểu thư chưa từng biết đến những khó khăn trong nhân gian. Trước khi gả cho Triệu Tễ, một tay nàng lo liệu gia nghiệp rộng lớn của Tạ gia, trải qua vô vàn gian khổ, cũng từng bị người khác cướp đoạt, cũng không biết bao nhiêu lần bị uy hiếp cùng ám sát.

Ba trăm lượng bạc này nếu là một gia đình bình dân dùng để chi tiêu cũng đủ trong hai năm, nhưng chưa nói tới hai năm sau nên như thế nào, hiện tại nàng đang có dự tính khác cần tới món tiền này.

Tạ gia bại trong tay nàng, ở kiếp này —— hay có thể nói hiện giờ linh hồn nàng đang sống trong một thân thể mới, nàng nhất định phải gây dựng lại gia nghiệp rộng lớn trước kia của Tạ gia.

Đi tới đi lui, nàng ngẩng đầu, thấy phía trước có một đền thờ bỏ hoang, trong mắt chợt thoáng qua một tia chán nản.

Con phố nằm trước đền thờ kia, nàng không thể quen thuộc hơn. Đây là con đường tụ tập các đại thương hào trong kinh thành; bao gồm quán trà, quán rượu, nhà trọ, hiệu may, hiệu cầm đồ, thậm chí có cả thanh lâu, mà trong đó các cửa hàng của Tạ gia là nhiều nhất, chiếm gần một nửa con phố, cho nên mọi người trong kinh thành gọi là Tạ gia phố.

Từ khi nàng lên năm tuổi, mỗi năm đều đến đây một lần. Ban đầu là đi cùng với phụ thân, về sau phụ thân qua đời, nàng tự đều đi tới đó một mình.

Lâm Lang lững thững đi tới, chỉ thấy hai bên cửa hàng vắng vẻ tiêu điều, trước cửa chẳng đầy mạng nhện, không còn chút bóng dáng nào của phồn hoa ngày xưa. Tất cả những cửa hàng đã từng là của Tạ gia toàn bộ đều đóng cửa, nội tâm nàng chấn động.

Năm đó, người kia thỏa thuận mua toàn bộ cửa hàng của nàng trên con phố này. Hắn không phải là người trả giá cao nhất, nhưng nàng vẫn bán cho hắn bởi vì hắn nói sẽ giữ lại toàn bộ người làm đang có trong các cửa hàng, cũng đảm bảo không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ.

Tính từ thời điểm ấy tới bây giờ mới có ba năm, cả chuỗi cửa hàng đều dừng hoạt động, có bao nhiêu người mất kế sinh nhai đây? Cuộc sống hiện giờ của bọn họ như thế nào?

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy ở ngay trước cửa hàng Chúc Ngọc Phưong có mấy người đàn ông thân thể cường tráng vây quanh một ông lão mà ra sức đâm đá. Ông lão cả người co quắp, hai tay bịt đầu gối ở trong góc. Dù có bị đánh chửi thế nào trong miệng cũng không ngừng nói cái gì đó.

Chúc Ngọc Phưong này nàng vô cùng quen thuộc, đây là cửa hàng cát may trong kinh thành của Tạ gia, y phục làm ra rất nổi danh ở Đại Dận. Phần lớn y phục của mọi người trong Tạ gia cũng đều được làm ra từ nơi này.

Lâm Lang nhanh chóng tiến lên vài bước, nghe được những lời nói trong miệng ông lão: "Các người có đánh chết ta, ta cũng không đi. . . . . Ta chết cũng phải chết ở trong cửa hàng này. . . . . Đây là cửa hàng của Tạ gia! Các người đánh ta cũng vậy thôi. . . . ."

Trong lòng Lâm Lang lật bộp một cái, tiếng nói kia thực sự rất quen thuộc. . . . . Trịnh Tam thúc!

Lâm Lang kinh hãi, vội vàng chạy tới vài cước đá văng mấy tên côn đồ kia, đỡ ông lão đứng dậy. Nàng vừa thay ông lão phủi bụi đất bám trên y phục, vừa gấp gấp hỏi "Tam thúc, tam thúc. . . . . thúc không sao chứ?"

Trịnh Tam thúc được coi như nguyên lão ba đời của Tạ gia, là quản sự của Chúc Ngọc Phưong. Ông có tay nghề may vô cùng lão luyện, làm ra y phục ngàn vàng khó mua. Một Quý nhân trong Cung cũng đã từng đặt may y phục do Trịnh Tam thúc tự tay may, làm tiếng tăm của Chúc Ngọc Phưong trong kinh thành càng thêm vang dội.

Ba năm trước tại thời điểm bán cửa hàng, nàng có gặp Trịnh Tam thúc một lần. Ông khổ sở khuyên nàng không nên bán, nhưng khi đó nàng khư khư cố chấp, cũng không nghe theo lời khuyên bảo của ông.

Trong lòng Lâm Lang chua xót, bây giờ nghĩ lại, lúc đó mình tùy hứng tới cỡ nào. Vì mộng tưởng hảo huyền cái gọi là tình yêu mà làm tổn thương đến những người thực sự quan tâm suy nghĩ cho nàng, bọn họ. . . . . có hận nàng hay không?

Trịnh Tam thúc nghe được giọng nói lo lắng hỏi han của Lâm Lang, kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại nhìn đến gương mặt nàng, đột nhiên ngây ngẩn cả người. Ông bỗng chốc trở nên kinh hi, kéo tay Lâm Lang lại, vui mừng mà khóc: "Thanh tiểu thư, Thanh tiểu thư. . . . . Thanh tiểu thư đã trở lại. . . . . Thanh tiểu thư đã trở lại. . . . ."

Lâm Lang nghe xong, bỗng nhiên sững sốt, đôi môi mấp máy, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải!

Nàng đành rút tay về: "Tam thúc. . . . . Ta không phải Thanh tiểu thư!" Hôm nay, nàng xuất hiện với thân phận là Diệp Lâm Lang. Trên đời này. . . . . đã không còn một người gọi là Tạ Hoàng Thanh nữa rồi!

"Sao có thể như vậy? Trên đời này thật sự có người giống ngài sao?" Trịnh Tam thúc không tin quá lớn, "Bọn họ đều nói Thanh tiểu thư đã chết rồi. . . . . Là ngã chết, ta không tin, ta không tin. Thanh tiểu thư là người đại phúc đại quý, luôn gặp may mắn, sao có thể chết được chứ? Ta không tin. . . . . Ngài chính là Thanh tiểu thư, Thanh tiểu thư của ta đã trở về. . . . . đã trở về. . . . . Ô ô ô. . . . ."

Ông nói xong liền ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm đầu khóc rống lên.

Lâm Lang cảm thấy cổ họng nặng nghẹn lại, nội tâm co rút, khổ sở hết sức, nhưng đôi mắt lại không chảy xuống một giọt nước mắt nào!

Nàng ngồi xuống bên cạnh Trịnh Tam thúc, đỡ lưng của ông: "Tam thúc. . . . . Ta thật sự không phải là Thanh tỷ tỷ. . . . . Ta là biểu muội của nàng. . . . . Ta. . . . ."

Lời của nàng còn chưa dứt, đã bị người khác cắt đứt. Một người y phục sang trọng từ trong cửa hàng đi ra, thân hình mập mạp, mặt trắng nhẵn nhụi, mờ thừa trên bụng nảy lên nảy xuống theo từng bước đi. Hắn cầm cây quạt gỗ nhẹ trong tay, đi tới trước mặt hai người: "Cần nhân cái gì? Chủ nhà đã nói rồi, cửa hàng này sắp tới sẽ phải bán đi, người được ở lại đây chỉ để trông coi mà thôi! Để đỡ bị người ta đánh, sao không sớm cầm lấy tiền mà rời khỏi đây!"

Diệp Lâm Lang nhìn người kia, chân mày nghi hoặc nhíu lại —— sao nàng có cảm giác người này nhìn rất quen mắt?

Chẳng lẽ trước kia nàng đã từng gặp ông ta sao? Nhưng nhớ lại ba năm trước đây, người giao dịch cùng với nàng là một phú thương phương Bắc, tên là Vương Nhân Viễn, còn người đàn ông này. . . . . hình như chưa từng gặp qua.

Lâm Lang chưa mở miệng, Trịnh Tam thúc đã nhảy lên: "Ta nói rồi, ta có chết cũng phải chết ở chỗ này, có bản lĩnh thì các người đánh chết ta đi!"

Tên mập mạp nhếch miệng "hắc" một tiếng: "Đừng tưởng ta không dám, nếu người ngoan cố không chịu rời đi, phải đánh chết người ta cũng làm!"

Lâm Lang hừ lạnh: "Là ai khẩu khí lớn như vậy? Giữa ban ngày ban mặt, còn có vương pháp hay không?"

Tên mập mạp cười hắc hắc nói: "Vương pháp? Chủ tử của lão tử ta chính là vương pháp, lời của ngài nói chính là thánh chỉ, giờ thì sao? Các người không phục?"

Lâm Lang hừ nhẹ: "Chủ tử của người là ai? Dù có là Vương chương quý, khẩu khí cũng không lớn như vậy!"

Tên mập mạp còn chưa lên tiếng, một tên tay chân bên cạnh hắn đã cướp lời: "Vương chương quý? Vương chương quý thì có là gì, chủ tử của chúng ta mang họ của Hoàng tộc, nói ra cũng chỉ sợ sẽ hù dọa các người. Tiểu cô nương, chớ xen vào việc của người khác, cẩn thận mang họa vào thân."

Lâm Lang trong lòng cả kinh, họ Hoàng tộc không phải là họ Triệu sao? Chẳng lẽ Vương Nhân Viễn bán cửa hàng này?

Lâm Lang quay đầu lại nói với Trịnh Tam thúc: "Tam thúc, thúc vẫn trông coi cửa hàng này sao? Khi nào thì nơi này ngừng buôn bán?"

"Ba năm trước, Thanh tiểu thư bán cửa hàng này đi. . . . . Sau đó liền đóng cửa, không lấy được tiền công, mọi người đều bỏ đi hết rồi!" Trịnh Tam thúc nói xong, ôm đầu khóc nức nở, "Từ khi còn niên thiếu, ta đã trông coi cửa hàng này, thật là. . . . ."

Lâm Lang kinh hãi, sao có thể? Chẳng lẽ Vương Nhân Viễn mua những cửa hàng này căn bản không tiếp tục mở cửa làm ăn mà trực tiếp bán cho người khác sao?

Hai mắt tên mập mạp kia quan sát đánh giá Lâm Lang, trên mặt thoáng qua một chút hoảng sợ rồi biến mất. Hắn tiến lên phía trước nói: "Nếu người không chịu rời đi thì tạm thời có thể ở lại! Chờ cửa hàng được bán đi, nếu chủ nhân mới muốn giữ người lại thì người mới có thể ở lại. Nhưng nếu họ không đồng ý thì chúng ta cũng không còn cách nào."

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Vị hôn phu từ trên trời rơi xuống

"Đây là ngân phiếu hai vạn lượng, cửa hàng này ta mua."

Một giọng nói lạnh lẽo giống như từ trên trời giáng xuống làm mọi người nhao nhao nhìn qua, chỉ thấy một hắc y nam tử đeo mặt nạ bạc đang sải bước đi tới bên này. Toàn thân hắn toát ra lạnh lùng, dáng người cao lớn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn mọi người ở trước mặt giống như một vị thần từ trên cao nhìn xuống.

Tuy là đang nói cùng với tên mập mạp kia nhưng ánh mắt lại không rời khỏi đôi mắt sáng trong suốt của bộ y nữ tử đứng ở bên này.

"Là người?" Lâm Lang cả kinh, người này trước đó không hiểu sao lại xuất hiện tại Bách Thảo viên. Càng không hiểu sao hắn lại mang nàng là đồ ngọc, và cũng không sao lý giải được hắn đột nhiên biến mất ngay trước mắt nàng.

Lâm Lang cau mày, người này khiến cho người khác có cảm giác âm u lạnh lẽo, dường như không có hơi thở, nhưng rõ ràng hắn là con người mà. . . . . Trừ phi, hắn là yêu quý có đạo hạnh sâu không lường được!

Lâm Lang nghĩ vậy, ánh mắt lại rơi vào đôi mắt sâu thẳm tĩnh mịch của hắn, không khỏi rung mình một cái: hình như người này để mắt tới nàng!

Tên mập mạp kinh ngạc hô lên: "Ngài trả giá hai vạn lượng?" Trị giá cửa hàng này cùng lắm cũng chỉ được một vạn ba, vậy mà người này vừa mở miệng đã trả ngay hai vạn lượng, cũng quá rộng rãi rồi.

Lâm Lang nghe tên mập mạp kêu lên, ánh mắt có chút kỳ dị nhìn nam tử đeo mặt nạ kia. Vừa trả giá đã là hai vạn lượng, người này không biết giá cả thị trường sao? Hay nhiều tiền quá không có chỗ nào để tiêu?

"Thế nào? Không đủ? Vậy thì ba vạn lượng!"

Nam tử mặt không đổi sắc lại vứt xuống một vạn lượng nữa. Lâm Lang nhìn hần, trong thoáng chốc ánh mắt nàng tràn đầy thương hại. Coi tiền như rác a coi tiền như rác, không ngờ trên đời này cũng có người coi tiền như rác như vậy!

"Ba. . . . . Ba vạn lượng?" Tên mập mạp đưa ra ba đầu ngón tay.

Lâm Lang nhìn hần, không nhịn được muốn mở miệng. Dù sao cũng có duyên gặp mặt một lần, thật sự không đành lòng nhìn hần có hành động coi tiền như rác thế này, nàng một tay kéo hần lại gần: "Người có tiền như vậy, sao không dùng để sai ma khiến quý đi?"

Nam tử đeo mặt nạ ánh mắt cổ quái liếc Lâm Lang một cái, con ngươi băng lãnh dường như mềm mại đi vài phần: "Sao nàng biết ta có thể sai ma khiến quý?"

Rất lâu về sau, tại thời điểm khi Lâm Lang biết được hần chẳng những sai ma khiến quý mà còn bắt quý nấu com pha trà thì bỗng nhớ lại câu hỏi lúc đó. Nàng thật sự vô cùng bội phục khả năng tiên tri của mình.

Nhưng lúc này, Lâm Lang không có tâm tình cùng hần dây dưa cái vấn đề kỳ quái kia. Nàng nghe hần trả lời xong chỉ cảm thấy hần giống như trẻ con không thể dạy vậy. Thật là muốn cạy đầu của hần ra xem bên trong chứa những cái gì?

Nàng nhỏ giọng: "Cửa hàng này chỉ cần một vạn ba lượng là đủ rồi."

Không đợi nam tử đeo mặt nạ trả lời nàng, tên mập mạp chen lẫn đi lên: "Đồng ý, đồng ý, ba vạn lượng, ba vạn lượng. Làm ăn cần phải giữ chữ tín, lời đã nói ra không thể thay đổi được. Bây giờ chúng ta làm thủ tục mua bán luôn đi, một tay giao tiền, một tay giao khế ước nhà đất."

Tên mập mạp nói xong, đoạt lấy ngân phiếu, đếm lại cẩn thận liền cất hết vào trong túi. Hần lấy ra hai tờ khế ước giao cho nam tử đeo mặt nạ: "Đây là khế ước mua bán cùng khế ước nhà đất, ngài cất kỹ đi!"

Đây là ba vạn lượng, ba vạn lượng đó! Trừ đi một vạn ba mà chủ từ giao phó bán cửa hàng, hần thu về được một vạn bảy lượng bạc! Chuyện tốt như vậy, đúng là một chiếc bánh thịt từ trên trời rơi xuống mà!

Tên mập mạp nói xong, mang theo thủ hạ chạy nhanh như gió, thoáng một cái đã không thấy tăm hơi. Lâm Lang giật mình nhìn bọn chúng biến mất ở góc đường, không khỏi cảm thán, thân thể béo tốt như vậy, không ngờ có thể chạy nhanh như thế.

Nàng quay đầu lại liền thấy nam tử kia sải bước đi vào trong cửa hàng, vội vàng đuổi theo: "Một đời Trịnh Tam thúc đã trông coi cửa hàng này rồi, tay nghề của ông rất nổi tiếng trong kinh thành. Hiện tại đã không còn chiến loạn, đang cần người tài, nếu công tử muốn buôn bán hiệu may, có thể giữ ông ở lại đây không? Cũng coi như cứu một mạng người."

Trịnh Tam thúc nghe thấy Lâm Lang nhắc tới mình, luống cuống theo sau nói: "Thôi, thôi, biểu tiểu thư, lão nô thẹn với Tà gia! Lão nô. . . . . vẫn nên rời đi thì hơn!"

Biểu tiểu thư ở trước mặt ông có dáng dấp thật giống với Thanh tiểu thư, ngay cả cử chỉ hành động cũng tương tự tới bảy phần. Trịnh Tam thúc không đành lòng nhìn nàng vì ông mà phải đi cầu khẩn người khác.

Lâm Lang khẩn thiết nhìn nam tử đeo mặt nạ, hần lạnh lùng phun ra một câu: "Trông ta giống như người sẽ tùy tiện mà cứu mạng người khác sao?"

"Người. . . . ."

Hần vói tay lấy xuống một bộ y phục treo bên vách tường xuống quan sát đánh giá, giọng nói bình thản đều đều, không hề có một chút âm điệu: "Trịnh Tam, thân may của Tà gia, làm ra y phục ngàn vàng khó mua, được xưng tụng là dây vàng áo ngọc, nếu như. . . . ."

Lâm Lang vội hỏi: "Nếu như cái gì?"

"Không giấu gì Trịnh Tam thúc, một tháng sau ta sẽ thành thân. Nếu như Trịnh Tam thúc có thể may ra một bộ giá y (1) có một không hai ở trên đời thì cửa hàng này ta sẽ giao cho thúc kinh doanh. Lợi nhuận chia ba – bảy, Trịnh Tam thúc thấy thế nào?"

(1) giá y: áo cưới

"Chuyện này. . . . ." Trịnh Tam thúc có chút do dự, ông là nô bộc trung thành của Tà gia, trong lòng nhớ rõ mình chịu ân huệ của ba đời Tà gia. Kể cả khi Thanh tiểu thư bán cửa hàng, cho dù phải chịu khổ cực ông vẫn kiên quyết không chịu rời đi, ở lại trông coi nơi này. Bây giờ đồng ý làm như vậy, chẳng phải ông sẽ không còn là người làm của Tà gia nữa hay sao?

Lâm Lang nhìn Trịnh Tam thúc do dự, trong lòng cũng biết nguyên nhân là vì Tạ gia. Nàng là người đã rời bỏ bọn họ trước, không ngờ Trịnh Tam thúc vẫn. . . . .

Lâm Lang thấy vậy, càng cảm thấy khổ sở vì hành động ngày trước của mình. Cái nàng gọi là tình yêu lại khiến nàng chết không có chỗ chôn, đến khi quay về, người đã bị nàng vứt bỏ vẫn chạy theo để bảo vệ nàng.

Nàng sợ Trịnh Tam thúc từ chối, vội vàng tiến lên nói: "Ta thay Tam thúc đồng ý."

Nàng xoay người nhìn Trịnh Tam thúc khích lệ nói, "Tam thúc, thúc hãy tận lực làm đi! Ta tin tưởng thúc!"

"Biểu tiểu thư. . . . ." Trịnh Tam thúc nhìn thiếu nữ trước mắt, thật có cảm giác như Thanh tiểu thư của ông đã trở lại.

"Tam thúc, tâm ý của thúc, ta thay mặt Thanh tỷ tỷ nhận. Thanh tỷ tỷ trên trời có linh, cũng sẽ không trách thúc. . . . . Tam thúc, đồng ý đi! Thúc phải sống thật tốt. . . . . Có thể hiện tại Tạ gia không còn, nhưng không phải vĩnh viễn không vực lại được!"

Trịnh Tam thúc đôi mắt đầm lệ: "Được. . . . . được, ta nghe biểu tiểu thư. . . . ."

Trịnh Tam thúc quệt nước mắt, hỏi nam tử đeo mặt nạ: "Không biết công tử xưng hô như thế nào?"

Nam tử có hơi sùng sốt một chút liền nói: "Ta họ Quân, tên chỉ có một chữ Thương."

"Vậy công tử có thể cho biết kích thước làm giá y hay không?. . . . . Hoặc lão nô tự tới đo cũng được."

"Cứ làm theo số đo của nàng đi." Quân Thương nghe Trịnh Tam thúc hỏi kích thước làm giá y, liền chỉ một ngón tay vào Lâm Lang.

Lâm Lang cả kinh, nếu muốn may một bộ y phục mặc vừa người và phải tôn lên được vẻ đẹp của người mặc thì điều quan trọng là phải biết rõ kích thước để làm. Không những vậy, sự phù hợp giữa y phục và khí chất diện mạo của người mặc cũng vô cùng trọng yếu. Đặc biệt là khi Trịnh Tam thúc thiết kế y phục, trước hết là phải phù hợp, sau đó mới là kích thước. Nhưng người sẽ mặc bộ giá y này còn chưa được gặp mặt, nếu thiết kế xong rồi chẳng may nếu như. . . . .

Nàng bật thốt lên: "Nếu như không thích hợp thì sao?"

Quân Thương cô quái nhìn nàng một cái: "Dựa theo số đo của nàng để làm, chẳng lẽ nàng mặc còn không thích hợp sao?" Hắn xoay người nói với Trịnh Tam thúc: "Ta sẽ phái người đem vải vóc tới đây, nếu còn cần thứ gì thì cứ nói với người đó là được."

Nói xong, Quân Thương để lại tám ngân phiếu một ngàn lượng cho cửa hàng dùng để chi tiêu trong tháng này rồi xoay người đi ra ngoài.

"Ta mặc thích hợp, không có nghĩa là quý phu nhân cũng sẽ như vậy đâu!" Lâm Lang càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, vội vàng đuổi theo.

"Phong cách của mỗi người là không giống nhau. Một bộ y phục đẹp không phải chỉ lấy kích thước làm tiêu chuẩn, quan trọng là nó có thể làm nổi bật ưu điểm, che giấu khuyết điểm của người mặc. Ta nghĩ người nên để cho Trịnh Tam thúc gặp mặt quý phu nhân một lần đi!" Tam thúc đã lớn tuổi rồi, trong lòng nàng vô cùng hi vọng Tam thúc có thể được ở lại trông giữ cửa hàng này.

Quân Thương quay đầu lại nhìn nàng: "Không phải vừa mới gặp rồi sao?"

"Vừa mới gặp rồi?" Lâm Lang không hiểu nhìn hắn, vừa rồi chỉ có hai người bọn họ, không có người nào khác, đã gặp khi nào chứ? Suy nghĩ một lát, Lâm Lang rung mình, "Vị hôn thê của ngươi không phải là. . . . . cái đó chứ?" Chẳng lẽ trên đời này vẫn còn loại "quý" mà nàng không nhìn thấy được sao?

"Trong đầu nàng đang nghĩ cái gì thế?" Quân Thương từ trên cao nhìn xuống Lâm Lang, bình tĩnh phun ra một câu như sấm bên tai nàng: "Vị hôn thê của ta chính là nàng, Trịnh Tam thúc chẳng lẽ lại không nhìn thấy?"

Lâm Lang bị câu nói đó của hắn làm cho thất điên bát đảo, cảm thấy trong đầu trống rỗng, một hồi lâu sau mới gian nan nặn ra một chữ: "Ta?"

Làm sao có thể là nàng? Vị hôn thê của hắn là nàng ư? Từ khi nào vậy? Sao nàng lại không biết?

Lâm Lang giật giật mắt không ngừng, lông mi dài run lên từng đợt, vẻ mặt tràn đầy hoang mang khiếp sợ. Quân Thương nhìn Lâm Lang một cái, giọng tay lên vỗ rối tóc của nàng, vừa như cưng chiều lại vừa như thương tiếc phun ra một câu nữa: "Đã nhiều năm như vậy, sao mà vẫn còn ngốc như thế chứ?"

"Có ngốc hơn nữa cũng không ngốc bằng ngươi, coi tiền như rác á." Lâm Lang bật thốt lên.

Khỏe miệng Quân Thương khề nhếch, tựa hồ như nở nụ cười: "Hôm nay ta còn có việc, nàng cũng mau trở về nhà đi! Mẹ nàng đang đợi rất sốt ruột đấy." Hắn nói xong, thân hình chợt lóe lên rồi lập tức biến mất, cho dù Lâm Lang không phải người thường cũng không thể nhìn ra hắn rồi đi như thế nào.

"Aiz. . . . ." Khi nàng còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã trở thành vị hôn thê của hắn rồi, ngay cả việc hắn là ai nàng cũng còn chưa biết mà!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bất ngờ được tứ hôn

Nhớ tới nẫu thân, Lâm Lang thầm nghĩ thôi xong rồi. Nàng nói trước bữa trưa sẽ trở về, không ngờ sự việc phát sinh ở Chức Ngọc Phường lại mất thời gian lâu như vậy. Nàng vội vã tới tiệm thuốc bắc mua cho mẫu thân vài thang thuốc bổ, vội vàng mua chút thức ăn rồi trở về nhà.

Lặng lẽ chạy về Bách Thảo viên, quả nhiên trông thấy Thiển Ngừ đang không ngừng ngó nghiêng ở cửa ra vào. Nhìn thấy Lâm Lang, Thiển Ngừ vội vàng chạy tới oán trách: "Tiểu thư, cuối cùng ngài cũng trở về, chờ thêm một lúc nữa, chắc phu nhân sẽ liều mạng tự mình ra ngoài đi tìm ngài mất."

Mặc dù lời nói của Thiển Ngừ đầy oán giận, nhưng Lâm Lang nghe vào tai lại cảm thấy trong nội tâm thực ảm áp. Kiếp trước, cha mẹ nàng chết sớm, nàng lại là con một, đám nhà hoàn bên cạnh tuy tốt, nhưng lại e dè thân phận của nàng, đều đối với nàng hết mực cung kính. Hiện tại, nàng có mẫu thân quan tâm, còn có thêm một nha hoàn giống như muội muội ở bên cạnh, nàng có muốn uất ức cũng không được.

Lâm Lang đem bọc giấy trên tay giao cho Thiển Ngừ, nhẹ nhàng đáp: "Không phải ta đã trở về rồi sao?"

Thiển Ngừ à lên một tiếng, vội vàng mở bọc giấy ra xem, ngoài mấy thang thuốc bổ còn có một túi giấy đang tỏa nhiệt nóng hổi. Nhanh tay mở ra, Thiển Ngừ kinh ngạc hô: "Bánh bao? Là bánh bao!" Cũng chỉ là mấy cái bánh bao, không ngờ Thiển Ngừ lại kích động đến nổi hai mắt đỏ hoe.

Lâm Lang nhìn nàng, cảm thấy trong lòng có chút chua xót: "Còn chưa ăn cơm phải không? Mau vào thôi! Ăn trưa xong còn sắc thuốc cho mẫu thân nữa."

Vốn dĩ nàng muốn mua vài món ăn ngon, nhưng không có cách nào mang đồ ăn đã được rang xào trở về. Mà kiếp trước, hằng ngày nàng đều được com đưa nước rót tới tận nơi, thực sự là không biết nấu ăn. Nhìn mẫu thân bị bệnh nặng như vậy, có muốn làm chút gì để ăn cũng làm không nổi! Nhìn bộ dạng tiểu nha đầu Thiển Ngừ này có lẽ là cũng không biết nấu cơm rồi, nên nàng chỉ mua vài cái bánh bao, không nghĩ rằng mới có vậy đã khiến cho tiểu nha đầu kia kích động tới phát khóc.

Lăng phu nhân thấy Lâm Lang trở về, không nhịn được cầu nhàu vài câu, lại liên tục hỏi Lâm Lang lấy bạc từ đâu ra. Lâm Lang không còn cách nào khác đành phải nói dối là trên đường đi thì vô tình gặp xe nhập hàng của tiệm thuốc bắc bị đổ xuống đường, nàng dọn dẹp được liệu giúp người ta một tay thì được họ cho bạc.

Lăng phu nhân cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thì thầm mấy câu người tốt sẽ được báo đáp, lại dặn dò Lâm Lang về sau có ra khỏi nhà thì phải mang theo Thiển Ngừ cùng đi, không được một mình chạy ra ngoài nữa.

Cơm nước xong xuôi, Thiển Ngừ mang bát thuốc đã sắc tới, Lâm Lang hầu hạ Lăng phu nhân uống thuốc. Chờ cho bà ngủ say, nàng dặn dò Thiển Ngừ ở lại trông nom, sau đó mới trở về gian phòng của mình.

Vừa vào cửa, đã thấy Thanh Y Từ Y ở trong phòng chờ nàng, nàng khép cửa hỏi: "Điều tra ra được chuyện gì?"

Hôm nay nghe được tên mập mạp kia nói chủ nhân cửa hàng là người mang họ Hoàng tộc, Trịnh Tam thúc còn nói cửa hàng này đã đóng cửa từ ba năm trước. Trong lòng Lâm Lang cảm thấy đáng sau chuyện này nhất định ẩn giấu điều gì đó, sau khi về liền phái Thanh Y Từ Y lập tức đi điều tra.

"Tiểu thư, tên mập mạp kia gọi là Lý Viên Côn, mới được phong là Hoàng thượng (1). Lý gia cách đây ít lâu dán ra bố cáo muốn bán tất cả các cửa hàng của Lý gia nằm trên Tà gia phố. Chỉ là. . . . . nô tỳ có một chuyện không rõ."

(1): Hoàng thượng: thương nhân của triều đình

"Nói ta nghe thử!" Trong lòng Lâm Lang dâng lên một chút lạnh lẽo, Hoàng thượng, tên mập mạp kia lại là Hoàng thượng, hẳn ta chính là thủ hạ của Triệu Tổ. Vậy chủ tử trong miệng của hắn sẽ không phải là. . . . . Hi vọng không phải như nàng nghĩ!

"Những cửa hàng của Lý gia trên Tà gia phố trước kia đều là cửa hàng của Tà gia ở Giang Nam. Nghe nói chính thể của Hoàng thượng lúc trước Tề vương phi Tà Hoàng Thanh chính là Tà tiểu thư, đồng thời cũng là người đứng đầu Tà gia. Ba năm trước, sau khi Tà tiểu thư bán toàn bộ cửa hàng đi, gả cho Tề vương liền an phận thủ thường ở trong phủ, không còn lộ diện ở bên ngoài nữa. Mà một ngày trước khi Hoàng thượng đăng cơ chột truyền ra tin tức, nói Tề vương phi bị ngã chết ở Lạc Hoa lâu. . . . . Vương phi mới hạ táng được mấy ngày, Lý Viên Côn liền dán bố cáo bắt đầu bán những cửa hàng kia. Chuyện này e rằng không phải đơn giản như vậy."

Lâm Lang nhìn Thanh Y một cái, thấy nàng muốn nói lại thôi, liền hỏi: "Người cảm thấy không đơn giản ở chỗ nào?"

"Nô tỳ cũng không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy cái chết của Tà tiểu thư sợ rằng cũng không phải là cái chết đơn thuần!"

Trong lòng Lâm Lang trào dâng từng trận bi thương, chỉ cảm thấy trải qua nhiều năm như vậy, bản thân mình sống thật thê thảm, nàng lạnh nhạt nói: "Mấy ngày tới người đi theo Lý Viên Côn, chú ý xem những người nào tiếp xúc với hắn, tùy lúc trở lại bẩm báo!"

"Dạ!"

"Còn nữa, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một người đeo mặt nạ, các người tra ra lai lịch của hắn chưa?" Hắn không một chút do dự đập ra ba vạn lượng bạc mua cửa hàng, đúng là coi tiền như rác, chả hiểu sao lại còn nói năng là vị hôn thê của hắn. . . . . Nhưng người này nhìn thế nào cũng không thấy giống một kẻ đầu óc có vấn đề.

Từ Y nghe nàng hỏi, liền nói: "Tiểu thư, người này hình như là tự nhiên xuất hiện, ít nhất ở kinh thành không tra ra được bất kỳ tin tức gì của hắn. Nhưng có thể khẳng định người này không đơn giản, hắn có thể không phải là người."

"Người nói rõ hơn xem."

Từ Y trầm tư nói: "Hắn trả cho Lý Viên Côn ba vạn lượng bạc nhưng toàn bộ là tiền âm phủ. Sau khi trở về, Lý Viên Côn mới phát hiện ra, sợ đến nỗi nằm núp ở trong chăn không dám đi ra ngoài. Nếu là người thường, ai sẽ cầm tiền âm phủ đi mua bán chứ? Mà dù có cầm tiền âm phủ đi mua, cũng sẽ rất dễ dàng bị người khác nhận ra."

Lâm Lang trong nội tâm cả kinh: "Vậy hắn là quỷ sao?"

"Cũng không giống, mặc dù trên người hắn có vẻ toát ra hơi lạnh chết chóc, nhưng. . . . . không giống quỷ. Nô tỳ và Thanh Y căn bản không thể đến gần hắn trong vòng một trượng. Nếu hắn là quỷ, sẽ không có chuyện này."

Lâm Lang trầm ngâm nói: "Từ Y, người đi theo người này, cần phải tra ra lai lịch của hắn."

Từ Y đồng ý nói: "Dạ!"

Ở bên trong chủ tớ ba người đang nói chuyện, ngoài viện chợt truyền đến một trận ồn ào, nghe giống như giọng nói của Diệp Cẩm Huyền: "Diệp Lâm Lang, còn không mau ra tiếp chứ?"

Theo sau đó là tiếng Thiên Ngữ vội vội vàng vàng la lên: "Tiểu thư, tiểu thư, có thánh chỉ tới, có thánh chỉ tới."

Thanh Y Từ Y liếc mắt nhìn nhau: "Giữa trưa hôm nay Tô phu nhân được khiêng trở về thì lập tức đổ bệnh. Đại tiểu thư nghe hạ nhân nói tới chuyện đã phát sinh tại Bách Thảo viên thì nổi giận đùng đùng đi tìm Diệp thượng thư, sau đó cùng Diệp thượng thư đi vào hoàng cung."

Lâm Lang gật nhẹ đầu tỏ vẻ đã biết, mở cửa đi ra ngoài, liền thấy Thiên Ngữ vội vàng chạy tới, đỡ lấy nàng, nói nhỏ: "Đại tiểu thư nói hoàng thượng ban thánh chỉ tử hôn cho ngài, tiểu thư, làm thế nào bây giờ?"

Lâm Lang nhếch miệng cười một tiếng: "Binh đến tướng chặn!"

Người binh thường sợ người ngang ngược, người ngang ngược lại sợ kẻ liều mạng, hôm nay, nàng ngay cả mạng cũng từng mất một lần thì còn sợ cái gì nữa?

Lâm Lang dẫn theo Thiên Ngữ từ trong viện đi ra. Vừa ra ngoài đã thấy ngay Diệp Cẩm Huyền một thân y phục bằng gấm màu vàng nhạt thêu kim tuyến, ngay cả cổ áo và ống tay áo cũng được khảm hạt lưu ly sáng long lanh, trên đầu chải búi tóc Lăng Vân thật cao, cầm vài cây trâm Phượng Vĩ bằng vàng lấp lánh.

Diệp Cẩm Huyền nâng thánh chỉ trong tay đứng ở ngoài sân, thấy chủ tớ hai người đi tới, nàng hừ lạnh một tiếng: "Muội muội thật có phúc, lại được Hoàng thượng đích thân tử hôn! Còn không mau tiếp chứ?"

Lâm Lang thật sự không nghĩ mình sẽ quỳ xuống, mặc dù là thánh chỉ trang nghiêm tôn quý, nhưng cũng phải xem là người nào hạ chỉ! Nếu là thánh chỉ của Triệu Tề, trong mắt của nàng cũng chỉ là một đồng thoi hoặc đó mà thôi (là người văn minh, không thể nói chữ thô tục – lời của tác giả).

Nhưng hiện tại, một là, nàng đang đứng dưới mái hiên của người khác. Hai là, dù nàng có một thị khiếu khích hoàng quyền, dù sao cũng nửa chết nửa sống rồi, cùng lắm thì bị chém đầu cũng không có gì đáng ngại, nhưng nàng không thể để Lăng phu nhân cùng Thiên Ngữ bị liên lụy được.....! Mặt khác, nàng còn có việc vẫn chưa xử lý xong, cứ như vậy đã nhanh chóng chết thêm một lần nữa thì quả thật là đáng buồn.

Lâm Lang suy nghĩ một lát: Nàng là đại tiểu thư có được dân được, vậy trước tiên cứ chịu phục một chút đi!

Diệp Cẩm Huyền hài lòng nhìn Diệp Lâm Lang quỳ xuống, cười lạnh một tiếng, cao giọng đọc thánh chỉ: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Nhị tiểu thư Diệp Lâm Lang của Binh bộ Thượng thư Diệp Văn Trung, dung mạo xinh đẹp, đoan trang hiền thực. . . . . Nay gả cho Vãng sinh Thành chủ. Khâm thủ!"

Lâm Lang nhận thánh chỉ, lạnh nhạt nói: "Ngô Hoàng Vạn tuế Vạn tuế Vạn Vạn tuế."

Thánh chỉ này cũng chỉ là ra sức khen ngợi tán dương nàng, sau đó lấy cớ để nàng gả cho Vãng sinh Thành chủ. Thực ra cũng không có gì mới mẻ, chỉ là Vãng sinh Thành chủ này, Lâm Lang đã từng nghe qua.

Nghe bên ngoài đồn đại, hắn uống máu tươi ăn thịt người, mặt xanh nanh vàng; gả cho hắn, chắc chắn không phải là chuyện tốt đẹp gì. Cũng phải thôi, thánh chỉ do Diệp Cẩm Huyền đưa tới mà là chuyện tốt thì ngày mai mặt trời cũng không mọc nữa rồi.

Lâm Lang nhìn biển cỏ xanh biếc trong sân viện, suy nghĩ một chút, nàng và Vãng sinh Thành chủ, một người không ra người, một quỷ không ra quỷ, quả

thật là tuyệt phối!

Diệp Cẩm Huyền thấy nàng nhận chỉ, tiến lên một bước, thật nhỏ giọng nói: "Muội muội có phải là người hay không tỷ tỷ không biết, nhưng nghe nói Vãng sinh Thành chủ này được xưng là Quý kiến sầu, mặt xanh nanh vàng, ăn thịt uống máu người. Tỷ tỷ hi vọng muội muội tự giải quyết cho tốt!"

Diệp Cẩm Huyền nói xong cười ha ha hai tiếng, vỗ tay một cái, nhìn mấy nha hoàn đang nâng khay đứng đằng sau nói: "Ngày mai Vãng sinh Thành chủ sẽ tới kinh thành, buổi tối Hoàng thượng tổ chức yến tiệc tại Hàm Nguyên điện, người cũng được mời tới đó tham gia. Đây là trang sức và y phục chuẩn bị cho người. Đến lúc đó, đừng làm cho Diệp gia mất mặt."

Diệp Cẩm Huyền nói xong, đầu cũng không quay lại liền nhanh chóng rời khỏi Bách Thảo viên. Thật ra thì Diệp Cẩm Huyền cũng muốn điều vô dương oai một phen, nhưng kể từ tối hôm qua nàng bị hù dọa, hôm nay lại xảy ra chuyện của mẫu thân, nàng đối với Diệp Lâm Lang thực cũng có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vị này gọi là phụ thân?

Sau khi Diệp Cẩm Huyền rời đi, Lâm Lang quay trở lại phòng, nàng thấy mẫu thân tựa bên đầu giường yên lặng rơi lệ, nàng bước tới ngồi xuống cạnh bà: "Nương, mọi chuyện vẫn tốt mà, nương làm sao vậy?"

Bên ngoài Diệp Cẩm Huyền tuyên đọc thánh chỉ, Lãng phu nhân ở bên trong đã sớm nghe thấy. Vãng sinh Thành chủ đó là ai chứ! Vãng sinh Thành vốn không phải là một nơi tốt đẹp gì, có người nào vào nơi đó mà có thể được sống tốt lành đâu!

Chuyện xảy ra sáng sớm hôm nay tại Bách Thảo viên bà không biết, vì vậy cho rằng nhất định là Diệp Cẩm Huyền đã ghi hận chuyện của tối hôm qua rồi. Thánh chỉ này khẳng định là có liên quan tới chủ ý của nàng ta. Lúc này nghe Lâm Lang hỏi, trong lòng bà vô cùng khổ sở, khàn khàn khóc ra tiếng: "Con ơi. . . . con không thể gả cho Vãng sinh Thành chủ kia được!"

"Nương, người đã gặp Vãng sinh Thành chủ rồi sao?" Nhìn Lãng phu nhân khóc nức nở, Lâm Lang bỗng giật mình, không ngờ Vãng sinh Thành chủ này lại để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp sâu sắc với nhiều người như vậy.

Chẳng qua, Vãng sinh Thành được cho là nơi tụ tập của những con quỷ chết oan, đối với nàng mà nói, nơi đó cũng coi như thích hợp.

"Nha đầu ngốc, Diệp Cẩm Huyền rõ ràng muốn hại chết con, nói sao thì nói, nương cũng không thể nhìn con phải gả cho một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ được! Để nương đi tìm phụ thân của con." Lãng phu nhân nói xong, nhanh chóng xuống giường, gọi Thiên Ngừ hầu hạ bà thay quần áo.

Lâm Lang vội đứng lên, đỡ lấy Lãng phu nhân ngăn cản: "Nương, người cho rằng phụ thân không biết chuyện này sao?"

"Diệp Cẩm Huyền sắp làm Hoàng hậu, nàng xúi giục Hoàng thượng hạ thánh chỉ, phụ thân con sao có thể biết?" Lãng phu nhân nhìn nàng, lý trí cùng tình cảm hết sức rối rắm, bà theo bản năng nắm chặt cánh tay Lâm Lang, "Phụ thân con tuyệt đối không phải loại người sẽ bán nữ nhi của mình, nghe nương chúng ta đi tìm ông ấy, ông ấy nhất định sẽ không ngồi yên mà bỏ mặc chúng ta."

Lâm Lang thấy Lãng phu nhân phản ứng như vậy, phảng phất giống như thấy được kiếp trước của mình. Mặc kệ người đó đối xử với nàng như thế nào, nàng cũng cố chấp tin tưởng tình cảm của hân. Mỗi cho tới một khắc trước khi chết đi, nàng vẫn ôm hi vọng hân sẽ xuất hiện; thậm chí sau khi sống lại trong một thân thể khác, nàng cũng muốn nhìn thấy hân sẽ có một chút khổ sở. Nhưng thật không ngờ, nếu không phải sợ dân chúng chỉ trích, hân đã sớm lập Diệp Cẩm Huyền làm Hoàng hậu.

"Nương, đã qua nhiều năm như thế, nếu phụ thân muốn quan tâm tới chúng ta thì đã sớm làm vậy rồi."

"Không phải đâu! Lâm Lang, phụ thân con dù sao cũng là một nam nhân, lại là trọng thần trong triều. Chuyện của hậu viện cũng không tiện nhúng tay vào. Mà con trước kia lại là một. . . ." Lãng phu nhân nước mắt ào ào chảy xuống, cố gắng tranh luận thay cho nam nhân trong lòng bà, nhưng gương mặt cũng trở nên tái nhợt, "Trước kia con bị bệnh, phụ thân con vì danh dự của gia tộc mới hành động có chút tàn nhẫn. Nhưng bây giờ con đã khỏe hơn rồi, chúng ta đi tìm phụ thân con, ông ấy chắc chắn sẽ không để mặc chuyện này."

Lâm Lang nhìn ánh sáng lóe lên trong mắt Lãng phu nhân, đột nhiên cảm thấy nếu để bà biết hết sự thật là một chuyện hết sức tàn nhẫn. Nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, nó sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà thay đổi, cũng chỉ có thể để cho Lãng phu nhân thấy rõ ràng sự thật, bà mới có thể gạt bỏ đau thương, vững vàng mà tiếp tục sống.

Lâm Lang gật gật đầu đồng ý: "Vậy con cùng đi với nương!"

Lâm Lang hầu hạ Lãng phu nhân rửa mặt thay quần áo, chải búi tóc gọn gàng, nàng còn dặm ít phấn lên gương mặt tái nhợt của bà. Thấy sắc mặt của Lãng phu nhân đã khá hơn một chút, nàng liền cùng Thiên Ngừ đỡ bà đi về hướng Tiền Viện.

Lúc này Diệp Thượng thư đang ở trong thư phòng cùng vài người khách thường thức bức tranh sơn thủy Vương Trùng Dương, không ngừng vuốt râu tán thưởng: "Tốt, tốt, tốt!"

Diệp Thượng thư có công phò trợ tân hoàng đế lên ngôi, đại nữ nhi lại sắp trở thành mẫu nghi thiên hạ. Lúc này, Vãng sinh Thành chủ lại vào Kinh thành tấn kiến Hoàng thượng, còn cố ý nhờ Hoàng thượng chọn một vị phu nhân ở đây. Các quan viên trong triều đều hận không thể đem nữ nhi nhà mình giấu đi thật kỹ, không ngờ Diệp Thượng thư lại ‘đại nghĩa diệt thân’, đem tiểu nữ nhi của mình đẩy ra cho Hoàng thượng giải quyết vấn đề khó khăn.

Nhờ hành động này, có thể nói là trong tương lai đường làm quan rộng mở, gương mặt Diệp Thượng thư lúc nào cũng tràn đầy xuân phong đắc ý. Mà những kẻ a dua nịnh hót tới cửa xin cầu kiến tự nhiên cũng nhiều hơn so với ngày thường. Bức tranh quý giá ngàn vàng khó mua này được gọi là “Trùng Dương sơn thủy đồ”, do một người đứng ở bên dưới mang tới biếu tặng.

Mọi người đang rối rít phụ họa thảo luận về bút pháp bố cục của bức họa này cùng Diệp Thượng thư thì gã sai vặt bên ngoài chợt chạy vào bẩm báo: "Lão gia, phu nhân và tiểu thư ở Bách Thảo viên cầu kiến."

Diệp Thượng thư nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi: "Họ tới đây làm gì?"

Mấy người khách trong thư phòng cũng cả kinh, một người trong đó đánh bạo nói: "Có lẽ là nhận được thánh chỉ nên tới đây để tạ ơn!"

Diệp Thượng thư vuốt râu, trong lòng cực kỳ không muốn gặp, nhưng tiểu nữ nhi này dù sao cũng đã tứ hôn cho Vãng sinh Thành chủ, hắn ta là người nào chứ? Là người mà ngay cả Hoàng thượng cũng phải e ngại a!

Tiểu nữ nhi đã điên điên khùng khùng nhiều năm như vậy, rất khó có thể được sủng ái, nhưng ngộ nhờ nàng lại được sủng ái thì sao? Đến lúc đó nàng ở trước mặt người kia nói vài điều bất lợi cho mình thì e rằng sẽ không tránh khỏi phiền toái.

Ông cân nhắc kỹ càng, đành cho mọi người lui xuống, phân phó gã sai vặt dẫn hai mẹ con Lâm Lang đi vào.

Lâm Lang đỡ mẫu thân tiến vào thư phòng của Diệp Thượng thư, ngẩng đầu lên liền thấy hàng loạt những bức tranh chữ được treo trên tường, đều có thể nhận ra được là bút tích của các danh gia, giá trị liên thành.

Lâm Lang quan sát qua thư phòng, giá để bút có hàng loạt những chiếc bút lông to nhỏ khác nhau, ngọn bút dựng ngược lên như đao phong; trên mặt bàn phủ trắng giấy Tuyên Thành, sách được bày la liệt trong các tầng của giá sách, trên tủ kệ chỉ bày biện mấy bình hoa cỏ. Khắp nơi toát ra hơi thở văn nhân thanh cao, chỉ là . . . . . cũng quá mức lộ liễu rồi, còn có vẻ làm bộ phô trương.

Nhìn lại người đàn ông trung niên đang ngồi phía trước, thân thể gầy gò nhưng toát ra khôn khéo, dưới cằm có một chút râu, một thân y phục màu xanh phẳng phất dáng vẻ cao lớn sạch sẽ. Có thể đoán ra, lúc còn trẻ cũng là một nam tử mỹ mạo, không trách được mẫu thân đến tận bây giờ vẫn nhớ mãi không quên.

Nàng chợt nhớ tới một câu trong “Kinh Thi”: Kẻ sĩ làm lạc, vẫn có thể thoát ra. Nữ tử làm lạc, suốt đời cũng không thể thoát.

Chữ "thoát" này có hay không đều do cố chấp trong tâm của mình mà ra! Chỉ cần gạt bỏ cố chấp trong tâm, thì không có gì là không thể thoát.

Lâm Lang nhẹ nhàng hành lễ nói: "Chắc vị này gọi là phụ thân phải không? Lâm Lang tham kiến phụ thân!"

Lời này vừa nói ra, không chỉ Diệp Thượng thư ngây ngẩn cả người mà gương mặt Lãng phu nhân cũng đại biến. . . . .

Sắc mặt Diệp Thượng thư xanh đỏ đen trắng loạn xạ, rốt cuộc nhẫn nhịn dè xuống tức giận trong lòng. Lời này vốn là không sai, cũng không tìm được sai lầm nào để bắt lỗi, nếu cố ý bới móc, chỉ sợ chính ông chịu thua thiệt mà thôi.

"Đứng lên đi!" Nhìn Lâm Lang, trong mắt Diệp Thượng thư lóe lên một tia kinh ngạc. Một thân phong hoa tuyết đại, thanh tao ưu nhã, mi tâm mang lại cho người ta có cảm giác trong nhu có cương. Bề ngoài là một nữ tử nhu nhược nhưng lại toát ra hơi thở kiên định bền bỉ. Trực giác của ông mách bảo, tiểu nữ nhi này thực sự không đơn giản, trong thoáng chốc, trong đầu ông bất chợt xẹt qua ý nghĩ: nếu là nàng làm Hoàng hậu có lẽ sẽ tốt hơn.

"Lão gia. . . . ." Lãng phu nhân mở miệng nhưng ngập ngừng không biết nên nói thế nào, sau một hồi lâu bà mới quyết định hỏi, "Lão gia, ông biết Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Lâm Lang sao?"

Diệp Thượng thư ngẩng đầu, thấy Lãng phu nhân sắc mặt tiêu tụy, có nếp nhăn hằn sâu hai bên khóe mắt, bộ dạng nghèo túng nhếch nhác, so với Tô phu nhân tinh xảo ưu nhã, quả thật là một trời một vực. Trong lòng ông không khỏi có chút phiền muộn, tự hỏi vì sao lúc còn trẻ mình lại coi trọng nữ nhân này?

Diệp Thượng thư trả lời: "Đó là long ân của Hoàng thượng, chúng ta cần phải nhớ kỹ cùng biết ơn ngài!"

Ông ấy nói như thế, tức là có biết việc này sao? Lãng phu nhân chỉ cảm thấy bầu trời có một đạo tia sét đánh xuống, trong chốc lát, nước mắt đã cuộn cuộn chảy ra, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chết tâm còn hỏi: "Lão gia. . . . . ông có biết Hoàng thượng đem Lâm Lang gả cho người nào không?"

"Như thế nào?" Diệp Thượng thư nghe xong, trầm nghĩ càng thêm buồn bực, tức giận nói, "Hoàng thượng đích thân tứ hôn là vinh dự tới cỡ nào, bà hỏi thế để làm gì? Người khác mà biết được, bà còn muốn giữ lại mạng nữa hay không?"

Rốt cuộc, Lãng phu nhân không nhịn nổi nữa khóc ầm lên: "Hoàng thượng muốn đem Lâm Lang gả cho Vãng sinh Thành chủ. Lão gia, ông đi cầu xin

Hoàng thượng đi! Lâm Lang là máu mủ của ông, ông không thể đứng đó nhìn con nhảy vào hố lửa được!"

"Lâm Lang, mau đỡ nương người trở về, được Hoàng thượng tứ hôn là việc vô cùng vinh dự, cứ khóc sụt sùi như vậy không sợ xúi quẩy sao?" Diệp Thượng thư chán ghét nhìn Lăng phu nhân một cái, quay sang Lâm Lang nói: "Cứ sống an ổn ở Bách Thảo viên chờ ngày thành thân đi, những thứ cần thiết sẽ mang tới đầy đủ cho người."

"Nương, người cũng thấy rồi đó! Con không có nói dối nương, thánh chỉ tuyên đọc hôm nay chính là do người này và Diệp Cẩm Huyền cùng nhau tiến cung xin Hoàng thượng hạ chỉ." Lâm Lang đỡ Lăng phu nhân dậy, nhẹ giọng an ủi "Đối với người đàn ông này, người sớm nên chết tâm đi. Hôm nay nữ nhi cùng đi với nương, chính là muốn để cho người thấy rõ bản chất thật của ông ta. Sau này nếu như nữ nhi có làm gì quá đáng, nương cũng có thể hiểu cho con."

Đôi mắt Lăng phu nhân đầm lệ, giạt mình nhìn Lâm Lang: "Lâm Lang?"

Diệp Thượng thư cũng kinh ngạc chỉ vào Lâm Lang: "Người có ý gì?" Diệp Thượng thư nhìn ánh mắt bình tĩnh của Lâm Lang, trong lòng dần lan tỏa ra cảm giác lạnh lẽo.

Lâm Lang khoe miệng khê nhếch, nhìn Diệp Thượng thư, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén: "Có thành thân hay không, thành thân với người nào, cũng phải xem tâm tình của bản tiểu thư. Còn về phần thánh chỉ tứ hôn kia, bản tiểu thư chưa từng để nó ở trong mắt." Đừng nói quý khách người, vốn dĩ nàng cũng không thể để mặc cho bản thân bị người khác định đoạt.

Lâm Lang nói xong, không thèm liếc mắt nhìn Diệp Thượng thư đang gào rú âm ỉ, thật cẩn thận đỡ Lăng phu nhân từ từ đi ra ngoài cửa.

Lúc hai người sắp rời khỏi thư phòng thì nghe thấy tiếng Diệp Thượng thư cực kỳ tức giận quát tháo: "Người. . . . . người. . . . . đồ bất hiếu! Người đâu, đem nhị tiểu thư cùng Lăng phu nhân về Bách Thảo Viên trông giữ nghiêm ngặt cho ta. Từ giờ cho tới lúc thành thân, không được ta cho phép, tuyệt đối không để nàng bước ra khỏi Bách Thảo viên nửa bước!"

Lâm Lang hình như nhớ ra cái gì đó, mỉm cười quay đầu lại: "Diệp Thượng thư cũng không cần quá khẩn trương, bữa tiệc tối mai, ta phải tới dự một chút. Nếu Vãng sinh Thành chủ có thể lọt vào mắt của ta, thì ta. . . . . thành thân cũng được, nếu không. . . . . Diệp Thượng thư cứ chờ bị trị tội đi."

Lâm Lang nói xong, không coi ai ra gì đỡ Lăng phu nhân đôi mắt đầm lệ đi ra ngoài. Lâm Lang còn nghe thấy bên trong thư phòng truyền tới âm thanh đồ vật bị đổ vỡ, nàng khẽ cười cười, một mạch đỡ mẫu thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cũng chỉ là một món đồ chơi

Ánh chiều tà le lói, trời vừa xẩm tối, Đại nội Hoàng cung đã thấp đèn lồng sáng rực rỡ. Từ Hàm Nguyên điện truyền đến tiếng đàn sáo vui vẻ, các quan viên đại thần đều dẫn theo phu nhân cùng con cái của mình lần lượt tiến vào điện.

Bên trong điện vàng son lộng lẫy, tràn ngập hương thơm ấm áp, hai cây đại trụ sơn đỏ sừng sừng bao quanh bởi rồng vàng tinh xảo, rùa hạc trăm năm được đặt trên thềm son. Trên vị trí chủ tọa cao nhất đặt một tấm đệm thêu chín con rồng bằng chỉ vàng, phía bên dưới các quan viên được sắp xếp chỗ ngồi theo thứ tự cấp bậc từ trên xuống. Phía trước họ là một chiếc bàn dài chạm trổ hoa văn độc đáo, phía sau được đặt vài chiếc bàn dài ngắn khác nhau để chuẩn bị cho các vị phu nhân và tiểu thư, thiếu gia cùng tham gia yến tiệc.

Mặc dù Diệp Thượng thư không phải là quan Nhất phẩm, nhưng chỗ ngồi lại ở vị trí đầu tiên phía bên phải, đủ để thấy Hoàng thượng coi trọng ông như thế nào. Tô phu nhân mắc bệnh nặng không thể tới tham gia, cho nên chỗ ngồi phía sau ông chỉ để hai chiếc bàn ngắn.

Diệp Thượng thư dẫn theo Diệp Cẩm Huyền và Diệp Lâm Lang cùng ngồi xuống. Lâm Lang quan sát xung quanh một hồi, nàng phát hiện ra các tiểu thư trong đại điện này rất kỳ quái. Trừ Diệp Cẩm Huyền một thân y phục bằng gấm thêu hoa Mẫu Đơn cao quý nổi bật, thì các tiểu thư khác đều ăn mặc rất đơn giản, thậm chí là u ám ảm đạm, và lại ai cũng ngồi im tại vị trí của mình, yên lặng cúi đầu thật thấp.

Lâm Lang khó hiểu lắc đầu, các tiểu thư khuê tú ở Kinh thành chẳng lẽ kém xa các tiểu thư khuê tú ở phía Nam nhiều đến thế? Mấy năm trước nàng chuyển tới đây cũng không cảm thấy có sự khác biệt lớn như bây giờ!

Nàng nhớ lại quãng thời gian sống ở Giang Nam trước kia, chỉ cần nhắc tới những thứ văn nhã thanh tao thì các tiểu thư khuê tú đều phải ra sức ganh đua so sánh lẫn nhau, tranh đấu rất gay gắt, giả dụ như y phục của người đẹp đẽ, thì đồ trang sức của ta tinh xảo. Sao bộ dạng các vị tiểu thư ở Kinh thành này lại giống như nì cô vậy?

Nhìn thấu sự khó hiểu của Lâm Lang, Diệp Cẩm Huyền cầm lên một miếng mứt táo, đưa vào trong miệng, ưu nhã cười nói: "Bộ xiêm y muội muội mặc hôm nay quả thật không tệ, rất đẹp."

Thật không ngờ nha đầu này lại có tâm tư sâu xa tới vậy, ăn mặc đơn giản như thế, còn không phải là muốn Vãng sinh Thành chủ nhìn nàng không vừa

mắt, sau đó từ hôn sao? Cũng không nghĩ rằng thật ra nhìn cũng khá thuận mắt, nàng ta chắc hẳn không ngờ tới tình huống này đi! Hừ hừ! Cả đại điện đồng loạt một màu xám tro mờ nhạt, bộ xiêm y màu tím của Lâm Lang đương nhiên trở nên vô cùng nổi bật. Tất nhiên y phục của nàng cũng rất chói mắt, nhưng nàng sẽ gả cho Hoàng thượng, nàng sợ gì chứ?

Lâm Lang cúi đầu nhìn xiêm y màu tím nhạt thêu hoa văn hình mây trên người mình một cái, lại nhìn cả đại điện một màu xám tro ảm đạm một chút, cảm thấy Diệp Cẩm Huyền nói cũng đúng. Chẳng lẽ năm nay Kinh thành thịnh hành y phục màu xám tro sao? Điều này cũng thật quá kỳ lạ!

Những bộ y phục mà Diệp Cẩm Huyền đưa tới cho nàng nếu không phải quá đổi xa hoa thì cũng xanh xanh đỏ đỏ lòe loẹt. Lâm Lang không nghĩ ra vì sao Diệp Cẩm Huyền lại hào phóng như vậy, nhưng thật sự nàng không thể mặc nổi những bộ y phục đó mà đi ra ngoài, cho nên đem toàn bộ ra hiệu cầm đồ để đổi lấy bạc. Sau đó sai Thanh Y đi Chúc Ngọc Phưởng chọn bộ xiêm y này, tuy không phải quá thu hút nhưng cũng không tính là thất lễ khi tham dự đại tiệc trong hoàng cung.

Diệp Cẩm Huyền thấy Lâm Lang không để ý đến mình, cho là nàng không thèm coi ai ra gì, khế hừ một tiếng nói: "Người cho rằng mình gả cho Vãng sinh Thành chủ thì nhất định sẽ trở thành Thành chủ phu nhân sao? Lại không nghĩ tới Vãng sinh Thành chủ là ai, người cũng chỉ là quà tặng mà Hoàng thượng đưa cho hắn thôi! Nếu không vừa ý thì lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ."

Lâm Lang càng nghĩ càng cảm thấy thâm mỹ của người Kinh thành rất đặc biệt, liền hỏi: "Năm nay Kinh thành thịnh hành màu xám tro sao?"

Diệp Cẩm Huyền độc thoại nửa ngày trời cũng không được Diệp Lâm Lang đáp lại nửa câu, đột nhiên Diệp Lâm Lang lại hỏi như vậy, khiến cho nàng hết sức phần nộ: "Người. . . ."

Nhưng lại sợ làm hỏng hình tượng của mình trước mặt mọi người, Diệp Cẩm Huyền dè xuống tức giận, ngược lại vô cùng ưu nhã cười một tiếng, nâng chén trà lên uống một ngụm, "Người cho rằng ai cũng ngu ngốc như người sao? Ăn mặc xinh đẹp mỹ lệ đương nhiên là tốt, nhưng nếu bị Vãng sinh Thành chủ nhìn trúng thì làm thế nào? Hoàng thượng cũng sẽ không vì một tiểu thư quan lại nhỏ nhoi mà cùng Vãng sinh Thành chủ trở mặt với nhau."

Lâm Lang chợt bừng tỉnh hiểu rõ, hóa ra là sợ bị Vãng sinh Thành chủ nhìn trúng a! Uy lực Vãng sinh thành chủ quả nhiên là vang dội! Những tiểu thư này ăn mặc khó coi như vậy, không biết là phải có bao nhiêu quyết tâm đây?

Lâm Lang nhìn y phục hoa lệ trên người Diệp Cẩm Huyền một chút, cười cười: "Xiêm y của tỷ tỷ, thật đẹp!"

Diệp Cẩm Huyền đặt ly trà xuống, cười hả hê nói: "Tất nhiên, đây là xiêm y do chính tay Lão sư phụ của Chúc Ngọc Phưởng làm ra. Trước kia thì không nói làm gì, nhưng hiện tại muốn mời ông ấy làm ra bộ y phục như thế này, không dễ dàng đâu!"

"Vị tỷ tỷ không sợ bị Vãng sinh Thành chủ nhìn trúng sao?" Diệp Cẩm Huyền có thể ăn mặc trang điểm nổi bật như vậy, là ý vào mình có hôn ước với Triệu Tề sao? Lúc này Lâm Lang đang cảm thấy rất nhàm chán, liền muốn trêu chọc nàng ta một phen.

"Thân phận của bản tiểu thư sao có thể giống với mấy người kia chứ?" Về mặt Diệp Cẩm Huyền tỏ ra khinh thường, "Nếu không phải vì Tề vương phi mới chết, bản tiểu thư đã sớm là Hoàng hậu rồi. Vãng sinh Thành chủ dù to gan tới đâu cũng không dám có chủ ý gì với bản tiểu thư."

Tiếng nói của Diệp Cẩm Huyền không nhỏ, thành công làm cho vẻ mặt mấy vị tiểu thư ngồi xung quanh lộ ra chán ghét. Lâm Lang cười cười: "Cũng không nhất định sẽ như vậy, nếu Hoàng thượng có thể bỏ ra tất cả cho cuộc nội chiến vừa rồi, chắc chắn không phải là người ham mê sắc đẹp, yêu mỹ nhân mà bỏ mặc giang sơn. Nếu Vãng sinh Thành chủ nhìn trúng tỷ tỷ, vì để ổn định lại Đại Dận vừa mới trải qua phong ba, nói không chừng Hoàng thượng. . . . cũng phải nhịn đau mà từ bỏ thứ mình yêu thích a!"

Diệp Cẩm Huyền đã sớm vì Triệu Tề luôn thoái thác chậm trễ làm lễ phong hậu mà sinh ra bất mãn, lúc này nghe Diệp Lâm Lang nói như vậy, trong lòng chợt động. Triệu Tề đối với thê tử kết tóc ba năm của mình còn có thể vứt bỏ không thương tiếc, huống chi là nàng. Không được, nàng phải thừa dịp phụ thân đang nắm binh quyền trong tay, gây áp lực cho hắn, nhanh chóng làm đại lễ phong hậu mới được!

Trong lúc mỗi người đều đang theo đuổi tâm tư của riêng mình thì ngoài điện truyền đến tiếng thái giám hô lớn: "Hoàng thượng giá lâm —— Vãng sinh Thành chủ đến ——"

Mọi người cả kinh, đồng loạt quỳ xuống hô to: "Tham kiến Ngô Hoàng Vạn tuế Vạn tuế Vạn Vạn tuế. Tham kiến Vãng sinh Thành chủ Vạn phúc kim an!"

Lâm Lang cũng quỳ xuống theo mọi người, liếc mắt lên nhìn trộm, nàng thấy Triệu Tề một thân long bào màu vàng chói mắt, toát ra khí chất tà mị phong lưu, dáng người cao lớn, trong ánh mắt có chút tang thương nhân nhạt. Rất ra dáng của một nam tử thành thực vững vàng, điều này trước kia nàng không hề phát hiện ra.

Nàng nhìn hắn, nước mắt bỗng dâng lên, cảm thấy tim mình như có một con dao đang đâm vào đau nhói. Hô hấp có chút đau đớn; đột nhiên, nàng nghe thấy có người nói: "Vị hôn thê của hôn tọa hình như rất có hứng thú với Hoàng thượng thì phải!"

Nàng bỗng hoàn hồn, chống lại ánh mắt của nam tử áo đen lăm lăm đứng trước mặt, con ngươi co rút, cả người thoáng chốc cứng đờ —— là hắn! Là nam tử đeo mặt nạ kia, Quân Thương!

Trong đầu Lâm Lang thoáng nhớ lại việc xảy ra ở Chúc Ngọc Phưởng, chắc hẳn khi đó hắn đã biết rõ nàng sẽ là vị hôn thê của hắn! Vậy thánh chỉ từ hôn này. . . . Lâm Lang chợt có một loại cảm giác phần uất khi mình bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, ánh mắt không tự chủ toát ra nồng đậm tức giận.

Triệu Tề vừa bước tới đã thấy ngay ánh mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm của Quân Thương, theo tầm mắt kia hắn nhìn về phía Lâm Lang. Thấy rõ gương mặt của nàng, hắn bỗng giật mình, có cảm giác như người đó đã trở lại. Thiếu chút nữa hắn đã bật thốt lên cái tên đã dùng dằng thật lâu trong lòng. Đúng lúc lại nghe thấy lời nói của Quân Thương, hắn lập tức bình tĩnh lại, thì ra nàng là Diệp nhị tiểu thư!

Triệu Tề cười nói: "Thì ra là Thành chủ cùng Diệp nhị tiểu thư đã sớm có quen biết! Như vậy thật tốt quá!"

Quân Thương không để ý đến Triệu Tề, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Lâm Lang, Lâm Lang chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Triệu Tề nhìn Quân Thương ánh mắt bất thiện không rời khỏi Lâm Lang, thật cẩn thận nói: "Không sao, nếu Thành chủ không thích Diệp nhị tiểu thư, thì chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi thôi. Thành chủ nhìn trúng vị tiểu thư nào cứ nói, trẫm lập tức ban thánh chỉ tứ hôn gả cho người là được."

Dung mạo của nữ tử này cùng Tạ Hoàng Thanh có mấy phần giống nhau, nhưng nàng rõ ràng trẻ tuổi hơn, đôi mắt cũng rất linh hoạt, tuyệt đối không thể nào là Tạ Hoàng Thanh.

Triệu Tề trầm nghĩ, chính mắt mình đã nhìn thấy Tạ Hoàng Thanh được chôn cất vào Hoàng Lăng, sao có thể xuất hiện ở nơi này được chứ?

Lâm Lang nghe Triệu Tề nói xong, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu bốc hỏa, nổi trận lôi đình. Người mới là một món đồ chơi ấy, cả nhà người đều là đồ chơi!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tháo bỏ mặt nạ

Lâm Lang đột nhiên cảm thấy Triệu Tề trước mắt mình vô cùng xa lạ, hình như nàng chưa từng hiểu rõ hắn. Hắn vì lấy lòng Quân Thương mà ngay cả những lời như vậy cũng nói ra, hành động này thực không phải tác phong của quân vương một nước nên có.

Lâm Lang áp chế cảm xúc hỗn loạn trong lòng, khi nhìn lại Triệu Tề, tâm tình của nàng đã bình tĩnh hơn nhiều: "Thiên tử trấn giữ biên cương, Quân vương hy sinh vì xã tắc. Thần nữ là con dân của Đại Dận, Hoàng thượng nói như vậy, thật khiến cho thần nữ vô cùng thất vọng!"

Triệu Tề nghe trong lời nói của Lâm Lang có ý oán trách, bỗng giật mình, lúc này mới phát hiện ra mình nói sai, sắc mặt biến đổi, nhìn Lâm Lang nói: "Trẫm chỉ là ban khẩu dụ tứ hôn, Diệp nhị tiểu thư không cần quá bận tâm. Muốn tứ hôn cũng cần phải có đôi bên lưỡng tình tương duyệt, nếu nhị tiểu thư có điều gì bất mãn. Trẫm khẳng định sẽ không vội vàng ép buộc."

Lâm Lang châm chọc cười một tiếng, thần nhiên chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cùng hoài niệm quá khứ của Triệu Tề: "Vậy Hoàng thượng có thể thu hồi khẩu dụ hay không?"

Khẩu dụ không giống như thánh chỉ, ban ra khẩu dụ thì tùy lúc cũng có thể thu hồi, nhưng một khi đã ban ra thánh chỉ thì giống như ván đã đóng thuyền, không còn khả năng xoay chuyển! Thánh chỉ tứ hôn đã hạ xuống, bây giờ hắn lại dễ dàng nói đó là khẩu dụ, Lâm Lang không khỏi bội phục hắn mạnh vì gạo, bạo vì tiền rồi.

"Hoàng thượng, không thể được! Ngài là miệng vàng lời ngọc, lời đã nói ra sao có thể thay đổi?" Diệp Cẩm Huyền đột ngột thốt lên.

Hôm nay nàng đã dày công chuẩn bị y phục cùng trang điểm thật long lẫy, nghĩ rằng trong đại điện một màu xám xịt thế này, nhất định Triệu Tề có thể liếc mắt một cái là nhìn ngay thấy nàng. Không ngờ vừa mới vào điện, Triệu Tề đã lập tức chú ý đến Diệp Lâm Lang.

Nàng biết Diệp Lâm Lang có dung mạo tương tự như Tạ Hoàng Thanh, Triệu Tề kinh ngạc nhìn nàng ta cũng không có gì lạ, nhưng lâu như vậy mà hắn không nhìn qua nàng tới một lần. Chẳng những thế, hắn còn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn tiện nữ kia không rời mắt, bây giờ lại nói thánh chỉ tứ hôn là khẩu dụ, còn muốn thu hồi? Trong lòng Diệp Cẩm Huyền ghen tỵ cùng phần hận mãnh liệt trào lên, bàn tay nắm lại thật chặt.

Triệu Tề bị Diệp Cẩm Huyền chặn ngang như vậy, sợ nàng nói ra chuyện hắn ban thánh chỉ tứ hôn, liếc Diệp Cẩm Huyền cảnh cáo một cái, lạnh nhạt nói: "Miệng vàng lời ngọc cũng không tránh khỏi nhân tình thế thái, huống chi lại là đại sự cả đời như vậy. Nếu không phải lưỡng tình tương duyệt, chẳng phải trẫm sẽ là hôn quân loạn dật tơ hồng hay sao?"

Diệp Cẩm Huyền bị ánh mắt của Triệu Tề dọa cho hết hồn, lúc này chân tay có chút lúng túng. Diệp Thượng thư quay đầu lại nhìn Diệp Cẩm Huyền một cái, bước tới phía trước Triệu Tề, dập đầu quỳ xuống: "Hoàng thượng thánh minh!"

Sau lưng vẫn vô bá quan vốn đã tu luyện thành tinh, lúc này ai dám không để cho Diệp Thượng thư có chút mặt mũi, lại càng không ai có gan dám cùng Hoàng thượng đối nghịch, lập tức đồng loạt quỳ xuống, trong Hàm Nguyên điện tiếng hô đồng thanh vang lên: "Hoàng thượng thánh minh!"

Diệp Cẩm Huyền thấy vậy, vô cùng lo sợ Triệu Tề sẽ chán ghét mình, cũng không dám có hành động gì nữa. Nhìn bách quan trong điện đều quỳ xuống dập đầu, tuy thực không cam lòng cũng chỉ có thể quỳ xuống dập đầu theo.

Cả khuôn mặt của Quân Thương giấu ở dưới lớp mặt nạ, không thấy rõ được vẻ mặt của hắn, nhưng ánh mắt hắn lại hết sức lạnh lùng nhìn chăm chăm

Lâm Lang. Chờ tiếng hô của văn võ bá quan yếu dần, hần lười biếng mở miệng: "Nhưng. . . . . bồn tọa phát hiện ra Diệp nhị tiểu thư rất hợp ý bồn tọa, khẩu dụ tứ hôn này bồn tọa rất vừa lòng. Sao Hoàng thượng có thể nói thu hồi là sẽ thu hồi?"

Hần vừa dứt lời, các tiểu thư nhà quan viên còn đang nom nớp lo sợ mình bị Vãng sinh Thành chủ nhìn trúng ngay lập tức thở phào một hơi. Bá quan văn võ vừa nghe xong, lại có cảm giác tim mật đều bị treo lên, trong lòng bứt rứt không yên.

Ngay cả Triệu Tề cũng sững sờ. Hắn biết Vãng sinh Thành chủ xưa nay làm việc quái đản, người khác có thể chịu để cho hắn một bậc thang đi xuống, nhưng người này chưa chắc sẽ chịu làm như vậy.

Triệu Tề lúng túng cười một tiếng, nhìn về phía Quân Thương: "Thành chủ thật biết nói đùa, vậy Thành chủ thấy thế này có được hay không? Trẫm làm chủ giữ người ở lại Kinh thành, người cũng có thể cùng Diệp nhị tiểu thư tiếp xúc nhiều một chút. Hơn nữa, Thành chủ là nhân tài xuất chúng của Đại Dận ta, trẫm tin rằng nếu hai người gặp gỡ nhau nhiều hơn thì nhị tiểu thư có thể sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này. Đến lúc đó trẫm hạ chỉ tứ hôn, chẳng phải sẽ làm nên một giai thoại hay sao?" Triệu Tề nghĩ thầm, nếu Vãng sinh Thành chủ kiên trì muốn kết hôn với Diệp nhị tiểu thư, thì một tiểu nha đầu như vậy cũng không thể làm được cái gì, đến lúc đó chỉ cần hắn thuận nước đẩy thuyền là xong.

Diệp Thương thư nghe vậy, lại dần dần dập đầu xuống hô to: "Hoàng thượng thánh minh!" Gần như ngay lập tức, trong đại điện lại vang lên tiếng hô đồng thanh của văn võ bá quan.

Lâm Lang nhìn mọi người vừa hát vừa diễn tuồng thuần thực trôi chảy như vậy, đột nhiên có cảm giác mình giống như khán giả đứng xem biểu diễn. Lâm Lang quay sang nhìn Quân Thương, thấy hắn cũng đang nhìn nàng, đáy mắt lạnh lùng dường như có dấu vết nứt vỡ của băng lạnh, con ngươi đen thẳm thâm sâu chuyên chú như linh hồn của hắn. Hắn nhìn chăm chăm nàng như muốn hút hết hồn phách cùng hơi sức của nàng, đột nhiên Lâm Lang cảm thấy có chút tủi thân, chân mày hơi nhíu lại.

Quân Thương chợt bước tới đứng trước mặt Lâm Lang, đưa tay lên xoa trán của nàng, lạnh lùng nói: "Nàng học kiểu cau mày này từ khi nào vậy? Rất xấu!"

Lâm Lang nhìn tay của hắn, khớp xương thon dài, làn da tái nhợt nhưng lại rất hữu lực, chân mày cảm nhận được bàn tay của hắn chạm qua, Lâm Lang càng cảm thấy tủi thân hơn. Nước mắt không hiểu vì sao lại chực trào ra, nàng cắn môi một cái, dùng ánh mắt lên án thẳng tắp nhìn hắn, tức giận nói: "Nếu ngươi mặt xanh nanh vàng, không phải người cũng không phải quỷ, vì sao còn muốn lấy vợ? Quái thai!" Giống như nàng, từ sau khi sống lại cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới sẽ lập gia đình!

Mọi người nghe Lâm Lang nói vậy, nháy mắt toàn thân đổ mồ hôi lạnh, trong lòng nom nớp lo sợ không dám thở mạnh, thầm nghĩ: nếu chọc giận đến Quân Thương, không biết hắn có đem bọn họ ra ăn tươi nuốt sống ngay tại chỗ hay không đây?

Nhưng ngoài dự liệu, Quân Thương không những không tức giận, mà còn bình thản trả lời: "Không phải người cũng không phải quỷ, chẳng phải rất xứng đôi với nàng sao?"

Lâm Lang nghe xong, đôi mắt đột nhiên mở lớn nhìn về phía Quân Thương, giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi: "Ngươi. . . . . ngươi nói vậy là có ý gì?" Không phải người cũng không phải quỷ, rất xứng đôi với nàng? Hắn biết, hắn biết chuyện của nàng sao? Nếu nàng khiến hắn mất hứng, liệu hắn có thể nói với mọi người coi nàng như yêu quái mà tiêu sổ không?

Quân Thương lại tiếp tục: "Còn nữa, vì sao nàng biết ta mặt xanh nanh vàng?"

Lâm Lang nhìn hắn, chớp chớp mắt: "Những lời đồn đại về ngươi đều nói như vậy, còn nói ngươi ăn thịt uống máu người. . . . ." Lời vừa nói ra, nàng chợt ý thức được mình đang nói cái gì, hơn nữa, nói như vậy hình như sẽ làm người khác bị tổn thương, vội vàng sửa lại, "Ta không có ý này, ý ta là có thể đáng đáp ngươi không được tốt, có chút cổ quái đi!" Nói xong, trong lòng Lâm Lang càng thêm ảo não: nói như thế, chẳng phải sẽ khiến người khác tổn thương hơn hay sao?

Quân Thương thu hết những biến hóa thay đổi trên mặt nàng vào trong mắt, bóng dáng nhỏ nhỏ của Lâm Lang phản chiếu trong con ngươi sâu thẳm của hắn. Hắn khẽ thở dài một hơi, trong giọng nói như có chút bất đắc dĩ: "Tầm mặt nạ này bồn tọa mang trên mặt suốt hai mươi năm. Lúc đeo nó lên, bồn tọa đã từng thề, chỉ khi nào tìm được nàng, bồn tọa mới có thể tháo xuống. Hôm nay, bồn tọa coi như đã tìm được nàng, thì chiếc mặt nạ này cũng có thể được tháo xuống rồi!"

Hắn nói xong, cánh tay dài nhấc lên, ống tay áo màu đen quét qua, tạo ra một làn gió mang theo hơi thở lạnh lẽo. Chiếc mặt nạ bạc theo tay của hắn vẽ ra một đường cong đẹp mắt, "leng keng" một tiếng, rơi xuống đất —— lộ ra dung nhan dưới lớp mặt nạ. Mắt phượng hẹp dài, lông mày cương nghị, môi mỏng nhẹ nhàng, sống mũi cao thẳng, một gương mặt góc cạnh rõ ràng, mang theo vài phần cuồng ngạo, hùng dũng khí phách, không giận mà uy. Hắn uy nghi lâm liệt đứng đó, giống như vương giả tới từ bóng đêm.

Mọi người hiển nhiên cũng bị dung nhan của hắn làm cho kinh sợ, những tiểu thư khuê các đang núp ở đằng sau kia cũng phát ra tiếng thốt đầy kinh ngạc, ánh mắt không chớp nhìn hắn chăm chăm.

Quân Thương nhìn bộ dạng sững sờ của Lâm Lang, ánh mắt trên tức, giọng nói cũng ôn hòa đi vài phần: "Như thế nào? Không phải là mặt xanh nanh vàng chứ? Bây giờ nàng đã hài lòng chưa?"

Lâm Lang gật đầu một cái, lập tức lại lắc đầu. Quân Thương nhìn nàng, neho mắt hỏi "Gật đầu xong lại lắc đầu? Nàng có ý gì?"

"Dung mạo người đẹp để cũng có quan hệ gì với ta đâu!" Lâm Lang hai má hồng hồng, lúng túng qua loa. Thật quá mất mặt, không ngờ vừa rồi nàng lại nhìn hắn đến ngây người, lời đồn đại quả nhiên là không thể tin a không thể tin! Nếu hắn mặt xanh nanh vàng thì người trên thế gian còn có ai bình thường

nữa chứ. . . . .

Lâm Lang đem hai bàn tay lạnh lẽo áp vào khuôn mặt đang nóng bừng của mình, lại bị Quân Thương nắm tay kéo xuống: "Sao tay lại lạnh như vậy? Nàng theo ta ngồi xuống đi!"

Lâm Lang trầm nghĩ, tay của ta không lạnh thì tay của ai mới lạnh? Nàng chưa từng thấy người chết nào có tay ấm đâu!

Đội nàng phản ứng kịp thì bữa tiệc đã bắt đầu rồi. Ánh mắt các vị tiểu thư trong y phục một màu xám xịt nhìn Quân Thương tràn ngập ngượng ngùng cùng ái mộ, ngay cả Diệp Cần Huyền cũng thỉnh thoảng e lệ liếc qua một cái. Lâm Lang rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của mọi người tại thời điểm quét qua nàng vô cùng mãnh liệt, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà giết nàng luôn.

Lâm Lang không khỏi cảm thán, một người có được mọi người hoan nghênh hay không, thật sự có liên quan rất lớn đến diện mạo a!

Quân Thương bao lấy tay của nàng, hơi thở phảng phất xung quanh càng ngày càng lạnh, nàng không khỏi cảm thấy rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lâm Lang nhìn về phía Quân Thương, chỉ thấy sắc mặt hắn đen kịt, trong mắt băng dày ba thước, ngồi ngay ngắn nhìn về phía trước không hề chớp mắt, huyết thái dương giật giật giống như đang cực lực ẩn nhẫn tức giận.

Lâm Lang thật thận trọng di chuyển cái móng, cách xa hắn một chút, tránh cho lúc Quân Thương nổi giận lại bị tai bay vạ gió.

Quân Thương thấy được động tác lén lút của nàng, sắc mặt đen thêm vài phần, đột nhiên đứng dậy, một tay kéo theo Lâm Lang: "Đi!"

Trong đại điện nhất thời một mảnh yên lặng, mọi người cảm thấy như đang bị một áp lực cường đại đánh tới, không khí cũng lạnh đi ba phần.

Triệu Tề cười lạnh đứng lên: "Thành chủ có chuyện gì gấp sao?"

Quân Thương nhìn hắn một cái, giọng nói lười biếng: "Bỏ tọa chột muốn cùng Lang Nhi bồi dưỡng tình cảm một chút, ở đây có quá nhiều người."

Nói xong, hắn không thèm quan tâm đến ai, kéo Lâm Lang rời khỏi đại điện. Những người còn lại bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu mới thở phào một hơi như được giải thoát, không khí trong điện nhất thời nhẹ nhõm đi không ít.

"Aiz . . . . . Ngươi!" Lâm Lang chân không chạm đất bị hắn mang ra khỏi đại điện, nàng dùng sức đẩy tay của hắn ra, nhưng chẳng những không có tác dụng mà ngược lại còn lao đảo một cái ngã vào trong ngực hắn.

Quân Thương ôm lấy eo của nàng, mũi chân điểm nhẹ vài cái đã vọt ra tới cửa cung. Bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa đang đợi sẵn, trên màn che cửa thấp thoáng ánh vàng. Chiếc chuông gió bằng thủy tinh trong suốt dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lung linh, ở trong gió đêm va chạm vào nhau kêu "leng keng leng keng" thực dễ nghe.

"Thành chủ!"

Hai người một đen một trắng tiến lên đón bọn họ, cung kính chấp tay. Lâm Lang tò mò quan sát hai người này, một người toàn thân y phục màu đen có ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nhưng làn da cũng đen nhánh, tựa hồ có thể sáp nhập với bóng đêm. Còn người mặc y phục màu trắng lại toàn thân trắng như tuyết, mặt như thoa phấn, dưới bầu trời đêm lại vô cùng nổi bật. Đáng tiếc chỉ là hai người này đều giống như chủ tử của họ, vẻ mặt nghiêm nghị, không có lấy một tia cảm xúc.

Lâm Lang bật thốt lên: "Hắc Bạch vô thường!"

Hai người đó chợt trở nên rất kích động, đôi môi run run rẩy rẩy, nước mắt rung rung nhìn nàng chăm chú, vội vàng nói: "Phu nhân, phu nhân vẫn còn nhớ rõ Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc sao?"

Lâm Lang sửng sốt quay qua nhìn Quân Thương một chút, rồi nhìn lại hai nam nhân đang không ngừng run rẩy vì kích động kia: "Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . ." Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, nàng thấy thật lạnh lẽo a!

"Được rồi! Phu nhân mệt mỏi, đưa phu nhân về nhà!" Quân Thương ôm lấy nàng nhảy một cái lên xe ngựa.

Xe ngựa vững vàng chạy dưới đêm trăng, chuông gió bằng thủy tinh đang đưa hắt ra vô số ánh sáng nhỏ xuống mặt đất.

Trong không gian nhỏ hẹp của xe ngựa, Lâm Lang dùng sức ngồi thật sát vào bên thành xe, cố gắng không đụng tới Quân Thương. Thật là kỳ quái! Bên

ngoài nhìn xe ngựa này rõ ràng là rất lớn mà! Lâm Lang không khỏi bồn chồn cau mày.

Bỗng nhiên, xe ngựa bị nảy lên một trận, Lâm Lang đột ngột va mạnh đầu vào trong ngực của Quân Thương, đau đến nỗi nhắm mắt.

Quân Thương cau mày nhìn cái trán bị đụng đến đỏ bừng của Lâm Lang, sao lại bị đụng mạnh như vậy?

Hắn một tay vòng qua ôm lấy nàng, tay còn lại thay nàng xoa trán: "Rất đau sao?"

Lâm Lang sững sờ ngẩng đầu, đôi mắt tròn to vô tội nhìn chăm chăm Quân Thương, bỗng nhiên cảm giác được độ ấm từ tay hắn truyền đến, trong lòng bất giác chua xót, giọng điệu mang theo tủi thân: "Không đau. . . . một chút cũng không đau. . . ." Nàng sao còn biết đau là gì nữa chứ!

Nhưng chỉ là trong một khắc ngắn ngủi thôi, nàng cảm nhận được yêu thương cùng chiều từ trong đáy lòng của hắn. Nàng nghĩ, nếu nàng còn sống, có lẽ sẽ không ngại cùng nam nhân trước mắt này có một tình yêu oanh oanh liệt liệt. Dù sao kiếp trước nàng đơn phương muốn gả cho Triệu Tề, vẫn còn chưa biết cảm giác khi được người yêu che chở là như thế nào.

Quân Thương có lẽ không phải là người, nhưng tuyệt đối không phải là quỷ. Nàng nghĩ có lẽ hắn tu luyện rồi biến thành Tinh Linh! Vậy bọn họ. . . . . tuyệt đối không thể ở cùng nhau. . . . . Trời cao không cho phép tình yêu vượt qua chủng tộc và sinh tử tồn tại, đó là trái với ý trời.

Nghĩ như vậy, nàng ừ ừ cúi đầu xuống!

Quân Thương tà khí nhíu mày: "Phu nhân, nàng sao vậy?"

Lâm Lang hoàn hồn, nhanh chóng cãi lại: "Ai là phu nhân của người chứ!"

"Ha ha ha. . . . ."

Trong xe ngựa truyền đến tiếng cười sảng khoái của Quân Thương, bên ngoài xe ngựa, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch nhìn nhau, đều nhận thấy tia hoảng sợ trong mắt của đối phương, nhưng sau đó lại trở nên kích động cùng vui mừng.

Quân Thương đang cười cười, bất chợt trầm xuống rồi dừng lại. Nhất thời không khí trong xe ngựa trở nên yên tĩnh, hô hấp của hắn phảng phất thoát ra thê lương chua xót. Quân Thương kéo Lâm Lang lại gần hơn, nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng, trên đỉnh đầu Lâm Lang ẩn xuống một nụ hôn.

Lâm Lang không có hành động bài xích gì, tựa vào lồng ngực rộng rãi vững chắc của hắn, nghe nhịp tim hữu lực vang lên bên tai, nàng đột nhiên cảm thấy thực an tâm, bỗng nhiên có suy nghĩ. . . . . nếu cứ mãi như vậy thì thật là tốt!

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn của Thượng Thư phủ, bên trong buồng xe im ắng không một tiếng động. Hắc Bạch vô thường nghiêm mặt đứng thẳng tắp trước cửa, dọa người giữ cửa của Thượng Thư phủ vừa chạy vừa hét lớn sợ hãi: "Quý a. . . . .". Thoáng một cái đã mất hút không thấy bóng dáng.

Gió đêm lay động màn che, chuông gió kêu leng keng, bất chợt bên trong xe truyền đến một tiếng cười thật dễ nghe. Tiếng cười kia giống như một đứa trẻ vui mừng khi tìm được một món đồ chơi, nhưng không hiểu sao lại phảng phất một chút thê lương không nói nên lời. Ngay sau đó, lại là trầm mặc kéo dài.

"Đến nhà ta rồi, ta phải trở về!" Lâm Lang đứng dậy, đưa tay vén tấm màn che lên.

"Ừ, đã đến nhà rồi, chúng ta cùng nhau trở về đi!" Quân Thương cũng nhanh chóng bước tới, một tay ôm lấy nàng, từ trên xe ngựa nhảy xuống.

"Đã đến nhà rồi?" Lâm Lang khó hiểu nhìn Quân Thương, đây là nhà của nàng mà!

"Ừ!" Đối với Quân Thương mà nói, ở đâu có nàng thì ở đó chính là nhà!

"Cùng nhau trở về?" Hai người bọn họ hình như không ở cùng một nhà nha .

"Đúng rồi!" Tiếng cười trầm thấp của Quân Thương vang vọng trong bầu trời đêm, ánh mắt cùng chiều mà thương tiếc nhìn nàng.

Cây lá xum xuê, ánh trăng mờ ảo, Quân Thương ôm nàng đi qua hoa viên rộng lớn của Diệp phủ về Bách Thảo viên.

Cửa chính của Bách Thảo viên vẫn còn đang mở, Thiển Ngữ đứng ở cửa ngó ngó nghiêng nghiêng. Thấy đằng xa Quân Thương ôm Lâm Lang đi tới, nàng vội lấy tay che miệng, ánh mắt toát ra hoảng sợ, xoay người chạy nhanh vào trong viện.

Lâm Lang gắng sức gẩy dựa vài lần muốn thoát ra khỏi ôm ấp của Quân Thương, nhưng đều không có tác dụng, nàng lại vừa thấy Thiển Ngữ vội vội vàng vàng chạy vào bên trong, Lâm Lang biết chắc bộ dáng hiện tại của mình nhả đầu kia đã nhìn thấy hết. Nàng nắm chặt tay hung hăng đánh vào ngực Quân Thương: "Còn không thả ta xuống, mau buông ta xuống. . . . ."

Ôi trời ơi, nàng không biết Thiển Ngữ trở về sẽ nói như thế nào với mẫu thân đây? Mẫu thân là một thê tử luôn làm theo tam tòng tứ đức điển hình, nhớ tới công phu cảm rơm của bà, Lâm Lang cảm thấy thực ảo não. Khẳng định là tối nay nàng phải nghe mẫu thân răn dạy đến choáng váng mất thôi!

"Lâm. . . . . Lâm Lang!"

Hai người vừa đi vào viện, một tiếng gọi mang theo nghi ngờ truyền đến, Lâm Lang từ trong ngực Quân Thương ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lăng phu nhân đang đứng trước cửa, lập tức kinh hoàng khoát khoát tay: "Nương, không phải như người nghĩ đâu. . . . . Không phải như người nghĩ đâu. Nương hiểu lầm. . . . . hiểu lầm rồi. . . . ."

Vừa rồi nghe Thiên Ngữ nói Lăng phu nhân còn chưa tin, chính bà nhìn nữ nhi của mình lớn lên từng ngày, ban ngày ban mặt. . . . . à không, cho dù có là buổi tối thì cũng không thể làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy được.

Lúc này chính mắt bà đã nhìn thấy, tức giận bộc phát: "Lâm Lang. . . . . Làm sao con. . . . . Làm sao con có thể làm ra chuyện này? Còn không mau xuống!" Cái gì mà không phải như bà nghĩ đâu, nha đầu này, đến tận bây giờ vẫn còn vùi ở trong ngực người ta, không phải như vậy thì còn là thế nào nữa chứ?

"Nhanh, mau buông ta xuống. . . . ." Lâm Lang đưa tay đẩy mạnh ngực Quân Thương.

Hắn xòe tay ra, bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng ở bên trong, nhưng vẫn không thả nàng xuống, chỉ nhìn về phía Lăng phu nhân nói: "Nương, tại hạ là Vãng sinh Thành chủ Quân Thương. Hôm nay Lâm Lang uống hơi nhiều rượu, ta chỉ là đưa nàng về!" Nếu bà là mẫu thân của Lâm Lang, vậy thì hẳn cần phải tôn trọng Lăng phu nhân rồi.

Lâm Lang chỉ cảm thấy trên trời giáng xuống ba tiếng sấm vang dội hải hùng. Nàng không nhin nổi nữa, ngẩng đầu lên nhìn Quân Thương hét lớn: "Đó là mẫu thân của ta, không phải mẫu thân của ngươi!" Ngươi nói chuyện đừng có vô lý như vậy được không!

Nghe Quân Thương tự giới thiệu, Lăng phu nhân cùng Thiên Ngữ ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng. Khi đã hoàn hồn nhìn về phía Quân Thương, trong nháy mắt, ánh mắt của hai người tràn đầy sợ hãi. Vãng sinh Thành chủ. . . . . Vãng sinh Thành chủ, là Vãng sinh Thành chủ sao?!

Hết nhìn Quân Thương lại đem ánh mắt đặt trên người của Lâm Lang, vẻ mặt hai người họ càng thêm hốt hoảng —— vừa rồi, Lâm Lang lại rống lên với Vãng sinh Thành chủ!

"Nương. . . . ." Quân Thương rốt cuộc thả Lâm Lang xuống, nàng vội vàng chạy tới ôm lấy cánh tay của Lăng phu nhân, nói: "Hắn không giống với những lời đồn đại bên ngoài đâu, nương không cần quá sợ hãi!"

Lăng phu nhân rốt cuộc tỉnh táo lại vài phần: "Ngài thật sự là Vãng sinh Thành chủ?"

Lâm Lang nhìn gương mặt lạnh như băng của Quân Thương, biết hẳn không thích bị người khác hỏi tới hỏi lui, vội thay hắn trả lời: "Không phải hắn thì là ai? Nương, bên ngoài gió lớn, thân thể người còn chưa hồi phục! Mau vào nhà thôi!"

Lăng phu nhân dùng ánh mắt của nhạc mẫu tương lai nhìn lên nhìn xuống, quan sát đánh giá Quân Thương, luôn miệng nói: "Tốt! Tốt! Để Thiên Ngữ đi cùng với nương, con ở lại chiều đãi Thành chủ thật tốt đi!" Xem ra lời đồn đại quả nhiên không thể tin, nam tử có dung mạo oai hùng bất phàm như vậy lại có thể bị nói thành mặt xanh nanh vàng? Lăng phu nhân lắc đầu một cái, vịn vào tay Thiên Ngữ chậm rãi đi vào bên trong phòng.

Có lẽ. . . . . thánh chỉ tứ hôn này cũng không phải là chuyện xấu !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ly hôn

Lâm Lang thấy Lăng phu nhân cùng Thiên Ngữ đi vào trong phòng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn về phía Quân Thương, bắt đầu đi hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Phòng của nàng ở chỗ nào?" Quân Thương lạnh lùng nói, nơi này thật quá cũ nát. Triệu Tề lại dám khi dễ Lang Nhi của hắn như vậy, hắn nhất định phải ghi hận việc này .

Lâm Lang trừng mắt liếc Quân Thương một cái: "Ngươi tìm phòng của ta làm cái gì?" Chẳng lẽ hắn còn chờ nàng mở miệng mời hắn đi vào ngồi một chút sao? Hay là muốn nàng hỏi xem hắn có muốn uống chút trà hay không?

Quân Thương không để ý đến nàng, đi thẳng về phía trước, nhằm chuẩn xác phòng của Lâm Lang: "Bổn tọa đưa nàng trở về, không phải nàng cũng nên bày tỏ một chút thành ý sao? Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Diệp nhị tiểu thư?"

Lâm Lang vội vàng đuổi theo hắn, Quân Thương nhanh nhẹn tự ý mở cửa phòng của nàng, sải bước tiến vào. Nàng hết sức tức giận nói: "Vãng sinh Thành chủ, Quân Thương Quân đại gia, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Đây có thể coi là tự xông vào nhà dân đó!"

Quân Thương nhìn bộ dáng căm phẫn của Lâm Lang, trong mắt tràn ra tầng tầng sóng gợn, dưới đêm trăng, giọng nói của hắn trở nên hết sức mỉa mai, giống như cổ nhân đã lâu không gặp hỏi nàng: "Lang Nhi, không mời ta uống ly trà sao?"

Nhìn bộ dạng hần tự nhiên, Lâm Lang im lặng —— thực sự là đòi vào uống trà đấy!

Lâm Lang đề xuống tức giận trong lòng, xoay người rót ly trà bung tót: "Vậy ngươi uống nhanh lên rồi mau trở về đi! Bây giờ cũng không còn sớm nữa rồi!" Lâm Lang ôn hòa nói, nhưng trong lòng thì không ngừng nghiền răng ken két, thầm nghĩ: lá trà đã nổi mốc lên rồi, uống chết ngươi đi!

Quả nhiên, Quân Thương nâng ly trà lên, chân mày hơi nhíu lại, không uống mà đặt xuống bàn. Hần duỗi lưng một cái, đứng dậy, Lâm Lang trong lòng vui vẻ, cho là hần muốn đi, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vui mừng.

Quân Thương quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong lòng cười cười: nha đầu ngốc này, vui sướng biểu hiện ra bên ngoài rõ ràng như vậy, nàng không lo hần thấy thế sẽ đau lòng sao?

"Còn không mau đi chuẩn bị giường chiếu, hầu hạ bồn tọa ngủ?"

Lâm Lang cực kỳ tin tưởng, nếu hiện giờ trong miệng mình có ngâm thứ gì đó thì khẳng định là có com sặc com, có nước phun nước!

Nàng kinh ngạc nhìn về phía Quân Thương, nghĩ rằng mình nghe lầm liền hỏi lại "Ngươi. . . . . ngươi vừa nói cái gì?"

"Đi chuẩn bị giường chiếu, hầu hạ bồn tọa ngủ!" Quân Thương vô cùng hào phóng lặp lại một lần nữa.

Lâm Lang sững sờ nhìn hần một hồi lâu: "Đây là nhà của ta, phòng của ta, Bách Thảo viên cũng không có gian phòng nào dành cho khách. Thành chủ Đại nhân nếu như cảm thấy mệt nhọc thì nên về nhà ngủ đi!"

Quân Thương cúi đầu giống như đang giận dữ, lạnh lùng nói: "Ta không có nhà! Tối nay ta ngủ với nàng!" Cái này rõ ràng là ngụ ý: ta không có nơi nào để đi, nàng phải chứa chấp ta thôi!

Lâm Lang "Ha ha" cười hai tiếng, đề xuống cảm xúc dờ khóc dờ cười trong lòng: ". . . . . Ngươi không có nhà? Thành chủ Đại nhân, ngươi có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân không?!"

Cùng ngủ với nàng? Lâm Lang thực sự không thể hình dung được tâm tình của mình lúc này. Mỗi một chỗ trên người nàng đều ra sức kêu gào, thật muốn đem gương mặt anh tuấn trước mắt kia đánh cho thành cái đầu heo. Nhưng nàng cũng biết người ta lợi hại, nói không chừng người ta chỉ cần động nhẹ đầu ngón tay út một cái cũng khiến nàng gục xuống luôn rồi. Hết cách rồi, chỉ có thể im hơi lặng tiếng mà nhẫn nhịn thôi!

Quân Thương ngẩng đầu, chợt nhíu mày: "Nàng là phu nhân của ta, chúng ta cùng ngủ với nhau vốn là lẽ đương nhiên, cho nên ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ gì đó không quan trọng!"

"Ai là phu nhân của ngươi chứ?" Dù Lâm Lang có khả năng nhẫn nhịn cường đại tới đâu, thì cũng không thể nhịn nổi được nữa, nàng tức giận nói, "Chúng ta hiện giờ không có bất cứ quan hệ gì cả. Chuyện tứ hôn đã được Hoàng thượng thu hồi rồi. Ta không hề có liên quan gì tới ngươi, ngươi hiểu chưa?" Người này quả thực là không thể nói lý, không thể nói lý mà!

Quân Thương nhìn về phía Lâm Lang, hừ nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo ẩn ý: "Không có bất cứ quan hệ gì sao? Chuyện tứ hôn cũng đã ban ra thánh chỉ thì thế nào? Cho dù bồn tọa không để thánh chỉ đó vào trong mắt, thì nếu muốn chúng ta có quan hệ cũng không phải là việc quá khó khăn. . . . . Chỉ cần tối nay bồn tọa ở lại đây, thì ngày mai chúng ta sẽ có quan hệ ngay thôi!" Hần cực kỳ không thích sáu chữ "Không có bất cứ quan hệ gì" này!

"Ngươi. . . . . ngươi nhất định phải ở lại đây thật sao?" Lâm Lang cảm thấy đau cả đầu, Vãng sinh Thành chủ này sao lại. . . . . vô si như vậy?

"Đương nhiên!" Quân Thương lạnh lùng nói, "Chuẩn bị giường chiếu!"

Lâm Lang hít sâu vào một hơi: "Được rồi! Ngươi ngủ ở phòng này, ta sang ngủ cùng với mẫu thân đêm nay!"

Lâm Lang tiến lên trái giường chuẩn bị chăn cho hần, bất ngờ bị hần kéo một cái, cả hai người cùng nhau ngã lên giường. Lâm Lang kinh hãi, dùng sức đẩy hần ra: "Ngươi làm cái gì vậy? Mau buông tay, mau buông tay. . . . ."

Quân Thương vươn tay qua kéo chăn, ôm chặt lấy nàng, đắp chăn cẩn thận rồi lạnh lùng nói: "Đi ngủ!"

Lâm Lang nhìn đôi mắt nhắm chặt lại của hần, cảm thấy thân thể hần căng thẳng, cũng không dám manh động, chỉ có thể lẳng lặng nằm yên trong ngực hần. Quân Thương chỉ ôm lấy nàng, hô hấp phả vào bên tai nàng, khiến Lâm Lang cảm thấy tim của mình cứ "thùng thùng" nhảy không ngừng, lại không dám thở mạnh một tiếng.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng ngáy nhẹ nhàng từ bên cạnh truyền đến, Lâm Lang ngẩng đầu, thấy đôi mắt luôn toát ra lạnh lẽo của hần nhắm chặt, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan hoàn hảo như được điêu khắc. Trong bóng đêm mờ ảo, gương mặt hần bớt đi một chút sắc bén, nhiều hơn một chút nhu hòa. Nhìn hần hiện giờ, Lâm Lang đột nhiên cảm thấy thực an tâm. Nàng cúi đầu, ở trong lòng hần tìm tư thế thoải mái hơn, nhắm hai mắt lại.

Lâm Lang nghĩ, dù sao nàng cũng không có ý định lập gia đình, thanh danh đối với nàng mà nói cũng không phải quá quan trọng, ngủ liền ngủ đi! Nghĩ như vậy, nàng rất nhanh đi vào giấc mộng.

Ánh trăng boang lỏ, cây lá chập chồn, bên trong phòng ngủ trừ tiếng ngáy nhẹ nhàng cũng không còn gì khác.

Bất chợt, một trận gió nổi lên, cây cối trong sân rụng một hồi lá, trong tiếng gió dường như vang vọng một tiếng chuông dễ nghe. Tiếng chuông đó truyền vào trong tai Lâm Lang, khiến nàng giật mình tỉnh lại. Tiếng chuông đi thẳng vào đáy lòng, tựa như một con mèo nhỏ cào móng vuốt ở trong lòng nàng. Lâm Lang ngồi dậy, ở trên giường ngẩn ngẩn một lúc, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Một con đường lớn màu bạc trắng xuất hiện ngay trước mắt, bên trên ánh sao lóe lên, xung quanh sương mù tràn ngập, hình như còn có thể nghe được có vô số chiếc chuông đang kêu leng keng leng keng tạo thành một khúc nhạc nơi cuối đường.

Phụ thân mất sớm, một mình Lâm Lang chống đỡ gia nghiệp to lớn của Tà gia, tính tình cũng đã được rèn giữa ngày một chứng chạc, hành động luôn nghiêng về lý trí. Từ trước tới giờ, nàng chưa từng có cảm giác hiếu kỳ như lúc này, hết sức tò mò không biết rốt cuộc cuối con đường kia ẩn chứa cái gì.

Lâm Lang nhấc chân bước lên con đường đó, hướng tới phía cuối con đường. Không biết đã đi mất bao lâu, thì phía trước xuất hiện một lầu các thấp thoáng dưới bóng cây. Lầu các được chạm trổ tinh xảo, ngôi lưu ly lấp lánh, có một người toàn thân y phục trắng đứng ở trên lầu, tay áo tung bay trong gió, hần không ngừng rung lắc chiếc chuông trong tay, còn miệng thì liên tục lẩm bẩm!

Lâm Lang đột nhiên cảm thấy tòa lầu các này rất quen thuộc, ánh mắt của nàng lóe lên, thấy được bảng tên treo trên lầu——"Lạc Hoa lâu".

Thân thể nàng cứng ngắc, từng câu từng chữ mà người đứng trên lầu kia niệm trong miệng truyền tới trong tai nàng vô cùng rõ ràng:

"Nơi hồi hồn, nhớ trước khi tái sinh. Nước mắt đổ xuống rửa phần đào, một thân lụa hoa xám vì bụi, một năm rồi lại một năm.

Lúc này, khuôn mặt say đỏ vì rượu. Duy quân vây quanh bởi hồng nhan, tận cùng nơi phồn hoa là cảnh xuân tươi đẹp ứa tàn, uyển chuyển đến bên cạnh." (ta chả hiểu lắm, chỉ sửa lại cho đọc xuôi xuôi một chút, nàng nào có bản dịch tốt hơn thì góp ý giúp ta nhé :-D)

"A. . . . ." Chợt một lực hút cường đại ập đến, ngoại trừ những từ niệm kia còn văng vẳng bên tai nàng, Lạc Hoa lâu trước mắt đã không còn thấy nữa! Chỉ còn lại một hố đen lớn sâu hun hút, từng trận gió lốc quét về phía nàng. Thân thể Lâm Lang trong nháy mắt bị cuốn lên giữa không trung, nàng vùng vẫy tay chân, cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Miệng hố không lồ đen kịt cách nàng càng ngày càng gần. Lâm Lang nghĩ mình sẽ bị hút vào miệng hố sâu không thấy đáy kia rồi, trong lòng sinh ra một cảm giác vô dụng bất lực, Lâm Lang la lên, nhưng phát ra khỏi miệng lại là —— Quân Thương!

Nàng bị chính tiếng la của mình dọa cho sợ hết hồn, chưa kịp hoàn hồn thì Lâm Lang đã cảm thấy bên eo bị ai đó ôm chặt. Thân thể xoay chuyển một vòng, sau đó vững vàng đáp xuống dưới mặt đất, bên tai truyền tới tiếng nói trầm thấp an ủi: "Đừng sợ! Ta ở đây!"

"Quân Thương!" Trái tim đang bị kéo căng của Lâm Lang như được thả lỏng, định thần nhìn lại thì đã thấy Lạc Hoa lâu vẫn còn nguyên vẹn đứng ở chỗ đó, "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Quân Thương lạnh nhạt nói: "Không có việc gì, chỉ là Ly hồn mà thôi!"

Sau đó Quân Thương nhảy lên, một luồng ánh sáng đỏ chợt lóe lên trong tay hắn. Ngọn lửa kia bay lên trời, thiêu rụi Lạc Hoa lâu. Trong nháy mắt, khắp bầu trời bùng sáng, trong ngọn lửa, thấp thoáng có một người áo trắng cười gió bay đi. Dung mạo mơ hồ của người kia từ từ trở nên rõ ràng trước mắt Lâm Lang, gương mặt hần tuấn dạt nhưng lại toát ra lạnh lùng hung dữ. Hai con mắt hung hăng nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt đó hàm chứa sự khiêu khích cùng khinh thường, còn có một tia quang mang. Đột nhiên, khuôn mặt kia ngay lập tức đánh về phía nàng. . . . .

Lâm Lang hét to một tiếng "A", bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Giật mình tỉnh lại, Lâm Lang mở mắt ra, nhìn thấy mình vẫn đang nằm trên giường trong phòng ngủ của Bách Thảo viên. Nàng quay đầu sang bên cạnh, Quân Thương vẫn ngủ say như cũ, bên ngoài bầu trời đã hừng sáng trước bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Chúng ta là không thể nào

Nghĩ tới cảnh tượng trong giấc mộng vừa rồi, Lâm Lang cũng không ngủ được nữa. Nhẹ nhàng rời khỏi cánh tay của Quân Thương, nàng ngồi dậy dựa vào đầu giường, cẩn thận tỉ mỉ suy tư.

Giấc mộng kia quả thật quá chân thực, chân thực tới mức dọa người, còn có những từ niệm đó. . . . . Nàng nghe vào trong tai chỉ cảm thấy đau đớn khổ sở. Hơn nữa, từng câu từng chữ tựa như đang miêu tả kiếp trước đầy thống khổ của nàng: "Nước mắt đổ xuống rửa phần đào, một thân lụa hoa xám vì bụi, một năm rồi lại một năm."

Khi đó, nàng bỏ ra tất cả, dốc hết sức lực theo Triệu Tề bốn ba. Khi sự tin tưởng ban đầu của nàng dành cho hắn đã bị tiêu phí sạch sẽ, nàng đã không còn là một Tà tiểu thư tươi đẹp rực rỡ nữa. Hàng đêm, ngồi một mình ở trong phòng đợi hắn, lặng lẽ âm thầm rơi lệ, đó chính là lúc cảm giác sống một ngày mà như một năm, 'một năm rồi lại một năm'!

Nàng khẽ thở dài một hơi, không suy nghĩ đến chuyện cũ nữa!

Đúng rồi, Quân Thương cũng xuất hiện ở trong mộng của nàng, hẳn nói, việc đó là. . . . . Ly hôn?

Là Ly hôn sao? Mặc dù hôn phách của nàng chỉ là mượn thân thể này để trú ngụ, bản thân cũng có một chút pháp lực không coi là quá kém cỏi, nhưng nếu muốn chiêu hồn động phách, tự mình thực hiện Ly Hôn thuật, thì cũng đâu phải là việc đơn giản!

Lâm Lang suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn không hiểu, lắc đầu một cái, quay lại liền thấy Quân Thương đã tỉnh dậy. Lúc này, hắn đang tựa lưng trên gối, ánh mắt chăm chú nhìn nàng. Có lẽ là do vừa mới tỉnh ngủ nên sắc mặt hắn có chút tái nhợt, vài sợi tóc rối buông xuống, cả người anh tuấn uy vũ nhưng lại có vẻ. . . . . rất mệt mỏi?

Lâm Lang giật mình, mệt mỏi?

"Tôi hôm qua ngủ không ngon sao?" Lời vừa nói ra, Lâm Lang chợt phát hiện: bản thân mình vậy mà lại nghĩ rằng hỏi chuyện đó là điều đương nhiên, không hề mất tự nhiên chút nào.

Quân Thương nghe nàng hỏi, giọng nói mang theo một chút trách cứ nhàn nhạt nhưng lại vô cùng thỏa mãn: "Cánh tay bị nàng đè đến tê rần, có thể ngủ ngon được không?" Hắn duỗi lưng một cái, nhanh nhẹn rồi giương, sửa sang lại y phục.

Ánh mắt Lâm Lang khẽ chuyển, đi theo hắn xuống giường, bước ra mở cửa chuẩn bị múc nước tới rửa mặt. Cửa vừa mở ra, lại "Rầm" một tiếng vang lên —— Thiên Ngữ cả người bực chần bồng ngã nhào vào trong phòng.

"Hơ. . . . . Chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì xảy ra?" Thiên Ngữ mắt nhắm mắt mở, từ dưới đất đứng dậy, kinh hoàng hô to, "Động đất, động đất rồi. . . . . tiểu thư. . . . . phu nhân. . . . ."

Lâm Lang hít sâu một hơi, vỗ nhẹ vào gò má của Thiên Ngữ: "Trời đã sáng rồi, mau tỉnh lại!" Chẳng lẽ Thiên Ngữ canh giữ ở cửa suốt đêm sao?

Lúc này, Thiên Ngữ mới hoàn toàn tỉnh táo, nhìn về mặt Lâm Lang không vui, vội nói: "Tiểu thư, phu nhân lo lắng cho ngài. . . . . nên mới để Thiên Ngữ canh giữ ở cạnh cửa. Nếu có chuyện gì xảy ra, chỉ cần ngài một kêu lên một tiếng, Thiên Ngữ sẽ lập tức vọt vào."

Lâm Lang sững sờ, đây là chủ ý của mẫu thân sao? Lấy tính tình của mẫu thân, có thể đồng ý để Quân Thương ngủ ở lại đây thật sự là khiến người khác cảm thấy kinh ngạc!

Thiên Ngữ nhìn Lâm Lang không nói lời nào, ngập ngừng nói: "Thật ra thì, phu nhân vốn là bảo Thiên Ngữ sang ngủ cùng với tiểu thư, nhưng. . . . . nhưng Thành chủ Đại nhân không đi ra ngoài. . . . . Thiên Ngữ, Thiên Ngữ sợ nên. . . . . không thể làm gì khác hơn là ngủ ở ngoài cửa!"

Lâm Lang nghe xong, cười như không cười nhìn Quân Thương một cái: "Được rồi, mau đi múc nước, hầu hạ Thành chủ Đại nhân rửa mặt đi!" Trời vẫn còn sớm, nàng chỉ cầu mong hắn rửa mặt xong rồi mau chóng rời khỏi nơi này.

Thiên Ngữ như được đại xá, giống như làn khói chạy nhanh ra khỏi phòng. Chỉ là một lúc sau trở lại, cũng không mang theo thứ gì cả mà lại có thêm mấy tỳ nữ lạ mặt đi cùng. Chậu nước, xà phòng, nước muối súc miệng, ly trà, khăn lông, ống nhổ được chia ra mỗi người bưng lên một thứ.

Lâm Lang nhìn sang Thiên Ngữ hỏi: "Thế này là sao?"

Thiên Ngữ còn chưa trả lời thì một tỳ nữ y phục màu hồng đào ở phía trước đã tiến lên nói: "Bẩm nhị tiểu thư, lão gia sai chúng nô tỳ tới hầu hạ Thành chủ cùng tiểu thư."

Lâm Lang nhìn tỳ nữ này, mặt mày xinh đẹp, toàn thân toát ra kiêu mỹ, ngoại bào màu hồng đào, chiếc yếm màu xanh lục, bên hông lại có một đai lưng bằng gấm hoa bảy màu. Nổi bật là vòng eo nhỏ nhắn kia, mềm mại yếu ớt. Bộ dạng của nàng ta xem ra còn giống một tiểu thư hơn so với nàng.

Lâm Lang đồng ý một tiếng: "Ta có Thiên Ngữ là được rồi, các người đi hầu hạ Thành chủ đi!"

Chắc hẳn là tối hôm qua khi hai người trở về phủ, Diệp Thượng thư cũng biết Vãng sinh Thành chủ lưu lại ở nơi này, cho nên hiện tại rốt cuộc Diệp Thượng thư đang suy tính điều gì, cũng chỉ có ông ta là biết rõ nhất.

Tỳ nữ y phục màu hồng đào bước tới, hướng Quân Thương nhẹ nhàng hành lễ, miệng nói hầu hạ Quân Thương rửa mặt. Nhìn mặt hắn đen như đáy nồi, Lâm Lang thâm buồn cười. Nàng nhếch miệng, nhíu mày khiêu khích nhìn hắn, thấy sắc mặt của hắn đã đen nay càng đen hơn, lúc đó mới vừa lòng quay vào trong bình phong để Thiên Ngữ hầu hạ rửa mặt!

Trong này Lâm Lang vừa mới rửa mặt xong, bỗng nghe thấy "Leng keng" một tiếng, sau đó là âm thanh ào ào của nước bị đổ trên mặt đất cùng với tiếng rống giận của Quân Thương: "Ra ngoài!"

Lâm Lang vội vàng đi vòng qua bình phong, bên ngoài chậu nước bị té xuống đất, nước bên trong vung vãi khắp nơi. Y phục của Quân Thương có chút xóc xếch, bộ mặt sa sầm. Mấy tỳ nữ nom nớp lo sợ đồng loạt quỳ xuống, còn tỳ nữ y phục màu hồng đào kia thì cả người run lẩy bẩy ngã ở trên mặt đất, trong tay vẫn còn đang cầm một bộ y phục mới, nhìn đáng vẻ có lẽ là muốn hầu hạ Quân Thương thay quần áo.

Lâm Lang mặt không biến sắc hỏi "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Tất cả tỳ nữ gương mặt đều trắng bệch lo sợ, không ai dám thở mạnh, Quân Thương lạnh nhạt nói: "Không nghe thấy sao? Đi hết ra ngoài!"

Chúng tỳ nữ hốt hoảng đứng dậy, đỡ tỳ nữ y phục màu hồng đào cùng nhau vội vã chạy ra ngoài. Thiên Ngừ cũng cùng đi theo bọn họ, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Thấy hiện giờ trong phòng không còn ai khác, Quân Thương nhìn qua Lâm Lang một cái, đứng lên vừa di chuyển ra phía sau bình phong vừa hô lên: "Tới đây, giúp ta thay quần áo!"

Lâm Lang nghe hắn nói vậy liền đi vào theo, lúc này mới thấy trên giường ngủ đã đặt sẵn một bộ quần áo sạch sẽ. Rõ ràng khi nãy nàng ở trong này không thấy có gì, vậy mà chớp mắt một cái lại xuất hiện ra một bộ y phục. Chắc hẳn là người nào đó đã đem vào để ở đây, nhưng sao nàng một chút cũng không phát hiện ra?

Quân Thương thấy Lâm Lang sững sờ không động, liền nói: "Nhìn cái gì? Là ta gọi Tiểu Bạch đưa tới."

Lâm Lang vội xoay người lại, đã thấy Quân Thương cởi áo khoác ra, bên trong chỉ còn lại áo mỏng bằng lụa màu trắng, dường như hơi thở đã bớt đi vài phần lạnh lẽo, toàn thân toát ra tuần láng tiêu sái, giống như chi lan ngọc thụ. Lâm Lang ngẩn ngơ, sau đó lại nhanh chóng lườm hắn một cái: "Tay người không đủ dài hay sao còn cần người khác hầu hạ thay y phục?"

Quân Thương nghe vậy cũng không nói gì nữa, chỉ cười cười, tự mình cầm y phục lên mặc vào.

Lâm Lang cảm thấy rất khó hiểu, liếc mắt ngó hắn, Quân Thương y phục chỉnh tề tiến lên ôm lấy bả vai của nàng, nhỏ giọng thỏa mãn nói: "Chuyện xảy ra đêm qua cùng với chuyện phát sinh khi nãy, cũng đủ để tất cả mọi người biết được quan hệ giữa chúng ta. Dù bây giờ ta phải rời đi, cũng có thể yên tâm một chút."

Lâm Lang sững sốt, người này tối hôm qua còn mặt dày mày dạn đòi ngủ ở lại đây. Sáng sớm nay lại còn cố ý cho mọi người thấy hắn chẳng kiêng dè gì mà để cho nàng hầu hạ hắn thay y phục, thì ra là có chủ ý này, ngấm ngấm mưu tính cẩn thận như vậy, thật sự là. . . . . có thể cảm nhận được tình ý nồng đậm của hắn. Trong nhất thời, Lâm Lang cũng không biết là nên cười hay nên khóc nữa!

Chỉ là, hắn biết thân thể của nàng sao?

Lâm Lang có cảm giác hình như Quân Thương đã biết điều gì đó, nhưng nàng lại không đoán ra được!

Lâm Lang hỏi: "Người phải đi đâu?"

Quân Thương nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng, nói: "Vãng sinh Thành xảy ra chút chuyện, ta trở về xử lý một chút, sẽ nhanh chóng quay lại thôi. Sao vậy? Không nhớ rồi ư ta sao?"

Lâm Lang xoay người hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Quân Thương không có để ý, chỉ dặn dò: "Hôm nay Triệu Tể sẽ cho triệu nàng vào cung, ta biết dung mạo của nàng và Tề vương phi Tạ Hoàng Thanh. . . . . rất giống nhau. Nàng phải cẩn thận ứng phó một chút."

Quân Thương nói xong, nhìn nàng một lúc, sau đó đi ra phía cửa.

Ngay tại lúc hắn sắp bước ra khỏi cửa, Lâm Lang chợt tiến lên phía trước nói: "Quân Thương, chúng ta. . . . . là không thể nào đấy! Người không cần uổng phí công sức đâu."

Bước chân của Quân Thương ngừng lại một chút, khẽ quay đầu: "Lang Nhi, chưa đi đến cuối cùng, thì sao nàng biết chúng ta là không thể nào?"

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, tiêu sái rời khỏi Bách Thảo viên. Lâm Lang nghe được câu trả lời của hắn, trong lòng ề ảm, nhưng lại như có một chút vui vẻ, thỏa mãn. . . . .

Hình như, cái nàng muốn chính là đáp án này!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thiên Ngừ đi vào giúp Lâm Lang dọn dẹp mớ lộn xộn trong phòng xong, thì muốn qua bên phòng của Lăng phu nhân để hầu hạ bà. Để tránh cho Lăng phu nhân lo lắng, nàng cùng Thiên Ngừ bàn bạc trước để thống nhất nội dung câu chuyện xảy ra tối ngày hôm qua. Cuối cùng, quyết định chỉ nói là hai người bọn họ ngủ cùng nhau, còn Quân Thương ngủ trong phòng của Thiên Ngừ, sáng sớm nay mới qua bên này.

Lâm Lang lại ngồi ngây người một lúc, cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, liền đứng dậy đi qua phòng của mẫu thân. Lúc này trời đã sáng rõ,

Lăng phu nhân cũng đã rửa mặt xong, hai ma ma của Tiền Viện đưa đồ ăn sáng tới. Một đĩa bánh bao hấp, một đĩa sủi cảo nhân tôm, cùng một chút thức ăn với hai chén cháo gạo tẻ, mặc dù vẫn là những món thường ngày, nhưng mùi vị so với trước kia thì ngon hơn hẳn.

Về mặt của hai ma ma đưa com tới tràn đầy tươi cười, cùng bước tới hầu hạ Lăng phu nhân dùng bữa, trong miệng không ngừng nói Như Ý Cát Tường gì gì đó.

Thiên Ngưu thấy vậy thì bĩu môi, trái lại bộ dạng Lăng phu nhân lại vô cùng bình thản, nghe hai ma ma ca ngợi Lâm Lang có được một mối hôn sự tốt, thì chỉ hừ lạnh một tiếng: "Nếu biết trước Vãng sinh Thành chủ là một nam nhân ưu tú như vậy thì còn có thể tới lượt Lâm Lang của chúng tôi sao?"

Hai ma ma trở nên lúng túng, đáp lời: "Lời đồn đại sao có thể tin được chứ? Nhân duyên đều là được định trước qua ba đời ba kiếp, nhị tiểu thư thực là có phúc." Lại tán dương Lâm Lang một hồi, nhưng thấy vẻ mặt Lăng phu nhân nhàn nhạt thì cũng không nhiều lời nữa.

Vừa dùng xong bữa sáng, thì Diệp Toàn – tâm phúc của Diệp Thượng thư chạy tới truyền lời, nói hoàng thượng muốn mời nhị tiểu thư hôm nay vào cung một chuyến, xe ngựa đã chờ bên ngoài rồi.

Lâm Lang đáp ứng, lúc này Diệp Toàn tỏ ra rất cung kính lui xuống. Ra tới bên ngoài, hắn không khỏi cảm thán một hồi, nhị tiểu thư toàn thân lộ ra tôn quý, chỉ một cái giọng tay nhắc chân cũng toát ra uy nghiêm, so với đại tiểu thư, nhị tiểu thư này lại càng giống người sinh ra để làm mẫu nghi thiên hạ hơn.

Nhớ tới Diệp Thượng thư còn đang ở trong thư phòng chờ hắn quay lại bẩm báo, Diệp Toàn liền vội vã chạy trở về.

Lúc này, trong lòng Diệp Thượng thư đang vô cùng bất ổn, thấp thỏm không yên. Chẳng ai có thể ngờ được nữ tử điên điên khùng khùng kia lại được Vãng sinh thành chủ coi trọng. Hơn nữa, Vãng sinh Thành chủ còn là một nam tử anh tuấn phi phàm như vậy. Nghe nói đêm qua hắn còn ngủ lại ở Bách Thảo viên, chuyện này. . . . . nếu nha đầu kia ở bên tai Vãng sinh Thành chủ nói vài lời bất lợi, vậy ông. . . . . Aiz!

Còn có Bách Thảo Viên đơn sơ cũ rách như vậy. . . . . Aiz!

Diệp Thượng thư đi tới đi lui, bước chân càng lúc càng nhanh, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Diệp Toàn vừa vào cửa, đang muốn hành lễ, liền bị Diệp Thượng thư một tay kéo lên, vội vàng hỏi: "Bên kia như thế nào?"

Diệp Toàn khom người một cái, dường như muốn nói lại thôi: "Vãng sinh Thành chủ đã đi rồi, khi nô tài tới đó thì nhị tiểu thư đang cùng Lăng phu nhân dùng bữa!"

"Như thế nào?" Diệp Thượng thư càng thêm khẩn trương hỏi, "Có phải Tô phu nhân lại ăn bớt của các nàng rồi không?"

"Lão gia, chuyện lúc trước chúng ta đã không còn cách nào để thay đổi nữa, nhưng nhị tiểu thư và Lăng phu nhân cũng là những người thấu tình đạt lý. Huống hồ, dù nói thế nào đi chăng nữa, ngài vẫn là phụ thân của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư sau này gả đi rồi, không phải Lăng phu nhân vẫn phải dựa vào ngài để sống qua ngày hay sao?! Còn có hôm nay Vãng sinh Thành chủ rời đi cũng không có nói điều gì. Cái này không phải là đã chứng minh nhị tiểu thư vẫn còn nghĩ tới lão gia ngài?" Diệp Toàn chắc lưỡi nói tiếp, "Theo nô tài thấy, cần phải đưa nhị tiểu thư cùng Lăng phu nhân nhanh chóng dọn ra khỏi Bách Thảo viên, tất cả ưu đãi làm theo quy định trong phủ. Nếu có người nào hỏi tới, thì có thể nói là nhị tiểu thư trước kia bị bệnh điên, gần đây mới có chuyển biến tốt, đối với người bên ngoài giải thích qua loa lấy lệ là được."

Diệp Thượng thư quay đầu lại suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện ngày hôm qua thực sự là khiến ta ứng phó không kịp, ai có thể nghĩ tới Vãng sinh Thành chủ lại coi trọng nha đầu kia, còn đi theo nó về đây? Những chuyện này, người đi làm đi, nhất định phải sắp xếp cho thỏa đáng."

"Đúng rồi, còn có chuyện Vãng sinh Thành chủ ngủ lại một đêm ở Bách Thảo viên, việc này có liên quan đến thanh danh của Diệp gia nhị tiểu thư, người biết phải làm thế nào rồi chứ?!"

Diệp Toàn lưu loát trả lời "Đã biết, lão gia". Hắn lại nhìn Diệp Thượng thư một chút, nói: "Lão gia, nô tài còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

Diệp Thượng thư nhìn hắn: "Chuyện gì?"

"Sáng sớm hôm nay, đại tiểu thư phái vài tỳ nữ tới Bách Thảo viên để hầu hạ Vãng sinh Thành chủ rửa mặt, tất cả đều duyên dáng mỹ mạo, thực ra thì điều này cũng không có gì, nhưng không biết thế nào lại đắc tội với Thành chủ, một người trong số đó đến bây giờ vẫn còn đang sợ hãi không xuống được giường!"

Diệp Thượng thư nghe xong, thờ dãi nói: "Cần Huyền sắp được sắc phong, bốn quan sau này cũng phải dựa vào nàng, hiện tại không thể quản quá mức được. . . . . Nói thật, bốn quan cảm thấy sau khi Lâm Lang khỏi bệnh điên lại thay đổi liên tục như thời tiết, đó không phải là điều mà người hay ta có thể không chế được. Bốn quan nghĩ, nếu có thể không gả nàng cho Vãng sinh Thành chủ, thì thật tốt!"

Diệp Toàn không dám nhiều lời, chỉ gật đầu nói phải, Diệp Thượng thư vuốt râu trầm tư nói: "Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn! Trước tiên cứ đem mấy chuyện kia giải quyết cho xong đi!"

Diệp Toàn lĩnh mệnh đi ra ngoài, Diệp Thượng thư ngây ngẩn một hồi, rồi đứng dậy đi về hướng Lưu Ly các của Tô phu nhân.

Lâm Lang ra tới bên ngoài, xe ngựa từ trong cung phái tới đã đợi sẵn ở trước cửa, Diệp Thượng thư phân phó một ma ma cùng một nha hoàn đi theo hầu hạ nàng. Người tới đón nói rõ là hoàng thượng chỉ mời một mình nhị tiểu thư vào cung, liền đuổi hai người kia về. Vốn dĩ, Lâm Lang cũng không

muốn để bọn họ đi theo, nếu đi một mình còn được tự do một chút, liền lưu loát bước lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy về hướng hoàng cung. Khi dừng lại ở trước cửa cung, Lâm Lang vừa xuống xe thì đã thấy có một tiểu thái giám đang chờ sẵn ở đó, hẩn dẫn nàng một đường đi thẳng tới Cam Lộ điện.

Bên ngoài Cam Lộ điện, đại thái giám tùy thân hầu hạ Triệu Tề - An công công chạy ra đón, mời nàng vào trong điện.

Khi Lâm Lang đi vào, Triệu Tề đã sớm ngồi chờ, nàng vừa định hành lễ, thì Triệu Tề bước lên một bước giữ chặt cánh tay của nàng: "Nhị tiểu thư không cần đa lễ!"

Lâm Lang không dấu vết rút tay về, lui về phía sau hai bước hỏi: "Không biết hoàng thượng tuyên triệu thần nữ vào cung có gì dặn dò?"

Triệu Tề xoay người đi vài bước, giọng nói trầm thấp hỏi Lâm Lang: "Nhị tiểu thư biết Cam Lộ điện chứ?"

Lâm Lang khẽ mỉm cười, mặt không biến sắc đáp: "Cam Lộ điện là tắm điện của hoàng hậu." Nàng kiếp trước, thiếu chút nữa chắc cũng sẽ ở Cam Lộ điện đi! Chỉ là ông trời trêu ngươi. Tâm tình của Lâm Lang lúc này hoàn toàn không giống như trong giấc mơ hôm qua tràn ngập thống khổ cùng phần hận nữa. Nàng hiện giờ, đôi mắt trong suốt, yên tĩnh không động, khoe miệng mang theo tươi cười đúng mực nhìn nam tử yêu mị tà khí trước mặt —— người này đã từng là phu quân của nàng, đã từng là người mà nàng thích nhất, nhưng cũng chính hắn là người đã đẩy nàng vào chỗ chết.

Triệu Tề chợt quay đầu lại nhìn về phía Lâm Lang, từ từ đi gần về phía nàng, ánh mắt lưu luyến, hình như mang theo một chút khổ sở hoài niệm, nói: "Nhị tiểu thư cùng với nàng, thực sự rất giống nhau! Không chỉ có diện mạo mà. . . . hành động cử chỉ, thậm chí là thần thái, cũng rất giống!"

Lâm Lang giả bộ không hiểu hỏi: "Hoàng thượng đang nói tới người nào? Thần nữ rất giống ai vậy?"

Triệu Tề giống như chợt hoàn hồn, thờ dãi, cau mày khổ sở nói, "Trẫm đã từng có một vị thê tử, là đại tiểu thư của Tà gia ở Giang Nam. Nàng cùng trẫm trải qua hoạn nạn ba năm, đứng vào trước ngày trẫm đăng cơ, lại bất hạnh ngã từ trên Lạc Hoa lâu xuống mà chết." Hắn vừa nói, vừa đi đến trước điện thờ trong Cam Lộ điện, Lâm Lang theo hắn đi vào. Nàng thấy phía sau tầng tầng màn che của điện thờ mơ hồ có một bức tranh mỹ nữ. Triệu Tề đưa tay vén ra, bày lớp màn che nhất loạt rơi xuống, lộ ra dung nhan rực rỡ quen thuộc —— Tà Hoàng Thanh!

Đôi mắt Lâm Lang mở thật lớn, nhìn chăm chăm vào bức họa!

Trong bức họa kia, đích thực là dung mạo kiếp trước của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngay lập tức, Lâm Lang cảm thấy tim của nàng như bị ai đó bóp chặt; khổ sở, phần uất cùng hối hận giống như thủy triều ào ạt dâng lên. Nàng nhìn nụ cười xinh đẹp của nữ tử trong tranh, hận ý tràn ngập trong mắt.

Đột nhiên, Lâm Lang trông thấy Triệu Tề nhẹ nhàng nâng tay lên tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt của nữ tử trong bức họa. Tức giận trong lòng Lâm Lang bộc phát, không tự chủ được giơ tay đánh "chất" một cái, hất tay của hắn ra ngoài.

Triệu Tề quay ngoắt lại nhìn nàng, ánh mắt toát ra âm ngoan mãnh liệt, trầm giọng hỏi: "Diệt Lâm Lang, ngươi làm gì vậy?"

Lâm Lang đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới giật mình nhận ra hành động mất khống chế của bản thân vừa rồi, trong lòng trầm xuống, vội nói: "Vừa nãy, trên tay Hoàng thượng có một con ruồi, thần nữ đã thay ngài đánh đuổi nó đi rồi!"

Ánh mắt Triệu Tề khẽ chuyển, lạnh lùng hỏi "Con ruồi? Mùa thu còn có ruồi sao?" Huống chi, nơi đây là Cam Lộ điện, mặc dù còn chưa có chủ nhân, nhưng ngày nào mà chả được quét dọn hai ba lần?

Lâm Lang thầm nghĩ một tiếng "không ổn", nàng lại quên mất thời tiết phượng Bắc thường trở lạnh sớm, bắt đầu vào mùa thu đã không còn trông thấy ruồi muỗi gì nữa. Nàng giật giật khoe miệng, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nhàn nhạt trả lời: "Có lẽ là do thần nữ nhìn lầm, nhưng thực sự là có một con côn trùng nhỏ màu đen! Hoàng thượng đại nhân đại lượng, thần nữ sợ con côn trùng ấy quấy rầy thánh giá, cho nên ra tay hơi nặng một chút. Kính xin hoàng thượng thứ tội!"

Triệu Tề nhìn nàng, cũng không truy hỏi tới cùng nữa, nhưng xem ra tâm tình bi thương vừa mới nổi lên một chút khi nãy nhất thời không tìm về được nữa rồi. Hắn tự tay phủ lại tấm lụa lên bức họa vẽ Tà Hoàng Thanh, sau đó phiến não thu tay lại, có chút cau mày.

Lâm Lang thầm nghĩ: cũng chỉ là đang diễn trò mà thôi, kỹ thuật biểu diễn của nàng cũng đâu thua kém gì Triệu Tề. Mà lúc này, nếu nàng không diễn cùng hắn, một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, Triệu Tề đang diễn trò không chừng mất hứng lại dừng lại không diễn nữa thì nàng sao có thể biết được rốt cục hắn đang có mục đích gì?

Lâm Lang nghĩ xong, liền nhẹ nhàng tiến lên phía trước hỏi: "Người trong bức họa này là ai vậy? Chẳng lẽ chính là. . . . ."

Triệu Tề thấy Lâm Lang nói tiếp, chân mày đang nhíu chặt lại giãn ra một chút, giọng nói mang theo hồi ức cùng với vẻ mặt khổ sở: "Đây chính là thê tử bất hạnh đã qua đời của trẫm —— Thanh Nhi. Nếu không phải ngày đó gặp chuyện không may ở Lạc Hoa lâu có lẽ nàng đã trở thành hoàng hậu của trẫm rồi. Cam Lộ điện này hôm nay cũng sẽ có chủ nhân. . . . ."

Triệu Tề còn muốn nói tiếp, lại bị Lâm Lang ngắt lời: "Hoàng thượng không phải là định sắc phong tỷ tỷ làm hoàng hậu sao? Cam Lộ điện này cũng sẽ sớm có chủ nhân thôi!"

Triệu Tề nghe vậy, liếc nàng một cái, đáy mắt dường như lóe ra tức giận. Lâm Lang làm bộ như không hiểu, kỳ thật trong lòng cũng cảm thấy bản thân mình có chút đáng ghét, người ta đang diễn trò hăng say như thế lại nhiều lần bị nàng cắt ngang, thực ra cũng có chút “ngượng ngùng”!

Lâm Lang lúng túng cúi thấp đầu: "Thần nữ nghĩ gì liền nói thẳng, nếu có mạo phạm tới Hoàng thượng, mong Hoàng thượng lượng thứ!"

Triệu Tề khẽ thờ dài một tiếng, chậm rãi ngâm ra một câu thơ: "Tùng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vòn qua núi không phải mây." Sau đó xoay người nhìn về phía Lâm Lang, nói: "Trẫm cũng không quanh co lòng vòng nữa, hôm nay trẫm mời nàng tới đây, là có một chuyện muốn nhờ nàng giúp trẫm!"

Theo nhận định của hắn, Lâm Lang căn bản chỉ là một nữ tử chưa biết cái gì gọi là nhân gian thế tục, cho nên hắn chỉ cần giả bộ sầu não thêm một chút nữa thì nha đầu này sớm hay muộn cũng phải mềm lòng thôi. So với các vị quan công đại thần suốt ngày chỉ biết nịnh hót tăng bốc kia thì nha đầu này trái lại, lại hết sức đơn thuần đáng yêu.

Lâm Lang thăm bữu môi một cái, rốt cuộc cũng vào vấn đề chính rồi đây: "Hoàng thượng đã có chuyện muốn nhờ thì thần nữ dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ. Chỉ là không biết Hoàng thượng muốn nhờ thần nữ giúp việc gì? Thần nữ lo không biết mình có thể giúp được Hoàng thượng hay không?"

Triệu Tề khẽ ngừng đầu, đi về phía trước một bước, chấp hai tay ra sau lưng, dáng vẻ cô độc, thờ dài nói: "Kể từ sau khi Thanh Nhi qua đời, trẫm ăn không ngon, ngủ không yên. Nàng đi theo trẫm chịu nhiều cực khổ như vậy, nhưng lại chưa từng được sống để hưởng thụ một ngày. Trẫm. . . . . thực sự rất nhớ nàng! Trước đây vài ngày, trẫm dựa theo trí nhớ về nàng mà vẽ ra bức họa kia. Sau đó, lại được một vị đại sư am hiểu Chiêu Hồn thuật hứa rằng có thể vì trẫm mà triệu hồi hồn phách của Thanh Nhi, nhưng cần phải có một giọt máu tươi của người thân thấm vào trong bức họa mới được. Tà gia nay đã suy tàn, những người còn sót lại đều là họ hàng xa. . . . ."

Bất chợt, Triệu Tề quay đầu lại nhìn Lâm Lang, ánh mắt sắc bén bức người: "Tại bữa tiệc tối hôm qua, ngay khi trẫm nhìn thấy nàng, liền cảm giác như mình đang nhìn thấy Thanh Nhi. Sau đó trẫm phái người đi điều tra thân thế của nàng, mẫu thân của nàng là chị em ruột với mẫu thân Lăng Vân của Thanh Nhi. Năm ấy, sau khi cùng phụ thân nàng bỏ trốn thì bị trừ đi tông tịch. Những năm gần đây, cuộc sống của hai người hết sức khó khăn, còn bị Tô phu nhân ra sức chèn ép!"

"Nếu như nàng có thể giúp trẫm gặp lại Thanh Nhi một lần, chỉ cần nàng đồng ý cho trẫm một giọt máu tươi, trẫm thực sự vô cùng cảm kích, nhất định sẽ không quên món nợ ân tình này!"

Trong lòng Lâm Lang cười nhạo, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Gặp lại được thì thế nào? Chuyện cũ đã qua, huống chi người đã chết thì hồn phách hóa thành nhị khí âm dương đi đâu thai chuyển sang kiếp khác. Nếu không phải trong lòng còn có cố chấp, cũng không thể lưu lại trên cõi đời này. Cho dù có là Đại la thần tiên thì cũng không thể tìm hồn phách của bọn họ quay về. Hoàng thượng thực sự chắc chắn vị đại sư kia am hiểu Chiêu Hồn thuật sao?"

Triệu Tề lạnh lùng: "Dù đại sư đó có am hiểu hay không thì chẳng phải cũng chỉ là một giọt máu tươi thôi sao? Không lẽ nhị tiểu thư lại hẹp hòi tới vậy?"

Lâm Lang giễu cợt cười một tiếng, cả người toát ra lạnh lẽo: "Nếu chỉ là một giọt máu tươi của người bình thường thì quả thực cũng chả đáng gì. Nhưng không giấu gì ngài, bản tiểu thư chính là quý y trong truyền thuyết. Máu tươi của quý y là vật hiếm có của thế gian, có khả năng cải tử hoàn sinh, hoán đổi âm dương. Nếu rơi vào trong tay của người có tà tâm, thì nó có thể phá vỡ càn khôn, làm rung chuyển nhân gian!"

Lâm Lang nhìn về phía Triệu Tề: "Huống chi, theo ta được biết, hồn phách của biểu tỷ đã sớm đầu thai chuyển sang kiếp khác rồi. . . . . À, mà biểu tỷ có để lại cho ngài câu này ——"

Triệu Tề nghe vậy, vội vàng hỏi "Là câu gì?"

"Trên trời dưới đất, hận ý khó tan!"

Toàn thân Triệu Tề chấn động như bị sét đánh trúng, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên âm ngoan, sắc bén: "Người biết được những gì?"

Lâm Lang cười khê: "Cái gì ta cũng không biết. Nhưng nếu Hoàng thượng đã quyết định sắc lập tân hậu, thì cũng nên dành sự quan tâm cho những người còn sống đi. Trời đất luân hồi, thiện ác có báo, Hoàng thượng chỉ cần chờ đợi là được!"

"Trẫm chưa từng muốn sắc lập tân hậu!" Triệu Tề trợn mắt hung tợn nói.

"Vậy Diệp Cẩn Huyền là sao đây?" Lâm Lang khẽ hừ một tiếng, "Còn chưa nói tới ngài cùng tỷ tỷ lưỡng tình tương duyệt, mà trong hoàng thất cũng từng có bí truyền, phải là nữ nhi của Diệp gia mới có được thiên hạ. Trong tay Diệp thượng thư còn có ba vạn quân tinh nhuệ, ngài không sắc lập nàng là hoàng hậu, thì sao có thể yên ổn ngôi trên ngôi vị này?"

Kiếp trước, nàng thua chính là bởi lời đồn đại kia cùng ba vạn quân trong tay của Diệp Thượng thư! Triệu Tề, người chưa bao giờ yêu ta, cũng được thôi! Nhưng hoàng hậu là thê tử của người, là người sẽ bầu bạn với người cả một đời, mà giá trị còn không bằng ngôi vị lạnh lẽo này sao?

Lâm Lang biết, người đời vì cái địa vị này, đừng nói là sắc lập một hoàng hậu có giá trị lợi dụng, mà ngay cả hy sinh tính mạng của mình, bán rẻ người thân, cốt nhục tương tàn cũng phải đổ xô vào đầu đá, giành giật lẫn nhau. Có lẽ là nàng và người đời không có cùng một suy nghĩ đi! Nàng cảm thấy, người như vậy, cuối cùng rồi cũng sẽ bán đứng chính mình. Những người như thế căn bản không xứng đáng để làm người!

Triệu Tề nhìn nàng, trong mắt chợt thoáng qua ánh sáng mỉa mai, diện mạo hần vốn thiên về âm nhu, lúc này lại càng trở nên tà mị. Hắn từng bước đến gần Lâm Lang, Lâm Lang không còn cách nào, chỉ có thể dần dần lùi lại. Hắn dẫn nàng vào trong góc, đưa tay lên nâng cằm của nàng: "Hoàng thất đã có bí truyền này từ rất lâu, phải là nữ nhi của Diệp gia mới có được thiên hạ. Diệp gia chỉ có hai nữ nhi, trong đó một người suốt ngày điên điên khùng khùng, mọi người đều cho rằng nữ nhi của Diệp gia được nhắc đến trong bí truyền tất nhiên phải là đại tiểu thư kinh tài tuyệt đỉnh. Nhưng. . . . . bây giờ trầm lại có suy nghĩ khác. . . . ."

Lâm Lang tựa lưng vào bức tường đằng sau, hơi thở của Triệu Tề phả vào gương mặt của nàng. Lâm Lang cố gắng chịu đựng, kim nén kích động muốn đánh cho hắn một chưởng bay ra ngoài, chỉ có thể cúi mặt xuống tránh né ánh mắt của Triệu Tề.

Trong lòng tràn ngập phần hận cùng kim nén, hai hàng lông mi của nàng khẽ run rẩy. Hình ảnh này lọt vào mắt Triệu Tề lại vô cùng điểm lệ động lòng người.

Triệu Tề vừa hơi cúi người xuống thì cửa lớn của Cam Lộ điện đột nhiên bị đẩy ra. Diệp Cẩm Huyền bộ dạng lả chã chực khóc chạy xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Diệp Cẩm Huyền đứng sững tại chỗ, hồn hã hồn hển, nàng không dám tin nhìn Triệu Tề cùng Diệp Lâm Lang.

Chỉ thấy Lâm Lang cúi đầu xuống, lộ ra cằm cổ trắng nõn ưu nhã, Triệu Tề lại khẽ cúi người. Hô hấp của hai người quẩn quít, giống như một đôi uyên ương đang quấn lấy nhau vậy, phải nói là vô cùng mập mờ.

Diệp Cẩm Huyền lắc lắc đầu, cúi xuống khóc ra thành tiếng: "Hoàng thượng, ngài. . . . . Tại sao ngài có thể đối xử với Cẩm Huyền như vậy?"

Triệu Tề đứng thẳng dậy, sắc mặt thoáng có chút lúng túng. Hắn sửa sang lại y phục chỉnh tề, sau đó coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, trực tiếp lướt qua Lâm Lang đi về phía Diệp Cẩm Huyền: "Huyền Nhi, nàng hiểu lầm lắm rồi, vừa rồi chỉ là trầm chuyện muốn nói với nhị tiểu thư thôi."

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền phần nộ muốn chết, nhưng cũng không dám phát tiết ra trước mặt Triệu Tề. Nàng biết, thỉnh thoảng kiêu kỳ nhỏ mọn một chút thì sẽ khiến Triệu Tề thích nàng hơn, nhưng nếu không biết điều mà làm quá thì có khi hiệu quả lại ngược lại.

Nàng chịu đựng kích động muốn xông lên xé Diệp Lâm Lang ra làm hai mảnh, làm bộ uất ức khóc nức nở, nhào vào trong ngực Triệu Tề: "Hoàng thượng thích muội muội như vậy, sao phải gạt Huyền Nhi chứ? Huyền Nhi cũng không phải là một nữ tử nhỏ mọn hẹp hòi, nếu Hoàng Thượng muốn tặng Cam Lộ điện này cho muội muội, Huyền Nhi cũng sẽ không oán trách nửa lời. Huyền Nhi dù chỉ có thể ở bên cạnh hầu hạ Hoàng thượng cũng đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi. . . . ."

Triệu Tề nghe vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng Diệp Cẩm Huyền thực hiện lương rộng lượng, đây là việc mà Tà Hoàng Thanh trước kia không làm được. Nghĩ như thế, hắn lại càng ra sức dỗ dành nàng.

Diệp Cẩm Huyền vui ở trong ngực Triệu Tề khóc đến hoa lệ đái vũ, trong lúc đó vẫn không quên khẽ nâng đầu lên, hung hăng nhìn chăm chăm vào Lâm Lang, ánh mắt toát ra vô số khoe khoang đắc ý cùng uy hiếp âm ngoan.

Hôm nay hí kịch đã phải xem quá nhiều, Diệp Lâm Lang cảm thấy rất nhàm chán, liền thừa dịp hai người kia đang khinh khinh ta ta, nhẹ nhàng nhấc váy lên, từ từ đi vòng ra phía ngoài cửa điện. Nàng vừa mới nhấc chân lên định bước ra thì chợt nghe thấy tiếng của Diệp Cẩm Huyền hô lớn: "Muội muội!"

Lâm Lang quay đầu lại, khẽ mỉm cười: "Tỷ tỷ có chuyện gì sao?" Nàng nhìn Diệp Cẩm Huyền ngẩng đầu lên từ trong ngực Triệu Tề, ưu nhã lau nước mắt từ từ đi về phía nàng. Lúc này, một chân của nàng vẫn còn đang đặt ở trên bậc cửa, cũng không biết là nên tiến hay lùi mới tốt nữa.

"Muội muội hiếm khi được vào cung một chuyến như thế này, đi gấp như vậy làm gì? Sao không ở lại đi dạo thăm quan một chút? Để lát nữa, tỷ tỷ sẽ dẫn muội đi nha!" Diệp Cẩm Huyền dịu dàng cười, đôi mắt vẫn còn đọng nước sáng long lanh giống như băng lạnh mùa đông, khiến cho Lâm Lang bất giác rung mình.

Lâm Lang thu chân về, khẽ mỉm cười từ chối nói: "Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ, nhưng Lâm Lang ra ngoài cũng đã lâu, nên trở về rồi! Muội không dám làm phiền khiến tỷ tỷ mất thời gian."

Diệp Cẩm Huyền ra vào hoàng cung như ra vào chỗ không người, dáng vẻ nghiêm nhiên như đã trở thành mẫu nghi thiên hạ. Chỉ cần nhìn ngay vào việc khi này nàng ta chạy thẳng vào Cam Lộ điện thì cũng có thể biết, hậu cung này hiển nhiên đã sớm là địa bàn của nàng ta rồi.

Nếu lúc này nàng cùng Diệp Cẩm Huyền đi ra ngoài, thì nàng ta chỉ cần tùy tiện đồ lên đầu nàng một tội danh nào đó hoặc là tìm nơi kín đáo nhằm vào nàng mà phát tiết, sau đó lại nói do không cẩn thận đã khiến nàng gặp chuyện không may thì ai sẽ thay nàng nói một câu công đạo đây? Chẳng lẽ còn trông cậy vào Triệu Tề tới cứu nàng sao? Nếu thế thì thà nàng gặp chuyện không may còn cảm thấy thoải mái hơn.

Đương nhiên, cũng chẳng phải Lâm Lang sợ gì nàng ta. Nếu là ở bên ngoài, Diệp Cẩm Huyền thích đi nơi nào, nàng liền đi nơi đó. Nhưng hiện giờ lại đang ở trong Đại nội Hoàng cung, khắp nơi đều có bố trí bùa chú, pháp lực của Lâm Lang căn bản không thể thi triển, mà Diệp Cẩm Huyền lại biết một chút võ công. Nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cứ tránh phiền toái thì hơn!

Diệp Cẩm Huyền lại bước tới, nắm lấy cánh tay của nàng: "Chúng ta đều là tỷ muội, muội đâu cần phải khách khí như vậy?" Vừa nói, nàng ta vừa quay lưng về phía Triệu Tề, gương mặt lúc này mới lộ ra hung ác độc địa nhìn Lâm Lang, móng tay dài bấm thật chặt vào cánh tay của nàng.

Mặc dù Lâm Lang không cảm thấy đau đớn gì, nhưng nhìn Diệp Cẩm Huyền hung hăng cấu véo cánh tay mình, dường như đang dùng toàn bộ sức lực mà phát tiết; nàng lại có chút buồn bực. Nàng nhìn Diệp Cẩm Huyền một chút, đang định từ chối lần nữa thì Triệu Tề chợt lên tiếng: "Trẫm sẽ phái người đưa nhị tiểu thư trở về, Cẩm Huyền đã lâu cũng chưa cùng trẫm dùng cơm rồi, nàng ở lại đây đi!"

Diệp Cẩm Huyền nghe hắn nói vậy, liền buông cánh tay của Lâm Lang ra, dịu dàng khéo léo cười một tiếng, trong mắt lộ ra một tia đắc ý cùng thị uy: "Thật ngại quá, muội muội. Hoàng thượng giữ tỷ tỷ ở lại! Để hôm khác tỷ tỷ sẽ đích thân dẫn muội vào cung chơi một chuyến nhé!"

Lâm Lang khẽ mỉm cười đồng ý: "Được", sau đó nhanh chóng xoay người. Ngay lúc bước qua ngưỡng cửa, nàng bất ngờ vấp một cái, liền ngã nhào xuống bậc thềm. Lâm Lang kinh hoàng hét lên một tiếng, nằm ở trên mặt đất, ôm lấy cánh tay la lớn: "Máu. . . . . Chảy. . . . . chảy máu. . . . ."

Lời vừa ra khỏi miệng, khóe mắt nàng chợt lóe, quả nhiên thấy sắc mặt Triệu Tề thay đổi, đôi mắt hắn tràn đầy vui mừng hả hê.

Một khắc trước vẫn còn nhỏ giọng lấy lòng Diệp Cẩm Huyền, một khắc sau hắn đã chạy ngay tới trước mặt nàng, bộ dạng lo lắng vội vàng hỏi "Sao không cẩn thận như vậy chứ? Để trẫm xem đã bị thương ở chỗ nào?"

Triệu Tề nói xong tiến lên định tới đỡ Lâm Lang, ánh mắt Lâm Lang khẽ động, mặt không biến sắc né tránh khỏi đôi tay đang đưa ra của Triệu Tề. Nàng thật tự nhiên đem ống tay áo vén lên, lộ ra những vết đỏ hồng bị Diệp Cẩm Huyền bấm vào cánh tay. Lâm Lang nhìn hắn cười cười, làm bộ áy náy nói: "Thực xin lỗi đã quấy nhiễu đến Hoàng thượng! Chỉ là do thần nữ nhìn lầm mà thôi, không có chảy máu gì cả."

Nàng nói xong, liếc nhìn Diệp Cẩm Huyền một cái, hai mắt của nàng ta đang phóng hỏa bùng bùng, tràn ngập hận ý, dường như phải đem nàng ra rút gân lột da mới hả dạ.

Nàng đột nhiên cảm thấy bộ dạng kia của Diệp Cẩm Huyền khiến lòng người rất là phản chấn. Lâm Lang chớp chớp mắt, làm như vô tình liếc qua đó một cái. Diệp Cẩm Huyền thấy vậy, vốn là đang phẫn uất khi bị Triệu Tề vứt sang một bên, bây giờ lại bị Lâm Lang như có như không liếc qua một cái. Diệp Cẩm Huyền có cảm giác như Lâm Lang đang cười nhạo mình, thiếu chút nữa hai mắt đã trợn ngược lên ngắt đi luôn rồi.

Triệu Tề thấy những dấu hồng hồng đỏ đỏ trên cánh tay trắng nõn của Lâm Lang, cau mày nói: "Mấy vết đỏ này là sao vậy?"

"Chuyện này. . . . ." Lâm Lang muốn nói lại thôi, khóe mắt chợt lóe, hải lòng thấy sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền bỗng trở nên trắng bệch, nàng cúi đầu xuống nói thật nhỏ, "Có lẽ là do vừa rồi tỷ tỷ nhìn thấy Lâm Lang, tâm tình vui vẻ khó nén kích động, nên không khống chế được sức lực thôi!"

Diệp Cẩm Huyền nghe nàng nói vậy, hoang mang tiến lên, lập tức bày ra một bộ dạng nhu nhược ủy khuất, gương mặt tỏ vẻ đang chịu oan ức, ã ã chà chực khóc: "Không phải như vậy đâu, Hoàng thượng, Cẩm Huyền, Cẩm Huyền. . . . . Cẩm Huyền sao có thể có khí lực lớn như vậy?" Tâm của Hoàng thượng đã bắt đầu nghiêng về phía tiện nhân kia rồi, bây giờ nàng lại bị nàng ta cần cho một cái, ngồi vị hoàng hậu của nàng liệu có giữ được hay không đây? Trong lòng Diệp Cẩm Huyền thấp thỏm không yên, cảm giác bị dằn vò giống như đang nằm trong chảo dầu nóng vậy.

Lâm Lang thầm nghĩ, thực là không suy nghĩ trước khi nói rồi, ở trên làn da bầm mấy vết đỏ như vậy mà có thể nói là không có khí lực sao? Không biết Diệp đại tiểu thư nàng được làm từ cái gì đây? Từ giấy chắc?

Triệu Tề nghe xong, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Cẩm Huyền một cái, cũng không tiếp tục truy cứu nữa, nhưng hình ảnh Diệp Cẩm Huyền hiện lương rộng lượng trong lòng hắn đã bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

Hắn quay sang Lâm Lang nói: "Nhị tiểu thư cứ về phủ trước đi! Trẫm sẽ lập tức phái ngự y qua đó." Sau đó, hắn liền kêu An công công tới, dẫn Lâm Lang xuất cung.

Diệp Cẩm Huyền nghe thấy Triệu Tề kêu người đưa Lâm Lang xuất cung, thì biết rõ chuyện này đã được cho qua rồi, hòn đá ở trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống. Trong nháy mắt, lại như con chim công xòe đuôi nhìn về phía Lâm Lang, trong ánh mắt không hề che giấu hải lòng cùng đắc ý, dường như đang ám chỉ ..... Xem đi, Hoàng thượng vẫn là bên vực ta đây!

Lâm Lang không thêm để ý, hành lễ một chút, liền theo An công công cáo lui đi ra ngoài.

An công công đưa Lâm Lang ra đến ngoài cửa cung, nàng liền nhìn thấy ngay Tiểu Bạch toàn thân sáng chói mắt, tay đang cầm roi ngựa, đứng ở bên cạnh chiếc xe đỉnh đầy châu ngọc long lánh. Màn che trên xe ngựa tựa như mây bay nhẹ nhàng theo gió phiêu lãng. Ba con tuần mã màu đen giống như

ba võ sĩ hùng dũng, hộ vệ ở trước xe ngựa.

Tiểu Bạch thấy Lâm Lang tiến ra ngoài, vội vàng chạy tới đón, đối với Lâm Lang hành lễ một cái: "Thành chủ phân phó Tiểu Bạch tới đón phu nhân."

Lâm Lang cũng không muốn ngồi trên xe ngựa của Hoàng cung, liền quay lại nói với An công công: "Thành chủ phái người tới đón Lâm Lang rồi, không làm phiền công công nữa."

An công công vừa nhìn thấy ký hiệu của Vãng sinh Thành trên chiếc xe ngựa kia thì hai chân đã mềm ra như bún. Thấy Lâm Lang cự tuyệt đi xe ngựa của Hoàng cung thì ngay lập tức đồng ý, vội vàng cáo từ, xoay người vào bên trong chạy mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Lâm Lang lên xe ngựa, một đường trở về Thượng thư Phủ. Xe ngựa dừng lại ở trước cửa lớn, Tiểu Bạch nhìn thủ vệ giữ cửa cung kính đón nàng vào bên trong phủ rồi mới rời đi.

Sau khi thủ vệ giữ cửa đón Lâm Lang đi vào, lại nhất định đòi đi theo nàng. Lâm Lang khéo léo từ chối hai lần nhưng không có tác dụng gì, đành phải để mặc cho hắn đi theo. Đi được một lúc, nàng liền phát hiện ra có gì đó không ổn, ánh mắt của tất cả các nha hoàn dọc theo đường đi đều rất kỳ quái, có chút khó hiểu cùng hoang mang.

Nàng nhìn lại tên thủ vệ giữ cửa này, cho dù là đi phía sau cách nàng một đoạn, nhưng bộ dạng lại nom nớp lo sợ, chân tay thì run lẩy bẩy, chẳng khác nào giống như đang bị nàng ức hiếp. Lâm Lang nghi ngờ hỏi: "Người đang sợ cái gì?"

Vừa mới nói được câu này, hắn đã “ầm” một tiếng quỳ sụp xuống mặt đất: "Không, không, không. . . . có!"

Lần này thì ánh mắt của mọi người đồng loạt tập trung nhìn hết về phía nàng. Lâm Lang chỉ hận không thể chui xuống đất ngay lập tức. Nàng cũng không còn tâm tình để dò hỏi thêm cái gì nữa, vội vàng trấn an tên thủ vệ mấy câu, sau đó đi vòng qua tường viện tới cửa sau. Đang định tiến vào con đường yên tĩnh quen thuộc mọc đầy cỏ dại đi về Bách Thảo viên thì nàng bỗng dưng sững sốt, đứng sững tại chỗ.

Con đường này ngày thường ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy, nay lại có một dòng người đông đúc đi qua đi lại hỏi hà, tấp nập —— nàng dụi mắt cẩn thận nhìn lại lần nữa, rốt cuộc xác định những người này không phải là đang động kinh tập thể mà là đang sửa đường.

Lâm Lang đi sâu vào một chút, quả nhiên thấy cỏ dại hai bên đường đã được dọn sạch sẽ, thay vào đó là các loại hoa cỏ đẹp để hiếm có. Nàng có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao, cái nơi tồi tàn đã mấy trăm năm không ai thêm đoái hoài tới này mà nay lại được huy động nhân lực tới tu sửa âm ỉ, không biết là đang có chuyện gì đây?

Lâm Lang hỏi người trông hoa xem hắn có biết chuyện gì xảy ra hay không, nhưng hắn nói, người trong phủ thuê bọn hắn tới đây dọn dẹp làm vườn, bọn hắn chỉ biết hoàn thành công việc mà thôi.

Nàng càng tiến sâu vào bên trong thì càng thấy có nhiều người hơn, vừa bước chân vào Bách Thảo viên, thì khung cảnh các thợ thủ công đang xây dựng rầm rộ đập ngay vào mắt. Cỏ dại trong sân cũng không còn một cọng, vài túp lều nhỏ ở phía trước đã được dựng móng nhà, còn có rất nhiều ván gỗ thông, gỗ sam thượng hạng được vận chuyển vào trong, xem ra là muốn xây dựng phòng ở rồi!

Thiên Ngữ đang đỡ Lãng phu nhân ngồi phơi nắng ở túp lều cách đó không xa, về mặt không giấu nổi tâm tình vui sướng, thấy nàng đi tới, Thiên Ngữ kích động vội vàng ngoắc ngoắc tay: "Tiểu thư! Ở bên này."

Lâm Lang đi đến bên cạnh Lãng phu nhân, về mặt nghi hoặc hỏi bà: "Nương, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Lãng phu nhân mặt không đổi sắc, khẽ cau mày, giọng nói bình thản: "Lâm Lang, trưa hôm nay phụ thân của con tới đây, nói Bách Thảo viên của chúng ta quá tồi tàn rồi, là do lỗi của ông ấy đã không quan tâm tới cuộc sống của chúng ta. Sau đó liền phái những người này tới, bảo là muốn tu sửa lại nơi này."

Lâm Lang còn chưa nói gì, Thiên Ngữ đã cau mày oán giận: "Vốn là lão gia để cho chúng ta rời sang biệt viện khác, nhưng phu nhân lại cố tình không muốn đi. Lão gia không thể làm gì khác hơn là phái người tới tu sửa lại!"

Lâm Lang quay qua hỏi Lãng phu nhân "Sao nương không đồng ý?"

Bà cười khỏ nói: "Ta có đồng ý hay không thì có gì khác nhau sao?"

Lâm Lang khẽ trầm mặt rồi nói: "Con đi tìm ông ấy!"

Nàng vừa mới dứt lời thì bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gọi gấp gáp: "Chi Nhi!" Mọi người quay lại nhìn thì thấy Diệp Thượng thư đang hỏi hã đi tới chỗ này.

Lâm Lang nhìn Diệp Thượng thư, phong thái hiện giờ khác hẳn so với hôm đó nàng gặp ở thư phòng. Ngày đó, cả người ông đều toát ra khí thế hết sức khinh người, căn bản không để hai mẹ con nàng vào trong mắt. Nhưng hôm nay, Diệp Thượng thư chỉ mặc một bộ y phục màu xanh bình thường, làm nổi bật lên thân hình cao gầy, búi tóc trên đầu cũng chỉ quấn một tấm vải xanh, thoạt nhìn rất giống như một thư sinh nho nhã, ánh mắt thông minh trở nên nhu hòa, bộ dạng này quả thực vô cùng bình dị gần gũi.

Chi là ông có ý ăn mặc như vậy là có mục đích gì?

Lâm Lang ung dung thản nhiên nhìn Diệp Thượng thư tiến lên nắm chặt lấy tay của Lãng phu nhân. Ông không để ý đến Lãng phu nhân đang nhú chặt mày cùng ánh mắt đang dò xét của bà, vội vàng nói: "Chi Nhi, mau mau sửa soạn chuẩn bị nhanh một chút, chúng ta tới Từ Đường!"

Lâm Lang nghe xong, sững sờ nhìn về phía Lãng phu nhân, cũng thấy bà đang kinh ngạc nhìn Diệp Thượng thư, trong nháy mắt ánh mắt toát ra vui mừng, nhưng lại đột nhiên tối sầm xuống: "Đi Từ Đường làm cái gì?"

Tể Tự của Hoàng thất Đại Dận chỉ có phi tần mới có tư cách tham gia, Từ Đường của các gia tộc cũng giống như vậy, chỉ có là thê thiếp mới có thể đi vào. Lâm Lang nhìn phản ứng hiện giờ của Lãng phu nhân, chẳng lẽ. . . . . bà chưa từng được nhập vào gia phả của Diệp gia?

Xem ra, bọn hạ nhân chỉ kêu Tô phu nhân, Lãng phu nhân mà không cần phân biệt lớn nhỏ cũng là vì thế, ngay từ đầu bà đã không phải là thê thiếp chính thức trong Diệp gia này rồi.

Lâm Lang suy nghĩ, nhú mày thật chặt.

Diệp Thượng thư lúc này mới nhìn thấy Lâm Lang đang đứng ở một bên, vẻ mặt vui mừng cười nói: "Lâm Lang cũng đã lớn rồi, không thể không có thân phận chính thức được. Trước tiên chúng ta đi đến chỗ Bích Như kính trà, sau đó tới Từ Đường bái lạy tổ tông thì hai mẹ con nàng sẽ chính thức được ghi vào gia phả của Diệp gia rồi."

Lãng phu nhân nghe vậy chỉ trầm mặc cúi đầu.

Diệp Thượng thư nhìn bà, mềm giọng nói: "Trước kia là do ta sai, Lãng Chi, những năm qua ta thực xin lỗi nàng cùng Lâm lang. Nàng hãy cho ta một cơ hội, để ta bồi thường thật tốt cho hai mẹ con nàng, có được hay không?!"

Diệp Thượng thư nhủ thầm trong bụng: Lãng Chi trước kia, cho dù là mình phạm phải lỗi gì, cũng chỉ cần nhẹ giọng dụ dỗ như vậy, nàng sẽ ngay lập tức nhào vào trong lòng mình. Mà việc vào được Từ Đường vẫn luôn là tâm nguyện bao lâu nay của Lãng Chi, chắc chắn chiêu này sẽ không thể thất bại.

Kế sách trước mắt hiện giờ, là chỉ có dụ dỗ được Lãng Chi trước thì Lâm Lang dù có không để ý đến tình phụ tử với ông nhưng cũng không thể không nghe lời nẫu thân được, hẳn là ông sẽ không gặp trở ngại gì đâu!

Diệp Thượng thư suy nghĩ thật kỹ, nhưng lại không ngờ được trước kia Lãng phu nhân luôn tâm tâm niệm niệm muốn vào Từ Đường của Diệp gia là vì có tình cảm đối với ông, dù phải làm thiếp cũng tình nguyện đi vào. Sau đó lại bởi vì muốn cho Lâm Lang có được một thân phận chính thức, tương lai còn dễ dàng tìm được một mối lương duyên tốt. Nhưng bây giờ, bà đã không còn ôm thứ tình cảm sâu đậm dành cho Diệp Thượng thư như trước kia nữa, mà. . . . .

Tối hôm qua, bà đã gặp Vãng sinh Thành chủ, thấy ánh mắt của hắn khi nhìn Lâm Lang, bà sao có thể không hiểu? Lãng phu nhân có cảm giác như tảng đá lớn trong lòng mình đã được thả xuống. Lại nhớ tới hành động tuyệt tình của Diệp Thượng thư ở thư phòng ngày đó, đã sớm khiến cho tâm tư của bà trở nên lạnh lẽo.

Lâm Lang thấy Lãng phu nhân không nói gì, tiến lên lay nhẹ đầu vai của bà, hỏi: "Nương, Bích Như là ai? Tại sao chúng ta phải đi kính trà?"

Diệp Thượng thư không đợi Lãng phu nhân trả lời, giành nói trước: "Bích Như là đại nương của con, lát nữa hai người đi đến chỗ đại nương của con kính trà, tức là đã có được sự đồng ý của chủ mẫu Diệp gia. Sau đó, chúng ta tới Từ Đường bái lạy tổ tông thì có thể lập tức được ghi danh vào gia phả rồi."

Lâm Lang nghe xong, vẻ mặt giống như đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, nhưng ngược lại chỉ cười khẩy: "Đại nương? Người sinh ra cùng nuôi dưỡng ta, cũng chỉ có một người mà thôi, lấy đâu ra một đại nương nữa chứ?"

Diệp Thượng thư nghe giọng nói mỉa mai của nàng, gân xanh trên trán nổi lên, đang muốn phát tác, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lập tức hít sâu hai cái, cười cười: "Con không biết ta cũng không trách, nhưng Diệp Cẩm Huyền là tỷ tỷ của con, con biết phải không? Đại nương chính là mẫu thân của nàng, là thê tử của ta!"

Ánh mắt Lâm Lang hiện lên tia giễu cợt châm biếm, nàng nhìn Diệp Thượng thư, khẽ nhếch miệng chậm rãi nói: "Thì ra là vậy! Nhưng mẫu thân của ta xuất thân từ Lãng gia của Giang Nam. Lãng gia vốn là gia tộc theo dòng dõi thư hương, nữ nhi của Lãng gia cũng vô cùng danh giá, sao có thể không có đạo lý mà đi làm thiếp của người khác được? Nếu phụ thân có thể thuyết phục Tô phu nhân tới đây để cho mẫu thân ta kính trà, thì mọi chuyện dễ bàn rồi!"

Càng nghe thì lửa giận của Diệp Thượng thư càng bốc lên cao, nhưng cũng không dám phát tác, chỉ đành phải cười theo: "Lâm Lang, chuyện của người lớn, con chớ xen vào, dù sao việc vào Từ Đường cũng là mong muốn của nương con!"

Lâm Lang giật mình "A" một tiếng, quay sang Lãng phu nhân: "Nương, người đồng ý khi nào vậy?"

Lãng phu nhân oán trách trợn mắt nhìn Lâm Lang một cái, lại nhìn sang Diệp Thượng thư nói: "Ý của Lâm Lang cũng chính là ý của ta!"

Vốn dĩ trong lòng bà cũng có chút dao động, nhưng nghe thấy lời của Lâm Lang, bà đột nhiên lại có quyết định khác. Đúng vậy! Lãng gia chính là gia tộc thanh quý, nữ nhi của Lãng gia sao có thể không có đạo lý mà làm thiếp của người khác được. Năm đó, bà đã quá mê muội rồi, hôm nay, chính là lúc để sửa chữa lại sai lầm này!

Diệp Thượng thư nghe Lãng phu nhân nói như vậy, nhất thời sắc mặt biến đổi liên tục, xanh đỏ trắng đen vô cùng đặc sắc, cuối cùng đành nói: "Nàng nghĩ lại cho kỹ đi! Khi nào nghĩ thông suốt thì tới tìm ta!"

Nói xong, liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sau khi Diệp Thượng thư rời đi, Lâm Lang nhìn liếc qua sân viện đang náo loạn vì thi công một chút, đỡ mẩu thân đi vào trong nhà. Ngồi xuống cùng bà nói chuyện một lát thì đã tới buổi trưa rồi. Tiễn Viện phái người đưa thức ăn tới, bốn món mặn và một món canh, cùng một nồi móng heo hầm củ cải và một vài thứ đồ ăn vặt. Lâm Lang cùng Lãng phu nhân dùng bữa, sau đó nàng dặn dò Thiển Ngữ chăm sóc bà, rồi xin phép trở về phòng mình nghỉ trưa.

Đem cửa đóng lại cẩn thận, Lâm Lang ra lệnh triệu hồi gọi Thanh Y cùng Từ Y ra hỏi "Hôm nay lúc ta quay trở về, thái độ của tên thủ vệ giữ cửa là sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?" Nếu đã sợ nàng như thế, tại sao còn sống chết đòi đi theo nàng?

Từ Y nhìn Lâm Lang một chút, thở dài nói: "Tên thủ vệ giữ cửa đó cũng là một người đáng thương, mẩu thân của hắn bị bệnh nặng, không có tiền chữa bệnh. Mấy tên hạ nhân trong phủ đánh cuộc với nhau xem ai dám đến gần nhị tiểu thư, nếu có thể đến gần nhị tiểu thư thì sẽ thắng cuộc được năm lượng bạc. Hắn vì muốn có tiền chữa bệnh cho mẩu thân, nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đòi đi theo ngài rồi."

Lâm Lang cảm thấy những lời này thật kỳ lạ, tại sao không ai dám đến gần nàng? Trông nàng giống mãnh thú lắm sao? Lâm Lang khó hiểu hỏi lại "Tại sao nói không ai dám đến gần ta? Còn nữa, năm lượng bạc cũng không phải là số tiền nhỏ, ta nhớ tiền lương hàng tháng của hạ nhân trong phủ cũng lắm cũng chỉ có một xâu tiền mà thôi."

Từ Y đáp lời: "Từ trước tới nay, mọi người đều cảm thấy sợ hãi khi nhắc tới Vãng sinh Thành chủ. Từng có lời đồn đại nói rằng: người gả cho Vãng sinh Thành chủ đều là người chết. Tối hôm qua tiểu thư và Vãng sinh Thành chủ cùng nhau trở về, mọi người đã sớm không ngừng bàn luận phỏng đoán. Sáng sớm hôm nay, đại nha hoàn Ngọc Châu bên cạnh Tô phu nhân đi tới dãy phòng ở của bọn hạ nhân, không lâu sau khắp phủ liền truyền ra lời đồn, nói là tiểu thư. . . . . đã chết rồi. Tiểu thư bây giờ chỉ là cái xác không hồn mà thôi. . . . . Còn về phần năm lượng bạc cá cược kia, e là có người cố ý làm như vậy!"

Lâm Lang sửng sốt, còn có lời đồn đại này nữa sao? Người gả cho Vãng sinh Thành chủ đều là người chết. . . . . Quân Thương này, có phải hay không. . . . . Nàng bật thốt lên: "Quân Thương đã thành thân với rất nhiều người rồi à?" Lâm Lang lại không phát hiện ra, đáng lẽ bây giờ điều nàng nên chú ý là Tô phu nhân đang có chủ ý gì chứ không phải là vấn đề Quân Thương đã cưới bao nhiêu thê tử này.

Từ Y nghe nàng hỏi, vội vàng giải thích: "Không phải, Thành chủ chưa từng thành thân, trong Vãng sinh thành cũng chưa nghe nói tới có nữ tử nào cả. Chỉ là rất nhiều quan viên vì muốn nịnh bợ Thành chủ mà đưa đến đó rất nhiều mỹ nữ. Nhưng những mỹ nữ này vừa vào Vãng sinh thành đều biến mất không thấy bóng dáng. Mọi người cũng chưa từng nhìn thấy bên cạnh Thành chủ xuất hiện nữ tử nào, dần dần càng đồn đại lại càng thái quá, mới nói những nữ tử kia thật ra vẫn luôn ở bên cạnh Thành chủ, chỉ là đã biến thành Quý Hồn, người bình thường không nhìn thấy mà thôi!"

Tâm tư của Vãng sinh Thành chủ đối với tiểu thư Từ Y vừa nhìn đã biết, nàng thấy cũng chỉ có nam tử như Vãng sinh Thành chủ mới có thể xứng với tiểu thư mà thôi. Nếu để tiểu thư cùng Thành chủ có hiềm khích gì thì nàng thật có lỗi với tiểu thư rồi!

Thanh Y nhìn Lâm Lang một chút, nháy nháy mắt nói: "Tiểu thư hình như. . . . . rất quan tâm tới việc thành thân của Thành chủ thì phải?"

Lâm Lang giật mình, đột nhiên hoàn hồn, về mặt âm u, vội nói: "Ta chỉ là có chút hiếu kỳ, các ngài đừng suy diễn lung tung!"

Ánh mắt Thanh Y chợt lóe, cũng không tiếp tục hỏi về vấn đề này nữa, ngược lại đắm chiêu suy tư hỏi nàng: "Tiểu thư, nô tỳ có thể hỏi ngài điều này được không?"

Lâm Lang khẽ mỉm cười: "Là điều gì?"

"Tiểu thư, nô tỳ không biết ngài là ai, nhưng nô tỳ có cảm giác ngài tuyệt đối không phải là Diệp nhị tiểu thư. . . . . Chúng nô tỳ muốn biết rốt cuộc ngài là ai?" Có thể khiến Vãng sinh Thành chủ coi trọng thì tất nhiên không phải người phạm rồi, nhưng nếu người trước mắt là một ác linh tội ác tày trời hay là một yêu ma, thì sợ rằng kết cục của họ sẽ là hồn bay phách tán, không bao giờ có thể được siêu sinh nữa. Cho nên suy đi tính lại, vẫn cần xác định rõ

thân phận của tiểu thư thì hơn.

"A?" Lâm Lang khẽ mỉm cười, "Tại sao nói ta không phải là Diệp nhị tiểu thư?"

"Xin thứ lỗi cho nô tỳ cả gan!" Từ Y cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm Lang một chút, thấy không có gì bất thường, mới nói tiếp, "Mọi người đều biết, con người có ba hồn bảy phách. Ba hồn theo thứ tự là Thiên hồn, Địa Hồn và Mệnh hồn. Bảy phách bao gồm một là thiên trùng, hai là linh tuệ, ba là vi khí, bốn là vi lực, năm là trung xu, sáu là vi tinh và bảy là vi anh. Vốn dĩ nhị tiểu thư thiếu mất Thiên hồn cùng hai phách là linh tuệ và trung xu. Theo lý mà nói, nếu thiếu Thiên hồn, hồn phách sẽ không được giữ thành một khối mà sẽ bị tán đi, người này tuyệt đối không thể sống nổi. Nhưng nhị tiểu thư vẫn chỉ là ngây ngốc, điên điên khùng khùng, chứ không ngã bệnh hay mất mạng gì cả. Chúng nô tỳ cảm thấy rất kỳ lạ, nên đã quanh quẩn chú ý bên cạnh nhị tiểu thư. lúc đó mới phát hiện ra, hình như trên người nhị tiểu thư bị hạ một loại chú thuật nào đó, giúp giữ cho hồn phách không bị tiêu tan. Nhưng sau đó. . . . . tiểu thư ngài, ngài lại tỉnh táo lại. Chú thuật trên người cũng biến mất, hơn nữa, hồn phách của ngài căn bản không thiếu thứ gì cả!"

Lâm Lang cười nói: "Chẳng lẽ ta không thể tìm một hồn hai phách kia trở về hay sao?" Nói như vậy, hóa ra Diệp Lâm Lang vốn đã phải sớm chết đi rồi, những năm qua nàng ấy điên điên khùng khùng cũng chỉ là do có người dùng chú thuật để giữ hồn phách ở lại thân thể này mà thôi. . . . . Tổng hợp lại tất cả, có vẻ như thân thể này là đặc biệt vì nàng mà chuẩn bị!

Người đã hạ chú thuật đó là ai? Sao người đó lại làm như vậy?

Thanh Y bước tới nói thêm: "Khi hồn phách đã tán đi, sẽ lập tức hóa thành khí, căn bản không thể tìm trở về được."

Lâm Lang cười như không cười nhìn chăm chú vào bọn họ; Thanh Y, Từ Y bỗng cảm thấy có một cỗ áp lực lớn đang đánh úp lại, khó khăn thở dốc. Các nàng nhìn ánh mắt của Lâm Lang, không hiểu sao lại dần dần có chút sợ hãi.

Rốt cuộc, hai người không nhịn được nữa "ầm" một tiếng liền quỳ sụp xuống xin lượng thứ: "Tiểu thư thứ tội, là chúng nô tỳ nhiều lời! Xin tiểu thư thứ tội. . . . ." Bọn họ cũng chỉ là muốn biết thân phận thật sự của tiểu thư mà thôi! . . . . . Chẳng lẽ điều này cũng có lỗi hay sao?

Lâm Lang sao có thể không biết lo lắng của các nàng, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng: "Các ngươi không cần phải lo lắng, bản tiểu thư cũng sẽ không để các ngươi không thể đi đâu thai, hoặc là nếu các ngươi cảm thấy bản tiểu thư là một ác linh tội ác tày trời, thì hiện tại có thể lập tức rời khỏi đây!"

Thanh Y Từ Y nghe nàng nói vậy, quay sang nhìn nhau, cùng đồng thanh nói: "Chúng nô tỳ nguyện ý đi theo tiểu thư, dốc sức làm việc cho ngài!"

Nhìn những ngày vừa rồi, tiểu thư hầu hạ mẫu thân quá cẩn thận, tác phong làm việc tự nhiên cũng toát ra thanh ngạo quý khí, bọn họ thật sự đã suy nghĩ quá nhiều rồi. . . . . Hơn nữa, nếu chưa hết hạn hai năm mà bọn họ đã rời đi, thì tức là đã không thực hiện được lời hứa. Việc này sẽ khiến bọn họ phải vào Luyện Ngục ba năm, như vậy mất quá nhiều thứ rồi!

Lâm Lang nhìn hai người hết sức cung kính, lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi!"

Thanh Y Từ Y đứng dậy, sắc mặt Lâm Lang khôi phục lại bình thường, phân phó bọn họ: "Mấy ngày tới các ngươi đi tìm các bộ sách nói về thuật pháp chú thuật về cho ta, còn có tất cả các sử sách về thần tiên yêu ma nữa, ta muốn tìm hiểu một chút!"

Thanh Y Từ Y vội vàng lĩnh mệnh, Từ Y nhìn sắc mặt Lâm Lang thoáng hiện ra nghi hoặc, đánh bạo hỏi: "Nô tỳ cả gan, nhưng hôm nay tiểu thư vào cung đã gặp chuyện gì vậy?"

Lâm Lang suy nghĩ một chút, cảm thấy Thanh Y Từ Y đã trở thành quỷ rất lâu rồi, nói không chừng sẽ biết một ít chuyện, liền nói: "Hôm nay Hoàng thượng mời ta tiến cung cho ta xem một bức họa, hần nói đó là thê tử của hần, người này là Tạ Hoảng Thanh – đại tiểu thư của Tạ gia ở Giang Nam; còn nói ta là biểu muội của nàng, có họ hàng gần, cho nên muốn ta nhỏ một giọt máu tươi vào bức họa để chiêu hồn của nàng."

Lúc nàng đi ra ngoài cửa điện đã giả vờ bị ngã rồi hô lên "Chảy máu", lúc thốt ra hai tiếng này nàng đã chú ý đến vẻ mặt của Triệu Tễ, mặc dù hần làm ra vẻ lo lắng, nhưng lại không thể che giấu được vui mừng nơi đáy mắt.

Lâm Lang không cho là Triệu Tễ thật sự nhớ tới nàng, mục đích hần muốn triệu hồi hồn phách của nàng là gì?

Từ Y nhũm mày suy tư nói: "Thời gian chúng nô tỳ trở thành Quỷ Hồn cũng đã lâu, coi như đã qua lại giữa âm dương trong nhiều năm, hiếm khi nghe thấy có phương pháp nào dùng tới máu người, chứ chưa nói đến dùng máu tươi của người thân nhỏ lên bức họa để tìm hồn phách của người đã chết trở về....."

Lâm Lang vừa muốn mở miệng, Thanh Y lại đột nhiên nói: "Nhưng một trăm năm trước lại rất thịnh hành phương pháp có sử dụng tới máu người, sau đó bởi vì phương pháp này làm tổn hại đến âm đức nên đã bị Minh hoàng cấm dùng. Loại thuật pháp này bị liệt vào hàng cấm chú, không còn được dùng nữa. . . . . Nếu là dùng máu người để chiêu hồn. . . . . Chẳng lẽ là. . . . ."

Từ Y nghe Thanh Y nói, sắc mặt đại biến.

Lâm Lang nhìn bộ dáng giật mình của Từ Y, khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Từ Y nhìn phía Lâm Lang, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trừ phi. . . . . hồn phách hần muốn triệu hồi chính là của tiểu thư!"

Lâm Lang sửng sốt, trong lòng rung động, Triệu Tễ triệu hồi hồn phách của nàng để làm gì? Chẳng lẽ. . . . . hần đã biết Diệp Lâm Lang hiện giờ chính là Tạ Hoảng Thanh sao?

Nhưng. . . . . Triệu Tề. . . . . Lâm Lang càng nghĩ càng cảm thấy khả năng hắn đã biết là rất lớn, chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt.

Từ Y còn muốn nói thêm điều gì đó, lại bị Thanh Y kéo một cái, hai người cùng nhau hành lễ xin cáo lui. Lâm Lang đang mãi suy nghĩ, cũng không quá chú ý đến động tác mờ ám của bọn họ, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi bọn họ lui ra ngoài, Lâm Lang tựa ở bên giường nghĩ tới đủ các loại linh hồn trọng sinh từ trước tới nay, nghĩ qua nghĩ lại bất giác nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Thiên Ngự vội vã chạy tới đánh thức nàng, nói là đại tiểu thư dẫn theo người trong cung đến, đang chờ ở trong phòng của phu nhân. Lâm Lang có hơi sững sốt, một lúc sau mới nhớ tới chuyện Triệu Tề nói sẽ phái ngự y qua đây, chắc là Diệp Cẩm Huyền dẫn ngự y tới rồi.

Lâm Lang bảo Thiên Ngự giúp mình chuẩn bị y phục chỉnh tề, rồi sau đó cùng nhau đi sang phòng của Lãng phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lâm Lang còn chưa bước vào, đã thấy Diệp Cẩm Huyền tay cầm tấm lụa bịt chặt mũi đứng ở cạnh cửa, đám nha hoàn đi theo thì dánh vè cung kính đứng ở hai bên, còn có một vị ngự y dáng người mập mạp đang đứng phía sau nàng ta nữa. Giương mắt của vị ngự y này tron nhãn, bóng loáng, cánh tay xách theo hòm thuốc lộ ra một chút da thịt trắng nõn mềm mại, giống như móng heo được cạo sạch lông vậy.

Lâm Lang bước thẳng đi vào, cười như không cười nhìn bọn họ, trừ vị ngự y kia cùng Diệp Cẩm Huyền thì bọn nha hoàn ở ngoài phòng đều nhất loạt rùng mình.

Diệp Cẩm Huyền thấy Lâm Lang đã đến, thân thiện tiến lên đón: "Muội muội tới rồi sao? Chuyện hôm nay xảy ra ở Cam Lộ điện, tỷ tỷ thật có lỗi với muội!" Nói xong xoay người chỉ vào vị ngự y ở đằng sau: "Đây là Chu ngự y được Hoàng thượng phái tới, lát nữa để cho hắn kiểm tra vết thương cho muội một chút đi!"

Lâm Lang bị vẻ mặt thân thiện nhiệt tình của Diệp Cẩm Huyền làm cho giật mình, vội nói: "Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ, nhưng Lâm Lang vốn da dày thịt béo nên không có việc gì đâu, sao có thể làm phiền tới ngự y được chứ?" Vị Chu ngự y này tai to mặt lớn, làn da tron nhãn bóng loáng, lỗ mũi thỉnh thoảng lại phì phò thở ra vài tiếng, càng nhìn càng thấy giống một con heo mẹ.

Diệp Cẩm Huyền khẽ cúi thấp đầu, Lâm Lang không thấy rõ được nét mặt của nàng ta, nhưng vẫn có thể thoáng nhìn thấy khóe môi nàng ta không che giấu nổi ý cười. Ngón tay trắng ngần mảnh khảnh của Diệp Cẩm Huyền lướt nhẹ qua cánh tay Lâm Lang, móng tay đỏ tươi cào vào vải dệt phát ra những tiếng sột soạt, nàng ta nói: "Sao có thể không có việc gì được? Muội cứ để cho ngự y xem một chút thì hơn, nếu để lại sẹo thì không tốt đâu. Nơi này không được thuận tiện cho lắm, hay chúng ta sang phòng của muội đi!"

Lâm Lang chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, đang định từ chối lần nữa thì nghe thấy tiếng của Lãng phu nhân từ bên trong truyền đến, "Lâm Lang, sao con lại không mời khách ngồi xuống vậy?"

Lâm Lang quay sang nhìn Diệp Cẩm Huyền, lên tiếng mời nàng ta ngồi xuống. Nhưng có nói gì thì Diệp Cẩm Huyền vẫn kiên quyết không chịu ngồi. Lâm Lang nhìn vẻ mặt rối rắm của nàng ta, lại quay qua nhìn chiếc bàn bị cụt chân ở trong phòng, nháy mắt liền sáng tỏ, bỗng nhiên nàng nổi lên ý định trêu đùa Diệp Cẩm Huyền một phen, một mặt ra vẻ mời ngồi, một mặt xô xô đẩy đẩy nàng ta đi tới cái bàn đó.

Diệp Cẩm Huyền bị Lâm Lang xô đẩy có chút tức giận, nhưng nghĩ đến Triệu Tề nói chỉ cần lấy được máu tươi của Lâm Lang thì có thể luyện được thuốc Trường Sinh Bất Lão, tới lúc đó bọn họ có thể làm một đôi uyên ương bên nhau thiên trường địa cửu rồi, thì lại không dám phát tiết trước mặt Lâm Lang, tránh để mọi việc trở nên rắc rối thêm.

Nhưng hỏa khí trong lòng Diệp Cẩm Huyền thực sự không nén nổi, liền quay sang khinh bỉ nhìn Lãng phu nhân một cái, giận chó đánh mèo quát lớn: "Muội là nhị tiểu thư của Diệp gia, cũng phải nên có dáng vẻ của một chủ tử, sao có thể nghe một nô tài nói gì làm nấy như vậy? Đây chẳng phải là đang tự hạ thấp thân phận của mình hay sao?"

Lâm Lang thấy Diệp Cẩm Huyền nhìn Lãng phu nhân bằng ánh mắt khinh thường, trong lòng nổi giận, nhưng ngoài mặt vẫn ha ha cười, nhàn nhạt hỏi "Đại tiểu thư, không phải nói ta là nhị tiểu thư của Diệp gia sao? Vậy mẹ ruột của ta từ khi nào đã trở thành nô tài rồi?"

Diệp Cẩm Huyền dường như không ngờ Lâm Lang sẽ phản bác mình, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lâm Lang, bỗng sững sờ, hỏa khí trong lòng cũng giảm đi không ít.

Diệp Cẩm Huyền cho là Lâm Lang còn chưa biết chuyện Diệp Thượng thư đã đồng ý cho mẹ con các nàng bước vào Từ Đường, liền nói: "Phụ thân đã đồng ý hai người vào Từ Đường, muội chính là nhị tiểu thư danh chính ngôn thuận của Diệp gia, nhưng mẹ của muội cũng chỉ là một di nương, tất nhiên là nô tài. Tiểu thư thì phải có dáng vẻ của tiểu thư, về sau muội cũng không được gọi là nương nữa, mà phải gọi là di nương rồi."

Lâm Lang nghe nàng ta nói vậy, sắc mặt lạnh lẽo. Cả Diệp gia đúng là một đám người mắt cao hơn đầu, bọn họ cho là để mẹ con các nàng bước vào Từ Đường là ăn đức trời ban hay sao? Diệp Cẩm Huyền nói như thế, nàng thì không sao, chỉ sợ là Lãng phu nhân sẽ khó chịu. Lâm Lang vội đi xem Lãng phu nhân thế nào, quả nhiên thấy bà cúi đầu, mặc dù không thấy rõ nét mặt của bà, nhưng bộ dạng cô đơn thê lương kia lại làm trái tim Lâm Lang chấn động.

Lâm Lang lạnh nhạt nói: "Ông ta cho phép thì chúng ta phải đồng ý hay sao?"

"Chẳng lẽ các người còn có thể không đồng ý?" Diệp Cẩm Huyền kiêu ngạo hỏi ngược lại, ngẩng đầu nhìn căn nhà đơn sơ nhỏ bé, cười nói, "Chẳng lẽ còn có người bày đặt ăn ngon mặc đẹp không cần, lại muốn bữa đói bữa no qua ngày, sống ở cái nơi rách nát này sao? Cũng chỉ có kẻ ngu mới như vậy thôi."

Lâm Lang không để ý đến lời nói của Diệp Cẩm Huyền, bước tới bên giường ngồi xuống, nắm lấy tay Lãng phu nhân: "Tỷ tỷ, bỗng nhiên ta cảm thấy cánh tay này rất đau, chỉ bằng, chúng ta sang phòng của ta đi, làm phiền ngự y xem vết thương giúp ta một chút vậy?"

Lãng phu nhân lập tức ngẩng đầu lên muốn ngăn cản nàng: "Lâm Lang. . . . ." Diệp Cẩm Huyền đến đây tất nhiên sẽ không có chuyện tốt đẹp gì. Nếu có xảy ra chuyện ở chỗ này thì bà còn có thể giúp đỡ một chút; nhưng nếu sang phòng của Lâm Lang thì quả thực bà không thấy yên tâm chút nào.

Lâm Lang nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của Lãng phu nhân, cảm thấy hết sức ấm áp. Nàng biết mẫu thân sợ nàng bị người ta ức hiếp, liền nở nụ cười trấn an bà, đôi mắt trấn định tự nhiên. Lãng phu nhân thấy vậy, cũng an tâm không ít, khẽ cười cười.

Bà biết nữ nhi sẽ không để bản thân phải chịu thiệt thòi, cũng biết nữ nhi là đang bảo vệ bà. Cuối cùng thì mấy năm nay bà kiên trì, nhẫn nại chịu bao uất ức cũng đáng giá rồi!

Diệp Cẩm Huyền nghe thấy Lâm Lang nói cảm thấy cánh tay bị đau, muốn nhờ ngự y xem một chút thì ngay lập tức đem khó chịu vừa rồi quăng lên chín tầng mây, vội vàng cười nói: "Vậy mau lên! Mau để cho ngự y khám vết thương cho muội đi."

Lâm Lang khẽ mỉm cười, đứng dậy nhìn Lãng phu nhân trấn an một cái rồi mới cùng Diệp Cẩm Huyền rời khỏi phòng của bà. Thiển Ngữ vốn cũng đi theo ra ngoài, nhưng Lâm Lang thấy không yên tâm về mẫu thân nên lấy lý do để Thiển Ngữ quay trở lại.

Như vậy, đi sang phòng của Lâm Lang chỉ còn có Diệp Cẩm Huyền và nha hoàn Thái Diên của nàng ta, cùng với vị ngự y trắng như móng heo cạo lông kia nữa thôi.

Lâm Lang đẩy cửa đi vào, Diệp Cẩm Huyền đứng ở cửa ra vào quan sát bốn phía trong phòng, lộ ra vẻ mặt chán ghét, đưa tay phui phui bụi bặm trước mặt rồi mới nhấc chân bước vào phòng.

Thái Diên đứng ở bên cửa, chờ Chu ngự y tiến vào mới đóng cửa đi vào theo.

Diệp Cẩm Huyền thấy Lâm Lang nhìn Thái Diên đang đóng cửa, liền cười nói: "Lát nữa muội phải vén tay áo lên, sẽ để lộ ra cánh tay. Ngộ nhỡ có người đi qua vô tình nhìn thấy thì làm thế nào? Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!"

Lâm Lang từ chối cho ý kiến, bước qua bình phong ngồi xuống giường. Chu ngự y làm bộ đưa ngón tay ấn trên cổ tay nàng chẩn mạch, sau một lát thì nhíu mày lên tiếng: "Khí trệ không thông, thất tình tích tụ, dạ dày không tốt, trường đầy khó tiêu. . . . ."

Lâm Lang ngược lại rất bình thản, chỉ nhíu mày cúi đầu, Diệp Cẩm Huyền nghe vị Chu ngự y này phun ra một tràng dài bệnh tật, vẻ mặt phiền não vội hỏi: "Những điều người vừa nói là sao? Bản tiểu thư nghe thấy rất nhức đầu, nói tóm lại là có chữa được không?!"

Chu ngự y vội vàng đứng dậy tạ lỗi: "Đại tiểu thư thứ tội, bệnh của nhị tiểu thư. . . . . rất nghiêm trọng, nhưng may mà phát hiện ra sớm, lại gặp được hạ quan, tất nhiên sẽ không có gì nguy hiểm. Như vậy hôm nay, cứ dùng phương pháp châm cứu trước đã, phối hợp với dùng dao cắt để lấy được máu bầm ra. . . . ."

Diệp Cẩm Huyền nghe Chu ngự y nói dùng dao cắt để lấy máu bầm, trong lòng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm một cái, đồng thời đáy mắt cũng lảng lảng hiện ra vui mừng, nhưng trên mặt lại cố làm ra vẻ bi thương, quả thực trông rất nực cười.

Diệp Cẩm Huyền xoay người lớn tiếng nói với Chu ngự y: "Vậy còn không mau làm nhanh một chút, nếu nhị tiểu thư có xảy ra chuyện gì, nhất định ta sẽ hỏi tội người!"

Nàng ta vừa dứt lời, không biết từ nơi nào Chu ngự y đã rút ngay ra một con dao sắc sáng choang, nhắm vào Lâm Lang nhào tới ——

Lâm Lang sớm đã đoán được vị Chu ngự y này đến đây là để thực hiện mệnh lệnh của Triệu Tễ, phải lấy bằng được máu tươi của nàng. Nhưng lúc này thấy Chu ngự y không hề do dự cầm dao nhào tới, nàng cũng không khỏi giật mình, khẽ kêu lên một tiếng, vội vàng né tránh, ra vẻ kinh hoàng sợ hãi hỏi to: "Người muốn làm gì? Ta không cần. . . . . không cần. . . . . Ta không có bệnh, ta không có bệnh gì hết!" Trong nội tâm cũng không tránh khỏi đỏ chút mồ hôi lạnh, người này rốt cuộc là ngự y hay là tên đồ tể giết heo đây?

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trong phòng, Lâm Lang cùng vị ngự y kia chơi trò ‘ngươi đuổi ta chạy’, khiến không khí bụi mù bụi mịt.

Thân hình vị ngự y này vốn mập mạp, sao có thể đuổi kịp Lâm Lang nhanh nhẹn chứ. Lần nào cũng có cảm giác sắp bắt được rồi thì Lâm Lang lại né được. Không bao lâu sau, hắn đã thở hồng hộc không ra hơi, Lâm Lang lại như một con bướm vui vẻ, ưu nhã hoạt bát.

Hắn chống tay vào hai đầu gối, ánh mắt chứa đựng ý cười khinh thường nhìn Lâm Lang. Thở hổn hển hô lớn: "Đại. . . . . Đại tiểu thư. . . . . Giúp nô tài giữ chặt nhị tiểu thư lại đi!"

Diệp Cẩm Huyền đang nóng lòng sốt ruột, chợt thấy hai người ngừng lại, đang muốn quát lớn, lại nghe thấy yêu cầu của Chu ngự y, liền quay phắt sang giục Thái Diên: "Mau đi lên, giữ chặt nhị tiểu thư, nhất định phải giúp nhị tiểu thư chữa khỏi bệnh mới được!" Phải giữ thật chặt nha! Lát nữa nàng tranh thủ cắt qua mấy dao, phá hủy khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm kia, để xem còn có ai thích nàng ta nữa đây?

Thái Diên nhìn Chu ngự y vung về bị Lâm Lang đùa giỡn xoay như chong chóng, đã nóng lòng muốn lao ra giúp sức. Ngày đó nàng bị nhị tiểu thư dọa đến tè cả ra quần, không trả được nỗi nhục đó thì quyết không thể bỏ qua! Lúc này nghe thấy Diệp Cẩm Huyền ra lệnh, Thái Diên bỗ nhào lên phía trước ngay lập tức. Nhưng chỉ suýt chút nữa vô được thì Lâm Lang lại bất ngờ tránh thoát, Thái Diên thuận đà đập mạnh đầu vào tấm bình phong phía trước. Tấm bình phong cũ kỹ này đã dùng lâu năm, bị Thái Diên lao mạnh vào như vậy, rung lắc một hồi rồi rầm rầm đổ xuống, khiến cả Thái Diên cùng Chu ngự y đều ngã xuống đất, nằm bẹp bên dưới tấm bình phong.

Hai người bọn họ nằm chết dí dưới đất, không nhúc nhích nổi. Diệp Cẩm Huyền tức điên liếc mắt nhìn Lâm Lang đứng xem trò vui ở một bên, mắng to một câu: "Phế vật!" Sau đó, lập tức chạy tới đoạt lấy cây đao trong tay Chu ngự y, hăm hờ xấn tay áo, ánh mắt dữ tợn, cười nham hiểm nhào về phía Lâm Lang.

Mặc dù biết Diệp Cẩm Huyền chẳng bao giờ tỏ ra ôn nhu hiền lành với mình, nhưng Lâm Lang vẫn bất ngờ khi nhìn thấy bộ dạng của nàng ta lúc này. . . . . Lâm Lang nhìn Diệp Cẩm Huyền chanh chua, độc ác đang xách đao lao tới đến gần ngay cả người, chỉ khi mũi đao dừng ngay trước mắt thì mới có phản ứng, nàng né người sang một bên, lưỡi đao gào rít xẹt qua bên tai, suýt chút nữa thì gặp nguy hiểm.

Thật không ngờ Diệp Cẩm Huyền lại dùng tới nội lực, có thể tưởng tượng được một đao kia chém xuống thì nàng không giữ được mạng nhỏ này nữa rồi, nàng ta rõ ràng có chủ tâm giết người a!

Ánh mắt Lâm Lang trầm xuống, gió lạnh chợt nổi lên, ngón tay về bí quyết, hô to: "Thanh Y Tử Y, ra ngoài!"

Diệp Cẩm Huyền nghe tiếng hô của Lâm Lang, nhất thời ngây người, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh quét qua, hai đạo ánh sáng một tím một xanh xoay tròn nhanh chóng rơi xuống đất, vàng sáng rút đi, lại xuất hiện hai nữ tử một người mặc áo xanh, một người mặc áo tím!

Diệp Cẩm Huyền nhìn cách hai người bọn họ xuất hiện, trong lòng sợ sệt, cảm giác sau lưng lạnh lẽo dựng cả tóc gáy, nhưng vẫn mạnh miệng quát to: "Các ngươi là ai?"

Thanh Y Tử Y nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chúng ta không phải là người!"

"Các ngươi. . . . . Các ngươi. . . . ." Không phải là người, vậy là cái gì? Chẳng lẽ là quỷ sao?

Diệp Cẩm Huyền run run nửa ngày không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Thanh Y Tử Y nhìn thấy ám chỉ của Lâm Lang, vô cùng ăn ý tiến lên, nhanh như cắt, vươn đôi bàn tay mảnh khảnh đáng sợ hướng về phía Diệp Cẩm Huyền nhào qua. Diệp Cẩm Huyền hoảng sợ cực điểm, nhưng vẫn cố thể giữ vững lý trí, đưa tay kéo Thái Diên đã sớm bị dọa sợ nằm xụi lơ dưới mặt đất gần ở trước mặt mình, không suy nghĩ nhiều thốt lên: "Các ngươi. . . . . Các ngươi đừng có nghe nàng. . . . . Bản tiểu thư có tiền, bản tiểu thư cho các ngươi tiền, các ngươi muốn bao nhiêu cũng được, chỉ cần các ngươi giết nàng cho bản tiểu thư!" Không phải người ta vẫn nói, có tiền thì có thể sai ma khiến quỷ sao? Diệp Lâm Lang nghèo rớt như vậy, chắc chắn không trả được bao nhiêu thù lao cho bọn họ, nhưng nàng thì có rất nhiều tiền, có một đồng tiền a!

Lâm Lang nghe vậy, hừ khê một tiếng, ra hiệu cho Thanh Y Tử Y tạm ngừng, tiến lên đối mặt với Diệp Cẩm Huyền nói: "Diệp Cẩm Huyền, Thanh Y Tử Y là quỷ không sai, nhưng việc có tiền có thể sai ma khiến quỷ không phải lúc nào cũng dùng được đâu. Trên đời này, có người không hám của thì cũng có quỷ không tham tiền!"

"Những việc trái với lương tâm ngươi cũng đã làm quá nhiều rồi, nếu không gặp quỷ một lần thì không phải thật có lỗi với trời đất hay sao?" Lâm Lang lùi xuống hai bước, quay sang nói với Thanh Y Tử Y: "Không cần dùng pháp lực, cho nàng ta một chút dạy dỗ là được!"

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy, oán hận nhìn chằm chằm Lâm Lang nói: "Diệp Lâm Lang, ngươi dám động thủ với ta sao? Ta chính là Thiên Mệnh Hoàng hậu, có long khí của thiên tử bảo hộ, thân thể tôn quý, ngươi không muốn sống nữa hả?" Diệp Cẩm Huyền liếc mắt, ngoan độc nhìn Thanh Y Tử Y uy hiếp, "Còn có các ngươi, chỉ là hai con tiểu quỷ mà dám mạo phạm long khí thiên tử, mưu toan tổn thương bổn cung, chẳng lẽ không sợ bị hồn bay phách tán hay sao?"

Thanh Y lạnh nhạt nói: "Nếu quả thực ngươi là mệnh thiên tử, là phượng nữ lâm triều thì chúng ta sao dám mạo phạm? Nhưng mà đối với những kẻ chuyên làm những việc ác độc thì bọn quý chúng ta thích khi dễ nhất đấy!"

Từ Y nhìn Thanh Y một cái nói: "Không cần phải nhiều lời với nàng ta! Lên!"

Từ Y tiến tới một tay giữ chặt Diệp Cần Huyền, tay kia cào roàn roạt vào người nàng ta. Thanh Y cũng không nhàn rỗi, giơ lên quả đấm, một quyền lại một quyền nện như mưa trên người Diệp Cần Huyền.

Không bao lâu sau, Diệp Cần Huyền bị Thanh Y Từ Y đánh cho đầu óc choáng váng, trong đầu như có một cái trống đánh bùm bùm, thân thể lắc lư treo ngược ở trên tay Từ Y, trâm hoàn trên đầu rơi rụng tán loạn, khuôn mặt sưng đỏ không thể tả. Quần áo trên người rách nát te tua, bộ dạng trông còn giống một con quỷ hơn so với Thanh Y Từ Y!

Lâm Lang thấy nàng ta bị đánh cũng đủ rồi, đánh nữa chắc không giữ được mạng, liền ra lệnh cho Thanh Y Từ Y dừng lại. Thanh Y Từ Y trước khi dừng hẳn còn cố hết sức nện thêm một quyền nữa cho bổ tức, sau đó, Từ Y một tay ném Diệp Cần Huyền xuống đất. Hai mắt Diệp Cần Huyền trợn ngược, lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Thanh Y Từ Y xoay người nhìn về phía Thái Diên đang té ngã trên mặt đất, nói với Lâm Lang: "Tiểu thư, tiện tỷ này cũng nên giáo huấn một chút!"

Thái Diên đã sớm bị dọa tới mức chân tay run lẩy bẩy, không đứng dậy nổi, lúc này lại nhìn thấy Thanh Y Từ Y đang hăm hở nhìn mình, nằm vật ra hoàn toàn bất động, ở phía dưới từ từ tràn ra một vùng nước. . . . .

Thanh Y Từ Y thấy vậy vội vàng lui về phía sau hai bước, quý thân cũng thích sạch sẽ nha, vậy nên mới nói uest vật có thể trị tà bệnh. Thái Diên tè cả ra quần như thế, các nàng cũng không muốn động tới nàng ta làm gì, hai người liền quay qua tìm vị Chu ngự y kia, nhưng đã không thấy bóng dáng của hắn ta đâu nữa.

Hai người kinh ngạc, cùng nhau nhìn về phía Lâm Lang: "Tiểu thư, không phải còn có một tên nữa sao?"

Lâm Lang cười cười, nhìn về phía gầm giường: "Bên kia!"

Thanh Y Từ Y nghe nàng nói vậy, lập tức bước lên những mảnh vụn của tấm bình phong đi về hướng chiếc giường. Hai người với tay quờ quạng dưới gầm giường một hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm thấy vật gì đó, ánh mắt toát ra vẻ hưng phấn. Hai người cẩn thận dùng sức lôi vật đó ra ngoài.

Lâm Lang nhìn thấy hành động trẻ con của các nàng, bắt đầu lắc đầu một cái, bình thường tác phong luôn chừng mực, không ngờ lại có khuynh hướng bạo lực như thế này!

Lâm Lang nhìn đáng về Thanh Y Từ Y tận lực dùng sức, có chút khó hiểu, chỉ là một tên đầu heo, có cần phải mất nhiều công sức như vậy không? Rốt cuộc, vật dưới gầm giường cũng từ từ bị hai người lôi ra ngoài, chỉ là. . . . . Tiểu Bạch sao?

Tiểu Bạch cả người sáng choang dần dần bị lôi ra, phía sau còn kéo một con heo —— đó chính là nguyên thân của Chu ngự y kia.

Trong nháy mắt, Thanh Y Từ Y bỗng hóa đá, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đứng dậy, các nàng lập tức hóa thành hai tia ánh sáng một xanh một tím biến mất ở trong phòng!

Lâm Lang bước tới: "Tiểu Bạch, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tiểu Bạch đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lâm Lang một cái, hừ nhẹ một tiếng quay đầu đi, ra về không thèm để ý tới nàng.

Lâm Lang không hiểu hỏi: "Tiểu Bạch, đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không sao chứ?" Nàng đâu có chọc hắn nha! Sao phải sưng xia với nàng như vậy chứ?

Tiểu Bạch quay đầu nhìn thấy vẻ mặt vô tội cùng bộ dạng khó hiểu của Lâm Lang lại càng thêm tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép, hậm hực nói: "Cũng may là ta ở trong này, nếu không chẳng phải là phụ nhân. . . ." Tiểu Bạch muốn nói lại thôi, quay phắt sang hỏi, "Phụ nhân thực sự không biết mình sai ở đâu sao?"

"Ta. . . ." Rốt cuộc ta làm sai cái gì? Lại khiến cho đứa nhỏ này tức giận như vậy?

Lâm Lang nhìn Tiểu Bạch, vô tội lắc đầu: "Ta không có làm cái gì mà!" Chỉ là dạy dỗ Diệp Cần Huyền một chút thôi, có làm cái gì đâu chứ? Chẳng lẽ. . . . .

Lâm Lang nhìn Diệp Cẩm Huyền đầu tóc rối bời, mặt mũi sưng đỏ như đầu heo, váy áo rách nát dơ bẩn không chịu nổi đang nằm trên mặt đất một cái, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, rùng mình một trận —— có lẽ nào! Tiểu Bạch nhìn trúng nàng ta sao?

Lâm Lang vừa muốn mở miệng an ủi Tiểu Bạch vài câu, nhưng còn chưa lên tiếng, Tiểu Bạch đã cá giận nói: "Tốt nhất ngài nên suy nghĩ kỹ một chút! Có gan làm sai thì phải có gan nhận tội, chính ngài đã dạy chúng ta như vậy. Thế nhưng chính phu nhân cũng không làm được! Hừ!"

Lâm Lang nhìn bộ dạng tức giận của Tiểu Bạch, thầm nghĩ: Aiz, củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, kiếp trước mình còn mất bị mù coi trọng Triệu Tề cơ mà! Nếu Tiểu Bạch thật sự thích Diệp Cẩm Huyền thì về tình cũng có thể tha thứ.

Lâm Lang nhìn lại bộ dạng đầu heo chật vật của Diệp Cẩm Huyền, càng nghĩ càng thấy có lẽ nàng đã làm hơi quá. Là ai đi chẳng nữa thì khi nhìn thấy người trong lòng bị đánh thành ra như vậy cũng đều sẽ tức giận thôi!

"Tiểu Bạch, thật xin lỗi. . . . . Ta không biết người ở nơi này, nếu biết, ta tuyệt đối sẽ không. . . . ."

Lâm Lang còn chưa nói xong, Tiểu Bạch đã rống lên cắt đứt: "Chẳng lẽ ta không ở nơi này thì ngài sẽ làm sao? Phu nhân ngài. . . . . Sao ngài có thể làm như vậy? Ngài làm cho Tiểu Bạch quá thất vọng rồi!"

"Tiểu Bạch. . . . ." Lâm Lang khó xử cắn môi, mặc dù không vừa lòng đối với cách nói của Tiểu Bạch, nhưng dù sao cũng có thể hiểu được tâm trạng của hắn khi thấy người mình thích bị đánh, nên không nỡ cùng hắn so đo, chỉ thờ dài nói, "Người xem như thế này liệu có được hay không?" Nàng đưa tay về lên một bí quyết, đầu ngón tay xuất hiện một tia sáng trắng, bắn thẳng về phía Diệp Cẩm Huyền. Trong nháy mắt, bộ dạng đầu heo của Diệp Cẩm Huyền biến mất, lại trở thành một thanh một mỹ nhân yếu đuối đang nằm ngửa khiến người ta thương tiếc.

Lâm Lang nhìn dáng vẻ mỏng manh của Diệp Cẩm Huyền hiện giờ, thầm nghĩ thật đúng là mỹ nhân! Ánh mắt Tiểu Bạch cũng không tệ, nhưng nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, cũng cần phải hiểu rõ bản chất bên trong nữa. Lâm Lang thờ dài trong lòng, thôi thì về sau sẽ từ từ nói cho Tiểu Bạch hiểu đi!

Lần này thì lại tới lượt Tiểu Bạch cảm thấy khó hiểu, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm Lâm Lang, đưa ngón tay chỉ vào Diệp Cẩm Huyền: "Phu nhân làm cái gì vậy?"

Lâm Lang thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Bạch, cho là hắn vẫn còn chưa hài lòng, nhưng pháp lực của nàng cũng chỉ có thể che giấu vết thương trên người của Diệp Cẩm Huyền đi thôi. Đây cũng chính là lý do vì sao nàng lại dám để cho Thanh Y Từ Y mặc sức đánh người. Sau đó thì triển một chút pháp thuật, khiến vết thương biến mất không còn một chút dấu vết nào, không ai có thể biết được.

Nhưng những vết thương kia vẫn nằm ở trên người Diệp Cẩm Huyền, chỉ là không có ai thấy mà thôi!

Lâm Lang thấy Tiểu Bạch vẫn đang trừng mắt nhìn nàng, cũng trở nên mất kiên nhẫn, tức giận nói: "Tiểu Bạch, pháp lực của ta chỉ có thể làm được như vậy thôi. Dù người có thích nàng, nhưng cũng đâu phải không biết những việc mà nàng ta đã làm. Chẳng lẽ ta giáo huấn nàng ta một chút cũng là sai sao?"

Kiếp trước nàng bị Diệp Cẩm Huyền đẩy xuống từ Lạc Hoa lâu; kiếp này, thân thể này cũng nhận hết ức hiếp của Diệp Cẩm Huyền, lại còn trực tiếp bỏ mạng dưới lệnh của nàng ta. Hiện tại Diệp Cẩm Huyền cùng Tô phu nhân còn nhiều lần muốn giết nàng, nàng chỉ khiến nàng ta bị đánh một trận, mà còn không được sao?

Tiểu Bạch nghe Lâm Lang nói vậy, vẻ mặt đột nhiên bùng tình hiểu ra, mắt chớp một cái, lại nghĩ tới cái gì đó, trong mắt tràn đầy hoảng sợ: "Phu nhân, không lẽ ngài nghĩ rằng Tiểu Bạch. . . . ." Nghĩ đến chuyện Lâm Lang đem hắn cùng Diệp Cẩm Huyền kia ghép thành một đôi, hắn uất ức vỗ ngực liên tục, "Ông trời chứng giám, ở trong lòng Tiểu Bạch phu nhân là người quan trọng thứ hai, sao Tiểu Bạch có thể vì nàng ta giận lấy sang phu nhân được chứ?"

"Tiểu Bạch ở trong suy nghĩ của phu nhân thực kém cỏi như vậy?"

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Lâm Lang, ánh mắt tràn đầy tố cáo cùng oán. Lâm Lang chỉ cảm thấy đau hết cả đầu: "Không phải người vừa xuất hiện đã chỉ trích ta làm sai chuyện gì sao?" Hôm nay, nàng chỉ là vào cung một chuyến, sau đó quay về đánh Diệp Cẩm Huyền, còn có chuyện gì nữa đâu?

Tiểu Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, không thể tin nói: "Phu nhân, ngài còn không biết lỗi. . . . . Tới lúc này rồi mà vẫn còn không biết lỗi hay sao?"

Lâm Lang gật đầu một cái, vẻ mặt khó hiểu!

Tới nước này, Tiểu Bạch đã không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, giậm chân rống to: "Ngài vào cung để cho Triệu Tề nhìn cánh tay của ngài thì chớ, vừa rồi lại còn để tên đầu heo kia sờ vào tay của ngài. Ngài làm vậy không thấy có lỗi với Thành chủ sao? Sao ngài có thể làm như vậy sau lưng Thành chủ được cơ chứ? Ngài ngài ngài. . . . ."

Lúc này, Lâm Lang rốt cuộc mới hiểu là xảy ra chuyện gì, nàng cười như không cười nhìn Tiểu Bạch, chờ hắn bình tĩnh lại.

"Tiểu Bạch, ta làm vậy thì sao? Ta cùng Quân Thương đâu có quan hệ gì!" Chẳng lẽ Tiểu Bạch đang giám sát nàng? Đây là chủ ý của Quân Thương?

Trong lòng Lâm Lang dâng lên một cỗ tức giận cùng sự uất ức khó hiểu.

"Phu nhân, sao ngài lại không có quan hệ gì với Thành chủ được?" Tiểu Bạch trợn to mắt nhìn Lâm Lang, "Ngài làm như vậy, là bất trung đối với Thành chủ đó!"

Lâm Lang cười lạnh: "Không cần gọi ta là phu nhân nữa, ta cùng Quân Thương không có bất cứ quan hệ gì. Ta cũng không phải là phu nhân của các người, cho nên ta làm chuyện gì, làm như thế nào, hoàn toàn không liên quan gì tới hần hết!" Ngay cả 'bất trung' cũng quy chụp lên đầu nàng, thì nàng và hần có thể coi là không còn quan hệ gì được chứ?

Tiểu Bạch nhìn Lâm Lang, tức giận tăng vọt lên ba cấp, đỉnh đầu có khói xanh lượn lờ, đôi mắt đỏ ngầu, hần quát: "Ngài. .... ngài thực sự là không tìm không phổi mà. Thành chủ chỉ vì ngài mà dùng Tam Muội chân hỏa khiến bản thân bị thương. Hiện tại Thành chủ chỉ là phàm thể, cũng bị phản phệ. Đang phải chữa trị vết thương mà ngài lại. ...."

"Người nói cái gì?" Lâm Lang sững sờ, "Hần vì ta dùng Tam Muội chân hỏa?" Tam Muội chân hỏa là ngọn lửa tinh khiết trong tam giới, có thể đốt sạch tất cả tà ma ngoại đạo, phá hủy toàn bộ tà thuật. Nhưng Quân Thương sử dụng Tam Muội chân hỏa khi nào ?

Trong mộng. .... Ly hôn? Lâm Lang nhớ lại giấc mộng kia, nàng đi tới trước Lạc Hoa lâu, sau đó suýt chút nữa bị hút vào miệng hố đen lớn, đúng lúc đó thì Quân Thương xuất hiện, dùng một ngọn lửa đốt Lạc Hoa lâu cứu nàng.

Chẳng lẽ tất cả đều là thật?

"Thành chủ sợ ngài lo lắng nên không muốn đề cho ngài biết. Lại sợ ngài bị người ta ức hiếp còn phải Tiểu Bạch tới bảo vệ ngài, nhưng ngài lại .... ngài lại làm những chuyện có lỗi với Thành chủ như vậy. ...."

"Nếu không phải có Thành chủ thì hồn phách của ngài đã bị ma quỷ bắt đi nhập vào tam giới Thần Đình, đã sớm hồn bay phách tán rồi. ...."

Tiểu Bạch nổi giận đùng đùng, giọng nói thông hận của hần vang vọng ở bên tai nàng. Lâm Lang chỉ cảm thấy vô cùng nhức đầu —— nếu chuyện đêm đó thực sự xảy ra, vậy đúng là có người đã sử dụng Ly hôn thuật với nàng. Thì ra là Quân Thương cứu nàng, cũng không phải hần phải Tiểu Bạch tới giám sát nàng!

Lâm Lang không đợi Tiểu Bạch nói xong, vội vàng hỏi: "Quân thương đâu? Bây giờ hần đang ở đâu?"

"Thành chủ hiện giờ còn đang ở trong động Hàn Băng chịu khổ, ngài. ...."

Tiểu Bạch chưa dứt câu, chỉ thấy lóe lên một cái, đã không thấy bóng dáng của Lâm Lang đâu, còn nghe thấy tiếng nói vang vọng của nàng từ xa: "Móc tìm của tên đầu heo kia ra thiếu chút, còn Diệp Cần Huyền cùng nha hoàn kia thì làm cho các nàng quên tất cả xảy ra ngày hôm nay. ...."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Người đời nói mỡ heo làm đầu óc mê muội đúng là có đạo lý, dùng tim gan của con heo tinh này thì hoàn toàn bảo đảm khiến cho Diệp Cần Huyền cùng nha hoàn của nàng ta coi tất cả những việc xảy ra vừa rồi chỉ là giấc mộng mà thôi.

Động Hàn Băng ở trên núi Vô Ảnh, khi Lâm Lang đi tới dưới chân núi thì trăng đã treo giữa trời rồi. Nàng đi xuyên qua bóng tối, trong đầu không ngừng hiện lên bản đồ bí mật của núi Vô Ảnh thuộc về giới thần tiên yêu ma.

Nàng ở trong bóng đêm không biết đã đi mất bao lâu, nhánh cây cào qua y phục, trên làn da trắng nõn đã lộ ra những vết trầy xước ửng đỏ. Bây giờ đã là mùa thu, gió đêm lạnh lẽo mà trên trán nàng lại mồ hôi đầm đìa.

Lâm Lang còn chưa kịp lau mồ hôi thì đã nghe thấy tiếng gió từ bên tai xẹt qua, thổi loạn những sợi tóc đen thả sau lưng của nàng. Bất chợt, có những tiếng tụng kinh đứt quãng mơ hồ theo con gió truyền tới. Lâm Lang cả kinh dừng bước, trầm ngâm yên lặng lắng nghe. Ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm, nàng dựa theo phương hướng âm thanh truyền tới mà chạy thật nhanh về phía đó!

"Úm ma ni bá mê hồng, úm ma ni bá mê hồng. . . úm ma ni bá mê hồng. ...."

Âm thanh tụng kinh càng ngày càng rõ ràng, tốc độ cũng càng ngày càng nhanh, Lâm Lang thầm nghĩ không ổn. Bước chân nhanh nhẹn xẹt qua mấy nhánh cây, thân hình chuyển một cái, ở trước một cửa hang đá bị cây khô che khuất nhẹ nhàng đáp xuống đất!

Trên khoảng đất trống phía trước, bốn phía có cây đuốc cháy sáng rực. Bảy hòa thượng mặc áo cà sa ngồi ngay ngắn ở giữa, trong miệng không ngừng lầm bầm. Bọn họ chia thành Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Kì, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang; sắp xếp thành Bắc Đẩu Thất Tinh trận pháp; ngồi theo ba hướng Bắc, Tây, Nam vây quanh cửa động. Trong nháy mắt khi Lâm Lang đáp xuống đất, cửa động bằng đá bất chợt nổ tung, khói đen ngất trời, một nam tử áo đen từ trong làn khói đó bay ra ngoài!

Một tiếng "cáp" vang lên, lão hòa thượng ngồi ở vị trí Thiên Khu tay cầm bình bát (chén ăn của sư) nhảy lên. Áo cà sa kim quang lấp lánh trong nháy mắt trở nên rực rỡ chói lọi, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Ánh sáng vàng từ trong bình bát không ngừng đổ ra, tạo thành một cột sáng vàng to lớn, thẳng tắp chiếu vào nam tử áo đen!

Bị ánh sáng vàng chiếu tới, nam tử áo đen giống như rơi vào trong dòng nước xoáy, thân thể không tự chủ nhanh chóng hướng về phía bình bát kia.

Lâm Lang kinh hãi, mũi chân điểm nhẹ, hình thể thon gầy giống như một thanh kiếm lột ra khỏi vỏ, bay thẳng lên không trung. Tay nàng vịn vào bích quyết, ánh sáng trắng xuất hiện nhằm thẳng vào cột sáng vàng của bình bát, nàng hô lớn một tiếng: "PHÁ...!"

Trong nháy mắt, cột sáng kia bị đánh thẳng vào vỡ vụn, gió thổi qua liên tiêu tán trong không gian, trời đất lại khôi phục sự u tối như cũ!

Lão hòa thượng bị bất ngờ lập tức bay ra ngoài, trượt trên mặt đất một đoạn dài, tới khi đụng vào một thân cây mới có thể đứng vững.

Thấy tình hình trước mắt, vị hòa thượng ở vị trí Thiên Tuyền phía sau nhảy vọt lên, pháp khí trong tay bay ra, bắn về phía Lâm Lang, nhưng lại bị lão hòa thượng nhảy ra chắn ngang, một tay cản lại!

"Sư phụ?"

Lâm Lang đứng ở dưới ánh trăng, sợi tóc bị gió thổi tung lên, tay áo phiêu diêu, dung mạo rực rỡ tôn quý vô song.

Lão hòa thượng nhìn bóng dáng quật cường độc lập của nàng dưới ánh trăng, vỗ tay nói: "A di đà Phật, đã mạo phạm, kính xin thí chủ thứ lỗi!"

Lâm Lang đối với thái độ chuyển biến nhanh chóng của lão hòa thượng thì cảm thấy rất kỳ quái, nhưng các vị hòa thượng phía sau là đồ nhi của lão hòa thượng này còn cảm thấy kỳ quái hơn. Bọn họ rời rít đứng dậy phản đối hành động của sư phụ.

"Sư phụ, bắt lại yêu nữ này. . . . ."

"Sư phụ, tại sao đối với yêu nữ này khách khí như vậy?"

"Sư phụ. . . . ."

Lão hòa thượng khẽ lắc đầu, miệng niệm pháp danh: "A di đà Phật, nhân duyên sinh mọi thứ, ta nói là bởi vì duyên; nhân duyên hết sẽ diệt, ta mới làm như vậy!"

Lão hòa thượng vừa dứt lời, một hòa thượng vẫn thấy không cam lòng nói: "Nhưng sư phụ, chúng ta đã nhận tiền. . . . ."

Một lời của hắn thốt ra, liền rước lấy xem thường của sư phụ cùng năm vị sư huynh đệ còn lại.

Lâm Lang nhìn mấy người này đối đáp, mới đầu còn cảm thấy lão hòa thượng kia ít nhiều cũng còn có tu vi; nhưng lúc này nghe, lại thiếu chút nữa mất kiên nhẫn. Không chỉ vậy, lão hòa thượng còn quay sang nhìn Lâm Lang với vẻ mặt xấu hổ: "A di đà Phật, a di đà Phật, đã để thí chủ chê cười, chê cười. . . ."

Lâm Lang quả thật cười cười, nói: "Là ai cho các ngươi tiền? Người nào đã mời các ngươi tới? Nói ra đi, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không. . . . ."

Lâm Lang cảm thấy lão hòa thượng có vẻ rất kiêng kỵ đối với nàng, cho nên mới nói uy hiếp như thế. Quả nhiên, lão hòa thượng lộ ra vẻ mặt khó xử, nhìn với Lâm Lang nói: "Người xuất gia không thể nói dối, chúng ta đã đồng ý với người kia là sẽ không nói ra. Nếu việc này đã dừng ở đây thì mong thí chủ cũng không nên đo lường gì!"

"Các ngươi diệt yêu trừ ma, vốn chính là hành động chính nghĩa thay trời đất. Chưa nói đến hai chữ chính nghĩa này, vậy cũng nên xứng đáng với danh xưng diệt yêu trừ ma chứ?"

Lão hòa thượng nghe vậy, trầm mặc hồi lâu, vỗ tay nhắm mắt nói: "A di đà Phật, đệ tử hổ thẹn với Phật môn, chuyện hôm nay, lão nạp sẽ tự gánh chịu. Nếu thí chủ chấp nhận không truy cứu nữa thì lão nạp tình nguyện bỏ quan tu hành, vì thí chủ mà cầu phúc, không để ý đến thế tục!"

Lâm Lang thấy lão hòa thượng này kể ra cũng có chút phẩm hạnh, suy tư nói: "Bản tiểu thư cũng không muốn khiến người khác khó xử, cũng may hôm nay không xảy ra chuyện gì, các ngươi đi đi!"

Lấy tiền của người khác, giúp họ trừ tai họa, những hòa thượng này cũng không thể coi là xấu được. Mà Quân Thương dĩ nhiên phải biết là người nào muốn lấy tính mạng của hắn, nếu không hắn còn làm Vãng sinh Thành chủ làm gì!

Lão hòa thượng cung kính thi lễ đối với Lâm Lang, sau đó xoay người mang theo sáu đệ tử hướng xuống núi, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Gió đêm thổi qua tàng cây, xào xạc không ngừng, tiếng côn trùng kêu râm ran. Núi rừng dưới ánh trăng có vẻ đặc biệt tĩnh mịch.

Lâm Lang đưa mắt nhìn hướng đoàn người của lão hòa thượng đi xa, chợt nhớ tới Quân Thương bây giờ sống chết còn chưa rõ, trong lòng căng thẳng, nàng xoay người chạy nhanh về phía cửa động.

Lúc này sắc mặt Quân Thương trắng bệch như tờ giấy, tóc đen tùy ý thả xuống rối tung, hai mắt nhắm chặt, tứ chi cứng ngắc, nằm ngang trên một khoảng đất bằng cách cửa động không xa.

Lâm Lang quỳnh lên, nhanh chóng chạy tới: "Quân Thương. . . . . Ngươi không sao chứ?" Hắn vốn đã trọng thương do bị phản phệ, hiện giờ lại bị những hòa thượng kia dùng Bắc Đẩu Thất Tinh trận pháp gây thêm thương tích. . . . .

Trong lòng Lâm Lang chợt tràn ngập một loại cảm xúc nói không nên lời, vướng mắc ở trong tim. Nàng gắng sức muốn đỡ hắn dậy, nhưng đôi tay lại bắt đầu run rẩy, nàng gần như sắp khóc tới nơi: "Quân Thương. . . . . Ngươi đừng chết mà. . . . ."

"Ha ha ha. . . . ."

Bất chợt, vòm ngực Quân Thương chấn động, một tiếng cười trầm thấp truyền tới, Lâm Lang đột nhiên sững sờ, mờ to đôi mắt đọng nước vẫn còn đang mờ mịt nhìn hắn — sau đó, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng buông tay, Quân Thương lại nặng nề ngã bịch xuống dưới mặt đất!

"Hí. . . . ." Quân thương mờ đôi mắt ẩn chứa ý cười nhìn về phía Lâm Lang, cau mày hỏi, "Nàng muốn mưu sát phu quân hả?"

"Đừng có nói bậy!" Lâm Lang tức giận đứng dậy, xoay người muốn rời đi. Quân Thương vội vàng đứng lên, một tay kéo nàng lại, Lâm Lang không phòng bị, thuận đà ngã nhào vào trong ngực của hắn, lại nghe thấy hắn than nhẹ một tiếng.

Ánh mắt Quân Thương không có một tia tức giận, nhưng giọng điệu lại mang theo lạnh lẽo chất vấn: "Nếu ta chết rồi thì một tháng sau nàng sẽ thành thân với ai đây?" Nha đầu này, khẩu thị tâm phi!

Lâm Lang nghe hắn nói, bất đắc dĩ cười ha ha hai tiếng, còn cố lý sự: "Ngươi đã cứu ta một mạng, hôm nay ta cũng cứu ngươi một mạng, cho nên hai chúng ta không còn nợ nần gì nữa rồi. Về sau, chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, đường lớn của ngươi ngươi đi, cầu độc mộc của ta ta đi!" Nàng rõ ràng là đầu óc có vấn đề mới chạy tới đây tìm hắn!

Lâm Lang phát hiện ra, chỉ cần những chuyện tình liên quan đến Quân Thương thì ngay cả nói nàng cũng nói không ra hồn. Không chỉ có nói không ra đầu vào đầu mà mấu chốt là dù có nói nhiều bao nhiêu thì hắn đều tự động coi như không nghe thấy gì!

Quân Thương nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng hai lượt, lạnh nhạt nói: "Bộ dạng ngốc nghếch này của nàng, đi cầu độc mộc không té xuống sông mới là lạ, tốt nhất vẫn nên cùng ta đi đường lớn thì hơn!"

Lâm Lang nhìn chằm chằm Quân Thương, tức giận rống lên: "Chúng ta đã thanh toán xong nợ nần rồi, bộ dạng ta có ngốc hay không, đi cầu độc mộc có rơi xuống sông hay không, mà dù có chết đuối cũng không liên quan gì tới ngươi!"

"Ai nói đã thanh toán xong rồi hả? Ta cứu nàng một mạng không sai, nhưng nàng đã cứu ta một mạng, có nói quá lên không? Nàng cho rằng chỉ dựa vào mấy tên hòa thượng kia thì có thể làm ta bị thương tổn sao?" Quân Thương chợt nhíu mày, "Cho nên, nàng vẫn còn nợ ta một mạng. Nếu nàng gặp chuyện không may thì không phải ta sẽ bị thua thiệt à?"

Lâm Lang nhìn bộ dạng 'đó là chuyện đương nhiên' của Quân Thương, uất ức đè nén, vừa định rống lên phát tiết, lại bị hắn dùng một tay bịt miệng, cơ thể đột nhiên bay lên không. Tới lúc nàng kịp phản ứng thì Quân Thương đã đem nàng núp ở phía sau một tảng đá lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Có tiếng vó ngựa từ phía xa truyền đến, tuy hỗn loạn nhưng lại có quy luật nhất định, giống như nhịp trống dồn dập vang vọng trong bầu trời đêm tĩnh mịch.

Hai người núp ở phía sau tảng đá, Lâm Lang đưa lưng về phía Quân Thương, thân thể nhỏ nhắn bị hắn ôm trọn bên trong vòm ngực ấm áp. Hơi thở của hắn phả đều đặn lên vành tai nàng, có chút ngựa ngửa. Lâm Lang cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình đang từ từ tăng cao, trái tim vốn bình lặng không hiểu sao lại cứ chực từ trong cổ họng nhảy ra ngoài — Lâm Lang phát hiện, cứ mỗi lần ở cùng một chỗ với Quân Thương, nàng sẽ có một loại ảo giác khó có thể hình dung!

Ví dụ như nhịp tim hay nhiệt độ cơ thể thay đổi, còn có lúc nào cũng bị chọc tức tới dờ khóc dờ cười. . . . . Những chuyện kỳ quái đó chỉ có những khi nàng ở cạnh hắn thì mới xảy ra, mà những lúc khác, nàng chỉ là biết phân biệt đúng sai rồi lựa chọn hành động; biết lúc nào nên cười thì cười; biết khi nào cần tức giận thì phát tiết. Nhưng những cảm xúc đó chưa từng xuất phát từ sâu trong nội tâm, nàng chưa từng có cảm giác chân thực như lúc này, thật giống như. . . . . khi nàng còn sống vậy.

Lâm Lang nghe thấy tim mình đập 'thùng thùng', cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của Quân Thương bao vây lấy nàng, mà nàng lại chỉ có thể đắm chìm ở trong đó, một chút phản kháng cũng không làm được.

Trong bóng tối, ánh mắt của Quân Thương lóe lên, thăm trầm sâu kín. Hắn nhìn chăm chăm cần cổ mềm mại lộ ra của Lâm Lang, gian nan nuốt nước miếng, chớp mũi phảng phất như có như không một hương thơm nhàn nhạt, trên người nàng vẫn luôn có mùi hương thanh nhã như vậy. Hai mươi năm qua, sau khi nàng rời đi, hắn tìm khắp nơi trong tam giới, cũng chưa từng thấy ở bất kỳ đâu hay bất luận người nào sở hữu hương thơm như nàng. Hương thơm này, thấm vào lòng người, ấm áp bình an, khiến cho trái tim vạn năm cô đơn của hắn cũng có thể cảm nhận được một sự ấm áp mềm mại.

Quân Thương trong lòng vui vẻ, cánh tay ôm Lâm Lang lỏng lẻo siết chặt hơn một chút.

Lang nhi của hắn là trân bảo tốt nhất thế gian! Ba đời ba kiếp luân hồi, sao hắn có thể không đợi được cơ chứ? Nhưng nhìn thấy nàng ở trần thế lao đao, chịu mọi khổ sở, thậm chí. . . . . còn nằm trong vòng tay của tên nam nhân khác, hắn muốn điên rồi!

Nghịch thiên thành ma thì có làm sao? Lang nhi của hắn đã chịu quá nhiều thống khổ, là do hắn tới chậm. Sau này, nhất định sẽ không. . . . . nhất định không bỏ nàng lại một mình nữa!

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, quả nhiên không lâu sau, hơn mười con ngựa to lớn lần lượt tiến vào khoảng đất trống trước cửa động. Tiếng ngựa dừng lại hí vang dội cả bầu trời đêm!

Mấy người đó xuống ngựa, một người dẫn đầu đi về phía cửa động.

Quân Thương nhìn người đi tới, ánh mắt chợt lóe. Lâm Lang còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ôm nàng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lâm Lang đang định ngẩng đầu thì lại bị Quân Thương đem đầu ôm chặt ở trong ngực, cố gắng vài lần đều bị hắn ép xuống, nàng chỉ có thể ở trong nội tâm về vòng tròn nguyên rủa hắn!

Lâm Lang nghe thấy người tới nhanh chóng tiến lại gần, ân cần hỏi han: "Thành chủ không sao chứ?"

Lâm Lang thăm nghĩ, chủ nhân giọng nói này có lẽ cũng là một nam nhân nho nhã tuấn lãng. Nàng lại nỗ lực hơi ngẩng đầu nhưng vẫn bị Quân Thương mạnh mẽ đè xuống, thật mất hứng, nàng đành yên vị chui đầu bên trong ngực Quân Thương, vênh tay chú ý lắng nghe bên ngoài nói chuyện.

Quân Thương một tay giữ chặt cái đầu nhỏ trong ngực không ngừng náo loạn, ánh mắt lăm lăm nhìn mọi người, lạnh lùng nói: "Vì sao Tần vương lại tới?"

"Bốn vương nhận được tin tức, người kia ở trong cung mời hòa thượng gây bất lợi đối với Thành chủ!"

"Cũng chỉ là mấy lão hòa thượng thôi, bây giờ đã không sao, mời Vương gia trở về!" Khí lạnh trong mắt Quân Thương toát ra vô cùng mãnh liệt. Hắn nhìn về phía Tần vương Triệu Sùng tuấn lãng nho nhã trước mặt, chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt. Bất chợt, thân thể trong ngực hắn nháy mắt trở nên cứng ngắc, lạnh lẽo trong mắt hắn càng sâu, trong nội tâm không ngừng lặp đi lặp lại —— tuyệt đối không thể để Lang nhi cùng Triệu Sùng gặp nhau, tuyệt đối tuyệt đối không thể!

Lâm Lang bị hắn đè ở trong ngực, nghe thấy biết được người tới là Tần vương, nàng không khỏi có chút sùng sốt. Tần vương Triệu Sùng trời sinh bản tính thông minh, hành động quả quyết, thủ đoạn sắc bén, được tiên đế hết sức tán thưởng. Vốn là người có khả năng được lập làm thái tử nhất, nhưng ai ngờ lão hoàng đế đột nhiên băng hà, chưa kịp lưu lại di chiếu, từ đó mới dẫn tới cục diện "Loạn Ngũ vương" tranh giành quyền lực.

Bởi vì không lập thái tử nên năm vị hoàng tử đã trưởng thành của tiên đế, gồm Tề vương Triệu Tề, Tần vương Triệu Sùng, Sở vương Triệu Lâm, Yên vương Triệu Lôi và Tấn vương Triệu Vân, chỉ sau một tháng hạ táng tiên đế vì muốn tranh đoạt đế vị mà phát khởi chiến tranh.

Sở vương cùng Yên vương bỏ mạng trong chiến loạn, Tấn vương bị bắt sống, Tề vương phải chạy tới Giang Nam lánh nạn, lương thảo không còn. Ngay lúc Tần vương sắp giành được thắng lợi thì Tạ Hoàng Thanh lại đem toàn bộ gia sản của Tạ gia cho Tề vương, sau đó Tần vương cùng Tề vương đối đầu tranh đoạt nhau ba năm.

Nếu cứ giằng co như vậy, Tần vương cũng có thể chắc chắn nắm thắng lợi trong tay, nhưng không ngờ Diệp Thượng thư trấn thủ ở Kinh thành lại đột nhiên làm phản. Đại quân của Tần vương mắc kế điệu hổ ly sơn, di chuyển gần hết ra khỏi Kinh thành. Nước ở xa không cứu được lửa gần, Tần vương bị đánh trở tay không kịp, vì thế nên Tề vương mới có thể thuận lợi tiến vào Kinh, đánh bại hắn!

Nhưng nghe nói, Tần vương đã chết ở trong đám loạn binh, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Quân Thương cùng hắn có quan hệ gì?

Lâm Lang nghe thấy giọng nói nho nhã trong triều kia thì chợt rất muốn trông thấy nam nhân khiến Triệu Tề phải e ngại ba phần này.

"Quân Thương, người buông ta ra. . . . ." Nàng gần như là dùng toàn bộ sức lực để ngẩng đầu lên, nhưng bàn tay đang giữ đầu nàng của Quân Thương vẫn không hề nhúc nhích.

Triệu Sùng cùng đám thị vệ áo đen phía sau nghe thấy tiếng nói thì đồng loạt nhìn vào trong ngực Quân Thương —— không ngờ trong ngực Vãng sinh Thành chủ lại có một người, nhìn đáng vẻ dường như còn là một nữ tử nữa.

Mọi người đều biết, bên cạnh Vãng sinh Thành chủ chưa từng xuất hiện một nữ tử nào. Tất cả đều không nhận được nhìn chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc thường ngày chợt lóe lên hưng phấn —— đúng là người đời ai cũng có tổ chất bất quá mà!

Sắc mặt Quân Thương tối sầm, ánh mắt quét qua, khí lạnh trên người từ từ tỏa ra ngoài, lạnh lùng nói: "Còn không đi!"

Triệu Sùng lập tức phản ứng lại: "Vay bản vương cáo từ!" Sau đó lập tức xoay người định mang theo thủ vệ của hắn rời khỏi.

Hắn hiểu rất rõ một điều, Vãng sinh Thành chủ tức giận thì không phải là việc hắn có thể chống đỡ được!

Lâm Lang nghe thấy Triệu Sưởng muốn rời đi thì rất bất mãn, nàng còn chưa nhìn thấy mặt của vị Tần vương trong truyền thuyết này mà! Quân Thương quả thật khinh người quá đáng, hôm nay nàng quyết không bỏ qua. Lâm Lang nén hơi lấy sức, hung hăng cắn vào ngực hắn một cái. Quân Thương hít một ngụm khí lạnh, bàn tay chợt buông lỏng!

Lâm Lang thừa dịp trong nháy mắt hắn không đề phòng hô lớn: "Tần vương Điện hạ cứu mạng. . . . ."

Nàng đang định nói tiếp, nếu người không cứu ta thì ta sẽ nói cho Triệu Tề biết người chưa chết. Nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Quân Thương đã bịt miệng nàng lại. Đầu nhỏ của nàng rốt cuộc cũng được tự do, quay mặt ra ngoài, hồng hộc thở hổn hển mấy cái; còn cố tình liếc mắt há hê nhìn gương mặt tràn đầy tức giận của Quân Thương. Lâm Lang mặt mày hờn hờ nhìn Triệu Sưởng, một chút cũng không thêm đề ý đến ánh mắt thịnh nộ tóe khói của Quân Thương: "Tạ ơn Điện hạ. . . . . Ta sắp ngạt chết rồi. . . . ."

Lâm Lang nói xong, ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm nam tử trước mắt quan sát: áo choàng xanh đậm màu lá trúc, cẩm bào bằng gấm hoa văn trang nhã, khí chất ôn nhuận, dung mạo anh tuấn. Thần thái lại toát ra một sự sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu lòng người —— Tần vương Triệu Sưởng, quả nhiên danh bất hư truyền!

"Không sao, không sao. . . . ." Triệu Sưởng vừa nói vừa đề ý đến tầm mắt lạnh lẽo của Quân Thương. Hắn nhìn trộm Quân Thương một cái, thấy hàn băng trong đôi mắt kia trong nháy mắt ngưng kết tới ngàn dặm, không khỏi rung mình một trận. Nhìn lại Lâm Lang, hắn có cảm giác nữ tử này thật kỳ lạ, vui ở trong ngực Quân Thương còn có thể cười nói tự nhiên như vậy; nhưng quả thực là một nữ tử xinh đẹp thanh nhã. Bất chợt hắn cả kinh, đây không phải là. . . . .

Triệu Sưởng đột nhiên tròn to hai mắt, thủ gọi: "Lâm Lang?" Diệp Lâm Lang? Nữ tử trong ngực Vãng sinh Thành chủ là Diệp Lâm Lang sao?

Lâm Lang sửng sốt một chút rồi nhanh chóng hoàn hồn: "Người biết ta?" Triệu Sưởng vậy mà lại biết Diệp Lâm Lang?

Triệu Sưởng như lấy được xác nhận, trong mắt lóe lên một tia kích động, nói: "Dĩ nhiên là biết, ta là Sưởng ca ca của nàng mà! Chỉ là khi đó nàng bị bệnh, có lẽ đã không còn nhớ rồi!"

Lâm Lang là nữ nhi của Diệp thượng thư, cũng là một người suốt ngày điên điên khùng khùng, vị trí ở trong phủ Thượng thư còn không bằng một hạ nhân. Khi còn bé tình cờ nhìn thấy, hắn có chút thương hại, liền nhiều lần âm thầm giúp đỡ nàng. Không ngờ cô bé ngốc đó không biết phân biệt tốt xấu, lúc nào cũng chạy theo gọi hắn là Sưởng ca ca. . . . . Khi đó hắn hết sức khinh thường, nhưng hôm nay. . . . . thật không nghĩ tới nàng không còn điên khùng nữa, nói không chừng còn có chỗ hữu dụng!

Chỉ là sao nàng có thể cùng Quân Thương dây dưa ở một chỗ? Xem ra lời đồn đại của mọi người đều là thật rồi, dám vui đùa ở trong ngực Vãng sinh Thành chủ, xem ra Quân Thương cũng thực cưng chiều nàng !

Lâm Lang còn chưa trả lời, gương mặt Quân Thương đã xám xịt, trầm giọng tức giận: "Còn không mau cút đi!"

Quân Thương vừa hô một tiếng, mọi người đều cảm thấy một trận gió lạnh mãnh liệt đánh tới, trong lòng bất chợt run rẩy. Triệu Sưởng nhận thấy dấu hiệu sắp nổi bão của Quân Thương liền vội vàng cáo từ một tiếng, lập tức mang theo thủ hạ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Chờ bóng dáng đoàn người của Triệu Sưởng biến mất trong rừng rậm, Quân Thương liếc mắt nhìn về mặt giống như đang đi vào cõi thần tiên của Lâm Lang, hừ lạnh một tiếng: "Nhìn đủ chưa?"

"Nhìn đủ cái gì?" Người nào đó vẫn như cũ chưa hoàn hồn.

"Nàng cảm thấy Triệu Sưởng thế nào?" Quân Thương giọng điệu không thay đổi, nhưng chỉ cần là người thì hoàn toàn có thể cảm nhận được trên người hắn đang tản mát ra ý lạnh, nhưng nữ tử trong ngực hắn. . . . . vốn không phải là người mà!

Lâm Lang nghe thấy câu hỏi của Quân Thương, hài lòng nói: "Dáng vẻ đường hoàng, long chươg phượng tư (bản lĩnh của rồng, tư thái của phượng hoàng), không quan tâm hơn thua, hành sự quả quyết, có chí khí hướng tới thiên hạ!"

Không ngờ Triệu Sưởng vẫn còn sống, hắn chính là đối thủ mạnh nhất của Triệu Tề, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, Lâm Lang ra sức tán dương Triệu Sưởng một phen!

Quân Thương nghe Lâm Lang nói câu nào, tròn mắt đen trào ra tức giận câu ấy. Không khí xung quanh trong nháy mắt dường như bị đông cứng lại, hần lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa tay ôm lấy Lâm Lang, dùng một cánh tay nhấc bổng nàng lên khoác qua vai, tay còn lại thì “bôm bốp” đánh vào mông nàng!

Diệp nhị tiểu thư còn đang trong cõi thần tiên thì bất chợt bị treo ngược lên, còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm nhận được mình bị bàn tay kia “bôm bốp” . . . . . đánh vào mông!

Trong nháy mắt, trên mặt Diệp nhị tiểu thư bùng bùng đỏ hồng tới tận cổ, từ thưở cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa từng bị mất thể diện như thế này, không ngờ lại bị người ta đánh đòn !

Trên mông truyền tới âm thanh "bốp bốp" khiến cho Lâm Lang thẹn quá hóa giận, giương nanh múa vuốt hung hăng túm lấy vạt áo của hắn, nhưng lần nào cũng không thành công lại còn thêm nhục sức, túm tới túm lui vài lần, rốt cuộc Lâm Lang không nhịn nổi nữa, há miệng khóc ầm lên.

Tiếng khóc uất ức vang vọng trong đêm khuya giữa rừng rậm làm kinh động vô số con chim đang say giấc nồng, chúng tức giận kêu to mấy tiếng, rồi vỗ cánh phàn phật bay tán loạn lên bầu trời.

Bàn tay Quân Thương đang ở giữa không trung, nhất thời dừng lại không dám đánh xuống nữa, ánh mắt tối đen nhuộm thêm vẻ rồi rấm cùng đau lòng, thoáng lóe lên tia nhu tình đầy thương tiếc.

Hắn ôm lấy Lâm Lang, vỗ nhẹ vào lưng nàng, một câu cũng không nói nên lời, mà lúc này hắn thực sự cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Ngắn ra một lúc, không có dấu hiệu nào chứng tỏ Lâm Lang sẽ dừng khóc, Quân Thương chỉ có thể vụng về xoa dịu: "Dừng khóc. . . . . vừa rồi ta không hề dùng sức, sao có thể khiến nàng đau được chứ? Nếu không nàng đánh lại ta đi!"

Thấy hắn đã xuống nước, Lâm Lang xoay người nhào vào trong ngực hắn, còn khóc lớn tiếng hơn —— nào có ai dễ dàng mà giọng nói vẫn lạnh lẽo như thế này hả?

Quân Thương chỉ cảm thấy hết sức đau lòng, hô hấp cũng trở nên khó khăn, hoàn toàn không có biện pháp với nữ tử đang ở trong lòng hắn gào khóc này.

Thật ra thì cũng chả cảm thấy đau lắm, nhưng ngay cả kiếp trước Lâm Lang cũng chưa từng trải qua tình huống mất mặt như vậy. Thử hỏi người nào dám đánh vào mông của Tà gia đại tiểu thư nàng chứ?

Hiện giờ vất vả lắm mới được sống lại một lần, lại bị một nam tử xa lạ đánh đòn, mà một chút nàng cũng không phản kháng được. Hơn nữa trải qua những việc đã xảy ra mấy ngày nay, bị chính phu quân của mình hạ độc, bị nữ nhân được coi là “lưỡng tình tương duyệt” với hắn đẩy xuống từ Lạc Hoa lâu; sau khi sống lại thì được làm bạn với con thiêu canh thừa, gian nhà xập xệ gió lùa khắp nơi, quần áo vải thô bẩn tiện, lại còn phải liên tục đề phòng mẹ con Diệp Cẩm Huyền, không biết khi nào các nàng hừng lên sẽ chạy tới đó đập phá. Là đại tiểu thư kim chi ngọc diệp duy nhất Tà gia như nàng sao có thể chịu được những thứ đó? Thường ngày còn dễ nói, nhưng lúc này lại bị đánh đòn hết sức mất thể diện thì toàn bộ những uất ức kia tụ tập bộc phát luôn một thể!

Lâm Lang phát tiết khóc thật lớn một hồi, cảm nhận được hành động thương tiếc cùng sự bối rối của Quân Thương thì khó chịu trong lòng cũng giảm bớt, liền thút tha thút thít vài tiếng. Chờ tới lúc bình tĩnh lại mới nhận ra cái sự khốc này cũng thật quá tổn sức, cổ họng cũng thấy hơi đau vì kêu gào rồi.

Định ngẩng đầu lên thì lại sức nhớ ra cái gì đó, Lâm Lang nhao đầu vào trong ngực Quân Thương, ra sức quẹt lấy quẹt để toàn bộ nước mắt cùng nước mũi vào vạt áo của hắn. Xong xuôi mới đứng dậy, nhảy cách xa hai bước, mí mắt hơi sưng, nhưng vẫn trưng ra bộ dạng dương dương tự đắc há hê nhìn Quân Thương thị uy!

Vốn dĩ Quân Thương thấy Lâm Lang đã ngừng khóc, tảng đá lớn trong lòng cũng được thả xuống, âm thầm thở phào một hơi; nhưng cúi đầu một cái liền thấy nước mắt nước mũi tóc loe ở vạt áo trước thì nháy mắt trên khuôn mặt xuất hiện mấy vạch đen: "Diệp Lâm Lang!"

"Cái gì?" Thiếu nữ xinh đẹp động lòng người đứng ở dưới ánh trăng, đôi mắt vẫn còn đọng nước đen nhánh long lanh sáng ngời, môi mềm mím lại; gió đêm nổi lên thổi bay những sợi tóc mai của nàng, tay áo tung bay phiêu diêu. Một khung cảnh kiều mỹ khiến người ta không thốt được nên lời.

Quân Thương nhìn nàng, cảm thấy tức giận trong lòng không có cách nào phát ra được, âm thầm than thở. Từ trước tới nay mình vẫn luôn hành động tùy ý, từ lúc nào chân tay lại rụt rè, luống cuống như vậy? Đòi hắn coi như đã thua trong tay nha đầu này rồi, nha đầu đáng giận. . . . .

Lâm Lang thấy Quân Thương không nói gì, thầm nghĩ cứ tiếp tục dây dưa như thế này cũng không phải là biện pháp, có một số việc vẫn nên nói thẳng với hắn thì hơn. Nghĩ vậy nàng liền lập tức mở miệng: "Quân Thương, những chuyện đã xảy ra ta không muốn nhắc tới nữa, ta thấy người cũng không phải là người không có đạo lý, cho nên chúng ta cứ thẳng thắn nói chuyện với nhau một lần đi!"

Ánh mắt Quân Thương nhìn nàng hết sức bình tĩnh, một lúc lâu sau mới phun ra một chữ: "Nói!" Cái gì mà hắn không phải là người không có đạo lý? Nàng đang nói linh tinh cái gì vậy?

Lâm Lang nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn dưới ánh trăng, thân hình cao lớn khí phách đứng vững vàng giống như thanh kiếm sắc bén giữa trời đất, đáy mắt tối tăm, cả người toát ra ngạo ngược mui phần.

Diện mạo của Triệu Tề nổi bật với vẻ yêu mị giống như nữ tử, nhưng hành động luôn ẩn chứa tác phong không từ thủ đoạn. Triệu Sưởng thì nho nhã tuấn

lăng, ôn nhuận như ngọc, một đôi mắt tinh quang lộ ra khôn khéo, nhưng có thể thấy được người này cũng không phải là loại người thiện lương gì. Mà Quân Thương, Vãng sinh Thành chủ vốn nên thuộc về bóng tối hắc ám, trong lạnh lùng tôn quý lại khí phách mười phần, khiến cho người ta cảm nhận được một luồng hơi thở trong trẻo!

Người như vậy, bá đạo mà thẳng thắn, khinh thường những hành vi thủ đoạn thấp hèn!

Lâm Lang bỗng phát giác không ngờ nàng lại đánh giá cao Quân Thương như vậy, trong lòng có chút băn khoăn. Đối với nàng mà nói, đây là đánh giá khách quan, bởi vì bọn họ không có tình cảm nên mới có thể đưa ra đánh giá công bằng!

Lâm Lang bình ổn cảm xúc rồi loạn không rõ trong lòng, khẽ thở dài nói: "Quân Thương, ta cảm nhận được từ khí tức của ngươi thì có lẽ ngươi đã luyện được tới Tinh Linh rồi, nếu có thể đi lại trong nhân gian làm Thành chủ của Vãng sinh thành thì chắc hẳn đạo hạnh đã đạt tới Tiên Cấp, chỉ cần không bao lâu nữa là có thể đắc đạo, tiền đồ vô hạn. Nhưng nếu chúng ta ở cùng nhau thì sẽ ảnh hưởng tới việc tu hành của ngươi đấy!"

Nàng nói vòng vo sâu xa nhưng tất cả đều là lời nói thật. Nàng chỉ là một linh hồn sống lại trong một thân thể khác, không biết lúc nào sẽ bị người của Địa phủ hay trong Tiên giới tới thu phục. Quân Thương mà ở cùng một chỗ với nàng, thì thật sự sẽ hủy đi tương lai của hắn!

Quân Thương hơi nhíu mày không vui: "Rốt cuộc nàng muốn nói cái gì?"

Lâm Lang nhìn về phía hắn nói: "Tam giới có quy định, không cùng một chủng tộc thì không thể thành thân với nhau. Chúng ta ở chung một chỗ sẽ bị người trong Tam giới đuổi giết!"

Nàng miễn cưỡng cũng có thể xem là người đi! Nhưng mặc kệ Quân Thương là thứ gì thì chắc chắn hắn không phải là người. Pháp lệnh của Tam giới đã đặt ra từ lâu, vì bảo vệ mạng nhỏ của mình, chẳng lẽ hắn còn có thể quân lấy nàng không tha sao?

Trong lòng Lâm Lang không khỏi đắc ý, chẳng qua chưa kịp hả hê thì đã thấy Quân Thương liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Lang nhi, không lẽ nàng nghĩ nàng là người?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lâm Lang sững sờ nhìn hắn, trong lòng chấn động, nhưng cũng chỉ thoáng qua trong chớp lát rồi lập tức bình tĩnh lại, nàng ngửa đầu tinh táo nói: "Nếu Thành chủ đã biết, thì còn dây dưa làm cái gì?"

Quân Thương không nói gì, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng. Lâm Lang cảm thấy trong đôi mắt kia bỗng nhiên lóe lên tức giận trộn lẫn với sự tự trách cùng thương tiếc, nhu tình như nước lũ kéo đến tràn ngập đất trời, mạnh mẽ tới mức khiến nàng thoáng rung mình. Ngay tại thời điểm nàng sắp đứng không vững nữa vì run rẩy thì rốt cuộc Quân Thương cũng mở miệng: "Đi thôi!"

"Đi đâu?"

"Chẳng lẽ nàng định qua đêm ở chỗ này?"

Lâm Lang "À" một tiếng, thấy hắn hùng hổ đi trước vội vàng nhắc chân đuổi theo. Quân Thương nghe được bên tai có tiếng bước chân đuổi tới, môi mòng khê nhếch, bước đi cũng chậm lại.

Lúc này không gió, trăng lên cao phủ một màn ánh sáng mờ ảo khắp cả khu rừng, xóa bớt được phần nào về đen tối hắc ám khi nãy. Bóng dáng Quân Thương cao lớn đi ở phía trước, không nhanh không chậm, bước chân hữu lực vững vàng, đạp qua những khóm cây nhỏ ngổn ngang trên mặt đất, cũng đá văng những hòn đá vụn cản đường.

Lâm Lang đi theo phía sau hắn, trong đầu chỉ có bóng dáng cao lớn phía trước này, nhất thời quên hết những thứ phàm trần tục thế của thực tại.

Bọn họ một đường xuống núi, hiện giờ đã quá nửa đêm, không còn kịp chạy về Kinh thành nữa, về được tới đó chắc trời cũng sáng luôn rồi!

Quân Thương nhìn cách đây không xa có một khách điểm vẫn còn đang sáng đèn, quay sang Lâm Lang nói: "Đi tới khách điểm nghỉ ngơi trước đã, sáng sớm mai ta cùng nàng trở về!"

Lâm Lang cảm thấy mình không ăn không ngủ cũng chả phải vấn đề gì to tát, hơn nữa nếu đã quyết định không muốn dây dưa cùng Quân Thương, thì cũng nên tận lực giảm bớt thời gian hai người ở cùng nhau. Vì vậy nàng liền lấy cớ là lúc đi tới đây quên chưa nói cho Lăng phu nhân và Thiên Ngự một tiếng, sợ các nàng sẽ lo lắng, tốt nhất cứ nên về luôn bây giờ thì hơn!

Quân Thương quay đầu lại, đôi mắt đen thâm trầm nhìn nàng, nhìn mãi cho tới khi Lâm Lang cảm thấy có chút chột dạ mới dời ánh mắt, hắn nói: "Khi còn ở trên núi, ta đã phái Tiểu Bạch chạy về báo tin rồi!"

Thấy Lâm Lang dường như còn muốn nói điều gì nữa, hần lạnh lùng nhìn về phía nàng nói: "Chỉ là ngủ ở khách điểm một đêm, nàng sợ cái gì? Sợ ta ăn nàng sao?"

Lâm Lang trầm nghĩ, cũng phải, chỉ có một đêm thì sao mà phải sợ? Khách điểm này cũng không phải do hần mở? Mỗi người một gian phòng, cách xa hần một chút, sáng sớm mai xuất phát rồi, có cái gì mà phải lo chứ?

Lâm Lang nhìn trời, đoán chừng chưa tới ba canh giờ nữa trời sẽ sáng, liền đồng ý: "Được rồi!"

Thấy Lâm Lang đáp ứng, khoe môi Quân Thương khẽ nhếch, bước lên trước dẫn đường cho nàng.

Hai người tới trước cửa khách điểm, Quân Thương gõ vài tiếng, tiểu nhị nhanh chóng chạy ra, vừa ngáp vừa mở cửa hỏi: "Hai vị nghỉ chân dùng bữa hay là muốn phòng nghỉ ngơi?"

"Muốn phòng nghỉ ngơi! Cho hai gian phòng hảo hạng!" Quân Thương nói xong chủ động đi vào.

Lâm Lang theo sau hần, nghe hần nói muốn hai gian phòng hảo hạng, trầm nghĩ: cũng coi như hần thức thời, không có giống như đêm kia ở Bách Thảo viên cứ quần lầy nàng!

Tiểu nhị lật qua lật lại sổ sách một hồi, ngẩng đầu lên nói: "Ai nha, thật ngại quá, chỉ còn dư một gian phòng hảo hạng thôi! Hai vị xem. . . . ."

Quân Thương chưa mở miệng, Lâm Lang cướp lời: "Các người ở nơi hoang vu hẻo lánh này, có nhiều khách tới muốn phòng như vậy sao? Được rồi, không cần phòng hảo hạng, còn phòng thường nào không?"

Tiểu nhị cười nói: "Thật không may, cả khách điểm chỉ còn trống gian phòng đó thôi. Tuy đây là nơi hoang vu hẻo lánh nhưng chính vì vậy nên khách mới nhiều. Nếu chỗ này là khu vực phồn hoa sầm uất thì cũng không nhiều khách như bây giờ đâu!"

Quân Thương nhìn tiểu nhị kia một cái rồi nói: "Vậy thì một gian!"

Lâm Lang có chút chần chừ: "Thôi, cứ nên về Kinh thành luôn bây giờ đi!"

Tiểu nhị vừa nghe Lâm Lang nói phải đi về thì vội vàng tiến lên nói: "Cô nương, không phải tiểu nhân hù dọa ngài, nhưng đoạn đường này vào ban đêm luôn có quỷ quái xuất hiện. Chỉ cần mặt trời khuất núi là không ai dám đi ra ngoài. Ngài nên ở đây một đêm, ngày mai đi cùng với vị công tử này thì tốt hơn!"

Hai mắt Lâm Lang giật giật, quay đầu lại cười như không cười nhìn tiểu nhị nói: "Vừa hay, ta lại rất thích đi bắt yêu ma quỷ quái đấy!" Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Quân Thương cũng không ngăn cản nàng, chỉ nhàn nhạt nói: "Nghe nói quỷ sai của Địa phủ lên mời thiên binh thiên tướng của Thiên giới xuống đây hỗ trợ, một lưới bắt hết những con yêu ma quỷ quái này."

Bước chân của Lâm Lang chợt dừng lại, cả người cứng ngắc, còn nghe thấy tiểu nhị kia ha ha cười tiếp lời: "Đúng vậy, đúng vậy, là dân chúng quanh đây lập đàn mời tới. Ngày hôm qua, thiên binh thiên tướng đã bố trí Thần Đàn rồi, chỉ chờ những con yêu quỷ này xuất hiện thì sẽ bị bắt lại hết thôi. Chiều tối hôm nay có khách nhân tới đây kè, nhóm người của bọn họ đi tới chỗ bày Thần Đàn đó, thì bất chợt một kiện phu đi cùng bị một tia sáng đánh trúng, hóa thành một làn khói xanh biến mất. Bọn họ còn nói, kiện phu đó là mượn xác hoàn hồn, bởi vì nghịch thiên mà lưu lại thể gian nên mới bị đánh trúng khiến hồn phi phách tán. . . . ."

Tiểu nhị mặt mày hớn hờ nói chuyện, Lâm Lang không khỏi thờ dài, trong lòng suy tính một phen, cuối cùng quay đầu lại nói: "Thôi được, một gian thì một gian!" Ở một đêm thì ở một đêm đi! So với bị hồn phi phách tán thì tốt hơn hần rồi!

Lâm Lang nói xong, tiểu nhị vội bước đi lên lầu!

Gian phòng ngoài của khách điểm nhìn không ra hồn, nhưng phòng cho khách trái lại được quét dọn rất sạch sẽ. Bộ ấm chén pha trà trên bàn đều là sứ Thanh Hoa thượng hạng, chăn mền mềm mại được gấp gọn gàng ở trên giường, trong phòng có đầy đủ chậu nước cùng đồ dùng cá nhân!

Quân Thương đi vào sau nàng, bên dưới tiểu nhị đã rang xào một chút thức ăn đưa lên phòng, còn có hai bát com nóng hổi: "Khách quan cứ dùng từ từ!" Nói xong liền nhanh chóng ra khỏi phòng.

Quân Thương ngồi xuống ghé dựa, gọi Lâm Lang tới dùng com. Thật ra, Lâm Lang không ăn cũng không cảm thấy đói, nhưng nhìn mấy món ăn này có vẻ cũng ngon miệng nên vẫn nghe lời ngồi vào bên cạnh bàn, nhận lấy một bát com bắt đầu ăn.

Nhưng cũng chỉ ăn có hai miếng, rồi lại buông bát xuống. Quân Thương thấy vậy liền hỏi "Sao thế? Không hợp khẩu vị?"

Lâm Lang ngẩng đầu cười cười: "Không phải, ta không đói bụng!" Thức ăn nhìn rất ngon miệng nhưng nàng lại không cảm nhận được tư vị gì. Ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc, trong lòng nhất thời cảm thấy chán nản.

Quân Thương cũng đặt bát com xuống, nói với nàng: "Nếu không đói bụng, vậy thì đi ngủ sớm một chút đi!"

Lâm Lang nhìn qua cái giường một chút, thầm nghĩ: mình không ngủ thì cũng chẳng sao, liền quay đầu lại nói: "Người ngủ đi! Ta không mệt, ngồi ở chỗ này là được rồi."

Quân Thương nghe xong, đứng dậy đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói: "Nàng ngủ đi, ta đi tìm tiểu nhị mượn thêm một cái chăn, trải xuống đất nằm là được!"

Lâm Lang muốn ngăn cản nhưng hắn đã đi ra ngoài.

Nàng suy nghĩ một chút, nếu mình kiên trì không ngủ hoặc là kiên trì ngủ ở dưới đất để Quân Thương ngủ ở trên giường thì có lẽ sẽ động chạm tới lòng tự ái của một nam nhân như hắn rồi. Nhưng cùng hắn ngủ trong một phòng, nàng cũng không biết mình có ngủ được hay không nữa? Còn đang suy nghĩ thì bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân của Quân Thương, Lâm Lang tự nhủ, cũng được, không ngủ cũng chẳng sao, nằm nghỉ ngơi mấy canh giờ cũng tốt!

Nghĩ như vậy, nàng nhanh chóng tháo giày, giữ nguyên áo bò lên giường, kéo chăn bông quấn kín người, chỉ lộ ra cái đầu giả bộ ngủ!

Lúc Quân Thương đẩy cửa tiến vào liền thấy thân thể nhỏ nhắn của Lâm Lang cuộn rúc vào trong chăn, đôi mắt nhắm thật chặt, hai hàng lông mi khẽ run run, hắn không khỏi buồn cười. Quân Thương đi qua đó, đứng ở bên giường nhìn nàng chằm chằm —— xem xem nàng có thể giả bộ ngủ được bao lâu!

Lâm Lang vốn là muốn tận lực tránh phải tiếp xúc với Quân Thương, nghĩ rằng nếu mình đi ngủ thì hắn cũng ngủ, mấy canh giờ trôi qua nhanh thôi. Nhưng không ngờ hắn lại đứng ngay trước giường nhìn nàng chằm chằm, nàng có cảm giác sắp bị tầm mắt nóng rực của Quân Thương thiêu cháy rồi, hô hấp dần dần có chút khó khăn, lông mi cũng càng ngày càng run rẩy. Nàng sắp không giả bộ được nữa, vậy mà Quân Thương đáng hận kia vẫn không chịu rời đi!

Lông mi run rẩy thật sự quá lợi hại, trên mặt cũng dần dần cảm thấy nóng bức, cả trái tim cũng run rẩy theo. Thôi được, không nằm im nổi, nàng đột nhiên kéo chăn lên che kín đầu, xoay người quay mặt vào trong. Quân Thương trong lòng buồn cười, nhưng cũng không muốn thúc ép nàng, lúc này cái gì nàng cũng không nhớ, tính tình lại buồn bực. Nếu quá ép buộc chỉ e sẽ phản tác dụng!

Quân Thương trải chăn đệm xuống trước giường, thổi tắt cây nến rồi nằm xuống. Không lâu sau, trong phòng đã vang lên tiếng hít thở đều đặn của hắn.

Lâm Lang nghe thấy tiếng hô hấp bình ổn của Quân Thương, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới từ từ thả lỏng cơ thể. Nàng nhìn chằm chằm nóc giường ngẩn người; bất chợt lại nghĩ tới đêm hôm đó, nàng nằm trong ngực hắn lại có thể ngủ một giấc như trước kia khi còn sống vậy, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng bức rứt khó chịu.

Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, gọi nhỏ: "Quân Thương, Quân Thương. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Ánh trăng mờ ảo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ trên khuôn mặt lạnh lùng của hắc y nam tử trên mặt đất, gương mặt cứng rắn góc cạnh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, còn tăng thêm vẻ xinh đẹp nị hoặc.

Lâm Lang gọi hai tiếng thấy hắn không trả lời liền ngồi dậy, thả hai chân xuống giường, hai tay nâng mặt ung dung nhìn người nào đó đang nhắm mắt ngủ say.

Thật ra Quân Thương cũng không ngủ, hiện giờ lại cảm nhận được tầm mắt nhu hòa của Lâm Lang, cảm giác thất bại liên tiếp trong mấy ngày qua của hắn thoáng tiêu tan đi rất nhiều!

Một đêm yên tĩnh, ngày hôm sau tỉnh lại, Lâm Lang phát hiện trong phòng đã không còn ai, nàng thì nằm gọn gàng trong chăn ngủ say sưa.

Lâm Lang dụi mắt đứng dậy, nghĩ mãi cũng không ra hôm qua mình bắt đầu ngủ như thế nào, chỉ còn nhớ nàng ngồi ở mép giường nhìn Quân Thương mơ mơ hồ hồ vậy mà ngủ lúc nào cũng không hay.

Vẫn còn đang suy nghĩ vẩn vơ thì cánh cửa vang lên tiếng "ken két" bị đẩy ra, Quân Thương bung một chậu nước đi vào, đặt chậu nước lên trên bệ đỡ, hắn quay sang gọi Lâm Lang: "Đứng lên rửa mặt nào!" Nói xong liền cầm tấm khăn bông nhúng vào chậu nước thấm ướt, xoay người đưa cho nàng, "Nàng lau mặt trước đi!"

Lâm Lang nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khăn bông đang bốc ra hơi nóng trong tay Quân Thương thì nhất thời ngẩn ngẩn cả người. Từng khớp ngón tay của Quân Thương rất rõ ràng, tràn đầy sức lực, lúc này cầm chiếc khăn gấp gọn mềm mại kia, trông thực có chút buồn cười.

Quân Thương vốn là Vãng sinh Thành chủ, thân phận hiển nhiên vô cùng cao quý, hiện giờ lại đích thân phục vụ nàng rửa mặt. . . . . trong lòng Lâm Lang thực không biết nên nói là đang có cảm giác gì!

Người đời đồn đại Vãng sinh Thành chủ không nói cười tùy tiện, không câu nệ lễ tiết, lãnh khốc vô tình, là một đại ma đầu, nhưng có lẽ cũng không thể tin hoàn toàn vào những lời đồn đại đó. Dù sao Vãng sinh Thành chủ cũng không tham gia vào những tranh đấu trên thế gian, độc lập tồn tại, không bị khống chế bởi thế lực của triều đình.

Nàng quan sát Quân Thương, hẳn luôn toát ra khí thế vô cùng lãnh ngạo, nhưng hẳn đối xử với nàng lại hết sức ôn nhu. Lâm Lang nghĩ, nếu nàng gặp hẳn trước khi gả cho Triệu Tề, thì có lẽ sẽ không cố chấp nhất định đòi phải gả cho Triệu Tề bằng được như vậy, hay như cuộc sống sau này của nàng cũng không quá thảm đạm như thế, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là không gặp được.

Quân Thương thấy Lâm Lang nhìn chăm chăm vào tay mình thì hỏi "Sao thế?"

Lâm Lang lập tức hoàn hồn, lúng túng nắm lấy khăn bông xoay người lau mặt: "Không có gì! Ta tự mình làm là tốt rồi."

Quân Thương nhủ mảy, từ chối cho ý kiến!

Lâm Lang lau mặt, lại dùng nước muối tỉnh súc súc miệng, sau đó Quân Thương bưng lên một đĩa gừng tím xay nhỏ, hẳn gấp một miếng đút cho nàng. Ánh mắt Lâm Lang lóe lên, vội vàng há miệng nuốt nhanh xuống, xoay người không dám nhìn hẳn.

Quân Thương để cái đĩa xuống, nhìn Lâm Lang gò má hồng hồng, không biết là do nước nóng hay là vì cái gì nữa. Sắc mặt đỏ hồng mềm mại, ánh mắt trong suốt đen nhánh, bộ dạng của Lâm Lang hiện giờ hết sức kiều mị động lòng người. Trái tim Quân Thương nhộn nhạo, cứ ngây dại như vậy mà nhìn nàng.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, sau đó là khuôn mặt hớn hờ của tiểu nhị đang bụng thức ăn đi vào: "Thành chủ, phu nhân, mời hai vị dùng bữa!"

Nghe tiểu nhị gọi hai người như vậy, Lâm Lang đột nhiên chấn động, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hẳn. Tiểu nhị kia lập tức trợn mắt, hai tay bịt miệng, khay thức ăn rơi loảng xoảng, mấy đĩa mỹ vị trên khay rơi tung tóe, nát bét nằm trên mặt đất!

"Mấy người có ý gì?" Lâm Lang bước đến gần tiểu nhị, con ngươi lạnh lùng quét qua một lượt quanh phòng. Màn cửa sổ là lụa Yên La cực mỏng, bàn ghế cùng đồ dùng cũng được làm bằng gỗ quý. Khắp nơi trong khách điểm này đều lộ ra quý dị, lại nhớ tới đêm qua, tiểu nhị kia cùng Quân Thương người tung kẻ hứng, lúc này Lâm Lang mới bừng tỉnh hiểu ra, cái gì mà thiên binh thiên tướng xuống bắt yêu quỷ, cái gì mà kiêu phu nọm xác hoàn hồn, tất cả đều là lừa gạt nàng ngủ lại chỗ này mà thôi!

Lâm Lang nhớ lại mọi chuyện, trong lòng giận dữ, uất ức dâng lên ào ào. Nàng hừ lạnh một tiếng, tiến lên nắm lấy vành tai của tiểu nhị kia, vẩy một hơi vào mặt hẳn, pháp thuật lập tức mất đi hiệu lực, lộ ra một gương mặt sáng choang.

"Phu nhân. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . ." Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt nhìn Lâm Lang.

Lâm Lang cười lạnh hai tiếng: "Thật là một mưu kế hay!"

Lâm Lang nghĩ mình bị hai người này liên thủ lừa gạt thì cảm thấy vô cùng khó chịu, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Quân Thương một cái rồi sập cửa đi ra ngoài!

Quân Thương từ đầu tới cuối vẫn không nói gì, lúc này thấy Lâm Lang rời đi, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua Tiểu Bạch, ngay sau đó chạy đuổi theo nàng!

Tiểu Bạch cũng chạy xuống theo, vừa ra ngoài đã đụng phải Tiểu Hắc đang vội vã đuổi tới, Tiểu Hắc hỏi hẳn: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao phu nhân và Thành chủ đều chạy hết ra ngoài?"

Về mặt Tiểu Bạch ai oán: "Chỉ tại ta, chỉ tại ta. . . . . Chúng ta mau đuổi theo đi! Vừa đi ta vừa kể cho người nghe."

Hai người nhanh chóng rời khỏi khách điểm lên xe ngựa, vội vã đuổi theo!

Lại nói, Lâm Lang ôm một bụng phần nộ chạy ra ngoài, nhưng trong lòng chợt cảm thấy mờ mịt lúng túng. Quay qua quay lại nàng vẫn không biết nên đi nơi nào, suy nghĩ một chút, liền quyết định đi theo con đường quay trở về Kinh thành.

Quân Thương giữ một khoảng cách không gần không xa đi theo phía sau nàng, chỉ là bộ mặt hẳn tối sầm, im lặng không nói một lời nào!

Lâm Lang biết hẳn ở đằng sau, cũng biết mình căn bản không thể cắt đuôi được hẳn, cảm giác phần nộ khi bị thiết kế xen lẫn đủ loại vô lực quanh quẩn trong lòng —— điều này có thể trách ai đây? Là do nàng quá ngu ngốc, chưa từng nghĩ đến phải đề phòng Quân Thương. Nàng vốn nghĩ rằng người kiều ngạo như hẳn sẽ khinh thường dùng những thủ đoạn như vậy, nhưng rõ ràng nàng lại sai lầm rồi!

Đã từng là Tà gia đại tiểu thư hết sức cao ngạo, khả năng nhìn người tinh tường tới cỡ nào, nhưng hiện giờ nàng lại liên tiếp để chính mình lâm vào những tình huống không khống chế nổi như vậy.

Lâm Lang đột nhiên lại nghĩ tới Triệu Tề, trong lòng nàng phần hận mãnh liệt xen lẫn với cảm giác hiu quạnh cùng sự bất đắc dĩ đối với vận mệnh. . . . . Nàng bất giác không nhìn thấy rõ con đường trước mắt của mình nữa, báo thù xong thì như thế nào? Khỏi phục lại Tà gia một lần nữa thì ra sao? Tóm lại cuộc đời nàng quả thực cực kỳ thất bại.

Quân Thương nhìn bóng dáng cô đơn của Lâm Lang ở phía trước, cũng biết hành động của mình là quá đáng, nhưng chẳng qua hấn chỉ là muốn cùng nàng tiếp xúc nhiều hơn một chút mà thôi. . . . .

Nếu là lúc trước, cho dù có phát hiện ra mình bị thiết kế như vậy, Lang nhi tuyệt đối sẽ không phản ứng kịch liệt như thế này. Những năm gần đây phải chịu khổ sở ở chốn hồng trần bạc bẽo, Lang nhi của hấn đã không còn là nữ tử không rành việc đời, cả đời thụ hưởng vinh hoa tôn quý như trước kia nữa. Nàng ở nơi trần thế này đã phải chịu quá nhiều tổn thương, không chấp nhận chính mình bị người khác thiết kế, dù chỉ là chút mưu kế nhỏ không hề có ý xấu như đêm qua. Quân Thương tự trách mình, chẳng lẽ đây chính là kết quả mà mi muốn nhìn thấy sao?

Mặc kệ như thế nào, hấn cũng biết mình thực sự đã xúc phạm tới Lâm Lang, trong lòng dâng lên từng đợt áy náy. Hấn rất muốn nói lời xin lỗi, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói.

Từ xa xa truyền tới tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe lăn dồn dập trên mặt đất, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc ngồi trên xe, sau lưng bụi đất mù mịt, trong thoáng chốc đã đuổi kịp hai người, sau đó cứ lặng lẽ từ từ giữ tốc độ đi ở đằng sau!

Về mặt Tiểu Bạch tràn đầy hồ thẹn cùng lo lắng, lúng túng nhìn về phía Quân Thương: "Thành chủ, ngài và phu nhân lên xe đi!"

Quân Thương không để ý đến hấn, bước nhanh tới bắt kịp Lâm Lang hô: "Lang nhi. . . . ."

Lâm Lang nghe thấy tiếng hấn gọi, tức giận trong lòng còn chưa tan, vẫn như cũ không quay đầu lại, bướng bỉnh đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Quân Thương cau mày kiên quyết đuổi theo ngăn Lâm Lang lại, giọng nói hết sức hòa hoãn dỗ dành: "Đường về Kinh thành còn rất xa, nàng lên xe trước đi!"

Lâm Lang liếc hấn một cái, hừ nhẹ: "Lên xe? Lại để cho các người tiếp tục đùa giỡn nữa sao?"

Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe vậy liền vội vàng lên tiếng nhận lỗi: "Phu nhân không nên tức giận, đây chủ ý của chúng tôi, không liên quan gì đến Thành chủ!"

Lâm Lang lạnh lùng nhìn hai người, bàn tay lóe sáng lên một cái lập tức một con dao sắc bén phi qua: "Ai là phu nhân của các người? Hai người mắt kém như vậy, nếu còn nhận lầm người nữa thì bản tiểu thư sẽ không khách khí đâu!" Có lẽ nàng quá tốt bụng rồi, nên hết người này tới người nọ mới có thể đập lên đầu nàng mà khi dễ.

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch hốt hoảng tránh con dao phi tới, ngồi nghiêm chỉnh ở trên xe không dám ho he thêm câu nào: Phu nhân tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Ánh mắt không tin tưởng của Lâm Lang khiến Quân Thương cảm thấy khổ sở, hấn thở dài một tiếng, tiến lên duỗi cánh tay ra ôm chặt lấy nàng; nói một tiếng "Đắc tội" rồi nhanh chóng nhảy lên xe ngựa. Tiểu Bạch Tiểu Hắc vội vàng vén rèm xe lên, Quân Thương ôm nàng ngồi vào trong buồng xe.

Hấn không ngờ chuyện này lại khiến Lâm Lang phản ứng lớn như vậy, nhưng nếu sự việc lần này không được xử lý thỏa đáng thì về sau nó sẽ trở thành một vết nứt về sự tin tưởng đối với hấn trong suy nghĩ của nàng. Quân Thương tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.

Lâm Lang đánh vào ngực Quân Thương, giùng giàng, hung hăng tức giận nói: "Buông ta ra! Ta muốn đi xuống. . . . ."

Quân Thương vẫn kiên trì ôm nàng, để mặc cho nàng đánh. Sau một hồi lâu, Lâm Lang thấy mệt lắm rồi mà vẫn không làm gì được, liền lấy hết sức cắn vào ngực hấn.

Quân Thương bị nàng cắn thì chỉ hơi nhúu mày một chút, cánh tay cứng cáp vẫn ôm chặt lấy nàng!

Lâm Lang cắn một lúc lâu mà hấn chẳng phản ứng gì thì chán nản nhả ra, lạnh nhạt hỏi: "Tại sao người gạt ta?"

Kiếp trước bị Triệu Tề lừa gạt, nàng đã đau tận xương cốt. Kiếp này, nàng tuyệt đối không thể chấp nhận mình bị kẻ khác lừa gạt, dù chỉ là một chút. Sau khi sống lại nàng trở nên đa nghi, nhưng ngay từ đầu nàng đã có lòng tin đối với Quân Thương; vì nàng nghĩ rằng người như hấn sẽ không bao giờ sử dụng những thủ đoạn không minh bạch. Vậy mà không ngờ, hấn cũng lừa gạt tính kế với nàng.

Lâm Lang cảm thấy trong lòng uất ức cùng tức giận đợt đợt dâng lên, như thủy triều mạnh mẽ bao phủ toàn bộ lý trí.

Quân Thương vụng về ôm lấy Lâm Lang dỗ dành, thấy nàng như vậy trái tim hấn co rút lại đau đớn: ". . . . . Thật xin lỗi. . . . ."

Rốt cuộc hấn cũng mở miệng, ôm nàng vào lòng chặt hơn. Lang nhi của hấn rất khổ sở, hấn biết, hấn có thể cảm nhận được thê lương bất đắc dĩ trong

lòng nàng. Phải trải qua thống khổ như thế nào mới khiến ánh mắt nàng toát ra vẻ lương khổ sở này đây?

Lâm Lang né tránh ôm ấp của hắn, ngồi sang một bên, bình phục lại cảm xúc kích động của mình; ngẩng đầu lên, giọng nói khô khốc mà khàn khàn còn mang theo một chút giễu cợt: "Không cần phải nói xin lỗi, là do ta quá ngu ngốc mà thôi. Chỉ là không ngờ Vãng sinh Thành chủ cũng sẽ làm những việc lừa gạt người khác như vậy!"

"Lang nhi. . . . ." Quân Thương dẫn đo lựa chọn từ ngữ, chỉ sợ không cẩn thận lại kích thích tới nàng, "Ta chỉ muốn cùng nàng tiếp xúc nhiều hơn một chút thôi, không nghĩ tới. . . . . Sau này. . . . . Ta sẽ không làm như vậy nữa. . . . ."

Lâm Lang thấy bộ dạng dè dặt lúng túng của Quân Thương thì lại hết sức kinh hãi. Vãng sinh Thành chủ không câu nệ thế tục, hành động điên cuồng tùy hứng có tiếng, ngay cả Hoàng đế cũng không thêm dè vào mắt; mà nàng trong mắt người ngoài chỉ là một tiểu nữ tử không quyền không thế mà thôi. Nếu không phải trong lòng Quân Thương thật sự yêu thích nàng thì hẳn cần gì phải nói chuyện cẩn thận với nàng như thế này? Hơn nữa, nàng cũng đâu có gì đáng giá lợi dụng để hắn tổn công tính kế như vậy? Bỗng nhiên Lâm Lang mơ hồ cảm thấy có chút xúc động trong lòng, chẳng qua khi còn sống nàng đã bị treu đùa lừa gạt đến tận thâm, nên lúc này cũng không dám mạo hiểm tin tưởng nữa.

Trong xe ngựa nhất thời trở nên yên tĩnh.

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch ở bên ngoài điều khiển xe cũng dừng lỗ tai lên chăm chú theo dõi động tĩnh bên trong. Nghe một lúc lâu cũng chỉ loáng thoáng được mấy từ, Tiểu Bạch ngoáy ngoáy lỗ tai nói: "Sao lại yên tĩnh như vậy?"

Tiểu Hắc khục khục cười: "Con đường này thật bằng phẳng!"

Tiểu Bạch vừa nghe vậy thì mắt liền sáng lên, rút roi ra bắt ngờ quát một cái, con ngựa bị giật mình, chạy lúc nhanh lúc chậm. Xe ngựa bị xóc lên xóc xuống, những tiếng "Ai nha" từ trong xe liên tiếp truyền đến, sau đó là tiếng Quân Thương lạnh lùng trách mắng: "Các người điều khiển xe kiểu gì vậy?"

Tiểu Bạch run rẩy một trận, nhìn Tiểu Hắc đang bình chân như vại ngồi bên cạnh. Tiểu Hắc liếc hắn một cái, bình tĩnh lên tiếng trả lời: "Thành chủ, do đường không bằng phẳng mà thôi!"

Quân Thương nặng nề hừ một tiếng, không nói với bọn hắn nữa mà quay sang dịu dàng trấn an Lâm Lang. Mặc dù biết Thành chủ của mình đối với phu nhân hết sức thâm tình nhưng Tiểu Bạch Tiểu Hắc cũng không nhịn được nổi hết da gà. Ngay cả Tiểu Hắc luôn luôn bình ổn cũng trợn to hai mắt —— Thành chủ từ bao giờ lại hành động có tính người như vậy chứ?

Thì ra lúc xe ngựa xóc lên một cái, đầu của Lâm Lang bắt ngờ va vào ngực Quân Thương, đầu gối thì đụng trúng vào thành xe bên cạnh, có lẽ da cũng bị đồ một mảng rồi. Chẳng qua nàng chỉ bị bắt ngờ một chút thôi, bị thương cũng không có cảm giác đau, nhưng Quân Thương vẫn thận trọng vén làn váy lên, tìm đúng nơi đầu gối bị thương xé một đường vải lộ ra làn da bị thương. Hắn dùng ngón tay xoa xoa cao thuốc vào chỗ đau cho nàng, tới tận lúc bôi thuốc xong, Lâm Lang mới nhớ tới "nam nữ thụ thụ bất thân", nhìn lại chiếc quần bị rách mất một mảng lộ ra đầu gối trắng hồng, nàng lúng túng vội vàng đem làn váy che kín lại, sắc mặt có chút khó coi.

Quân Thương thấy nàng như vậy chỉ thân nhiên nói: "Đầu gối với cánh tay của nàng cũng không khác nhau là mấy. . . . ."

Vốn dĩ ý của Quân Thương là đầu gối của nàng lộ ra ngoài cũng chẳng khác gì khi lộ cánh tay cả, nhìn cũng chả có gì. Nhưng lời này vừa nói ra, lại có chút giống như "về hồ không thành lại ra về chớ" (có thể hiểu đại khái là có cố gắng nhưng vẫn vô dụng). Trong lòng Lâm Lang cũng hiểu ý tứ của hắn, không nhịn được liền "Hi hi" một tiếng bật cười: "Đầu gối với cánh tay của người mới không khác nhau là mấy ấy!"

Về mặt Lâm Lang nhẹ nhàng như sóng xanh dập dờn, đôi mắt đen nhánh trong suốt rực rỡ, nụ cười này khiến cho mây đen tản đi, nháy mắt liền xua tan không khí căng thẳng trong xe ngựa!

Quân Thương nhất thời chỉ cảm thấy trăm hoa đua nở, ấm áp vui vẻ, cả trái tim cũng trở nên mềm mại. Hắn thầm nghĩ, vì để có thêm nhiều thời gian tiếp xúc với nàng mà làm ra nhiều chuyện ngốc nghếch như vậy, bây giờ cũng đáng giá rồi!

Ngoài xe, Tiểu Bạch vẫn luôn vênh tai lên nghe ngóng, thấy tiếng cười của Lâm Lang từ trong xe truyền đến thì hết sức vui mừng, quay sang Tiểu Hắc hô lên: "Phu nhân cười rồi nha. . . . ."

Lâm Lang ngồi trong xe nghe được tiếng Tiểu Bạch la lớn mới biết vừa rồi hai người nói những gì đều bị Tiểu Bạch nghe thấy hết. Trong thoáng chốc không khỏi có chút lúng túng đỏ mặt; trên mặt Quân Thương cũng len lén dâng lên một màu đỏ nhàn nhạt khả nghi, nhưng cả người hắn vẫn toát ra hơi thờ ơ lạnh lẽo, giọng nói thâm trầm: "Gần đây các người sống thoải mái quá rồi phải không?"

Tiểu Bạch giật mình vội vàng lên tiếng: "Thành chủ thứ tội!"

"Điều khiển xe cho tốt đi!"

Tiểu Bạch vội đồng ý một tiếng, nhìn qua gương mặt không có biểu cảm gì của Tiểu Hắc thì húng hắng ho vài cái, lập tức ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn. Nhưng đúng lúc này, xe ngựa lại xóc lên một trận, Lâm Lang chẳng may lại đụng đầu gối vào đúng chỗ cũ, Quân Thương tức giận rống to: "Khi trở về tự đi lãnh phạt!"

Tiểu Bạch không cam lòng, đau khổ ngập ngừng nói: "Lần này thật sự là do đường không bằng phẳng mà. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Quân Thương cùng Lâm Lang đều không nói chuyện nữa, không khí bên trong xe ngựa an tĩnh hòa thuận hơn bao giờ hết. Cùng với tiếng ngựa hí vang giòn giã, xe ngựa dừng ở trước cửa Thượng thư Phủ.

Tên thủ vệ giữ cửa vừa nhận ra ký hiệu của Vãng sinh Thành trên xe ngựa đã vội vàng chạy vào bên trong bẩm báo.

Tiểu Bạch Tiểu Hắc xoay người nhảy xuống xe, cung kính cúi đầu: "Bẩm Thành chủ. . . . . Phu nhân, đến Thượng thư Phủ rồi !"

Trong xe ngựa, Quân Thương nghe thấy giọng nói của Tiểu Bạch Tiểu Hắc thì trong lòng khẽ động, nhanh như vậy đã tới rồi?

Lâm Lang cũng có chút sững sờ, đã đến rồi sao?

Quân Thương thấy Lâm Lang đột nhiên sững sờ, cho rằng là do Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc gọi nàng là phu nhân mới khiến nàng không vui, liền trầm giọng phân phó: "Về sau, các người cứ gọi là tiểu thư đi!"

Hắn không đành lòng ép buộc Lâm Lang làm bất cứ chuyện gì, nếu nàng cảm thấy xưng hô kiểu này khiến nàng không thoải mái thì cứ đổi sang kiểu xưng hô khác là được —— dù có xưng hô như thế nào đi nữa thì vị trí của Lâm Lang trong lòng hắn vĩnh viễn đều không thay đổi!

Tiểu Hắc Tiểu Bạch đồng thanh hô tuân mệnh, tuy nhiên Quân Thương cùng Lâm Lang vẫn ngồi yên lặng, không ai có ý định xuống xe. Gió nhẹ nhàng thổi bay màn che, trong xe ngựa yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy rõ ràng, không khí có chút ngột ngạt khó hiểu.

Lại nói Lâm Lang nghe thấy lời phân phó của Quân Thương thì trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời, cứ quanh quẩn đây đưa đến khó chịu. Nhưng đây không phải là điều nàng vẫn muốn sao? Bắt đầu từ việc thay đổi cách xưng hô, sau đó hoàn toàn phải sạch quan hệ với Quân Thương, về sau hai người trở thành những kẻ xa lạ. . . . .

Trái tim Lâm Lang đột nhiên trở nên căng thẳng, trong thoáng chốc nàng sợ mình lại tiếp tục suy nghĩ lung tung cái gì đó, liền húng hắng một tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh trong xe; sau đó nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu, vén rèm lên từ trên xe ngựa nhảy xuống!

Đúng lúc Lâm Lang ngẩng đầu lên đã thấy một nhóm người chạy ra đứng chờ ở trước cửa lớn Diệp phủ. Diệp Thượng thư dẫn đầu bước tới, ở ngay đằng sau là Tô phu nhân đã mấy ngày không gặp. Mặc dù bà đã trang điểm rất kỹ nhưng sắc mặt vẫn có chút trắng bệch, một thân váy gấm thêu hoa hồng, bộ dạng cũng có thể coi là đoan trang hoa lệ.

Còn Diệp Cẩm Huyền mặc một chiếc váy gấm dài chấm đất thêu hoa mẫu đơn, họa tiết chân váy là rặng mây màu xanh lục, cổ áo mở rất lớn, bên hai bà vai chỉ có một tầng lụa mỏng; gần như là thấy hết được khuôn ngực trắng nõn. Trang sức lấp lánh trên búi tóc cũng là họa tiết mẫu đơn phù hợp với y phục. Sắc mặt nàng ta tươi tắn, nụ cười rạng rỡ như hoa, có thể thấy được nàng ta chuẩn bị y phục cùng trang điểm rất tỉ mỉ. Tuy nhiên dường như việc đi lại có chút khó khăn, phải cần có hai nha hoàn hai bên đỡ lấy mới đứng vững được.

Diệp Thượng thư thấy Lâm Lang từ trên xe ngựa nhảy xuống thì sắc mặt có chút không vui, nhưng cũng không trách móc điều gì. Tô phu nhân đã cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy Lâm Lang nên càng không có lý do mở miệng. Chỉ có Diệp Cẩm Huyền thấy vậy thì ra vẻ thương tâm nói: "Muội muội, bây giờ đã không còn giống ngày xưa nữa, muội nên chú ý hành động cử chỉ của mình một chút, đừng làm mất thể diện của Diệp phủ chúng ta. Tùy ý từ xe ngựa nhảy xuống như vậy, sao còn giữ được phong thái của một tiểu thư khuê tử nữa chứ? Cái này cũng chính là không để ý tới mặt mũi của Thành chủ rồi."

Diệp Cẩm Huyền nói những lời này cũng chả khác nào chỉ thẳng vào mũi Lâm Lang mà nói: “muội đúng là một kẻ không được dạy dỗ” mà!

Quả nhiên, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Lang cũng toát ra một tia khinh bỉ. Ai mà chẳng biết, trước kia ở trong phủ này địa vị của Diệp Lâm Lang còn không bằng một nha hoàn hạ đẳng nhất. Hiện tại được Vãng sinh Thành chủ coi trọng, Lâm Lang trong mắt bọn họ chính là từ chim sẻ đột nhiên biến thành Phượng Hoàng, nhưng chim sẻ dù thế nào cũng chỉ là chim sẻ mà thôi, có làm thế nào cũng không thể giống Phượng Hoàng được! Nói cho cùng, Lâm Lang cũng chỉ là một thứ nữ không có giáo dưỡng, ngược lại Đại tiểu thư của bọn họ, hành động cử chỉ nhu hòa tao nhã, cả người toát ra phong phạm của một đích nữ danh gia vọng tộc!

Lâm Lang không có tâm tình cùng nàng ta tranh luận, chỉ khẽ nhếch khóe miệng nói: "Phụ mẫu đều đang ở đây cũng chưa phải là già! Ngay cả phụ thân còn chưa cần người hầu giúp nâng đỡ, vậy mà tỷ tỷ đã không thể tự đứng được rồi à?"

Lời này của Lâm Lang chính một câu hai nghĩa, thứ nhất là châm chọc Diệp Cẩm Huyền lớn tuổi, thứ hai là nói Diệp Cẩm Huyền bất kính đối với phụ thân! So sánh giữa hai người mà nói, việc Lâm Lang từ trên xe ngựa nhảy xuống căn bản chỉ là hành động nhỏ nhoi mà thôi.

Diệp Cẩm Huyền nghe xong, trong lòng uất hận muốn chết, nhưng một câu phản bác cũng không nói ra được, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, lùi sang một bên!

Lại nói, trong lòng Diệp Cẩm Huyền cũng đã sẵn buồn bực, chiều hôm qua vừa tỉnh dậy, nàng phải trải qua một giấc mộng hết sức kinh khủng. Trong

mộng của nàng, Diệp Lâm Lang. . . . . nhớ lại mà cả người vẫn còn run rẩy bầy. Không những thế, vừa mới khê động thân thể lại có cảm giác đau đớn khắp người. Ngay trong ngày đã mời ngự y đến xem suốt đêm, nhưng vẫn không biết là bị làm sao, mạch tượng hỗn loạn nhưng bên ngoài lại không hề bị thương. Sau khi phải uống vô số bát thuốc đắng ngắt mới mê man đi vào giấc ngủ. Sáng nay vừa tỉnh lại, thì liền có nha hoàn đến bẩm báo nói Vãng sinh Thành chủ cùng nhị tiểu thư đã trở lại, thỉnh nàng ra ngoài cửa nghênh đón!

Diệp Cẩm Huyền tất nhiên là luôn khinh thường Lâm Lang, vốn dĩ không muốn đi nghênh đón, nhưng lại e ngại Vãng sinh Thành chủ. Nhớ tới bộ dạng tuấn lãng lãnh khốc của hắn, so với Triệu Tề thì từ hắn toát ra hơi thở nam nhân thành thực vững vàng hơn nhiều. Trong lòng thầm tính toán, làm hoàng hậu thì tính là cái gì? Không phải trước giờ Triệu Tề làm việc vẫn phải nhìn sắc mặt của Vãng sinh Thành chủ hay sao? Nếu nàng có thể trở thành Thành chủ phu nhân. . . . . thì đó mới chính là chuyện tốt nhất!

Diệp Cẩm Huyền thầm nghĩ, tuy rằng Lâm Lang không còn điên điên khùng khùng như trước nữa, nhưng dù sao cũng đã điên loạn nhiều năm như vậy, so với nàng từ nhỏ tiếp nhận giáo dưỡng dành cho quý nữ danh gia vọng tộc thì đúng là một trời một vực. Nếu có thể hung hăng dẫm đạp thể diện của Lâm Lang, khiến cho nàng ta phải xấu mặt, thì Vãng sinh Thành chủ còn chịu cưới nàng ta mới là lạ.

Đúng lúc Diệp Cẩm Huyền lại nhìn thấy Lâm Lang từ trên xe nhảy xuống thì vội nắm ngay lấy cơ hội châm chọc Lâm Lang một phen. Nhưng thật không ngờ, Lâm Lang không những không để ý mà chỉ cần một câu nói đã khiến Diệp Cẩm Huyền tức điên lên như vậy.

Khi Lâm Lang xuống xe, Quân Thương không xuống theo nàng, nhưng lúc này lại nghe thấy có giọng nói ở bên ngoài liền vén màn đi ra. Diệp Thượng thư vội vàng nghênh đón, khom mình hành lễ: "Tham kiến Thành chủ!" Sau đó lại liếc mắt sang nhìn Lâm Lang, "Tiểu nữ càn rỡ, đã khiến Thành chủ bận tâm rồi!"

Quân Thương xuống xe, thân hình cao lớn rần rori toát ra khí phách đầy bản lĩnh, ánh mặt trời rơi vào gương mặt tuấn lãng của hắn, rực rỡ như thần tiên hạ phàm, quý khí bức người, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Diệp Cẩm Huyền vừa thấy hắn, ánh mắt lập tức trở nên si ngốc, gò má thoáng đỏ bừng.

Quân Thương thấy nhiều người vây quanh cửa như vậy thì chỉ hơi nhíu mày, cũng không để ý tới bọn họ, quay sang Lâm Lang nói: "Lang nhi, nàng không mời ta vào trong ngồi một chút sao?"

Lâm Lang còn chưa kịp mở miệng, Diệp Cẩm Huyền đã vội vàng tiến lên ôn nhu nói: "Thành chủ đưa muối muối trở về, dĩ nhiên là cần phải cảm tạ Thành chủ thật tốt rồi. Thành chủ, thỉnh ngài vào bên trong nghỉ một chút!"

Vốn dĩ, Diệp Thượng thư nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền ăn mặc duyên dáng mặn mà như vậy thì có chút không hài lòng, nhưng dù sao ít ngày nữa nàng cũng được sắc phong thành Hoàng Hậu rồi. Về sau quân thần khác biệt, ông cũng không muốn cùng nữ nhi có hiềm khích không đáng có nên mới mắt nhắm mắt mở không nói gì. Sau khi ra ngoài, Diệp Cẩm Huyền lại muốn làm cho Lâm Lang mất thể diện nhưng không ngờ còn bị vài câu nói đơn giản của Lâm Lang khiến cho mặt hết mặt mũi; lúc này ông cũng định lên tiếng để Diệp Cẩm Huyền an phận một chút. Lại không nghĩ rằng nàng còn không biết hối cải, thậm chí ngay cả khách chủ cũng không phân biệt rõ ràng —— rốt cuộc ông có còn là chủ nhân của Diệp gia này nữa hay không?

Diệp Thượng thư háng giọng một cái, nhưng cũng không có mở miệng trách móc gì, chỉ có thể bước tới lướt qua Diệp Cẩm Huyền, tự mình thỉnh Quân Thương vào phủ.

Quân Thương thấy Diệp Thượng thư đích thân mời vào, cũng chẳng để ý, chỉ chăm chăm nhìn Lâm Lang.

Lâm Lang đau đầu liếc hắn một cái: "Vào đi!" Nói xong liền vượt qua mọi người tiến vào bên trong!

Diệp Thượng thư thấy vậy, vội vàng nịnh nọt cười nói: "Chuyện này. . . . . Ngài xem nha đầu này, đã khiến Thành chủ chê cười, chê cười rồi!"

Diệp Cẩm Huyền thoáng thấy Quân Thương muốn đi theo Lâm Lang tiến vào thì lập tức nhảy ra, then thùng e lệ nói: "Bách Thảo viên của muối muối đang phải tu sửa, nếu Thành chủ không ngại thì có thể tới Phương Huyền các ngồi một chút đi!"

Ngay đến một cái liếc mắt Quân Thương cũng không thèm cho nàng ta, chỉ nhìn theo hướng Lâm Lang mà đi tới. Trong lòng Diệp Cẩm Huyền dâng lên một cỗ ghen ghét cùng không cam lòng. Ngay tại lúc Quân Thương đi ngang qua người nàng ta, thân thể Diệp Cẩm Huyền nghiêng một cái, hét lên một tiếng "ai u", giả bộ trật chân ngã nhào vào lòng Quân Thương.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Trong suy nghĩ của Diệp Cẩm Huyền, một mỹ nữ tuyệt sắc như nàng ta mà chẳng may có bị vấp ngã thì Quân Thương không thể nào chỉ ngồi yên mà không màng đến. Chỉ cần hắn chịu đỡ lấy nàng thôi thì tất cả cứ theo thế mà thuận nước đẩy thuyền rồi. . . . .

Chẳng qua, Diệp Cẩm Huyền không thể ngờ, trong mắt Quân Thương lại chỉ có mỗi Diệp Lâm Lang, ngay cả liếc mắt cũng không thèm cho nàng ta lấy

một cái. Lúc đi ngang qua chỗ Diệp Cẩm Huyền còn khể nghiêng người sang một bên giống như đang tránh né thứ gì đó không sạch sẽ vậy. Hắn vượt qua nàng hướng về phía cổng lớn mà bước tới, mà nàng ta lại không lấy lại được thăng bằng, lập tức ngã bở nhào về phía trước. Quân Thương đi qua được hai bước, liền nghe đằng sau đánh "Rầm" một tiếng như âm thanh của vật nặng ngã xuống đất, hắn không khỏi có chút chán ghét nhíu mày.

Diệp Cẩm Huyền bị ngã bất ngờ, không cẩn thận bị sỏi chân, nàng ta kêu rên lên một tiếng. Tô phu nhân thấy nữ nhi bảo bối bị ngã đau, vội vàng nhào tới: "Huyền Nhi, bảo bối của nương, ngã có đau lắm không?"

Diệp Cẩm Huyền cứ nghĩ rằng Quân Thương chắc chắn sẽ đỡ mình nên đã làm ra cú ngã xuống rất thật. Lúc này, mấy đồ trang sức trên đầu nàng ta cái thì xô bên này, cái thì vẹo bên kia. Y phục trên người dính đầy bùn đất, mặt mũi xám xịt nhăn nhó. Trước một màn đặc sắc bất ngờ này, đám nha hoàn cùng ma ma đứng phía sau nàng ta chỉ biết trợn tròn mắt, đứng im như phỗng.

Diệp Thượng thư thấy vậy, quay qua nói lớn: "Các người còn đứng đó làm cái gì? Chưa cảm thấy mắt mặt sao? Mau đỡ đại tiểu thư đi vào!"

Mọi người lúc này mới giật mình hoàn hồn, vội vàng ba chân bốn cẳng xúm vào nâng Diệp Cẩm Huyền dậy đưa về Phương Huyền các. Tô phu nhân thì liên tục kêu phải đi gọi thái y, định phái hạ nhân đi mời thì lại bị đại nha hoàn Ngọc Châu ngăn cản, nàng ta nói với Tô phu nhân chỉ nên cho mời thầy lang thông thường ở bên ngoài đến thôi!

Tô phu nhân thấy vậy thì không khỏi cảm thấy tức giận. Ngọc Châu liền khéo léo giải thích, thầy lang giỏi trong Kinh thành không thiếu, hơn nữa sẽ tiết kiệm thời gian hơn so với việc đi vào cung mời thái y. Tô phu nhân thấy bộ dạng nữ nhi đang thống khổ vì đau đớn thì đành phải đồng ý.

Thầy lang chuẩn đoán Diệp Cẩm Huyền chỉ là bị trẹo chân, không có gì đáng lo ngại. Lúc này Tô phu nhân mới thoáng thả lỏng yên tâm, tiễn thầy lang ra cửa, dặn dò hạ nhân chăm sóc nữ nhi, sau đó mới gọi Ngọc Châu đi cùng bà về Lưu Ly các.

Ngọc Châu đã sớm đoán được nhất định Tô phu nhân sẽ vặn hỏi mình, vì vậy vừa vào viện đã lập tức cúi đầu quỳ xuống nói: "Ngọc Châu tự ý làm vậy, xin phu nhân trách phạt!"

Đúng là ban đầu Tô phu nhân thực sự rất tức giận, nhưng sau đó lại nghĩ, Ngọc Châu vốn là tâm phúc của bà, huống hồ từ trước đến nay chưa từng làm việc gì mà không có nguyên do. Thấy hành động quỳ xuống nhận sai của Ngọc Châu, Tô phu nhân cũng chỉ bình thần nâng chén trà, gạt gạt vài cái, thông thả uống một ngụm rồi mới mở miệng: "Ta biết người làm việc luôn ôn hòa, suy nghĩ tính toán chu toàn mọi việc. Hôm nay người ngăn cản không cho người vào cung mời thái y, tất phải có lý lẽ của người, hãy nói xem——" Dừng một chút, sắc mặt Tô phu nhân thoáng trầm xuống đầy ẩn ý: "Nhưng nếu không nói ra được một lý do thực sự chính đáng thì xem bản phu nhân sẽ giáo huấn người như thế nào!"

Trong lòng Ngọc Châu hiểu rõ những năm gần đây Tô phu nhân muốn làm gì cũng phải dựa vào nàng ta, nên trước khi trừng phạt nàng ta làm sai việc gì thì nhất định sẽ tra hỏi trước. Điều này đúng là hợp với tính toán của Ngọc Châu, bởi vì nàng ta tin chắc rằng chỉ cần Tô phu nhân nghe nàng ta giải thích thì tuyệt đối sẽ không những không trừng phạt, mà có khi nàng ta lại còn được khen thưởng nữa ấy chứ!

Lúc này, Ngọc Châu ngẩng đầu lên, giọng điệu chân thật nói: "Phu nhân, việc đại tiểu thư bị thương ngày hôm nay tuy rằng là do sơ ý, nhưng miệng lưỡi thiên hạ khó lường, nếu truyền đến tai vị kia ở trong cung thì sự tình có lẽ sẽ không đơn giản như vậy!"

Ngọc Châu chỉ nói đúng một câu mà lại khiến Tô phu nhân thoáng chốc toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Bây giờ bà mới nghĩ lại cử chỉ quái dị của Diệp Cẩm Huyền, mấy lời châm chọc của Diệp Cẩm Huyền nhằm vào Diệp Lâm Lang, rồi đến ánh mắt nhìn Quân Thương, còn cả động tác ngã xuống của nữ nhi nữa. . . . . Tô phu nhân lập tức sáng tỏ, thì ra nữ nhi của bà là nhìn trúng Vãng sinh Thành chủ!

Trong lòng Tô phu nhân đắn đo, mặc dù Triệu Tể là Hoàng đế nhưng vẫn phải e dè đối với Vãng sinh Thành chủ vài phần. Xem ra quyền thế của Vãng sinh Thành chủ còn lớn hơn cả Hoàng đế nữa. Nếu nữ nhi của bà có thể gả cho Vãng sinh Thành chủ thì cũng là chuyện tốt; lại nói, luận về dung mạo hay học thức thì nữ nhân thấp hèn kia sao có thể so sánh được với Huyền nhi chứ?

Nhớ tới Diệp Lâm Lang, Tô phu nhân bất giác rung mình. Đến bây giờ bà vẫn không biết ngày đó ở Bách Thảo Viên đã xảy ra chuyện gì. Tất cả hành động của mình bà đều biết, nhưng lại không thể không chế được động tác của cơ thể. Còn lão hòa thượng kia nữa, bà có phải hạ nhân tới Phật Quang tự hỏi thăm thì được biết trong tự không hề có hòa thượng nào như vậy—— nghĩ có lẽ chắc không thể nào là ma quỷ được, nên bà dám chắc nhất định là do Diệp Lâm Lang giở trò.

Trong lòng Tô phu nhân căm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như trước kia có đem tiện nhân đó ra đánh chết thì cũng không có người nào dám nói gì.

Vốn dĩ, Diệp Cẩm Huyền muốn mượn tay Vãng sinh Thành chủ để diệt trừ nàng ta, nhưng không thể ngờ Vãng sinh Thành chủ lại là một nam nhân tuấn lãng bất phàm. Tiện nhân kia lại được Vãng sinh Thành chủ coi trọng, còn Diệp Thượng thư cũng liên tục dặn dò bà không được tiếp tục gây khó dễ cho hai ả tiện nhân đó, việc nào có thể nhìn thì nhìn. Do vậy mà bà cũng không thể làm ra những hành động thiếu suy nghĩ nữa!

Tô phu nhân càng nghĩ càng thấy Diệp Cẩm Huyền gả cho Vãng sinh Thành chủ đúng là quá tốt!

Nếu Diệp Cẩm Huyền thực sự có thể gả cho Vãng sinh Thành chủ thì chuyện hôm nay dù có bị truyền vào trong cung thì vị kia có biết, cũng không thể nào làm gì được. Nhưng nếu. . . . . ngộ nhờ chẳng may chuyện này không thành, vị trong cung kia nghe thấy lời đồn đại không hay thì e rằng ngôi vị hoàng hậu, Cẩm Huyền cũng không ngồi vào được!

Trước mắt phải lập kế hoạch, tính toán thật kỹ lưỡng. Còn việc xảy ra hôm nay thì tuyệt đối không thể để truyền ra ngoài!

Tô phu nhân nghĩ xong, lập tức cho gọi tất cả quân sự trong phủ tới, phân phó bọn họ nghiêm cấm không được để chuyện ngày hôm nay truyền đi. Nếu

bà biết có người để lộ sự tình thì bọn họ cứ cẩn thận cái đầu của mình đi!

Thu xếp xong xuôi, Tô phu nhân vẫn chưa cảm thấy yên tâm, liền tìm mấy người thân cận, lệnh cho bọn họ không cần làm gì cả, chỉ cần mỗi ngày đi khắp phủ tuần tra, nếu thấy có người lén lút bàn tán thì cứ tìm kẻ đầu têu xử trí bí mật là được!

Tô phu nhân làm xong tất cả mấy việc đó, lúc này mới có chút yên lòng quay lại Phương Huyền các với nữ nhi!

Trong Phương Huyền các, đám nha hoàn với ma ma đều đứng ở ngoài hành lang, chỉ có Thái Diên ở trong phòng hầu hạ Diệp Cẩm Huyền.

Nàng ta ngồi dựa ở trên giường, nghe Diệp Thượng thư nổi giận đùng đùng trách mắng.

Diệp Thượng thư chỉ hận rèn sắt không thành thép, đem việc xảy ra ngày hôm nay kể ra từng cái một, còn phân tích rõ ràng lợi hại; sau đó nhìn Diệp Cẩm Huyền đang uể oải tựa ở đầu giường, hàm ý sâu xa mà chất vấn: "Huyền Nhi, không phải phụ thân muốn trách con. Nhưng con xem, hôm nay đã làm ra những chuyện tốt đẹp gì?"

Diệp Cẩm Huyền cũng không bận tâm, lơ đãng ngáp một cái: "Phụ thân, con đang cảm thấy rất nhức đầu, người đừng nói gì nữa có được không?"

Diệp Thượng thư ghen hờn, hung hăng ho khan một trận: "Con. . . . . Xem ra thật đúng là lão già này đã làm hư con rồi. Đừng tưởng rằng mình có thể ngồi vào ngôi vị hoàng hậu mà lão già ta không thể nhúng tay vào chuyện của con nữa. Dù có đi đâu thì con cũng là nữ nhi của ta mà thôi!"

Diệp Cẩm Huyền từ chối cho ý kiến, xoay người phân phó Thái Diên rót chén trà. Hành động này chẳng khác nào rót thêm dầu vào lửa giận của Diệp Thượng thư, ông xông lên chop lấy chén trà quăng mạnh xuống đất, chỉ vào y phục hoa lệ mà tùy tiện hờ hang của nàng ta rống giận: "Nhìn y phục của con một chút xem, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, phải luôn giữ gìn khí chất đoan trang. Còn cái thứ y phục này, hình thức thô tục, màu sắc lòe loẹt. Sao còn ra dáng tiểu thư khuê tú, tác phong của mẫu nghi thiên hạ nữa chứ?"

"Còn có chuyện ngày hôm nay, nếu để cho hoàng thượng biết, ngài sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Kỳ thực, điều Diệp Thượng thư lo lắng nhất cũng chính là việc này. Diệp Cẩm Huyền được sủng ái thì hiển nhiên ông sẽ thu được rất nhiều lợi ích; nhưng nếu Diệp Cẩm Huyền khiến Hoàng thượng chán ghét thì chỉ sợ Diệp gia cũng không tránh khỏi bị liên lụy!

Diệp Cẩm Huyền nghe Diệp thượng thư nói như thế thì vẫn không thêm để ý mà còn lớn lối: "Ngôi vị Hoàng hậu này con còn chưa thấy vừa ý đâu! Người nào thích thì đi mà làm đi. . . . ." Nàng ta nói xong lại hạ giọng nũng nịu với Diệp Thượng thư, "Phụ thân, bây giờ con muốn làm Thành chủ phu nhân cơ. Người có thể giúp con một chút được không?"

Diệp Thượng thư nghe xong thì tức giận tới nổi đứng không vững, ông ta bất ngờ giơ tay lên tát Diệp Cẩm Huyền một cái thật mạnh.

"Con. . . . . Nghịch nữ!"

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Cẩm Huyền còn chưa bị Diệp Thượng thư trách mắng lần nào, không ngờ lần này không những bị giáo huấn mà còn bị ăn thêm một bạt tai, nàng ta bị đánh tới choáng váng, lắp bắp nói: "Phụ thân. . . . . sao người lại đánh con?"

Diệp Thượng thư giơ tay như muốn đánh thêm một cái nữa thì bị Tô phu nhân chạy vào chặn lại. Tô phu nhân nhào vào ôm chầm lấy Diệp Cẩm Huyền khóc lớn: "Con ơi. . . . . thật khổ thân con. . . . ." Khóc hai tiếng, lại thấy Diệp Cẩm Huyền nước mắt rơi là chỗ, trên mặt rõ ràng có dấu nắm ngón tay, đau lòng không thôi. Bà quay đầu khóc lóc kể lể với Diệp Thượng thư, "Dung mạo của nữ nhi quý trọng, ông đánh con như vậy thì trực tiếp đem hai mẹ con tôi đánh chết luôn đi. . . . ."

"Mẹ con tôi thật đúng là bất hạnh. . . . . ông đánh chết chúng tôi đi, hai mẹ con tôi đến Âm Phủ làm bạn với nhau!"

Diệp Thượng thư tức tới đến run rẩy, hồi lâu sau mới nói: "Bà. . . . . hai người, bà hỏi nữ nhi bảo bối của bà xem nó đã làm ra cái chuyện tốt gì!" Nói xong liền sập cửa đi ra ngoài!

Một lát sau, hai mẹ con Tô phu nhân cũng dừng khóc, bà phân phó Thái Diên ra khỏi phòng. Hai người ở bên trong thì thào nửa ngày, sau đó mới kêu nha hoàn bưng nước đi vào, Tô phu nhân trang điểm cẩn thận lại một lần nữa. Lúc bà bước ra khỏi Phương Huyền các, đầu lông mày nhíu lên đắc ý, bên môi ẩn giấu một nụ cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Thời điểm màn kịch ở cửa diễn ra, Lâm Lang đã đi quẹo vào bên trong, nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Diệp Cẩm Huyền khi ngã xuống. Thấy Quân Thương đuổi theo, nàng liền mở miệng trên ghẹo hân: "Quả thực không tệ! Còn có mỹ nhân muốn nhảy vào lòng người mà ôm ấp yêu thương nha. Nhưng dù sao người ta cũng là nữ tử, người cũng nên giữ mặt mũi cho nàng ta một chút. Làm như vậy không hay lắm đâu. . .

..."

Lâm Lang vừa nói vừa ngoái đầu lại nên không chú ý nhìn đường đi phía trước. Vừa nói xong thì suýt chút nữa lao vào bồn hoa trong viện. Quân Thương vội vàng đưa tay giữ lấy nàng, giọng nói vừa bắt đầu đi lại vừa cung chiêu: "Nàng chú tâm đi đường cẩn thận đi!"

Hai người về tới Bách Thảo viên, vào nhà thì gặp Lăng phu nhân cùng Thiển Ngừ. Tất nhiên, Lâm Lang không tránh khỏi việc bị Lăng phu nhân gặng hỏi về chuyện xảy ra ngày hôm qua. Nàng chỉ nói là ra ngoài đi dạo một chút, về hơi trễ, lại bị lạc đường, đúng lúc đó gặp được Quân Thương nên hai người đã ở lại khách điểm trọ một đêm.

Lăng phu nhân hiển nhiên không thực sự tin tưởng lý do của nàng nhưng lại ngại vì Quân Thương đang ở đây, cũng không cố hỏi thêm nữa. Bà quay sang hỏi tại sao Quân Thương lại đã giúp nữ nhi của mình. Mặc dù Quân Thương nói chuyện lạnh nhạt nhưng đối với Lăng phu nhân lại cực kỳ khách khí, khiến bà nhất thời cảm thấy rất vui vẻ.

Không lâu sau, Diệp Thượng thư mang theo gương mặt già nua tự mình đi tới Bách Thảo viên tìm Quân Thương để thay mặt Diệp Cẩm Huyền nhận lỗi. Còn uyển chuyển ngỏ ý muốn mời Quân Thương ở lại Thượng thư Phủ dùng bữa. Thậm chí còn nói, Vãng sinh Thành không có sản nghiệp tại Kinh thành, nên nếu Quân Thương không chê thì có thể trực tiếp ở lại Thượng thư Phủ. Nhưng không ngờ Quân Thương nhìn lướt qua Bách Thảo viên một lượt, hừ lạnh một tiếng nói: "Ở tại Thượng thư Phủ? Tuy rằng cuộc sống của bốn tọa không quá an nhàn sung sướng, nhưng cũng không nghèo túng tới nỗi giống một tên ăn xin ngoài đường như vậy."

Chỉ một câu nói mà khiến Diệp Thượng thư xấu hổ đến đỏ bừng mặt, đành ấp úng nói: "Lão thần đã sớm muốn hai nàng dọn đến viện khác, nhưng phu nhân và Lâm Lang không chịu. Lão thần bất tài chỉ có thể làm lại căn nhà gỗ mới cho các nàng mà thôi!"

Quân Thương nghe xong, chỉ cười cười: "Rất tốt! Nhưng những ván gỗ trong viện này đều là thứ gỗ hạ đẳng để đã nhiều năm, e là bên trong đã mọt một hư hại không ít rồi. Ngay cả người dân bình thường còn không thêm dùng mà Thượng thư Phủ lại sử dụng để xây phòng ốc. Đủ để thấy Diệp Thượng thư quả thật là một vị quan thanh liêm!"

Gương mặt già nua của Diệp Thượng thư càng trở nên vắn vẹo, sắc mặt xanh đỏ đen trắng thay đổi liên tục. Ông ta lấy lại bình tĩnh, giả bộ cá giận nói: "Lão thần cũng không hiểu việc này là như thế nào, chỉ biết xuất bạc để người hầu xử lý. Nếu thật sự như Thành chủ đã nói thì xem ra lão thần đã bị người ta lừa gạt rồi. Lão thần nhất định sẽ truy cứu rõ chuyện này."

Quân Thương nghe ông ta nói như vậy thì lại tiếp tục bồi thêm một câu nữa: "Ta thấy các viện khác của Thượng thư Phủ đều làm từ gỗ lim Đại Lương thượng hạng, không biết Diệp Thượng thư muốn dùng loại gỗ nào để xây lại phòng ốc ở Bách Thảo viên đây?"

Diệp Thượng thư còn chưa kịp trả lời, Quân Thương đã nói tiếp: "Mặc dù Bách Thảo viên ở nơi hẻo lánh này nhưng cũng là một tiểu viện. Nếu dùng ván gỗ phế phẩm, chỉ sợ truyền ra ngoài sẽ có những lời đồn đại không hay ho lắm đâu!"

Tuy rằng Quân Thương giống như đang cùng Diệp Thượng thư bàn luận chuyện nhà nhưng toàn thân lại tản ra khí thế ép người. Diệp Thượng thư tất nhiên không dám phản bác lời của Quân Thương, chỉ sợ chọc giận vị Diêm Vương nham hiểm này. Hơn nữa thái độ của ông ta đối với Lâm Lang trước kia, đã sớm khiến ông ta cảm thấy thấp thòm không yên rồi, chỉ lo sẽ bị truy cứu thôi.

Lúc này nghe Quân Thương nói ván gỗ chỉ là phế phẩm thì sợ hấn nghĩ là mình bạc đãi Lâm Lang, liền lập tức cướp lời nói: "Đúng, đúng, tất nhiên, Lâm Lang là máu mủ ruột thịt của lão thần. Chỉ là đứa nhỏ này trước kia bị bệnh, triều đình lại hỗn loạn, lão thần mới không có thời gian chú ý đến nữ nhi nhiều hơn. Hiện tại nữ nhi đã trưởng thành còn khỏe mạnh như vậy, lão thần nhất định phải bồi thường cho nữ nhi tất cả, chỉ hận không thể mang hết những thứ tốt nhất đến cho nữ nhi mà thôi. Xin Thành chủ cứ yên tâm."

Quân Thương nghe thấy lời cam đoan của ông ta, hài lòng khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, bốn tọa còn có chút chuyện, có thể sẽ phải ở lại Kinh thành một thời gian. Bốn tọa ở tạm trong biệt viện Vân Hoa phía tây của phủ đi. Nếu có chuyện gì, Diệp Thượng thư tùy lúc cũng có thể đi tìm bốn tọa!"

Quân Thương đứng dậy cáo từ, Lâm Lang chủ động tiến lên, cười một tiếng với hắn: "Cảm ơn!"

Mọi người đều cho rằng Lâm Lang đang cảm tạ Quân Thương bởi vì chuyện ngày hôm qua hắn giúp đỡ nàng nên cũng không quá để ý. Nàng tiễn Quân Thương ra ngoài, Diệp Thượng thư cũng vội vàng vàng chạy theo sau!

Lâm Lang nhìn theo bóng Quân Thương rồi đi, có chút suy nghĩ, Thượng thư Phủ vốn là nơi ở của Túc Thân Vương. Nhưng sau đó Túc Thân Vương bị nghi ngờ có âm mưu làm phản, bị tiên đế ban chết. Đúng lúc này, Diệp Thượng thư vừa từ Giang Nam tới Kinh thành, còn chưa có phủ riêng, mà Tô phu nhân lại là tỷ tỷ của hoàng hậu. Hoàng hậu chỉ nói mấy câu, tiên đế liền thưởng phủ của Túc Thân Vương cho Diệp Thượng thư. Theo cấp bậc dinh thự mà nói, phủ này xa hoa hơn Thượng thư Phủ gấp mấy lần. Gỗ lim Đại Lương thượng hạng cũng không phải thứ mà Thượng thư Phủ có thể tùy tiện được dùng!

Lâm Lang trong lòng cười thầm, mọi người đều biết, Vãng sinh Thành chủ hành động tùy ý, không câu nệ thế tục. Nếu Diệp Thượng thư dùng gỗ lim Đại Lương thì nhất định sẽ đắc tội với Triệu Tổ, nhưng mà không dùng thì lại đắc tội với Quân Thương. Thực là làm khó cho ông ta rồi!

Sau khi Quân Thương cùng Diệp Thượng thư rời khỏi, trong phòng cũng trở nên yên tĩnh. Lâm Lang ngồi xuống ghế nhỏ, ghé đầu vào vai Lăng phu nhân, ngược mắt lên nhìn bà. Sắc mặt Lăng phu nhân vẫn còn tái nhợt một chút, nhưng so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều. Hôm nay bà có thể đi liên tục trong viện được mười lăm phút đồng hồ mà không cần nghỉ.

Vừa rời Diệp Thượng thư tới đây, Lâm Lang có thoáng quan sát Lăng phu nhân, chỉ thấy hành động cử chỉ của bà hết sức quy củ, đúng lễ nghi nhưng về mặt lại luôn bảo trì lạnh nhạt, dường như không đem người trước mặt để ở trong lòng một chút nào!

Nàng hỏi: "Nương, người có còn tình cảm với phụ thân nữa không?"

Lăng phu nhân thấy Lâm Lang lộ ra một chút hành động trẻ con thì cười đến híp cả mắt. Đứa nhỏ này kể từ khỏi bệnh, mặc dù đối với bà luôn nhẹ nhàng mềm mỏng, hiểu thuận vô cùng, nhưng khí thế lại toát ra hơi thờ ơ lạnh lẽo. Cả người đều khoác lên một lớp mặt nạ, những suy nghĩ, tâm tư thật sự đều được ẩn giấu dưới lớp mặt nạ kia, khiến người khác không thể nào nhìn thấu. Có một số việc, Lâm Lang cố tình nói dối bà, nhưng không có nghĩa là bà cũng không biết, khiến mấy ngày nay, lo lắng trong lòng bà càng ngày càng tăng.

Lúc này, bộ dạng Lâm Lang đáng yêu như một con mèo nhỏ lười biếng, thu lại toàn bộ gai góc phòng bị trên người, Lăng phu nhân mới cảm thấy nữ nhi của mình giống như một nữ hài tử mười mấy tuổi!

Bà không muốn nữ nhi sống một cuộc đời mệt mỏi đau khổ giống như bà. Chỉ cần nữ nhi có thể sống thật vui vẻ hạnh phúc. . . . . những ân oán đời trước cũng không cần phải nhắc tới nữa!

Lăng phu nhân nhẹ vuốt tóc nàng, thủ thi: "Không, chỉ cần con sống tốt thì nương đã mãn nguyện rồi!"

"Nhưng. . . ." Lâm Lang rói rầm cau mày hỏi, "Nghe nói lúc nương còn trẻ đã vì phụ thân mà từ bỏ rời khỏi Liễu gia. Tình cảm sâu nặng như vậy sao có thể nói không còn là không còn được chứ?"

Thực ra có lúc chính Lâm Lang cũng không hiểu rõ, trước khi chết biết được người mình yêu lại chính là người muốn lấy mạng của mình. Lúc rơi từ trên Lạc Hoa lâu xuống, cảm giác tuyệt vọng phẫn hận bị thương cùng hối hận bất lực khi đó là không có cách nào hình dung được. Một lần nữa trở lại thế gian này, nàng thể muốn báo thù, nhất định phải đem những thống khổ mà nàng phải chịu trả lại gấp bội cho Triệu Tề. Đã vô số lần nàng tưởng tượng ra hoàn cảnh lúc nàng và hắn gặp lại nhau, nhưng không nghĩ tới bỗng dưng lại có thêm một người —— Quân Thương!

Kể từ khi gặp Quân Thương, Lâm Lang phát hiện ra, tất cả suy nghĩ của nàng đều từ từ đi lệch ra khỏi quỹ đạo dự định của nó. Tâm của nàng cũng càng ngày càng khó khống chế, nhưng thật lạ là nàng lại không bài xích loại cảm giác này —— Chẳng qua, một trái tim đã chết lại rung động một lần nữa, đây là chuyện đáng sợ tới nhường nào chứ!

Lăng phu nhân sững sờ: "Là ai nói với con chuyện này?" Rốt cuộc là người nào? Bà chưa bao giờ kể cho Lâm Lang nghe về quá khứ của mình.

"Là Thành chủ nói cho con biết!" Lâm Lang hoàn hồn, rất tự nhiên đem toàn bộ mọi chuyện đổ hết lên đầu Quân Thương, còn tiếp tục hỏi: "Nương vẫn chưa trả lời con! Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nương không thể không còn một chút tình cảm nào đối với phụ thân đúng không?"

Ánh mắt Lăng phu nhân rất bình thản, chỉ khẽ cười cười: "Tình cảm? Tình cảm có sâu đậm tới mấy thì theo thời gian cùng sự vô tình của ông ta cũng đã phai đi hết rồi!"

Khi bà tràn đầy hi vọng dẫn theo Lâm Lang đi tìm ông ta, cầu xin ông ta đừng gả Lâm Lang cho Vãng sinh Thành chủ, ngay lúc ông ta cự tuyệt với thái độ chán ghét rõ ràng kia đã đánh nát tia ảo tưởng cuối cùng của bà đối với ông ta —— trên đời này, tình cảm nào có thể chịu đựng được sức tàn phá của thời gian cùng sự vô tình như vậy đây?

Lăng phu nhân nhìn bộ dạng xúc động của Lâm Lang thì đột nhiên nhớ lại chuyện tối qua nàng không về nhà, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Lâm Lang, lúc trước con bị bệnh, chưa hiểu rõ quy củ yêu cầu đối với một nữ tử. Hiện tại đã khỏe mạnh rồi, tuy rằng đã được Hoàng thượng tứ hôn gả con cho Vãng sinh Thành chủ nhưng cũng không nên tiếp xúc quá gần gũi. Sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của con, nhớ chưa?" Trong yến tiệc, chuyện Triệu Tề phủ nhận việc tứ hôn, Lăng phu nhân không hề thấy cảm kích, nên mới chấp nhận việc Quân Thương cùng Lâm Lang có qua lại gặp gỡ. Nhưng dù sao qua đêm ở bên ngoài thật sự không phải là chuyện nhỏ!

Lâm Lang khẽ gật đầu đáp ứng, nàng vẫn còn đang đắm chìm trong câu trả lời của Lăng phu nhân khi nãy. Đúng vậy! Dù tình cảm có sâu đậm đến mấy thì theo thời gian cùng sự vô tình của đối phương, còn có thể còn dư lại được mấy phần đây? Giống như một vỏ rượu ngon mà bị gió thổi nắng chiếu, thì theo thời gian, hương vị vốn có của nó cũng bị tiêu tán hết mà thôi!

Lâm Lang lập tức ngồi thẳng người dậy nói với bà: "Nương, con ra ngoài viện đi dạo một chút, lát nữa sẽ quay lại dùng cơm!"

Lăng phu nhân dường như còn muốn nói với Lâm Lang điều gì đó, nhưng thấy tâm tình nàng vui vẻ, tựa như một con bướm bướm khoan khoái bay quanh trong viện thì chỉ cười lắc lắc đầu, chẳng qua trong đôi mắt lại tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Mấy ngày tiếp theo, Thượng thư phủ hết sức an tĩnh, Bách Thảo viên cũng khôi phục lại vẻ yên lặng vốn có của nó. Sức khỏe của Lăng phu nhân đã khá lên nhiều. Một ngày nay bà nghĩ đến việc ít ngày nữa Lâm Lang có thể xuất giá thì bắt đầu giảng dạy cho nàng từ công dung ngôn hạnh đến những cử chỉ lễ nghi thường ngày. Không nói tới các lễ nghi cử chỉ, nhưng về công dung ngôn hạnh thì có rất nhiều điều bản thân nàng lại không cho là đúng, khiến

Lăng phu nhân cảm thấy vô cùng nhứt đầu không biết phải làm sao.

Lâm Lang thấy bộ dạng của Lăng phu nhân giống như đang đi đánh trận thì không thể không giả bộ ham học một chút. Lăng phu nhân thấy nàng học hỏi đã khá thuần thục, lại tiếp tục đem vài vốc kim chỉ để lên mặt bàn muốn nàng học may vá, thêu thùa. Lần này, đầu Lâm Lang như muốn nổ tung ra rồi!

Vốn dĩ gia giáo của Tạ gia cũng có dạy nữ nhi các môn nữ công này, chẳng qua ở kiếp trước, Lâm Lang lại là trường hợp đặc biệt. Mấy đời Tạ gia chỉ có duy nhất một mình nàng là nữ nhi, nên hết mực được cưng nựng, chiều chuộng; muốn ngắm sao thì không ai dám cho trắng sáng. Hơn nữa khi nàng còn bé bản tính lại lười biếng, ngay mẫu thân cũng không ép được nàng phải học những thứ này. Về sau lớn hơn chút, phụ thân lại tận tay dạy nàng nghề buôn bán của gia tộc. Mẫu thân vì thương xót nữ nhi còn tấm bé yếu ớt, lúc nào cũng lo nàng nghỉ ngơi không đủ, nên chỉ cần có thời gian trống liền vội vội vàng vàng đưa nàng đi nghỉ, lấy đâu ra thời gian ép nàng học mấy cái kia nữa chứ?

Sau đó, phụ mẫu liên tiếp qua đời, thì lại càng không có ai nhắc tới vấn đề nữ công này. Hơn nữa, lấy điều kiện của Tạ gia thì muốn loại tranh thêu gì mà chả có, cần gì chính mình phải tự tay làm! Thành ra Lâm Lang ở kiếp trước gần như không biết tí gì về thêu thùa may vá.

Không phải sở trường trong hơn hai mươi năm qua, lại lần đầu tiên đụng đến kim chỉ, Lâm Lang nhìn đôi tay Lăng phu nhân thêu thùa thành thạo, chỉ một lát sau đã có một đoá hoa mai đẹp dễ xinh xắn nở rộ trên tấm lụa. Đến ngay cả Thiên Ngữ cũng có thể thêu trông có sắc có hương như thật. Nàng liền la hét dứt khoát không chịu học thêu nữa, quyết định về sau đi đâu cũng sẽ mang Thiên Ngữ đi cùng, muốn thêu thứ gì thì kêu Thiên Ngữ thêu cho mình là được.

Lăng phu nhân lắc đầu nói: "Con mới bắt đầu học, tất nhiên sẽ cảm thấy khó khăn, từ từ sẽ quen thôi. Những thứ khác chúng ta đều có thể thêu cho con, nhưng vô chần vô gối khi thành thân thì chính tay con phải làm, đến lúc đó không tự mình làm được thì sẽ bị người khác chê cười. . . . ."

Lâm Lang nhìn Lăng phu nhân dân nhẹ lòng mây nở nụ cười thỏa mãn, cũng không đành lòng phản bác, lại không thể làm gì khác hơn nên đành phải cúi đầu tiếp tục ngồi học may vá —— Cho đến thật lâu về sau, khi nhìn chiếc vỏ gối mà nghe nói là Long Phượng Cát Tường gì đó, Lâm Lang so sánh nó với chiếc vỏ gối mình làm cho người nào kia thì không khỏi lệ rơi đầy mặt. Biết vậy đã chẳng thêm làm!

Lâm Lang bị Lăng phu nhân quản thúc rất chặt, cả ngày không có một chút thời gian rảnh rỗi nào. Nàng lại không muốn học bà tức giận nên cũng chỉ có thể phấn đấu học may vá. Tần mẫn hai ngày, nàng thực sự là buồn bức không thể chịu nổi, liền đeo bám dai dẳng quẩn lầy Lăng phu nhân ỉ ỏi muốn ra ngoài đi dạo. Lăng phu nhân bị nàng cuốn lấy không có cách nào dứt ra được, không thể làm gì khác hơn là đồng ý giao hẹn với nàng, nếu có thể thêu được một tấm khăn hoàn chỉnh thì nàng sẽ được nghỉ ngơi ra ngoài nửa ngày.

Lâm Lang nghe vậy, ngay từ sáng sớm đã ở lý trong phòng chăm chú thêu. Loay hoay đến giờ Ngọ cũng ra được một thành phẩm mà nàng tự nhận là hoàn chỉnh, liền lập tức muốn cầm đi cho Lăng phu nhân xem. Nhưng Thiên Ngữ liếc mắt qua một cái, nhìn một hồi lâu rồi dè dặt hỏi: "Tiểu thư, ngài thêu lá cây gì vậy?"

Lâm Lang vừa nghe xong thì tròn to mắt, cao giọng nói: "Bướm bướm, người nhìn cho kĩ vào, đây là bướm bướm đó!" Không chỉ ở ngoài miệng mà ngay cả trong lòng cũng vẫn tiếp tục lừa mình dối người chê ánh mắt của Thiên Ngữ không tốt!

Nói xong Lâm Lang liền phẩm phẩm muốn cầm đi cho Lăng phu nhân nhìn, Thiên Ngữ lộ ra vẻ mặt khó xử: "Tiểu thư, tốt nhất ngài đừng nên cho phu nhân nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ xảy ra chuyện. . . . ."

Tay nghề thêu thùa của phu nhân là bậc nhất, lại tự mình dạy dỗ tiểu thư mà giờ tiểu thư lại thêu ra thành cái dạng này. Cho dù sức khỏe của phu nhân đã tốt hơn nhiều, nhưng nàng vẫn sợ phu nhân sẽ chịu không nổi kinh hãi này đâu. . . . .

Thiên Ngữ trong lòng thở dài, tiểu thư cái gì cũng thông thạo, chỉ riêng với thêu thùa may vá thì lại không có thiên phú. Mấy ngày nay, toàn thêu ra những cái —— miễn cưỡng có thể gọi là lá cây!

"Tiểu thư, ngài nhìn này!" Thiên Ngữ cầm một tấm khăn đưa cho Lâm Lang, "Đây mới là bướm bướm!"

Lâm Lang nhận lấy chiếc khăn, trên lớp phấn trắng phác họa là hai con Hồ Điệp vây quanh một bông hoa Mẫu Đơn, hơn nữa lại giống y như thật. Nàng nhìn tới nhìn lui từng chút một, cảm thấy dường như chúng muốn bay hẳn ra ngoài tấm khăn vậy; rồi lại nhìn lại tấm khăn do mình thêu, liền tức giận đem khăn quăng lên bàn: "Thiên Ngữ, rút chén trà!"

Thiên Ngữ nhận ra được tâm tình tiểu thư không tốt, vội vã đáp ứng chạy đi; một lát sau trở lại, còn dẫn theo một nha hoàn mặt dài mặc váy xanh cùng tiến vào. Nha hoàn đó vừa vào đến cửa thì rất cung kính thỉnh an Lâm Lang; lúc ngẩng đầu, ánh mắt nàng ta vô tình liếc thấy chiếc khăn Lâm Lang vứt ở trên bàn thì lại có vẻ rối rắm!

Lâm Lang thu hết hành động của nàng ta vào trong mắt, sắc mặt trầm xuống, thái độ không quá cao hứng: "Có chuyện gì sao?"

Nha hoàn kia vội vàng hoàn hồn: "Nhị tiểu thư, ngày mai là sinh thần (ngày sinh) của đại tiểu thư. Hoàng thượng ban thưởng yến tiệc tại Ngọc Lâm uyển, có mời tất cả công tử cùng tiểu thư của các quan đến dự, đây là thiệp mời!"

Nói xong, nha hoàn kia dùng hai tay đưa thiệp mời màu đỏ chuyễn qua, Thiên Ngữ vội đưa tay ra đón lấy.

"Đại tiểu thư hi vọng ngày mai nhị tiểu thư sẽ tới đó!"

Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi: "Hoàng thượng có đi không?" Triệu Tề đã muốn chiêu hồn phách của nàng, sợ rằng chuyện Ly Hồn kia cũng là do hắn làm ra. Nếu hắn đã biết nàng chính là Tạ Hoàng Thanh, trong khoảng thời gian vừa rồi lại không hề có hành động gì thì e là yến hội ngày mai hẳn nhất

định sẽ ra tay!

"Sinh thần của đại tiểu thư, tất nhiên Hoàng thượng sẽ tới!"

Lâm Lang nghe vậy liền nói: "Trở về chuyện lời cho đại tiểu thư, nói rằng ngày mai ta nhất định sẽ đến!"

Nha hoàn kia cũng là kẻ lanh lợi, đem những lời Lâm Lang nói truyền đạt lại chính xác cho Diệp Cẩm Huyền, còn đem cả chuyện tấm khăn thêu chẳng ra đầu với đầu của Lâm Lang ra mà châm biếm. Diệp Cẩm Huyền hết mực khen ngợi nha hoàn kia, rồi lại hỏi thêm: "Nàng ta còn nói thêm gì nữa không?"

Nha hoàn kia đáp: "Nhị tiểu thư còn hỏi xem Hoàng thượng có đi hay không!"

Diệp Cẩm Huyền sùng sốt: "Vậy người trả lời như thế nào?"

"Nô tỳ nói, là vì sinh thần của đại tiểu thư nên tất nhiên hoàng thượng sẽ tới. Nghe vậy nhị tiểu thư lập tức liền đáp ứng."

Diệp Cẩm Huyền dường như rất thích thú, sốt sắng hỏi: "Người nói là Diệp Lâm Lang biết được Hoàng thượng sẽ đi nên nàng ta mới đồng ý đi!"

"Dạ đúng, thưa tiểu thư!"

Diệp Cẩm Huyền nghe xong, nhất thời không nói gì thêm, chỉ phất tay cho nha hoàn kia lui xuống, một lát sau mới lên tiếng hỏi Thái Diên đang đứng ở đằng sau: "Thái Diên, người thử nói xem, Diệp Lâm Lang làm vậy là có ý gì? Hoàng thượng đi, nàng ta mới đi!"

Thái Diên nhìn Diệp Cẩm Huyền ý vị sâu xa cười nói: "Là có kẻ mơ tưởng được bay lên ngọn cây thôi!"

Diệp Cẩm Huyền quay đầu liếc nhìn Thái Diên một cái, trong ánh mắt đều là ý cười: "Diệp Lâm Lang còn dám hỏi như vậy, nàng ta cũng không đi soi mặt vào nước tiểu mà xem thử, muốn quyến rũ Hoàng thượng ư?! Hừ! Thật không biết tự lượng sức mình."

Thái Diên đánh bạo tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư, tuy rằng thánh chỉ tứ hôn đã bị Hoàng thượng phủ nhận, nhưng liệu có thể nào . . . ."

Diệp Cẩm Huyền vừa nghe, giống như bị làm cho xúc động mạnh, lạnh lùng lườm Thái Diên một cái nói: "Hoàng thượng nói không có, là không có!"

Thái Diên thấy Diệp Cẩm Huyền tức giận, vội vàng vâng dạ hòa theo. Diệp Cẩm Huyền lơ đãng đảo mắt rồi tiếp: "Nếu nàng ta thực sự muốn gả cho Hoàng thượng, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, chẳng qua. . . . . bản tiểu thư tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta làm Hoàng hậu!" Diệp Lâm Lang cùng Triệu Tề ở chung một chỗ, nàng còn có thể nhún nhường, nhưng riêng ngôi vị Hoàng hậu này. . . . . Cho dù nàng có không cần thì Diệp Lâm Lang cũng đừng mơ mà giành được.

Tâm tư của Diệp Cẩm Huyền chưa bao giờ qua mắt được Thái Diên, từ lâu Thái Diên đã biết đại tiểu thư nhà mình động tâm đối với Vãng sinh Thành chủ. Kỳ thật, khi Vãng sinh Thành chủ và Hoàng thượng đứng cùng với nhau, tốt xấu gì mọi người đều nhận ra được hết. Mặc dù Hoàng thượng cũng là mỹ nam tử, nhưng chung quy lại quá mức âm nhu; không như Vãng sinh Thành chủ, thần hình cùng phong thái đều hết sức mạnh mẽ.

Thái Diên cũng muốn đại tiểu thư có thể gả cho Thành chủ, đến lúc đó nàng chính là của hồi môn đi theo tiểu thư rồi. Thái Diên vẫn luôn tự cho là dung mạo của mình cũng không hề kém cỏi, nói không chừng còn có thể trở thành di nương, được như vậy thì thật quá tốt!

Lúc này Thái Diên chỉ mãi mê lao theo những suy nghĩ tính toán của riêng mình mà hoàn toàn quên đi những tin đồn đáng sợ về Vãng sinh Thành chủ từ trước tới giờ!

Diệp Cẩm Huyền tất nhiên không nhìn ra được phần tâm tư này của Thái Diên, trong lòng nàng ta còn đang bận trấn trở suy tính xem ngày mai sẽ tạo ra một vở kịch nào loạn như thế nào để khiến Quân Thương đối với Lâm Lang dần sinh lòng chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi đã chuẩn bị hoàn tất xong xuôi, Lâm Lang liền đi sang phòng Lãng phu nhân nói với bà một tiếng trước khi đi. Lãng phu nhân thực sự không muốn Lâm Lang tiếp xúc quá gần với Diệp Cẩm Huyền. Dù sao lúc trước mẹ con bà đã cự tuyệt ý muốn vào Từ đường bái lạy tổ tông của Diệp Thương thư, nếu quá thân cận với Diệp Cẩm Huyền thì khó tránh khỏi sẽ có người dị nghị. Nói hai mẹ con bà vờ tha để bắt thật, tự cao tự đại!

Lâm Lang nghe Lãng phu nhân dặn dò xong liền đáp:

"Hai mẹ con ta vẫn đang ở trong Diệp phủ, bây giờ nói những điều này vẫn còn hơi sớm. Hơn nữa chuyện từ chối vào Từ đường nhận tổ tông khiến Diệp thượng thư mất mặt như thế, tất nhiên ông ta sẽ không nói ra ngoài. Chưa kể con lại có hôn ước với Vãng sinh Thành chủ, ông ta chỉ lợi dụng điểm này

để nịnh bợ mà thôi!"

Lăng phu nhân nghe Lâm Lang nói cũng có lý, nhất thời lại nhớ tới Lâm Lang đã quyết chuyện gì thì sẽ không thay đổi, không khỏi thở dài một hồi.

Lúc này, Lăng phu nhân mới chú ý tới hôm nay Lâm Lang mặc một chiếc váy dài màu xanh phù dung, bên trong là dải yếm viền xanh lá sen hài hòa. Mặc dù chỉ là loại vải bình thường, nhưng kiểu dáng lại rất đặc biệt, màu sắc tươi đẹp, làm nổi bật lên làn da trong suốt trắng trẻo của nàng. Thật là đẹp mắt. Nhìn lại nữ nhi tuy còn trẻ nhưng giữa lông mày lộ ra vẻ kiên nghị, ngũ quan tinh xảo tỉ mỉ, đã trở nên hết sức xinh đẹp, trong thâm tâm bà không khỏi cảm động một hồi lâu!

Lăng phu nhân lại nhìn một chút, thấy trên tóc Lâm Lang chỉ có mỗi một cây trâm bạc khắc hoa đỏ, quả thực quá mức giản dị. Đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, bà liền đứng dậy tìm một hồi ở dưới giường, lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra giao cho Lâm Lang!

Lâm Lang nhìn vào trong chiếc hộp, thấy bên trong có đầy đủ một bộ trang sức ngọc bích Đế Vương màu xanh. Lúc trước sản nghiệp của Tà gia cũng có cửa hàng buôn bán châu báu, nên nàng biết rất rõ loại ngọc bích Đế Vương màu xanh này rất hiếm có. Cho dù đó có là một cửa tiệm lớn bậc nhất cũng không dễ dàng chịu bán ra, chứ đừng nói đến một bộ trang sức đầy đủ như thế này. Trong lòng Lâm Lang kinh ngạc vô cùng. Bộ trang sức này sợ rằng không dưới vài chục vạn lượng bạc trắng đâu.

Lăng phu nhân cười hiền từ, lấy ra một cây trâm trong hộp cài thay vào chỗ cây trâm bạc trên tóc của Lâm Lang, nhìn một chút, lúc này mới hài lòng nói:

"Như vậy mới ra dáng!"

Lâm Lang nhìn những thứ đồ trang sức kia, cảm thấy có chút quen mắt, quay qua hỏi: "Nương, đây là.....?"

Lăng phu nhân khẽ thở dài: "Đây là của hồi môn nhà ngoại con trao cho nương, nương cũng không dùng đến, ngày khác sẽ trao cả cho con!"

Năm đó bà đi theo Diệp thượng thư, làm bại hoại gia phong Tà gia, bị trừ đi tông tịch. Theo lý mà nói, bộ đồ trang sức này không thể đến được trong tay bà, là do mẫu thân đã len lén kín đáo mà đưa cho. . . . . Hiện tại bà cũng đã làm mẹ, bây giờ nhớ lại, lòng thật chua xót. Đại tỷ đi sớm, mà mình lại. . . . . Cũng không biết phụ mẫu hiện giờ như thế nào?

Lâm Lang nghe xong, lúc này mới nhớ ra, kiếp trước nàng đã từng nhìn thấy một bộ nữ trang giống như thế này ở trên bàn trang điểm của mẫu thân, thực sự là vô cùng quý giá. Khi đó mẫu thân cũng nói sẽ trao cho nàng làm của hồi môn, nhưng sau đó lại vì Triệu Tề cần bạc gây dựng quân đội nên nàng đã bán hết rồi.

Lâm Lang nghĩ tới đây, trong lòng có chút tiếc nuối, sự hoang đường của bản thân lúc đó thật không đáng giá. Nàng đưa tay lên cài lại cây trâm cẩn thận, đứng dậy sửa sang lại y phục, rồi quay sang Lăng phu nhân nói:

"Nương, như vậy có đẹp không?"

Gương mặt Lăng phu nhân rạng rỡ, vừa cười vừa luôn miệng nói: "Đẹp, rất đẹp!"

Sau đó bà lại cầm lên hai chiếc vòng đeo vào tay nàng, vừa lòng cười nhẹ, "Chỉ cài một cây trâm như vậy là được rồi, mang nhiều ngược lại lại trở nên tầm thường!"

Lăng phu nhân còn dặn dò thêm một lượt, muốn nàng mang theo Thiên Ngự cùng đi nữa. Bà nói trong mấy trường hợp này tuy rằng có thể không cần dùng tới nha hoàn nhưng nếu bên người không có nha hoàn đi theo thì sẽ bị người khác coi thường.

Lâm Lang cùng Thiên Ngự từ biệt Lăng phu nhân rồi ra cửa lên xe ngựa, đi thẳng một mạch tới Ngọc Lâm uyển. Lúc xuống xe ở trước cửa Ngọc Lâm uyển đã có cung nữ đứng chờ sẵn, dẫn Lâm Lang đến nơi tổ chức yến tiệc.

Loại yến tiệc này, tất sẽ phân riêng các khu tiếp đãi tiểu thư cùng nha hoàn, nên Thiên Ngự đã sớm bị đưa qua chỗ khác.

Ngọc Lâm uyển không nằm trong hoàng cung, thực tế nó là Tề vương phủ trước kia, nhưng kì hoa dị thảo hay đình đài lầu các lại có phần giống với cảnh trí ở trong cung. Ngọc Lâm uyển được phân ra thành Đông Uyển cùng Tây Uyển. Giữa hai uyển này có các cửa bên thông với nhau, Lạc Hoa lâu lại nằm ở Đông Uyển. Lúc này Diệp Cẩn Huyền đang thiết yến bên phía Tây Uyển, so với Đông Uyển, cảnh sắc bên đó đúng là kém hơn rất nhiều.

Kiếp trước sau khi Lâm Lang theo Triệu Tề vào Kinh thành thì ở tại Đông Uyển, nàng chưa từng qua Tây uyển lần nào.

Diệp Cẩn Huyền đang cùng một nhóm thiên kim tiểu thư ngồi trong đình viện nói chuyện cười đùa. Nhìn xa xa thấy Lâm Lang đang đi tới, nàng ta đứng dậy ung dung vẫy tay gọi: "Muội muội mau tới đây!"

Lâm Lang nghe được tiếng gọi, ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Cẩn Huyền ở giữa một đám mỹ nhân xinh đẹp. Nàng ta một thân váy dài bằng gấm màu hồng nhạt, chân váy thêu mây ngũ sắc tinh xảo, cổ áo mở lớn, trên đầu cài nguyên một bộ trang sức bằng vàng ròng. Giữa đỉnh đầu là bạch ngọc viền vàng, khắc thành hình Phượng Hoàng đang bay lượn, hết sức phô trương!

Diệp Cẩn Huyền chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc như thế này, tuy rằng có vẻ đoan trang nhưng lại mất đi sự hoạt bát hồn nhiên của thiếu nữ!

Nhìn lại các vị các tiểu thư xung quanh, váy hồng váy xanh, trang phục nào cũng hoa mỹ tinh xảo, trang sức quý báu hoa lệ chói mắt, bộ y phục hài hòa của Lâm Lang đặt trong khung cảnh lấp lánh ánh vàng này quả thực là rất mờ nhạt.

Lâm Lang nghe Diệp Cần Huyền gọi nàng, cũng không tiện khiến nàng ta mất thể diện, mặt không biến sắc bước tới nhẹ nhàng thì lễ với nàng ta: "Cung chúc tỷ tỷ sinh thần vui vẻ! Là muội muội tới chậm!"

Diệp Cần Huyền một tay nắm lấy tay của nàng ân cần: "Không sao, mau mau đứng lên! Cần thận phụ thân biết lại trách tỷ tỷ khất khe với muội!"

Bộ dạng Diệp Cần Huyền thân thiết, người không biết lại còn tưởng rằng đang được chứng kiến một cảnh tỷ muội tình thâm. Lại còn nghe trong lời nói của Diệp Cần Huyền, cái gì mà "phụ thân biết", cái gì mà "sẽ trách móc", có khi còn nghĩ Diệp thượng thư quả thực là yêu thương tiểu nữ nhi này!

Trong lòng Lâm Lang cảm thấy châm chọc, chỉ cười nhạt một tiếng. Thực ra đối với Diệp Cần Huyền, khẳng định là có hận, nhưng so với hận ý của nàng đối với Triệu Tề thì nhẹ hơn nhiều. Dù sao khi đó ở trên Lạc Hoa lâu, nếu không phải có sự giúp đỡ của Triệu Tề thì Diệp Cần Huyền không thể dễ dàng hạ độc thủ với nàng như vậy!

Hơn nữa, ngay từ đầu, nàng với Diệp Cần Huyền chỉ là người qua đường, mà Triệu Tề lại là trượng phu của nàng. Nỗi đau vì bị phản bội so với nỗi đau phải trải qua cái chết còn thống khổ hơn!

Diệp Cần Huyền vừa dứt lời, bỗng nhiên vang lên một tiếng nghi hoặc: "Ah, nhị tiểu thư tới tham gia yến tiệc sinh thần của tỷ tỷ, sao bộ dạng lại đơn sơ thế này, ngay cả đồ trang sức cũng không mang. Như vậy không phải là rất thất lễ sao?"

Người lên tiếng là một thiếu nữ mặc y phục đỏ rực, khỏe mắt như rồng lên mang theo một tia mỉa mai. Tuy rằng nàng ta nói không lớn nhưng vừa vặn lại để cho tất cả mọi người nghe thấy!

Lúc này các vị tiểu thư mới nhao nhao lên bắt đầu xì xào bàn tán. Cũng chỉ là chê bai y phục của Lâm Lang không đáng tiền, nàng lại không mang đồ trang sức tinh xảo gì!

Diệp Cần Huyền nghe xong, đáy mắt thoáng qua vẻ hả hê, nhưng sắc mặt lại trầm xuống nói:

"Lâm Lang, không phải tỷ tỷ trách muội, nhưng muội cũng phải thay đổi một chút đi. Sao có thể mặc bộ y phục này tới đây chứ? Bộ váy dài bằng gấm Tô Châu màu đỏ thắm thêu hoa Mẫu Đơn cũng được, hay như bộ màu xanh thêu hoa cúc vàng Tứ Xuyên cũng không tồi. Dù sao mấy y phục đó cũng phù hợp hơn bộ váy dài màu xanh lá sen này mà!"

Lâm Lang nhất thời sững sờ, mấy trang phục đẹp để đó có nằm trong số y phục của nàng ư? Sao nàng chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ? Nhưng nghe qua cũng biết đó không phải là những bộ y phục tầm thường!

Diệp Cần Huyền căn bản không để cho Lâm Lang có cơ hội mở miệng giải thích, tức giận nói: "Viện mới đẹp để muốn muội chuyển qua, nhưng muội lại kiên quyết muốn ở lại Bách Thảo viên cũ rách kia, chúng ta cũng không cần nổi. Ngày trước không ra khỏi cửa, ở nhà thì sao cũng được, nhưng hiện giờ không giống trước kia nữa, muội phải thay đổi đi. Nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài, ai không biết lại tưởng Diệp gia chúng ta ngược đãi muội!"

Mấy vị tiểu thư nghe xong, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra, trên nét mặt mang theo hèn mọn khinh thường nhìn Lâm Lang, nhao nhao lấy khăn lụa che miệng, lại tiếp tục bàn luận xôn xao!

"Khó trách lại nghe nói Diệp nhị tiểu thư là một kẻ điên. . . . ."

"Đúng thế, quả thực là cánh rừng lớn thì loại chim nào cũng có. . . . ."

"Cũng đúng nha, chưa từng nghe thấy người nào có nơi tốt lại không muốn ở, mà cứ khẳng khái ở trong cái nhà lá rách nát đó. . . . ."

Cuộc sống của những vị thiên kim tiểu thư này vốn nhàn chán vô vị, thời gian gần đây mấy chuyện mới lạ không ngừng xảy ra, tạo điều kiện thuận lợi cho họ phát huy tới đa tình thần bát quái.

Đầu tiên là Vãng sinh Thành chủ tới kinh thành gây xôn xao dư luận, tiếp đó là hôn ước giữa Lâm Lang và Vãng sinh Thành chủ khiến khắp nơi ồn ào huyền ảo, phiên bản nào cũng có. Chỉ riêng những lời đồn cổ quái về Lâm Lang cũng đủ để bọn họ nhai cả ngày. Hiện giờ nữ chính ở ngay trước mặt, sao họ có thể không hưng phấn cho được?

Lâm Lang nhìn các thiên kim tiểu thư đang rối rít nghị luận, hào phóng để cho các nàng hưng phấn một hồi, sau đó mới thân nhiên nói: "Tỷ tỷ, muội nhớ hình như bộ váy dài bằng gấm Tô Châu màu đỏ thắm thêu hoa Mẫu Đơn là của tỷ mà. À đúng rồi, ngày đó trong cung mở yến tiệc tiếp đón Vãng sinh Thành chủ không phải tỷ còn mặc nó sao?"

Những lời này của Lâm Lang không khác nào sét đánh giữa trời quang. Ngày đó trừ Lâm Lang không biết chuyện ra thì các vị thiên kim tiểu thư đều đồng loạt mặc y phục màu xám tro, còn Diệp Cần Huyền ý vào việc mình được Hoàng thượng yêu thích nên mặc một bộ y phục hết sức chói mắt. Lúc này mọi người nghe thấy lời nói Lâm Lang thì đột nhiên nhớ lại —— đúng là hôm ấy Diệp Cần Huyền đã mặc bộ y phục đó!

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo bất chợt vang lên: "Y phục cùng đồ trang sức của Nhị tiểu thư không thất lễ chút nào cả!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Người vừa lên tiếng là một nữ tử một thân váy dài màu xanh lam, nước da bóng nhuận, diện mạo tinh xảo, dáng người yếu điệu kết hợp với xiêm y thướt tha lại càng toát ra khí chất xuất trần!

Ngay từ khi này, Lâm Lang đã chú ý đến nàng, bởi vì trong khi các thiên kim tiểu thư khác bàn luận xôn xao thì chỉ có nàng là không mở miệng.

"Ồ! Vậy xin chỉ giáo!"

Nữ tử y phục đỏ rực gọi là Nhục Nhiên tiến lên một bước, ánh mắt hàm chứa sự khinh thường nhìn nữ tử áo lam kia!

"Bộ y phục này của nhị tiểu thư tuy rằng chỉ là chất vải bình thường, nhưng là sản phẩm được tạo ra từ Chức Ngọc Phướng, lại còn do đích thân Trịnh lão sư phụ thiết kế. Các ngươi nhìn đường viền hoa này xem. . . . . Hiện tại ai có thể mua được y phục do chính tay Trịnh lão sư phụ làm nữa chứ? Mà nếu có thể mua được, cũng chỉ e bộ y phục đó sẽ không dưới ngàn lượng bạc đâu!"

Nữ tử áo lam vừa nói vừa đi tới, phảng phất mang theo một hương thơm nhẹ nhàng. Nàng nhìn Lâm Lang, trong mắt có chút ý cười, "Còn cả cây trầm này nữa, là phi thủy Đế vương màu xanh. Có câu “Vàng bạc có giá, ngọc vô giá”. Đừng thấy cây trầm nhỏ mà xem thường, ước chừng giá trị cũng phải vạn lượng bạc trắng đi!"

Các vị tiểu thư ai cũng xuất thân phú quý, Nhục Nhiên vừa rồi nghe theo lời dăn dò của Diệp Cẩm Huyền nói vài câu chỉ trích cách ăn mặc của Lâm Lang, lúc này nghe xong cũng chú ý tới y phục cùng trầm cài của Lâm Lang quả thực giá trị không nhỏ. Hơn nữa, mọi người đều nhớ tới ngày đón tiếp Vãng sinh Thành chủ, đúng là Diệp Cẩm Huyền có mặc bộ váy dài bằng gấm Tô Châu màu đỏ thắm thêu hoa Mẫu Đơn. Bây giờ nhìn lại Lâm Lang, trong ánh mắt ít nhiều cũng có một tia đồng tình cùng hâm mộ!

Sự đồng tình này tất nhiên là đồng tình Lâm Lang bị Diệp Cẩm Huyền ức hiếp; còn hâm mộ chính là hâm mộ nàng có thể có y phục cùng trang sức quý giá như thế kia!

Trong nhất thời, không khí trong đình có chút quỷ dị. Tuy rằng, ánh mắt các vị tiểu thư nhìn Diệp Cẩm Huyền tối tăm khó hiểu, nhưng cũng không dám bàn luận âm ỉ như đối với Lâm Lang —— chuyện ngày hôm nay, cho dù Diệp Cẩm Huyền có không đúng, nhưng người ta sẽ đáng cơ làm Hoàng hậu, ngày sau còn phải nhờ cậy để kiếm lợi lộc, ai dám đắc tội chứ?

Từ trước đến nay, Diệp Cẩm Huyền vẫn luôn tự xưng là tôn quý, hiền lương thực đức; vốn dĩ muốn mượn tay Nhục Nhiên để khiến Lâm Lang mất mặt, nhưng không nghĩ tới nữ tử áo lam kia lại phá hỏng dự định của nàng ta. Trong lòng tức giận nhưng cũng không thể phát tác, Diệp Cẩm Huyền chỉ hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về chỗ ngồi!

Nhục Nhiên muốn nói thêm gì đó để lấy lòng Diệp Cẩm Huyền, nhưng lúc này lại thấy Diệp Cẩm Huyền tức giận thì mặt thoáng đỏ lên quay sang nói với nữ tử áo lam:

"Ngươi cũng đừng nói bừa, ngươi thì biết cái gì chứ. . . . . Ngươi chỉ là một đứa mồ côi lại vụng trộm lo liệu tiện nghi. Ngươi nghĩ mọi người không biết điều đó hay sao?"

Nhục Nhiên nói rất nhỏ nhưng vẫn đủ để vài người xung quanh nghe thấy. Nàng ta vừa thốt lên, sắc mặt của nữ tử áo lam lập tức thay đổi, lúc đó lúc trắng, toát ra bi thương tức giận: "Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ."

"Chẳng lẽ ta nói sai sao?"

Nhục Nhiên nhìn phản ứng của nữ tử áo lam, trong lòng có chút đắc ý, "Ngươi cho rằng mình là thiên kim tiểu thư à? Cũng chỉ là thứ dân đen hèn kém làm tiện nghi mà thôi!"

Lần này nàng ta nói không hề nhỏ, mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Có kẻ hả hê, cũng có người kín đáo đồng tình, có cả những tiếng thờ dài thương tiếc, nhưng lại không có bất kỳ người nào tiến lên nói thay nàng một câu.

Lâm Lang nhìn bóng dáng cô đơn của nữ tử áo lam, trái tim nhất thời có vô vàn cảm xúc đan xen!

Tiện nghi chính là buôn bán, sĩ – nông – công – thương, xưa nay thương nhân vẫn luôn bị xem thường nhất. Tuy rằng Đại Dận không có quy định làm quan thì không thể buôn bán, nhưng nếu có thì trong vòng ba đời, người nhà không thể tham gia khoa cử để làm quan. Cũng giống như Tạ gia trước kia, mặc dù sản nghiệp phú quý nhưng bị rất nhiều quan lại quyền quý khinh thường, chỉ là họ không thể hiện rõ ra mà thôi!

Nữ tử này nhìn qua thì xuất thân cũng không thấp, vậy tại sao phải lo liệu tiện nghi chứ? Chẳng lẽ cũng có hoàn cảnh giống nàng, trong nhà không có đường sống nên buộc phải đi theo con đường làm thương nhân?

Nếu quả thật như vậy thì thực đáng trân trọng!

Lâm Lang nhớ lại kiếp trước khi nàng vừa tiếp quản Tạ gia cũng bị người ta xem thường, hiện giờ nhìn lại nữ tử bi thương cô tịch lại kiên cường này đứng

giữa đám người kia, không khỏi có cảm giác đồng bệnh tương liên!

Lâm Lang bước tới, nắm lấy tay nữ tử áo lam, khẽ mỉm cười, rồi nhìn về phía mọi người nói:

"Tien nghiệp thì thế nào? Những thứ nhỏ nhặt như các vật dụng các người dùng để ăn mặc ngủ nghỉ, hay những vấn đề lớn của quốc gia như bổng lộc cho quan viên, quốc khố thừa hay thiếu, chẳng phải tất cả đều phải dựa vào tien nghiệp hay sao?"

"Nếu không có tien nghiệp trao đổi mua bán vật liệu thì các vị tiểu thư ở đây dù có bạc cũng đâu thể mua được gấm vóc từ Tùng Giang để may y phục, hay có thể dùng trầm hoa Đông Châu thượng hạng . . . . ."

Ánh mắt Lâm Lang di chuyển từ y phục trên người của Nhữc Nhiên lên đến trầm hoa cài trên đầu của nàng ta, sau đó lại dời sang trái cây bày trên bàn, "Còn có quả vải này nữa, vốn chỉ có thể trồng ở phía nam, nếu không phải có người làm tien nghiệp thì mọi người nghĩ mình có cơ hội được thưởng thức à?"

"Các nơi sản xuất vật liệu khác nhau, cần thiết dùng trong sinh hoạt, phải được vận chuyển trao đổi mới có thể thỏa mãn nhu cầu sử dụng hằng ngày. Mà một quốc gia muốn ngày càng cường thịnh thì không thể không có "quân khỏe ngựa mạnh" cùng hệ thống quan lại hoàn thiện. Mà muốn đạt được những điều đó thì phải dựa hoàn toàn vào số thuế thu được. Mọi người đều biết, thuế mà Đại Dận thu, đại khái như một nông dân chừng một năm phải nộp nửa lượng bạc, các nghệ nhân cao hơn một chút, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có hai lượng. Bộ phận dân chúng này chiếm hơn bảy phần mười nhân khẩu của Đại Dận, nhưng số thuế thu được không tới một phần ba tổng thuế, số còn lại đều do đám người là thương nhân làm tien nghiệp cung cấp. Nếu không có những người này ủng hộ tiền bạc thì đừng nói tới "quân khỏe ngựa mạnh" mà ngay cả chính vị tiểu thư ở đây cũng không thể có cuộc sống như ngày hôm nay. Vì vậy mà tien nghiệp này. . . . . có vai trò hết sức quan trọng!"

"Cho nên mới nói, một quốc gia muốn phát triển hùng mạnh, tuyệt đối không thể tách khỏi thương nhân. Đưa buôn bán xếp vào nghề thấp hèn, đem thương nhân xếp vào tầng lớp dân đen là bất hạnh của đất nước, là bất hạnh của chúng ta!"

Ngày mùa thu ánh nắng rực rỡ, một trận gió thổi qua, lá cây rời cành. Lâm Lang đứng giữa đám người đó, giọng nói trầm bổng du dương, con người trong suốt phản chiếu hình ảnh bầu trời xanh thẳm, tay áo bay phiêu diêu trong gió.

Khi nàng vừa nói xong, trong nhất thời xung quanh yên lặng như tờ. Những ánh mắt nhìn vào nàng hiện giờ đều lộ ra kinh hoàng cùng xem thường, thậm chí còn có người từ lùi về phía sau mấy bước.

Diệp Cẩm Huyền run run chỉ ngón trỏ về phía nàng: "Muội . . . . . muội. . . . . Muội không muốn sống nữa hả? Đúng là đại nghịch bất đạo!"

Lâm Lang thoáng sùng sốt, sau đó mới gạt mình. Lúc này mới phát hiện ra bản thân đã quá kích động nên mới hành động bộc phát như vậy, nói hơi quá lời. Những lời này nếu bị truyền ra ngoài thì không khác nào khiêu khích Luật pháp của Đại Dận, quả thực có thể nói là đại nghịch bất đạo!

"Pháp luật do tổ tông đặt ra cũng không phải là không thể thay đổi, ta cảm thấy Nhị tiểu thư nói rất đúng. . . . . Nếu xảy ra chuyện gì, Hộ quốc công phủ sẽ cùng Nhị tiểu thư gánh vác!"

Một giọng nói kiên định từ bên cạnh truyền đến, Lâm Lang theo bản năng quay đầu sang, thấy nữ tử áo xanh khẽ ngẩng đầu, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mọi người!

"Hộ quốc công phủ, vị tỷ tỷ này là?" Đáy mắt Lâm Lang thoáng hiện lên một tia kinh ngạc. Từ khi lập quốc tới nay, các đại quốc sư đều có xuất thân từ huyết mạch chính thống trong Hộ quốc công phủ, đã kế thừa hàng trăm năm. Đó là điểm tựa tinh thần lớn nhất của Đại Dận. Nhưng vị Hộ quốc công của thế hệ này đã chết trận khi Triệu Tề xông vào đánh chiếm thành, chỉ để lại một nữ nhi mười tám tuổi. Như vậy nữ tử này chính là. . . . .

"Nạp Lan Sơ Thần."

"Là Nạp Lan tiểu thư! Ngưỡng mộ đã lâu!" Lâm Lang lộ ra vẻ mặt thân thiện. Hộ quốc công chết trận là kẻ địch của Triệu Tề, nhưng hắn chưa từng truy cứu mà còn tặng thêm bổng lộc ra về mình là vị Hoàng đế nhân nghĩa rộng lượng. Nhất là hiện nay Hộ quốc công phủ chỉ còn lại một lão bà bà hơn bảy mươi tuổi cùng một thiếu nữ chưa xuất giá, không có gì đáng để mọi người kiêng kỵ. Mà mất đi chỗ dựa, kẻ sinh nhai của cả phủ lại là một vấn đề nan giải. Với thân phận Nạp Lan tiểu thư của Hộ quốc công phủ thì việc nâng đỡ lên lút lo liệu buôn bán cũng chẳng có gì là lạ.

Lâm Lang vừa dứt lời, bất chợt vang lên mấy tiếng vỗ tay thanh thúy. Triệu Tề một thân long bào hoàng kim, sau lưng mang theo vài vị quan lại trẻ tuổi đang đi qua dãy hành lang, hướng về đình này đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

"Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Sau khi các vị tiểu thư thoảng sững sờ kinh ngạc thì rồi rít đứng dậy hành lễ, tiếng hô thiên kiều bá mị đồng thanh vang lên trong Ngọc Lâm uyển. Triệu Tề cười cười ha ha nói:

"Bình thân! Hôm nay là sinh thần của Cẩm Huyền, mọi người cứ tùy ý vui đùa, không cần quá đa lễ!"

Diệp Cẩm Huyền đứng dậy, đi đến bên cạnh Triệu Tề uyển chuyển thi lễ, hân cười đỡ nàng. Trong mắt các vị thiên kim tiểu thư ở phía sau không tránh khỏi ghen tỵ cùng hâm mộ!

Các vị quan lại sau lưng Triệu Tề cũng thi nhau chúc mừng Diệp Cẩm Huyền, nàng ta cười rụt rè cảm tạ từng người một, sau đó quay sang nói với Triệu Tề:

"Hoàng Thượng vào trong đình ngồi một chút đi!"

Trong khi mọi người náo nhiệt chúc mừng Diệp Cẩm Huyền thì Lâm Lang và tiểu thư Sơ Thần đã sớm từ từ lùi xuống phía sau. Đã có một thời gian dài ở cùng nhau, Lâm Lang thừa biết mặc dù về mặt Triệu Tề luôn tỏ ra khoan dung nhân nghĩa, nhưng kỳ thực lại âm tà độc ác, lại còn thù dai. Khi này vừa bị nàng nói như vậy, chỉ e hắn sẽ gây phiền toái cho nàng. Tuy rằng nàng không sợ, nhưng làm liên lụy tới Nạp Lan Sơ Thần thì không hay chút nào!

Quả nhiên, mới vừa lùi bước xuống, Lâm Lang đã cảm thấy có một ánh mắt âm u lạnh lẽo bao phủ trên người mình. Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc chạm phải đôi mắt đen thâm trầm của Triệu Tề!

Trong lòng Lâm Lang căng thẳng, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, người hơi cúi xuống chào, xoay lại dời ánh mắt đi.

Triệu Tề nhìn đôi mắt dưới ánh mặt trời càng hiện ra ánh sáng lung linh của Lâm Lang, trong nhất thời có chút mất hồn. Đôi mắt như vậy trong ký ức, mơ hồ trùng hợp với một khuôn mặt. Thật ra thì, không chỉ có đôi mắt trong suốt kia, hắn còn cảm thấy cả người Lâm Lang mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc. Chẳng những thế còn là loại quen thuộc đã rất lâu rồi, dường như giống một người trong trí nhớ của hắn, cũng lạnh nhạt lại buồn bã, khiêm tốn lại tự tin như thế này.

Là Tạ Hoàng Thanh, trong đầu đột nhiên thoáng qua cái tên đó, nhưng hắn lại tự giễu lắc đầu một cái. Sao có thể là Tạ Hoàng Thanh được? Nữ nhân kia nhàm chán không thú vị, chỉ biết núp ở trong phủ. . . . . Thôi không muốn nói đến nữa!

Thật ra thì Triệu Tề lại quên mất, Tạ Hoàng Thanh đã từng không phải là một nữ nhân chỉ biết ở nhà giúp chồng dạy con, không có một chút chủ kiến nào như trong suy nghĩ của hắn. Mà thực ra cho đến giây phút cuối cùng, Tạ Hoàng Thanh cũng không phải là người như vậy. Chỉ bởi vì nàng thương hắn, cho nên mới giấu đi ánh sáng của chính mình, cố gắng làm giống như một nữ tử phù hợp với yêu cầu thế tục trong con mắt người đời.

Diệp Cẩm Huyền nhận lấy đĩa trái cây do thị nữ dâng lên, cười nói: "Hoàng Thượng, ăn trái cây đi!"

Suy nghĩ của Triệu Tề bị Diệp Cẩm Huyền cắt đứt, nhất thời quên mất bản thân định nói cái gì, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lâm Lang, hắn mở miệng nói: "Lúc trưa vừa tiến vào, người đang nói chuyện là Nhị tiểu thư phải không?"

Không đợi Lâm Lang trả lời, Diệp Cẩm Huyền đã cau mày, đáy mắt hiện lên khinh thường: "Hoàng Thượng đừng chấp nhặt muội ấy, muội ấy bị bệnh nhiều năm như vậy, khó tránh khỏi hành động lỗ mãng."

Triệu Tề vắn vế một quả nho: "Cũng chưa chắc, những lời vừa rồi trầm mới nghe thấy rất có đạo lý!" Hắn nhìn về phía Lâm Lang:

"Trầm cũng không phải là một hôn quân không phân biệt được tốt xấu. . . . ."

Triệu Tề thờ dài, nhìn quả nho trong tay nói: "Từ khi Đại Dận dựng nước tới nay, quốc khó vẫn không dư dả gì. Hôm nay lại nghe được lời nói của Nhị tiểu thư, cuối cùng trầm cũng đã hiểu ra!"

"Một quốc gia muốn cường thịnh, tuyệt đối không thể bỏ qua thương nhân. Đưa buôn bán xếp vào nghề thấp hèn, đem thương nhân xếp vào tầng lớp dân đen là bất hạnh của đất nước, là bất hạnh của chúng ta! Nói rất hay!"

Triệu Tề lặp lại lời nói của Lâm Lang, nói đầy hàm ý sâu xa, giống như đang rất xúc động vậy —— dĩ nhiên đó là nếu như không chú ý đến một tia khinh bỉ khó nhận ra lóe lên trong mắt hắn!

Lâm Lang nhìn Triệu Tề như vậy, trong lòng cười khò. Trước kia, nàng chỉ nghĩ Triệu Tề chưa bao giờ yêu nàng. Nhưng bây giờ, có vẻ như Triệu Tề căn bản là xem thường nàng từ tận đáy lòng, xem thường —— thương nhân!

Quả nhiên, bên môi Triệu Tề chứa một nụ cười lạnh bạc nói: "Nhưng theo như lời của Nhị tiểu thư thì hai phần ba quốc khó là dựa vào số thuế thu được từ buôn bán, có phải đã nói quá rồi không?"

Hắn quét mắt nhìn qua mọi người một lượt: "Không giấu gì mọi người, trong khoản thuế năm nay thu được, buôn bán chiếm không tới ba phần mười."

Các vị quan lại rồi rít phụ họa theo, ai cũng lộ ra khinh bỉ đối với thương nhân!

Sắc mặt Lâm Lang không đổi, nói: "Quả thật năm nay không thể trông cậy vào buôn bán kiếm tiền. Trước đó vài ngày, tiểu nữ đi dạo phố Tạ gia trước kia một chút, phát hiện ra phần lớn cửa hàng ở đó đã đóng cửa, như vậy thì có thuế để thu sao? Nếu là năm trước, khoản thuế mà chỉ riêng con phố này nộp, chắc hẳn trong lòng mọi người ai cũng biết đi!"

Nhắc tới phố Tạ gia, đầy mắt Triệu Tể đột nhiên âm trầm, nhưng không mở miệng!

Năm đó, Tạ Hoàng Thanh chung tình với hắn, nghe theo sự sắp xếp của hắn mà bán đi những cửa hàng này, nhưng lại không biết hắn đã phái người đóng giả làm người mua để mua với giá thấp. Lúc ấy, hắn làm như thế cũng vì nhìn ra được cửa hàng Tạ gia mang lại rất nhiều lợi nhuận, muốn âm thầm điều khiển thu lợi riêng. Chẳng qua đến hôm nay, những cửa hàng này chẳng những bỏ hoang đã lâu mà giao cho thuộc hạ xử lý cũng chỉ thu được về một ít bạc. Do vậy mà hắn liền nảy ra ý muốn bán đi để tạm thời bổ sung vào phần thiếu hụt của quốc khố. Ai ngờ, những cửa hàng ở chỗ khác còn tạm tạm, nhưng cửa hàng ở phố Tạ gia lại giống như có quý tới nào động, căn bản không có người nào mua, cầm trong tay lại trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay.

Một vị quan trẻ tuổi mặc áo xanh không nhận được tiến lên nói: "Điều này nói rõ nếu không có buôn bán, mọi người vẫn có thể sống, không nhất định phải buôn bán, nó cũng không quan trọng như lời Nhị tiểu thư nói!"

"Thật sao?" Lâm Lang nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cửa hàng trên phố Tạ gia rất đặc sắc, đều là cửa hàng, hiệu buôn trăm năm của Tạ gia. Nếu như tất cả các cửa hàng trên phố Tạ gia đều mở thì dân chạy nạn đến ngoại ô Kinh thành có thể giảm bớt một nửa!"

Kinh thành tụ tập rất nhiều dân chạy nạn không có nhà, trong số họ có rất nhiều người vốn làm thuê cho các cửa hàng. Trước khi xảy ra nội chiến, kinh tế Đại Dận tốt hơn rất nhiều so với hiện tại, tuy rằng có những thời điểm khó khăn nhưng không quá đáng lo ngại. Sau khi Triệu Tể vào thành, dưới ảnh hưởng của chiến tranh loạn lạc, phần lớn những cửa hàng này đều đóng cửa. Bọn họ không có việc làm, chỉ có thể tụ tập ở ngoại ô, dựa vào một chút lương thực do triều đình cứu tế mà sống qua ngày. Trong những số đó không thiếu những người đã từng làm công trong các cửa hàng của Tạ gia.

Cho nên khi Lâm Lang biết được chuyện này, nàng rất hối hận vì hành động ngày ấy của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy. Từ đó lại càng muốn chần hững gia nghiệp Tạ gia hơn, mới phái Thanh Y, Từ Y âm thầm đi điều tra cuộc sống của nhóm Lão Sư Phụ có tiếng trong cửa hàng Tạ gia năm đó!

Vị quan kia lại nói tiếp: "Cửa hàng phố Tạ gia nếu có thể mở đã sớm . . . . ."

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Triệu Tể đã giơ tay lên ngăn lại, ý vị sâu xa nói với Lâm Lang: "Nhị tiểu thư rất sùng bái thương nhân thì phải!"

Lâm Lang nhìn Triệu Tể, lặng lẽ nói: "Có lẽ mọi người ở đây không biết, bên ngoại Lăng gia của ta là gia tộc nổi danh tôn quý ở Giang Nam. Biểu tỷ của ta – gia chủ của Tạ gia trước kia là Đệ nhất thương nhân của Đại Dận. Nói tới vị biểu tỷ này, Tạ Hoàng Thanh biểu tỷ và Hoàng Thượng lại có một mối giao tình rất sâu sắc đấy. . . . . đáng tiếc biểu tỷ của ta bạc mệnh, vừa vào thành đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy ta lại mắc bệnh, không thể gặp mặt được một lần. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Lâm Lang còn chưa dứt lời, Diệp Cẩm Huyền đã vội vàng cắt ngang:

"Lâm Lang, muội không nên nói vậy. Mặc dù mẫu thân của muội họ Lăng, nhưng không có quan hệ gì với Lăng gia ở Giang Nam hết. Nếu không muội cho rằng mẫu thân của muội sẽ chịu làm thiếp của phụ thân sao? Đừng vì sở thích buôn bán của muội mà lôi kéo quan hệ với Đệ nhất thương gia Tạ gia của Đại Dận, đừng khiến mọi người chê cười."

Tuy Diệp Cẩm Huyền đã "cố ý" hạ thấp giọng nhưng những lời này lại lọt vào tai mọi người không sót một chữ. Lời nói vừa dứt, mọi người xung quanh đều lộ ra khinh bỉ.

Thê thiếp ở Đại Dận hoàn toàn khác biệt, thứ nữ cũng không thể gọi thiếp là mẫu thân, chỉ có thể gọi mẹ cả là mẫu thân, mà một cô nương trong sạch bình thường sẽ không làm thiếp cho người ta. Diệp Cẩm Huyền nói Lăng phu nhân là thiếp, Lâm Lang lại gọi là mẫu thân, bọn họ cảm thấy Lâm Lang không hiểu quy củ, càng cảm thấy chuyện Lâm Lang nói mẫu thân mình xuất thân từ Lăng gia ở Giang Nam là hành động "thấy người sang bắt quàng làm họ".

Lúc này, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói khinh bỉ, giễu cợt từ trong đám người: "Mặc dù Lăng gia ở Giang Nam những năm gần đây sa sút đi không ít, nhưng vẫn là thư hương môn đệ, làm sao có thể để cho nữ nhi đi làm thiếp? Nhị tiểu thư, chuyện này. . . . . Ha ha. . . . ."

Lâm Lang làm bộ như không nghe thấy, quét mắt qua người đó một cái, sau đó nhìn về phía Diệp Cẩm Huyền, "A. . . . . Mẫu thân của muội làm thiếp cho ai vậy?" Vẫn một bộ dáng không hiểu.

Diệp Cẩm Huyền bị nàng hỏi như vậy, vẻ mặt khó xử, dằn vặt hối hận, đưa ngón tay mảnh khảnh kéo kéo ống tay áo của Lâm Lang: "Tỷ tỷ nói là Lăng di nương, thường ngày muội đều gọi Lăng di nương là mẫu thân. Tỷ tỷ vội quá nên thuận miệng nói ra. Tỷ tỷ không phải cố ý, thật xin lỗi. . . . ."

Theo lý, Lâm Lang phải gọi mẫu thân của nàng ta, Tô phu nhân là mẫu thân. Lúc này nàng ta để cho Lâm Lang gọi Lăng phu nhân là mẫu thân, mặc dù là lời nói thật, nhưng thực chất khiến Lâm Lang lưu lại ấn tượng không tốt trong mắt mọi người. Có cái ấn tượng này, đừng nói đến xuất thân thứ nữ của

Lâm Lang, mà cho dù sau này Triệu Tề có thích Lâm Lang đi chăng nữa thì cũng sẽ dễ dàng giải quyết.

Đồ của Diệp Cận Huyền nàng, dù có bỏ đi cũng nhất định không để cho Diệp Lâm Lang có được.

Diệp Cận Huyền nói xong, hốt hoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mắt lóe lên sợ hãi, không ngừng xin lỗi Lâm Lang.

Mọi người thấy vậy, liền khẳng định ở nhà Lâm Lang là một người ngang ngược. Chẳng những gọi mẹ kế là mẫu thân mà còn áp bức trưởng tử. Nếu không tại sao lại khiến Diệp Cận Huyền sợ hãi như vậy?

Lâm Lang mở to hai mắt nhìn Diệp Cận Huyền, lộ ra vẻ mặt mờ mịt. Suy nghĩ một hồi lâu, lại cá giận nói: "Không biết Lăng di nương tỷ tỷ nói là ai? Ta có mẫu thân, sao lại nói là nhận di nương nào đấy làm mẫu thân?"

Bọn họ đã thích diễn trò như vậy, kỹ xảo diễn trò của nàng không kém đâu.

Diệp Cận Huyền bị Lâm Lang nói vậy có chút choáng váng, tiếp lời của Lâm Lang nói: "Lăng di nương là mẹ đẻ của muội, không phải muội luôn gọi là mẫu thân hay sao?"

Trong lòng Diệp Cận Huyền vẫn cho rằng Diệp gia chịu chính thức thừa nhận mẹ con Diệp Lâm Lang, là ban ơn cho các nàng. Các nàng cự tuyệt, chỉ là làm bộ làm tịch mà thôi, không biết ở trong lòng đã vui mừng thành cái dạng gì rồi.

Lâm Lang nghe xong, liền bùng tình hiểu ra. Nước mắt tụ lại, con ngươi tràn đầy tức giận, nhìn thẳng Diệp Cận Huyền, tố cáo: "Tỷ tỷ, ta gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ, chẳng qua là tôn trọng ngươi, không phải để cho ngươi làm nhục người. Ngươi đánh chửi ta như thế nào cũng được, nhưng không thể vũ nhục mẫu thân của ta. Mẫu thân ta là người trong sạch, làm thiếp cho người ta khi nào hả? Lăng gia cũng là thư hương môn đệ, làm sao có chuyện để nữ nhi làm thiếp cơ chứ."

Diệp Cận Huyền bị ánh mắt tố cáo của Lâm Lang nhìn chằm chằm, cảm thấy một luồng hơi thở lạnh lẽo đập vào mặt. Nàng ta sợ run cả người, đầu óc có chút không thông, nhìn chằm chằm Lâm Lang nói: "Ngươi ngươi. . . . . Mẹ ngươi là thiếp thất của cha, chẳng lẽ ta nói sai sao?"

Lâm Lang nghe vậy, như bị đá kích rất lớn, đi từng bước một đến chỗ nàng ta. Diệp Cận Huyền bị ép lui từng bước một, Lâm Lang thê lương cười lạnh: "Phụ thân? Ta gọi là để giữ thể diện cho ông ta, không gọi cũng là chuyện đương nhiên! Hôm nay, trước mặt Hoàng thượng cùng các vị đây, Lâm Lang đành phải làm kẻ ác một lần!" Luật lệ trong Tộc Phổ cho phép nàng có thể không nhận Diệp thượng thư .

Lâm Lang quay đầu nhìn về phía mọi người, vạt áo bay theo gió, bóng dáng mảnh khảnh giống như một trận gió có thể thổi ngã, sắc mặt bi thương mang theo một tia cố chấp, kiên định, đi thẳng vào lòng người.

"Năm đó, Diệp thượng thư một thân một mình ở Giang Nam. Ngoại tổ thấy Diệp thượng thư mặc dù nghèo túng nhưng lại có một cỗ ngạo khí của văn nhân, nên mới đem mẫu thân hứa gả cho Diệp thượng thư. Nhưng ai ngờ sau khi hồi kinh lại xảy ra sự tình như thế? Những năm gần đây, Phủ Thượng Thư chưa bao giờ thừa nhận mẹ con chúng ta, không tin mọi người có thể đến Từ Đường Diệp gia hỏi xem, trên Tộc Phổ có chỗ nào cho mẹ con chúng ta không? Năm đó, khi Diệp thượng thư làm việc này thì mẫu thân đã sớm không còn tình cảm đối với ông ta. Cho nên hiện tại mẫu thân và Diệp thượng thư không bất kỳ quan hệ gì, lại càng không phải như người nào nói là thiếp thất của Diệp thượng thư. Mẫu thân là người đáng thương, nếu không phải vì ta, mẫu thân đã sớm rời khỏi đây! Những năm này Mẫu thân thậm chí còn không dám liên lạc về nhà mẹ đẻ. . . . . Ân tình trong này rất khó nói rõ với mọi người, mọi người chỉ cần biết trong thời gian qua mẹ con chúng ta chỉ ở nhờ trong Phủ Thượng Thư như người ngoài mà thôi."

"Nếu các vị không tin, có thể đến Phủ Thượng Thư xem một chút. . . . . Lâm Lang cùng mẫu thân sống qua ngày như thế nào. . . . ."

Tuy lời nói của Lâm Lang rất mờ mịt nhưng lại vô cùng rõ ràng. Sau khi khiếp sợ, trên mặt mọi người lộ ra vẻ đã sáng tỏ: rõ ràng là năm đó Diệp thượng thư đa che giấu chuyện mình có phụ nhân, Lăng gia không biết chuyện này nên mới hứa hôn. Sau khi tiểu thư Lăng gia biết chuyện, liền cắt đứt quan hệ, muốn tự vẫn. Nhưng không nhẫn tâm vứt bỏ đứa con, chỉ có thể nhịn nhục chịu đựng. Thử nghĩ, một cô gái yếu đuối lại không có phụ quân che chở, không dám liên lạc với nhà mẹ đẻ, ngày tháng trôi qua khó khăn như thế nào. . . . . Đây quả thật là một nữ tử kiên cường lại có tình có nghĩa!

Lúc này, bỗng nhiên có người thở dài nói: "Chịu khổ, Lăng phu nhân quả thật là nữ trung hào kiệt!"

Lại có người cảm thán: "Không ngờ Diệp Thượng Thư lại là người như vậy. . . . ."

Nghe mọi người chỉ trích, Diệp Cận Huyền kinh hãi, nội tâm dâng lên khủng hoảng, chuyện này làm nàng quá bất ngờ đến nỗi năng lộn xộn: "Diệp Lâm Lang, ngươi sống qua ngày như thế nào, còn bảo mọi người phải đến Phủ Thượng Thư xem sao? Ngươi nhìn đi, cây trâm của ngươi, quần áo của ngươi. . . . . Thứ nào không phải là tốt nhất hả?"

"Đại tiểu thư, cây trâm này là của hồi môn của mẫu thân ta, nữ nhi của Lăng gia đều có một bộ trang sức ngọc Đế Vương hồi môn đầy đủ, ta không có lời kéo quan hệ, đây là sự thật, về phần quần áo này, ta cũng không ngại nói thật. Trịnh lão sư phó vốn là nô bộc nhiều đời của Tà gia, trung thành và tận tâm với Tà gia, ông ấy thấy đáng đáp của ta giống với biểu tỳ, tìm hiểu và biết được thân phận của ta, bộ quần áo này là ông ấy tặng. Những chuyện này rất dễ dàng tra rõ, Lâm Lang cũng không cần phải nói dối. . . . . Nếu không phải chuyện đã. . . . . ầm ỉ đến mức độ này, nói ra có lợi gì đối với Lâm Lang?"

"Chẳng lẽ Lâm Lang trời sinh không thích làm chủ tử, bày đặt có phòng tốt không ở lại thích ngủ trên đồng cỏ trong Bách Thảo viên?"

Lâm Lang nói xong, thân thể khẽ run, giống như không nén được thê lương trong lòng.

Sắc mặt các vị tiểu thư phức tạp, nghị luận âm ỉ. Chỉ có Nạp Lan Sơ Thần vẫn đứng im lặng suốt từ này giờ, lúc này nàng mới tiến lên ôm lấy Lâm Lang, vuốt lưng nàng an ủi: "Khóc lên đi!"

Khi nàng vừa dứt lời, đầu vai mảnh khảnh của Lâm Lang rung lên, như khóc nức nở, nhưng lại không nghe thấy một chút tiếng động nào, mọi người thấy vậy càng thêm lo lắng!

Cả người Nạp Lan Sơ Thần cũng run lên, đáy mắt chợt lóe lên một chút khó hiểu, bàn tay vuốt lưng nàng ngừng lại một chút dò xét.

Diệp Cẩm Huyền thấy mọi người nghiêng về phía Lâm Lang, khí huyết dâng trào, trong mắt chỉ còn lại bộ dáng Lâm Lang tức giận trách móc nàng cùng đáy mắt giễu cợt của Nạp Lan Sơ Thần. Nàng đưa tay lên muốn tát Lâm Lang, nhưng chưa rơi xuống đã bị Nạp Lan Sơ Thần nắm chặt cổ tay.

Nàng chỉ cảm giác cổ tay đau đớn giống như bẻ gãy, muốn giãy tránh ra lại không được, có khi nào nàng ăn nhiều thiệt thòi như vậy chứ? Tức giận công tâm, nàng mắng xối xả: "Kẻ điên kia, ngươi không cần phải giả bộ đáng thương, ngươi ăn ở tại Diệp phủ chúng ta. Bây giờ lại quay đầu phỉ tay sạch sẽ, ngươi là Bạch Nhân Lang. . . . . Ta thật hối hận vì ngày đó ở trong rừng cây không đánh chết ngươi cho xong việc. . . . ."

Cổ tay truyền đến đau đớn kịch liệt, nàng trừng mắt nhìn Nạp Lan Sơ Thần: "Tiện nhân, còn không buông tay, coi chừng bản tiểu thư khiến hoàng thượng tru di cửu tộc nhà ngươi. . . . ."

Nếu vừa rồi còn có người hoài nghi đây chỉ là lời từ một phía của Lâm Lang, thì lúc bọn họ nhìn dáng vẻ người đàn bà chanh chua hung ác của Diệp Cẩm Huyền liền bỏ đi hoài nghi, lớn tiếng chỉ trích!

Thậm chí còn có người cao giọng nói: "Nữ tử không có giáo dưỡng như vậy làm sao có thể là mẫu nghi thiên hạ? Xin Hoàng thượng minh xét. . . . ."

Có người dẫn đầu, âm thanh của mọi người cũng lớn hơn: "Nữ tử thô bỉ độc ác, tâm địa rắn rết như thế sao có thể làm hoàng hậu? Hoàng thượng nhất định thận trọng!"

Có tiểu thư hoảng sợ nói: "Cha ta còn muốn đưa ta tiến cung! Nếu Diệp đại tiểu thư là hoàng hậu như vậy, ta không phải đi tìm chết. . . . ."

"Đứng, đứng vậy. . . . ."

"Tuyệt đối không thể để Diệp Đại tiểu thư làm hoàng hậu. . . . ."

Diệp Cẩm Huyền bị lời nghị luận âm ỉ của mọi người trấn áp, mới phản ứng kịp vừa rồi mình đã làm cái gì, thấy mình bị vây khốn tứ phía, mặt đầy kinh hoảng. Nàng nhìn về phía Triệu Tề tìm kiếm sự trợ giúp, lại thấy Triệu Tề đang đứng sững, giống như mọi thứ chung quanh đều không tồn tại, mi tâm mang theo một chút suy nghĩ sâu xa, trong mắt đều là bóng dáng của Lâm Lang.

Nàng thấy vậy, như muốn điên cuồng: "Hoàng thượng, hoàng thượng. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . ." Nàng không làm Hoàng hậu là một chuyện, không được làm lại là một chuyện khác.

Triệu Tề hoàn hồn, lạnh lùng nhìn nàng một cái, nàng liền run rẩy không nói được một câu.

Lâm Lang lui khỏi ngực của Nạp Lan Sơ Thần, cúi đầu, thút thút nói: "Mặc dù nói chúng ta cùng Phủ Thượng Thư không có quan hệ, nhưng người ngoài nhìn vào thì chúng ta vẫn là người một nhà. Có câu chuyện trong nhà nên đóng cửa bảo nhau, ta cũng không muốn nói, nhưng Đại tiểu thư, là do các ngươi nhiều lần bức bách, các ngươi khi dễ Lâm Lang thế nào đều được. Nhưng các ngươi không thể khi dễ mẫu thân, lúc còn trẻ mẫu thân đã sai một ly, đi một dặm. Đến hôm nay, ở cái tuổi này, các ngươi vẫn không buông tha. . . . . Dạ, chúng ta vốn không có quan hệ gì với Phủ Thượng Thư, là chúng ta ở không công nhiều năm, nhưng các ngươi cũng không thể làm hỏng danh tiếng của mẫu thân ta như vậy?"

Lâm Lang nói xong, như đã hạ quyết tâm thật lớn, ngẩng đầu lên, mí mắt thật chặt, mặt mày trong ánh lấp lánh mang theo một cỗ bi thương về u sầu, hốc mắt hồng hồng, để lộ ra một cỗ bi thương đang cố kìm nén. Tâm tính vô cùng bền bỉ, càng nhìn làm cho người ta phải quan tâm, quả thật là điểm đáng yêu, đoá hoa mềm mại không chịu nổi mưa gió gian khổ.

"Hôm nay, nếu mọi chuyện đã rõ ràng, chúng ta sợ rằng không ở Phủ Thượng Thư được nữa. Khi trở về mẹ con chúng ta sẽ chuyển ra ngoài, dù ăn xin dọc đường, cũng tốt hơn bị người ta khi dễ. . . . . Về phần những năm này chúng ta ở không công tại Diệp gia, chúng ta trả bạc là được!"

Lâm Lang nói xong, móc ba trăm lượng ngân phiếu ra ném dưới chân Diệp Cẩm Huyền: "Một gian nhà lá, mười lăm năm, một năm hai mươi lượng bạc tiền mướn, như vậy đủ chứ? Nếu không đủ, Đại tiểu thư có thể viết giấy nợ cho Lâm Lang. Sau này Lâm Lang đủ kiếm tiền, sẽ mang cả tiền lời trả lại."

Diệp Cẩm Huyền kinh ngạc ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn ngân phiếu nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhanh chóng đưa tay nhặt lên. Mọi người thấy vậy, ánh mắt liền lộ ra khinh bỉ. Nàng cảm thấy ánh mắt khinh bỉ khắp nơi đang nhìn mình, muốn buông tay ra, nhưng lại cảm thấy ngân phiếu như mọc rễ trên tay.

Lâm Lang quay đầu gằng từng chữ từng câu rất khí phách: "Từ nay về sau. . . . . Lâm Lang ta cùng Diệp gia không còn bất kỳ quan hệ gì, Lâm Lang sửa họ —— Tạ, kẻ tặc huyết mạch nhất tộc Tạ gia ở Giang Nam!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tiếng gió tĩnh tế xuyên qua giữa Ngọc Lâm uyển, ánh mặt trời tĩnh lặng chiếu xuống thiếu nữ đứng cảm đứng bên trong, vạt váy Phù Dung dài màu xanh nhạt bị gió thổi bay, ngọc trăm lục bích trên tóc đen phát ra ánh sáng, gương mặt tươi đẹp quật cường lại như Câu Hồn Nhiếp Phách khiến người ta không thể rời mắt.

Lâm Lang nhu hoà quét qua mọi người, vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng nói: "Nếu không sao, vậy Lâm Lang xin cáo từ trước." Nói xong, nàng khẽ xoay người, ánh mắt ngừng lại trên người Triệu Tề, nhẹ nhàng cúi người: "Dân nữ cáo lui!"

"Chậm đã!" Triệu Tề từ từ đứng lên, con mắt sắc nặng nề mang theo sự tìm tòi nghiên cứu: Diệp Lâm Lang tại sao lại muốn làm con nuôi gia tộc Tạ thị? Nàng tự xưng quý y, có thể liên thông Âm Dương giới, rốt cuộc nàng biết cái gì? Rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Lâm Lang dừng bước, khép mi buông mắt: "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Triệu Tề giấu cảm xúc trong mắt xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh Lâm Lang, nói: "Trẫm có mấy vấn đề muốn hỏi nhị tiểu thư, cùng đi đi!"

Lâm Lang không phản đối, cúi đầu đáp một tiếng, mới vừa đi ra được mấy bước thì phía sau truyền đến từng tiếng kinh hô, Diệp Cẩm Huyền thế nhưng lại té xỉu.

Lâm Lang ngừng bước nhưng không quay đầu lại, trong lòng mắt đen lạnh đến tận cùng, nhàn nhạt hỏi: "Hoàng thượng không trở về xem một chút ư?"

Chân mày của Triệu Tề cau lại, đáy mắt tràn ngập chán ghét: "Không cần, tự có hạ nhân tới chăm sóc nàng, không sao đâu!"

Lâm Lang khẽ xì một tiếng, không nói gì, trong lòng mắt nhàn nhạt giấu cợt không biết là vì mình hay là vì Diệp Cẩm Huyền.

Nàng nâng bước đi, Triệu Tề theo sát bên người, hai người cũng không có nói chuyện, đi dọc theo con đường nhỏ của Ngọc Lâm uyển một lát, đi tới đến một góc cửa rồi ngừng đầu, lúc này mới phát hiện qua cửa hông này chính là Đông Uyển rồi, cách tường viện cao hai trượng là đã có thể nhìn thấy ngôi đỏ và hoa lưu ly thấp thoáng dưới ánh mặt trời lấp lánh.

Lâm Lang nhìn một hồi lâu, chợt mở miệng nói: "Nghe nói biểu tỷ Tạ gia chính là ngã lâu ở Lạc Hoa Lâu mà chết, dân nữ muốn đi xem, ý hoàng thượng thế nào?"

Triệu Tề nhìn về phía Lâm Lang, muốn nhìn ra cái gì đó từ mắt nàng, chỉ có điều cặp mắt kia trong veo như một hồ nước sâu không thấy đáy, không chứa một tia tạp chất.

Triệu Tề kêu người đến mở cửa, đưa tay ra hiệu mời: "Trẫm cũng đã lâu không tới, cùng vào đi!"

Tiến vào Đông Uyển, cây cối tĩnh mịch, hoa lá điêu tàn, lá khô đầy đất, bước chân lên lại phát từng tiếng xào xạc.

Thấy Lâm Lang cúi đầu nhìn lá cây dưới đất, Triệu Tề giải thích: "Sau khi biểu tỷ của ngươi chết, trẫm cũng đến ở trong hoàng cung, nơi này liền bỏ hoang."

Lâm Lang đi tới chỗ lan can của Lạc Hoa lâu, đứng yên thật lâu, đây là chỗ nàng ngã xuống, trên mặt đất đã không còn nhìn ra chút dấu vết nào nữa, nàng ngừng đầu, ngược ánh mặt trời, dường như nhìn thấy bóng dáng như chim bay nhanh chóng rơi xuống đất, sắc máu chậm rãi tràn ra, nữ tử thì thâm vô cùng hồi hận: "Triệu Tề....."

Đó là kiếp trước hoang đường không chịu nổi của nàng, khi đó —— tại sao nàng lại có thể yêu một người đến thế?

Lâm Lang đứng ở đây, dùng thuật pháp huyền hóa quang cảnh trong đầu ra ngoài, đứng bên cạnh thương thức —— cái chết kiếp trước của mình!

Nàng không quay đầu lại nhưng vẫn biết Triệu Tề đứng sau lưng nàng đang từ từ trọn to mắt hoảng sợ ——

Khi Triệu Tề theo Lâm Lang đi vào vườn lại cảm thấy ánh nắng trong nháy mắt như âm đạm xuống, một hơi thở lạnh lẽo tràn ngập trong không gian khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy, nhưng Lâm Lang không mở miệng, hần cũng không thể yếu thế trước mặt một nữ tử yếu đuối, lúc này đứng trước Lạc Hoa lâu, hần rõ ràng cảm nhận được âm khí từ mặt đất bay lên vòng quanh thân, hần lo lắng ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên lại thấy một bóng dáng rơi từ trên lầu xuống, váy áo bị gió thổi tung ra, tầng tầng lớp lớp như một đóa hoa đang nở rộ, sau đó "Rầm" một tiếng nặng nề rơi trên mặt đất, một loại âm thanh như thờ dài không ngừng truyền vào tai hần: "Triệu Tề, Triệu Tề..... Triệu Tề....."

Hần nhìn gương mặt phóng đại của nữ tử trên mặt đất, một đôi mắt đen nhánh vô hồn nhìn về phía hần, duỗi tay về phía hần, cánh tay trắng bệch đó quần lên tay hần, trong nháy mắt biến thành xương trắng âm u cắm vào trong máu thịt, hần không cảm thấy đau đớn nhưng lại có một vòi máu phun ra ——

"Thanh Nhi..... Không..... Không..... Không phải ta, không phải là ta giết ngươi.... Ngươi đi tìm Diệp Cẩm Huyền đi, là nàng hại chết ngươi....." Triệu Tề như tên điên bịt lỗ tai, lắc đầu hô to: "Đừng tới tìm ta, đừng tới tìm ta..... Ta chưa từng muốn ngươi chết, ta chưa từng..... Không phải ta..... Buông ta ra, xin ngươi..... Xin ngươi....."

Lâm Lang lạnh lùng nhìn hấn như con thú bị vây khốn mà giãy giụa, khốn khổ van xin, nàng khẽ nghiêng đầu suy tư, xem lời của hấn có mấy phần chân thật.

Hấn nói không phải là hấn giết nàng? Hấn nói hấn chưa bao giờ muốn nàng chết? Đúng là không phải hấn đẩy nàng xuống lầu, nhưng còn rượu độc?

Triệu Tề, đối mặt với quỷ mà người còn có thể giữ vững suy nghĩ như thế ư? Vẫn còn có thể nói láo?

Quả thật là không đơn giản, không đơn giản.....

Cuối cùng, nàng vỗ ra một vòng sáng, tóm Triệu Tề từ trong mộng ra ngoài ném xuống đất, lạnh nhạt nói: "Nếu không phải là người giết nàng, người sợ cái gì?"

Bóng dáng cao lớn của Triệu Tề nằm trên đất không ngừng thờ dốc, mồ hôi thấm ướt tóc, áo quần cũng có chút xộc xệch khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy hèn nhát, khuôn mặt không chút tà khí xinh đẹp mỹ hoặc của ngày thường.

Lâm Lang nhìn bộ dạng hấn như vậy chỉ cảm thấy ghê tởm, không khỏi cau mày lui ra hai bước.

Gió thổi qua, cảnh tượng trước mắt tàn đi, ánh mặt trời âm ảm chiếu xuống, thanh âm lạnh lạnh của nữ tử rõ ràng truyền tới lại khiến Triệu Tề cảm thấy cả người lạnh lẽo, hấn nằm trên đất mắt hờn trong chớp lát rồi mới bò dậy, lao đảo một cái rồi lại thiếu chút nữa ngã xuống.

Hấn thờ hồn hèn đứng lên, cố gắng che đậy sự hốt hoảng trong mắt nhưng âm thanh run rẩy lại vạch trần sự sợ hãi của hấn: "Vừa rồi, chuyện gì đã xảy ra?"

Hấn rõ ràng cảm thấy trên người Diệp Lâm Lang có vô số bí mật nhưng nàng lại chỉ nhìn về nơi Tạ Hoàng Thanh chết, chẳng lẽ nàng muốn báo thù thay Tạ Hoàng Thanh?

"Quý y cũng cần phải ăn cơm, sinh hoạt." Lâm Lang cười nhạt, nhìn Triệu Tề mà trong mắt lại có chút u ám: "Bọn ta liên thông hai giới âm dương, nhận sự uỷ thác từ hai giới người hoặc quỷ, thay bọn họ diệt trừ kẻ thù, sau đó thu tiền thù lao, rất không khéo, có khách chỉ định muốn mạng của hoàng thượng."

Triệu Tề nghe nàng nói, bật thốt lên: "Người nói là Tạ Hoàng Thanh mua người tới giết trẫm?"

"Ừ Hừ!" Đôi mắt Lâm Lang mang theo ý cười, chăm chú nhìn hấn: "Mua cái gì? Đừng nói khó nghe như thế chứ, lấy người tiền tài thay người làm việc mà thôi."

Triệu Tề hít sâu hai cái, tỉnh táo lại, con mắt tối sầm, nói: "Không ngờ Thanh nhi lại hận ta như vậy, ngày đó..... Không ngờ lại xảy ra chuyện như thế."

Triệu Tề vậy mà bắt đầu hối hận không thôi —— nói chuyện xưa?

Lâm Lang sững sờ, nàng cũng không phải là tới để nghe hấn kể chuyện xưa, nàng là người nói chuyện giữ lời, sẽ phải lập tức chuyển ra khỏi phủ Thượng Thư, bây giờ chỗ ở còn chưa có! Chẳng lẽ Triệu Tề không cống hiến chút sức lực?

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

"Hoàng thượng, ngài không cần phải giải thích với dân nữ. Dân nữ không muốn biết giữa người và biểu tỳ có ân oán gì. Dân nữ làm vậy chỉ vì không muốn để hoàng thượng chết không rõ ràng, vội vội vàng vàng. Hoàng thượng dù sao cũng là vua một nước, thân phận bất phàm, nếu hoàng thượng sau qua đời, đầu thai loạn, là đại lỗi của Lâm Lang rồi!" Lâm Lang cười khẽ một tiếng, sóng mắt lưu chuyển dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ.

Lúc này Triệu Tề nhìn xung quanh, đè nén tức giận trong lòng mắt đen, nói: "Người phải giết trẫm sao? Người dẫn trẫm tới nơi này không chỉ vì những thứ này!"

Lâm Lang hứng thú cười cười, khẽ ngira đầu, không nhìn ra một tia dao động trong con người: "Lâm Lang đã nói qua, hoàng thượng là vua một nước, thân phận bất phàm. Huống chi, hoàng thượng còn chưa có con cháu, nếu chết rồi, chỉ sợ sẽ nổi lên chiến loạn. . . . ." Nàng làm loại chuyện "Lường gạt" này rất không thuận tay, cẩn thận cân nhắc từ ngữ, thật không biết phải từ ngữ như thế nào để uyển chuyển nói lên chuyện nàng muốn bạc. Ánh mắt Lâm Lang nhìn Triệu Tề có chút tức giận, đầu óc của Triệu Tề này không dùng được nữa sao? Nhất định bắt nàng phải nói rõ ràng như thế sao?

Triệu Tề nghe vậy, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người muốn trẫm chuẩn bị trở về tìm chết?"

Nhìn bộ dạng khó hiểu của Triệu Tề, Lâm Lang bắt đầu dĩ đảo mắt, nhắm mắt lại, quyết tâm hung ác nói: "Lấy tiền tài của người trừ tai hoạ cho người,

nếu ngươi không muốn chết, ta có thể giúp ngươi. Nhưng, điều kiện tiên quyết là ngươi phải ra giá cao hơn biểu tỳ, ta cũng là người làm ăn!"

Nói rõ ràng như thế, Triệu Tề hiểu chưa!

Triệu Tề nghe nói, bỗng nhiên sững sốt một chút, con ngươi giễu cợt nhìn về phía Lâm Lang, tức giận hừ một tiếng: "Trẫm là thiên tử, có long khí hộ thể, quý quái nhỏ nhỏ làm sao có thể thương tổn được trẫm? Đây là Nhị tiểu thư lường gạt ——" hần chợt chỉ về phía Lâm Lang, ánh mắt sắc bén như kiếm bắn tới "Dùng Tà thuyết mê hoặc người khác, ngươi không sợ trẫm chặt đầu ngươi?"

Ánh mắt Lâm Lang nhìn hần lộ ra thương xót, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu nói: "Nếu hoàng thượng cho là như thế, vậy thì đã hiểu lầm ý tốt của dân nữ rồi. Dân nữ cũng không thể nói gì hơn, chỉ là ——" Ánh mắt Lâm Lang bỗng nhiên sắc bén, cánh tay nhanh chóng duỗi ra nắm cổ của Triệu Tề "Hiện tại Hoàng thượng phải đề mạng lại!"

Ánh mặt trời âm ảm. Trong vườn, một trận gió thổi qua, lá cây rơi là tã, một cổ hơi thở âm lãnh từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Trên cổ truyền tới áp lực khiến cho Triệu Tề trừng mắt nhìn Lâm Lang. Hần dùng sức muốn tách cánh tay Lâm Lang ra, nhưng lại cảm giác ngón tay mảnh khảnh này giống như kim sắt kẹp chặt cổ hần. Từ từ, khuôn mặt Tạ Hoàng Thanh kiếp trước giống với Lâm Lang, cả người hần rét run hô lên: "Dùng tay. . . . . Dùng tay. . . . . Trẫm cho ngươi tiền, trẫm cho ngươi tiền. . . . ."

Lâm Lang buông lỏng tay một chút, Triệu Tề mở to miệng thở hổn hển, ánh mắt nhìn Lâm Lang trừ sợ hãi còn có một chút tìm tòi nghiên cứu: "Quý quái bình thường không thể tổn thương trẫm, ngươi rốt cuộc là loại gì?"

Trông mặt đen trong suốt của Lâm Lang mang theo nụ cười, hỏi "Hoàng thượng cảm thấy ta là loại gì?" Không đợi Triệu Tề trả lời, Lâm Lang hứng thú hỏi, "Hoàng thượng thật sự coi mình có long khí nên không sợ sao?"

Lâm Lang cười nhạt coi thường. Thật đúng là một đôi với Diệp Cẩm Huyền. Một tự nhận là phượng thể, yêu ma bắt xâm, một tự cho là đúng Hoàng đế liền có thể hoành hành bừa bãi, không sợ quý thần?

Lâm Lang nói xong, tay lại tăng thêm lực, Triệu Tề lập tức kinh hoảng hô: "Tạ Hoàng Thanh trả ngươi bao nhiêu tiền, trẫm trả gấp đôi!"

Lâm Lang nghe vậy, thoải mái cười nhẹ một tiếng, ném Triệu Tề trên mặt đất, vỗ tay một cái: "Được, không hổ là Hoàng thượng, có khí phách!" Nàng nói xong, đưa năm ngón tay ra quơ quơ trước mặt Triệu Tề, "Tạ Hoàng Thanh là biểu tỳ của ta, thu lệ phí không nhiều lắm đâu. . . . ."

Triệu Tề suy đoán nói: "Năm mươi lượng?"

Lâm Lang trừng mắt, Triệu Tề lập tức nói: "Năm trăm lượng?"

Con ngươi Lâm Lang trầm xuống, Triệu Tề lại vội nói: "Năm ngàn lượng!"

Lâm Lang ngoài cười trong không cười, tiến lên hai bước: "Chẳng lẽ Quý y không đáng giá như vậy sao?"

Triệu Tề nghe hỏi, lúng túng nói: "Nhị tiểu thư là người sáng khoái, xin cho giá đi!"

Lâm Lang nhàn nhạt mở miệng: "Năm mươi vạn lượng!"

Triệu Tề nghe xong, con ngươi lập tức trừng lớn gấp hai, tràn đầy tức giận, cuối cùng cũng chỉ có thể cố nén bất mãn nói: "Nhị tiểu thư thật biết làm ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lâm Lang cười ôn hòa, con ngươi lóe sáng: "Sao lại là biết buôn bán? Lâm Lang chỉ là quý y thu tiền làm việc mà thôi. Hoàng thượng có thể tự do lựa chọn, có thể đưa tiền giữ mạng! Hoàng thượng ra giá gấp hai, là một trăm vạn lượng, thật ra Lâm Lang vốn nghĩ nhiều hơn năm mươi vạn lượng một chút là được, không nghĩ tới hoàng thượng thật khí phách!"

Lâm Lang nói xong, chớp chớp đôi mắt trong suốt vô tội, làm Triệu Tề tức giận cười ha ha hai tiếng. Tuy không đề nên được tức giận trong đôi mắt đen, nhưng giọng điệu vẫn khách khí: "Trẫm không có nhiều tiền như vậy, nhị tiểu thư có thể giảm bớt một chút được không?" Đưa tiền giữ mạng? Hần được chọn sao?

Hiện tại quốc khố đang thiếu thốn, một trăm vạn lượng bạc trắng không phải là con số nhỏ, hần thật sự không bỏ ra được!

Hần vừa dứt lời, liền nghe thấy Lâm Lang kinh hãi nói: "Cái gì? Hoàng thượng thật sự không bỏ ra nổi một trăm vạn lượng vàng? Biểu tỳ nói các cửa hàng ở phố Tạ gia đều nằm trong tay hoàng thượng, hàng năm những cửa hàng này không chỉ thu được một trăm vạn lượng vàng!"

Năm đó, nàng giao cho Triệu Tề toàn bộ gia sản Tạ gia không dưới ngàn vạn lượng vàng, Triệu Tề nhìn cũng không thèm nhìn. Bây giờ, chỉ có một trăm vạn lượng vàng đã làm Triệu Tề giật mình thành ra như vậy rồi. Lâm Lang nhớ lại, nội tâm không khỏi cảm thán, mình thật là dư tiền.

Triệu Tề không biết là tức giận hay là bị dọa sợ, chỉ thấy toàn thân hần phát run, không dám tin nhìn chăm chăm Lâm Lang: "Vàng?" Sao lại là vàng? Cho dù công phu từ ngoạm cũng không nhiều như vậy.

Hắn cảm hận nhìn Lâm Lang: "Sao ngươi không đi cướp đi?"

Dường như Lâm Lang rất tức giận, con ngươi bỗng chốc trở nên tối tăm tĩnh mịch: "Quý y không phải là trộm cướp. Hoàng thượng, chẳng lẽ mạng của người rẻ mặt đến vậy sao? Không đáng một trăm vạn lượng vàng sao? Vậy thì thật là một cái mạng rẻ mặt!"

Lâm Lang cố ý nhấn mạnh từ "Rẻ mặt" làm Triệu Tề tức giận đến bốc khói, hận không thể ăn thịt uống máu nữ tử trước mắt, nhưng nghĩ tới tiếng kêu la cùng cái tay chỉ còn xương trắng của Tạ Hoàng Thanh, hơi sức cả người hần như bị rút cạn, cả người mệt mỏi.

"Thật sự trăm có một phần của hàng Tạ gia trong tay. Nhưng trăm vừa mới lên ngôi, Đại Dận lại vừa kết thúc chiến loạn không lâu, trăm thật sự không có nhiều tiền như vậy. . . . . Trăm giao năm mươi vạn lượng bạc trắng trước, số còn lại, có thể lấy cửa hàng của Tạ gia ở kinh đô thế vào hay không?"

Đôi mắt tĩnh mịch của Lâm Lang nhìn Triệu Tề, không nói một lời, nhìn đến khi trên trán Triệu Tề toát ra mồ hôi hột, nàng mới cười khê một tiếng, nói: "Cửa hàng Tạ gia ở kinh đô? Hoàng thượng mới thật là biết buôn bán, Lâm Lang so với hoàng thượng, có thể nói là theo không kịp."

Nàng vỗ tay một cái, cười híp mắt nhìn Triệu Tề. Triệu Tề nhìn nụ cười kia lại cảm thấy cả người rét run: "Ngươi. . . . . Bản thân ngươi là quý y, bắt mấy con quý không phải chuyện nhỏ sao?"

"Ồ! Thì ra hoàng thượng đã biết cửa hàng Tạ gia có ma quỷ lộng hành!" Đáy mắt Lâm Lang giống như đã sáng tỏ, chăm chọc nói: "Lâm Lang còn tưởng rằng hoàng thượng không biết! Nói vậy là hoàng thượng muốn Lâm Lang giúp một tay bắt quý miễn phí sao?"

Lâm Lang không đợi Triệu Tề mở miệng, nói tiếp: "Phố Tạ gia không phải chỉ có một con đường, thông bốn phương, ở trung tâm Kinh Thành, đã từng là nơi nhộn nhịp nhất kinh đô. Nếu cứ bỏ mặc cho những cửa hàng kia tiếp tục đi xuống, đến lúc đó lời đồn đãi có ma quỷ lộng hành ngày càng nghiêm trọng. Trung tâm kinh tế của kinh đô suy sụp, chỉ sợ cả Kinh Thành cũng sẽ bị hủy trong chốc lát. . . . . Hoàng thượng tính toán thật xuất sắc!"

"Không bằng như vậy đi! Lâm Lang không phải là người không thông tình đạt lý, nếu hoàng thượng có thành ý, Lâm Lang chịu thiệt một chút cũng không sao!" Lâm Lang nói xong, quét mắt một vòng xung quanh cái vườn này: "Tòa vườn này ta nhìn cũng không tồi, không bằng cả tòa vườn này cùng mấy cửa hàng trên phố Tạ gia đi! Tòa vườn tương đương mười mấy vạn lượng bạc trắng, thêm mấy gian hàng này, xem như là hai mươi vạn lượng bạc trắng, hoàng thượng trả năm mươi vạn lượng bạc trắng, tổng cộng là bảy mươi vạn lượng bạc trắng, còn lại liền viết giấy vay nợ đi!"

Lâm Lang nói xong, duỗi bàn tay ra, trên đất liền xuất hiện một cái bàn nhỏ, bên trên có đủ giấy và bút mực, nàng nói: "Nếu Hoàng thượng thấy thích hợp, hãy viết giấy nợ. Nếu cho là không thích hợp, Lâm Lang tự nhiên cũng không ép huộc!"

Triệu Tề giận dữ nhìn nàng, một hồi lâu, hừ lạnh một tiếng, vung bút lên: "Như vậy được chưa!"

Lâm Lang cầm lên nhìn một chút, hài lòng gật đầu một cái, cất xong rồi đứng lên: "Tốt lắm!"

Triệu Tề hung hăng lườm nàng một cái: "Trăm có thể rời đi chưa?"

"Đi thông thả, không tiễn!"

Triệu Tề hừ lạnh một tiếng, cất bước đi, trong lòng Lâm Lang vui vẻ, ở phía sau hô to: "Hoàng thượng đừng quên năm mươi vạn lượng bạc trắng. Buổi chiều nay nhất định phải đưa đến Ngọc Lâm uyển. Nếu không, quá hạn ước định sẽ trở thành phế thải!"

Triệu Tề cảm hận dừng lại, sau đó bước nhanh rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sau khi Triệu Tề rời đi, Lâm Lang cũng không ở lại thêm nữa mà cất bước quay về Tây Uyển. Chuyện đã rồi lên như vậy, bữa tiệc ở Tây Uyển cũng mau chóng giải tán, cả khu vườn trở nên vắng vẻ, lại càng làm nổi bật lên hình ảnh mây trắng trên bầu trời xanh mênh mông. Lâm Lang nghĩ tới việc ngày mai sẽ có năm mươi vạn lượng bạc trắng, thật đúng lúc có thể xử lý một số việc khó khăn đang thiếu bạc mà phiền não. Hơn nữa lại còn được sở hữu khu vườn này, sau này có thể rời khỏi Diệp phủ, tự mình làm chủ được rồi. Dự tính này khiến tâm tình nàng không khỏi vui sướng, nhẹ nhõm.

Lâm Lang đi tới nơi dành cho các nha hoàn nghỉ ngơi tìm Thiên Ngự, nhưng chỉ thấy hai tiểu nha hoàn đang thu dọn bàn ghế mà không thấy Thiên Ngự

đầu. Lúc này mới nhớ ra, vừa nãy khi Nạp Lan Sơ Thần ôm lấy Lâm Lang, muốn nàng "khóc lên", nàng đã dặn dò Nạp Lan Sơ Thần khi nào đi ra thì nói với Thiên Ngự rằng không cần phải đợi nàng, cứ về luôn Diệp phủ là được. Vậy nên bây giờ Lâm Lang cũng không cần vội vàng, vừa đi thong thả vừa thưởng thức cảnh sắc trong viện.

Thiếu nữ y phục màu xanh nhạt, thanh thoát xinh đẹp, hoa sen tao nhã nở rộ trước ngực, từng bước từng bước uyển chuyển, giống như tiên tử du ngoạn trong vườn.

Không lâu sau, Lâm Lang đi tới trước cửa lớn, từ xa đã nhìn thấy Nạp Lan Sơ Thần cùng Thiên Ngự đang chờ ở cửa. Nàng vội đi nhanh lại gần, có chút xấu hổ nói: "Nạp Lan tiểu thư vẫn chưa đi sao?"

Thiên Ngự chu cái miệng nhỏ nhắn, không đợi Nạp Lan Sơ Thần mở miệng đã bước tới giận dỗi ai oán: "Tiểu thư, ngài đi đâu vậy? Có xảy ra chuyện gì không? Sao lại không nói với nô tỳ một tiếng?"

Lâm Lang vội vàng an ủi Thiên Ngự mấy câu, rồi quay sang cảm tạ Nạp Lan Sơ Thần. Nạp Lan Sơ Thần cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười nói: "Lên xe đi! Ta đưa các người trở về!"

Khi Lâm Lang tới đây là ngồi xe ngựa của Diệp gia, cũng không biết là cố ý hay vô ý, lúc này chiếc xe ngựa kia đã sớm không thấy bóng dáng. Nếu không ngồi xe của Nạp Lan Sơ Thần thì chỉ còn cách là đi bộ mà về.

Hơn nữa, ấn tượng của Lâm Lang về Nạp Lan Sơ Thần rất tốt, Nạp Lan Sơ Thần cũng theo con đường buôn bán, xem như là người cùng nghề với nàng. Vậy nên, Lâm Lang có ý muốn kết giao với nàng ấy.

Với tình hình hiện giờ thì Lâm Lang cũng không khách khí nữa, nhắc nhẹ lần vẫy bước lên xe, ngoái đầu lại nhìn Nạp Lan Sơ Thần cười một tiếng: "Nạp Lan tiểu thư, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!" Nói xong liền khom người vén màn tiến vào.

Sau đó, Nạp Lan Sơ Thần cũng theo vào ngồi xuống, khẽ mỉm cười: "Thực ra ta rất hi vọng người sẽ cảm tạ ta! Người cũng được lắm, núp ở trong người ta cười đến cả người phát run, cùng người diễn trò như vậy, nhìn đáng vẻ kinh ngạc của những người xung quanh thật là. . . . ." Nạp Lan Sơ Thần bắt đầu dĩ lắc đầu, rồi lại cười híp mắt nói, "Người còn không thành thực khai báo?"

Lâm Lang nghe xong thì cười nhẹ: "Nạp Lan tiểu thư sao có thể là người hẹp hòi được. Vậy nên mới nói, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết!"

Nạp Lan gia có thể đòi đòi kế thừa chức vị Quốc sư của Đại Dận tất nhiên là có năng lực hơn người. Tuy Nạp Lan Sơ Thần cố ý che giấu linh lực tản ra quanh thân, nhưng Lâm Lang vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh bất phàm của nàng ấy, vậy nên Lâm Lang cũng chưa từng có ý định giấu giếm điều gì, chỉ trừ sự thật rằng nàng vốn là Tạ Hoảng Thanh. Lâm Lang giả vờ rằng chuyện kiếp trước là do biểu tỳ báo mộng, nàng chỉ dùng thân phận của Diệp Lâm Lang mà kể tất cả mọi chuyện cho Nạp Lan Sơ Thần nghe.

Quả nhiên, Nạp Lan Sơ Thần nghe xong mà không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, chỉ có ánh mắt là trở nên nặng nề: "Nói như vậy, cái chết của Tề vương phi Tạ Hoảng Thanh có liên quan tới Hoàng thượng?"

Lâm Lang thấy ánh mắt Nạp Lan Sơ Thần thực nghiêm trọng thì khẽ mỉm cười: "Ta cũng chỉ thấy việc đó qua những giấc mơ, không có chứng cứ xác thực. Có lẽ cảnh tượng hôm nay khiến Hoàng thượng sợ hãi chỉ là trùng hợp mà thôi!"

Sắc mặt Nạp Lan Sơ Thần thâm trầm nhìn Lâm Lang một hồi lâu, sau mới quay đầu đi nói: "Trên đời sao có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy? Người khỏi bệnh là trùng hợp, nằm mơ là trùng hợp, hôm nay chỉ vì một câu muốn kế tục huyết mạch nhất tộc Tạ gia của người mà Hoàng thượng liền đi theo người tới Đông Uyên cũng là trùng hợp, còn cả chuyện xảy ra ở Đông Uyên nữa? Tại sao khi người tái hiện lại cảnh tượng Tạ Hoảng Thanh gặp nạn mà Hoàng thượng lại thất kinh, sợ hãi hốt hoảng? Tại sao hẳn không kinh ngạc khi Tạ Hoảng Thanh tìm người giết hãm, mà còn không muốn cho Tạ Hoảng Thanh hồn bay phách tán?"

Nói đến đây, Nạp Lan Sơ Thần bỗng nở một nụ cười, nhìn Lâm Lang giống như mẫu thân đang nhìn đứa con nghịch ngợm của mình, giọng điệu cô đơn tịch mịch: "Thật ra trong lòng người đã sớm có đáp án rồi, nếu đã kể cho ta nghe thì cần gì phải gạt ta như vậy? Những người như chúng ta, kỳ thực rất cô đơn. Khi vừa mới gặp người, ta liếc mắt qua đã phát hiện ra người cũng giống như ta. Khi người bình thường không thấy được thì có thể nhẹ nhàng vờ ngón tay, âm thầm mà thay đổi vài thứ, thậm chí có thể giết người trong vô hình. Nhưng chúng ta lại bị quy định kìm hãm, không thể lạm sát kẻ vô tội, thậm chí ngay cả người đã sắp chết. Hẳn có đáng ghét, có đáng chết, nhưng người lại không thể giết hãm —— vậy nên đối mặt với kẻ thù, người chỉ có thể dùng phương pháp vu hồi quanh co này, để khiến cho hãm khổ sở, đau lòng. Ở ngay trước khi tuyệt mệnh mà cảm nhận được tuyệt vọng đến thấu xương!"

"Chúng ta ở tại nhân gian, nhưng không ngăn được cô độc tịch mịch trong lòng. Chúng ta bị phép tắc của thế giới này hạn chế, mà cũng không thể dung nhập vào hẳn trong đó. Chúng ta không học được cách sinh tồn ở nơi này thì vĩnh viễn sẽ bị cô lập —— nhưng, người đã từng nghĩ tới điều này hay chưa? Nơi này không phải là quê hương thực sự của chúng ta."

Lâm Lang nhìn ánh mắt cố ý cười âm ỉ ẩn giấu cô tịch phía sau của Nạp Lan Sơ Thần, thì nàng biết, từ từ trước mắt biết tất cả mọi chuyện của mình, cả kiếp trước lẫn kiếp này. Nàng bỗng nhiên cũng cảm thấy có chút nặng nề, lên tiếng hỏi: "Làm sao người biết?"

Nạp Lan Sơ Thần nói rất đúng, nàng không học được cách sinh tồn của thế giới này. . . . .

Nàng nhìn Nạp Lan Sơ Thần khẽ cúi đầu, nhẹ giọng: "Không phải là ta biết, mà là phụ thân của ta. Người của gia tộc Nạp Lan chúng ta từ nhỏ đã có pháp lực, cho nên mới có thể đòi đòi đảm nhiệm vị trí Quốc sư của Đại Dận. Chúng ta gọi loại pháp lực này vì linh lực, nghe nói, Nạp Lan gia bị trục xuất ra khỏi Thần tộc, vốn dĩ là tiên quan của Huyền Vũ cung trên Thiên Đình. Nạp Lan gia tộc bị đày xuống nhân gian là để tìm chủ nhân của mình, chỉ

có tìm được vị chủ nhân đó, Nạp Lan gia tộc mới có thể trở lại Thiên cung. Nếu không thì chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Luân Hồi."

Ánh mắt Lâm Lang chợt lóe: "Ngươi có tin không?"

Huyền Vũ cung? Tiên quan? Nạp Lan. . . . . Trong một thoáng ngẩn ngui, Lâm Lang cảm thấy những cái tên này rất quen thuộc, nhưng rồi lại chợt thấy buồn cười. Nếu nàng đoán không sai thì Huyền Vũ cung là cung điện của Phục Ma Đại Đế Huyền Vũ, vậy thì chủ nhân của Nạp Lan gia tộc không phải là Huyền Vũ đại đế hay sao? Nhưng Huyền Vũ đại đế lại là Ngọc Kinh tôn thần tiếng tăm lừng lẫy, sao có thể ở trong nhân gian? Còn cần phải tìm kiếm nữa?

Lâm Lang trầm tư suy nghĩ, cứ có cảm giác thật ra tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến nhau, chỉ có điều hiện giờ nàng chưa nhìn thấy rõ ràng mà thôi!

"Ta tin!" Nạp Lan Sơ Thần trịnh trọng gật đầu, tinh mạch trong ánh mắt hiện ra một chút vui sướng, nàng nhìn Lâm Lang nói: "Bởi vì ta tìm thấy ngài!"

Lâm Lang kinh ngạc hỏi "Tìm thấy rồi?"

"Đúng vậy! Thật ra phụ thân ta đã sớm xác định được vị trí của chủ nhân, nhưng thời cơ vẫn chưa tới, chủ nhân vẫn chưa ngụ vào linh thể của ngài. Sau khi phụ thân qua đời, ta luôn cẩn thận quan sát thật kỹ, rốt cuộc vào đêm trước ngày Tề vương lên ngôi, sao Chủ Phượng bỗng nhiên ảm đạm rồi rơi xuống, vài ngày sau, sao Phó Phượng trên bầu trời Kinh thành phát sáng rực rỡ——"

Nạp Lan Sơ Thần nhìn Lâm Lang, tròn mắt hơi phiếm hồng: "Ngày sao Chủ Phượng rơi xuống chính là ngày Tề vương phi Tạ Hoàng Thanh rơi xuống khỏi Lạc Hoa lâu. Mà thời điểm sao Phó Phượng sáng lên chính là lúc Diệp Lâm Lang tỉnh lại!"

"Trước đó, phụ thân đã đoán ra thân thể của Diệp Lâm Lang chính là linh thể của chủ nhân, cho nên chúng ta chú ý rất cẩn thận!"

Nạp Lan Sơ Thần nói xong, chợt đứng lên, trịnh trọng quỳ gối dưới chân Lâm Lang: "Phượng chủ, có lẽ bây giờ ngài chưa thể nhớ lại điều gì, nhưng Nạp Lan gia vì Phượng chủ cống hiến tất cả lực lượng, vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!"

"Hí hi hi hí.. hí..!" Một hồi ngựa hí truyền đến, xe ngựa dừng lại. Lâm Lang vẫn còn đang chìm trong kinh ngạc, nàng ngẩng đầu nhìn về phía màn che của xe ngựa, trong đầu không ngừng nghĩ lại những lời nói của Nạp Lan Sơ Thần. Đột nhiên cảm thấy một cổ trống trải cô đơn dâng lên trong lòng, Lâm Lang bình tĩnh nói: "Ta không phải là Phượng chủ gì cả, ngay cả bản thân mình là ai ta cũng không biết. . . . . Ta không thể giúp Nạp Lan gia tộc quay về Thiên cung rồi."

Bởi vì đến ta cũng không biết chắc được mình sẽ đi tới đâu. . . . .

Lâm Lang đứng lên, bước ra khỏi xe, Nạp Lan Sơ Thần kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng: "Phượng chủ, cho dù Phượng chủ không thể đưa Nạp Lan gia tộc trở về Thiên cung, nhưng từ ngày mai trở đi, Nạp Lan Sơ Thần sẽ đảm nhiệm việc hầu hạ cho Phượng chủ!"

Nghe được điều này, Lâm Lang dừng bước, trầm mặc một hồi rồi nói: "Ngươi cứ quay về trước đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lâm Lang vào cửa, gia đình giữ cửa rất cung kính với nàng, nha hoàn sai vật dọc đường gặp nàng cũng đều rất cung kính hành lễ, chỉ có điều dưới trông mắt cung kính kia lại ẩn dấu sự sợ hãi tìm tòi.

Ánh mắt những người này nhìn nàng khiến nàng cảm thấy rất khổ sở, sự cô đơn trong lòng dần lan tỏa, một âm thanh đầu dây cứ phát ra, nơi này không dành cho ngươi, không phải ngươi.....

Đúng, nàng không thể hòa nhập vào thế giới này, chính là cảm giác đó, khi mọi người mặc quần áo sắc sỡ tươi vui đón ngày thu về, mỉm cười hay ngốc nghếch, buồn khổ hay đau đớn, nàng chỉ như người ngoài cuộc lạnh lùng nhìn vào, những con người kia như bị vây trong một màn ánh sáng không lồ, còn nàng thì ở bên ngoài, cố gắng muốn dựa vào họ, cảm nhận niềm vui nỗi buồn của họ thì lại bị họ cô lập!

Chạy thẳng vào Bách Thảo Viên, cuối cùng cũng có thể dừng lại nhưng nàng lại phát hiện bây giờ Bách Thảo Viên đã trở thành hữu danh vô thực, cây lim Đại Lương thượng hạng đã chuyển vào trong vườn, cát đá chất đống trên mặt đất, đồng một đồng, tây một đồng, giống như từng cục thuốc cao bôi trên da chó, những thứ cô biết trước kia đã sớm bị nhỏ bỏ vứt dưới chân tường phía nam, khô héo dưới ánh mặt trời.

Thiên Ngưu theo sau nàng, nhìn nàng bước chân một hồi nhanh, một hồi chậm, một lát lại có bộ mặt mát mát không giải thích được liền kêu lên: "Tiểu thư....."

Lâm Lang bỗng nhiên hoàn hồn, thấy Thiên Ngưu đang sững sờ đi theo nàng, trong mắt đều là nghi ngờ liền cười cười, trái tim dâng lên một tia ấm áp: "Đi

thôi, một ngày rồi, đi xem mẫu thân một chút!"

Thiên Ngưu thấy nàng trở lại bình thường, rất vui mừng đồng ý, hai người cùng nhau đi tới chỗ Lãng phu nhân, vừa đến bên cửa đã nghe thấy có giọng nói bên trong. Lâm Lang thầm nghĩ không được, nàng quên mất sau khi Diệp Cẩm Huyền trở về, Tô phu nhân sẽ đến gây sự, nàng bước nhanh vài bước vào cửa, quả nhiên trông thấy Tô phu nhân được đại nha hoàn Ngọc Châu khóc lóc chất vấn: "Người nuôi con gái thật tốt, rốt cuộc hôm nay đã làm gì với Cẩm Huyền, hại nó hôn mê bất tỉnh hả? Nếu hôm nay người không nói cho rõ, chúng ta sẽ không xong đâu!"

Lãng phu nhân khề cau mày nhìn Tô phu nhân, nhàn nhạt giống như không đếm xỉa đến nói: "Mấy năm nay Lâm Lang là đứa bé thế nào người còn không biết sao? Đánh không đánh lại, mắng không nói lại, nó có thể làm gì đại tiểu thư?"

Trong mắt Tô phu nhân nước, dữ tợn quát: "Người tưởng ta không biết ư? Cây trâm mười mấy vạn lạng ở đâu ra? Tại sao lại nói không có quan hệ với Diệp gia? Cùng hoàng thượng bán đại bác sao? Ta cho người biết Lãng Chi, đừng tưởng rằng lão gia tốt với một chút mà người đã lên mặt, chỉ cần có Bích Như ta ở đây, người đừng mong sẽ vào được tộc phủ Diệp gia, không phải muốn dọn đi à? Có giới thì dọn ra ngoài đi, dọn đi rồi thì đừng bao giờ trở lại nữa....."

Lãng phu nhân vốn ở trong phòng thiêu thừa may vá, đang lo lắng không biết Lâm Lang có gặp phải chuyện gì không, tiệc yến cũng qua rồi, nhất định là không có việc gì, một lát lại nghĩ không biết Diệp Cẩm Huyền có làm khó Lâm Lang hay không, đang bất ổn không yên nghĩ thì thấy Tô phu nhân dẫn theo Ngọc Châu xông vào vỗ bàn chất vấn Lâm Lang của bà làm gì Diệp Cẩm Huyền, khiến nàng ta đến giờ vẫn hôn mê?

Lâm Lang còn chưa trở lại, sao bà biết Lâm Lang đã làm gì Diệp Cẩm Huyền chứ? Tô phu nhân không tìm được đáp án liền tự phát hỏa, làm bầm hét lên giận giữ, bà càng nghe càng mơ hồ, cây trâm thì chắc là chiếc mà sáng nay bà đưa cho Lâm Lang, nhưng chuyện nói với hoàng thượng là không có quan hệ gì và cả chuyện dọn ra ngoài.... Bà đều không hiểu.

Lãng phu nhân còn chưa kịp đáp lời đã nghe thấy một thanh âm lạnh nhạt trong trẻo: "Chiều nay chúng ta sẽ dọn đi!"

Thiên Ngưu cũng không biết giao dịch của Lâm Lang và Triệu Tễ, nghe thấy vậy liền sùng sốt: "Tiểu..... Tiểu thư....."

Lãng phu nhân nghe thế cũng sợ hết hồn, chỉ cho đó là tính tình xốc nổi của Lâm Lang, không chịu nổi kích thích mà thốt ra, vội trách cứ lờn nàng một cái, hỏi: "Lâm Lang, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Họ cô nhi quả mẫu đều là những cô gái yếu đuối, dọn đi thì có thể đi đâu? không câu nệ thì sao, ở Diệp phủ còn có nơi an thân.

Lâm Lang an ủi nhìn Lãng phu nhân một cái, trong nụ cười là sự ngây thơ khó có được: "Mẹ, dọn đi không tốt sao? Hôm nay con được một toà nhà lớn, không thua kém gì phủ Thượng Thư đâu."

Tô phu nhân nghe thế trong lòng khê động, hôm nay khi Diệp Cẩm Huyền té xỉu bị người đưa về, bà ta nghe nha hoàn nói nha đầu hồ đồ xui xẻo Diệp Lâm Lang đoạt tuyệt quan hệ với Diệp gia trước mặt mọi người, còn nói muốn dọn ra ngoài, đại tiểu thư chính là bị chọc tức đến hôn mê, bà ta biết nữ nhi của mình, nếu Diệp Lâm Lang muốn dọn ra ngoài, cắt đứt quan hệ với Diệp gia, nó mặc dù không đến nỗi vui mừng khôn xiết, nhưng cũng nhất định sẽ không tức đến xỉu! Hồi kỹ nha hoàn kia hơn mới biết nàng ta không phục vụ trước mặt, chỉ nghe người ta nói lại thôi!

Nàng đau lòng nữ nhi mới không để ý đến lời dăn dò của Diệp thượng thư mà tới Bách Thảo Viên, bây giờ bà ta nghe Lâm Lang nhắc đến toà nhà lớn liền mừng rỡ, hỏi: "Toà nhà lớn gì?"

Toà nhà lớn? Đoạt tuyệt quan hệ với Diệp gia thì có toà nhà lớn rồi hả? Bà ta thấy con nhỏ này muốn toà nhà lớn đến điên rồi.

Lâm Lang không để ý đến Tô phu nhân, nói với Lãng phu nhân: "Con muốn còn muốn dọn dẹp một chút rồi ngày mai sẽ dời đi, đã có người chờ không kịp muốn chúng ta đi ngay như vậy thì đi thôi, dù sao đi sớm đi muộn cũng đều là đi, đồ cũng dọn dẹp xong rồi, chúng ta chỉ cần dọn dẹp thêm một chút thôi!"

Lâm Lang vừa dứt lời, Tô phu nhân liền cắn răng nói: "Được! Ta nhìn các người dọn đi, phạm là đồ của Diệp gia, một cây kim một sợi chỉ cũng không được mang đi, đi ngay bây giờ cho ta!" Diệp thượng thư liên tục dăn dò bà ta nhất định phải đối xử với hai mẹ con ở Bách Thảo Viên này thật tốt, nhất là Diệp Lâm Lang, vạn lần không thể đắc tội, nếu nàng thật dọn đi rồi, liệu Diệp thượng thư có trách tội bà ta không?

Trong lòng Tô phu nhân nhớ tới lời dăn dò của Diệp thượng thư, không khỏi có chút chứng ỉu oải, nhưng bà ta cũng nhất định không nhượng, cuối cùng chỉ có thể cắn răng mạnh miệng!

Con mắt tinh minh của Lâm Lang nhìn Tô phu nhân, quét mắt bên trong phòng một vòng rồi hừ lạnh một tiếng, tiến lên đỡ lấy Lãng phu nhân đang sững sờ.

Lãng phu nhân phản ứng kịp, biết nữ nhi đã quyết tâm muốn rời khỏi Diệp phủ rồi, qua nhiều năm như vậy, bà cũng nhìn thấu Diệp thượng thư, hôm nay thật sự đã không còn lưu luyến gì với Diệp gia nữa, với lại bà càng không muốn Tô phu nhân đề đầu cưỡi cổ, nghĩ thầm nếu không có chỗ nào để đi thì dựa vào bộ trang sức hôn môn kia cũng có thể sống cả đời, nghĩ thế liền vội vàng lấy cái hộp nhỏ từ dưới giường ra ôm vào lòng, ai ngờ Ngọc Châu nhìn thấy cái hộp gỗ từ đàn tinh sáo liền kêu lên: "Cái gì đây? Còn không để xuống? Phu nhân nói rồi, một cây kim sợi chỉ của Diệp gia các người cũng không thể mang đi."

Lâm Lang cười như không cười nhìn Tô phu nhân, đưa tay mở ra hộp: "Đây là đồ của Diệp gia ư? Người phải nhận cho rõ!"

Tô phu nhân nhìn nấy món đồ trang sức phi thủy cực phẩm, không dám tin trứng nát: "Cái này....." Bà cũng biết những món đồ này đều là phi thủy Đế Vương cực phẩm màu xanh lá, bộ trang sức này thật sự là vô giá, chẳng trách hai mẹ con nhà này không sợ.... Chỉ có điều tại sao họ lại có những vật

phẩm chân quý đến thế?

một bộ như vậy, bán cả phủ Thượng Thư đi cũng không mua nổi!

Chốc lát, trong mắt Tô phu nhân chỉ còn lại ánh sáng hiền hòa trong trẻo của bộ trang sức phi thủy kia, lòng tham dâng lên...

"Được lắm! Các người lại dám trộm đồ trang sức của bản phu nhân, chẳng trách bản phu nhân không thể tìm thấy bộ trang sức phi thủy này đâu..... Các người còn gì để nói?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lăng phu nhân nghe thấy lời nói của Tô phu nhân thì ánh mắt nhất thời căng thẳng, theo bản năng ôm chặt cái hộp vào trong lòng: "Người đừng có ngậm máu phun người, đây là của hồi môn mà nhà mẹ đẻ cho ta. Nó thành đồ của người từ khi nào vậy?"

Bộ trang sức này chứa đựng tất cả những kỷ niệm cùng tiếc nuối thời thiếu nữ; là thứ để tưởng nhớ tới gia đình của bà. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà vĩnh viễn sẽ không lấy ra. Hơn nữa, cuộc sống sinh tồn sau này của hai mẹ con bà còn phải dựa hết vào nó!

Mặc kệ nói gì nói, cũng không thể để cho Tô phu nhân đoạt đi được!

Tô phu nhân hừ mũi coi thường, ánh mắt nhìn Lăng phu nhân tràn ngập khinh bỉ: "Người chính thức xuất giá đi sao? Lấy đâu ra của hồi môn chứ?"

Năm đó, Lăng phu nhân và Diệp thượng thư coi như là cùng nhau bỏ trốn, không có hôn lễ, đây là nỗi muộn phiền của cả đời bà. Lúc này bị Tô phu nhân khinh thường nói ra, bà chợt cảm thấy mất mát, bị thương, hối hận, áy náy cùng đồng loạt dâng lên trong lòng; sắc mặt thoáng trắng bệch, trong mắt tích tụ đau đớn: "Người. . . ."

Bà muốn vì bản thân mà cãi lại mấy câu, nhưng không thể nói được điều gì, chỉ có thể thốt lên yếu ớt, "Đây là đồ của Lăng gia ta, ta nhất định phải mang nó theo!"

Lâm Lang bình thần nhìn Lăng phu nhân một cái, lúc đưa mắt qua nhìn Tô phu nhân thì trên mặt đã không còn một tia dao động, chỉ nhàn nhạt hỏi "Bà xác định đó là đồ của bà?"

"Đồ của bản phu nhân ta chẳng lẽ ta còn không nhận ra?"

Lâm Lang nhìn Tô phu nhân khí thế hùng hồn, mặt không đỏ khí không suyền mà nói dối thì trong lòng khẽ cảm thán, trình độ nói dối của bà ta đã đạt đến cảnh giới cao nhất rồi. Bộ trang sức này mà cũng dám chiếm đoạt sao?

Ngọc có tính phách, chỉ sợ bộ trang sức Phi Thủy cực phẩm này người như Tô phu nhân không kham nổi đâu!

Lâm Lang có chút thương hại nhìn Tô phu nhân, rồi quay sang Lăng phu nhân nói: "Nương, nương đưa cho bà ta đi!"

"Lâm Lang. . . ." Lăng phu nhân sững sờ, không dám tin nhìn Lâm Lang, lắc đầu kịch liệt ôm chặt cái hộp trong ngực, "Không được, tuyệt đối không được! Lâm Lang, đây là sinh mạng của chúng ta ngày sau đó!"

Lâm Lang vỗ nhẹ lưng Lăng phu nhân vài cái, khẽ ôm bà rồi nói: "Nương, tin tưởng nữ nhi, nữ nhi tuyệt đối sẽ không để cho người khác không công mà hưởng lợi. Cuộc sống sau này người cũng không cần phải lo lắng, sẽ chỉ tốt hơn thời điểm nương còn là tiểu thư Lăng gia trước kia thôi!"

Ánh mắt Lâm Lang kiên định dường như cho Lăng phu nhân ăn một viên thuốc định tâm, bà kinh ngạc nhìn nàng, cánh tay ôm chặt cái hộp từ từ buông lỏng ra

Tô phu nhân há hê nhìn Lăng phu nhân một cái, lớn tiếng nói với Ngọc Châu đứng phía sau: "Còn không mau đi lấy đồ về!"

Ngọc Châu tiến lên vươn tay ra giằng lấy cái hộp, hừ lạnh một tiếng đem hộp đưa cho Tô phu nhân. Tô phu nhân cảm được vào tay thì ôm thật chặt, mặt mày hớn hờ:

"Nếu các người đã tự giác đem đồ trả lại, bản phu nhân cũng không cần truy cứu nữa! Các người muốn lưu lại cũng được, Diệp phủ của chúng ta thêm ba miệng cơm cũng chẳng đáng kể gì. Dù sao, bản phu nhân không nỡ nhìn mẹ con các người sống ở ngoài đầu đường xó chợ. Hơn nữa, Lâm Lang vẫn mang thân phận là nhị tiểu thư của Diệp gia, đi ra ngoài làm mất thể diện thì cũng chính là làm mất mặt mũi của phủ Thượng Thư chúng ta rồi."

Thái độ của Tô phu nhân thay đổi quá lớn, Lâm Lang khó hiểu, ánh mắt chợt lóe. Bà ta đang xướng tuồng gì đây? Khi ánh mắt nàng dời đến cái hộp trong lòng Tô phu nhân thì mây mù nghi hoặc trong lòng Lâm Lang nháy mắt tan đi, hoàn toàn hiểu rõ —— Hóa ra câu "bắt người tay ngắn, cắn người

miệng mềm” quả thực lúc nào cũng có thể áp dụng!

Nhưng có vẻ như Tô phu nhân đã mất bà ta tới đây là để đòi lại công bằng cho nữ nhi của mình rồi!

Đáy mắt Lâm Lang sắc lạnh, phản chiếu ánh mặt trời lại phát ra ánh sáng lung linh, khiến Tô phu nhân nhìn thấy mà thoáng rùng mình: “Người.... Người trừng ta làm cái gì?”

Lâm Lang dời ánh mắt ra chỗ khác: “Bộ đồ trang sức đó cứ tạm để ở chỗ của bà cũng được, ta chờ bà tới tận cửa cầu xin ta nhận lại. Vậy nên bà không cần phải ra về cảm động, tình nghĩa thế đâu, để dành sức mà về xem nữ nhi bảo bối của bà đi!”

Lâm Lang nói xong, cùng Thiển Ngừ đỡ Lãng phu nhân đi ra ngoài. Trước khi bước qua cửa, nàng dừng chân, khẽ nghiêng đầu nói: “À, đúng rồi. Nhắc bà thêm một câu, muốn giữ mạng thì giữ đồ cho tốt đấy.”

Tô phu nhân đang cúi đầu kiểm tra, ngắm nghía trang sức trong hộp, nghe Lâm Lang nói mới nhớ tới Diệp Cẩm Huyền vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh ở trong viện, nhìn theo bóng lưng ba người mà mắng: “Đồ là của bản phu nhân, tốt bụng muốn giữ các người ở lại mà còn “rượu mừng không uống, muốn uống rượu phạt”. đi ra khỏi cái cửa này rồi có đối chết ở đầu đường xá chợ cũng không liên quan gì đến Diệp phủ chúng ta hết!” Mắng xong lại lo lắng cho Diệp Cẩm Huyền mà than thở, vuốt ngực kêu đau.

Ngọc Châu thấy Tô phu nhân như thế thì hết sức lo sợ, vội vàng tiến tới trấn an, “Phu nhân chớ buồn bực, không phải thái y đã nói tiểu thư chỉ là nhất thời quá tức giận mà tụ máu ở ngực hay sao? Chỉ cần máu tan ra là tốt rồi, phu nhân nhất định phải bảo trọng thân thể. Nếu không chẳng phải sẽ để cho kẻ thù đắc ý, người thân đau lòng ư?”

Tô phu nhân hùng hổ gạt tay Ngọc Châu ra: “Yên tâm đi, bản phu nhân còn chưa chết!”

Ngọc Châu vội vàng vâng vâng dạ dạ đồng ý, thời gian này Tô phu nhân vì thái độ thay đổi của Diệp thượng thư đối với nhị tiểu thư cùng Lãng phu nhân mà tâm tình không được tốt. Mỗi ngày hôm qua còn cãi lộn với Diệp thượng thư một trận vì chuyện tu sửa lại Bách Thảo viên; cho nên, Ngọc Châu cũng chú ý hành động hết sức cẩn thận, chỉ sợ tự rước họa vào thân.

một lát sau, thấy tâm tình của Tô phu nhân dần dần bình ổn, nàng ta mới đỡ Tô phu nhân trở về Tiền viện.

Mới đi được nửa đường, chợt thấy một nha hoàn áo xanh vội vàng chạy tới, là một nha hoàn nhị đẳng trong viện của Tô phu nhân. Bà ta thấy nàng ta hốt hơ hốt hải thì khó chịu mắng: “Chạy cái gì? Có tiểu quý đuổi theo đằng sau bắt đi đâu thai hả?”

Nha đầu hoảng sợ quỳ sụp xuống nói: “Phu nhân, lão gia ở trong viện đợi phu nhân đã lâu, không thấy phu nhân trở về, mới sai nô tỳ đi tìm phu nhân.”

Tô phu nhân ngăn ra: “Có chuyện gì không?”

Nha hoàn kia nói: “Nô tỳ không biết, nhìn bộ dạng của lão gia thì hình như là có việc gấp!”

Tô phu nhân nói: “Người quay về trước đi! Ta về ngay đây!”

Nha hoàn kia tuân lệnh rồi đi, lúc này Ngọc Châu có chút lo lắng hỏi: “Phu nhân, có phải lão gia đã biết chuyện chúng ta đuổi hai ả tiện nhân kia đi rồi không?”

Tô phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta nói: “Chuyện mới xảy ra khi nãy, ông ấy có thần báo bên tai hay sao? Mà thực sự có biết thì làm sao chứ?”

Ngọc Châu cau mày, có chút không tán thành: “Nếu là ngày thường, đuổi đi thì đuổi đi, đánh chết cũng không dám nói gì, nhưng bây giờ lão gia đang xem trọng tiện nhân này, lại còn liên tục dận dò phu nhân phải đối xử tốt với hai người bọn họ.....”

Tô phu nhân nghe vậy mới bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên, Dù sao Vãng sinh Thành chủ cũng đang coi trọng con nhỏ điên khùng kia, lão gia cũng liên tục dận dò muốn và đối xử tử tế với hai mẹ con tiện nhân đó. Vào lúc này lại ép người đuổi đi, nếu.....có thể hay không.....

Tô phu nhân nghĩ đi nghĩ lại, tự an ủi chính mình. Cẩm Huyền sẽ lên ngôi Hoàng hậu, mình chính là mẹ ruột của Hoàng hậu rồi; tiện nhân làm hại Hoàng hậu tương lai đến hôn mê bất tỉnh, đã phạm phải tội lớn Thiên tử phạm pháp cũng xử phạt như thứ dân, kể cả Vãng sinh Thành chủ cũng không thể bao che nàng ta quá mức được!

Hơn nữa, chỉ cần Cẩm Huyền cố gắng hành động, nói không chừng Thành chủ sẽ chẳng thêm ngó ngang gì đến tiện nhân kia nữa, có cái gì mà phải sợ?

Nghĩ như vậy, Tô phu nhân mạnh miệng quát to: “Sợ cái gì, đuổi đi cũng đã đuổi đi rồi. Lão gia có thể vì chuyện nhỏ này mà làm khó bản phu nhân hay sao?”

Tô phu nhân ngoài miệng thì nói vậy nhưng đi được hai bước, trong lòng vẫn cứ cảm thấy không yên tâm, liền quay sang Ngọc Châu phân phó: “Người nhanh sai người lên đi theo hai mẹ con kia, xem các nàng đi đến nơi nào rồi!”

Ngọc Châu lĩnh mệnh rồi đi, còn Tô phu nhân ôm một bụng bất an trở về Tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45

Về phần Lâm Lang dẫn theo Lãng phu nhân và Thiên Ngừ ra cửa thuê một chiếc xe ngựa đi thẳng đến Ngọc Lâm uyển. Người giữ cửa Ngọc Lâm uyển đã nhận được lệnh của Triệu Tề, biết Lâm Lang chính là chủ nhân mới của bọn họ, đón ba người rất nhiệt tình!

Khi Thiên Ngừ biết hoàng thượng đem Ngọc Lâm uyển ban cho tiểu thư nhà nàng, về sau nơi này chính là nhà của các nàng thì rất vui vẻ, vừa xuống xe ngựa liền chạy như bay vào bắt đầu dọn dẹp.

Men theo hành lang trở về, mái hiên cao cao, một trận gió thổi qua, lá rụng xoay tròn rồi bay xuống. Buổi chiều thu ở khu vườn có chút lạnh lẽo, Lâm Lang đỡ Lãng phu nhân vừa đi vừa cẩn thận quan sát tất cả xung quanh. Lần đầu tiên nàng tới đây là dùng thân phận Tề vương phi. Lúc đó lá không rụng nhiều như vậy, gió, cũng không lạnh lẽo như vậy, cả vườn đều tập nập người, tầng tầng cảnh vệ chính tề canh phòng Tề Vương phi.

Cũng chỉ hơn mười ngày, người và vật đã không còn!

Lãng phu nhân yên lặng bước đi, ánh mắt nhìn Lâm Lang tràn ngập áy náy và đau lòng. Đợi Lâm Lang đỡ nàng vào trong nhà ngồi vào chỗ của mình, nàng mới thở dài một tiếng hỏi: "Lâm Lang, vô công bất thụ lộc, con nói cho mẫu thân biết, tại sao hoàng thượng lại vô duyên vô cớ thưởng tòng nhà này cho con?" Nhất định là Hoàng thượng chủ ý khó đoán, Lâm Lang vừa được Vãng Sinh Thành chủ xem trọng, khó đảm bảo Triệu Tề không có chủ ý định gì. Mà nàng, không hy vọng hôn nhân của nữ nhi trọn lần bất cứ điều gì không thuộc về hạnh phúc.

Lâm Lang biết nếu mình không nói rõ, Lãng phu nhân chắc chắn sẽ không an tâm, không biết sẽ suy nghĩ lung tung như thế nào, liền nói: "Mẫu thân, nữ nhi giúp hoàng thượng làm việc. Đây là hoàng thượng ban thưởng, đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi, lát nữa còn có bạc, vài cửa hàng của Tạ gia trước kia trên phố Tạ gia về sau cũng là của chúng ta. Cho nên, bây giờ người làm lão phu nhân chỉ hưởng phúc được rồi!"

Lãng phu nhân cau mày nói: "Mẫu thân không muốn làm cái gì lão phu nhân, cũng không cần hưởng phúc. Con nói cho ta biết, con giúp Hoàng thượng làm chuyện gì hả? Sao lại ban thưởng nhiều như vậy? Còn nữa, mẫu thân muốn hỏi con, hôm nay ở tiệc sinh thần của Diệp Cần Huyền, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Lang nghe vậy, biết mình không giải thích rõ ràng thì không được rồi. Nhưng chuyện quỷ thần từ trước đến giờ giả giả thật thật, nếu không phải tự bản thân trải qua thì khó có thể làm người ta tin tưởng. Lúc này Lâm Lang bất kể Lãng phu nhân có tin hay không, chỉ có thể mượn chuyện Tạ Hoàng Thanh báo mộng, mình này ra nghi ngờ mà thăm dò Triệu Tề ở Ngọc Lâm uyển nói ra.

Lãng phu nhân cũng không có nghi ngờ gì, thật sự khi nàng vừa nghe chuyện Tạ Hoàng Thanh chết, báo mộng kể oan, vô cùng đau lòng khổ sở, không nhìn được nước nỡ nói: "Đệ nhất thương Đại Dận, Gia chủ Tạ gia, Tạ Hoàng Thanh, đích xác là biểu tỷ của con. . . . . Thanh Nhi là đứa con gái duy nhất của di Tạ con. Lúc mẫu thân theo cha con rồi đi mới hơn hai tuổi một chút, là một bé gái phấn điêu ngọc mài, đáng yêu lại hiểu chuyện. . . . . Con lúc còn bé giống đứa bé kia như từ một khuôn mẫu khắc ra, chỉ là sau khi lớn lên. . . . . Mẫu thân cũng chưa từng thấy qua mặt cô bé lần nào nữa, không ngờ. . . . . Không ngờ lần này nghe được tin tức của cô bé lại là. . . . . Lại là. . . . . Lại là như vậy! Di Tạ gia của con? Hiện tại như thế nào?"

"Tỷ ấy đối với đứa nhỏ Hoàng Thanh này hết mực yêu thương. Chuyện như vậy, không phải là chuyện nhỏ, tỷ ấy. . . . . Tỷ ấy sao có thể chịu được?" Lãng phu nhân nhớ tới tỷ tỷ của mình, cầm tay Lâm Lang thật chặt vội vàng hỏi, "Di Tạ của con hiện tại như thế nào?"

Lúc còn trẻ, Lãng phu nhân không cảm thấy người thân đáng quý đến cỡ nào, thậm chí vì họ phản đối mà ghi hận trong lòng, thậm chí vì tình yêu từ bỏ họ. Nhưng, nhiều năm trôi qua, nếm đủ cảm giác ngọt bùi cay đắng, trong lòng nàng nhớ nhung càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm. Buổi tối nhắm mắt lại, nhìn thấy đầu tiên chính là lão gia đang đứng trước cửa nhà bên cạnh con sư tử bằng đá. . . . .

Lâm Lang nhìn sự lo âu và ân cần trong đôi mắt Lãng phu nhân, ánh mắt buồn bã. Nàng từ từ cúi đầu, mím môi thật chặt, không biết mở miệng như thế nào.

Thật ra thì, khi thấy Lãng phu nhân đối với việc Tạ Hoàng Thanh chết toát ra đau lòng khổ sở, lòng nàng liền cảm giác thỏa mãn. Nàng biết, mặc dù mình lấy thân phận của Diệp Lâm Lang nhận được toàn bộ tình thương của Lãng phu nhân. Nhưng dù sao nàng cũng không phải là Diệp Lâm Lang, có lúc nàng muốn biết nếu Lãng phu nhân biết linh hồn của mình không phải là con gái ruột thịt, mà chỉ là cháu ngoại gái của bà, còn đối với mình tốt như vậy hay không? Hiện tại nàng đã biết, nhưng chỉ thỏa mãn trong chốc lát đó, sau lại không vui mừng nổi.

Lúc này Lâm Lang có chút oán hận mình, oán hận mình đã nói cho Lãng phu nhân biết những chuyện này! Vốn dĩ những chuyện này Lãng phu nhân có thể vĩnh viễn không biết. Nếu không phải mình, Lãng phu nhân có thể sẽ vĩnh viễn không biết người thân đã rời đi, vậy thì sẽ vĩnh viễn không cảm giác được cái loại đau khổ sở đến tận tâm can này, nhưng. . . . .

"Mẫu thân. . . . ." Lâm Lang muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra được, thống khổ nồng đậm giữa lòng mảy mảy cùng khóe mắt chỉ có thể chảy ngược vào lòng, chỉ có thể khiến những đau đớn kia, những oán giận kia, những hận thù kia, những cảm giác bất lực và bối rối kia toàn bộ đều chảy xuôi vào lòng, lan tràn, tổn thương trái tim của mình.

Lãng phu nhân mở to mắt, không nháy một cái nhìn nàng chằm chằm, giống như chớp mắt một cái sẽ bỏ qua những gì Lâm Lang nói, nàng thấy Lâm Lang như thế, thận trọng hỏi "Con nói đi! Lâm Lang, di con như thế nào? Con nói đi."

"Mẫu thân. . . . . Dì. . . . ." Lâm Lang nhìn đôi mắt tràn ngập chờ mong của Lăng phu nhân, thật sự không đành lòng mở miệng!

Lăng phu nhân nén lệ trong mắt, đôi môi run lên, rốt cuộc cũng phát ra âm thanh rất nhỏ nói: "Có phải hay không. . . . . Không có?"

Lâm Lang nghe vậy, hơi gật nhẹ đầu.

Nước mắt Lăng phu nhân lăn chã rơi xuống, giống như đê vỡ chảy xuống tới: "Chuyện khi nào?"

Lâm Lang cảm giác cổ họng mình bị chặn lại, muốn mở miệng cũng vô cùng khó khăn, chỉ nặn ra mấy chữ từ khóe môi: "Khi Biểu tỷ tám tuổi. . . . ."

Khi đó, nàng tám tuổi, trong một năm liên tiếp mất đi phụ thân và mẫu thân. Mặc dù nói nô bộc trung thành của Tà gia nhiều, nhưng cũng không thiếu đầu cơ trục lợi, đều là những người càng già càng lão luyện, làm sao sợ một bé gái tám tuổi? Đối mặt một số người có ý gây khó khăn, bé bái từng lười biếng hoạt động, vô ưu vô lo, trong mùa đông khắc nghiệt đứng trên ghế đầu từng chút từng chút kiểm tra sổ sách, thề muốn chống đỡ cả Tà gia. Khi đó, nàng cắn chặt răng chống đỡ, bởi vì nàng biết sau lưng nàng không ai có thể thay nàng gánh chịu, nếu nàng buông lỏng, đó là một chữ "chết". Những người kia chắc chắn sẽ không để cho nàng sống! Sau này, hơn nhiều năm trôi qua, nàng quay đầu nhìn lại đoạn đường mình đã đi qua, chột cảm thán, người đang ở đường cùng, vì muốn sống, thì ra có thể thay đổi nhiều như vậy!

Tà gia bắt đầu huy hoàng trở lại. Nếu như nói Tà gia là một tòa Kim Sơn, thì nàng chính là cái người cô độc đứng trên đỉnh Kim Sơn đó, không có người thân chia sẻ niềm vui, cũng không có người thân chia sẻ nỗi khổ. Cho nên khi gặp Triệu Tề, nàng mới có thể vì một chút ấm áp của hắn mà cố chấp theo đuổi đến cùng nha vậy. Lẽ nào, nàng chưa từng cảm giác được Triệu Tề đang lợi dụng nàng sao?

Bây giờ nghĩ lại, chẳng qua là nàng không muốn thừa nhận, biết rõ là lao đầu vào lửa nhưng vẫn không không cho phép mình chùn bước, đó là bởi vì nàng sợ một người. . . . .

Lâm Lang cảm giác nước mắt của Lăng phu nhân rơi vào tim nàng, ấm áp, mặn mặn, rồi lại ngọt ngào.

Hai mắt Lăng phu nhân đầm lệ mơ hồ nhìn Lâm Lang, gian nan mở miệng lần nữa: "Ông ngoại, bà ngoại con thì sao?" Lâm Lang nhìn đôi mắt Lăng phu nhân tràn đầy bi thống, nhìn đôi mắt đầm lệ: "Ông ngoại và bà ngoại khỏe lắm!" Chiến tranh vừa bắt đầu, nàng đã theo Triệu Tề lăn lộn khắp nơi. Trong thời điểm chiến tranh Lăng gia nhanh chóng lụn bại, tin tức của ông ngoại và bà ngoại, nàng chưa từng nghe qua lần nào nữa.

Lăng phu nhân nghe thế, lúc này mới khóc ra tiếng.

Lâm Lang cũng không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể giang hai cánh tay ôm lấy Lăng phu nhân, ôm thật chặt Lăng phu nhân. Thật ra nàng cũng muốn khóc, nhưng nước mắt không thể chảy.

Nàng ôm Lăng phu nhân, cho đến khi Lăng phu nhân chỉ còn tiếng khóc thút thít, mới dùng khăn tay thay Lăng phu nhân lau nước mắt. Hai mắt Lăng phu nhân hồng hồng nhìn Lâm Lang, nghẹn ngào hỏi "Vậy chuyện con đồng ý với hoàng thượng phải làm sao bây giờ?" Lâm Lang đồng ý hoàng thượng muốn làm Thanh Nhi hôn phi phách tán, đến lúc hoàng thượng hỏi đến, làm sao trả lời được.

Lâm Lang khẽ ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: "Lần này con gái đã hoàn toàn tỉnh táo, không còn điên nữa liền có chuyện biểu tỷ báo mộng. Hành động lần này của con gái chỉ vì thăm dò hoàng thượng có thật sự liên qua đến việc biểu tỷ chết đi hay không. Những lễ vật ban thưởng này là ngoài ý muốn nhận được, hôm nay nếu đã xác định được việc biểu tỷ chết có liên quan đến hoàng thượng, đương nhiên muốn vì biểu tỷ chủ trì công đạo."

Lăng phu nhân khẽ trầm ngâm một lát, hỏi "Vậy con định làm như thế nào?" Theo như Lâm Lang nói, lúc trước vì ủng hộ Triệu Tề tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà bán đi cửa hàng Tà gia. Chỗ khác không nói, chỉ những cửa hàng ở kinh thành hiện đều nằm trong tay Triệu Tề đủ để thấy Thanh Nhi chết oan. Nếu có năng lực tất nhiên phải đòi lại công đạo cho Thanh nhi, nhưng điều kiện tiên quyết là Lâm Lang phải an toàn!

Lâm Lang sao có thể không biết suy nghĩ trong nội tâm của Lăng phu nhân, an ủi Lăng phu nhân nói: "Mẫu thân, người hãy yên tâm! Chúng ta đâu trí không đầu gối, Thiên Đạo Luân Hồi, thiện ác có báo. Người xấu cuối cùng sẽ nhận được trừng phạt."

Lăng phu nhân nghe vậy cũng yên tâm, dặn dò: "Lâm Lang, về sau muốn làm chuyện gì nhớ phải nói trước cho mẫu thân một chút."

Lâm Lang đồng ý, thay Lăng phu nhân lau đi nước mắt còn đọng lại ở khóe mắt.

Mặt trời ngoài cửa sổ lặn xuống, lộ ra tia nắng ấm áp, Lâm Lang bỗng nhiên có cảm giác mình rất muốn còn sống. . . . .

Thiên Ngừ từ bên ngoài vội vã chạy vào: "Tiểu thư, Nạp Lan Tiểu Thư tới. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Lâm Lang hơi ngần ra, liền vội vàng cúi chào Lãng phu nhân rồi đi vào trong sân, xa xa liền nhìn thấy Nạp Lan Sơ Thần đứng trong đình chỉ huy người quét dọn lá rụng, thấy Thiên Ngự và Lâm Lang đi tới, vội vàng tiến lên đón.

Lâm Lang thấy vậy, bước nhanh vài bước: "Nạp Lan Tiểu Thư vì sao lại tới đây?"

"Tiểu thư chuyển đến nhà mới, Sơ Thần không có gì hơn, chỉ có mấy người giúp một tay quét dọn một chút!" Nạp Lan Sơ Thần cung kính nói xong, nhỏ giọng nói tiếp: "Những người này có thể tin được, tiểu thư có chuyện gì có thể phân phó!"

Lâm Lang thấy Nạp Lan Sơ Thần nghiêm nhiên đem chính mình xem làm chủ tử, không khỏi có chút lúng túng, chỉ đành phải dẫn nàng vào trong phòng vừa mới được dọn dẹp ngồi xuống, cho Thiên Ngự xuống châm trà, lúc này mới nói: "Nạp Lan Tiểu Thư, thân phận không rõ, Lâm Lang không dám nhận lễ ngộ của ngài!"

Nạp Lan Sơ Thần hơi ngần ra, trong đôi mắt chứa đựng sự buồn bã, lại hơi mỉm cười nói: "Phượng chủ chỉ là quên mất chuyện trước kia, sẽ có một ngày người nhớ tới, thân phận Phượng chủ tôn quý, Sơ Thần không dám vượt quá!" Nàng vốn cũng không thích cung kính xa cách như vậy. Chỉ là tối hôm qua khi tổ mẫu biết chuyện này, đưa nàng đến Từ Đường xin chỉ thị của liệt tổ liệt tông, xác nhận thân phận Phượng chủ, dưới sự kích động lôi kéo nàng quỳ ở Từ Đường đến nửa đêm. Sáng sớm hôm nay lại liên tục dặn dò nhất định phải trung thành, cung kính với Phượng chủ, chỉ còn kém đem Lâm Lang đưa lên bàn thờ cúng thôi, làm cho nàng không biết chung sống cùng với Lâm Lang như thế nào.

Mà Lâm Lang vốn có ấn tượng rất tốt với Nạp Lan Sơ Thần, theo bản năng muốn thân cận với nàng một chút, nhưng không nghĩ tới tác phong làm việc của Nạp Lan Sơ Thần hôm nay lại khác ngày hôm qua rất lớn, thật khiến nàng khó có thể thân cận.

Thật vất vả mới tìm được một người để kết bạn, lại vì vậy mà xa cách. Trong mắt Lâm Lang thoáng qua một chút, cau mày nói: "Cứ coi ta là Phượng chủ gì đó trong miệng người gọi, nhưng hiện tại chẳng qua cũng chỉ là người phạm, hơn nữa kiếp trước Lâm Lang hoàn toàn không nhớ. Chẳng lẽ Nạp Lan Tiểu thư còn nhớ rõ kiếp trước? Tại sao phải phân chia tôn ti cấp bậc rõ ràng như thế? Nạp Lan Tiểu Thư, người đã nói, quê hương của chúng ta không phải nơi này, vậy chúng ta ở nơi này nên là người thân cận nhất, là tỷ muội mới đúng, làm cái gì phải nhất định phân ra cấp bậc? Nạp Lan Tiểu thư như thế này làm Lâm Lang cảm thấy xa lạ. Nếu thật như thế, Lâm Lang cũng không dám thân cận Nạp Lan Tiểu Thư."

Nạp Lan Sơ Thần hạ mắt trầm tư một chút, mi gian từ từ nhuộm nụ cười, xem ra rất thích, lời nói cũng hoạt bát dí dỏm hơn: "Là Sơ Thần ngu muội, vậy sau này, Sơ Thần liền vượt khuôn, chỉ hy vọng sau khi Phượng chủ nhớ lại kiếp trước không trách tội!"

Lâm Lang thấy bộ dạng hoạt bát của nàng, đã không còn cung kính xa cách, liền cười nói: "Tốt! Còn dám trêu ghẹo ta! Vậy người phải cố gắng lấy lòng ta một chút!" Lâm Lang nói xong, nói tiếp: "Sơ Thần tiểu thư cùng ta cũng không xa lạ gì, ta nhỏ hơn người hai tuổi, về sau người gọi tên ta là được, ta sẽ gọi người là Nạp Lan tỷ tỷ!"

Nói xong, Lâm Lang thờ dài nói: "Đã muốn có tỷ tỷ yêu thương từ rất lâu, bây giờ rốt cuộc được như nguyện rồi!" Trong chớp lát hai người đã giống như bằng hữu cười cười nói nói. Nạp Lan Sơ Thần hỏi Lâm Lang việc mấy cửa hàng phải làm thế nào, Lâm Lang nghe hỏi, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng tự tin rực rỡ, nói: "Mấy cửa hàng không sao cả, muội lại thấy năm mươi vạn lượng bạc trắng có chút vấn đề! Hiện tại trong các cửa hàng đều chỉ một, nguyên nhân chính là mỗi địa phương sản xuất đồ bất đồng, giống như Tùng Giang gấm vóc, Nam Hải trân châu, Tây Sơn Lưu Ly, Bắc Lĩnh ngọc khí các loại. Những cửa hàng này mỗi một lần ra ngoài mua hàng đều hao phí một lượng nhân lực vật lực khổng lồ. Một cửa hàng nhỏ trong không chịu nổi mấy lần một năm. Cho nên muội muốn tổ chức một thương đội đặc biệt đi ra ngoài mua hàng. Mỗi cửa tiệm muốn mua gì, số lượng bao nhiêu chỉ cần lên danh sách, đội gom đủ một số lượng nhất định, chỉ cần bọn họ trả một nửa tiền hàng cần phải mua hàng hóa. Chúng ta thuận lợi tổ chức thương đội đi mua hàng, lúc rảnh rỗi thì đi giao hàng cho các cửa hàng."

Nạp Lan Sơ Thần vừa nghe xong, đôi mắt sáng lên, nói: "Biện pháp của Lâm Lang thật tốt, làm sao muội có thể nghĩ ra vậy? Ta cũng đang đau đầu về nguồn cung cấp cho cửa hàng!"

Lâm Lang lại hỏi cửa hàng của Nạp Lan Sơ Thần làm cái gì, buôn bán như thế nào. Nạp Lan Sơ Thần kĩ càng nói ra, Lâm Lang liền giúp nàng chỉ ra thiếu sót, nói ra những biện pháp sửa chữa. Nạp Lan Sơ Thần càng phục sát đất Lâm Lang, lại nghĩ tới mình theo thương nghiệp luôn bị người khác xem thường, cùng Lâm Lang đàm luận việc thương nhân bị kỳ thị. Hai người thốt thức không dứt, lòng lại cảm phần tràn đầy xúc động muốn phát triển thương nghiệp một phen.

Lâm Lang và Nạp Lan Sơ Thần cười nói ở trong phòng, bên ngoài cũng chỉ là hai canh giờ, Đông Uyển Ngọc Lâm uyển đã quét dọn xong toàn bộ. Mọi người dùng cơm đơn giản, không lâu sau, Triệu Tề phái tâm phúc Lý Nguyên Dịch áp tải bạc tới. Lý Nguyên Dịch là ca ca của Lý Nguyên Côn, lại bắt đồng với bộ dáng mập mạp của Lý Nguyên Côn, dáng dấp vô cùng gầy, một đôi mắt ung vô cùng sắc bén. Lý Nguyên Dịch mặc dù không có chức quan thực tế, nhưng Triệu Tề lại rất tin cậy hắn, trong triều đều ngầm gọi là Lý thừa tướng. Bọn họ còn có một đệ đệ gọi là Lý Nguyên Lập, bây giờ là Đô Úy điều khiển binh mã toàn Kinh Thành, trông coi binh quyền. Ba huynh đệ Lý gia này đều là tâm phúc của Triệu Tề!

Đôi mắt Lý Nguyên Dịch lóe sáng quan sát Lâm Lang, trừ ánh sáng long lanh này, lại không nhìn ra một tia cảm xúc. Hắn đợi Lâm Lang xem kĩ rồi, đem bạc khóa vào trong kho hàng, liền cáo từ. Trước khi cáo từ, hắn cười cười với Lâm Lang, sâu xa nói một câu: "Dung mạo Nhị tiểu thư quả nhiên rất giống vương phi, nhất là đôi mắt kia. Nếu không phải ngày đó chính mắt thấy vương phi được chôn cất, Nguyên Dịch đã nhận tiểu thư thành vương phi rồi."

Lâm Lang cũng sâu xa cười cười: "Cảm ơn đã khen ngợi! Lâm Lang làm sao có phong tư giống biểu tỷ Tạ gia được đây? Hơn nữa, bản tiểu thư đã đổi họ Tạ, Lý đại nhân có phải hay không nên gọi Tạ tiểu thư?"

Lý Nguyên Dịch cười "Ha ha" hai tiếng nói: "Được, là Tạ tiểu thư, Tạ tiểu thư, tại hạ cáo từ!"

Nạp Lan Sơ Thần thấy tất cả chuyện đều đã sắp xếp xong xuôi, chợt nhớ tới còn chưa kính thăm qua Lãng phu nhân. Lâm Lang liền dẫn nàng vào trong

nhà nói vài lời với Lăng phu nhân. Nạp Lan Sơ Thần cáo từ trở về, Lâm Lang đưa nàng rời đi, tới chỗ hẻo lánh, gọi Thanh Y Tử Y ra. Nạp Lan Sơ Thần liếc một cái liền nhìn thấu thân phận của hai người, Lâm Lang chưa mở miệng, nàng đã cười nói: "Có phải có chuyện cần tỷ giúp hay không?"

Đôi mắt trong suốt của Lâm Lang lóe sáng, vẻ mặt tươi cười nói: "Nạp Lan tỷ tỷ đoán thử xem là chuyện gì?"

Nạp Lan Sơ Thần cũng là người thông minh, nhìn thấy Thanh Y Tử Y đã có thể dùng thực thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, sao có thể không hiểu? Tức thì nói: "Lâm Lang muốn cho họ lấy thật thể để bầu bạn?"

Lâm Lang gật đầu, cười nói: "Đúng vậy! Chỉ sợ giải thích cùng mẫu thân phiền toái, muốn mượn danh Nạp Lan tỷ tỷ, chỉ nói là nha đầu Nạp Lan tỷ tỷ đưa đến!"

Nạp Lan Sơ Thần nghe thấy thế thì cười tủm tỉm nói: "Tỷ có cần làm chuyện gì đâu, điều này cũng đáng giá nói sao? Nếu tên tuổi của tỷ dùng được, muội cứ dùng. Chỉ cần nhớ sau khi phát đạt nhớ cho tỷ mượn danh hiệu của muội dùng một chút là được!"

Vừa nói vừa đưa Nạp Lan Sơ Thần ra cửa, sau khi nhìn nàng lên xe. Lâm Lang liền dẫn hai người Thanh Y Tử Y đi vào, thấy Lăng phu nhân cùng Thiên Ngữ, chỉ nói là nha hoàn Nạp Lan Sơ Thần lưu lại. Lăng phu nhân cũng không suy nghĩ nhiều, Lâm Lang liền để Thiên Ngữ đặc biệt chăm sóc cho Lăng phu nhân, mình dẫn theo Thanh Y Tử Y đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47

Ngọc Lâm uyển khá lớn nhưng tạm thời ít người nên Lâm Lang chỉ thu dọn ba sân viện và một phòng bếp nhỏ dùng hằng ngày, nha hoàn thì Lâm Lang nghĩ không cần, chỉ là không phải ai cũng có tài nấu nướng nên cần tìm một vú già để nấu cơm, giữ cửa thì cần vài người, nhưng cái này không gấp được, chỉ có thể chờ ngày mai ra ngoài từ từ tìm mấy người trung hậu đảng hoàng!

Ban đêm, Lâm Lang sai Thanh Y ra ngoài làm thức ăn, mọi người cùng tổ chức yến chúc mừng vì đã rời đến nơi ở mới, nhưng ăn xong rồi, mọi người tản đi, Lâm Lang cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, liền lấy một bầu rượu tới ngồi ở thạch đình trong hậu viện!

Mới vừa ngồi xuống đã nghe thấy một giọng nói thâm trầm hùng hậu truyền đến từ phía sau: "Xem ra hai ngày bốn tọa rời đi nàng rất thuận buồm xuôi gió!"

Lâm Lang nghe thấy giọng nói này liền biết là Quân Thương, nàng chỉ cảm thấy một sự ngọt ngào lan tỏa trong lòng, chưa cất tiếng mà bên môi đã nở nụ cười, nàng uốn éo người quay đầu lại liền thấy nam tử đứng ở cách đó không xa, hắc y oai, gò má góc cạnh hoàn mỹ giống như được điêu khắc, trông mắt thâm thúy thật sâu đang nhìn nàng, bên trong giống như tấm mặt, lại giống như một cơn gió nhẹ nhàng mỏng mỏng, trên choker khiến lòng nàng khẽ ngứa ngáy.

Bây giờ nàng mới phát hiện, hai ngày không thấy, nàng thật sự rất mong được gặp hắn!

Nàng kinh ngạc sững sờ rồi vội dè trái tim đang đập loạn xạ xuống, thu lại nụ cười bên môi, câu hỏi trở nên lạnh nhạt vô vị: "Sao ngươi lại tới đây?"

Quân Thương nghe hỏi, sắc mặt nhu hòa vừa rồi bỗng trở nên âm trầm: "Ta không thể tới?" Là ai nói với hắn rằng thỉnh thoảng biến mất hai ngày, nha đầu này sẽ cảm thấy hắn tốt . . . . . Coi như hắn biết không nên chờ nha đầu không tìm không phải trước mắt nhớ nhung hắn, nhưng bọn họ cũng coi như là bằng hữu, gặp mặt cũng không nên lạnh nhạt như vậy chứ? Cái này cũng quá chênh lệch rồi.

Nhớ hai ngày nay phải chịu đựng tương tự đến tận xương, chịu đựng việc đêm không thể say giấc, còn bị lão già kia lôi kéo đánh cò, hắn liền tức giận vô cùng, lại dám lừa hắn, lần sau gặp lại lão đầu kia, hắn nhất định sẽ xử lý!

Lúc này, lão đầu râu ria trong động phủ Nam Cực hắt xì hai cái, vội vươn tay ra tính toán một chút rồi lập tức biến sắc, trở về phòng cống một cái túi lớn ra khỏi động phủ rồi đi thẳng tới Đổng Vân Giá Vụ!

Lâm Lang bị Quân Thương hỏi ngược lại, có chút sững sờ rồi một tay nhấc bầu rượu lên, lông mày cong cong cười nói: "Tôi thật đúng lúc, hôm nay ta chuyển đến nhà mới, Thành Chủ Đại Nhân không bày tỏ cái gì à?"

Lần này đến lượt Quân Thương sững sờ, phản ứng kịp, hắn đỡ khोक đỡ cười nhìn ánh mắt sáng long lanh mong đợi của Lâm Lang, chỉ cảm thấy nếu để vị ở trên trời kia biết được bộ dạng bây giờ của nàng, không biết sẽ tức giận đến thế nào!

Quân Thương sờ sờ trên người: "Hôm nay tới vội vàng, không mang thứ gì, lần sau đi!"

Lâm Lang nghe thế, ngừng đầu nhìn hắn từ đầu đến chân, cây hắc ngọc trầm lộ ra dưới ánh trăng tĩnh mịch, hoa văn kim sắc lưu chuyển ở ống tay và vạt áo, có một loại khiêm tốn mà xa hoa tầm thường không thể bì kịp, giày cũng là màu đen, không chút trang sức nhưng cường tráng vững chắc, lại nhìn gương mặt tuấn tú, đáng người rần rở, đứng dưới ánh trăng giống như một tạo vật hoàn mỹ nhất.

Ánh mắt của Lâm Lang từ từ dời đến đôi mắt của hắn, ánh mắt hiểm có đó, khi đối mặt với kẻ địch thì âm lãnh, đối mặt với thuộc hạ thì lạnh nhạt kiên cường, nhưng khi đối mặt với nàng. . . . . Liên thay đổi rất nhiều, hoặc nhu hòa, hoặc cung chiêu, hoặc dung túng. . . . .

Lâm Lang cảm thấy trái tim mình như nhảy lên, cái loại cảm giác không ai biết đó khiến nàng vô thức muốn tránh né, nhưng ánh mắt lại giống như bị dính vào người trước mặt.

"Dáng vẻ của bồn tọa có thể lọt vào mắt tiểu thư sao?"

Lâm Lang bỗng nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Quân Thương không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt nàng, đang khẽ khom lưng, trong mắt tràn đầy ý cười thỏa mãn, gương mặt tuấn mỹ cách nàng rất gần, rất gần.

Trong nháy mắt, Lâm Lang giống như con thỏ nhỏ sợ hãi nhảy một cái về phía sau, chỉ có điều ghế đá cứ ghim chặt xuống mặt đất khiến nàng không thể lui lại, cả thân thể ngã xuống: "A. . . . ."

Nàng không nhanh không chậm kêu khẽ một tiếng, nhắm hai mắt lại, chờ bị rơi xuống đất. . . . .

Sững sờ một lát, âm thanh rơi xuống không có truyền đến như trong dự liệu, Lâm Lang từ từ mở mắt, đột nhiên đối mặt với ánh mắt thâm thúy của Quân Thương, lúc này nàng mới biết mình yên ổn té vào trong ngực hắn, cánh tay mạnh mẽ của Quân Thương đỡ ngang trên eo nàng, ánh mắt nàng dời xuống, từ từ rơi vào khớp xương rõ ràng trên bàn tay của hắn, nàng cảm thấy nhiệt độ từ lòng bàn tay hắn đang từ từ xuyên qua y phục mỏng manh truyền đến da của nàng, nhiệt độ đó chỉ khiến gò má của nàng nóng lên, lửa nóng dưới đáy lòng chậm rãi chuyển động, chọc cho lòng nàng ngứa ngáy, cả người đều không thoải mái!

Lâm Lang nhảy ra khỏi lòng Quân Thương, ánh mắt tránh né, cười ha ha, lại đưa tay nhách vò rượu kia lên, không mạch lạc nói: "Người tới là khách, đây là rượu Huệ Tuyền thượng hạng, Thành chủ không ngại thì tới uống với ta một ly đi!"

Nói xong, nàng giơ tay nhách vò rượu uống mấy ngụm lớn rồi lau miệng một cái: "Rượu ngon. . . . ."

Quân Thương thấy nàng luống cuống tay chân, gò má ửng hồng, ánh mắt sáng trong liền bật cười.

Nhìn thế, sắc mặt của Lâm Lang nóng lên, nàng dậm chân một cái, tức giận nói: "Người cười cái gì?" Buồn cười à? Cười đã chưa?

Quân Thương thấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của Lâm Lang cong lên, đôi mắt nàng lúc này trong suốt như nhuộm một tầng sương mù lại càng thêm mê người, hắn chớp mấy mắt, ánh mắt không khỏi càng thêm nhu hòa, giống như có thể chảy ra nước.

"Đừng cười nữa, uống rượu!" Quân Thương nói xong, cũng là đoạt lấy vò rượu trong tay Lâm Lang, ngửa cổ lên uống.

Lâm Lang giật mình trừng lớn mắt: "Người. . . . . Người. . . . ." Đó là rượu của ta, ta vừa mới uống, bên trên còn dính nước miếng! Lão Nhân Gia không ngại nhưng người ta vẫn xấu hổ mà!

Quân Thương một tay giơ vò rượu, khẽ ngửa đầu, dòng rượu sáng trong theo cổ chảy xuống. . . . .

Nhìn một chút, ánh mắt Lâm Lang vốn giật mình biến thành sợ hãi, đến khi Quân Thương dùng sức ném vò rượu không đi, hào khí ngất trời lau miệng, Lâm Lang mới vỗ tay hô: "Tốt! Từ lượng tốt!"

Lâm Lang từ nhỏ đã rất thích uống rượu, mẫu thân kiếp trước của nàng nói, khi nàng còn trong tã lót, chỉ cần ngửi thấy mùi rượu là chảy nước miếng, lớn hơn một chút thì lại càng không được, Tà gia còn nhiều rượu ngon, nàng chỉ hận không thể ở trong hầm rượu cả đời không ra, thường thường không tìm được nàng thì nhất định là đang ngủ trong hầm rượu.

Chỉ có điều, kể từ khi phụ mẫu qua đời, nàng liền kiếm chế bản thân, rất ít khi có thể uống rượu thoải mái, tối nay thấy dáng vẻ Quân Thương hào khí như vậy, trong lòng nàng không khỏi hưng phấn, ngay cả sự lúng túng vừa rồi cũng quẳng khỏi chín tầng mây.

Nàng vung tay lên: "Thanh Y, Tử Y, đưa rượu lên!"

Có quý để sai bảo rất tốt, mặc kệ là ở đâu, chỉ cần đọc khẩu quyết là có thể gọi các nàng tới.

Quân Thương nhìn dáng vẻ kích động của Lâm Lang, lắc đầu một cái, tính tình năm đó của nha đầu này vẫn không thay đổi, hắn bị nàng lôi kéo uống rượu, chịu không ít tội. . . . . Chỉ là, xưa đâu bằng nay, vì nha đầu này không đi tìm những thứ người đáng ghét kia uống rượu nữa, hắn làm phu quân, nhất định phải luyện từ lượng thật tốt, những năm qua coi như cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, lần này xem đi, loại rượu mạnh này hắn uống được rất nhiều!

Không lâu sau, Thanh Y Tử Y run rẩy đem rượu lên nhưng lại sợ hãi không dám vào đình.

Lâm Lang đang kỳ quái thì Quân Thương đã vung tay lên một cái, mấy vò rượu kia bay thẳng đến trước mặt.

Quân Thương nhấc một vò lên, xé phong rượu ra đưa cho Lâm Lang, tròng mắt đen đầy ý cười nói: "Tối nay chúng ta không say không về!"

Lâm Lang nhận lấy, đồng ý một tiếng, ngửa cổ đổ xuống họng ——

Quân Thương cũng không chịu yếu thế, chỉ chốc lát sau trong đình đã truyền đến tiếng hai người vung nắm tay: Đào viên tam, tam kết nghĩa, tứ hồng hi, tứ quý phát tài, ngũ khôi thủ, ngũ phúc cùng hưởng, lục lục đại thuận, vừa đến bảy, phát phát phát, nhanh uống rượu*. . . . .

* Hai người đang chơi oẳn tù tì uống rượu.

Hai người đều ở đây vụng trộm so tài, xem người nào uống được nhiều rượu hơn, không bao lâu, trên đất đã ngổn ngang đầy bình, mưới mấy vò rượu đã vào bụng hai người, Quân Thương vẫn không sao còn Lâm Lang đã mơ màng, mặt hơi đỏ, bộ dạng có chút choáng váng, chỉ sợ nếu uống nữa sẽ say thật. Hắn vừa định ngăn cản đã thấy nàng đưa tay lấy một vò, cười híp mắt nhìn Quân Thương, chỉ một ngón tay vào hắn, cười khanh khách hai tiếng, chợt làm như thỏa mãn thở dài nói: "Rất lâu rồi không uống thoải mái như vậy. . . . . Không ngờ từ lượng của thành chủ lại vẫn tốt như thế. . . . ."

Quân Thương nghe vậy thậm nghĩ không được, chỉ sợ nha đầu này say rồi!

Quả nhiên Lâm Lang nói xong, thân thể liền lắc lư hai cái, hắn vươn tay đỡ lấy nàng: "A Lang, nàng say rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lâm Lang vừa nghe xong, đôi mắt long lanh xinh đẹp chứa một chút không vui, liếc ngang: "Ai nói? Ai nói ta say, ta đánh chết hắn!"

Lâm Lang vừa nói vừa vung vẩy hai quả đấm nhỏ đáng yêu trước mắt Quân Thương. Quân Thương cố nén cười duỗi bàn tay cầm lấy tay nàng, làm lành nói: "Được, được, nàng không say, không say! Chúng ta đi nghỉ trước, ngày mai tiếp tục uống có được không?" Hắn thì không sao cả, nhưng hiện tại thân thể Lâm Lang vẫn là phạm nhân, uống quá nhiều rượu sợ rằng ngày mai thức dậy sẽ không thoải mái.

"Không được!" Lâm Lang nghe nói, chu cái miệng nhỏ nhắn, căm tức nhìn Quân Thương: "Nói hay lắm, không say không về, ngươi —— nói không giữ lời, là con chó nhỏ!"

Lâm Lang nói xong, gờ vò rượu lên, ngửa cổ từ uống ừng ực. Quân Thương vội vàng tiến lên muốn đoạt lấy. Mặc dù Lâm Lang đang uống rượu, nhưng cũng rất linh hoạt quay người lại, tránh khỏi hắn, tiếp tục gờ vò rượu lên ——

"Ngươi —— muốn đoạt rượu của ta, người xấu!"

Bị đôi mắt long lanh xinh đẹp, vô tội đến mức tận cùng nhìn chăm chăm, Quân Thương cảm giác mình là một người xấu xa tội ác tày trời, Lâm Lang chỉ tay về phía hắn, trợn mắt nhìn: "Không được nhúc nhích!" Dáng vẻ kia giống như nếu ngươi dám động đến ta liền lấy cái vò rượu đập ngươi!

Trong mắt Quân Thương lóe lên một tia cung chiều cùng bất đắc dĩ nói: "Được, ta không động! Nàng hãy để cái bình xuống. . . . ."

Lâm Lang nghe vậy, tự động coi thường nửa câu nói sau của hắn, lộ ra cá nộ cười thỏa mãn, đôi mắt trong suốt nhìn hắn: "Ngoan, cười một cái. . . . ."

Quân Thương co quắp khóe miệng, trên trán trượt xuống ba vạch đen.

Lâm Lang cười hắc hắc một tiếng, chỉ tay vào hắn: "Lúc này mới ngoan!"

Nói xong, nàng gờ vò rượu lên uống ừng ực, uống rượu say nàng lại giống như khôi phục linh hoạt thường ngày, chỉ cần Quân Thương vừa động, nàng sẽ gặp nhanh nhẹn tránh ra, thuận tiện duỗi ngón tay uy hiếp. Qua mấy lần, Quân Thương không còn cách nào khác, Lâm Lang lại uống hết một vò rượu. . . . .

Nàng đảo ngược xuống cái bình, thấy một giọt rượu cũng không còn, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm nhìn chăm chăm này cái bình, sững sờ một lát, chu cái miệng nhỏ nhắn, liền đem cái bình rỗng trong tay ném ra đình. Cái bình rơi vào bàn đá xanh trên mặt đất, cạch cạch một tiếng liền bể. Lâm Lang lại ngẩng đầu ôm lấy Quân Thương: "Nóng. . . . ."

Ngày mùa thu gió thổi hiu hiu, sao lại nóng được? Hơn nữa, hiện tại nha đầu này không có cảm giác nóng lạnh. . . . .

Quân Thương đang suy nghĩ, bỗng cảm thấy cả người run lên, một luồng khí nóng xông thẳng lên óc. Ánh mắt hắn bỗng nhiên u ám, cúi đầu liền thấy một cái tay nhỏ đang linh hoạt lay mở vạt áo trước ngực hắn, sau đó bàn tay nhỏ bé lạnh buốt vuốt vuốt lung tung trên ngực hắn, rất sở sàng. . . . .

Quân Thương bất đắc dĩ nâng trán, sao hắn lại quên mất, nha đầu này uống rượu say sẽ đùa giỡn người. . . . . Thì ra khi còn làm Thần Tiên như vậy, khi luân hồi chuyển kiếp cũng sẽ mang theo!

Nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên bị nàng đùa giỡn, hắn quả thật là dở khóc dở cười, thử hỏi nữ hài tử thường ngày dịu dàng, tại sao có thể có thói quen như vậy? Chỉ là, cũng may nàng chủ yếu không say rượu.

Quân Thương liền giữ lấy tay của nàng ra, đem vạt áo kéo lên, ôm lấy nàng không để cho nàng lộn xộn: "Lang nhi, ngoan. . . . ." Cho Lang nhi đùa giỡn một chút cũng không sao, chỉ là qua nhiều năm không thấy nàng như vậy, trong trong mộng hân đều là nụ cười kiều mỵ cùng thân thể mềm mại nàng. Hân đã sớm muốn nàng đến tâm cũng đau rồi, nhưng hân thật sợ mình dưới sự khiêu khích của nàng sẽ làm ra những điều vượt khuôn, lấy thái độ của Lang nhi bây giờ đối với hân, tuyệt đối sẽ hối hận. . . . .

Mặc kệ Lang nhi vẫn. . . . còn là người phạm, hân cũng hoàn toàn tôn trọng ý nguyện của nàng, hân không muốn tổn thương nàng dù chỉ một chút!

Lâm Lang thấy hân khép áo lại, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, uất ức nhìn hân.

"Nóng. . . . ."

Nói xong không đợi Quân Thương trả lời, liền cúi đầu chui vào ngực hân bắt đầu hăng hái chiến đấu với y phục kia .

Lâm Lang vừa mở ra, Quân Thương vừa khép lại, cứ mấy lần như vậy, rốt cục Lâm Lang cũng ngừng lại, ngẩn ngơ một lúc. Quân Thương thấy nàng không động đậy, cho là an toàn, không khỏi thở phào một tiếng. Nhưng tiếng thở phào nhẹ nhõm vừa mới một nửa, bàn tay nhỏ bé của Lâm Lang đưa xuống, từ cổ áo hân tiến vào, mặt mày sáng lạng hải lòng, nàng còn vừa vuốt vừa nhẹ nhàng dụ dỗ Quân Thương: "Ng Sloan. . . . . Đừng sợ, Đừng sợ, tay ta chỉ lạnh lạnh. . . . . Lạnh lạnh. . . . ."

Vạch đen trên trán Quân Thương ào ào trượt xuống! Trong lòng hân không ra cảm giác gì rồi, hân cũng biết, mỗi lần nha đầu này nếu không tận hưởng tuyệt đối sẽ không ngừng nghỉ. Lần này hân đụng vào huyệt thương, không thể không cho nha đầu này tận hưởng.

Hân hít sâu một hơi, ngồi lên một tòa băng đá, Lâm Lang lập tức thuận thế ngồi trên đùi của hân, hai bàn tay nhỏ bé lách vào, y phục Quân Thương liền lỏng ra.

Trong lòng Quân Thương bắt đầu lẩm nhẩm Thanh Tâm Chú, nhưng bị bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương sờ sờ đến nơi nào, nơi đó siết chặt, thật sự không phải người có thể chịu được. Quân Thương chỉ cảm thấy máu hướng về phía ót, thân thể dường như muốn nổ tung. Gió lạnh lạnh nhưng khắp người hân đầy mồ hôi, phòng tuyến lý trí liên tục bại lui, hân cảm giác nếu tiếp tục như vậy nữa mình tuyệt đối sẽ mất máu mà chết, không thể nhìn được nữa, có thể không đành lòng. Hân đột nhiên hét lớn một tiếng, thuận thế ôm lấy Lâm Lang, khom lưng xuống hôn lên đôi môi đỏ tươi của Lâm Lang !

Trên môi truyền đến cảm giác mát mẻ làm Lâm Lang cảm thấy rất thoải mái, chỉ thấy nàng an tĩnh lại, bàn tay nhỏ bé cũng không sờ loạn nữa, như một con mèo lười biếng nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, ngoan ngoãn nằm trong ngực Quân Thương, về mặt hướng thụ.

Quân Thương không khỏi bật cười, tiểu sắc nữ này!

Ánh trăng trong như nước đổ xuống, thiếu nữ áo màu xanh nhạt cuộn mình rúc vào lồng ngực cao lớn rắn rỏi của nam tử. Ánh sáng mờ lung vẩy lên khuôn mặt non nớt của cô gái. Nam tử tỉ mỉ hôn môi của nàng, từng chút từng chút thương thức, giống như đôi môi đỏ tươi này là thức ăn đẹp nhất thế gian.

Lúc đầu rút lui, trong lòng Quân Thương tràn đầy thương tiếc cung chiều, trong đầu từng hình ảnh lúc trước xem qua: lúc đầu quen biết là trong buổi yến hội bàn đào, thượng tiên nữ tử cao quý cưỡi xe mây Phượng Hoàng trên cầu Nại Hà, tay áo tung bay, không chùn bước.

Khi đó, các thần tiên trên thiên giới đều khiếp sợ không thôi, không ngờ nữ hài tử bất hiển sơn bất lộ thủy này lại làm ra chuyện rung chuyển kịch liệt đến cả thiên giới như vậy!

Nếu như không gặp hân, hiện tại, nàng chính là nữ tử tôn quý nhất Thiên giới, nàng vì hân cam nguyện chịu nỗi khổ luân hồi, vậy sao hân có thể không để cho nàng hạnh phúc? Tại sao có thể để cho nàng chịu khổ?

Quân Thương dùng môi tỉ mỉ phác hoạ khuôn mặt nàng, Lang nhi, nàng vì ta cam nguyện chịu nỗi khổ luân hồi, vậy ta bởi vì nàng nghịch thiên có sao đâu?

Mặc kệ nàng là thần là yêu là quỷ hay là người, ta, đều muốn bên cạnh nàng!

Bây kiếp luân hồi, mỗi lần, ta đều ở bên cạnh nàng, sao nàng có thể lại quên mất ta?

Nha đầu hư này!

Tìm Quân Thương đau nói, kiếp này kết thúc, nàng phải trở về, chuyện cũng nên chấm dứt.

Quân Thương ngồi thẳng lên, nhìn về phía nữ tử đang thờ đều đều trong ngực, chẳng biết lúc nào, nữ tử đã an ổn ngủ đi, Quân Thương thờ dài một hơi, ôm nàng trở về phòng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ánh nắng ấm áp đổ xuống, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu lên mặt đất.

Bên trong phòng, nữ tử đang nằm ngủ say trên chiếc giường khắc cảnh Lê Mộc lớn, mái tóc dài đen nhánh xõa trên gối, đầu gác lên cánh tay trắng nõn, bàn tay nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp, lông mi như cánh quạt nhỏ nhẹ nhàng run rẩy, dung nhan ngây thơ lúc ngủ giống như đứa bé sơ sinh.

Tối hôm qua Lâm Lang quả thật uống quá say, đến người thường ngày có ngủ hay không cũng không quan trọng, hôm nay lại ngủ đến tận giờ tỵ còn chưa thức dậy.

Từ Y từ bên ngoài đi vào, trong tay bưng một cái khay, trên khay là một chén trà nhỏ được đẩy nắp, nàng đi vào rồi đem khay đặt lên bàn, xoay người đến bên giường kêu Lâm Lang rời giường: "Tiểu thư, nên dậy rồi, phu nhân đã tới gọi vài lần, trễ chút nữa phải bỏ cơm trưa rồi. . . . ."

Lâm Lang nghe được tiếng kêu, lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, duỗi lưng một cái, Từ Y cho là nàng muốn rời giường, liền vén màn lên, nhưng quay đầu lại thấy nàng đang níu lấy chăn lẩn qua lẩn lại ở trên giường, gương mặt rồi rầm.

Đây là lần đầu tiên Từ Y thấy bộ dạng Lâm Lang như vậy, thường ngày tiểu thư luôn cư xử lạnh nhạt, tuyệt đối không giống tiểu cô nương mười mấy tuổi, có lẽ do tối hôm qua uống say nên hôm nay tiểu thư mới có bộ dạng buồn ngủ như thế, nhưng có chút. . . . . khó lừa?

Thấy vậy, Từ Y không nhịn được bật cười: "Tiểu thư, Thành chủ tự mình nấu canh giải rượu cho ngài! Ngài còn không đứng lên canh sẽ lạnh mất!" Thành chủ đối xử với tiểu thư thật sự không có gì để nói mà, ai có thể nghĩ tới một nam tử cao lớn kiên cường, lãnh ngạo không kiềm chế lại có thể tự mình xuống bếp thổi lửa nấu canh vì một cô gái? Trong tam giới từ trước đến giờ nam nhân luôn tránh xa nhà bếp, nam nhân xem việc xuống nhà bếp là nhục nhã, ở nhân gian nhiều năm như vậy, nàng chưa từng thấy nam nhân nào xuống bếp cả, nhưng Thành chủ Vãng Sinh Thành lãnh khốc vô tình, khát máu tàn nhẫn, cao cao tại thượng trong mắt người đời chẳng những xuống bếp, mà còn tự tay vì tiểu thư mà nấu canh

Lâm Lang vốn cảm thấy tinh thần không được thoải mái, còn muốn ngủ thêm một lát, đột nhiên nghe Từ Y nói Quân Thương nấu canh giải rượu, nàng giật mình không còn cảm giác buồn ngủ. Chỉ thấy nàng dừng động tác lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt không dám tin hỏi "Quân Thương xuống bếp nấu canh giải rượu cho ta?"

Quân Thương xuống bếp? Trong lòng lập tức xúc động, nhưng nghĩ lại, Lâm Lang không thể nào tưởng tượng ra bộ dạng nam tử áo đen cao lớn tuần lảng loay hoay ở phòng bếp. Huống chi nam nhân luôn lấy việc xuống phòng bếp làm hổ thẹn, Thành chủ Vãng Sinh cao cao tại thượng, sao có thể xuống bếp? Từ Y không phải đang lừa nàng rời giường chứ?

Nghĩ vậy, nàng lại nằm xuống, nhủ mất lại, uy hiếp nhìn Từ Y: "Từ Y, Thành chủ sao có thể xuống bếp? Ngươi không nên lừa ta!"

Từ Y vội vàng cung kính bưng canh, ánh mắt trịnh trọng, nói: "Tiểu thư, nô tỳ không dám dùng Thành chủ để lừa ngài! Đây thật sự là canh giải rượu Thành chủ nấu cho ngài."

Từ Y nói xong, trong mắt xẹt qua một chút sợ hãi. Ngày đó, lúc đang đánh Diệp Cẩm Huyền, khi họ vừa thấy Tiểu Bạch liền cảm thấy không ổn, thậm chí nghĩ nhất định là Địa phủ đã biết họ là Du Hồn bên ngoài, phải Vô Thường đại nhân tới bắt. Nhưng Vô Thường đại nhân lại chưa từng động thủ đối với các nàng, họ liền cảm thấy kỳ quái! Sau lại thấy Hắc Bạch vô thường đại nhân đều đang nghe lệnh của Vãng Sinh Thành chủ, mà họ không cảm giác được Thành chủ là người, là tiên hay là yêu quỷ, này còn cái gì không hiểu?

Có thể làm Hắc Bạch Vô Thường đại nhân cam tâm tình nguyện nghe lệnh chỉ có Quân Vương Địa phủ chí cao vô thượng!

Mà là người Quân Vương yêu thương nhất, thân phận của tiểu thư nhất định cũng bất phàm. Họ đi theo tiểu thư rất đúng rồi, rốt cuộc không cần lo lắng cái gì, mà nói không chừng nếu may mắn, còn có thể ngồi lên một chức tiên.

Lâm Lang nhìn Từ Y, đôi mắt không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ hơi cười cười, nhàn nhạt hỏi "Ý của Từ Y là không cần dùng đến Thành chủ cũng có thể lừa gạt ta?" Nàng không có bỏ qua sự sợ hãi chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất trong đôi mắt Từ Y chứ, Từ Y đang sợ cái gì? Quân Thương tôn quý như vậy, tại sao lại nấu canh cho nàng? hành động lần này Từ Y là vì sao?

Từ Y vừa nghe, hoảng hốt vội vàng quỳ xuống nói: "Tiểu thư, nô tỳ làm sao dám lừa gạt ngài? Nô tỳ không dám có ý lừa gạt tiểu thư. . . . ." tính tình tiểu thư thường ngày hòa nhã, đối với các nàng cũng ôn hòa, nhưng không có nghĩa là người không có nguyên tắc, mình làm sao có can đảm lừa gạt tiểu thư?

Lâm Lang nhìn Từ Y kinh hoàng quỳ xuống như vậy, thì biết rõ nàng thật sự không lừa gạt mình, khoát tay một cái, nói: "Đứng lên đi! canh giải rượu. Đây rốt cuộc là ai làm? Ngươi chỉ cần nói, Quân Thương không thể làm gì ngươi!" Nàng vẫn là chưa tin Quân Thương sẽ vì nàng mà tự tay làm canh thang.

Từ Y nghi hoặc nhìn Lâm Lang: "Là Thành chủ!"

"Thật sự là Quân Thương?" Lâm Lang hỏi ngược một câu.

Từ Y gật đầu một cái: "Thật sự là Thành chủ, lúc này Thành chủ vẫn còn ở phòng bếp, đang làm bánh ngọt cho tiểu thư! Tiểu thư không tin, có thể tự mình đi xem một chút."

Lâm Lang nghe vậy, trái tim căng thẳng, hình như bị thứ gì đánh trúng, một cổ cảm giác chua chua ngọt ngọt lan tỏa trong lòng. Nàng nhận lấy canh giải rượu Từ Y bung lại, mở nắp ra. Canh giải rượu này giống màu sữa bò, nhìn rất nhu hòa. Nàng uống một hớp, phẩm không ra mùi vị gì, bùng lên, uống thêm vài hớp vào, trong nháy mắt liền cảm thấy một cổ linh khí tràn đầy, cả người sáng khoái.

Chợt, nàng cảm thấy tim ê ẩm, mắt cũng khó chịu, nàng lắc đầu một cái đặt chén xuống. Từ Y thấy vậy vội tới thu chén, hầu hạ nàng mặc quần áo rửa mặt.

Từ Y vừa hầu hạ nàng vừa nói: "Chưa đến Giờ mẹo Thành chủ đã đến phòng bếp, canh nắm ngân nhĩ hầm cách thủy này là món ăn tiên giới, tiên quan thường dùng để giải rượu, nước nấu canh là nước tiên suối thiên giới, tràn đầy linh khí. Sáng sớm hôm nay Hắc Bạch Vô Thường đại nhân cùng nhau đưa tới, Thành chủ tự mình đem nắm ngân nhĩ rửa sạch sẽ, tỉ mỉ cắt nát, dùng nước của Thiên Tuyền hầm ba canh giờ, đến khi ba chén nước hớp thành một chén, mới lệnh nô tỳ bung qua cho tiểu thư!"

Từ Y nhìn Lâm Lang khẽ cúi thấp đầu, thấy nụ cười ngọt ngào trong mắt Lâm Lang, cười cười tiếp tục nói: "Mặc dù khi Thành chủ giao cho nô tỳ cũng không nói gì. Nhưng nô tỳ nhìn ra được hắc đẩu dùng cả trái tim để hầm cách thủy chén canh giải rượu này. Nô tỳ muốn nói, Thành chủ đối với tiểu thư thật sự không còn gì để phản đối. Nam nhân phạm trần, ai có thể vì người mình yêu mà làm được như vậy? Huống chi là người có thân phận địa vị như Thành chủ, tiểu thư nhất định phải quý trọng. . . . ."

Lời nói của Từ Y giống như dòng nước nhỏ chảy qua trái tim Lâm Lang. Mặt nàng không tự chủ hiện lên nụ cười đầy cảm động ngọt ngào. Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút chướng hồng, nàng thật sự không có nghĩ đến. Vãng Sinh Thành chủ cao cao tại thượng sẽ vì nàng xuống mà bếp. Từ lần đầu tiên gặp Quân Thương, đến khi hắc đẩu tự mình làm chủ mà nói nàng là vị hôn thê của hắc đẩu, rồi đến khi vì chiều theo lòng nàng mà không để cho Tiểu Bạch Tiểu Hắc gọi nàng là phu nhân. Thậm chí lần Ly Hồn kia vì trừ hậu hoạn cho mình mà phải bị thương nặng, nàng chỉ không có cảm giác lạnh nóng đau đớn, chứ không phải không có tim. Quân Thương đặt nàng ở trong tim như vậy, nàng sao có thể không cảm nhận được? Nhưng. . . . . nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại cảm thấy bị ai, nàng là một quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, có tài đức gì nhận được tình yêu của Quân Thương. . . . .

Nàng giờ tay lên che trái tim, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào đau nhức. Bởi vì trái tim không đập, không có một chút sức sống. . . . . Nàng chỉ là một quái vật, Quân Thương có biết không?

Nàng đã không phủ nhận được tình ý trong lòng. Nàng cười khổ một tiếng, có chút xem thường mình, năm đó đối mặt với Triệu Tề, nàng vừa thấy đã yêu, lại cảm thấy không phải là không thể quên. Minh hứa hẹn yêu cả đời, coi như Triệu Tề làm ra những chuyện hèn hạ vô sỉ hại tánh mạng của nàng, nàng không còn thương hắc đẩu nữa, nhưng tại sao nàng có thể yêu người khác nhanh như vậy?

Tình cảm một thế tại sao có thể trở nên yếu ớt như vậy, hay là nói bản thân nàng là một nữ tử đứng núi này trông núi nọ?

Như vậy, cho dù thật sự yêu Quân Thương, thì phải làm thế nào đây? Có lẽ qua không được bao lâu lòng của nàng sẽ thay đổi. . . . . Cho nên, mặc kệ Quân Thương là tiên là yêu là quỷ, nàng đều không thể ở chung một chỗ cùng Quân Thương. Nàng không thể vì tình cảm nhất thời mà hại Quân Thương. . . . . Hoặc là, một thời gian dài sau, có lẽ Quân Thương cũng có thể yêu người khác?

Lâm Lang hít sâu một hơi, giấu sự đau xót trong mắt, đứng dậy, nói: "Từ Y, người đi bày một bàn tiệc, nói đó là lời cảm ơn của ta đến Thành chủ. Sau khi dùng xong, mời hắc đẩu rời đi!"

Từ Y nghe thế, khiếp sợ ngẩng đầu: "Tiểu thư, người không phải là đã để Thành chủ chuyển vào Hiên Viên đường đối diện ở sao? Chẳng lẽ ngài muốn đuổi Thành chủ đi?" Nhìn sắc mặt nặng nề Lâm Lang, nàng không hiểu, Thành chủ đối với tiểu thư tốt như vậy, tiểu thư còn cái gì không hài lòng?

Lâm Lang nghe nói, cũng cả kinh: "Người nói cái gì? Quân Thương chuyển đến Hiên Viên đường đối diện ở?"

Từ Y không hiểu hỏi: "Tôi hôm qua Thành chủ đã chuyển qua rồi, chẳng lẽ tiểu thư không biết sao?"

"Ta. . . . ." Chẳng lẽ là nàng đã đồng ý? Lâm Lang cố gắng suy nghĩ chuyện xảy ra tối hôm qua, lại chỉ nhớ được từ lượng của Quân Thương rất tốt. Nàng uống rượu cùng Quân Thương rất vui vẻ, về phần đã mình nói gì, làm gì lại không có một chút ấn tượng nào.

Đúng rồi, tối hôm qua nàng trở về như thế nào?

Lâm Lang cả kinh, vội hỏi Từ Y nói: "Từ Y, tối hôm qua không phải ta đang cùng Quân Thương uống rượu sao? Ta. . . . . trở về như thế nào?"

Từ Y nghe hỏi, cười "Hi hi" một tiếng nói: "Tiểu thư uống say, là Thành chủ đưa tiểu thư trở về!" Tối hôm qua Thành chủ cẩn thận bế tiểu thư, ánh mắt ôn nhu nhìn gò má của tiểu thư muốn chảy ra nước, lúc đầu thấy Thành chủ như vậy, họ giật nảy mình!

Nhìn này dáng vẻ này, chắc tiểu thư còn không biết nàng ôm cánh tay thành chủ không buông, là Thành chủ ôm nàng ngủ cả đêm! Nhưng nàng cũng không dám lăm mồm đâu!

Mắt Lâm Lang lập tức trừng lớn: "Hắc đẩu đưa ta về?"

Nàng uống rượu say rồi, giống như đã biết làm chút chuyện không lịch sự. Vậy tối hôm qua. . . . .

Lâm Lang trong cơn người thoáng qua quyết tuyệt, do do dự dự hỏi "Ta tối hôm qua không có làm cái gì. . . . . Chuyện gì quá phận chứ?" A di Đà Phật, cầu nguyện không có! Nếu là thật đối với Quân Thương cái ấy ấy rồi, nàng trực tiếp gặp trở ngại. . . . . Nàng làm sao lại uống say đây? từ trước đến giờ Nàng "ngần chén không say", làm sao biết chứ? Chẳng lẽ là cổ thân thể này từ lượng thiếu độ lửa? Ai. . . . .

Từ Y chưa trả lời, Quân Thương đã đi vào rồi. Trên người hình như còn mang theo khói lửa, dung mạo tuấn lãng đắm chìm dưới ánh mặt trời. Hắn mặc quần áo màu đen khoan khoái nhẹ nhàng, càng lộ ra bản lĩnh kiên cường, góc cạnh rõ ràng. Chỉ thấy trên mặt hắn lạnh lùng, chỗ sâu trong đôi mắt nhìn Lâm Lang là nụ cười vui vẻ cùng Nhu Tình, hắn đi tới, nói với Từ Y: "Người đi xuống trước đi!"

Từ Y cung kính đồng ý nói: "Dạ!" Xoay người hướng ngoài cửa đi tới, mặc dù tiểu thư là chủ tử trực tiếp của nàng. Nhưng quan lớn đề chết người, đối mặt với Thành chủ, nàng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với tiểu thư!

Lâm Lang vừa thấy, trong mắt thoáng qua hốt hoảng, vội muốn theo sau: "Từ Y. . . . ." Lại bị Quân Thương đưa tay ngăn lại.

"Không phải có lời muốn hỏi ta sao?"

Lâm Lang nhìn bóng lưng Từ Y gấp gấp rời đi. Từ Y sao lại có thể rời đi như thế hả? Nàng thật muốn hỏi Từ Y, rốt cuộc ai mới là chủ tử của nàng? Cứ để nàng cùng Quân Thương ở lại trong phòng như vậy, tính làm cái chuyện gì?

Nghe Quân Thương hỏi, Lâm Lang lui về sau hai bước, ánh mắt hốt hoảng nghiêng sang một bên, không dám nhìn Quân Thương. Nàng quanh co nói: "Ta. . . . . Ta chỉ muốn hỏi Từ Y một ít chuyện. . . . ."

Nàng trải qua nhiều lần uống rượu say. Nếu lúc say bên cạnh có người, không tránh được bị nàng độc hại rồi. Tối hôm qua nàng rốt cuộc có hay không, có hay không làm vậy với Quân Thương. . . . . Ai, thật là gấp chết nàng!

"Hỏi người trong cuộc này không phải tốt hơn sao?" Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, ánh mắt Quân Thương nhìn Lâm Lang bỗng nhiên tĩnh mịch, hắn không phải nặng nề muốn người. Hắn chủ trì Địa phủ vạn năm, chưa bao giờ có một cơ thiếp. Nhưng đối mặt với Lâm Lang, hắn lại rất muốn, rất muốn, muốn nàng trên người hơi thở ấm áp nhàn nhạt, muốn đôi môi ngọt ngào của nàng, thân thể mềm mại, muốn mỗi một tác da thịt của nàng. . . . . Nhưng hắn lại không thể. . . . .

Mỗi một đời, hắn đều có thể sớm tìm được Lâm Lang, sau đó làm Lâm Lang yêu hắn, hai người từ từ làm bạn đến già. Nhưng cuối đời trước, tân nhậm Thiên đế lên ngôi, nhúng tay vào sổ ghi chép vận mệnh, đưa hắn đến thời điểm tìm được Lâm Lang, cách thời gian Lâm Lang luân hồi chuyển thế lần trước, đã qua hai mươi năm, mới khiến Lâm Lang bị đau khổ nhiều như vậy. Rốt cuộc tìm được nàng, hắn muốn đặt nàng dưới cánh chim của mình để bảo vệ, che chở nàng thật tốt, yêu nàng, nhưng cái nha đầu không có lương tâm này, mỗi lần đều quên hắn!

Lâm Lang không giống các thần tiên khác. Trường sinh bất tử làm cho nội tâm các thần tiên trở nên cứng nhắc, trở nên lạnh lùng vô tình, trở nên tự cao kiêu ngạo. Còn mục đích sống hình như chỉ còn lại một, chính là cố gắng tu luyện để đạt tới cảnh giới cao hơn. Về phần tại sao muốn đạt tới cái cảnh giới này, có lẽ chính bọn hắn cũng không biết. Nhưng Lâm Lang, mặc dù từ nhỏ là yêu thai, lại cất giữ tính khiết thiện lương, bảo lưu các loại tình cảm, nội tâm là ánh sáng cùng bóng tối lần lượt thay đổi, lại có thể nở rộ ra đóa hoa tuyệt mỹ.

Cho nên, năm trăm năm trước, thân là Thái Thanh công chúa tôn quý, thái tử Thiên Tộc chưa cưới thế tử, nàng mới có thể làm ra hành động quyết liệt như vậy. . . . .

Các vị thần tiên không hiểu một nữ tử từ từ trước đến giờ luôn dịu dàng tại sao phải làm ra chuyện hướng thái tử Thiên Tộc xin từ cưới. Đây là đại nghịch bất đạo. Bọn họ cũng không hiểu nữ tử này tại sao muốn buông tha vị trí nữ nhân tôn quý chí cao vô thượng nhất Thiên Tộc kia, bọn họ lại càng không hiểu nữ tử tính tình ôn nhu này tại sao có thể không chút do dự nhảy xuống vòng luân hồi cả nhân thần đều e ngại mà không có một chút sợ hãi nào. Nhưng, hắn hiểu được, nữ tử nhìn như dịu dàng ôn nhu này lại quật cường từ trong xương không có gì sánh kịp, nàng tràn đầy tình cảm, bất chấp tất cả yêu, chỉ có hắn biết.

Lâm Lang cúi đầu, sắc mặt từ từ chuyển hồng, nàng thầm nghĩ nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng mình sẽ luôn nghĩ chuyện này, chỉ sợ ăn không ngon ngủ yên, nhưng là lời này lại tuyệt đối không thể hỏi Quân Thương, mặc kệ có hay không, lời này một khi hỏi ra đi, sau này hai người gặp mặt nhất định rất lúng túng.

Quân Thương thấy đôi mắt trong suốt của Lâm Lang lộ ra rồi rấm, lông mi run rẩy, nhất thời lại lộ ra một cổ kiên định. Trong lòng thì biết rõ nàng sẽ không hỏi hắn, nghĩ đến việc Lâm Lang tình nguyện hỏi người khác cũng không hỏi hắn, trong mắt hắn không thể không nổi lên tia không vui. Sắc mặt liền xanh đen xuống, cũng là dịu dàng nói: "Lang Nhi, có cái gì cứ hỏi đi! Nàng và ta thật sự không cần phải khách khí!"

Lâm Lang quyết định, bình tâm lại, cười một tiếng nói: "Hỏi người cũng được, thật ra thì cũng không còn chuyện khác, chính là muốn hỏi canh giải rượu quả thật là người làm sao?" Chuyện kia nàng nói gì cũng không hỏi được, mà Quân Thương cũng không phải dễ gạt gẫm, chỉ có thể chuyển hướng trước như vậy.

Quân Thương nhìn đôi mắt nàng lóe lên, liền biết nàng nói xạo, mới vừa rồi lúc hắn tiến vào đã nghe được lời Lâm Lang hỏi Từ Y. Lúc này trong lòng Quân Thương nhận định Lâm Lang không chịu trực tiếp hỏi là còn coi hắn là người ngoài, trong lòng liền không thoải mái. Lần này lại không thể để cho nàng lừa gạt rồi, ánh mắt của hắn trầm lắng nhìn Lâm Lang một hồi lâu, thẳng tới khi thấy hai gò má Lâm Lang ửng hồng, ánh mắt né tránh, lông mi run rẩy, mặt luống cuống, mới nói: "Tối hôm qua Nàng đem bốn tọa sở soạn từ trên xuống dưới một lần, còn ôm bốn tọa không buông tay ngủ một đêm, này cũng không thể làm như chưa từng xảy ra." Nếu Lâm Lang không hỏi, hắn đã nói ra ngoài, nhìn nha đầu này làm thế nào.

Lâm Lang vốn thấp thòm trong lòng, không biết được tối hôm qua mình có làm gì hay không. Giọng nói của Quân Thương làm cho bốn bề yên tĩnh, lại không cho người chất vấn, trong lòng nàng bỗng nhiên cả kinh, trong đầu ầm ầm một cái trống rỗng, chợt hiểu ra liền tròn to hai mắt, trên mặt cũng oanh một cái, nàng hận không có một cái động để cho nàng trốn vào đi ra ngoài.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Thật xảy ra, thật xảy ra, lúc này trong đầu Lâm Lang trống rỗng, căn bản không biết muốn nói gì.

Quân Thương thấy vậy, đáy mắt chợt lóe lên nụ cười. Tiếp tục hạ thấp giọng nói: "Sự tình đã xảy ra rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, không bằng nghĩ biện pháp, có phải hay không?"

Lúc này trong đầu Lâm Lang râm râm suy nghĩ lung tung, thẹn thùng hận không thể lập tức biến mất, làm sao có thể suy nghĩ cái gì? Lúc này, nàng nghe Quân Thương nói hợp lý, liền nhìn hắn gật đầu một cái: "Dạ!"

Trong con ngươi Quân Thương tràn đầy hài lòng cười, lại nghiêm trang nói: "Bồn tọa không phải người tùy tiện, nên làm nàng đều làm, có phải hay không nên chịu trách nhiệm?"

Mặc dù nói không biết Quân Thương có phải người tùy tiện hay không. Nhưng Lâm Lang cũng đã nghe nói qua, trong thành Vãng Sinh tất cả đều là nam tử, bên cạnh Vãng Sinh Thành chủ càng không có nữ nhân xuất hiện. Nhưng trách nhiệm này nàng đánh chết cũng không thể nhận, trong đầu nàng không khỏi bắt đầu tìm lý do, chợt, ánh mắt nàng sáng lên, vội vàng nói: "Truyền thuyết có rất nhiều quan lại quyền quý giang hồ hào kiệt tất cả đều dâng mỹ nữ cho người, ai đến người cũng không cự tuyệt, khác gì thu toàn bộ!"

Quân Thương trên trán trượt xuống ba vạch đen, ánh mắt nhìn Lâm Lang trở nên thâm thúy. Hắng giọng một cái hỏi "Lang Nhi ghen? Yên tâm, về sau khẳng định chỉ có một mình nàng."

Quân Thương thăm nghĩ trước kia cũng là chỉ có một mình nàng, chỉ là nàng không nhớ rồi liền đổ oan cho người!

Lâm Lang trừng mắt nhìn hắn, chính nghĩa nói: "Trước không nói về sau, chỉ cái sự kiện này đã nói lên người không phải là người tùy tiện, nhưng tùy tiện đứng lên không phải là người. . . . ."

Quân Thương. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Quân Thương khẽ cau mày, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Lang, dường như muốn nhìn thấu tâm tư của nàng. Lâm Lang bị hắn nhìn chăm chú như vậy thì cảm thấy toàn thân như đang có một áp lực vô hình không chế, không thể động đậy, ánh mắt của nàng tràn ngập hình ảnh của nam tử cao lớn giữa ánh nắng. Bóng dáng Quân Thương rần rờ đứng ở trước mặt Lâm Lang che đi vạn trượng hồng trần ở phía sau, thật giống như hắn đang dùng thân thể to lớn cao ngạo của mình để ngăn cản bụi nước cuộn cuộn của trời đất không chạm được tới nàng.

Lâm Lang nhìn hắn, đột nhiên dâng lên một cảm giác an tâm, dường như lồng ngực vững chắc trước mặt nàng có thể tiếp nhận tất cả của nàng, vì nàng mà che gió tránh mưa.

Ánh mắt của Lâm Lang có hơi cay cay, nàng thấy nam tử trước mặt giờ tay lên lướt qua khóe mắt của nàng, không vui mở miệng: "Ta không phải là người tùy tiện, vẫn còn nhiều thời gian, nàng có thể tự mình kiểm chứng, nhưng đừng cố gắng trốn tránh tình cảm của trái tim. Trước kia nàng không phải như vậy."

Câu cuối cùng này, hắn nói như đang thờ dài, ẩn chứa phiền muộn vô tận chậm rãi tiêu tan trong không khí.

Trước kia, tuy nàng nhu thuận ngoan ngoãn nhưng lại dám yêu dám hận, vì vậy không sợ đối địch với Thiên đế, đoạn tuyệt với phụ thân. . . . . chuyển thể làm người. Hiện giờ, nàng thay đổi rất nhiều, tâm tư sắc bén che giấu rất tốt, rõ ràng là thương hắn nhưng rốt cuộc vẫn trốn tránh. Con người hiện giờ của nàng so với trước kia quả thực khác xa nhau.

Có lẽ, đây chính là chủ ý của Thiên đế khi để nàng luân hồi chuyển thế, từ trong khổ nạn của trần gian mà bảo mồn đi góc cạnh của nàng, dần dần khiến nàng thuận theo số mạng?

Không, ánh mắt Quân Thương dâng lên một tia khủng hoảng. Lang nhi, chỉ cần nàng đứng phía sau ta, cho dù phải đối nghịch với cả trời đất, ta cũng không sợ, nhưng một khi nàng vứt bỏ ta. . . . .

Lâm Lang cũng cảm nhận được sự lo lắng trong đôi mắt hắn, nàng nghi hoặc không biết là chuyện gì lại có thể khiến cho nam tử lạnh lùng này sinh ra hoang mang như vậy. Cơ thể hắn khẽ run, sự luống cuống bất lực cùng âu lo tràn ngập trong ánh mắt, làm nàng cảm thấy bối rối: "Quân Thương, người. . . . không sao đây chứ?"

Quân Thương chợt hoàn hồn, ánh mắt thu lại sáng gọn trở về vẻ tĩnh mịch, bình lặng như cũ. Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của hắn vang lên: "Lang nhi, còn nửa tháng nữa là đến lễ thành hôn của chúng ta, để tránh cho nàng tới lúc đó không được tự nhiên, bắt đầu từ hôm nay bồn tọa sẽ ở lại Ngọc Lâm uyển, để có thời gian tiếp xúc với nàng nhiều hơn."

Lâm Lang nghe giọng điệu như là lẽ đương nhiên của hắn thì hai mắt từ từ tròn to: "Còn nửa tháng nữa là đến lễ thành hôn? Ta đồng ý gả cho người lúc nào? Còn nữa, Ngọc Lâm uyển thuộc sở hữu của ta, phải có được sự đồng ý của ta thì người mới được chuyển vào chứ."

Thánh chỉ tứ hôn đã bị Triệu Tử phu nhận, nàng đâu còn phải tuân theo thánh chỉ nữa. Mà nàng tuyệt đối cũng không thể cùng Quân Thương sống chung lâu ngày được, nàng sợ đến lúc nào đó không thể quản được con tim của mình thì —— đau dài không bằng đau ngắn, nếu chắc chắn sẽ không có kết quả thì nhân lúc chưa chìm đắm quá sâu nên cắt đứt ngay suy nghĩ này mới được.

Quân Thương nhìn bộ dạng kinh hãi của nàng, trông mắt toát ra khí thế không cho cự tuyệt: "Trong khoảng thời gian này ta sẽ tiếp xúc với nàng nhiều hơn, sau nửa tháng, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, chúng ta nhất định phải thành thân —— nàng chắc chắn phải làm tân nương của ta!"

Lâm Lang hiện tại giống y như con đà điểu, không ngừng lui về phía sau, cho nên hần chỉ có tăng tốc độ tiến công lên nhanh hơn so với tốc độ lùi xuống của nàng. Như vậy thì quan hệ của hai người mới có thể có cái thiện, từ từ thay đổi theo hướng tích cực được.

Ánh mắt thâm trầm của Quân Thương nhìn nàng chăm chú, tựa như Định Hôn chủ khiến nàng không thể trốn tránh, chỉ có thể trừng lớn đôi mắt đen nhánh nhìn lại hần, trong đáy mắt đều là hình ảnh mạnh mẽ rắn rỏi của Quân Thương.

Hần hài lòng nhìn bóng dáng cao lớn của mình hiện lên rõ ràng trong mắt Lâm Lang: "Về chuyện ta ở tại Ngọc Lâm uyển, cũng không phải là ở không. Ta sẽ trả tiền thuê cho nàng, mỗi tháng một vạn lượng bạc. Còn nữa, một ngày ba bữa của nàng sẽ do ta phụ trách!"

Nói xong, không đợi Lâm Lang cự tuyệt, hần vươn hai tay ra giữ lấy bả vai của nàng, khẽ cau mày: "Sao lại gầy như vậy?"

Lâm Lang cũng không rõ hần đang làm cái gì, con ngươi đảo một vòng, thân thể chuyển một cái thoát khỏi đôi tay của hần, phản bác: "Nữ tử Đại Dận cho rằng gầy mới đẹp, có người muốn gầy còn không gầy được đây!" Kể từ sau khi trọng sinh, nàng không cảm thấy đói bụng nữa, ăn cơm thì bữa có bữa không. Sau một thời gian, cỗ thân thể này quả thực đã gầy đi không ít.

Quân Thương nhìn nàng, gờ tay lên vuốt cằm của mình, ánh mắt ý vị sâu xa: "Cho rằng gầy mới đẹp? Vậy ta phải nuôi nàng béo một chút mới được."

"Tại sao?"

"Nếu như nàng mập thì trong mắt người khác nàng chính là một nữ tử xấu xí. Đến lúc đó sẽ không có ai muốn nàng cả, như vậy ta cũng không cần phải lo nàng sẽ chạy mất rồi!"

Rõ ràng là lời nói đùa giỡn nhưng Quân Thương lại nói rất nghiêm túc khiến Lâm Lang không nhịn được khóe miệng run lên hai cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Quân Thương thấy ánh mắt nàng hiện lên ý cười, trong mắt hần cũng thoáng qua nụ cười thản nhiên: "Cũng sắp tới trưa rồi, nàng ăn trước một chút điểm tâm, lát nữa ta sẽ làm đậu hũ cay mà nàng thích nhất."

"Quân Thương, ngươi không trưng cầu ý kiến của ta . . . . ."

"Một tháng ta trả nàng một vạn lượng, còn làm khuôn vác miễn phí cho nàng. Chuyện có lợi như vậy, nàng có thể không đồng ý sao?"

"Làm sao ngươi biết ta không thể không đồng ý?"

Hai người vừa ồn ào tranh luận vừa đi về phía tiền sảnh. Khi Lâm Lang bước chân vào đại sảnh, nhìn một bàn các loại điểm tâm đẹp mắt thì thoáng ngáy ngủ cả người: bánh mìt táo đỏ, bánh bạc hà xanh, chè hạch đào, băng hoa tô, bánh hạnh nhân, mìt dừa, thịt cua cuộn măng tây . . . . .

Tùng đĩa từng đĩa điểm tâm bày ở trên bàn, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui mắt rồi. . . . . Nhưng, những thứ này thật sự đều do nam nhân trước mặt này làm sao?

Thanh Y Tử Y đang đứng chờ bên cạnh bàn, thấy hai người đi vào thì cùng cung kính cúi đầu hành lễ. Quân Thương khoát tay, hai người yên lặng lui xuống, nhất thời bên trong phòng chỉ còn lại hai người.

Quân Thương nhìn Lâm Lang vẫn còn đang ngẩn người, nhận thấy trong đôi mắt của nàng hiện lên một tầng nước mỏng, trong lòng khẽ động, không nhịn được thương tiếc. Hần tiến lên phía trước nói: "Những món điểm tâm này đều là những thứ trước kia nàng thích ăn nhất. Sau khi nàng đi, ta mời danh sư tới dạy, hiện giờ cũng có thể làm được rất tốt rồi. Nàng nếm thử một chút đi. . . . ."

Lâm Lang luân hồi thế gian, người cảm thấy đau khổ dày vò nhất là hần. Hần chỉ sợ nàng ở trong luân hồi quên hết mọi thứ, sẽ đem lòng yêu người khác. Nam Cực lão nhân nói, muốn bắt được tâm của một nữ nhân, cách tốt nhất là phải bắt được dạ dày của nàng trước. Vậy nên hần mới bái đầu bếp của Minh giới làm sư phụ, vì nữ nhân mình yêu mà học cách làm những món ăn nàng ưa thích!

Trong lòng Lâm Lang hiện giờ sóng lớn cuộn cuộn, khoảng thời gian đi cùng với Triệu Tử, chỉ có nàng bỏ ra tâm sức, nhất nhất thuận theo hần; mà những khi ở cùng với Quân Thương, nàng lại cảm nhận được cảm giác ngọt ngào khi được người khác che chở chăm sóc. Lâm Lang biết tâm tư của bản thân đang chậm rãi biến đổi, nhưng nàng có thể mở lòng một lần nữa sao?

Trầm mặc hồi lâu, Lâm Lang ngẩng đầu lên, một đôi mắt trong veo nhìn Quân Thương: "Ngươi nói trước kia, chẳng lẽ trước kia chúng ta có quen biết?"

Quân Thương không phải là kẻ lợi dụng nữ nhân, cũng không phải là người có thể để bản thân phải chịu thiệt thòi, vậy mà từ khi gặp nàng đến giờ hần đã ngang ngạnh xông vào trong cuộc sống của nàng, tuyên bố nàng là vị hôn thê của hần. Không lẽ là bởi vì hai người vốn đã quen biết từ trước?

Về mặt của Quân Thương cực kỳ nghiêm túc: "Nếu như ta nói, chúng ta là vợ chồng đã bảy kiếp, nàng có tin không?" Mỗi kiếp nàng luân hồi chuyển thế, chúng ta đều là vợ chồng!

Mỗi một kiếp, hẳn đều ở bên nàng từ khi mới sinh ra, trải qua tuổi thơ trưởng thành thành thiếu nữ, cho đến khi nàng tới độ tuổi trung niên rồi đến lúc tóc bạc phơ, đi đến luân hồi. Chỉ có duy nhất kiếp cuối cùng này, số ghi chép số mệnh của Lâm Lang bị Thiên đế nhúng tay, hẳn mới không thể làm bạn với nàng từ khi nàng còn nhỏ, lại để cho nàng trải qua nỗi đau đớn khi mất đi người thân, chịu hết khổ sở của nhân thế.

Bảy kiếp là vợ chồng? Nội tâm Lâm Lang chấn động, nàng nhìn sâu vào trong đáy mắt Quân Thương, nơi đó tràn đầy nhu tình, hết sức bình thản, không chấp nhận việc nàng không tin hẳn. . . . .

"Ta đói bụng rồi!" Lâm Lang xoay người ngồi xuống tránh ánh mắt của Quân Thương. Nàng gấp một miếng bánh bạc hà, cắn một ngụm, cố gắng thả lỏng tâm tình cười nói, "Không ngờ tay nghề của Thành chủ lại tốt như vậy, không phải là nhận bữa công lao của người khác đó chứ?"

Ba đời ba kiếp đã khiến người đời hăm mộ không thôi, bảy kiếp là vợ chồng, để làm được điều này thì cần phải có duyên phận lớn đến mức nào. Lâm Lang không rõ Quân Thương đang chọc nàng vui vẻ hay là muốn đánh động tới nàng, nhưng không thể phủ nhận, nàng động lòng. . . . .

Quân Thương nhú mày, thay nàng rót một ly trà: "Nếu nàng muốn học cách làm, ta có thể dạy cho nàng!" Dừng một lúc lại nói, "Nhưng mà hai người chúng ta chỉ cần một người biết là được rồi."

Hai người nhất thời trầm mặc, ánh mặt trời chiếu vào, kiếp này an ổn, năm tháng tĩnh lặng. Lâm Lang chợt nghĩ thời gian dừng mãi tại giây phút này thì thật tốt, không cần phải suy tính cho ngày sau, cũng không cần phải suy tư về ngày trước. Tất cả yêu hận tình thù đều tiêu tan, thế gian rộng lớn, chỉ còn lại nàng với hắn cùng nhau sống tới bách niên giai lão!

Nhưng những thời khắc tốt đẹp lại luôn ngắn ngủi, đột nhiên, Tiểu Bạch ba chân bốn cẳng từ ngoài cửa chạy vào. Lâm Lang chợt hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn Quân Thương, trong nháy mắt nàng thấy sắc mặt của hắn trầm xuống, trong ánh mắt dường như có một chút tức giận: "Có chuyện gì?"

Tiểu Bạch lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt khổ sở: "Thành chủ, có một tên là Diệp Toàn dẫn một đám người từ phủ Thượng thư Phủ tới, nói muốn gặp phu. . . . . tiểu thư!"

Tiểu Bạch âm thầm rên rỉ trong lòng, số mạng của hắn sao lại khổ như vậy? Tiểu Hắc thì không nói làm gì, ngay cả hai con quỷ nhỏ Thanh Y Từ Y cũng hòa vào bất nạt hắn. . . . . Bọn họ không thấy Thành chủ đang cùng phu nhân bồi dưỡng tình cảm sao? Để tên kia chờ một chút thì chết người hả? Xem đi, xem đi, vẻ mặt Thành chủ thúi như thế nào. . . . . gần như muốn ăn thịt người tới nơi rồi!

Lâm Lang nghe xong thì hơi ngẩn người, bình tĩnh hỏi Tiểu Bạch: "Hắn không nói tới đây làm gì sao?"

"Hình như muốn mời tiểu thư quay về phủ Thượng thư!" Tiểu Bạch cúi đầu tránh né tầm mắt lạnh lẽo của Quân Thương, tận lực đem thân thể thu lại nhỏ nhất có thể, ít nhất cũng giảm được diện tích bị sát thương.

Lâm Lang hừ nhẹ một tiếng, khéo môi lộ ra một nụ cười châm chọc: "Cứ nói bản tiểu thư muốn dùng bữa trưa, bảo hắn chờ đi!"

Nếu đã bước ra khỏi đó, nàng căn bản sẽ không bước trở về. Mà nhìn tình hình hiện giờ xem, Diệp Thượng thư cũng chỉ tùy tiện phái một hạ nhân tới mời nàng về, quá không nể mặt nàng rồi —— Nàng đương nhiên muốn giúp cho Diệp Thượng thư học được một bài học, thái độ đi cầu người cần phải làm như thế nào mới đúng!

Tiểu Bạch cúi đầu tuân mệnh, lập tức xoay người chạy ra khỏi đại sảnh như một làn khói.

Đội Tiểu Bạch rời đi, Lâm Lang cười cười, gấp một miếng điểm tâm lên, hít mắt nhâm nhi thưởng thức.

Quân Thương thấy Lâm Lang vẫn ngồi lại dùng điểm tâm thì buồn bực cũng tiêu tan hơn phân nửa. Nhìn đôi mắt hí lại cùng dáng vẻ hết sức hưởng thụ của nàng thì ánh mắt hắn bất giác toát ra ý cười nhu hòa.

Đến buổi trưa, đám người của Lăng phu nhân dùng bữa ở bên ngoài. Trong lúc mọi người đang ăn cơm, Quân Thương lại lôi kéo Lâm Lang xuống bếp, để nàng đứng một bên nhìn bàn tay với những khớp xương rõ ràng của hắn linh hoạt bay múa trên bếp lò, giống như đang xem một vũ điệu duy mỹ vậy. Bóng dáng cao lớn tuấn lãng của hắn xoay qua xoay lại trong bếp nhưng không hề làm mất đi khí chất tôn quý, hơn nữa còn cảm thấy nhu thuận hơn mấy phần so với bình thường, Lâm Lang không khỏi cảm thán trong lòng —— Nam nhân này! Đúng là người đẹp thì ở đâu cũng đẹp, ngay cả xuống bếp tát bột làm đồ ăn cũng hấp dẫn người đến thế!

Không bao lâu sau, Quân Thương tăng thêm lửa, Lâm Lang cũng không có việc gì, liền tự giác ngồi xuống bên cạnh bếp lò tiếp củi cho hắn.

Lâm Lang nhìn ngọn lửa đỏ rực, bất giác thốt lên: "Quân Thương, người nào có thể gả được cho người thì thật là có phúc khí!"

Quân Thương lạnh lệ tung muối xào trong cái chảo, khẽ nhú mày: "Người có cái phúc khí này chẳng phải là nàng sao?!"

Ánh mắt Lâm Lang thoáng qua một tia bất đắc dĩ: "Chúng ta không thể ở chung với nhau. . . . ." Nàng không nên tham lam, tuy luôn không tự chủ được tham luyến âm áp của hắn, rõ ràng nên tránh xa hắn nhưng nàng lại lưu luyến. . . . . Trong lòng Lâm Lang dâng lên từng đợt phiền muộn.

Quân Thương không vui nói: "Nàng quên ta đã nói gì ư? Chúng ta vốn là vợ chồng bảy kiếp, nhất định phải ở chung một chỗ."

Hai người câu được câu không nói chuyện, chỉ chốc lát sau Quân Thương đã xào ra ba món ăn gia đình, đều là đậu hũ, đậu hũ cay, đậu hũ trộn, canh trứng đậu hũ. Hắn nấu thêm một ít cơm, sau đó hai người cùng ngồi ở dưới bếp dùng bữa luôn.

Ăn xong, Lâm Lang vẫn còn thòm thèm liếm liếm môi, híp mắt thỏa mãn nhìn Quân Thương, nhìn tới mức khiến hắn chột dạ, cau mày hỏi nàng: "Sao thế? Ăn không ngon à?!"

Lâm Lang vừa nghe thì vội vàng lắc đầu, hai mắt sáng như sao nhìn Quân Thương như nhìn trân bảo: "Ăn ngon, quá ngon ấy. Mà đúng rồi, làm sao người biết ta thích ăn đậu hũ?"

Tuy rằng kiếp trước nàng sống trong phú quý, lại là nữ nhi độc nhất của Tà gia, những thứ đồ đưa đến cho nàng đều là đồ tốt nhất, nhưng nàng đối với thức ăn lại không có yêu cầu quá cao, sơn hào hải vị gì cũng chỉ có tác dụng làm no bụng. Riêng chỉ có cảm giác trơn mềm của đậu hũ thì nàng lại cực kỳ yêu thích, nhưng điều này trừ cha mẹ nàng thì không có ai biết cả. Vậy sao Quân Thương lại biết?

Quân Thương không trả lời, chỉ nhìn về thích thú toát ra từ trên gương mặt của nàng, nhàn nhạt nói: "Vậy bây giờ nàng đồng ý để ta ở lại rồi hả?"

Trên đời có vô số thức ăn ngon, nhưng nha đầu này lại chỉ thích mỗi đậu hũ; lấy hiểu biết của hắn đối với nàng mà nói, chỉ cần ba món ăn đơn giản này cũng đủ để khiến nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ rồi!

Quả nhiên, Lâm Lang nghe xong thì khá rối rắm. Thật ra ba món ăn Quân Thương làm cũng rất bình thường, nhưng giữ lại được hương thơm cùng cảm giác trơn trượt của đậu hũ rất tốt, đầu bếp bên ngoài chưa chắc đã làm được như vậy. Mấy năm nàng làm chủ Tà gia cũng chưa từng được thưởng thức qua món ăn làm từ đậu hũ mà ngon như thế này.

Lâm Lang hạ quyết tâm, kiên định nói: "Người muốn ở thì cứ ở đi! Một tháng một vạn lượng, một đồng cũng không được thiếu. Còn muốn ăn cái gì, thì tiện thể làm cho ta cùng ăn là được."

Dù nàng không muốn hắn ở lại thì Quân Thương khẳng định cũng sẽ không nghe theo; mà nàng muốn quyền không có quyền, muốn hơi sức không còn hơi sức, tất nhiên là không đuổi hắn đi được rồi. Đã như vậy thì không bằng để hắn ở lại, tất có chỗ hữu dụng.

Quân Thương đương nhiên không biết nàng đang suy nghĩ hắn hữu dụng ở chỗ nào, chỉ thấy khoe miệng hắn nhếch lên, ánh mắt lóe lên ý cười: "Được!"

Hai người ăn xong, cùng nhau đi ra khỏi bếp; vừa ra cửa đã thấy Tiểu Bạch đang co rúm lại ở bên chân tường. Hắn thấy hai người ra ngoài thì sắc mặt chợt lóe lên vui mừng, tiến lên phía trước nói:

"Thành chủ, tiểu thư, Diệp Thượng thư tới đây, đang chờ ở ngoài cửa. Có phải nên mời vào trong hay không?"

Bi thảm, quá bi thảm! Tại sao ai cũng đề đầu cười cổ bắt nạt hắn? Sao cứ ép hắn phải làm công việc bầm báo này vậy . . . . .

Lúc này, Lâm Lang mới đột nhiên nhớ ra chuyện tâm phúc của Diệp Thượng thư - Diệp Toàn còn đang chờ mình, liền hỏi: "Không phải Diệp Toàn đã tới rồi à? Sao Diệp Thượng thư cũng tới?"

Tiểu Bạch nhìn Quân Thương một cái, thấy ánh đường của hắn nhú chặt, rõ ràng là đang không vui, không khỏi đem từ ngữ chọn lựa tới ba lượt ở trong lòng rồi mới cất tiếng: "Tiểu thư, từ lúc Diệp Toàn đến đây đã được hai, ba canh giờ rồi. . . . ." Có lẽ hắn ta chờ lâu quá không gặp được ngài nên mới trở về tìm viện binh tới đi!

Lâm Lang nhìn bóng nắng một chút, quả thực là đã qua rất lâu, chẳng trách Diệp Thượng thư lại đích thân tới đây!

Nàng quay sang Quân Thương nói: "Ta đi qua đó một lát!"

Lâm Lang nói xong thì xoay người đi về phía trước, một giọng nói trầm thấp từ sau lưng truyền đến: "Ta đi cùng nàng!"

Lâm Lang hơi quay đầu, đợi Quân Thương đến gần; nhìn đôi mắt thâm trầm cùng gương mặt lạnh lẽo của hắn, Lâm Lang bất giác cảm thấy thực an tâm, khoe miệng không tự chủ khê cong lên.

Không phải nàng e sợ Diệp Thượng thư, chuyện này nàng hoàn toàn có thể tự giải quyết được, nhưng có một người thời thời khắc khắc nghĩ cho nàng bảo vệ nàng, cùng nàng đối mặt với mọi chuyện, thật đáng quý biết bao. Nữ tử nào trên đời cũng chờ đợi gặp được một người như vậy!

Lâm Lang không ngờ mình lại có một phần suy nghĩ của tiểu nữ nhi như thế này. Lúc trước, khi cùng Triệu Tề ở chung một chỗ, nàng luôn là hậu phương che mưa che gió cho Triệu Tề, hết lòng thay hắn gom góp tiền bạc, thuận lợi mở đường cho hắn. Sau đó, sản nghiệp nhà nàng không còn, không thể cung cấp thêm cái gì cho hắn nữa, thì nàng lập tức trở thành một sùng vật bị chủ nhân vứt bỏ, chỉ có những khi chủ nhân nhớ tới mới đến liếc mắt nhìn nàng một cái. Từ đó, Lâm Lang phải đối mặt với những tiếng chê cười châm chọc, đối mặt với nguy hiểm do thân phận Tề vương phi mang lại, còn phải đối mặt với mưu kế ám hại của những nữ nhân mơ ước tới Triệu Tề nữa.

Khi đó, nàng cảm thấy mình không giống với những nữ tử bình thường khác, bản thân rất mạnh mẽ, có thể chống đỡ tất cả, không cần bất kỳ người nào bảo vệ. Nhưng hôm nay, được Quân Thương sủng ái che chở cho như vậy, nàng chợt cảm nhận được an tâm cùng hạnh phúc mà chưa bao giờ có được ở kiếp trước.

Ánh mặt trời mùa thu tuy rằng chói mắt nhưng cũng không quá nóng bức, mặc dù vậy đứng dưới ánh nắng trong gian dài cũng không phải là việc dễ chịu gì.

Diệp Thượng thư đứng ở cửa lớn của Ngọc Lâm uyển, không ngừng lau mồ hôi trên trán; Thanh Y Từ Y khoanh tay đứng ngăn trước cửa, thỉnh thoảng đáp lại vài câu hỏi của Diệp Thượng thư, trong giọng nói không khỏi có ý châm chọc.

Diệp Thượng thư đã đảm nhiệm chức vụ Thượng thư dưới hai đời vua, mười mấy năm trong triều đại trước bám vào việc tỵ tỵ của Tô phu nhân là hoàng hậu mà lăn lộn trên quan trường thuận lợi như cá gặp nước. Tới thời gian gần đây, lại y vào hôn sự giữa Diệp Cẩm Huyền với Triệu Tể mà có thể nói vị trí trong triều của ông ở dưới một người, trên vạn người. Bao nhiêu năm thuận buồm xuôi gió như vậy mới hình thành nên tính tình độc tôn cho Diệp Thượng thư, sao có thể chịu nổi việc bị người khác châm chọc chê cười?

Hôm nay nhìn thái độ của Thanh Y Từ Y đối với mình, Diệp Thượng Thư chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, trong giây phút xúc động, suýt định tông cửa xông vào, nhưng vừa chuyển mắt đã thấy Tiểu Hắc ôm một thanh đại đao tựa bên cạnh cửa lạnh lùng trừng mắt nhìn ông. Giống như chỉ cần ông động một cái, hấn sẽ lập tức rút đao ra một nhát xù gọn. Diệp Thượng Thư bị gương mặt đen kịt của Tiểu Hắc trừng chăm chăm thì cả người giật thót, bước được một bước lại run run rẩy rẩy thu chân về. Chân tay luống cuống, rặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc tặc cho Tiểu Hắc, sau đó đứng đàng hoàng tại chỗ, cử động một chút cũng không dám.

Ngày hôm qua, sau khi xảy ra chuyện tại yến tiệc ở Ngọc Lâm uyển, Diệp Thượng thư nghe bẩm báo lại xong thì lập tức đi tới viện của Tô phu nhân, nhưng Tô phu nhân lại đi qua Bách Thảo viên. Chờ đến khi Tô phu nhân trở về, biết được căn kể chuyện đã xảy ra ở Ngọc Lâm uyển thì đang định nghĩ biện pháp thay đổi tình thế; vậy mà không ngờ Lăng phu nhân cùng Lâm Lang lại bị Tô phu nhân đuổi ra khỏi Diệp phủ. Diệp Thượng thư nổi giận dưng dưng, trách mắng Tô phu nhân với Diệp Cẩm Huyền một trận. Bằng bất cứ giá nào cũng phải mời được mẹ con Lăng phu nhân trở về, nếu không thanh danh “thay lòng đổi dạ” kia của ông sẽ được chứng thực rồi. Nghĩ tới đó, ông mới phái Diệp Toàn tới đây, cho rằng dù thế nào thì Diệp Lâm Lang cũng là nữ nhi ruột thịt của mình, các nàng là cô nhi quả mẫu ra khỏi Diệp phủ thì sống tốt được đến đâu chứ. Chủ yếu là các nàng muốn ông cúi đầu nhận sai thôi!

Nhưng ai ngờ, phái Diệp Toàn đi xong, ông chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy hấn trở về. Rót cuộc cũng thấy mặt hấn thì lại không thấy mẹ con Lâm Lang đâu. Diệp Thượng thư giận sôi máu, hận không thể một đao giết chết nữ nhi này, coi như chưa hề sinh ra. Ông quyết định sẽ không để ý tới các nàng nữa nhưng lại bị mấy câu nói của Diệp Toàn mà thay đổi suy nghĩ!

Diệp Toàn nói: "Lão gia, muốn mời được nhị tiểu thư trở về thì nhất định phải là lão gia tự mình ra mặt! Hiện giờ, nhị tiểu thư đã là vị hôn thê của Thành chủ, được Thành chủ hết mực sủng ái. Hành động lần này của phu nhân và đại tiểu thư đã gây thù với nhị tiểu thư rồi. Nếu như nhị tiểu thư đẻ bụng, chỉ e rằng cả Diệp phủ cũng phải chôn theo!"

"Mà chỉ cần đón được nhị tiểu thư trở về, thì không chỉ giữ lại được danh tiếng của lão gia mà con đường thăng quan sau này cũng trôi chảy hơn nhiều!"

Diệp Thượng thư nghe xong thì nội tâm thoáng run lên, bất giác đổ mồ hôi lạnh rùng cả mình. Đúng thế! Nữ nhi này đâu còn giống như trước kia, ông tuyệt đối không thể đắc tội được!

Xảy ra chuyện ngày hôm qua, lễ sắc phong Hoàng hậu của Diệp Cẩm Huyền sợ rằng đã hóa thành bọt nước rồi. Mà Diệp Lâm Lang, dựa theo ý tứ của Hoàng thượng, vừa thưởng Ngọc Lâm uyển, lại vừa ban bạc, ra sức lấy lòng nàng. Một Vãng sinh Thành chủ đã không đắc tội nổi, bây giờ lại còn thêm cả Hoàng thượng. . . . .

Triệu Tể không phải là loại người để mình phải chịu thua thiệt, xem tình hình ngày hôm qua thì có vẻ không giống như chỉ đơn thuần lấy lòng Vãng sinh Thành chủ với Lâm Lang, mà là đối với Lâm Lang. . . . . có ý định gì đó. Diệp Thượng thư tất nhiên là không biết giao dịch giữa Lâm Lang và Triệu Tể, mà chỉ cảm thấy Triệu Tể đối xử đặc biệt với Lâm Lang mà thôi.

Diệp Thượng thư suy đi nghĩ lại, vì danh tiếng cùng tính mạng của bản thân thì nhất định phải đón được Lâm Lang về. Vậy nên lúc này đang sa sầm mặt đứng trước cửa lớn của Ngọc Lâm uyển, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, vốn dĩ ông ta còn nghĩ không cần mình phải đích thân đi mà hiện giờ ngay cả cửa cũng không bước vào được. Làm sao Diệp Thượng thư có thể không buồn bực khó chịu đây?

Nhưng hôm nay không thể không cúi đầu, nha đầu thối này tốt nhất về sau đừng để rơi vào tay ông!

Diệp Thượng thư còn đang miên man suy nghĩ thì Tiểu Bạch từ bên trong bước ra, chán ghét nhìn ông ta hô: "Diệp Thượng thư, tiểu thư cùng Thành chủ mời ngài đi vào!"

Diệp Thượng thư nhìn gương mặt biểu lộ rõ sự chán ghét của Tiểu Bạch, cứ như trên người ông có mùi gì đó bẩn thỉu không chịu nổi, chỉ còn thiếu nước cầm ống tay áo lên bịt mũi lại thì tức giận đến toàn thân phát run. Nhưng ông biết Tiểu Bạch là tâm phúc của Quân Thương nên cũng không dám phát tác gì, chỉ có thể đem tức giận trong lòng đè xuống, cung kính hành lễ cảm tạ: "Làm phiền, làm phiền rồi!"

Thời điểm Diệp Thượng thư đi vào trong đại sảnh, Lâm Lang đang ngồi cùng Quân Thương pha trà. Khung cảnh sáng sủa sạch sẽ, trong hương trà lượn lờ, hai người cười cười nói nói thật vui vẻ hòa hợp. Diệp Thượng thư vừa thấy thì cảm thấy ưất ngẹn hòng, ông ở bên ngoài phơi nắng đến hoa cả mắt, vậy mà Lâm Lang lại cùng Quân Thương ngồi ở nơi mát mẻ này thưởng trà nói chuyện phiếm. Diệp Thượng thư đột nhiên chỉ tay vào Lâm Lang, giận run người: "Nghịch nữ. . . . . còn không mau cùng ta đi về nhà!"

Ly trà trên tay Lâm Lang khẽ chao đảo một chút, nàng bình tĩnh ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: "Diệp Cẩm Huyền đang ở phủ Thượng thư, nếu Diệp Thượng thư muốn giáo huấn nữ nhi thì kính xin ngài về phủ của mình!"

Diệp Thượng thư nghe Lâm Lang nói xong thì sững người, lại nhìn thấy sắc mặt Quân Thương đột nhiên trầm xuống, trong ánh mắt cũng không che giấu sự bất mãn; Diệp Thượng thư giật mình một cái, giọng nói cũng mềm đi: "Lâm Lang, hôm qua là do mẫu thân cùng tỵ tỵ của con không đúng, phụ thân đã trừng phạt họ rồi. Người trong một nhà khó tránh khỏi có chút va chạm, con bỏ qua cho các nàng đi, chúng ta vẫn nên trở về nhà thôi!"

Khỏe miệng Lâm Lang khẽ nhếch, ánh sáng nơi đáy mắt dao động: "Thật là lạ! Mẩu thân ta đang ở Xuân Huyền đường, bỗng đứng lại có thêm một mẩu thân cùng tỷ từ khi nào vậy?"

Lâm Lang nói xong thì đứng lên, nhìn thẳng vào Diệp Thượng thư nói: "Chắc hẳn là do Diệp Thượng thư đã lớn tuổi rồi, trí óc cũng không được minh mẫn nữa. Ngài xem hay là như thế này." Lâm Lang xoay người nhìn về phía Quân Thương, nháy mắt với hắn một cái, "Ngày mai ta với Thành chủ tiến cung xin Hoàng thượng hạ chỉ, để Diệp Thượng thư cáo lão về quê an dưỡng tuổi già, có được hay không?"

Quân Thương nhìn Lâm Lang tinh nghịch nháy mắt với mình, sắc mặt lạnh lùng thoáng chốc tiêu tan, trong mắt tràn đầy nhu tình: "Tất cả nghe theo ngài!"

Diệp Thượng thư vừa nghe thì hai mắt tròn trắng, lo lắng lau mồ hôi, tiến lên phía trước nói: "Không . . . không cần. . . . . Ngần vạn lần không cần phải làm như vậy. Lão phu, lão phu còn có thể tận lực vì triều đình. . . . ."

Đang lắp bắp thì chợt nhận thấy ý cười trào phúng nơi đáy mắt của Lâm Lang, đột nhiên giật mình, thì ra ông đang bị nha đầu này đùa giỡn, gương mặt già nua trong nháy mắt đỏ bừng lên: "Người. . . . . Người. . . . ."

Diệp Thượng thư giận dữ chỉ vào Lâm Lang, ú ớ nói không thành câu. Bất chợt khỏe mắt nhìn thấy tầm mắt lạnh lẽo sắc bén của Quân Thương thì ngay lập tức nhụt chí, nín lòng nhẹ giọng than thở:

"Dù trước kia lão phu đã làm sai điều gì thì chung quy cũng vẫn là phụ thân của con. Lâm Lang. . . . . sao con có thể đối xử với phụ thân như vậy. Con làm thế thì phải ăn nói với người trong thiên hạ như thế nào đây?"

Lâm Lang chậm rãi uống một ngụm trà, để ly trà xuống, sau đó mới âm trầm nói: "Người trong thiên hạ nói Lâm Lang như thế nào, Lâm Lang không biết; nhưng người trong thiên hạ nói gì về Thượng thư đại nhân, quãng đường Thượng thư đại nhân đi từ phủ Thượng thư tới đây, chắc đã nghe rất rõ rồi!"

Sắc mặt Diệp Thượng thư trong nháy mắt đen kịt, một đường đi tới đây, mọi người chỉ chỉ chò chò khiến ông hận không thể tìm một kẻ đá mà chui xuống. Thậm chí còn có người cầm trứng gà thối, rau cải nát ném về phía kiệu của ông. Diệp Thượng thư không ngờ chuyện này lại truyền đi nhanh như thế, dường như tất cả mọi người đều có thù với ông vậy.

Với tình hình hiện giờ, nhất định phải mời được Lâm Lang về phủ Thượng thư, nếu không, danh tiếng đời này của ông sẽ bị hủy hoàn toàn, kết quả sau này cũng quá rõ ràng.

Diệp Thượng thư đề xuống hận ý trong lòng, bày ra một khuôn mặt phụ thân từ ái hiền lành, hỏi hận không thôi, nói với Lâm Lang:

"Lâm Lang, đứa bé ngoan, nữ nhi ngoan, trước kia đều là là lỗi của phụ thân, nhưng hôm nay phụ thân đã biết sai rồi. Con có thể cho phụ thân một cơ hội để chuộc tội hay không? Là phụ thân có lỗi với mẹ con con, phụ thân chỉ muốn bồi thường thật tốt cho hai người. . . . . Trước kia tỷ tỷ của Tô phu nhân là hoàng hậu, con lại mắc bệnh như vậy, phụ thân cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!"

Diệp Thượng thư nói vô cùng đau đớn, trong mắt còn ngân ngấn nước, nếu không biết rõ sự tình thì quả thực rất giống một người cha đang hối hận không dứt, khiến người ta nhìn mà động lòng.

Lâm Lang gạt gạt trà vụn, khỏe môi khẽ cong, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Diệp Thượng thư: "Muốn ta trở về, cũng không phải là không thể!"

Diệp Thượng thư giống như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng hỏi: "Đứa bé ngoan, con nói đi, chỉ cần con chịu trở về thì điều kiện gì phụ thân cũng đồng ý hết!"

Ánh sáng trong mắt Lâm Lang lóe lên rồi biến mất, giọng điệu tang thương như đang cảm thán:

"Làm sao Lâm Lang lại muốn rời nhà đi chứ? Nhưng rời nhà tuy khổ, còn tốt hơn là mất đi tính mạng. Những năm gần đây, ngài không phải không biết mẹ con chúng ta phải sống khổ sở như thế nào. Ngài đã từng nói một câu công bằng chưa? Tô phu nhân cùng đại tiểu thư khi dễ đã để lại bóng đen sợ hãi trong lòng Lâm Lang, vất vả mãi mới có thể rời khỏi đó, há có thể quay về rồi lại chui đầu vào lưới? Diệp Cẩm Huyền là máu mủ của Thượng thư đại nhân, cũng đâu thể làm gì nàng, thôi thì không nói tới. Nhưng ngày nào Tô phu nhân còn ở trong phủ Thượng thư thì ngày đó Lâm Lang cùng mẫu thân tuyệt đối sẽ không quay về!"

Diệp Thượng thư nghe nàng nói xong, không ngừng gật đầu: "Việc này đơn giản thôi, ta sẽ phái người đưa mẫu. . . . . Tô phu nhân đến đền trang!"

"Đưa đến đền trang, chẳng lẽ không thể quay về nữa hay sao?" Ánh mắt Lâm Lang chợt trầm xuống, giấu cợt cười một tiếng, "Ý của ta là, nếu Diệp Thượng thư muốn mời bản tiểu thư trở về phủ Thượng thư thì ngài cũng nên có thành ý một chút. Năm đó mẫu thân ta vô danh vô thực đi theo ngài mười sáu năm, Tô phu nhân có làm được điều đó không? Nếu ngài muốn mẹ con chúng ta về đó thì cũng không nhất thiết phải đưa Tô phu nhân đến đền trang, cũng không cần đuổi bà ta ra khỏi phủ, chỉ cần cho bà ta một phong hưu thư thì để ở lại trong phủ Thượng thư cũng không có vấn đề gì!"

Quân Thương ở một bên nhìn Lâm Lang từng bước dẫn dắt Diệp Thượng thư nhảy vào trong bẫy thì bất giác lộ ra nụ cười cưng chiều, nghe Lâm Lang nói "Không nhất thiết làm cái này. . . . . cũng không cần làm cái kia", khỏe mắt giật giật vài cái.

Một nữ nhân mà bị trượng phu vớt cho một tờ hưu thư cũng tương đương với việc lấy đi một nửa cái mạng của họ. Lâm Lang lại thần nhiên nói ra tựa như việc đó vô cùng dễ dàng, Quân Thương thật không ngờ nha đầu nhà mình còn có bản lĩnh mở to mắt mà nói mớ thế này! Nhưng cũng chẳng sao, về sau nhớ kỹ đừng làm gì khiến cho nha đầu này ghi thù là được.

Diệp Thượng thư nghe xong thì sắc mặt chợt biến, trong con ngươi tỏa ra lửa giận, nhưng cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, sau đó ông ta cúi đầu: "Lâm Lang, nếu không có Tô phu nhân cũng sẽ không có phụ thân ngày hôm nay. . . . . Bỏ rơi nàng cũng chính là muốn lấy mạng của nàng rồi! Con xem có thể. . . . . có thể bỏ qua chuyện này hay không?"

Lâm Lang hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh như băng: "Bỏ qua? Bản tiểu thư không có tấm lòng bao dung rộng lớn đến như vậy." Khí lạnh từ trên người nàng tản ra bốn phía, "Dù sao bản tiểu thư có trở về phủ Thượng thư hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì, Thượng thư đại nhân tự mình suy nghĩ kỹ xem nên làm như thế nào đi!"

"Thanh Y Từ Y, tiễn khách!"

Lâm Lang vung ống tay áo, nhàn nhạt hô.

Thanh Y Từ Y lập tức bước vào, mỗi người giữ một cánh tay của Diệp Thượng thư mà lôi ra ngoài. Diệp Thượng thư ngơ ngàng, cả giận nói:

"Nghịch nữ. . . . . Ngươi. . . . . ngươi hiện tại cũng chỉ là ý vào việc được Thành chủ sủng ái. Sao ngươi không suy nghĩ thấu đáo một chút, nếu như Thành chủ chán ghét ngươi. . . . . ngươi sẽ làm thế nào?"

Diệp Thượng thư còn chưa dứt câu, không đợi Lâm Lang mở miệng đáp lời, Quân Thương đã tiến lên, con ngươi băng giá nhìn chằm chằm Diệp Thượng thư. Một sức ép áp bức cường đại đánh úp tới, Diệp Thượng thư chỉ cảm thấy cực kỳ khó thở, hít thở không thông khiến đau đớn lan tràn, thân thể từ từ chết lặng. Ông ta chỉ có thể há to miệng, giống như cá nằm trên cạn mà thở dốc từng hơi.

Quân Thương kéo Lâm Lang qua, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt tình mạch nhìn nàng: "Yên tâm, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó!"

Lời Quân Thương nói giống như một lời thề kiên định, khắc sâu vào trong lòng Lâm Lang. Cả người nàng khẽ run, trái tim dâng lên một cảm xúc ấm áp ngọt ngào. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy kiên quyết của hắn, đáy mắt từ từ xuất hiện vết nứt tràn đầy tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Diệp Cẩm Huyền quyết định sau khi vào cung sẽ trở về Phụng Hương các, nàng ta tẩy trang, tháo trâm cài, chỉ mặc một bộ váy áo màu trắng, mất bởi vì vừa khóc mà có vẻ hồng hồng, cực kỳ diễm đạm đáng yêu, khiến người ta thương tiếc.

Nàng ta suy nghĩ một chút, tìm mấy cành mận gai đặt trên lưng rồi mới ngồi lên một chiếc kiệu nhỏ đi tới hoàng cung!

Lại nói Diệp thượng thư bị ném ra ngoài, trật khớp eo, nằm trên mặt đất không dậy nổi, phải nhờ bốn gia đình khiêng kiệu của Diệp phủ đưa lên kiệu, cực kỳ vất vả mới trở về được.

Vừa trở về đã thấy Diệp Toàn đi qua đi lại trước cửa, vẻ mặt nóng nảy, nhìn thấy Diệp thượng thư đỡ eo, nghe răng đi vào, Diệp Toàn liền sùng sốt, vội vàng tiến đến đỡ Diệp thượng thư: "Lão gia của ta, ngài cuối cùng đã trở lại, ngài làm sao thế?"

Diệp thượng thư khoát tay, trong mắt thoáng qua tia oán hận, cắn răng nói: "Nha đầu chết tiệt kia rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, trước kia khi nó ra đời ta nên đâm chết nó mới đúng, đúng là quý đời nọ. . . . ." Lời còn chưa dứt, lại một tiếng như heo bị chọc tiết kêu rên: "Ai u. . . . . Eo của ta!"

"Lão gia, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Toàn vừa đỡ hắn vừa hỏi.

Trong mắt Diệp thượng thư thoáng qua sự tàn nhẫn: "Đừng nói nữa!" Nhớ tới nụ cười lạnh nhạt của Lâm Lang ở Ngọc Lâm uyển, vẻ mặt không thể cự tuyệt, Diệp thượng thư liền giận dữ: Tô phu nhân và hắn là phu thê, những năm này bởi vì quan hệ của Tô phu nhân với tiên hậu mà hắn có thể một bước lên mây, nữ nhi Cẩm Huyền cũng coi là xuất sắc, mặc kệ nói thế nào, tới bây giờ hắn cũng chưa từng có ý muốn bỏ vợ, huống chi là bị người ta buộc bỏ vợ!

"Lão gia, ngài chậm một chút!" Diệp Toàn đỡ Diệp thượng thư từ từ đi vào nhà, ngồi xuống ghế dựa, nói: "Lão gia, ngài nhịn một chút!" Nói xong, liền đưa tay xoa bóp hông cho hắn.

Chỉ thấy Diệp thượng thư cắn răng, từng giọt mồ hôi lớn cỡ hạt đậu lăn xuống, thấy bên cạnh chỉ có Diệp Toàn liền thuận miệng hỏi: "Cẩm Huyền đâu? Phu nhân đâu? Tại sao không thấy bóng dáng người nào hết thế?" Trước kia hắn trở về phủ, Tô phu nhân và Diệp Cẩm Huyền liền ra nghênh tiếp, hôm nay bị thương ở eo, trở lại một lúc rồi mà chưa thấy bóng dáng, hắn lại cảm thấy có chút không bình thường.

Bàn tay xoa bóp của Diệp run lên, Diệp thượng thư kêu lớn, tức giận nói với Diệp Toàn: "Ngươi chậm chút! Hôm nay sao lại không thấy phu nhân và tiểu thư?"

Diệp Toàn giờ tay lên lau mồ hôi, trong mắt hiện lên sự nôn nóng bất thường: "Lão gia, người xem trí nhớ của nô tài này, vừa rồi thấy ngài bị thương nên quên mất, nô tài chính là vì chuyện này mới ở đây chờ lão gia; phu nhân bị bệnh, mời Lý đại phu đến xem, vẫn còn chưa ra khỏi cửa phòng, cũng không biết thế nào; sau khi ngài rời khỏi một lúc thì tiểu thư cũng rời đi, vào cung rồi!"

Diệp thượng thư cả kinh, trong lúc lơ đãng vẫn không quên kêu đau, lên tiếng: "Tiến cung? Tại sao người không nói sớm? Cẩn Huyền hồ đồ, còn người thì làm cái gì? Không biết ngăn lại à?" Làm quan nhiều năm như vậy, hắn cũng hiểu một chút đạo lý, hơn nữa nhìn biểu hiện coi trọng kẻ điên kia ngày hôm qua của hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng bây giờ hận không thể vạch rõ giới hạn với Cẩn Huyền để lấy lòng người điên kia! Thế mà nàng lại đưa đến cửa, ngộ nhờ hoàng thượng giận chó đánh mèo, chỉ sợ ngay cả hắn cũng bị liên lụy!

Diệp thượng thư cảm thấy cả ngực tràn đầy sự tức giận rên rỉ không thành tiếng.

Diệp Toàn cau mày, bất đắc dĩ vuốt tay nói: "Lão gia, tính khí của tiểu thư ngài không phải là không biết, nô tài không ngăn được!"

Diệp thượng thư thở hổn hển rồi im lặng, sững sờ một lát, hỏi: "Đi được bao lâu rồi?"

"Đã một canh giờ rồi."

Diệp thượng thư nghe thế, tia sáng trong mắt lóe lên, trầm ngâm nói: "Một canh giờ rồi hả? Cái này chưa chắc đã không phải chuyện tốt, người phải người chờ ngoài cửa cung, nếu có tin tức thì tới báo cho ta!" Trong tay hắn còn nắm bình quyền cấm vệ quân, lấy thân phận của Cẩn Huyền, kể cả có tội, Triệu Tề cũng không dám lên lút xử lý, bây giờ đã một canh giờ còn chưa trở về, chắc chắn là bị Triệu Tề giữ lại, nếu có thể ở lại trong cung ngày ngọ thời gian dài như vậy, chắc hẳn Triệu Tề cũng có chút tình cảm với Cẩn Huyền!

Dù sao, chuyện nữ nhi Diệp gia nắm giữ bí truyền Hoàng thất, Triệu Tề thà tin là có, không thể tin là không!

Diệp thượng thư hơi an lòng, chuyện hôm qua vừa xảy ra, danh tiếng của phủ Thượng Thư đã rồi tinh rồi mù, cũng vì biểu hiện của Triệu Tề ở Ngọc Lâm uyển, mọi người mới dám không chút kiêng kỵ như thế, hôm nay Triệu Tề vẫn coi trọng Cẩn Huyền, mọi người biết được sẽ không ngừng lại nhưng chắc chắn sẽ có chút cố kỵ. . . . . Nói không chừng còn có thể chuyển biến tốt!

Có lẽ hắn phải làm chút gì để hoàng thượng tin nữ nhi đó của Diệp gia chính là Cẩn Huyền mới được, còn Tiểu Phong Tử. . . . . Chuyện cho tới nước này, tuyệt đối không thể lưu lại!

Trong đầu Diệp thượng thư lóe lên tinh quang, trong mắt thoáng hiện sát ý.

Diệp Toàn nói: "Nô tài đã phái người đi, vừa mới trở về bẩm báo, nói là tiểu thư bị giữ lại trong cung, nô tài lo lắng có phải tiểu thư . . . ."

Diệp thượng thư nghe xong, đề những ý nghĩ trong lòng xuống, thờ một hơi dài nhẹ nhõm nói: "Không sao, hoàng thượng sẽ không làm gì tiểu thư đâu, nếu có thể lưu lại thì sẽ không sao."

Diệp Toàn nghi ngờ không hiểu hỏi: "Lão gia, chuyện này. . . . . Đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Toàn vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến một tiếng thông báo, nói là người trong cung đến, Diệp thượng thư cười ha ha: "Đi thôi, ra xem một chút!" Liền dẫn Diệp Toàn ra ngoài đón, người đến là một vị tiểu công công truyền khẩu dụ của hoàng thượng, nói là đại tiểu thư đã được hoàng thượng giữ lại trong cung, muốn ở một đêm!

Diệp thượng thư nghe xong, nụ cười trong mắt không che giấu chút nào, cung kính sai người dâng trà, nói chuyện một lúc lại nghe được hoàng thượng giữ Diệp Cẩn Huyền lại tâm cung, không khỏi càng thêm mờ cờ trong bụng, đợi vị tiểu công công kia đi, trên mặt Diệp Toàn cũng hiện đầy ý cười, giờ ngón tay cái lên với Diệp thượng thư: "Lão gia, ngài đúng là thần cơ diệu toán!"

Diệp thượng thư cười ha ha nói: "Đi thôi, đi xem phu nhân một chút!" Nói xong, Diệp thượng thư liền đứng dậy đi ra ngoài, Diệp Toàn cũng vội vàng đi theo.

Lại nói Diệp Cẩn Huyền vào cung nhận lỗi với Triệu Tề, cũng một cảnh mặn gai quýt trước cửa ngự thư phòng ngay người mới gần nửa canh giờ đã cảm thấy đầu gối đau rát, mặt trời chiếu xuống đầu như lửa đốt; ngày thường nàng ta sống an nhàn sung sướng, chưa từng phải chịu phạt khổ sở như vậy, hơn nữa trong lòng hốt hoảng, bữa trưa không ăn, nhất thời chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể lảo đảo muốn ngã.

Lúc này, một tiếng "Bãi giá" lạnh lạnh truyền đến, nàng ta kinh hãi, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Triệu Tề đứng lúc ra khỏi Ngự Thư Phòng, thấy vậy, ánh mắt chột lóe, ba chân bốn cẳng đỡ lấy nàng ta, ôm chặt nàng ta vào trong ngực, kêu lên: "Cẩn Huyền, Huyền Nhi. . . . ."

Bây giờ chuyện Thiên Mệnh hoàng hậu còn chưa rõ, mọi việc đều phải lưu lại đường lui, cho nên hắn cũng không nên làm quá mức với Diệp Cẩn Huyền, mà lúc này nàng ta vào cung, ngược lại rất hợp ý hắn, hôm nay là đến kỳ mười ngày ước hẹn, nửa đêm Quý Đức sẽ giá lâm, cuối cùng Diệp Cẩn Huyền có phải Thiên Mệnh hoàng hậu hay không, Quý Đức chỉ cần nhìn là biết!

Triệu Tề nghĩ tới, trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ của Lâm Lang, trong mắt hắn thoáng qua tia không vui —— tại sao mình lại nghĩ tới nữ tử gian trá đó chứ? Hôm nay Quý Đức giá lâm, mình nhất định cũng phải biết rõ lai lịch của nữ tử kia!

Trong lòng Triệu Tề bách chuyển thiên hồi (trăm điều nghĩ ngợi), bàn tay không khỏi dùng sức nắm chặt thân thể Diệp Cẩn Huyền.

Thật ra Diệp Cẩm Huyền không hề ngất đi, chỉ là vì kinh hãi nên thân thể mềm nhũn, vừa được Triệu Tề ôm lấy, trong lòng Diệp Cẩm Huyền không khỏi mừng rỡ, Triệu Tề khẩn trương như thế, đúng là ngoài dự đoán của nàng ta —— nàng ta nghĩ tới đây liền trợn ngược hai mắt, giả vờ là choáng váng đã qua, lúc này đột nhiên bị Triệu Tề làm đau, không khỏi khẽ hừ một tiếng.

Triệu Tề nghe được âm thanh bỗng nhiên hoàn hồn, cúi đầu lại thấy Diệp Cẩm Huyền một thân áo tơ trắng, tóc trước trán bị mồ hôi thấm ướt, áp sát vào mặt, không trang điểm, mi tâm (phần giữa hai lông mày) hình như bởi vì khó chịu mà hơi nhíu lại, đáng yêu hơn ngày thường mấy phần, hắn liền ôm nàng lên, vừa sai bước đi vào tẩm cung, vừa phân phó một tiểu thái giám sau lưng: "Mau truyền thái y!"

Triệu Tề ôm Diệp Cẩm Huyền ôm trở về tẩm cung, thái y tới chẩn đoán, chỉ nói là bị cảm nắng nhẹ, kê đơn thuốc xong liền rời khỏi.

Diệp Cẩm Huyền không dám lập tức tỉnh lại, chỉ có thể là tiếp tục giả vờ ngủ, Triệu Tề ngây ngẩn một hồi rồi đứng dậy rời đi, lúc này Diệp Cẩm Huyền mới dám mở mắt, tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh chung quanh, chỉ thấy xuyên qua cửa sổ, bên trong xanh vàng rực rỡ, đối diện là một chiếc giường lớn bằng vàng được chạm trổ tinh tế, bên trên là tầng tầng lớp lớp những tấm màn màu vàng sáng, Cửu Long Đàng Vân, là tẩm cung của hoàng thượng, nhưng —— chậm đã, chẳng lẽ nàng ta không nằm ở trên giường?

Diệp Cẩm Huyền vội nhìn xuống phía dưới mình, là một chiếc giường nhỏ bằng tre, ở trên phủ gấm màu đỏ sẫm, nàng ta nhận ra, đây là chỗ ngủ của thái giám trực đêm, lại nhìn bốn phía, không gian rất hẹp, trang trí đơn giản, trên bàn chỉ có một bình đựng trà, không thể so sánh nổi với bên trong —— nàng ta đang ngủ trong bích sa phũ, chỗ ngủ của thái giám trực đêm!

Diệp Cẩm Huyền biết long sàng của hoàng thượng không thể tùy tiện ngủ, nhưng được an bài ngủ ở đây, nàng ta. . . . .

Nàng ta phần hận nắm chặt bàn tay, hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì? Khẩn trương ôm nàng ta tới tẩm cung, truyền thái y vội tới chẩn bệnh cho nàng ta, lúc này lại chỉ để nàng ta ngủ ở chỗ của hạ nhân, nếu truyền đi. . . . . Chỉ cần tùy tiện tìm cung điện an trí cho nàng ta cũng được!

Diệp Cẩm Huyền nghĩ vậy, liền từ từ xuống giường, lúc này mới phát hiện trong tẩm cung của Triệu Tề không một người, trong lòng nàng ta không khỏi dâng lên một sự tức giận, hô lớn: "Người đâu. . . . . Có ai không!" Nàng ta sinh bệnh, Triệu Tề lại có thể yên tâm để nàng ta ở đây một mình?

Nàng ta kêu một lát cũng không thấy người nào xuất hiện, tức giận lúc đầu rút đi, trong lòng nàng ta dâng lên một sự khủng hoảng, có phải căn bản là Triệu Tề không quan tâm nàng ta không? Nhưng đây là hoàng cung, và lại là tẩm cung của hoàng đế, mặc dù trong lòng nàng ta nóng nảy nhưng cũng không dám tự mình rời khỏi, chỉ có thể không tập trung ở lại.

Lần chờ đợi này kéo dài đến khi trăng treo giữa trời, bên ngoài mới truyền đến một loạt tiếng bước chân, sau đó nghe được giọng nói của Triệu Tề, Diệp Cẩm Huyền vội đề sự khủng hoảng phần hận trong lòng xuống, chỉnh lại tâm trạng ra ngoài đón.

Mất nàng ta rung rung, làm bộ đáng thương quỳ xuống trước mặt Triệu Tề: "Hoàng thượng, thần nữ có lỗi, xin hoàng thượng trách phạt!"

(CT)

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Lúc Diệp Cẩm Huyền vào cung, Triệu Tề đang mang theo Lý Nguyên Dịch cùng hai gã thị vệ, còn có mấy thái giám thân cận hầu hạ, dẫn đầu đi tới liền thấy Diệp Cẩm Huyền đã quỳ gối trước cửa tẩm cung.

Trăng vừa lên cao, gió thổi nhẹ, Diệp Cẩm Huyền mặc áo quần đơn bạc quỳ gối trước cửa tẩm cung nguy nga lộng lẫy, thân thể run rẩy, trái ngược với vẻ sang trọng cao quý thường ngày, áo lụa trắng nhếch nhác, trên người không một chút trang sức chói mắt, dưới ánh trăng mờ lung lộn thân hình mỏng manh, đáng thương khổ sở.

Triệu Tề liếc nhìn qua, trong mắt thoáng qua một chút hứng thú: mặc dù thường ngày Diệp Cẩm Huyền thoát nhìn dịu dàng uyển chuyển, nhưng hắn vẫn biết tính tình che giấu bên trong nàng là ương ngạnh ác độc, hơn nữa trang phục của Diệp Cẩm Huyền từ trước đến giờ đều hoa lệ cao quý. Triệu Tề không ngờ khi nàng rút đi thân trang phục này lại có thể quyến rũ nhân tâm như thế. . . . .

Triệu Tề suy nghĩ, bước nhanh về phía trước đỡ dậy nàng, thuận tay ôm nàng vào lòng, bàn tay tùy ý nắn bóp trên người nàng, cảm nhận được mùi thơm ngào ngạt trên thân thể mềm mại của nàng, bất giác thần hồn Triệu Tề nhận nhập: "Huyền Nhi làm sai chỗ nào? Cho dù có lỗi, khi trẫm thấy bộ dáng đáng thương này của nàng, cũng không trách phạt được!"

Triệu Tề vừa nói xong, liền hung hăng bấm vú Diệp Cẩm Huyền hai cái, trong mắt dâng lên một chút thoả mãn.

Lúc đầu Diệp Cẩm Huyền nghe Triệu Tề nói như tung bay trên đám mây, sau lại bị hung hăng bấm vú, một trận đau đớn kéo tới, thân thể nàng không khỏi run lên, khẽ nhăn rồi xuống hai giọt lệ long lanh trong suốt, bỗng nhiên phản ứng kịp, cảm nhận được bàn tay Triệu Tề đang vuốt ve trên người

nàng, không chịu nổi hành động đó, giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi hoảng hốt nhìn Triệu Tề: "Hoàng thượng. . . . . Ngài. . . . ." Tay Hoàng thượng sao lại. . . . . sao lại đặt ở nơi đó, vẫn còn đặt ở đó không di chuyển. . . . . Hoàng thượng đang làm gì vậy? Trong kinh hoàng, Diệp Cẩm Huyền cảm giác thân thể mình theo ngón tay Triệu Tề từ từ dâng lên khát vọng và ngược ngược lo lắng, thân thể hết sức khó nhin, không tự chủ leo lên người Triệu Tề—— loại cảm giác khó nhin này khiến nàng càng thêm kinh hoàng lo lắng!

Diệp Cẩm Huyền bắn khoắn lúng túng lấy lòng Triệu Tề, trong mắt hần thoáng qua nhất một sắc dục cuồng dã, một vóc ôm lấy Diệp Cẩm Huyền sai bước vào trong tấm cung, vừa đi vừa lạnh giọng ra lệnh cho Lý Nguyên Dịch: "Phải người bảo vệ cửa tấm cung, không có lệnh của trẫm, không cho phép bất luận kẻ nào vào!"

Lý Nguyên Dịch cúi đầu, chấp tay, cung kính nói: "Dạ!"

Nhìn cửa tấm cung đóng lại, An công công - thái giám phục vụ tùy thân của Triệu Tề thấy vậy khó hiểu nhìn về phía ánh mắt sâu xa của Lý Nguyên Dịch, hỏi "Lý đại nhân, hoàng thượng làm sao vậy? Sao lại như vậy. . . . ." Hắn chưa từng thấy qua bộ dạng này của hoàng thượng, sao lại vội vàng như vậy?

Lý Nguyên Dịch kéo môi cười một tiếng, nhìn về phía An công công, ánh mắt lạnh lẽo khác thường: "An công công, không phải ngài vẫn nói hậu cung của hoàng thượng trống không, nghi ngờ thân thể hoàng thượng có vấn đề sao? Bây giờ ngài có thể yên tâm!"

Lý Nguyên Dịch nói xong, nhìn sắc trời một chút, nói với hai thị vệ sau lưng: "Các ngài canh chừng ở đây, lát nữa ta tới tìm hoàng thượng, không nên để lỡ chính sự!" Mỗi lần Hoàng thượng chơi như vậy không đến một canh giờ là không xong việc, chỉ cần thân thể Diệp đại tiểu thư này không quá vô dụng, ngộ nhờ chơi chết, sẽ mang một phen phiền toái lớn!

Lại nói Diệp Cẩm Huyền bị Triệu Tề ôm vào tấm cung vừa kịp phản ứng, trong mắt tràn đầy vui mừng, hoàng thượng không trách tội nàng, còn ôm nàng vào tấm cung, vậy có phải hay không mình vẫn có thể trở thành hoàng hậu? Văng Sinh Thành chủ này. . . . . Mình còn có cơ hội. . . . .

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền đang vui mừng chợt có một luồng sóng đánh thẳng tới, nàng vừa định ngẩng đầu xác định, thân thể bỗng nhiên bay vút lên, nàng chưa kịp phản ứng, đã ngã âm trên Long Sàng.

Vừa té xuống, xương toàn đau đớn vì bị va chạm, trong đầu nàng cảm giác trống rỗng, hồi lâu, nàng mới phản ứng được, ngẩng đầu lại thấy Triệu Tề đã đi tới trước mặt, trong mắt lóe lên tơ máu đầy dã tính hung hăng nhìn chằm chằm nàng, giống như dã thú khát máu đang nhìn một con dê con mỹ vị. Nàng bị dọa đến cả người run lên, gấp rút bò lên tới, ngã quỵ trên giường, hướng Triệu Tề không ngừng dập đầu: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng. . . . ."

Triệu Tề thấy nàng nằm rạp trên giường không ngừng cầu xin tha thứ, sắc dục trong mắt càng đậm, một tay dùng lực nắm chặt cầm Diệp Cẩm Huyền khiến nàng ngẩng đầu lên, ép Diệp Cẩm Huyền nhìn hắn, một tay khác là từ từ vuốt lưng nàng êm ái dụ dỗ: "Trẫm thích nàng còn không kịp, sao có thể lấy mạng nàng được? Yên tâm, chỉ cần nàng có thể để cho trẫm hài lòng, trẫm nhất định sẽ để cho nàng sống thật tốt. . . . ."

Triệu Tề cố ý dùng âm thanh thật êm ái nhưng lúc nghe vào tai Diệp Cẩm Huyền lại giống như ma quỷ đòi mạng, nàng hoảng sợ không dứt, khóc thút thít cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng, thần nữ sai rồi. . . . . Hoàng thượng tha mạng. . . . ."

Triệu Tề thấy nàng khóc đến hoa lệ đầm mưa, bộ dáng hoảng sợ, cười ha ha hai tiếng, một tay tiếp lấy nàng đẩy tới, lật người chặn thân thể nàng, xé rách áo mỏng của nàng.

Áo ngoài Diệp Cẩm Huyền bị Triệu Tề xé toang, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn mịn màng, nơi đây đã mềm mại trước ngực bị yếm đào bao vây vì nàng giãy giụa mà dùng đưa, lộ ra dáng vẻ mê người. Triệu Tề thấy vậy, gian nan nuốt hai ngụm nước miếng, tơ máu trong mắt càng đậm hơn, đôi tay không bóp loạn trên người nàng, lời trong miệng hết sức dâm tà.

Diệp Cẩm Huyền chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi chưa lấy chồng, sao có thể chứng kiến được “trận chiến” nào bức này? Hai chân lại bị áp chế, trong lúc nhất thời chỉ còn đôi tay có thể vung loạn ngăn cản, miệng không ngừng cầu xin tha thứ. Triệu Tề thấy nàng áo rách quần manh tẻ nằm dưới người mình, lộ mảng lớn da thịt trắng nõn, đôi mắt đầm lệ nhẹ nhàng giãy giụa cầu xin tha thứ, thú tính càng bộc phát, chỉ thấy hần nhân ở đầu giường một cái, Long sàng liền rơi thẳng đứng xuống dưới đất!

Bên ngoài, đám người An công công trông chừng ngoài cửa lúc đầu còn nghe được tiếng Diệp Cẩm Huyền kêu gào cầu xin tha thứ, đến lúc này lại không còn tiếng động. An công công không khỏi có chút lo lắng!

Hắn đối với chuyện đã xảy ra ở Ngọc Lâm uyển cũng có nghe thấy, nhưng Diệp Cẩm Huyền là con gái của Diệp thượng thư, thân phận đặc biệt, hoàng thượng tuyệt đối không thể tự mình xử phạt! Diệp Cẩm Huyền mới vừa rồi kêu gào cầu xin tha thứ chắc là bị hoàng thượng đánh, hoàng thượng đánh mấy cái hà giận thì không có gì, chỉ là sao bây giờ không một tiếng động. . . . . Có thể hay không. . . . . Nếu mất mạng người, sợ là khó giao phó với Diệp thượng thư!

An công công như kiến bò trên chảo nóng, hần đang đi tới đi lui, bỗng nhiên dừng chân lại, trong mắt thoáng qua kiên quyết, giống như xuống quyết định gì đó, cất bước về phía cửa tấm cung, nhưng mới vừa bước hai bước, lại bị hai người thị vệ Lý Nguyên Dịch để lại một trái một phải chặn lại: "An công công, không có lệnh của hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được vào."

An công công tròn to hai mắt nhìn bọn họ, giọng lạnh lạnh nói: "Ta phục vụ hoàng thượng, các ngài chỉ là thủ hạ của Lý đại nhân cũng dám cản ta?"

Mặt hai người thị vệ thật không chút thay đổi, con ngươi lạnh lẽo như nhau, giống như người sắt, cả người không hề có nhiệt độ: "An công công không nên ép chúng tôi ra tay!"

"Hải u! Các người là cái gì? Dám nói với ta như vậy sao? Không muốn sống. . . . ."

An công công còn chưa dứt lời, một người trong đó đi qua, An công công liền té ở cửa tẩm cung.

"Tại sao lại đánh hân hôn mê?"

"Chỉ như vậy mới có thể cứu hân một mạng!"

"Người thật tốt bụng!"

Hai người người áo đen nhìn nhau hừ nhẹ, quay mặt đi nơi khác, gương mặt trẻ tuổi cương nghị trong bóng tối nguội lạnh.

Trăng sáng từ từ di chuyển qua nóc nhà, ánh sáng lấp lánh trong suốt vẩy khắp nhân gian, bóng cây loang lổ, chiếu vào bàn đá xanh trên mặt đất nguội lạnh trước tẩm cung, một trận gió thổi qua, cành cây đu đưa, trong tẩm cung Hoàng đế nguy nga, ánh đèn dưới ánh trăng mỏng lung yên tĩnh có chút quỷ dị!

Không biết qua bao lâu, Lý Nguyên Dịch từ bên ngoài sai bước đi vào, hân đi tới cửa tẩm cung, hai người giữ cửa lập tức cung kính chấp tay nói: "Lý đại nhân!"

"Ân!" Hân gật đầu một cái, nhìn về phía An công công nằm trên đất, con mắt sắc bình tĩnh hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

"Hân muốn xông vào tẩm cung hoàng thượng, thuộc hạ vạ bắt đắc dĩ, chỉ có thể đánh ngất hân!"

Lý Nguyên Dịch nghe xong, hừ lạnh một tiếng: "Không nhìn rõ vị trí của mình, thứ người như thế chết cũng không có gì đáng tiếc." Nói xong, cất bước vào trong tẩm cung, hai người người áo đen trở về vị trí cũ của mình, cung kính đứng hầu.

Lý Nguyên Dịch nhẹ nhàng gõ cửa tẩm cung, ngón tay đẩy cửa ra, nhẹ giọng hô: "Hoàng thượng, đã đến giờ!"

Hô xong, hân liền thối lui đến bên dưới bậc thang, lẳng lặng đứng thẳng.

Chừng qua thời gian uống cạn nửa ly trà, trong tẩm cung truyền đến tiếng gọi lười biếng của Triệu Tề: "Vào đi!"

Lý Nguyên Dịch nghe gọi, lập tức bước vào tẩm cung, mở cửa đi thẳng vào, hai người áo đen thị vệ sau lưng theo thật sát.

Bên trong tẩm cung, Triệu Tề thoải mái dựa nghiêng trên Long Sàng, vạt áo rộng thùng thình tăn ra, tóc đen xõa trên lồng ngực to lớn trắng nõn, khoe mắt lộ ra một cô phong lưu tà mị, sau lưng lộ ra nửa thân thể nữ nhân, nữ nhân không mảnh vải che thân, trên người hiện đầy vết xanh xanh tím tím, có vết roi cũng có vết phỏng, đã không còn phân biệt ra màu sắc vốn có, tóc đen lượn lờ, đôi mắt khép chặt, sắc mặt tái nhợt như quý —— chính là Diệp Cẩm Huyền.

Triệu Tề không chút nào thèm quan tâm thân thể Diệp Cẩm Huyền trần truồng, nói với Lý Nguyên Dịch đang tiến vào: "Cũng còn thờ, người xem một chút, đừng để nàng chết!" Bình thường luôn cảm thấy bộ dạng tiểu thư khuê tú đoan trang chơi không có tí thú vị nào, không ngờ lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được như vậy. Hân không khống chế được, cho nên đem Diệp Cẩm Huyền chơi đến mất nửa cái mạng, nếu không phải Lý Nguyên Dịch nói đã đến giờ, sợ rằng hiện tại Diệp Cẩm Huyền đã là một thi thể rồi.

Lần này Triệu Tề chỉ cảm thấy cả người sáng khoái, thậm chí chuyện hôm qua bị kinh sợ cùng tức giận bị Lâm Lang uy hiếp cũng tiêu tán không ít.

Lý Nguyên Dịch đồng ý một tiếng, tiến lên đỡ Triệu Tề dậy, lệnh người áo đen sau lưng thay hân thay quần áo, rồi đi tới bên giường kéo tay Diệp Cẩm Huyền qua bắt mạch, lật mí mắt nàng, sau đó rút cho nàng một viên thuốc.

Triệu Tề đã thay quần áo xong, một thân trường bào đỏ sậm thêu chỉ vàng, có lẽ vì vừa mới tận hứng, khoe mắt đuôi mày đều mang một chút xuân tình xinh đẹp, so với thường ngày càng tà khí mị hoặc hơn.

Lý Nguyên Dịch tiến lên phía trước nói: "Hoàng thượng, tánh mạng không lo, chỉ là vết thương trên người trong chốc lát không tốt lên được, nếu Diệp đại tiểu thư tỉnh lại sợ khó mà nói, có nên cho nàng một viên Vong Ưu Đan hay không?" Vong Ưu Đan được tính mạnh mẽ, có thể lấy đi trí nhớ trong vòng ba canh giờ của người uống, Diệp Cẩm Huyền ăn Vong Ưu Đan, chuyện đã xảy ra tới nay sẽ quên hết toàn bộ, có thể giảm bớt không ít chuyện.

Ánh mắt tà khí của Triệu Tề nhìn lên, hừ nhẹ một tiếng nói: "Không cần, rút Vong Ưu Đan thì chơi không vui rồi! Yên tâm, nàng sẽ không nói ra!" Nhớ tới bộ dạng Diệp Cẩm Huyền dùng giày giụa, khổ sở không chịu nổi, sợ hãi vô dụng, đáng thương cầu xin tha thứ dưới thân hân mới vừa rồi trong mật thất dưới mặt đất, hân chỉ cảm thấy không kiềm chế được tâm tình nhộn nhạo, muốn nhào tới lần nữa. die»n, d^{an}, k^e, qu^{ay}, d^{on}

Nếu quên chuyện xảy ra lần này, một phen dạy dỗ của hân không phải uống phí sao?

Trong mắt Lý Nguyên Dịch chợt lóe lên vẻ buồn rầu: "Thần chỉ sợ khi Diệp đại tiểu thư tỉnh lại sẽ đem chuyện này uy hiếp hoàng thượng!" Chuyện Hoàng thượng ham mê loại ngược đãi quý dị này cực kỳ bí mật, ngoại trừ hân và thủ hạ là hơn mười huynh đệ trực tiếp phục vụ cho hoàng thượng, ngay cả Tiền nhiệm vương phi Tạ Hoàng Thanh cũng không biết.

"Nguyên Dịch, Diệp Cẩm Huyền tỉnh lại cũng tạm thời ở trong cung đi!" Triệu Tề liếm liếm môi, cười như không cười nhìn Lý Nguyên Dịch, nói xong, xoay người đi ra ngoài: "Không còn sớm sửa rồi, mang theo nàng, chúng ta đi!"

Hai thị vệ áo đen tiến lên đem Diệp Cẩm Huyền quán qua loa ở trong chốn rồi khiêng ra ngoài.

Lý Nguyên Dịch khó hiểu đuổi theo: "Hoàng thượng, ngộ nhờ Diệp đại tiểu thư không phải Thiên Mệnh hoàng hậu thì sao?"

Con người Triệu Tề chợt lóe, bước chân có chút ngừng lại nói: "Trẫm là Hoàng đế, chẳng lẽ chỉ có thể có một hoàng hậu hay sao?" Những năm gần đây, từ khi biết mình có cái này chùng loại ham mê kinh người này, hẳn dùng đều dùng nữ cô nhi nghèo túng hay kỹ nữ lầu xanh do Lý Nguyên Dịch đưa tới, hẳn đã sớm chơi chán. Hôm nay ném đến mùi vị của thiên kim tiểu thư khuê tú, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng sung sướng không dứt, muốn ngừng mà không được, hẳn không khỏi nghĩ nếu có thể đem Diệp Cẩm Huyền giữ lại bên người, muốn chơi liên lúc nào thì chơi, vậy thì không thể tốt hơn! Nếu Diệp Cẩm Huyền không phải Thiên Mệnh hoàng hậu, hẳn cũng không keo kiệt sắc phong cho nàng một danh hiệu phi tử! Lý Nguyên Dịch nhìn sự thoải mái và kiên quyết trong mắt Triệu Tề, biết khuyên nữa vô dụng, liền theo thật sát Triệu Tề, cùng nhau đi về phía lãnh cung.

Lãnh cung lụn bại, tường viện dưới ánh trăng hiện ra lốm đốm ánh sáng loang lổ, son trên tấm biển đã tróc ra từng mảng lộ ra từng vết đen xỉ, vào cửa, bên trong cỏ dại mọc thành bụi. Từ khi Triệu Tề lên ngôi đã đem tất cả cung nhân trong lãnh cung chặt đầu hay cho nghỉ, lãnh cung hoàn toàn trở thành một nơi hoang tàn vắng vẻ!

Triệu Tề đi đầu, Lý Nguyên Dịch giong cây đuốc đi theo, một trong hai thị vệ áo đen sau lưng giong cây đuốc, một người còn lại khiêng Diệp Cẩm Huyền đi sát đằng sau, mấy người xoay qua một mặt vách tường sụp đổ, giấu bên trong đám cỏ dại là một mặt thất bí ẩn hướng xuống đất.

Mặt thất hẹp dài, chỉ có thể cho một người đi qua, bên trong có bảy lần quẹo tám lần rẽ giống như mê cung, nhưng mỗi lần Triệu Tề đều có thể nhận ra chính xác phương hướng. Không lâu sau, Triệu Tề đã dẫn mấy người đi tới trước một cửa đồng, trên cửa đồng nặng nề dây cộm là hai đầu lâu mở to trong miệng như muốn ngậm cả người đập cửa vào, dưới người đập cửa có riêng một hình trăng cong lốm xoang, dưới ánh sáng của cây đuốc sâu kín tản ra ý lạnh dày đặc!

Chỉ thấy Triệu Tề móc từ trong lòng ra một viên ngọc, bẻ thành hai nửa, chia ra khảm vào vết lốm xoang, chắp tay trước ngực, trong miệng niệm mấy câu gì, kèm theo là một hồi tiếng động "Ừng ừng", cửa đồng từ từ mở ra, lộ ra cảnh tượng mây mù lượn lờ bên trong.

Triệu Tề dùng tay áo vẩy vẩy mây mù lượn lờ, cất bước đi vào bên trong. Lý Nguyên Dịch thấy vậy vội tiếp Diệp Cẩm Huyền trong tay người áo đen sau lưng khiêng đi theo, mà hai người áo đen này lại ở ngoài cửa.

Từ từ đi vào trong, mây mù dần dần tản ra, cảnh tượng rõ ràng. Đây là một đại điện hình tròn, ánh sáng chiếu xuống mặt đất đen kịt, bốn phía là mười cái trụ lớn đen nhánh tản mát khí thế lạnh lẽo khiếp người, giữa bày một tòa Hắc Diệu Thạch Vương Tọa, trên vương tọa là một nam tử toàn thân áo trắng, thân hình anh tuấn nho nhã như tiên, chỉ là mặt nạ Khô Lâu (đầu lâu) trên mặt khiến hẳn có thêm một chút ý lạnh.

Hắn ngồi ở trên vương tọa, con người đen nhánh lạnh lẽo thẳng tắp trừng mắt nhìn hư không, vẻ mặt mặt mê mẩn mà khô sở, trong miệng hắn lầm bầm nhớ tới một bài thơ, mơ hồ có thể đọc là:

Hồi hồn xử, ký đắc vãng sinh tiền, lệ ngưng yên chi đào tổ thủy, nhất thân khôi la chức vi hồi, nhất niên hựu nhất niên.

Giá thì tiết, hồng trần túy khanh kiếm, mãn tọa hồng nhan duy quân tú, phồn hoa tận xử thiêu hoa điêu, uyển chuyển đảo nông biên!

Triệu Tề cùng Lý Nguyên dịch rất cung kính quỳ rạp xuống trước vương tọa của hắn, cũng không dám mở miệng quấy rầy.

Nam tử trên vương tọa dường như không thấy, lập đi lập lại bài ca này trong miệng, ánh mắt càng ngày càng khô sở, cuối cùng giọt lệ cũng rơi.

Sau hồi lâu, hắn rút cuộc thấy được hai người quỳ trên đất, mắt chợt lóe, che giấu cảm xúc vô tận, chỉ còn lại lạnh lùng sâm nhiên, hắn từ trên cao nhìn xuống Triệu Tề: "Người đã đến rồi! Người để cho người mang đến người đã mang đến chưa?"

Triệu Tề nghe hỏi, chợt cúi người xuống, nằm rạp trên mặt đất, nhẹ hướng về phía sau ra hiệu xin mời nói: "Mang đến, xin Quý Đế xem qua!"

Nam tử mặc áo trắng nghe vậy, ánh mắt nhẹ nhàng dời về phía cái bọc chần trên đất, vẻ mặt lộ ra một chút không vui, tự nhiên thấy cô gái trong chần lộ ra cánh tay bầm tím, ánh mắt của hắn đột nhiên thoáng qua một chút sát ý hung dữ, thân hình lóe lên đã đi tới bên cái bọc chần bọc Diệp Cẩm Huyền. Chỉ thấy hắn cẩn thận đỡ Diệp Cẩm Huyền dậy, đưa tay vuốt đầu tóc rối bời của nàng, tiếp theo lại hung hăng đem Diệp Cẩm Huyền ném xuống đất.

Hắn ngồi dậy, trong mắt hiện lên dày đặc tức giận: "Đây chính là người người mang tới?"

Triệu Tề nghe vậy thì biết rõ Diệp Cẩm Huyền tuyệt đối không phải là Thiên Mệnh hoàng hậu, khi nam tử áo trắng cảm tức nhìn hắn, hắn chỉ cảm giác quanh thân dâng lên một cổ lạnh lẽo thấu xương, tay chân từ từ cứng ngắc, hơi lạnh thấu xương tràn ngập cả người, trên trán hắn nhỏ từng giọt mồ hôi lạnh, vội cúi người xuống thấp hơn, run rẩy nói: "Tề dân độn, Diệp Cẩm Huyền chính là nữ nhi Diệp gia trong truyền thuyết, Thiên Mệnh Sở Quy hoàng hậu. . . . . Không biết Quý Đế yêu cầu nên mang người nào tới?"

"Nàng? Nữ nhi Diệp gia trong truyền thuyết? Thiên Mệnh hoàng hậu?" Trong mắt nam tử mặc áo trắng bắn ra sắc lạnh thấu xương "Quả thật ngu không ai bằng!" Nam tử mặc áo trắng nói xong, đến gần Triệu Tề, trong con người lạnh lẽo lộ ra một chút giễu cợt: "Nếu ta nói một tháng trước Thiên Mệnh Hoàng hậu còn không phải là nữ nhi Diệp gia, mà là Vương Phi của người—— Tạ Hoảng Thanh, người có cảm giác thế nào?"

Triệu Tề nghe thế, cả người run lên, đột nhiên nâng con người không dám tin lên: "Không thể nào! Chuyện nữ nhi Diệp gia là người được thiên hạ bí truyền truyền biết được đã vài chục năm rồi, Tạ Hoảng Thanh làm sao có thể. . . . ."

Triệu Tề trong kinh hoảng bật thốt lên chữ "Trẫm" Bạch y nhân cũng không để ý, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía hắn: "Tại sao không thể nào? Phàm nhân ngu muội, đó là do có người đoán trước biết được vận mạng quý tích của Tạ Hoàng Thanh mà chơi một trò xiếc!"

"Tạ Hoàng Thanh. . . . . Hoặc là nói công chúa Thái Thanh, cũng chỉ là vận mạng kẻ tù tội. . . . . Nàng là mang theo số mạng nguyên rủa đi tới thế gian, đời cuối cùng này càng đặc sắc hơn, thậm chí cả Cửu Trọng Thiên Thượng cũng nhúng tay. . . . ."

Trong mắt Triệu Tề thoáng qua khiếp sợ, sau đó trấn định lại: "Như vậy hiện tại phải làm sao? Chuyện nữ nhi Diệp gia là người được thiên hạ bí truyền không có thật sao?" Hắn quan tâm là ngôi vị hoàng đế của hắn vững chắc, mặc dù mệnh hắn đã định là Hoàng đế, cho nên cái nữ nhân có được thiên hạ này nhất định phải thuộc về hắn, nếu không, có một nữ nhân như vậy ở bên ngoài, luôn làm hắn lo lắng.

Nam tử mặc áo trắng hình như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn, khinh thường nhìn về phía hắn, khẽ xì một tiếng: "Ngươi cho rằng ngươi thật sự là chân mệnh thiên tử?"

"Nếu không phải công chúa Thái Thanh không muốn bị số mạng làm chủ, không tự lượng sức đầu pháp Cửa Trọng Thiên Thượng, ngăn cản vòng quay định mệnh, làm sao đến phiên ngươi, hiện tại hoàng đế phải là Triệu Sùng. . . . ."

Năm đó, vào thời điểm đầu thai, công chúa Thái Thanh không cam lòng, lấy sức một mình nghịch chuyển luân hồi, đầu pháp cùng Cửu Trọng Thiên Thượng, đầu thai đến Tạ gia, cũng phát thế phá vỡ sự an bài của số mệnh, lúc này mới đưa Triệu Tề gặp phải Tạ Hoàng Thanh, khiến hắn đạt được đế vị. . . . . Nhưng tất cả những thứ này, cũng có thể nói là do Cửu Trọng Thiên Thượng một tay làm xiếc, bởi vì tất cả đều trở về quỹ đạo, hồn phách Tạ Hoàng Thanh chung quy cũng phải trở về Diệp gia, lần nữa lấy thân phận nữ nhi Diệp gia làm cho việc đời trở về vị trí cũ.

Mà người nọ là đã sớm chuẩn bị cho Thái Thanh công chúa một thân thể khác. . . . .

Triệu Tề nghe được có chút mơ hồ, lại nắm thật chặt điểm chính, Quý Đế nói, hoàng đế vốn phải là Triệu Sùng, hắn là không xứng với ngôi vị hoàng đế, bởi vì cưới Tạ Hoàng Thanh cho nên mới bước lên ngôi vị hoàng đế, nhưng Tạ Hoàng Thanh đã bị Diệp Cận Huyền hại chết. . . . . Tiếc nhân này. . . . . Triệu Tề nghĩ tới, tàn nhẫn trừng mắt nhìn về phía Diệp Cận Huyền, trong nội tâm phần hận không dứt, nếu không phải Diệp Cận Huyền hại chết Tạ Hoàng Thanh, hắn đã sớm có thể Trường Sinh Bất Lão rồi. . . . . Đúng rồi, Trường Sinh Bất Lão. . . . . Hắn đột nhiên ngừng đầu, tròn to con ngươi nhìn về phía nam tử mặc áo trắng, trong lòng hiện lên một cái ý niệm sinh động—— Quý Đế nói chỉ cần phong ấn hồn phách Tạ Hoàng Thanh, thì có thể dùng thân thể Tạ Hoàng Thanh làm thuốc luyện chế Trường Sinh Bất Lão Đan, sau lại bị Diệp Cận Huyền đổi phong Hồn đan thành độc được lấy mạng Tạ Hoàng Thanh, lại bị nàng đẩy xuống lầu. . . . . Sau, Quý Đế nói, cần dùng máu Diệp Lâm Lang làm thuốc dẫn. . . . .

Triệu Tề bật thốt lên: "Quan hệ giữa Tạ Hoàng Thanh và Diệp Lâm Lang là như thế nào?"

Quý Đế áo trắng không trả lời hắn, chỉ là trong mắt thoáng qua nụ cười: "Trên lưng của Thiên Mệnh hoàng hậu có một đóa Mạn Châu Sa Hoa dùng Địa ngục hỏa điểm dệt thành, đóa hoa này ngâm nước sẽ mở ra. . . . ." Vì vậy mới biết Minh hoàng thâm tình bảo hộ hoàng hậu của hắn cỡ nào. . . . .

Quý Đế áo trắng hung hăng nắm quyền, lớp băng trong mắt bắt đầu lan tràn, dần dần che mất một chút đùa cợt trong đó: "Còn lại không cần ta nói, ta chờ ngươi đưa Thiên Mệnh Hoàng hậu tới, ta sẽ thực hiện lời hứa của ta, luyện chế Trường Sinh Bất Lão Đan cho ngươi, trợ giúp ngươi ngồi vững vàng trên cái ngôi vị hoàng đế này!" Triệu Tề nghe nói, ánh mắt lóe sáng: "Dạ, Tề biết nên làm như thế nào rồi, mười ngày sau yết kiến, Tề sẽ mang đến tin tức tốt cho Quý Đế!"

"Đi đi!"

Màu trắng mặt chợt lóe lên, Quý Đế đã khoanh chân ngồi trên Hắc Diệu Thạch bảo tọa, sương mù từ từ tụ tập xung quanh, cả vùng đất truyền đến tiếng vang ừng ực, chờ Triệu Tề tỉnh lại lần nữa, đã nằm trên cỏ ở lãnh cung, cách đó không xa là Lý Nguyên Dịch Hòa và Diệp Cận Huyền vẫn hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, bên trong Ngọc Lâm uyển, Lâm Lang đứng trong sân nhìn ánh trăng sáng, vẻ mặt Quân Thương nghiêm túc đứng sau lưng nàng!

Lâm Lang quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ mà nặng nề: "Giữa tháng xuất hiện Thất Tinh Liên Châu, có phải sẽ có tai họa gì hay không?"

Quân Thương trấn an nhìn nàng: "Sẽ không! Thời gian không còn sớm, mau trở về ngủ đi!"

Lâm Lang gật đầu, hai người song song trở về của viện mình, nhưng không lâu sau, hai cái bóng đen theo thứ tự từ phòng ngủ của Lâm Lang cùng Quân Thương bay vút ra, hướng phía hoàng cung đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Vào giữa tháng bảy, trời đất biến đổi, qua ánh mắt của Thần tộc, Lâm Lang cùng Quân Thương đều cảm thấy được sắp có yêu tà xuất hiện, mà mục tiêu của nó là nhắm thẳng vào lãnh cung trong hoàng cung.

Trong bầu trời đêm, bóng dáng Lâm Lang khẽ xẹt qua, nhẹ nhàng đáp xuống bãi cỏ dại trong lãnh cung. Gió lạnh quét qua từng đợt thổi bay vạt áo của nàng, tay áo tung bay trong không trung!

Nàng theo linh cảm trong lòng vòng quanh lãnh cung tìm đi tìm lại cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Nàng ngẩng đầu nhìn ngọn đèn dầu trong cung thất phía xa dưới ánh trăng mờ ảo một chút, có hơi do dự, đang định quay về. Đúng lúc xoay người lại chợt nghe thấy tiếng nói chuyện cùng tiếng động xột xoạt truyền đến.

Lâm Lang vội lắc mình núp ở phía sau một cây cột bị tróc dầu loang lổ. Quả nhiên, không lâu sau, đã thấy Triệu Tề cùng Lý Nguyên Dịch vòng qua khúc quanh đi tới. Trên lưng Lý Nguyên Dịch còn khiêng một thứ gì đó, trong bóng đêm mờ ảo, Lâm Lang nhìn một lúc mới nhận ra đó là một chiếc chăn gấm thêu họa tiết Cửu Long Đàng Vân màu vàng; nhưng thứ được bọc bên trong thì không nhìn thấy.

Triệu Tề cùng Lý Nguyên Dịch đi dưới ánh trăng, bước chân giẫm trên cỏ vang lên soàn soạt!

Lâm Lang mơ hồ nghe thấy Lý Nguyên Dịch hỏi Triệu Tề: "Hoàng thượng, Quý đế nói trên lưng của Thiên Mệnh hoàng hậu có Mạn Châu Sa Hoa được dệt từ lửa Địa ngục, gặp nước sẽ nở rộ, chẳng lẽ chúng ta phải đi nhìn lưng của nữ nhân hay sao?"

Triệu Tề nghe Lý Nguyên Dịch hỏi thì thoáng âm trầm nói: "Ta đã đoán ra nàng là ai rồi, chỉ cần thăm dò được canh giờ nàng tắm thì phái người đi xác định một chút là được!"

Sau đó lại truyền đến giọng nói kinh ngạc của Lý Nguyên Dịch: "Ý của Quý đế là Thiên Mệnh hoàng hậu vẫn là nữ nhi của Diệp gia, mà Diệp Cẩm Huyền đã bị loại bỏ, chẳng lẽ lại là —— Diệp Lâm Lang?"

Chỉ nghe thấy Triệu Tề "Ừ" một tiếng, giọng điệu mang theo khẳng định chắc chắn: "Chỉ cần có được nàng, đem nàng giao cho Quý đế, trăm có thể trường sinh bất lão rồi. Lúc đó vị trí chí cao vô thượng này có phải là. . . . . Ha ha ha. . . . ."

Trong gió đêm truyền đến tiếng cười đắc ý âm hiểm của Triệu Tề, Lâm Lang chỉ cảm thấy cả người nổi đầy da gà.

Tiếng nói của Triệu Tề cùng Lý Nguyên Dịch xa dần, Lâm Lang từ phía sau cây cột đi ra ngoài, chần chừ một chút, cuối cùng quyết định lợi dụng bóng đêm mập mờ mà đi theo hai người kia.

Tiến ra khỏi lãnh cung, Lâm Lang cảm nhận được rõ ràng sức mạnh trong cơ thể dần biến mất. Nàng miễn cưỡng đi theo một đoạn đường, nhưng càng xa lãnh cung, áp chế của các phù triện trong hoàng cung lại càng mạnh. Vừa ra khỏi phạm vi của lãnh cung, pháp lực trong cơ thể thoáng chốc rút hết như tháo nước.

Cố gắng đuổi theo tới lối vào Ngự Hoa viên, Lâm Lang cảm thấy thân thể hết sức nặng nề mệt nhọc, lặng lẽ vờ ngón tay thử một chút, thì phát hiện ra nàng không còn một chút pháp lực nào, không khác người thường là bao. Trong lòng Lâm Lang bắt gặp hoảng hốt, chẳng may lại giẫm lên một nhánh cây khô ở dưới chân, phát ra tiếng "răng rắc" trong màn đêm yên tĩnh. Lâm Lang cả kinh, lập tức cúi thấp người xuống, ẩn núp sau một lùm hoa cỏ.

Lúc này, trăng trên cao bị mây đen che phủ, ánh sao thưa thớt, xung quanh im ắng tĩnh mịch, âm thanh của nhánh cây bị giẫm gãy đặc biệt rõ ràng, nên đúng lúc Lâm Lang khom người tránh né thì ở phía trước, Triệu Tề cùng Lý Nguyên Dịch đồng thời dừng bước. Sau đó, Lý Nguyên Dịch quay phắt người lại nhìn về phía khóm hoa Lâm Lang đang ẩn thân, một tay đỡ bọc chăn gấm trên vai, một tay từ từ đưa tới bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Hắn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp hướng thẳng vào bụi hoa đâm tới!

Khi Lý Nguyên Dịch rút kiếm tấn công, Lâm Lang lại bất ngờ nhìn thấy được từ bọc chăn gấm trên vai hắn rơi ra một cánh tay thon mảnh của nữ tử. Trên cánh tay kia hiện đầy những vết tím bầm liên tiếp, khiến người ta nhìn thấy mà ghê sợ. Cánh tay kia đột nhiên xuất hiện, làm Lâm Lang thoáng sửng sốt, bất giác phản ứng có hơi chậm, không chú ý đến lưỡi kiếm của Lý Nguyên Dịch đâm tới. Nhưng đúng vào thời khắc nguy hiểm, bầu trời chợt sáng lên, ánh trăng phá mây đi ra, lưỡi kiếm của hắn phản xạ ánh sáng loang loáng chiếu vào mắt Lâm Lang, nàng giật mình hoàn hồn, thấy kiếm kia cũng đã đâm tới trước mắt. Hiện giờ Lâm Lang đã mất hết pháp lực, căn bản không có cách nào ngăn cản, bản thân cũng nhận thấy là không tránh kịp, nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi kiếm sáng loáng rét lạnh kia đâm về phía mình ——

Bảo kiếm của Lý Nguyên Dịch đâm xuyên qua bụi hoa, truyền tới tiếng lá rơi hàng loạt. Hắn tiến lên tìm kiếm một hồi lâu, nhưng không hề thấy một bóng người nào; lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng "meo meo~" nhỏ nhỏ. Lý Nguyên Dịch sửng sốt, bỏ lại bụi hoa quay về bên cạnh Triệu Tề: "Hoàng thượng, không có ai cả, chỉ là một con mèo mà thôi!"

Triệu Tề nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía bụi hoa rậm rạp một lúc, sau đó xoay người nói: "Đi thôi!"

Không bao lâu sau, bóng dáng hai người bọn họ biến mất ở khúc quanh vào Ngự Hoa viên. Lúc bấy giờ, cách đó không xa, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, Quân Thương và Lâm Lang mới cùng nhau hiện thân!

Ngay tại thời điểm Lâm Lang không tránh kịp kia, trước mắt nàng chợt lóe sáng, chỉ cảm thấy bên hông bị giữ chặt, lập tức rơi vào trong một lồng ngực vững chắc. Nội tâm thoáng thả lỏng, nàng xoay người lại nhìn, đã thấy Quân Thương đang nhìn nàng với ánh mắt không vui ——

Lâm Lang tránh né ánh mắt của hắn, nhỏ giọng hỏi: "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Vốn dĩ nàng nói muốn đi ngủ, kết quả lại tự mình lén lút chạy tới đây, còn bị hắn bắt gặp. Chuyện đó cũng chẳng sao, nhưng không ngờ lại rơi vào tình huống để hắn phải ra tay cứu mạng, Lâm Lang không tránh khỏi có hơi chột dạ!

Nàng oán giận lắt đầu, không hiểu nổi bản thân mình nữa, cứ đối mặt với Quân Thương thì nàng lại không còn là chính mình. Lạnh nhạt tỉnh táo vốn có không biết chạy hết đi đâu, thậm chí hiện giờ trong lòng còn dâng lên cảm giác chột dạ vì bị bắt quả tang làm chuyện sai trái!

Mi tâm Quân Thương nhú lại, ánh mắt thâm sâu không hải lòng nhìn nàng: "Đây không phải chuyện nàng có thể quản được đâu, về sau cố gắng cách xa lãnh cung một chút."

Hắn đã sớm biết nha đầu này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời đi ngủ, quả nhiên, nàng lại tự mình dâng tới tận cửa cho người ta. Cho tới bây giờ, linh trí của nàng vẫn chưa được khôi phục, có rất nhiều chuyện không nhớ ra, pháp lực cũng chưa hoàn toàn trở lại như cũ, nếu hắn không len lén đuổi theo thì chỉ sợ hôm nay nàng lãnh ít dữ nhiều!

Nhớ tới luồng khí âm u tà ác trong lãnh cung, Quân Thương nhíu mày thật chặt. Mấy trăm năm không gặp, không ngờ công lực của hắn lại tăng mạnh như vậy, đoán chừng cũng có thể vượt qua mình rồi!

Ánh mắt Lâm Lang chợt lóe, xoay người rời khỏi ngực của hắn, vội vàng hỏi: "Người biết sắp xảy ra chuyện gì sao? Rốt cuộc là thứ gì sắp ra đời, ta cảm thấy tà khí của nó sẽ mang lại không ít tai họa đâu!"

Sương đêm giá lạnh, gió thu rét buốt, Lâm Lang vừa rời khỏi lồng ngực của Quân Thương thì lập tức rung mình một cái. Rõ ràng cơ thể này vốn không biết nóng lạnh là gì, vậy mà bỗng dưng lại có thể cảm nhận được luồng khí lạnh đang bao quanh, khiến nàng không tự chủ được ôm lấy hai cánh tay.

Lâm Lang đề xuống khát vọng tìm đến sự ấm áp trong lồng ngực của nam nhân trước mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn Quân Thương chăm chú, chờ hắn trả lời.

Vạt áo Lâm Lang khẽ bay dưới ánh trăng, sóng lưng thẳng tắp, nhìn mảnh mai lại yếu đuối nhưng vẫn toát ra khí thế cứng rắn mạnh mẽ —— Tuy nhiên, Lâm Lang lại không biết, nhìn bộ dạng này của nàng, Quân Thương vẫn có thể nhận ra sự yếu ớt ở trong đó.

Ánh mắt Quân Thương khẽ trầm xuống, tiếng nói mạnh mẽ mang theo từ tính dễ nghe, hắn nói với Lâm Lang: "Kẻ đó vốn xuất thân từ Thần tộc, nhưng lại rơi vào ma đạo. . . . . Chuyện này, cứ giao cho ta là được! Nàng chỉ cần nhớ, về sau có xảy ra chuyện gì cũng không được đi tới lãnh cung, tuyệt đối không thể bị thương chảy máu, rõ chưa?"

Quân Thương nói xong, một tay vòng qua ôm ngang hông Lâm Lang, mang nàng phi thân qua tường cao của hoàng cung, chạy ra bên ngoài. Bóng dáng hai người chớp lóe, chỉ thoáng chốc đã biến mất ở dưới ánh trăng mờ lung.

Xa xa trong tiếng gió còn mơ hồ truyền đến tiếng tranh chấp của hai người, âm thanh mang theo tức giận của Lâm Lang hòa vào không khí: "Người theo dõi ta. . . . ."

. . . . .

Kể từ sau đêm thăm dò hoàng cung kia, Lâm Lang cùng Quân Thương hình như cãi nhau cái gì đó. Mấy ngày liên tiếp, Lâm Lang nhốt mình ở trong viện không bước chân ra khỏi cửa. Từ việc rời giường, mặc quần áo, ăn cơm cho đến tắm rửa cũng thực hiện nghiêm chỉnh theo canh giờ. Thịnh thoàng còn tìm mấy người kể chuyện ngoài quán trà tới để nghe chuyện giải buồn.

Gần tới ngày hôm nay, thời điểm tiễn nữ tử trung niên tới kể chuyện ra ngoài, chân trời đã hắt lên ánh chiều tà le lói.

Lâm Lang một thân váy tím thêu hoa Mẫu Đơn, bên hông buộc một dải lụa trắng làm đai lưng, trên đó thêu từng bông Mẫu Đơn nhỏ. Nàng chải búi tóc cao, cầm hai trâm ngọc màu xanh khảm đá quý, vừa toát lên vẻ bình dị lại không kém phần xa hoa.

Lúc này, Lâm Lang đang dựa vào cạnh cửa sổ ngăn người, con ngươi trong tròng nhìn vào hư không. Dường như tầm mắt đi xuyên qua cửa viện nhìn thẳng vào Hiên Viên đường.

Đã ba ngày nay không thấy Quân Thương, ba ngày, nàng cảm thấy mình đã trông mòn con mắt rồi, tự dưng lại có cảm giác một ngày như dài bằng một năm.

Ngày đó ở hoàng cung gặp phải Quân Thương, lúc đầu nàng còn chột dạ vì mình len lút chạy tới lãnh cung, nhưng sau đó Quân Thương lại thú nhận hắn đi sau theo dõi nàng. Lúc ấy Lâm Lang cảm thấy khá tức giận, thuận miệng ầm ỹ vài câu!

Nàng đương nhiên là biết Quân Thương vì quan tâm đến nàng nên mới đi theo, nhưng. . . . . trong lòng nàng không thoải mái, cứ muốn làm to chuyện với hắn.

Cũng đã trôi qua ba ngày, hắn không thể nhường nàng một chút sao, tới nhận sai, đồ dành nàng một tí thôi không được à?

Lâm Lang không biết từ khi nào mình lại có suy nghĩ nhỏ nhen thế này, nhưng loại cảm giác giận dữ khó chịu cũng mang theo ngọt ngào đó khiến nàng muốn ngừng mà không được.

Nội tâm thì muốn Quân Thương có thể tới nói vài lời dịu dàng, nhường nhịn nàng, nhưng lý trí lại hò hét nói cho nàng biết, nàng không thể ở cùng một chỗ với hắn —— Lâm Lang cũng đã từng nghĩ đến chuyện để bản thân được yêu hết mình một lần nữa, nhưng lại sợ đến lúc đó hai người đều không thể thoát thân; nàng không chết không sống, có thể được cảm nhận tư vị tình yêu mãnh liệt một chút thì có bị hôn bay phách tán cũng không sao, nhưng Quân Thương sẽ như thế nào đây? Nàng không thể ích kỷ mà không để ý đến sống chết của hắn như vậy.

Rốt cuộc Quân Thương hiểu nàng, biết được con người nàng bao nhiêu? Có lúc nàng cảm giác dường như hẳn biết tất cả về nàng, toàn bộ quá khứ mà hẳn nói nàng không còn nhớ, nhưng hẳn thực sự biết ư?

Lâm Lang quả thực không dám xác định!

Nàng muốn hỏi cho rõ ràng, rồi lại sợ câu trả lời nhận được sau khi hỏi xong.

Từ Y mang theo một hộp đựng thức ăn đi vào, lặng lẽ để lên bàn, tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư, dùng cơm thôi!"

Mấy ngày nay, tuy rằng tiểu thư đều tìm người tới kể chuyện, nhưng hình như tâm trạng càng ngày càng xấu đi. Nhìn tiểu thư như vậy, mặc dù biết rõ nguyên nhân nhưng cũng không dám nói, chỉ có thể lo lắng thay mà thôi.

Hi vọng bữa cơm hôm nay sẽ khiến tâm tình của tiểu thư khá hơn một chút!

Từ Y nói xong, liền đem thức ăn trong hộp lấy ra lần lượt bày lên: "Hôm nay có đậu hũ tề thái nấm hương, đậu hũ hoa, canh rau cải, còn có cá tầm hấp. Tiểu thư mau tới nếm thử đi."

Lâm Lang nghe tiếng Từ Y gọi mới thoáng hoàn hồn, nhìn trời sắc đã tối, trong mắt nàng xẹt qua một tia phiền não. Đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, nhìn một bàn thức ăn một cái, cảm thấy có điểm quái lạ. Nàng chợt sùng sốt, quay qua hỏi Từ Y: "Thức ăn do ai làm?"

Phòng bếp còn chưa tìm được người, thức ăn trong tủ lâu thì cho quá nhiều gia vị, mùi vị không được tươi mới như thế này . . . . . Trong lòng đã có đáp án rõ ràng, cả người Lâm Lang đều cảm thấy có một luồng hương vị ngọt ngào đang lan tỏa.

Phiền não trong đáy mắt nhất thời hóa thành hư không, Từ Y thấy vậy thì khẽ cười trộm trong lòng, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ thay Lâm Lang bới cơm rồi nhân nhạ nói:

"Là Thành chủ làm, vừa rồi nô tỳ vô tình gặp ngài ấy ở ngoài cửa, ngài ấy nói nô tỳ thuận đường thì mang vào cho tiểu thư. Không phải tiểu thư rất thích ăn mấy món do Thành chủ làm hay sao? Tiểu thư nếm thử một chút đi. . . . ."

Quả nhiên là hẳn, Lâm Lang khẽ cong khoe miệng, nhấc đũa lên, giơ tay lên ở giữa không trung, rồi lại chợt buông đũa xuống.

Từ Y nhìn nàng khó hiểu: "Tiểu thư sao vậy?"

Ánh mắt Lâm Lang kiên quyết: "Dọn hết đi!"

Nếu hẳn muốn nhận sai, tại sao không tự mình đưa đến lại còn đưa cho Từ Y. Muốn xin lỗi mà một chút thành ý cũng không có.

Con người Lâm Lang tĩnh lặng, đứng dậy đi ra ngoài, lơ lửng bên hông rủ xuống, dao động theo từng bước đi của nàng, càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh cùng thân thể thướt tha kiều diễm.

Nàng đứng tựa bên cạnh cửa, nhìn biển mây phía chân trời xa xôi, cố gắng đè xuống chân tình cuộn cuộn trong lòng, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh như băng. Nàng lên tiếng hỏi Từ Y:

"Khi nãy người kể chuyện rồi đi, bà ta có hỏi cái gì không?"

Từ Y nói: "Bà ta nghe nói chúng ta đang tìm đầu bếp, thái độ rất nhiệt tình muốn giúp đỡ, sau đó còn hỏi đến thói quen sinh hoạt hàng ngày của tiểu thư."

"Người trả lời như thế nào?"

"Nô tỳ nói, giờ Mão buổi sáng tiểu thư thức dậy, rửa mặt dùng cơm, buổi chiều vào giờ Dậu thì dùng bữa tối, sau nửa canh giờ mới tắm rửa đi ngủ, ngày nào cũng thế!"

Lâm Lang gật đầu một cái, đứng thêm một hồi rồi quay lại bên trong phòng.

. . . . .

Lúc này, bên trong Hiên Viên đường phía đối diện, Tiểu Hắc đang hướng về phía Quân Thương bẩm báo. Giọng nói của hẳn hết sức bình tĩnh, không hề dao động, mang theo một chút lạnh lẽo: "Hôm nay tiểu thư vẫn chỉ ở trong viện, buổi chiều có một nữ tử trung niên tới kể chuyện, vừa mới rời khỏi đây!"

Tay phải Quân Thương nắm hờ lấy cổ tay trái, hẳn khẽ xoay cổ tay, ánh mắt tĩnh mịch.

Tiểu Hắc thấy vậy, cả người run lên, con người trấn định cũng thoáng hiện lên một tia sóng gợn, vội nói tiếp: "Lúc rời đi, bà ta còn hỏi Từ Y về cuộc sống thường ngày của tiểu thư. Từ Y nói, tiểu thư buổi sáng dậy vào giờ Mão, rửa mặt dùng cơm, buổi chiều dùng bữa tối vào giờ Dậu, sau nửa canh giờ mới tắm rửa."

Thành chủ cùng phu nhân giận dữ nhau, vì cái gì luôn là tôm tép bọn họ phải chịu khổ?

Quân Thương nghe xong, trong mắt lóe lên tức giận: "Đồ ăn thì sao?"

Nha đầu này tính toán chuyện gì hần biết rõ, vốn định cho nàng một chút thời gian để tự nàng suy nghĩ thấu đáo, không ngờ nàng không những không thông suốt, lại còn muốn. . . . .

Tiểu Hắc thức thời đành hoảng đáp: "Các món ăn do Thành chủ làm cũng đều giao cho Từ Y bưng vào rồi."

Ngày nào Thành chủ cũng ngồi trên nóc Hiên Viên đường nhìn về phía đối diện cả đêm, nhưng vẫn không chịu xuống nước trước. Hôm nay rốt cuộc mới nghe theo lời khuyên của hần, làm một chút thức ăn đưa đi, chỉ mong phu nhân rộng lượng bỏ qua cho ngài ấy!

Về mặt Quân Thương khê dụ lại, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Tiểu Bạch kinh ngạc la lên: "Thành chủ, Thành chủ, tiểu thư trả hết toàn bộ thức ăn về rồi. . . . ."

Sự nhu hòa hiếm hoi trong nháy mắt hóa thành băng lạnh lẽo, Quân Thương âm u nhìn Tiểu Bạch đang từ ngoài cửa đi vào. Tiểu Bạch bị Quân Thương nhìn đến mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã luôn ở trên bậc thềm, ánh mắt cầu cứu về phía Tiểu Hắc. Khóe môi Tiểu Hắc khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ mặt "ngươi tự mình cầu phúc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Lá thu xum xuê, hoa quế trắng nhẹ, ánh trắng như thủy ngân đổ xuống, một trận gió thổi qua, nhánh cây nhẹ nhàng đung đưa khiến bóng của nó loang lổ trên mặt đất.

Hiên Viên đường đối diện với Vân Đình quán, đèn đuốc sáng trưng, im ắng yên lặng, Thanh Y, Từ Y vừa dọn dẹp giường đệm, vừa cắt bỏ hoa nén, Lâm Lang nghiêng người dựa lên ghế, nhàn nhã cầm một cuốn sách, chỉ là đáy mắt xa xăm trống trải lại thể hiện lòng nàng đang không yên.

Qua hồi lâu, Từ Y cắt xong hoa nén, pha một ấm trà nóng, nhỏ giọng nói với Lâm Lang: "Tiểu thư, người nợ đã đợi một canh giờ rồi." Tiểu thư cố ý để mình nói giờ làm việc và nghỉ ngơi, nhất là thời gian tám rưỡi nói với nữ tử trung niên, chính là muốn tới nay người đó nhìn nàng tám. . . . . Từ Y luôn cảm thấy không dám tin, nhưng tiểu thư không chút che giấu lại làm rõ mục đích này!

Lâm Lang để sách xuống, ánh mắt chợt lóe, giống như một con suối trong vắt nhẹ nhàng xao động, rồi lại mang theo sự kiên quyết, nàng hỏi Từ Y: "Giờ gì rồi?"

Nàng khẳng định, Thiên Mệnh hoàng hậu trong miệng Quý Đế là mình, hoặc chính là Diệp Lâm Lang, bởi vì sau lưng thân thể này đúng là có một đóa hoa Mạn Châu Sa cao gầy, diễm lệ như máu, hơn nữa bình thường không thể nhìn ra, chỉ khi gặp nước mới lộ ra bên ngoài.

Triệu Tề nói, chỉ cần giao mình cho Quý Đế thì hần có thể trường sinh bất lão (trẻ mãi không già), vĩnh hưởng tôn vinh. . . . .

Trải qua mấy ngày này, nàng đã không còn hận ý muốn lột da ăn thịt Triệu Tề như lúc đầu nữa, trong trí nhớ, kiếp trước cũng chỉ như một giấc mộng hoang đường, nhất là khi đối mặt với Quân Thương, bắt gặp ánh mắt nhu hòa cùng chiều của hần, nàng sẽ có một cảm giác thể sự xoay vần, Vũ Trụ Hồng Hoang (vũ trụ còn trong tình trạng hoang sơ của lúc ban đầu).

Triệu Tề, cũng chỉ như một người khách qua đường trong mộng của nàng thôi. . . . .

Hai ngày nay nàng đã nghĩ, nếu như không phải vì Quý Đế kia, nàng có thể lựa chọn bỏ qua cho Triệu Tề không? Bởi vì thế gian này đã nên an định lại từ ba năm trước, nhưng vì nàng tham gia mà đưa tới ba năm chiến hỏa, sinh linh đồ thán, dân chúng ly biệt quê hương, cũng chỉ là bởi vì nàng tham gia mà khiến Triệu Tề có năng lực tranh dành thiên hạ cùng Sở Vương Triệu Sùng.

Vấn đề bây giờ không phải là có buông tha cho Triệu Tề hay không mà chính là nàng không thể lấy thù riêng mà vui lấp thiên hạ trong nước sôi lửa bỏng được!

Nàng khẳng định Quý Đế trong miệng Triệu Tề chính là Thất Tinh Liên Châu dị thường giữa thánh, đáy lòng có một cảm xúc cô quái điều khiển nàng, có một âm thanh luôn nói với nàng rằng —— nhân gian, nhất định không thể lâm vào chiến loạn lần nữa!

Mà nàng, nhất định phải ngăn cản chuyện này xảy ra.

"Đã giờ Tuất canh ba rồi!" Từ Y cảm thấy mình nên nhắc nhở nàng một chút: "Tiểu thư, người quyết định làm như vậy thật sao?"

Lâm Lang đứng lên, vươn thẳng người, tựa như đã bị vẽ mặt thâm sâu của Từ Y lấy lòng, trong mắt thoáng qua ý cười hỏi: "Thì sao chứ? Không phải bình thường vẫn bị các người nhìn qua hay sao." Những chuyện này, mặc dù nàng tự mình làm cũng được, nhưng nàng từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen được hầu hạ, huống hồ tới lúc nàng nhất định sẽ chú ý giữ bí mật, đóa hoa kia, coi như là bị nha hoàn nhìn đi.

Từ Y quỳnh lên, nói: "Tiểu thư, cái này không giống nhau mà! Bản thân chúng ta là nha hoàn của tiểu thư, hầu hạ tiểu thư là chuyện thiên kinh địa nghĩa [1], mà người này. . . . ." Một thân đen thùi lù, vóc người cứng nhắc không ra nam không ra nữ, ngộ nhờ người này là nam nhân thì sao?

[1] Thiên kinh địa nghĩa: Chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

Từ Y nhớ tới bộ dạng không gian mà uy của Quân Thương, cả người không khỏi run rẩy. . . . . Họ bây giờ là nha hoàn của tiểu thư, không sai, chuyện này tiểu thư dốc sức kiên trì làm cũng đúng, họ phải nghe theo lời chủ tử là rất chính xác, nhưng họ cuối cùng vẫn thuộc về Minh giới, ngộ nhờ Thành chủ biết họ để người ta nhìn thấy thân thể của tiểu thư, cái mạng nhỏ của các nàng đừng mong còn nữa!

Xem xem nha hoàn các nàng đi, chẳng những phải chăm sóc cuộc sống thường ngày cho tiểu thư mà còn phải kiêm chức bảo tiêu (vệ sĩ), cái này cũng chưa là gì, sự trong sạch của tiểu thư hôm nay cũng phải dựa vào các nàng. . . . . Chuyện này dễ chắc?

Lâm Lang nhìn gương mặt rồi rầm của Từ Y, không khỏi mỉm cười nói: "Người đi xuống trước đi, kêu Thanh Y tới đây!" Nha đầu này, đến mức này cơ à!

Từ Y nghe thế, rốt cuộc vẫn không nịn được mà khuyên nhủ: "Tiểu thư, người suy nghĩ thêm một chút đi! Người này chúng ta nhìn lâu rồi mà vẫn không nhìn ra là nam hay nữ, ngộ nhờ là nam nhân thì sao? Sự trong sạch của người sợ là khó giữ. . . . ."

Lâm Lang hiểu ra, thì ra nha đầu này đang băn khoăn cái này, nàng an ủi nói với Từ Y: "Yên tâm, không sao đâu! Ta đảm bảo người tới lần này là nữ!" Nếu nàng là Thiên Mệnh hoàng hậu, Triệu Tể nhất định sẽ sinh lòng mơ ước, ba năm qua mặc dù không chung sống nhiều với Triệu Tể, nhưng chút lòng tin này nàng vẫn có, Triệu Tể nhất định sẽ không sai một người đàn ông đến nhìn thân thể của nữ nhân có thể thuộc về mình đâu.

Từ Y còn muốn nói gì đó nhưng Lâm Lang đã xoay người đi đến phòng tắm nhỏ phía sau, Từ Y đuổi theo hai bước: "Tiểu thư, tiểu thư. . . . ."

Lâm Lang không quay đầu lại, đi thẳng vào, tiếp đó nàng cố ý để giọng điệu truyền ra thật nhẹ nhàng: "Đi kêu Thanh Y tới phục vụ, người nghỉ ngơi một lát đi!" Từ Y này tại sao lại đột nhiên trở nên cẩn thận thế, tuần thủ suy cù —— cho nữ nhân nhìn lưng một chút thôi, nàng ta làm sao thế . . . . . Như gặp kẻ thù lớn ý!

Từ Y thấy vậy, dậm chân, thất thần một lát rồi xoay người chạy ra ngoài, nàng ta tìm thấy Thanh Y rồi dặn dò mấy câu, Thanh Y đồng ý, như một làn khói chạy tới đối diện Hiên Viên đường!

Trong đại sảnh của Hiên Viên đường, đèn đuốc sáng trưng, Quân Thương sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, Tiểu Hắc từ trong bóng đêm lách mình xuất hiện ở cửa phòng khách: "Thành chủ!"

Quân Thương nghe thấy, con mắt liền động đậy, trầm giọng hỏi: "Tình huống bên kia thế nào rồi?"

Tiểu Hắc nghe hỏi, trên mặt thoáng qua sự ngượng ngịu, đứng thẳng không biết mở miệng thế nào. . . . . Hoặc là đang suy tư xem những lời tiếp theo của hắn còn hữu dụng không!

Quân Thương thấy hắn im lặng, sóng to gió lớn xuất hiện ở đáy mắt, lạnh lùng vút ra một chữ: "Nói!" Khí thế bức người đánh ập tới, sắc mặt đen nhánh của Tiểu Hắc hình như nổi lên một mảng đỏ, hơi thở như không thuận, đôi môi cũng xanh đen, quân thương thấy vậy, ánh mắt khẽ rời đi, giọng điệu lại lạnh lẽo khác thường: "Người học đông dài từ khi nào thế, nói mau!"

Tiểu Hắc biết Thành chủ đang tức giận, nếu mình còn không nói, kết cục chắc chắn sẽ không tốt, hô hấp hơi khó khăn nói: "Người nọ vẫn còn ở đó, tiểu thư thì chỉ sợ đã tiến vào. . . . ."

Quân Thương vừa nghe, mi tâm nhíu lại, sự tức giận trong mắt đậm hơn, hắn không để ý tới Tiểu Hắc nữa, thân hình động một cái, biến mất khỏi căn phòng.

Tiểu Hắc lúc này mới che ngực, khắc ra một búng máu —— Thành chủ chỉ có gặp phải phu nhân mới biến thành bộ dáng đó.

Tiểu Bạch dẫn Từ Y đi vào, thấy Tiểu Hắc thổ huyết đang siêu siêu vẹo vẹo chỉ chực ngã xuống, hắn liền tiến lên hai bước vịn Tiểu Hắc hỏi: "Chuyện gì thế? Tại sao người lại bị thương? Là ai làm?" Giọng điệu của hắn không che giấu nổi sự kinh ngạc, không ngờ nhân gian vẫn còn người có thể làm Tiểu Hắc bị thương.

Tiểu Hắc khoát tay, chỉ thấy Từ Y mặt đầy lo lắng hỏi: "Thành chủ đâu?" Tại sao thành chủ lại không có ở đây? Chỉ sợ không kịp rồi!

Tiểu Hắc ho hai tiếng: "Các người tới trễ một bước rồi, Thành chủ đã qua đó."

Từ Y nghe thấy, tảng đá treo trong lòng rốt cuộc bỏ xuống. . . . .

Tiểu Bạch nghe xong, biết Tiểu Hắc là bị Quân Thương đá thương, cũng an tâm: "Chúng ta qua xem một chút đi! Ngộ nhờ gặp phải chuyện gì, nói không chừng còn có thể giúp một tay. . . . ." Thành chủ hiếm khi ghen như vậy, hắn rất muốn thấy. . . . .

Tiểu Hắc liếc hắn một cái: "Muốn đi thì tự người đi đi!"

Tiểu Hắc vừa dứt lời, Từ Y nhìn Tiểu Hắc một lát rồi nói với Tiểu Bạch: "Ta giúp Hắc đại nhân trị thương!"

Tiểu Bạch nhìn hai người thống nhất như vậy, không vui nói: "Thật không thú vị, vậy tự ta đi!" Thành chủ ghen, ngàn năm một thuở mới có! Sao có thể thiếu hẳn!

Nói xong hắn liền đi ra ngoài, Tiểu Hắc nhìn bóng lưng của hắn, hừ nhẹ nói: "Tìm chết!" Đi xem Thành chủ ghen, không phải tìm chết thì là cái gì?

"Hắc đại nhân, nô tỳ giúp ngài trị thương nhé?"

Tiểu Hắc ngẩng đầu, chống lại đôi mắt an tĩnh của Từ Y, lòng như nhảy lên, phục hồi tinh thần lại, hắn lạnh lùng nói: "Tự ta làm là được!"

Hắn vừa dứt lời, đôi mắt sáng của Từ Y bỗng nhiên ảm đạm.

Hắn thấy Từ Y như bị tổn thương, trong lòng bỗng thoáng qua một cảm xúc không rõ, không khỏi nói thêm câu: "Người hỗ trợ cho ta!"

Từ Y nghe vậy, sắc mặt lập tức tươi tỉnh lên.

. . . . .

Lại nói Lâm Lang vào phòng tắm, chờ cả ngày cũng không thấy Thanh Y đi vào, nàng kêu hai tiếng mà không ai đáp, liền lắc đầu, tự mình cởi áo ra, khi nàng vừa cởi áo khoác xuống, chợt trước mặt bỗng tối sầm, đợi nàng phản ứng kịp thì đã rơi vào một lồng ngực quen thuộc, nam tử dùng lực ôm nàng thật chặt, lắc người một cái, hai người đã đi tới bãi đất trống phía sau Vân Đình quán.

Vừa xuống đất, Lâm Lang đã đánh một chuông về phía Quân Thương, hắn nguy hiểm tránh khỏi, sắc mặt trong nháy mắt xanh đen —— nha đầu giỏi lắm, dám ra tay nặng như vậy với hắn!

Lâm Lang thấy một kích không trúng, liền mạnh đánh ra mấy chuông, Quân Thương né người sang một bên rồi vọt tới, thân hình thoát một cái, lật người tới phía sau nàng, cánh tay dài duỗi ra ôm nàng vào lòng, trói buộc hai tay đang làm loạn của nàng, mặt sa sầm, nhũ mày hỏi: "Nàng làm cái gì thế?"

Lâm Lang gãy dựa không thoát, tức giận: "Sao không tự xem đi?"

Mặt Quân Thương trầm xuống, thấp giọng nói: "Nàng còn lý luận?"

Gặp chuyện không biết thương lượng với hắn cũng không sao, lại còn tự quyết "Mời" người đến nhìn nàng tắm, không biết mấy ngàn năm Thần Tiên nàng làm thế nào, nha đầu ngốc này!

Quân Thương thâm nghĩ, sắc mặt đen lại!

Lâm Lang vui trong ngực hắn cũng không gãy dựa nữa, lại cảm thấy hắn lâu như vậy không tới xin lỗi nàng, vậy mà vừa xuất hiện đã bắt nàng tới hậu viện, còn bày ra vẻ mặt nàng thiếu hẳn mấy vạn lượng bạc liền cảm thấy rất khó chịu.

Lâm Lang nhìn Quân Thương, môi mím thật chặt không nói câu nào, trong mắt hiện đầy vẻ uất ức tức giận.

Quân Thương nhìn thấy bộ dạng tức giận của nàng thì như quả bóng cao xu xì hơi, tức giận tràn ngập trong nháy mắt chỉ còn lại sự thương tiếc nhớ nhung vô tận —— mấy ngày nay, chính xác là một ngày qua lâu như một năm.

Hắn vốn là muốn chịu đựng không gặp nàng, muốn trừng phạt nàng, để nàng tự xem xem mình sai chỗ nào, kết quả ngày nào nàng cũng tìm người tới kể chuyện, chơi không biết chán, mặc dù biết nàng có mục đích khác, nhưng nhìn dáng vẻ không tìm không phôi của nàng, hắn vẫn nhịn không được mà tức giận, trở về thấy nàng không có hắn làm thức ăn, một ngày ba bữa vẫn ăn hăng hái, trong lòng lại không khỏi khủng hoảng, chỉ cảm thấy nha đầu này căn bản là không đặt hắn ở trong lòng!

Mà hắn mấy ngày nay không được gặp nàng, tim gan giống như không còn phải là của hắn nữa, buổi chiều thì cứ nhắm mắt lại là nụ cười đáng vẻ của nàng lại hiện lên, mấy ngày nay, hắn chỉ có thể đứng ở góc nhà đối diện, hàng đêm nhìn bóng người mảnh khảnh để giải tỏa nỗi nhớ nhung!

Hắn bắt đầu dĩ vãng dài, phen này hắn tự trừng phạt mình rồi!

Hắn sâu sắc nhìn Lâm Lang nói: "Có chuyện gì mà không thể nói?"

Lâm Lang vừa nghe, lòng càng cảm thấy uất ức, rõ ràng là Quân Thương theo dõi nàng, bị người theo dõi thì không thể tức giận à? Sau đó, nếu Quân Thương chịu tới nhận lỗi..., nàng cũng sẽ không làm căng đến giờ, nhưng Quân Thương không những không tới tìm, ngược lại còn biến mất ba ngày, có quý mới biết ba ngày nay nàng sống thế nào, tinh thần hoảng hoảng hốt hốt, cứ rảnh rỗi là trong đầu tràn đầy bóng dáng của hắn, nàng biết đây không phải là hiện tượng tốt, nhưng nàng lại không khống chế được, còn Quân Thương. . . . . Lại sống chết không xuất hiện, chẳng lẽ còn muốn nàng đi xin lỗi hắn?

Nếu trong lòng hắn không có nàng, nàng có đi xin lỗi thì đã sao? Nếu trong lòng hắn có, sớm muộn gì cũng sẽ đến tìm nàng.

Lâm Lang nghe thế, lửa giận trong mắt lại đậm hơn, nàng nhìn Quân Thương, hừ lạnh một tiếng, đè nén sự uất ức, tức giận cuộn cuộn trong lòng xuống: "Cần người để ý chắc!" Nói dễ nghe như vậy, tại sao không đến sớm đi? Ba ngày không xuất hiện, vừa đến đã làm mặt đen, rốt cuộc là ai có chuyện mà không chịu nói? Rõ ràng chính là hắn!

Khi còn là thần, nàng tôn quý vô song, cao cao tại thượng, tính tình hiền hoà mà quật cường như Liệt Diễm; khi làm người, nàng nhu hòa bền bỉ, tính cách hiền thực, thiện lương đơn thuần, thế nhưng . . . . . Tại sao lại không có đạo lý như vậy?

Quân Thương bất đắc dĩ nâng trán nói: "Lang Nhi, nàng nói đạo lý một chút có được không?"

Hắn không nói câu này thì không sao, hắn vừa nói thế, trong mắt Lâm Lang bỗng nhiên hiện lên sự khiếp sợ, không dám tin nhìn hắn chằm chằm, thờ hồn hèn nói: "Ta vốn không nói đạo lý, người đi tìm người khác nói đạo lý đi!"

Nàng cũng biết nàng làm như vậy là không có lý, rõ ràng là người ta lo lắng an toàn của nàng mới đi theo nàng, nhưng nàng lại không nghe được những lời này từ miệng Quân Thương. Ngày đó cũng chỉ là trong lòng cảm thấy uất nghẹn, cảm thấy không thoải mái mới thuận miệng nói hắn mấy câu, không ngờ Quân Thương lại tranh luận với nàng, sau đó dĩ nhiên là sự tức giận của nàng biến mất, nhưng không còn mặt mũi đi tìm hắn, thật ra thì đáy lòng nàng vẫn có một sự mong đợi mơ hồ, mong Quân Thương có thể đến tìm nàng trước.....

Nàng lo sợ, lúng túng vì thân phận của mình, sợ Quân Thương biết sẽ xem thường nàng, sợ rằng nếu bọn họ thật sự ở cùng nhau sẽ làm tổn thương Quân Thương, chỉ là không ngờ Quân Thương lại chê nàng không nói đạo lý.....

Gây gổ ầm ỹ đến nước này, Quân Thương chỉ nói một câu đã khiến Lâm Lang đau khổ như rơi vào chảo dầu, sự cay đắng tuôn lên từng đợt.

Có lẽ nàng vốn không nên tham lam. Qua mấy ngày, Quân Thương nhẹ nhàng che chở khiến nàng buông lỏng cảnh giác, đắm chìm trong nhu tình mật ý của hắn đến không thể kiểm soát, luyện tiếu sự ảm áp ấy. . . . .

Nàng nhớ lại, khuôn mặt ngẩn ngẩn ngơ ngơ, cứ tưởng không có việc gì, không ngờ quay đầu lại lại đối lấy một câu không nói đạo lý của hắn.

Ánh mắt của nàng chưa xót khó chịu, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, nàng nhìn Quân Thương, hai mắt mở to thoáng hiện sự tuyệt tình, giống như đang cố gắng ghi nhớ dung mạo của con người trước mắt, giống như. . . . . Sau này sẽ không gặp nữa!

Quân Thương bị nàng nhìn như vậy, trong lòng bỗng nhói lên một cái, hắn cảm thấy Lâm Lang có cái gì không đúng, trong mắt thoáng qua sự lo lắng: "Lang Nhi. . . . ."

Hắn vừa mới mở miệng liền bị Lâm Lang cắt ngang: "Quân Thương, ngày mai người dọn ra ngoài đi! Ta sẽ phụ cấp cho người một vạn lượng bạc."

Lâm Lang nói xong, xoay người muốn quay trở về, Quân Thương tiến lên kéo tay nàng lại, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị ngã vào trong ngực hắn: "Người. . . . ."

"Có phải nàng đã hiểu lầm cái gì rồi không?" Quân Thương cắt ngang lời nàng, nhìn nàng bỗng nhiên tức giận lại bỗng nhiên trầm tĩnh xuống hỏi. "Ta không thích thái độ bây giờ của nàng, ta nguyên đề nàng nói giận với ta!" Thái độ lạnh nhạt hiện tại của Lâm Lang khiến người ta kinh ngạc, giống như họ chưa bao giờ tranh chấp, dường như muốn ngăn hắn cách xa ngăn dậm, giống như hắn chỉ là một người ngoài, hắn rất không thích loại cảm giác này.

Lâm Lang tựa vào khoang ngực ảm áp của hắn, lòng se lại, vừa đau đớn vừa tê tái, cuối cùng vẫn nhịn đau lui khỏi lòng ngực của Quân Thương: "Tình tình chúng ta không hợp, không thể sống chung với nhau, cho nên giữ vững một khoảng cách vẫn tốt hơn!" Để tránh tương lai yêu quá tha thiết mới cách xa, lúc đó sẽ càng khổ sở.

Nhưng tình hình bây giờ là sao?

Nàng tất nhiên không biết bọn họ đã dây dưa ngàn năm, tận sâu trong linh hồn của nàng đã vĩnh viễn khắc ghi tình cảm của hắn, nàng lúc này, chỉ biết mình lưu luyến lòng ngực ảm áp của hắn, lưu luyến ánh mắt nhu tình mật ý của hắn, lưu luyến sự che chở của hắn, lưu luyến. . . . . Cái loại cảm giác không còn cô độc, một cảm giác hạnh phúc!

Nhưng nàng không thể lưu luyến nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hắn sẽ càng ghét nàng, vậy thì không bằng xoay người rời đi ngay bây giờ, còn có thể lưu lại ấn tượng tốt hơn!

Quân Thương cau mày, trầm giọng hỏi: "Nàng có biết nàng đang nói cái gì không?"

Lâm Lang gật đầu.

Quân Thương lại hỏi: "Vậy nàng có biết ba ngày nay ta không gặp nàng thì có cảm giác gì không?"

Lâm Lang có chút sững sờ: "Ngày đó chúng ta cãi nhau. . . . ."

Quân Thương thờ dài, trong mắt thoáng qua sự quẫn bách: "Ngày đó gây gổ ta đã nói xin lỗi với nàng, là nàng cứng rắn không chịu!"

Trong mắt Lâm Lang thoáng qua sự mê man —— ngày đó hắn đã nói xin lỗi?

Quân Thương thấy bộ dạng của nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi: "Vậy nàng có biết tối nay ta dẫn nàng ra ngoài làm gì, tại sao ta lại tức giận không?"

Lâm Lang lắc đầu —— nếu không phải bởi vì chuyện ngày đó, nàng thật sự không biết là bởi vì cái gì.

Trong mắt Quân Thương thoáng qua sự bất đắc dĩ, nói: "Nàng còn nhớ ngày đó nàng trở về từ hoàng cung, ta và nàng đã nói cái gì không?"

Mắt Lâm Lang lóe lên: "Chuyện này không phải chuyện ta có thể quản, cách xa lãnh cung một chút. . . . . Người nói có chuyện gì cũng phải thương lượng với người trước!"

"Cũng may là còn nhớ!" Quân Thương khẽ gật đầu, uy hiếp hỏi: "Vậy tối nay nàng muốn làm gì? Cái gì cũng không nói cho ta biết, lại còn muốn để người khác nhìn nàng tắm. . . . ."

Lâm Lang nghe vậy mới chợt hiểu ra, hóa ra Quân Thương tức giận vì cái này ——

"Người ở đây tức giận là vì cái này ư?"

Quân Thương hừ lạnh một tiếng: "Nàng nghĩ sao?"

Trong mắt Lâm Lang thoáng hiện sự nghi ngờ: "Nhưng chẳng qua chỉ là. . . . . Để người đó nhìn lưng của ta thôi, người tức cái gì?" Từ Y cũng như vậy mà. . . . .

Sắc mặt Quân Thương đen lại, khí phách tuyên bố chủ quyền: "Nàng là thê tử của bản tọa, thân thể sao có thể để người khác nhìn!"

Lâm Lang nghi ngờ, con mắt sáng lên, mỉm cười đảo mắt nhìn Quân Thương, ranh mãnh nói: "Người đang ghen đấy à?"

Nàng không đợi Quân Thương trả lời đã nói tiếp: "Người đến là nữ tử, liếc nhìn cũng không sao, ngày thường không phải Từ Y, Thanh Y vẫn hầu hạ ta tắm ư?"

Quân thương nghe nàng nói, sắc mặt tốt hơn một chút, sau đó không biết lại gần bên tai nàng nói câu gì, sắc mặt Lâm Lang trong nháy mắt đỏ lên, khiếp sợ nhìn hắn: "Người. . . . . Người. . . . ."

Trong đầu Lâm Lang hiện lên từng lời nói phách lối của hắn: "Nữ nhân cũng không được, xem ra chúng ta phải mau thành hôn thôi, thành hôn xong thì chỉ có thể do ta giúp nàng tắm. . . . ."

Trong mắt Quân Thương tràn ngập nụ cười: "Không còn sớm nữa rồi, bên ngoài trời lạnh, không phải nàng còn chưa dùng cơm ư, chúng ta trở về, ta sẽ làm cho nàng ăn!"

Lâm Lang đồng ý một tiếng, bước theo Quân Thương, đôi mắt trong suốt lóe em, cả kinh kêu: "Nha! Hồng rồi, lúc này người kia sắp đi rồi, chúng ta phải nhanh một chút!"

Quân Thương nghe xong, sắc mặt trầm xuống, nha đầu thối, vẫn còn nhớ cái đây sao! Coi lời hắn như không khí à?

Hắn tức giận nói: "Tiểu Bạch ở đây!" Người đó vốn biết rõ thân phận của Lâm Lang, Triệu Tề sớm muộn gì cũng sẽ biết, nếu tránh không được thì để nàng vui đùa một chút cũng không sao, nhưng hắn tuyệt đối không chịu được việc để người khác nhìn thấy thân thể của nàng —— nữ nhân cũng không được!

Lâm Lang sững sờ, không hiểu hỏi: "Tiểu Bạch?"

Quân Thương nói như chuyện đương nhiên: "Ta để Tiểu Bạch xăm một đóa hoa trên lưng, giả dạng thành bộ dạng của nàng đi tắm!" Muốn nhìn bộ dạng ăn dấm chua của hắn, tiểu tử chết tiệt, vào trong nước mà ngồi đi!

Mắt Lâm Lang sáng lên, như thấy được Tiểu Bạch ai oán ngồi trong thùng gỗ, một đóa Bì Ngạn Hoa đẹp đẽ xăm trên lưng, còn một thích khách áo đen núp trên xà nhà hai mắt nhìn chằm chằm

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi bật cười: "Cũng chỉ có người nghĩ ra thôi."

Trắng sáng gió mát, tóc đen lượn lờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Lang sáng rỡ như xuân về hoa nở, ánh mắt lấp lánh nhìn vào mắt Quân Thương, chỉ cảm thấy mây đen bay đi, cả trái tim mềm xuống, trong mắt hắn tràn ngập ý cười, âm thanh từ tính để nghe: "không giận à?"

Lâm Lang vừa nghe hắn hỏi, lập tức nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, hừ một tiếng: "Ai nói không giận!"

Quân Thương sùng sốt: "Thế tức giận cái gì?"

Mắt Lâm Lang đảo một vòng, nhìn hắn tố cáo: "Ta không nhớ ngày đó người đã xin lỗi ta!"

Quân Thương như bị nghẹn họng, ho hai tiếng nói: "Ta đã nói với nàng, theo dõi nàng là ta không đúng, nhưng về sau gặp phải chuyện như vậy thì phải thương lượng với ta trước!"

Mắt Lâm Lang lóe lên "thì ra đây chính là xin lỗi!" Thành Chủ Đại Nhân nói xin lỗi quả nhiên là nổi bật, nàng nhớ lúc Quân Thương nói những lời này, khi thế không cho cự tuyệt... Hơn nữa nghe ý kia, người ta căn bản cho là chuyện đương nhiên, tất cả đều là lỗi của nàng mới đúng, lúc này đây lại là nhận lỗi với nàng.

Quân Thương nghe Lâm Lang cảm thán, trong lòng không khỏi dâng lên một sự buồn bực, hần bình sinh chưa tạ tội với ai bao giờ, có thể nói đến như thế đã rất không dễ dàng, nhà đầu này chẳng lẽ còn muốn hếch mũi lên mặt?

Sắc mặt hần tối đi, nhớ ba ngày đau khổ này, rất sợ nhà đầu này lại giận nữa, vội nhỏ giọng nói: "Ta xin lỗi..."

Thanh âm của Quân Thương quá thấp, còn nói nhanh, Lâm Lang nghe không rõ, không khỏi ngẩng đầu khó hiểu nhìn Quân Thương: "Ngươi nói cái gì?"

Quân Thương liếc Lâm Lang một cái, khẽ nâng cao giọng: "Ta nói, ta xin lỗi...." Ba chữ phía sau vẫn nhanh như gió.

Lâm Lang vẫn khó hiểu nhìn Quân Thương, sững sờ hỏi: "Ngươi nói cái gì cơ?" Nàng căn bản không ngờ Quân Thương sẽ nói ba chữ kia, Quân Thương nói hơi nhỏ lại nhanh, nàng chỉ nghe được một chữ, nàng buồn bực, Quân Thương từ trước đến nay đều nói chuyện rất rõ ràng mạch lạc, cường thế không cho cự tuyệt, nhưng lúc này tại sao lại nói nhỏ thế?

"Ta nói, ta, xin, lỗi..." Quân Thương đột nhiên cúi đầu, nhìn sâu vào đôi mắt sáng đang không hiểu của Lâm Lang, nói ra từng câu từng chữ, sau đó nhìn Lâm Lang đang khiếp sợ sững sờ ngay tại chỗ hỏi "Như vậy được chưa?"

Lâm Lang thực sự bị dọa sợ, nàng chưa từng nghĩ Quân Thương có thể trình trọng xin lỗi nàng như thế, nàng chỉ giận vì Quân Thương theo dõi nàng, sau đó lại giận vì hần không đến xin lỗi nàng, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, trong lòng chỉ nghĩ hần có thể tìm nàng trước, nhưng khi Quân Thương trình trọng xin lỗi nàng như vậy, trong lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác chua xót - - nàng không cần nam nhân tôn quý khí phách này cẩn thận trước mặt nàng như thế.

Quân Thương đưa lưng về phía ánh trăng, bóng dáng cao lớn thẳng tắp đứng thẳng trong trời đất, quang ảnh mờ lung, tuần lẳng, giữa long mây lộ ra sự cung chiêu, đôi sắc bên đen nhánh như chìm ung tràn đầy nhu tình.

Đôi môi Lâm Lang run run: "Tại sao, tại sao lại đối tốt với ta như vậy?" Nàng có tài đức gì mà có thể lọt vào mắt xanh của nam tử cao ngạo kia.

Quân Thương nghe hỏi, lại hơi nhíu mày: "Ta nói rồi, chúng ta đời đời kiếp kiếp đều là phu thê - -" cuối cùng, hần lại bỏ xuôi một câu, "Ta không tin khi nàng đối mặt với ta lại không bắt giác cảm thấy ấm áp quen thuộc.

Đó là sự thâm tình chôn sâu trong linh hồn, nàng lấy Trữ Lạc Phàm Trần làm cái giá để duy trì tình yêu, mặc kệ luân hồi mấy đời, coi như nàng quên tất cả, chỉ cần một chút linh thức, sẽ vĩnh viễn khắc ghi tình cảm này tận đáy lòng.

Lâm Lang giờ tay lên, bưng đôi mắt không thể không rơi lệ, khẽ sờ nói: "Nhưng... Ta không nhớ ngươi.... Ngươi căn bản cũng không biết, ta.... không thể ở cùng ngươi!"

Vậy sẽ hại ngươi, ngươi hãy đi ngay bây giờ có được không... Ta đã không thể khống chế được trái tim của mình, ta sợ.... sợ tương lai có một ngày.... Ngươi sẽ rời khỏi ta mãi mãi.

Quân Thương đưa tay ôm lấy Lâm Lang vào trong ngực, cau mày nói: "Lang Nhi, ta rõ ràng có thể cảm nhận được nàng cũng có tình cảm với ta, nhưng tại sao nàng lại luôn lo lắng như thế? Tại sao?"

Lâm Lang nghe thấy câu hỏi của hần, bỗng nhiên sững sờ.... Ta có thể nói, ta thật ra là người chết ư?

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Sắc trời hôm nay hơi âm u, gió to, tầng tầng mây dày đặc, mặt trời sáng choang không chút màu sắc, không chút sức sống treo ở chân trời, nhiệt độ lập tức hạ thấp, khắp nơi tràn ra một cổ xơ xác tiêu điều.

Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu. Sinh thế đa nguy cụ, mệnh nguy vu thần lộ. Do ái cô sinh ưu, do ái cô sinh bố. Nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô bố.

Lâm Lang bất động ngồi cạnh cửa sổ, trong tay cầm một quyển 《Kim Cương Kinh》, mắt nhìn chăm chăm một chỗ thật lâu không di chuyển.

Nàng vẫn còn nhớ tới hôm qua, dưới ánh trăng thê lương, Quân Thương trình trọng nói cho nàng biết: "Nàng không cần làm cả, chỉ cần mở lòng cho ta vào, cho nàng một đời hạnh phúc an ổn. . . . ."

Đối mặt với Quân Thương, lòng nàng tràn đầy cảm động một câu cũng nói không nên lời, nàng vốn hần nên nói cho hần biết, nàng là quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng nàng không nói được.

Hôm qua, lúc trở về Lâm Lang trần trọc cả đêm, lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng nàng quyết định mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, hôm nay nhất định phải đi nói cho Quân Thương tất cả. Sáng sớm thức dậy lại được biết Quân Thương đã ra ngoài, nhất thời trì hoãn, trong lòng nàng không tránh khỏi lại trần trọc suy tư. Vì không muốn mình suy nghĩ lung tung, để lòng có thể dễ chịu hơn một chút, nàng liền tìm chút việc để làm, nhất thời nhớ tới từ khi Triệu Tề thu mấy cửa hàng kia về còn chưa chỉnh đốn, liền dẫn theo Thanh Y Từ Y cùng ra ngoài, lấy ý tưởng của chính mình nói cùng hai người, nàng đã quyết định vận chuyển mua bán, đem hợp mấy gian lại thành phòng kho, tạo khoảng cách thuận lợi bán đi, bàn bạc xong tất cả, nàng liền đem những chuyện này giao cho Thanh Y toàn quyền xử lý, để cho nàng thông báo trước, sau đó đi mua xe ngựa, tùy ý làm.

Mặc dù Thanh Y không chừng chạc đoan trang như Từ Y, nhưng quý ở tính tình hoạt bát, thô trung hữu tế, rất thích hợp với người giao thiệp, đem mấy gian cửa hàng giao cho Thanh Y Lâm Lang rất yên tâm.

Thanh Y nhận được chuyện xui xẻo này cũng rất vui mừng, trước giờ nàng phục vụ người không nhiều, bình thường đều là Từ Y hầu hạ bên cạnh Lâm Lang, bây giờ có chuyện cho nàng làm, có thể giúp tiểu thư một chút cũng là phúc khí của nàng.

Chuyện cũng đã sắp xếp xong xuôi, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Lang cũng không nhớ nổi còn chuyện gì phải làm, đi tới lui trong sân hai vòng. Từ Y nhìn về mặt nàng buồn bực, trong lòng như có phiền não, liền đưa cho nàng quyển 《Kim Cương Kinh》 này, nói cho nàng biết đọc kinh sách có thể Tĩnh Tâm. Ánh trăng xuyên qua, Lâm Lang đứng bên cạnh cửa sổ lật xem, chỉ vừa lật, liền lật tới những lời này.

Từ Y thấy Lâm Lang bất động hồi lâu, mắt vừa đảo nhìn qua, lại là những lời này, nội tâm nàng không khỏi run lên, hỏi Lâm Lang nói: "Tiểu thư, kinh thư tĩnh tâm, nhưng trúc trắc khó hiểu, xem không thú vị, nô tỳ đổi cho ngài bản thoại bản từ xem đi?"

Ý tứ của những lời này là tất cả yêu hận chẳng qua đều vì duyên tụ hợp thì không cách nào lâu dài. Người sống trên đời nhiều lo lắng nhiều sợ hãi, mạng người như từng buổi bình minh trôi qua. Ngon nguồn của tất cả gian nan khổ cực sợ hãi là lòng tham yêu, chỉ vứt bỏ đoạn tình yêu, giữ cho tâm yên tĩnh mà chết đi, mới có thể không lo không sợ.

Nếu thật sự bởi vì những lời này mà lay động đến ý định của tiểu thư, khiến tiểu thư cho là thành chủ không cách nào yêu lâu dài, lòng cự tuyệt tình yêu, vậy thật là tội lỗi lớn!

Lâm Lang cười cười, đặt sách xuống: "Không sao, ta xem cũng phiền muộn, hai ngày nay bên Phủ Thượng Thư kia có động tĩnh gì không?"

Do cố yêu sinh buồn ưu sầu, do cố yêu sinh sợ hãi. . . . . Ngon nguồn của tất cả gian nan khổ cực sợ hãi đều là lòng tham yêu, lời này rất chính xác, như vậy trong lòng nàng trần trọc phiền muộn, sợ đầu sợ đuôi không phải là bởi vì sinh tham yêu lòng với Quân Thương, mọi việc không thể tham, điểm đạo lý này sao lại không hiểu đây?

Chờ Quân Thương trở lại, nàng sẽ nói tất cả cho hắn biết. Nếu hắn sinh lòng bán khoán, nàng liền chịu đau vung đao, làm như chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra, nếu hắn kiên trì tới cùng, mặc kệ sống chết. . . . . Nàng đem cái mạng này giao vào tay hắn thì có sao?

Tóm lại nếu tương lai gặp phải thời điểm sinh tử, nàng dùng hết một thân pháp lực hồn bay phách tán, cũng sẽ bảo vệ hắn là được.

Từ Y không biết nàng và Lâm Lang không có chung suy nghĩ về những lời này, hai người đều cắt câu lấy nghĩa, vốn cũng không hiểu giống nhau, thấy Lâm Lang đặt sách xuống, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vẻ khăn trương trong mắt đều tan đi toàn bộ, nói: "Bốn ngày trước, Diệp Cẩm Huyền được Hoàng thượng cho ở lại trong cung. Tô phu nhân bị bệnh rất nghiêm trọng, mấy ngày nay đều có ngự y liên tục qua lại. Hôm qua Thái Y Viện viện đề Mã đại nhân mang theo năm ngự y cùng đến điều trị, lúc đi ra về mặt không tốt. Kỳ quái là, sau khi Mã đại nhân đi, Diệp thượng thư liền tự mình mời đệ nhất Lý đại phu cho đến chẩn bệnh cho Tô phu nhân, mà sau khi tiễn Lý đại phu đi, Diệp thượng thư ở trong phòng Tô phu nhân cúi kính một trận!"

Lâm Lang nghe xong, trong mắt chợt lóe lên lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn sắc trời tối tăm —— đoán chừng, cũng nên đến rồi!

Quả nhiên, không lâu sau người gác cổng tới thông báo Tô phu nhân cầu kiến. Từ Y nghe xong, nhìn Lâm Lang một cái, ý Lâm Lang bảo lui ra bên ngoài, chỉ chốc lát trở lại, sắc mặt có chút phấn chấn, nàng nói với Lâm Lang: "Tiểu thư, Tô phu nhân mang theo khăn che mặt chờ trước cửa, nói có đồ muốn đính thân giao cho tiểu thư, nô tỳ có thể nhìn thấy khuôn mặt sau khăn che sung đến không còn giống hình dạng khuôn mặt, ngài có thấy?" Mặt của Tô phu nhân đã sưng rất to, khăn che mặt cũng hơi giật giật, chỉ là tính khí này vẫn còn thối như vậy!

Đôi mắt Lâm Lang hơi tĩnh mịch, lặng lẽ nói: "Mọi việc không thể luôn do bà ta định đoạt, khi lưu lại bộ trang sức của mẫu thân ta đã thuận theo bà ta một lần, quy tắc trò chơi lần này, tới ta quyết định."

Lâm Lang đứng dậy, nghiêng người đi ra ngoài, ánh trăng xuyên qua lồng chim treo trên cửa. Con câmba ca bị Lâm Lang trêu chọc bay tới bay lui trong lồng tre, không tránh kịp, chỉ một tiếng cũng kêu không được, chơi một lát, Lâm Lang mới xoay người nói với Từ Y: "Đi nói với bà ta, muốn gặp ta thì phải quỳ trước cửa Ngọc Lâm Uyển đến khi ta bằng lòng gặp bà ta mới thôi. Trong thời gian này sẽ hô lên cho người qua lại trên con đường biết bộ trang sức kia làm sao nàng có được, cũng nói lời xin lỗi cho bản tiểu thư —— nếu không, đồ trong tay của nàng bản tiểu thư sẽ không thu đây!"

Lâm Lang khẽ nghiêng thân thể đứng dưới ánh trăng phía trước cửa sổ, một thân váy lụa thêu hoa như thường ngày, trước ngực thêu dóa dóa sóng biển từ chỉ bạc, bên ngoài là áo màu xanh lam. Tóc dài óng ả đen nhánh rủ xuống thắt lưng, có lẽ vì mới vừa đọc qua 《Kim Cương Kinh》, đôi mắt trong suốt như nước lộ ra lạnh nhạt an tĩnh, có một loại phong thái không bận tâm thiệt hơn.

Từ Y nhìn nàng, trong mắt thoáng qua một chút kinh ngạc: "Dạ!" Khó trách Thành chủ để tâm như thế, coi như tiên tử bầu trời cũng chẳng qua bộ dáng này của tiểu thư ấy chứ?

Lúc này, Tô phu nhân đang đợi trước cửa Ngọc Lâm Uyển, trừ Ngọc Châu cùng mấy nha hoàn bà vú, sau lưng còn đi theo 2-3 cái gia đình; chiếu theo

cách làm việc thường ngày của bà ta, vào lúc này có thể đã trực tiếp xông vào. Chỉ là khi tới đây Diệp thượng thư liên tục dặn dò bà, mặc dù Diệp Cẩm Huyền mới đạt được sủng ái hoàng thượng, nhưng Lâm Lang xưa đâu bằng nay, Vãng Sinh Thành chủ cũng ở tại Ngọc Lâm Uyển. Chuyện này nếu đã là nàng không đúng, muốn êm đẹp thì phải nhận sai với người ta, cầu được người ta tha thứ mới được, nếu nóng cạn gây ra chuyện gì, hẳn sẽ không nhìn mặt mũi của Cẩm Huyền, để tự bà đền mạng là được.

Diệp thượng thư nói là nói như vậy, nhưng trong lòng bà nào chịu phục, huống chi sáng sớm nàng đã phái người đi nghe ngóng. Bây giờ Vãng Sinh Thành chủ không có ở Ngọc Lâm Uyển, vì vậy, trước khi đi bà đã dẫn theo mười gia đình, nội tâm quyết định, nếu Lâm Lang rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt thì trực tiếp cho người đem nàng bắt tới dạy dỗ một trận, dù sao bà cũng có thủ đoạn để nàng ta chịu thua!

Nhưng không nghĩ đến, còn chưa ra cửa, không biết kẻ nào lăm mồm nói cho Diệp thượng thư. Diệp thượng thư lại tìm bà về hung hăng mắng một trận, giữ người lại, bà chết sống không thuận theo mới miễn cưỡng để lại hai ba người này, dựa vào hai ba người này mà muốn xông vào là không thực tế.

Nhiều năm qua Diệp thượng thư chưa từng nói một câu nặng lời với bà như vậy, nếu không phải do Diệp Lâm Lang, làm sao chỉ trong một ngày bà có thể bị chửi mắng như vậy? Nội tâm Tô phu nhân nén hận ra cửa!

Bà dẫn người tới Ngọc Lâm Uyển, vừa nhìn thấy Ngọc Lâm Uyển nguy nga lại không kém phần lộng lẫy, hơi thở tinh tế nhưng nội tâm lại cảm thấy khó chịu, thường ngày sao lại không cảm thấy cái vườn này tốt? Nếu sớm cảm thấy cái vườn này được, liền để Cẩm Huyền thỉnh cầu Triệu Tể, làm sao còn đến phiên cái kẻ điên này?

Bà vốn tưởng rằng Lâm Lang sẽ nhanh chóng tới gặp bà, nhưng không nghĩ đến sau khi gia đình đi vào thông báo mà mãi vẫn không thấy đâu. Thật vất vả mới có một cô nương áo tím đi ra, vốn tưởng rằng là ra ngoài mời nàng vào, nhưng không nghĩ tới cô nương áo tím kia chỉ đứng trên bậc thang nhìn bà một chút rồi muốn trở về.

Nàng thấy vậy, trong lòng ngăn ra, há mồm liền nói: "Gia chủ của các người đâu? Mau bảo nàng ra ngoài gặp ta! Ta có đồ muốn giao cho nàng." Nói thế nào hiện tại Cẩm Huyền cũng được thánh cung chiều, sắp tới sẽ phong hậu, nàng là mẫu thân của Hoàng hậu Đại Dận, nếu kẻ điên này còn có chút đầu óc thì không nên đắc tội!

Huống chi bà vội tới đưa họ bộ trang sức giá trị liên thành này, kẻ điên kia cùng nàng này nổi tiếng là nghèo nàn nhiều người biết tới há có thể không cần?

Bà tự cho là lợi thế trong tay đủ nặng rồi, nhưng không nghĩ đến, cô nương áo tím nghe vậy chỉ quay đầu nhìn nàng khinh miệt, nói một câu: "Người là thứ gì? Sao xứng để cho chủ tử chúng ta tới gặp người!" Rồi xoay người đi vào!

Nàng muốn vọt vào nhưng lại bị Ngọc Châu ngăn lại, khuyên nhủ bên tai nàng: "Phu nhân, ngài quên lời lão gia rồi sao? Hiện tại chúng ta có chuyện cần nhờ nàng ta, hạ thấp phong thái một chút thì như thế nào? Về sau sẽ tìm cách trả nàng!"

Bà suy nghĩ một chút, Ngọc Châu nói không sai, nàng vốn mang ít người, nếu lúc này chơi cứng rồi, nha đầu điên sẽ không chịu lấy lại bộ trang sức —— mặc dù nàng không cho là cái kẻ điên đó sẽ không cần bộ trang sức giá trị liên thành này, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngộ nhờ kẻ điên này tức giận, chết sống không thu, gương mặt mình liền hoàn toàn bị phá hủy!

Nàng suy nghĩ, chỉ có thể cố đem tức giận cùng phần hận trong lòng đè xuống, đành hoàng đế đứng chờ trước cửa.

Ngọc Lâm Uyển nằm ở kinh đô quan phòng, bốn phía có rất nhiều dinh thự của quan lại quyền quý. Người ta lui tới bình thường đều có chút của cải bồi cảnh, phần lớn đều biết Tô phu nhân, mặc dù lúc này nàng mang khăn che mặt, nhưng một thân quần áo, nha hoàn bên cạnh, mọi người vừa nhìn liền có thể nhận ra bà, không tránh được bị một số người chỉ chỉ chỗ chỗ nói vài lời.

Chỉ là, chuyện Diệp Cẩm Huyền được hoàng thượng cho ở lại trong cung bốn năm ngày mọi người đều biết nên vẫn còn có chút cổ kỵ, cũng chỉ có thể nhờ giọng bàn tán sau lưng, lớn tiếng cũng không có, nhưng sao Tô phu nhân có thể không cảm giác được ánh mắt khác thường của mọi người, trong lúc nhất thời càng tức giận hơn, không khỏi nắm chặt bàn tay.

Nàng nói khẽ với Ngọc Châu bên cạnh: "Nhìn xem, đều là đám người nói hưu nói vượn, có gì hay mà nhìn!"

Tô phu nhân vừa dứt lời, chợt một tiếng nói nhạo báng ngọt xót vang lên: "Ui! Đây không phải là phu nhân của Diệp thượng thư sao? Sao lại mang theo khăn che mặt thế kia? Chắc chắc. . . . ."

Tô phu nhân vừa nghe, thần kinh cả người liền lạnh, không cần quay đầu lại nàng cũng biết đây được xưng là Hồn Thế Ma Vương An Bình Hầu phủ - Tiểu Hầu gia An Văn Khanh. Từ nhỏ An Văn Khanh này đã là một nhân vật giống như khi, trước kia khi An Bình lão hầu còn sống còn có người quản thúc hẳn, sau khi An Bình lão hầu tử trận trong thời điểm Tề vương Triệu Tể vào thành. Mặc dù sau đó Triệu Tể không truy cứu chuyện ông đứng sai phía, nhưng An Bình Hầu phủ An gia cùng Hộ quốc công phủ Nạp Lan gia đều bắt đầu xuống dốc nhanh chóng, mà An Văn Khanh lại càng đem hình tượng quân là áo lượt phát dương quang đại, tụ tập một đám côn đồ du tẩu ở kinh thành, ăn chơi giành giật, không gì làm không được.

Bộ dạng Tô phu nhân hiện tại chính là muốn tránh mà không có nơi tránh, sao lại cố tình đụng phải Ma vương này vào lúc này, Tô phu nhân không khỏi hận đến cắn răng nghiến lợi, nàng chỉ vừa ngẩng đầu, một thiếu niên tuấn tú cả người lơ lửng đã đi tới trước mắt.

Đầu tiên mọi người chỉ là chỉ chỉ chỗ chỗ, cũng không dám đi qua, vào lúc thấy An Văn Khanh đi qua, liền từ từ xúm lại.

Chỉ thấy An Văn Khanh xách theo cái lồng chim màu sắc như ngọc. Bộ dáng tuấn tú, một thân áo tơ vàng thêu hoa văn vân chữ như ý tiên tiếp khoác lên người, thoát nhìn đáng vẻ giống như lưu manh, này lại không tính là gì, bên hông còn treo một chuỗi ngọc bài kim sức linh tinh gì đó. Tóc chải bóng nhoáng, cả người đầy mùi son phấn xông vào mũi, liếc nhìn lại, giống như nhà giàu mới nổi!

Hắn vừa lại đây, Tô phu nhân liền bị mùi son phấn sắc đến nhảy mũi liên tiếp hai cái, theo hai cái nhảy mũi của bà khăn che mặt cũng lay động theo, bà sợ lộ ra khuôn mặt "tôn quý" của mình dưới lớp khăn, liền vội vã nén lại.

An Vân Khanh thấy vậy, trong đôi mắt vô hồn ảm đạm hình như xẹt qua một chút ánh sáng chói mắt, vỗ tay cười ha hả nói: "Diệp phu nhân, sao hôm nay ngài lại mang theo khăn che mặt hả? Các tiểu thư trẻ tuổi xinh đẹp ra cửa đeo khăn che mặt là sợ người nhìn, còn người đây là thế nào? Chẳng lẽ thân thể già khom của ngài cũng sợ bị nhìn?" An Vân Khanh lại tiếp tục điểm đầu ngón tay nói: "Nhìn xem, nhìn xem, hô hấp không thuận rồi! Một cái hít hơi cũng không dễ dàng —— có muốn tiểu gia giúp người hay lấy xuống không?"

An Vân Khanh nói xong, làm bộ giương một tay lên, Tô phu nhân sợ hết hồn: "Ngươi làm cái gì? Không cần ngươi quan tâm!" Không biết xung quanh có bao nhiêu người biết năng, nếu để cho những người này thấy bộ dáng của bà bây giờ, bà còn muốn gặp người hay không?

"Ồ!" Mắt An Vân Khanh thẳng tắp nhìn chăm chăm khăn che mặt của Tô phu nhân, giống như phát hiện ra trò chơi gì mới mẻ "Mặt người sao lại sưng phồng thế này? Đầu của người, trước kia đầu lớn như vậy chứ? Nghe nói người đầu lớn thông minh, người làm như thế nào? Mau chỉ giáo tiểu gia, mặc dù tiểu gia rất thông minh rồi, nhưng vẫn muốn trở nên thông minh hơn."

Tô phu nhân nổi óa: "Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Ngươi cút cho ta!"

An Vân Khanh nghe thế, kiêu thanh quái khí, luôn miệng đồng ý nói: "Được, được, phu nhân đừng nóng giận, người ta biết đại tiểu thư các ngài được hoàng thượng cưng chiều, mặc dù không danh không phận, nhưng dù sao cũng là thánh sủng! Người ta rất sợ đó. . . . ."

Hắn nói xong, thân hình thoát một cái, giương một tay lên liền đem đầu lạp (nón rộng vành) trên đầu Tô phu nhân đánh xuống, đầu lạp rơi xuống đất, lộ ra gương mặt đầy nốt mụn đỏ của Tô phu nhân. Chỉ thấy trên gương mặt đó không còn chỗ nào tốt, một nốt rồi tiếp một nốt, mặt mũi Tô phu nhân cũng bị che khuất phía dưới, nào còn dáng vẻ thường ngày?

Sau khi vén An Vân Khanh đầu lạp của nàng xuống, vốn đang âm dương quái khí nói "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là ta không cẩn thận. . . . ." rồi khi vừa thấy mặt của Tô phu nhân, cũng là hét "A" lên một tiếng, lập tức nhảy thật xa, chỉ vào Tô phu nhân nói: "Ngươi ngươi ngươi ngươi là ai?"

Tô phu nhân cũng đột nhiên hét lên một tiếng, tay che mặt lui về phía sau, Ngọc Châu vội vàng tiến lên ngăn trước mặt Tô phu nhân, một mặt thay nàng che chắn, một mặt mặt kinh hoàng quát lớn An Vân Khanh: "Cần rồi. . . . . Vô lễ. . . . . Phu nhân chúng ta . . . . . Phu nhân. . . . ."

Nhìn thấy khuôn mặt Tô phu nhân đầy nốt mụn đỏ, trong đám người bộc phát từng trận âm thanh hút khí, tiếp theo liền vang lên một hồi thì thầm to nhỏ

"Đây là Tô phu nhân sao? Mặt của Tô phu nhân bảo dưỡng rất tốt."

"Nhìn thân hình thì phải, nghe âm thanh cũng không sai, nhưng gương mặt. . . . ."

"Không phải là bệnh truyền nhiễm gì chứ?"

"Vậy chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian tránh xa ra! Ngộ nhờ lây bệnh sẽ phiền toái!"

"Phi! Được bệnh truyền nhiễm không phải lỗi của ngươi, chạy đến dọa người sẽ sai lầm của ngươi rồi. . . . ."

Mọi người nói xong, trong lúc nhất thời cũng tản ra xa.

Tô phu nhân run lấy bầy núp sau lưng Ngọc Châu, nghe những lời nghị luận rồi rít kia, đại não có cảm giác trống rỗng, kìm nén đến thân thể lung la lung lay, hàm răng cắn chặt vang lên tiếng kêu kệt.

Ngọc Châu lo lắng thay nàng vuốt ngực thuận khí, luôn miệng khuyên: "Phu nhân, phu nhân, ngài đừng nghe bọn họ nói càn, chúng ta tới chữa bệnh, chỉ cần có thể chữa hết bệnh, ngài liền xinh đẹp như trước kia. . . . . Ngài nhất định phải tỉnh lại, tỉnh lại, nói không chừng một lát nhị tiểu thư sẽ ra tới. . . . . Ngài phải tỉnh lại đi!"

Ngọc Châu lời còn chưa dứt, liền nghe một vú già sau lưng hô: "Phu nhân, mau nhìn, cô nương áo tím đi ra rồi. . . . ."

Tô phu nhân nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Từ Y đứng trên bậc thang, đôi mắt bị những nốt mụn chen lấn đến không nhìn thấy bỗng nhiên sáng lên, tiến lên chỉ vào Từ Y hô: "Tiểu thư nhà ngươi ở nơi nào? Mau dẫn ta đi gặp nàng!"

Nội tâm Từ Y khẽ xi cười một tiếng: vào lúc này không tới lượt bà ra lệnh cho tiểu thư tới gặp bà!

Bỗng nhiên Tô phu nhân chống lại ánh mắt của Từ Y, liền thấy tâm thần vụt một cái, một cổ khí lạnh âm trầm từ lòng bàn chân dâng lên, đợi nàng hồi hồn tí mí nhìn lên, lại thấy trông mắt không gọn sóng của Từ Y đang lóe lên nụ cười châm chọc.

Chỉ thấy khóe môi Từ Y khẽ cong lên, nói: "Tô phu nhân, tiểu thư của chúng ta nói rồi, hôm nay ngài tới đưa đồ nàng đã biết là cái gì, ngài muốn gặp nàng, thì phải cung kính quỳ trước cửa này, nói cho mọi người nghe một chút làm sao ngươi có được bộ trang sức này, thành tâm thành ý nhận sai! Nếu tiểu thư của chúng ta cảm thấy ngươi đủ thành ý rồi, tự nhiên sẽ gặp ngươi!"

Tô phu nhân nghe xong, tức giận mắt cũng trợn ngược: "Ngươi. . . . . Các ngươi khinh người quá đáng, ta. . . . . Ta. . . . ."

Tô phu nhân chưa kịp dứt lời, hai mắt đã trợn ngược, ngã thẳng ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Tô phu nhân tức đến uất nghẹn, lăn ra hôn mê bất tỉnh ngay ở trước cổng lớn của Ngọc Lâm uyển. Mọi người không còn cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng đưa Tô phu nhân quay về phủ Thượng thư.

Người đi đường vây xem thấy Tô phu nhân rời đi, không còn chuyện nào nhiệt gì để coi nữa thì lần lượt giải tán.

Từ Y thấy trước cửa đã không còn chuyện gì nữa liền xoay người, muốn quay trở vào. Nhưng vừa mới nhấc chân, sau lưng đã truyền đến một tiếng hô khá lưu manh: "Đội đã! Tiểu gia ta giúp các người đuổi người đi, có phải các người nên bày tỏ một chút thành ý hay không?"

Từ Y nghe được tiếng la lớn thì quay đầu lại, thấy An Vân Khanh khẽ cúi đầu, một tay nhấc lồng chim, một tay duỗi ngón tay ra chỉ về phía nàng. Ánh mắt Từ Y chợt lóe, khóe môi nhẹ nhàng cong lên: "Người giúp chúng ta đuổi người?"

Từ Y vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy nam tử trẻ tuổi này rồi, trên mặt Tô phu nhân đầy rẫy những hạt mụn đỏ, người không biết rất dễ hiểu lầm là bệnh truyền nhiễm, vậy nên mọi người mới theo bản năng tránh xa Tô phu nhân, nhưng nam tử trẻ tuổi nhìn có vẻ như vô lại này lại đứng gần bà ta nhất. Chẳng những không hề sợ hãi mà trong sâu thẳm con người thỉnh thoảng lóe ra những tia sáng âm u. tieuannhiddlqd

Nàng vừa mới ra ngoài nên những việc An Vân Khanh làm nàng không biết gì cả, lúc này nghe An Vân Khanh nói như thế, trong lòng cảm thấy khá tò mò, đồng thời cũng muốn biết nam tử này có mục đích gì, vì vậy liền lên tiếng hỏi hắn.

An Vân Khanh huyết sáo một tiếng trêu chọc con chim trong lồng, mắt nhìn chằm chằm vào con chim mà nói: "Vừa rồi có rất nhiều người nhìn thấy, người muốn phủ nhận hay sao?"

Đáy mắt Từ Y thoáng ngưng lại, nhẹ giọng hỏi hắn: "Người muốn được trả thù lao?"

Nam tử trước mặt nhìn như một tên côn đồ vô lại, đôi mắt cũng âm trầm vô hồn, nhưng chỗ sâu nhất trong con người lại thỉnh thoảng thoáng qua một chút ánh sáng khiến người khác không kịp nắm bắt —— hắn ta tuyệt đối không phải là hạng người vô lại tầm thường.

An Vân Khanh nghe xong thì hơi nhíu mắt lại, đưa tay ra nói: "Xem như ta với cô nương rất có duyên, cũng không cần nhiều lắm, 50 vạn lượng bạc mà thôi!"

"50 vạn lượng bạc", hắn ta nói ra những chữ này vô cùng nhẹ nhàng; khi nói, đôi mắt cũng mở lớn, thẳng tắp nhìn về phía Từ Y.

Từ Y cười lạnh một tiếng, ánh mắt thâm trầm lạnh lùng nhìn chằm chằm An Vân Khanh, cũng không mở miệng nói lời nào!

An Vân Khanh nhìn Từ Y, khóe miệng từ từ nhếch lên, hắn nói tiếp: "Người đừng cự tuyệt vội, cứ đi bẩm báo với chủ tử của người đi —— ta nghĩ chủ tử của người sẽ muốn gặp mặt tiểu gia ta một lần đấy."

Câu nói sau cùng, hắn nói với giọng điệu khá lưu manh nhưng lại rất chắc chắn.

Từ Y thoáng nghi ngờ, đứng yên một hồi rồi quay người đi vào bên trong!

An Vân Khanh nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt có chút ý cười.

Từ Y trở lại Vân Đình quán, bẩm báo chi tiết lại cho Lâm Lang, đồng thời cũng nói luôn suy nghĩ của mình để nàng nghe.

Lâm Lang không trả lời ngay, trong ánh mắt sắc bén thoáng hiện lên nụ cười hứng thú, mân mê ly trà trong tay, nàng trầm ngâm lập đi lập lại câu nói: "Cũng không cần nhiều lắm, 50 vạn lượng bạc mà thôi!"

Câu nói này là câu mà nàng dùng để lừa gạt Triệu Tề trong ngày sinh thần của Diệp Cẩm Huyền khi ở Lạc Hoa lâu. Chuyện xảy ra tại Lạc Hoa lâu ngày đó, nàng chỉ kể sơ qua cho Nạp Lan Sơ Thần biết. Bởi vì khi ấy trong lòng cảm thấy khá thoải mái, thấy Nạp Lan Sơ Thần cũng tương đối thân thiết, mà Nạp Lan Sơ Thần lại có một chút linh lực nên nàng mới không giấu giếm nàng ta mà thuật lại sự việc.

Bên môi Lâm Lang hiện lên một nụ cười sâu xa, quay qua Từ Y nói: "Nếu hắn đã tới đây thì để cho hắn vào đi!" Bọn họ đã vất vả lòng vòng như vậy, ít nhất cũng cho mấy người đó chút thể diện đi.

An Bình Hầu gia cùng phụ thân của Nạp Lan Sơ Thần đều chết trận khi Triệu Tề vào thành, hiện giờ An Vân Khanh tới đây, cũng đáng để lưu tâm!

Từ Y cảm thấy khó hiểu, nhưng nhìn Lâm Lang tuy rằng thoáng cười, nhưng trong mắt lại ẩn chứa từng đợt khí lạnh, thì cũng không hỏi nhiều, đồng ý một tiếng liền đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau đã dẫn An Vân Khanh tiến vào.

Lâm Lang đi tới đại sảnh, lúc này đang quay lưng về phía cửa, thành thói quen thức bức tranh sơn thủy treo trên tường. Nghe thấy động tĩnh phía sau mới khẽ nghiêng người, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đang bước vào, chất liệu y phục quả thực không tệ, có thể coi là hàng thượng đẳng, nhưng bên hông của hắn lại treo một mảnh phiến sáng loáng, trông giống hệt như người bán hàng rong khắp hang cùng ngõ hẻm.

Lâm Lang xoay người lại, sống lưng thẳng tắp đứng ở giữa đại sảnh, đôi mắt trong suốt mang theo sắc bén phóng về phía người đang tới!

An Vân Khanh đi theo Từ Y bước vào, vừa ngược mắt lên đã thấy một thiếu nữ dung mạo như mai mùa xuân, trán tuyết như cúc mùa thu đọng sương sớm, một thân áo lụa trắng tôn lên thất lung màu xanh lam, nhìn tựa như bức tranh tiên từ hạ phẩm.

Hắn bắt gặp sừng sờ, cho đến khi hoàn hồn lại thì liền bắt gặp một đôi mắt sáng trong suốt, nhất thời có chút đứng ngồi không yên, tự dưng có cảm giác không thể che giấu. Hắn cảm thấy ánh mắt sắc bén như dao nhọn của nữ tử này dường như có thể nhìn thấu tất cả những suy nghĩ trong lòng hắn.

An Vân Khanh hướng về phía Lâm Lang chấp tay hành lễ, ảm đạm trong mắt rất nhanh được thay thế bằng khôn khéo: "Tiểu thư, An mẫu có nhiều chỗ mạo phạm, xin được lượng thứ!"

Ở trước mặt nữ tử này, tốt nhất nên nghiêm chỉnh gỡ hết lớp nguy trang xuống, nếu không thì chuyện sau đó cũng khó bàn luận rồi.

Lâm Lang dời ánh mắt, nhoen miệng cười, lên tiếng hỏi "Nghe nói An công tử đuổi Diệp thượng thư phu nhân đi, bây giờ đến đòi tiền thưởng phải không?"

An Vân Khanh cả người run lên, nội tâm thoáng động một cái, trong mắt lóe ra một chút lúng túng, gượng gạo cười: "Tiểu thư nói đùa, An mẫu sao dám đòi tiền thưởng của tiểu thư?"

Lâm Lang khẽ gật đầu, khóe môi khẽ cong lên: "Thực ra, hôm nay Tô phu nhân tới đây là muốn đưa bạc cho bản tiểu thư, ngài nói xem, bạc còn chưa nhận được thì đã bị An công tử đuổi đi. Bản tiểu thư còn chưa tìm An công tử đòi bồi thường thì sao ngài lại có thể đến đòi tiền thưởng từ bản tiểu thư. Được chứ, đích thị là do nha đầu Từ Y kia nói những nói cuội rồi."

Ánh mắt của An Vân Khanh càng lúc càng lộ ra vẻ lúng túng, lần này đúng là hắn chưa thăm dò kỹ càng mà đã xuống tay, không ngờ lại gây ra trò ngại. Hắn nên biết Diệp nhị tiểu thư này làm như vậy là có chủ tính, sao có thể vô duyên vô cớ để mặc người khác đứng náo loạn ở trước cửa được!

Hắn vội cung kính chấp tay, về mặt thành ý nói: "Lần này là An mẫu không đúng, thật không phải với tiểu thư, mong tiểu thư thứ lỗi! thật ra An mẫu đã muốn đến đây cầu kiến tiểu thư, nhưng danh tiếng của An mẫu không đáng một xu, vốn định thuận tay làm một việc coi như dâng chút lễ mọn lại không ngờ làm hỏng chuyện của tiểu thư."

Bản lĩnh lừa người của vị tiểu thư này An Vân Khanh đã được nghe qua, ngay cả Hoàng đế cũng bị nàng lừa. Vậy nên hắn phải thanh minh ngay từ đầu là danh tiếng của mình không đáng một xu nào cả!

Lâm Lang nghe hắn nói xong, trong con ngươi toát ra từng tia lạnh lẽo, thông thả cảm chén trà lên gạt gạt vụn trà, nhàn nhạt hỏi: "Sở Vương điện hạ vẫn khỏe chứ? Còn Nạp Lan tiểu thư? Nếu nàng ấy có thời gian thì có thể đến đây chơi một chút!"

An Vân Khanh thoáng chấn động, về mặt có hơi nặng nề, sừng sột một lát rồi mới nói: "Đều tốt, đã phiền tiểu thư quan tâm. Lần này An mẫu tới đây chính là phụng mệnh Sở Vương điện hạ có chuyện muốn nhờ tiểu thư!"

Phù An Bình hầu cũng giống như phù Hộ quốc công, đều là người cũ ủng hộ Sở Vương. Sau khi An Bình hầu và Hộ quốc công qua đời, thế hệ sau của bọn họ, đương nhiên sẽ đem thù giết cha tính trên đầu Triệu Tề, tiếp tục ủng hộ Sở Vương đoạt vị.

Nhìn hắn giống như bất cần đời, cả ngày rong chơi ở kỹ viện tửu lâu, cùng đám lưu manh qua lại nhưng chính là nắm giữ các nguồn thông tin truyền đi trong Kinh thành!

Hiện nay, Sở Vương đang âm thầm hoạt động, lại thiếu hụt lương thảo vũ khí, vì vậy Sở Vương sai người đi khắp nơi thu mua, bây giờ cũng tích góp được kha khá. Những khổ nỗi lại không có cách nào vận chuyển được vào Kinh thành. Nếu giống trống khua chiêng vận chuyển vào thì nhất định sẽ khiến quan phủ hoài nghi, mà nếu chỉ dựa vào một vài tiểu thương lén đưa vào thì số lượng vẫn chuyển cũng ít. Mà lúc này, tình thế loạn lạc mới được ổn định, những tiểu thương đó có đồng ý vận chuyển vào hay không vẫn còn đang thương thảo. Gần đây, người của Sở Vương thông qua Nạp Lan Sơ Thần biết được nhị tiểu thư của Diệp gia muốn đổi sang họ Tạ, chân hưng lại Tạ gia, còn có ý tổ chức thương đội. Sở Vương lên dặn dò An Vân Khanh theo dõi chặt chẽ Ngọc Lâm uyển, chỉ cần Diệp Lâm Lang vừa có hành động, hắn sẽ tìm cơ hội đàm phán với nàng, phải cố gắng thuyết phục nàng trợ giúp bọn họ vận chuyển lương thực cùng binh khí!

An Vân Khanh đã theo dõi Ngọc Lâm uyển mấy ngày rồi, nhưng vẫn không thấy có động tĩnh gì, trong lòng hắn đã sớm cảm thấy sốt ruột. Mà sáng nay, hắn bắt ngờ nhận được tin tức nói Thanh Y cô nương đi ra từ Ngọc Lâm uyển tới các nơi nhận thu mua ngựa. Nội tâm hắn bắt gặp dao động, không suy nghĩ gì nhiều lập tức xác theo lòng chim đi về phía Ngọc Lâm uyển. Vừa tới nơi lại gặp đúng phải Tô phu nhân. Thực ra, việc Diệp thượng thư phản bội là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự thất bại của Sở Vương. Bọn hắn không thể không hận Diệp thượng thư, cho nên hắn mới công kích vào bà ta, một là vì xả giận cho bồ tức, hai là vì nghĩ rằng đuổi bà ta đi là tốt cho Lâm Lang... Nhưng không ngờ lại chuyện này lại biến khéo thành vụng.

Về phần câu nói "Cũng không cần không nhiều lắm, 50 vạn lượng bạc mà thôi!" Kia cũng là câu mà Nạp Lan Sơ Thần nói cho hắn biết. Nghe nói Diệp

nhị tiểu thư chính là ở nơi này lừa Hoàng thượng 50 vạn lượng bạc mới có vốn để gây dựng lại Tà gia!

Hắn lo rằng Lâm Lang sẽ không chịu gấp mặt hắn, nói lời này, nên trong cũng ẩn chứa một chút uy hiếp. Chỉ có điều, ngay khi nhìn thấy Lâm Lang hắn đã biết, nữ tử trước mặt này tuyệt đối không dễ bị bắt nạt. Nhưng hắn không hề nghĩ tới việc Lâm Lang đã đoán ra được toàn bộ mọi chuyện, đó là khi nàng hỏi thẳng hắn Triệu Sưong và Nạp Lan Sơ Thần có khỏe không. Nếu người ta đã trực tiếp hỏi không hề che giấu như vậy, mà hắn lại nói loanh quanh vòng vo thì cũng không phải hành vi mà một đại trượng phu nên có!

An Vân Khanh ổn định lại cảm xúc, sau đó ngược mắt nhìn về phía Lâm Lang, dường như đã hạ quyết tâm nói: “Sở Vương Điện hạ nghe nói tiểu thư muốn tổ chức một đội vận chuyển, trao đổi vật liệu tới các nơi. hiện nay Thanh Y cô nương đang tìm người để mua ngựa, Vương gia muốn hợp tác với tiểu thư, không biết ý của tiểu thư như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Lâm Lang hóp nhẹ một ngụm trà, cũng không có nói được hay không, lạnh nhạt, như thuận miệng hỏi: “Các người muốn hợp tác với ta như thế nào?”

An Vân Khanh nhìn dáng vẻ không mấy để ý của Lâm Lang, nội tâm không khỏi thấp thỏm, nhưng đã đến đây rồi, lời cũng đã nói rồi, cũng không thể dừng lại.

Hắn lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói: “Bình thường chủ quán đến các nơi thu mua hàng hóa cũng không đến mười mấy thớt ngựa, hai mươi mấy người có thể làm được, nếu tiểu thư muốn tổ chức thương hội (mua bán), ít nhất cũng phải trên năm mươi con ngựa. Như vậy, tính ra nhân công trên dưới cũng phải tốn một trăm hào, hiện tại chiến loạn mới vừa ổn định, lựa một con ngựa tốt, giá cả đều dựa vào vàng để tính, chậm thì năm mươi lượng, nhanh thì trên năm mươi lượng, tính ra tiền cũng gần đến mấy ngàn lượng vàng, tính ra là năm mươi lượng bạc, cái này còn chưa tính tiền công, chỉ mất mấy ngàn lượng bạc là có nhân công, thương hội cần bảo vệ, còn phải xin tiêu cục thay mặt, cái này cũng phải mất không ít bạc. Nếu tiểu thư hợp tác, chúng tôi có thể sắp xếp người, cũng không cần xin tiêu cục, Vương gia của chúng tôi sẽ phái các cao thủ nhất đẳng đi theo hộ vệ, tiểu thư chỉ cần chuẩn bị ngựa, đến lúc đó xin cho hai người quản sự đi theo là được. Như vậy tiểu thư vừa có thể tiết kiệm tiền mà lại không cần dùng nhân lực, chỉ là không biết ý tiểu thư thế nào?”

Từ đầu đến cuối, đôi con ngươi của Lâm Lang vẫn trong sáng hàm chứa ý cười nhẹ nhàng nhìn An Vân Khanh, giống như đang nhìn vật gì đó rất thú vị, đến lúc An Vân Khanh không nói thêm gì nữa, nàng mới hỏi: “Nói xong rồi sao?” Triệu Sưong nghĩ ra chuyện này thật rất tốt, nghĩ ra một kế hoạch rất hay thậm chí không có một chút nguy hiểm nào, chỉ cần hợp tác với mình liền có thể thỏa mãn tâm nguyện của hắn, uh! Là một nhân tài!

An Vân Khanh sửng sốt, trong mắt lóe ra ánh sáng, gật đầu một cái, nói: “Tiểu thư có thể suy nghĩ một chút!”

Trên môi Lâm Lang ẩn chứa ý cười nhu hòa, nhưng trong mắt lại thoáng qua một chút sắc lạnh, nói: “Các người đến đây đàm phán, chắc cũng biết rõ vàng không phải từ trên trời, các người cung cấp nhân mã hộ vệ, chỉ đơn giản như vậy? Nếu lấy hàng hóa của ta đem đi giấu, đến lúc triều đình giáng tội, sẽ không có ai giúp bọn tiểu thư lo bớt việc rồi!”

Trên mặt An Vân Khanh đều là vẻ lúng túng, nếu là những người bình thường cầu lợi không biết dụng ý bên trong kế hoạch hoàn mỹ này nhất định sẽ đồng ý, nhưng nữ tử trước mặt này tựa như gương sáng, vừa nhìn là hiểu ngay, nếu nàng không nhận được lợi ích, chuyện này.....chỉ sợ khó thành!

Hắn cũng biết hành động lần này không công bằng với Lâm Lang, nhưng hôm nay, bọn họ đã ném hàng loạt bạc để thu mua vật liệu lương thảo, kinh phí còn lại cũng không nhiều. Lúc hắn tới Sở Vương có dặn dò, nhất định phải thành công, dĩ nhiên, nếu thành công, bọn họ sẽ không hứa hẹn điều gì, nhưng nếu ngộ nhỡ không được thì sao đây? Nói không chừng nữ tử trước mặt này còn có thể bị liên lụy, chứ đừng nói đến hứa hẹn gì!

Nhưng hắn lại nghĩ đến binh khí giấu vào trong lương thảo và quân đội của Sở Vương ở kinh thành bởi vì thiếu hụt lương thảo không có binh khí cũng không thể che giấu thân phận đang chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, không khỏi hung hăng siết chặt tay, trong mắt thoáng qua một tia kiên định: “Tiểu thư là người hiểu chuyện, mục đích chúng tôi muốn hợp tác với tiểu thư chắc tiểu thư sớm đoán được, chúng tôi cần đem lương thảo binh khí vào kinh thành, chuyện này chỉ có tiểu thư mới có năng lực làm được!” Hắn dừng lại một chút, nói: “Ta thay mặt Sở Vương sẽ đáp ứng mọi điều kiện của tiểu thư, nếu có thể bình an thoát khỏi kinh thành, nhất định sẽ hậu tạ tiểu thư, Phong tiểu thư vì Hoàng thượng, còn nữa, nếu tiểu thư có yêu cầu gì đối với An mẫu, chỉ cần An mẫu còn sống, cho dù muốn mạng sống của An mẫu, An mẫu có chết cũng không từ chối!” Tiền bạc không thể dùng, danh lợi cũng không thể động tâm! Nếu không phải bắt buộc đi, hắn cũng không muốn hứa hẹn gì, chỉ sợ ngày sau không thực hiện được, cho nên hắn mới lấy mạng sống của mình để làm điều kiện, nếu thoát khỏi sự thất bại, chỉ cần hắn còn hơi thở cuối cùng, sẽ thực hiện lời hứa!

Lâm Lang nhìn An Vân Khanh kiên định, sống lưng thẳng tắp cùng với lời nói đầy khí phách, trong lòng cũng xúc động. Thật ra có lúc nàng cũng không hiểu, cũng giống như không hiểu vì sao kiếp trước mình lại si mê Triệu Tễ, mọi người sao có thể kiên trì một chuyện, cho dù có trả giá đắt thế nào, đến chết vẫn không từ chối?

Ánh mắt Lâm Lang thoáng qua vẻ xúc động cũng không qua được ánh mắt của An Vân Khanh, trong mắt thoáng qua một tia kích động, hung hăng cắn răng, khuyên nhủ: “Tiểu thư, hạ thần biết Quân Vương, Diệp thượng thư là người rõ ràng nhất, Triệu Tễ là hạng người gì, chỉ sợ trong lòng ngài cũng đã biết rõ. Người như vậy không thể yêu nước thương dân được, nếu thiên hạ nằm trong tay hắn có thể ổn định và hòa bình lâu dài được sao? Tiểu thư,

hành động của chúng tôi lần này là vì chính nghĩa, chỉ cần ngài chịu giúp chúng ta.....?”

“Cái gì mới là yêu nước thương dân? Chiến loạn Đại Dận vừa mới ổn định, cố tình khơi chiến tranh là thương dân yêu nước sao?” Lời hán còn chưa nói hết, đã bị giọng giễu cợt của Lâm Lang cắt đứt.

An Vân Khanh dừng sò, trên mặt thoáng hiện lên vẻ xấu hổ. Đúng! Bọn họ mặc dù nói là vì đại nghĩa, nhưng người nào không có ý đồ riêng đây? Sở Vương muốn làm hoàng thượng, Nạp Lan Sơ Thần cũng vì muốn báo thù cho cha, những người còn lại, ai có thể đảm bảo sẽ không có ý đồ riêng đây?

Lâm Lang nhìn ra bầu trời âm đạm bên ngoài, chậm rãi nói: “Người trở về đi! Việc này rất quan trọng, ta chỉ là một tiểu nữ tử, chỉ muốn an an ổn ổn sống qua ngày, không muốn vấy vào các tranh đoạt.” Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn An Vân Khanh nói: “Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ xem như chưa từng xảy ra.”

“Tiểu thư.....”

Thấy An Vân Khanh còn muốn nói gì nữa, Lâm Lang quả quyết cắt đứt lời hán: “Từ Y, tiễn khách!”

Từ Y ở ngoài cửa nghe được, lập tức đi vào làm tư thế mời nói với An Vân Khanh: “An công tử, xin mời!”

An Vân Khanh chau mày, trong đôi mắt đầy bối rối, nhìn Lâm Lang một chút rồi nói: “Tiểu thư, người có thể suy nghĩ thêm một chút, nếu có ý tưởng gì, hoặc là có điều kiện gì, người có thể phái người đi An hầu phủ báo cho Vân Khanh, cũng có thể thương lượng.....”

Từ Y nhìn An Vân Khanh còn muốn nói tiếp, suy nghĩ một chút, lại nói: “An công tử, xin mời!”

An Vân Khanh cứng đờ, sau đó hướng Lâm Lang chấp tay nói: “Được.....An mẫu xin cáo từ trước!”

Chờ Từ Y đưa An Vân Khanh rời đi, Lâm Lang cũng bước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên trời. Chỉ thấy bầu trời đầy mây trắng, toàn bộ đều bị mây che kín, thế gian như một bức tranh không có sắc thái, khắp nơi tiêu điều, làm tâm tình của con người cũng đi xuống!

Nàng vào trong viện, bỗng cách vách truyền đến từng tiếng bước chân hùng hậu, Lâm Lang cảm giác tim mình từ từ nhảy lên theo tiếng bước chân cách vách, không biết vì sao, tiếng bước chân lại dừng lại, tim nàng giống như ngừng đập, sau đó tiếng chân lại vang lên nhưng trong đó lại lẫn âm thanh vui vẻ: “Quân ca ca, sao người lại ở đây? Còn tưởng nơi nào tốt lắm không để cho Từ Nhi theo! Hừ.....nơi này sao so sánh được với Từ Ngưng Phong Các, người đi với Từ Nhi có được không? Từ Nhi nhất định sẽ cho người một khuôn viên thật tốt để người ở!”

Nghe thanh âm này, Lâm Lang cảm thấy lồng ngực như có gì đó làm lòng nàng nhộn nhạo, tai so với thường ngày, cũng nhạy bén gấp trăm lần, nàng nghe được Quân Thương tức giận quát lớn: “Từ Nhi, Ai cho người theo ta tới đây? Trở về! Nơi này không phải là nơi người nên tới!”

Quân thương vừa dứt lời, liền truyền đến tiếng nữ hài tử uất ức: “Quân ca ca, người thật hung dữ, ta về sẽ nói cho cô cô!”

Nữ tử được gọi là Từ Nhi có một giọng nói mềm mại ngọt ngào, làm nũng cũng thật đáng yêu, nghe được giọng nói làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, Lâm Lang cảm thấy tim khẽ nhộn nhạo, lòng hiếu kỳ cũng từ từ lan đến tứ chi, người được Quân Thương gọi là Từ Nhi rốt cuộc là ai?

Nàng không ý thức bước đi về phía trước đi tới. Chưa đi được vài bước liền thấy Từ Y vừa vào cửa, nàng bỗng nhiên phản ứng kịp, liền ngừng bước chân lại!

Từ Y quay đầu thấy Lâm Lang, trong mắt hiện lên kinh hãi, vội dừng bước nói: “Tiểu thư! Sao người lại ra đây?”

Lâm Lang thấy Từ Y che giấu hoảng hốt trong ánh mắt, trong lòng cảm giác rất nặng nề, nàng miễn cưỡng cười nói: “Ta muốn đi dạo, nghe được tiếng bước chân bên ngoài, hình như Thành chủ trở lại, nên muốn đi ra xem một chút!”

Nói xong, Lâm Lang cất bước muốn ra ngoài, Từ Y kinh hãi hô: “Tiểu Thư!”

Lâm Lang khẽ quay đầu lại, bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Trong mắt Từ Y có chút giao động, chần chừ nói: “Tiểu thư, Từ Y có chuyện rất quan trọng nói cho người biết, đi vào trong được không?” Từ Y nói xong, liền gơ tay lôi Lâm Lang vào trong.

Lúc nàng vào cửa vừa đúng lúc đụng phải cái người tên Từ Nhi, nàng kia tựa như hồ ly trắng, gương mặt trời sinh mỹ thái, một thân váy trắng, thoạt nhìn trong sáng linh động thanh thuần không rành thế sự lại không nhiễm chút bụi trần. Nàng sống ở thế gian này đã trên trăm năm, cũng nam nhân rất thích nữ nhân như vậy, mà mặc dù sắc mặt Thành chủ không đổi nhưng cũng mặc nàng ta nắm tay lắc lắc không tránh.....mặc dù nàng không hiểu ý định của Thành chủ nhưng tâm tư của Thành chủ đối với tiểu thư nàng tự nhiên thấy rõ. Nàng không muốn hoài nghi Thành chủ, nhưng nhìn thấy tiểu thư ra ngoài, thấy cảnh tượng này, có thể sẽ không hoài nghi sao?

Nói thật, Thành chủ không nên để cho nữ tử kia vượt khuôn khổ như vậy!

Lâm Lang tránh tay của Từ Y, nhìn bộ dáng khấn trương của nàng không khỏi cười, nói: “Thành chủ có mang nữ nhân tên Từ Nhi về hay không, ta cũng là chủ nhân của Ngọc Lâm Uyển, có thể mời một người khách vào được không?”

Từ Y cả kinh nói: “Tiểu Thư? Tiểu thư biết chuyện này?”

Từ Y nhìn đôi con ngươi trong suốt không chút sóng của Lâm Lang, trong lòng dâng lên một cổ chua xót. Tuy chỉ mới ở với tiểu thư nhưng nàng biết dưới tình huống này, tình cảm càng mãnh liệt, đôi mắt sẽ càng trong suốt không có sóng.

Từ Y nhìn Lâm Lang lạnh nhạt giống như không để gì trong lòng cả, chỉ là đơn thuần muốn chiêu đãi khách nhân, nàng cũng không biết nói gì cho phải!

Lâm Lang nhìn thấy trong mắt Từ Y đầy vẻ kinh ngạc và lo lắng, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, suy nghĩ một chút, nắm tay Từ Y, kéo nàng cùng nhau vào phòng.

Thật ra, ngay thời khắc đó, nàng mãnh liệt muốn biết nàng kia là ai, tại sao lại thân mật với Quân Thương như vậy? Nhưng là! Nếu nàng đi rồi sẽ nói gì đây? Chẳng lẽ chất vấn người đó là ai? Tại sao cùng chàng thân mật? Không lẽ nói Ngọc Lâm Uyên là địa bàn của nàng, không cho phép tùy tiện mang người vào?

Lâm Lang tự nhận mình không phải là nữ tử danh giá, cũng không làm được những chuyện như vậy.

Khi còn bé theo phụ thân đến nhà một vị quan lớn, bởi vì tuổi còn nhỏ vừa là hài tử nên thường bị đem đến hậu viện cho những tiểu thư, phu nhân giải buồn, nàng nhìn bộ dáng gượng cười hay âm thầm rơi lệ của những thê thiếp không được sủng mà lòng cảm thấy rất buồn bực khó chịu. Sau này lớn lên, nghĩ đến những điều này, có lúc nàng nghĩ: Nếu như người nàng yêu yêu người khác, nàng cũng sẽ trở thành oán phụ nơi khuê phòng chứ? Cho nên, vì không muốn mình trở thành oán phụ, nàng cũng chỉ có thể nỗ lực nâng cao bản thân, làm mình cường đại hơn. Nếu có ngày rời khỏi người kia nàng có thể đảm bảo mình sống thật tốt, mà không phải chán nản đau buồn mà sống đến phần đời còn lại!

Nội tâm của nàng thật sự không thích tranh với người khác, cũng không có chí lớn gì, chỉ do số mệnh đẩy đưa, vì không muốn có kết quả quá bi thảm, cho nên không tranh cũng biến thành tranh!

Từ Y phản ứng kịp, nhìn nàng chủ động kéo mình vào trong phòng, trong lòng dâng lên một nỗi nghi ngờ: “Tiểu thư, người....”

Lâm Lang quay đầu lại nhìn nàng, một chút ý cười trong mắt dưới ánh mặt trời ấm áp nhấp nháy lấp lánh: “Thế nào? Không phải có chuyện muốn nói với ta sao?”

Tâm tình nàng từ từ bình tĩnh, Lâm Lang nghĩ, nàng nên tin tưởng Quân Thương, Quân Thương là ai, sao có thể dễ dàng yêu một người như vậy? Nghĩ đến đây nàng liền nhớ đến Quân Thương luôn cưng chiều yêu mến với nàng, trong lòng cảm thấy an định hơn!

Nàng tự an ủi mình: Tình cảm này là ân trời cao ban, nếu như ông trời muốn lấy lại, nàng cũng không có lời nào để nói!

Từ Y bị nụ cười của Lâm Lang làm cho nàng muốn ngất, hiện tại không phải tiểu thư nên tức giận? Tinh thần chán nản? Sao, sao lại.....không nhìn ra một chút buồn nào, ngược lại, ngược lại giống như đang rất vui vẻ?

Đúng rồi, tiểu thư hỏi nàng muốn nói gì? Nói gì.....nói gì.....

Ánh mắt Từ Y trầm ngâm như đang nghĩ cái gì, một hồi sau mới nói: “Tiểu thư, An Vân Khanh có lời muốn nô tỳ chuyển lại.....nô tỳ cảm thấy có thể suy tính!”

Đôi mắt trong suốt của Lâm Lang nhìn chằm chằm Từ Y, làm Từ Y có chút chột dạ dờ dật, nàng nói: “An Vân Khanh nói mặc kệ có suy tính hay không có, hần nhất định không bỏ qua dễ dàng!”

“Chuyện ngày đó, ta chỉ cùng Nạp Lan Sơ Thần nói qua thôi, không ngờ hôm nay An Vân Khanh lại lấy ra uy hiếp ta, ngươi nói, ta sẽ đồng ý không?” Mặc dù nàng không nói gì, nhưng hành động lần này của Nạp Lan Sơ Thần làm nàng rất tức giận, bị người khác bán đứng, ai mà không tức giận? Nhưng mà mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, Nạp Lan Sơ Thần như thế, cũng chỉ có thể trách chính nàng quá chủ quan--- mà nếu lời nói của Nạp Lan Sơ Thần bên trong kiểu ngày đó là thật thì sớm muộn gì cũng phải trả giá rất cao!

Huyền Vũ cung sẽ không chấp nhận những người bất chung!

Mặc kệ như thế nào, Nạp Lan Sơ Thần đã làm mất niềm tin của nàng đối với nàng ta là điều không thể nghi ngờ!

Từ Y nhìn Lâm Lang, nét mặt bình tĩnh hiểu ra: “Không trách được An Vân Khanh có bộ dạng đã biết trước đứng người cửa!”

Lâm Lang gật đầu một cái, trong mắt lóe lên âm mưu: “Không còn sớm nữa, ta đói rồi, không đợi Từ Y nữa, chúng ta đi ăn cơm trước!”

Từ Y cười nói: “Đạ! Vừa đúng hôm nay Từ Y vừa mới tìm một nữ đầu bếp, nghe nói có làm qua trong cung, tay nghề chắc không tệ!”

Từ Y lời còn chưa dứt, trong sân chợt truyền đến một thanh âm mềm mại ngọt ngào mang theo tiếng cười nhẹ nhàng kêu lên: “Có ai không? Lang Nhi tỷ tỷ có ở đây không?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

A Từ là một nữ tử hoạt bát xinh đẹp, thời điểm tĩnh lặng, toàn thân áo trắng bay bay nhẹ nhàng, quả thực là xuất trần thoát tục, lịch sự tao nhã; nhưng chỉ cần mở miệng ra nói thì phong thái kia lập tức biến mất hoàn toàn không còn lại gì. Vừa bước vào cửa, ánh mắt giao hoạt của nàng đã liếc qua ngó lại, nhìn về phía Lâm Lang kêu một tiếng “Lang Nhi tỷ tỷ” hết sức thân mật.

Theo nguyên tắc “Địch không động, ta không động”, Lâm Lang rất khách khí đối với nàng ta. Hành động mời ngồi, rót trà đúng tiêu chuẩn không có một lỗi nhỏ, nhưng biểu hiện của nàng lại rất xa cách, chỉ khi nào A Từ cất tiếng hỏi nàng mới mở miệng trả lời; nhưng A Từ vẫn hồn nhiên không nhận ra có gì khác thường, nhiệt tình nói hết cái này đến cái khác, phần lớn thời gian đều là A Từ độc thoại một mình.

Lâm Lang và A Từ đang ngồi trò chuyện, người ở phòng bếp chạy tới hỏi khi nào thì được dọn cơm. Từ Y vào hỏi Lâm Lang, nàng nhìn ra ngoài trời một chút, thấy cũng quá trưa rồi, liền nói: "Dọn lên đi!"

Hôm nay là bữa cơm đầu tiên của đầu bếp mới do Thanh Y tìm được, gọi là Chu tẩu làm. Làm thử để xem có hợp với khẩu vị của gia chủ hay không, sau đó mới quyết định giữ lại. Thức ăn đã làm xong thì không nên để quá lâu —— để quá lâu sẽ không giữ được hương vị như ban đầu nữa!

Vốn dĩ Lâm Lang nghĩ mình ăn thế nào cũng được, chỉ cần Lãng phu nhân thấy tốt là ổn; nhưng Lãng phu nhân lại không chịu, cứ nhất quyết muốn nàng phải bằng lòng mới yên tâm. Lâm Lang biết Lãng phu nhân làm vậy là vì yêu thương nàng nên mới đồng ý ăn thử trước.

Thực ra khi A Từ tới đây, Lâm Lang đã phân phó Từ Y đi truyền phòng bếp dọn cơm lên, nhưng A Từ lại vào ngồi nói chuyện nên mới hoãn lại. Hiện giờ, chắc hẳn bên phòng bếp đã rất sốt ruột không đợi nổi nữa!

Từ Y đi thông báo, chỉ trong chốc lát thức ăn đã được bưng lên. A Từ nhìn một bàn đầy thức ăn, vội vàng nhảy qua hô lên: "Canh đậu hũ nấm hương, đậu hũ trộn dấm đường, đậu hũ Nam Tiên, đậu hũ thập cẩm . . . . Oa, đều là những món ta thích ăn!" Những thứ này đều là món ăn của người phạm trần, nàng chả thích chút nào, nếu không phải Quân ca ca rất thích làm những món này thì e rằng nàng còn chưa nhìn thấy chúng bao giờ!

Nghĩ tới đây, mũi của A Từ bất giác nhăn lại, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Vừa thấy những món ăn này, nàng đột nhiên hiểu rõ, thì ra đã nhiều năm như vậy, Quân ca ca vẫn luôn nhớ tới Thái Thanh công chúa. Bọn họ đều cho rằng mấy trăm năm qua Quân ca ca ở lại nhân gian là vì quá mức đau lòng, sợ thấy cảnh thương tình nên mới rời khỏi Tiên giới, nhưng lại không biết hẳn ở nhân gian để tìm một người thay thế! Quân ca ca thích nữ tử không người không quỷ trước mắt này nhất định là bởi nàng ta cũng thích ăn cái món đậu hũ mềm nhũn chả có hương vị gì kia —— đây cũng chính là món mà Thái Thanh công chúa vô cùng yêu thích lúc trước!

Ngần năm trước bại dưới tay Thái Thanh công chúa, nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện, vì dù sao nàng ấy cũng có thân phận cao quý, dung nhan không ai bì kịp, nhưng tại sao hiện giờ nàng lại phải thua trước một nữ tử người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này chứ?

Hừ! A Từ nàng sẽ không sợ nàng ta đâu —— Quân ca ca là của nàng, ai cũng không thể giành với nàng được!

A Từ xoay người nhìn về phía Lâm Lang, mắt híp lại, che giấu sự ghen ghét trong đáy mắt, chỉ thấy nàng ta vui sướng thốt lên: "Lang Nhi tỷ tỷ, tỷ biết A Từ thích ăn đậu hũ à? Vậy nên mới đặc biệt làm một bữa tiệc đậu hũ để đón tiếp A Từ sao? Ha ha, A Từ rất thích nha. . . . ."

Khỏe môi Lâm Lang khẽ cong, không hề bỏ qua chán ghét trong mắt của A Từ. Nàng không chút để ý ngồi xuống trước bàn, ánh mắt sắc bén nở nụ cười nhẹ nhàng với A Từ ngồi đối diện: "Đây là những món ăn do nữ đầu bếp hôm nay mới tới làm, nghe nói cũng không khác với trong cung là mấy! Thế nào? A Từ rất thích ăn đậu hũ sao?" Một con tiểu hồ ly thích ăn đậu hũ? Nàng mới nghe lần đầu đấy, nhưng nếu nàng ta đã nói là thích ăn thì nàng cũng không keo kiệt làm gì.

Lâm Lang nói xong, quay sang nói với Từ Y: "Người tới là khách, Từ Y, mang thêm một bộ bát đĩa nữa lên đây!" Con tiểu hồ ly này nhìn thì có vẻ hồn nhiên không tâm cơ, nhưng thực ra địch ý trong mắt lại quá rõ ràng. Chắc là ái mộ Quân Thương mà không được hắn đáp lại nên mới tìm đến nàng gây phiền phức đây mà!

Lâm Lang nghĩ nghĩ, lắc đầu một cái, ngẩng mặt lên chợt thấy vẻ mặt của tiểu hồ ly khẽ biến đổi, trong mắt nàng ta lóe lên một tia tức giận, nhưng ngay lập tức lại tươi cười riu rít: "Lang Nhi tỷ tỷ thật tốt, thực ra A Từ cũng không thích ăn đậu hũ lắm đâu, tỷ có biết không? Quân ca ca. . . . ."

Tiểu hồ ly mới nói được nửa câu, đúng lúc Từ Y mang bát đĩa lên, thái độ không vui lên tiếng cắt ngang A Từ: "A Từ cô nương! Xin mời!" Cái cô A Từ này một chút lễ nghĩa cũng không hiểu, chẳng lẽ không nhận ra tiểu thư cũng không hoan nghênh nàng sao? Nên nói là nàng ta ngây thơ đơn thuần hay là cố tình không biết lễ nghĩa khiến người ta chán ghét đây?

Lâm Lang nhìn ánh mắt Từ Y không hề che giấu sự bất mãn, trong lòng khẽ thở dài: có thể khiến cho Từ Y chán ghét rõ ràng như vậy, tiểu hồ ly này cũng khá có bản lĩnh đấy!

Lâm Lang nhìn Từ Y trấn an một cái, đảo mắt lại nhìn A Từ, thiếu chút nữa thì bật cười —— A Từ này thật đúng là có bản lĩnh đem sự ghét bỏ của mọi người vút hết ở bên ngoài, hơn nữa bản lĩnh đối khách thành chủ kia nhất định là hạng nhất! Quả thật nếu nàng ta đứng ở vị trí thứ hai thì sẽ không có người nào dám nhận vị trí thứ nhất. Lúc này, nàng ta cầm đĩa lên, không cần đợi Lâm Lang mở lời mời đã cười híp mắt gấp mỗi món một miếng. Chỉ có điều càng ăn thì chân mày càng nhíu chặt lại, Lâm Lang nhìn mà buồn cười, nàng ra hiệu cho Từ Y rót cho nàng ta một chén nước.

Từ Y rót nước, A Từ ngửa cổ uống cạn, sau đó le lười một cái cau mày nói: "Đây là tay nghề của đầu bếp trong cung ư? Khó ăn quá. . . . . Lang Nhi tỷ tỷ, ta nói cho tỷ nghe nhé! Có lẽ tỷ vẫn chưa biết, Quân ca ca làm các món đậu hũ vô cùng ngon. Mà nói đến chuyện này, Quân ca ca cũng thật là vất vả, từ nhỏ ta đã kén ăn, chỉ thích ăn mỗi đậu hũ thôi, nhưng đầu bếp trong phủ lại làm không hợp với khẩu vị của ta, cho nên Quân ca ca mới đặc biệt đi tìm đầu bếp giỏi nhất, vì ta mà học làm các món đậu hũ. Lúc mới học nếu không phải bị dao găm cắt phải tay thì cũng bị khói hun đến ho khan. . . . . Chẳng qua, Quân ca ca làm cái gì cũng sẽ làm rất tốt, tất nhiên nấu ăn cũng như vậy. Về sau nếu có cơ hội tỷ nhất định phải nếm thử một chút nhé. . . . ."

Nàng ta chợt ngập ngừng, khổ sở nhú mày, nói: "Nhưng Quân ca ca đã nói hần chỉ làm cho một mình ta ăn mà thôi. Aiz, e là tỷ tỷ không có phúc ăn này rồi!" Nàng ta nói như vậy, nhưng trong lòng lại thoáng khó chịu. Vì căn bản là nàng ta cũng đã được ăn các món do Quân ca ca làm đâu. Lần nào Quân ca ca làm xong cũng đều vớt đi hết, làm thế nào cũng không chịu cho nàng ta ăn!

A Từ nhìn nữ tử vẫn luôn duy trì nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt trong suốt kia mà không kìm được cảm ghét dâng trào. Lâm Lang đề mặc cho A Từ nói tự nhiên, ánh mắt mang theo ý cười lên tiếng: "Từ Y, người qua chỗ nương nói một tiếng, ta nếm thử những món ăn này thấy rất ngon!"

Từ Y hơi cúi người: "Dạ!" Sau đó bước ra khỏi phòng.

A Từ nhìn nữ tử bình thân ngồi đối diện, sững sờ tròn to hai mắt. Tại sao nàng ta nghe Quân ca ca đặc biệt chỉ làm thức ăn cho mình thì lại không hề tức giận chút nào? Một khi đã liên quan đến tình yêu thì không phải nữ tử nào cũng hi vọng mình là sự đặc biệt duy nhất của đối phương hay sao? Chẳng lẽ nữ nhân người không ra người, quỷ không ra quỷ trước mắt này nghe không hiểu nàng đang nói cái gì?

Thực ra thì con tiểu hồ ly này đã đánh giá bản thân quá cao, cho dù hiện tại Lâm Lang không là người cũng không phải quỷ, nhưng đầu sao cũng đã từng là phạm nhân hai mươi năm, người phạm đối với những lời có ý tốt hay xấu thường nhạy cảm hơn nhiều so với thân tiên yêu ma!

A Từ mở to hai mắt, không cam lòng lặp lại: "Lang Nhi tỷ tỷ, Quân ca ca làm đậu hũ cho ta ăn ngon lắm đấy, chỉ là Quân ca ca nói, đó là đặc biệt làm cho một mình ta ăn thôi. . . . ."

Nàng ta còn chưa dứt lời, một giọng nói thâm trầm mang theo một chút lạnh lẽo truyền đến: "A Từ!"

A Từ chỉ cảm thấy trong nháy mắt cả người bị khí lạnh bao vây, tóc gáy dựng đứng. Nàng ta sợ hãi quay đầu lại, thấy Quân Thương đang bước vào trong phòng, theo sau còn có Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Lúc này, hần cau mày thật chặt, ánh mắt tinh mịch toát ra từng đợt lạnh lẽo. A Từ thoáng khiếp sợ, lập tức mở to mắt, nước mắt chỉ trực trào ra, bộ dạng hết sức đáng thương.

Nàng ta nhìn Quân Thương trách móc: "Quân ca ca, người hung dữ với ta ... ta phải mách cô cô mới được!"

Quân Thương không thèm để ý đến A Từ, trực tiếp đi thẳng vào, nhìn một bàn thức ăn bị A Từ gấp cái này một ít, cái kia một ít thì lạnh lùng nói: "Dọn hết đi!"

Tiểu Hắc Tiểu Bạch lập tức bước tới, dọn thức ăn trên bàn sạch sẽ, sau đó lại bung lên các món ăn khác. Lần này thức ăn rất đơn giản, hai mặn cùng hai canh. Có canh đậu hũ thập cẩm, canh lê hạt sen nấm tuyết và tôm viên đu đủ, tây lan hoa xào lẫn.

Hần ngồi xuống cầm chén gấp thức ăn cho Lâm Lang, mỗi một món gấp một chút. Lâm Lang nhìn hần, không khỏi bật cười.

Đuôi lông mày của Quân Thương nhướn lên, nhu tình trong mắt chợt lóe, hỏi "Cười cái gì?"

"Người còn có thể làm những món này ư?" Không phải nói là đặc biệt chỉ học làm đậu hũ thôi sao? Sao những món này cũng làm được vậy?

A Từ nói Quân Thương đặc biệt học nấu ăn chỉ để làm cho nàng ta thôi, tất nhiên Lâm Lang không tin điều này, bởi vì hần đã từng làm cho nàng ăn. Nhưng nàng ta nói Quân Thương vì học nấu ăn mà chịu không ít khổ cực thì nàng lại tin! Tuy rằng nàng không thường thức được hương vị thực sự, nhưng những món ăn này chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng thấy vô cùng hoàn mỹ, so với tay nghề của Chu tâu tuyệt đối không kém!

Trong lòng Lâm Lang từ từ dâng lên một dòng nước ấm cảm động, trực giác của nàng cho thấy Quân Thương học nấu ăn không phải vì A Từ như lời nàng ta nói, mà là —— vì nàng!

Quân Thương đưa chén cho Lâm Lang, sau đó hần tự mình gấp một miếng Tây Lan Hoa xào lẫn cho vào miệng chậm rãi nhai. Gương mặt tuấn mỹ ung dung thản nhiên khiến cho người ta không thể dời mắt: "Chỉ ăn một món sẽ không cung cấp đủ các chất dinh dưỡng đâu, không có lợi cho sức khỏe!"

A Từ đứng ở một bên nhìn những cử chỉ ấm áp của Quân Thương cùng Lâm Lang, cảm thấy ghen ghét khổ sở trong lòng cuộn cuộn nổi lên - - trước kia, trong mắt Quân ca ca chỉ có Thái Thanh công chúa nàng chấp nhận, nhưng bây giờ trong mắt hần lại là nữ tử không người không quỷ này. Sao nàng có thể cam tâm cho được?

Là vì nàng đã tới chậm sao? không phải khi Quân ca ca rời khỏi Tiên giới nàng không muốn đi theo - - mà chỉ là vì lúc đó nàng ngại cuộc sống ở dưới phạm trần kham khổ...

hiện giờ nàng hối hận rồi!

một màn trước mắt kia giống như một cây kim đâm sâu vào, trong lòng A Từ, không những vậy, nó còn khuấy động kịch liệt, lòng của nàng trong nháy mắt biến thành một mảnh máu thịt be bét!

A Từ nhìn tất cả mọi việc trước mắt, đầu óc ảm ảm nồ tung. Cố gắng lắc lắc cái đầu, đột nhiên nàng ta tiến tới hất mạnh cái bàn lên, chén đĩa trên bàn rơi hết xuống đất vỡ tan tành, thức ăn tung tóe, tạo thành một đồng hồ hỗn loạn.

Ngay khi cái bàn nghiêng đi, Lâm Lang theo bản năng vươn tay đỡ lấy thứ gần với mình nhất, đúng lúc nồi đậu hũ thập cẩm đổ ập xuống, đập mạnh vào tay của nàng, sau đó nước canh nóng cũng dội thẳng vào. Bàn tay mảnh khảnh trắng nõn lập tức đỏ ửng vì bỏng, nàng sững sờ nhìn đồng hồ độn dưới đất, sự việc bất ngờ này khiến nàng ngẩn người không kịp phản ứng!

Sắc mặt Quân Thương âm trầm đáng sợ, cả người bao phủ khí lạnh, ánh mắt lạnh lẽo như băng ngàn năm, lấy tốc độ nhanh nhất phi thân qua nâng tay của Lâm Lang lên. Hắn thấy tay nàng sưng đỏ, lập tức ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm về phía A Từ!

A Từ dưới cái nhìn áp bức của Quân Thương, chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng, toàn thân cứng ngắc như bị một sức mạnh vô hình áp chế, hô hấp khó khăn. Nàng ta run rẩy, trong ánh mắt thoáng hiện ra sợ hãi: "Quân... Quân... Quân ca ca, không... không phải như vậy!"

Mình đã làm cái gì vậy? không ngờ mình lại hất hết thức ăn do chính Quân ca ca làm xuống đất!

Sau khi lấy lại phản ứng, A Từ lại bị chính hành động của bản thân làm cho giật mình hoảng hốt. Lần này thì nàng xong đời rồi, ai cũng không thể cứu nàng rồi!

Quân Thương lạnh lùng nhìn A Từ, ánh mắt thâm trầm, một câu cũng không nói chỉ ôm lấy Lâm Lang đi về phía phòng trong!

"Quân ca ca..." Trong nháy mắt khi Quân Thương cùng Lâm Lang khuất dạng, nước mắt của A Từ không kịp nổi nữa mà tuôn rơi. A Từ biết Quân ca ca không nổi nóng với nàng chỉ là nể mặt cô cô, hắn không muốn đắc tội bà, nhưng giờ phút này nàng lại muốn Quân ca ca nổi giận với mình dù chỉ một chút mà thôi!"

Kể từ khi cô cô đặt cho nàng cái tên A Từ, nàng cũng đã giao phó bản thân mình cho Quân ca ca. Nàng nhận định nam tử lạnh lùng cao ngạo kia chính là phu quân của mình, trong lòng cực kỳ yêu thích hắn! Khi đó nàng nghĩ, xuất thân của nàng có thể coi là không phải từ chính thất, nhưng đối với ân tình cứu mạng của cô cô với Quân Thương thì hắn cũng sẽ đối xử với nàng không quá tệ mới phải, nhưng... đã ngàn năm trôi qua, hắn chưa bao giờ đặt nàng vào trong mắt một chút nào.

Tiểu Bạch nhìn A Từ đang đứng ảo não buồn bực, cũng có chút không đành lòng, hắn tiến lên nói với A Từ: "A Từ cô nương, người quay về trước đi! Đợi Thành chủ bớt giận thì sẽ ổn thôi!"

trên gương mặt kiêu mỹ của A Từ đọng đầy nước mắt, nàng khẽ ngẩng đầu lên, lẩm bẩm hỏi "Tại sao? Tại sao? A Từ không so được với Thái Thanh công chúa, nhưng nàng ta không phải người cũng chẳng phải quý, chẳng lẽ A Từ cũng không thắng được sao? Quân ca ca ở cùng một chỗ với nàng ta sẽ hại Quân ca ca đó!"

Tiểu Bạch hơi nhíu mày, trong mắt thoáng qua vẻ không vui. Suy nghĩ của hắn tuy đơn giản, nhưng hắn cũng biết, tình yêu không phân rõ phải trái lại càng không thể so sánh - - kể cả là Thái Thanh công chúa trước kia hay là Lâm Lang tiểu thư không người không quý hiện giờ, bọn họ cũng chỉ nhận định một chủ tử duy nhất.

Bởi vì cũng chỉ có nàng mới dám vì chủ tử của bọn họ mà tìm tới cái chết... thậm chí còn bị hồn bay phách tán!

Giọng điệu của hắn cứng nhắc hơn hẳn: "A Từ cô nương, hiện tại Thành chủ đang vô cùng tức giận, nếu như người không muốn hồn bay phách tán thì tốt nhất nên quay về đi!"

nói xong, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc xoay người rời đi, bên trong phòng ngủ chỉ còn lại A Từ lệ rơi đầy mặt, cả người tiêu điều không ngừng lẩm bẩm hỏi - - tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Lại nói đến, bàn tay Lâm Lang bị thương được Quân Thương ôm vào trong phòng, trên đường đi Quân Thương đều không nói lời nào đem nàng đặt trên ghế nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ băng bó cẩn thận, chỉ là cả quá trình xử lý vết thương gương mặt hắn vẫn bình tĩnh một câu cũng chưa nói.

Lâm Lang nhìn sắc mặt hắn nặng nề không khỏi có chút thấp thòm, cũng không biết nói cái gì để phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, trong lúc đang suy tư đã thấy hắn băng bó xong thu thập lại đồ vật xoay người muốn rời đi, trong lòng Lâm Lang lập tức quỳnh lên, không khỏi hô: "Người. . . . không sao chứ?" Tay của nàng có hơi sưng đỏ mà thôi, huống hồ nàng cũng không cảm thấy đau đớn, lại nói A Từ chỉ là tâm cơ của một tiểu nữ nhi, mặc dù mang theo địch ý tới cửa, nhưng nàng một chút cũng không hề tức giận.

Chuyện này nàng thấy cũng không có gì to tát, Quân Thương nếu vì vậy mà tức giận, quả thật là không cần thiết !

Quân Thương vừa mới đi đến cửa, liền nghe thấy tiếng la mèm nhũn của Lâm Lang, bước chân liền dừng lại, trầm giọng nói: "Đồ ngốc, chỉ là một bàn đồ ăn, nếu đồ cử mặc nó, dùng tay đỡ làm gì?" Lâm Lang dùng tay tiếp, tỏ rõ đối với thức ăn hắn đích thân làm rất quý trọng, nhưng khi Lâm Lang không

chút do dự vươn tay ra đỡ làm bản thân bị thương, trong lòng hấn dâng lên đau đớn khó chịu !

Lâm Lang bình tĩnh hiểu ra, thì ra hấn là vì nguyên do này mà tức giận! Trong lúc nhất thời nội tâm nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tràn ngập nhu tình nhưng không biết biểu đạt ra sao, trong lòng nàng lần lần dần dần lắng dịu, giọng nói bất tri bất giác liền mềm nhẹ dịu dàng : "Ta chỉ biết những món ăn người làm không thể uống phí hết, ta còn chưa ăn miếng nào !" Lúc ấy, nàng căn bản không nghĩ nhiều như vậy, thấy thức ăn trên bàn bị hất tung, chỉ cảm thấy trong lòng hơi lộp bộp một cái, liền đưa tay ra —— sau đó, trong lòng nàng quả thật nổi lên một tia tiếc hận nhàn nhạt !

Quân Thương nghe xong, giọng điệu không khỏi nhu hòa : "Cũng chỉ là một mâm đồ ăn, nàng muốn ăn món gì, ta lại làm cho nàng là được! Không cần thiết làm mình bị thương ." Nói xong, hấn cũng không quay đầu lại, chỉ nghiêng người lẳng lặng ở trước cửa đứng một hồi, thấy Lâm Lang không trả lời, lại mở miệng, "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều ta còn có việc phải xử lý !"

Lâm Lang vốn đang đắm chìm trong câu nói ôn nhu vừa nảy của hấn "Nàng muốn ăn cái gì, ta lại làm cho nàng là được, không cần thiết làm mình bị thương " chỉ cảm thấy những lời này do hấn nói ra, thật đúng là dễ nghe, vẫn chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên nghe hấn nói còn có chuyện phải làm, liền sững sờ đáp ứng một tiếng, sau đó chợt nhớ ra điều gì, há miệng muốn nói lại thôi, cuối cùng lại chỉ nói: "Vậy người đi nhanh về nhanh !" Nàng thiếu chút nữa đã nói ra bản thân không phải người không phải quý, chỉ là lời đến khóe miệng, trong cổ họng tựa như bị ai chặn lại, thế nào cũng nói không thành lời !

Ai ! Vẫn là quên đi, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu hấn còn việc phải làm, thì chọn ngày khác thích hợp cùng hấn ngồi xuống nói chuyện một chút !

Trong nội tâm Lâm Lang một phen cảm thán, giương mắt nhìn lên đã thấy dáng vẻ Quân Thương đứng ở cửa phòng hồi lâu vẫn chưa rời khỏi, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Người. . . . Không phải có chuyện sao?" Tại sao còn chưa đi?

Quân Thương đột nhiên quay đầu lại, tựa như có kim nén một hơi, trừng mắt đen tuyền sâu thẳm nhìn Lâm Lang hỏi " Sự tình xảy ra ngày hôm nay nàng không có lời nào muốn hỏi ta sao?" A Từ nói những lời đó hấn đều nghe được, mục đích A Từ tìm Lâm Lang hấn tự nhiên cũng biết, chẳng lẽ nha đầu này một điểm thắc mắc cũng không có ? Chẳng lẽ trải qua mấy ngày nay, hấn làm mọi chuyện nha đầu này cũng không để vào trong lòng ? Bình thường nữ tử gặp phải chuyện như vậy chẳng phải tâm trạng sẽ không vui sao? Nha đầu này ngay cả một chút phản ứng cũng không có?

Nhất thời, trong lòng hấn dâng lên một cảm giác thất bại chưa bao giờ có !

Lâm Lang sững sờ: "Hỏi cái gì?" Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, trong đầu lại xoay chuyển vài lần, ý tứ trong câu nói của Quân Thương là đang hỏi mình về A Từ, có gì vướng mắc muốn hỏi hấn !

Trong lòng Lâm Lang không khỏi dâng lên một dòng nước ấm ngọt ngào, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, cười cười, dứt khoát trả lời : "Không có !"

Đôi khi nhìn lại Quân Thương, hai tròng mắt đen của hấn rất nhanh lóe lên một tia mất mát thất bại, trong mắt Lâm Lang lóe lên ý cười vì mưu kế thực hiện thành công, sau đó hài lòng nói: "Người nếu đã lên tiếng hỏi ta, khẳng định là không có gì che giấu lừa gạt ta, còn nếu người không hỏi ta, ta ngược lại sẽ thật sự phải hỏi người cho ta một đáp án rõ ràng !" A Từ ở trong mắt nàng giống như là tiểu hài tử cố tình gây sự, mà sau khi kích động qua đi, đối diện dáng vẻ thâm tình ôn nhu của Quân Thương dành cho nàng, nàng thật sự không đành lòng hoài nghi tình ý của hấn!

Nghe vậy, đôi mắt Quân Thương trong nháy mắt sinh ra vui mừng vô hạn, cả người cũng sáng rỡ phần chần không ít, hấn cao hứng nở nụ cười : " Ừ ! Ngày cũng không sai biệt lắm!" Liền sai bước dài đi ra cửa !

Lâm Lang nhìn bóng lưng hấn biến mất ở ngoài cửa, bên môi giương ra nét cười vui vẻ, sững sờ một lát, nàng nâng bàn tay của mình lên đón lấy từng tia nắng thừa thớt chiếu vào song cửa sổ, nhìn kiểu băng bó vụng về này ngay cả mức độ để coi còn chưa đạt, trên mặt nàng lộ ra biểu tình dở khóc dở cười !

Đây là cái quỷ gì đây ! Móng heo còn không đến nổi khó nhìn như vậy, thôi thôi ! Dù sao cũng là một phần tâm ý của hấn, mình đành mặc kệ nó vậy !

Quân Thương sau khi rời đi, Từ Y nghĩ tới cả buổi trưa mặc dù dọn lên hai bàn thức ăn, nhưng Lâm Lang vẫn chưa nếm được miếng nào, suy nghĩ một phen nhanh tay bưng vài điểm tâm Quân Thương bình thường làm xong còn dư lại đặt ở một bên góc trong bếp, vội bưng tới cho Lâm Lang ăn lót dạ ,hiện tại tâm tình Lâm Lang khá tốt, nhấp vài ngụm nước trà chỉ chốc lát đã ăn sạch sẽ ba đĩa điểm tâm, ăn xong. Nàng suy nghĩ buổi chiều vừa vặn rảnh rồi, hứng thú muốn đi dạo một chút, nhân cơ hội đi gặp Thanh Y bên kia xem tình hình buôn bán tiến triển thế nào, chậm rãi thu thập một phen, cùng Từ Y ra khỏi đại môn !

Vị trí các cửa tiệm đều nằm ở trên đường Tạ gia, trái lại rất thuận tiện để ghé qua . Hợp với mấy gian muốn đổi thành kho chứa hàng, Thanh Y đã tìm vài người nhân phẩm thành thật đáng tin cậy giữ trong cửa tiệm, bọn họ không biết Lâm Lang là chủ nhân đứng phía sau, thần sắc nghiêm túc tận chức tận trách (làm tròn trách nhiệm), nói gì cũng không cho bọn nàng bước vào, đợi Từ Y nói ra thân phận của Lâm Lang, lại nhắc đến tên Thanh Y, bọn họ mới nhường đường cho qua .

Lâm Lang để bọn họ nên làm gì thì làm cái đó , nàng từ tốn đi dạo xung quanh !

Lối vào hậu viện cửa tiệm thoáng cái thông thoáng rộng rãi hơn ,dựa theo tính toán của nàng, có thể dựng vài chuồng ngựa, mua được thớt ngựa về sau có lúc cần dùng. Nàng vòng tới vòng lui trong cửa tiệm quét mắt đánh giá cẩn thận một hồi ,vẫn cảm thấy không gian nơi này quá mức nhỏ hẹp, hỏi thăm vài nơi có trạch viện bỏ hoang dự định mua một tòa , đem ngựa thả ra cho bọn nó có không gian rộng rãi sinh hoạt, góc bên này của gian phòng ốc thì tu bổ lại vài phần, làm chỗ tiếp đãi khách nhân dùng bữa hàn thuyên, về phần mấy gian phòng phía sau dùng để chứa các loại hàng hóa, còn nữa mua

ngựa xong, bác sỹ thú y cũng phải tìm vài người. Hơn nữa chuyện vật vãn xử lý cũng không ít năng phải bố trí mọi việc chu toàn, Lâm Lang vừa hình thành ý tưởng vừa ở trong lòng tỉ mỉ tính toán sắp đặt, bất tri bất giác đã qua hai canh giờ!

Đến khi Lâm Lang cùng Từ Y đi ra khỏi cửa hàng mặt trời đã ngã về tây, sắc trời hôm nay không trong xanh, tầng mây lượn lờ dày cộm nặng nề, khung trời âm u từng chút một tối đi, trên đường Tạ gia vài cửa hàng đều đóng cửa, một trận gió lạnh thổi qua, làm cho người ta cảm thấy tiêu điều lạnh lẽo, thoát nhìn quang cảnh xung quanh vô cùng ảm đạm trống trải.

Lâm Lang còn muốn đi xem xét vài cửa tiệm nữa, Từ Y nhìn trời sắc đã tối, liền ngăn cản nài: "Chờ Thanh Y quay về bẩm báo chúng ta sẽ nắm rõ tình hình buôn bán, nếu đi nữa trước khi trời tối sẽ không kịp về phủ ! Nếu tiểu thư nhất định phải đi, ngày mai hẳn đi cũng được !"

Lâm Lang ngẫm nghĩ một chút cũng cảm thấy hợp lý, liền cùng Từ Y quay về, trong nội tâm Lâm Lang còn đang tính toán một số việc vụn vặt trong cửa tiệm, Từ Y cũng không nói nhiều, trong lúc nhất thời hai người im lặng đi từng bước một, nào ngờ đi một hồi đã đến trước cửa đệ ngọc phường. Lâm Lang giương mắt đã nhìn thấy bên dưới tấm bảng đệ ngọc phường đỗ một cỗ xe ngựa trắng lộng lẫy xa hoa, nhìn kỹ lại là xe thuộc trong cung, nội tâm nàng vừa động, thầm nghĩ, đệ ngọc phường còn chưa khai trương, trong cung sao lại có người tới ? Lại nói trong đệ ngọc phường chỉ có một mình Trịnh Tam thúc quản lý, lẽ như có chuyện ngoài ý muốn không ứng phó được, vừa định tiến lại gần xem xét !

Chỉ là còn chưa cất bước, đã nghe bên trong xe ngựa truyền ra một âm thanh vênh váo cao ngạo : "Tiểu thư của chúng ta hôm nay là đến xem giá y đã hoàn thành đến đâu !"

Một hồi lại vang lên một tiếng nỉm mồm : " Sao lại lằng nhằng lộn xộn như vậy ? Một lát bọn ta còn phải hồi cung, nhanh tay một chút !"

"Các người làm việc kiểu gì mà chậm chạp như vậy, lấy tốc độ này chờ bọn người làm xong giá y, tiểu thư nói không chừng hài tử cũng đã có. . . . ."

Lâm Lang nghe âm thanh liền nhận ra là thiếp thân thị nữ Thái Diên của Diệp Cẩm Huyền, tiểu thư trong miệng nàng ta tất nhiên chính là Diệp Cẩm Huyền, xem ra người trong cung đang ngồi xe ngựa chính là Diệp Cẩm Huyền không thể nghi ngờ!

Nàng nghe tiếng quát mắng lạnh lạnh , trong mắt thoáng qua tức giận, không khỏi nhú chân mày, cất bước đi vào bên trong Chức Ngọc Phường.

"Theo tình hình như vậy, nói không chừng việc này thật đúng là để người nói trúng !"

Lâm Lang vừa đi vừa nói, khi vào cửa liền thấy Thái Diên đang đỡ Diệp Cẩm Huyền đứng ở một bên, câu mắng ấy cứ thế thoát ra khỏi miệng, mà Diệp Cẩm Huyền một thân xanh nhạt bó thắt lưng váy dài, bên hông đai lưng màu trắng làm nổi bật lên vòng eo thon không đầy một nắm tay, phục sức trên đầu đều là màu trắng thuần. Cả người cùng thường ngày trang phục sắc sỡ lộng lẫy khác nhau khá lớn, thoát nhìn sắc mặt càng thêm suy yếu, tiêu tụy không chịu nổi, mặc dù chăm chút bồi phần cũng không che giấu được vẻ tái nhợt mệt mỏi, mà bóng dáng Trịnh Tam thúc gù lưng rũ mắt khom lưng đang cầm một giá y đỏ thắm đứng ở trước mặt hai người.

Diệp Cẩm Huyền kể từ khi vào cung, Triệu Tề trừ yêu cầu nàng dựa theo hần an bài về y phục, còn những mặt khác đều theo ý nàng, chẳng những theo như yêu cầu của nàng để cho thiếp thân thị nữ Thái Diên vào trong cung hầu hạ, còn để Chức Ngọc Phường vì nàng may giá y, nhưng lại không cho phép nàng xuất cung. Hôm nay nàng thật vất vả mới cầu xin Triệu Tề để cho nàng xuất cung về thăm nhà một chuyến, mới có thể đến Chức Ngọc Phường xem qua giá y làm đến đâu !

Chức Ngọc Phường từ trước đến giờ tự cho là thanh cao, trước kia còn ở Diệp phủ muốn bọn họ làm y phục cho nàng nhưng họ lại không chút khách khí cự tuyệt, nhớ tới ngày đó nàng bị tể ngã trong tiệc sinh nhật của tiện nhân này mà nàng ta cư nhiên mặc y phục do Chức Ngọc Phường may ra, trong nội tâm nàng phần hận không dứt, lần này nàng chính là cố ý mang theo Thái Diên đến trút giận .

Lúc này, nàng nhìn thấy Lâm Lang thì hết sức kinh ngạc, sững sờ qua đi, trong mắt phần hận lại như lưỡi dao sắc bén phá vỡ không khí hướng Lâm Lang đâm thẳng tới: "Bản tiểu thư thế nào, tự có hoàng thượng làm chủ, còn chưa tới phiên người nói! Người chỉ cần quản tốt bản thân, chớ đến lúc đó bụng to lên muốn khóc cũng không có chỗ khóc!" Nàng không phải là kẻ ngu, trong giọng nói Diệp Lâm Lang mang theo nồng đậm châm chọc nàng chưa thành hôn đã cả ngày ở lại trong hoàng cung, nhưng người không phải cũng giống ta sao ? Vãng Sinh thành chủ còn không phải là mỗi ngày ở Ngọc Lâm uyển hay sao?

Vốn dĩ Diệp Cẩm Huyền biết được chuyện bí mật của Triệu Tề ,nên bị Triệu Tề lạnh lùng đe dọa, nói rõ nếu nàng dám tiết lộ chuyện này ra ngoài sẽ để cho trên dưới Diệp gia không ai được sống yên tĩnh thu tài sản giết kẻ phạm tội, càng sẽ để nàng muốn sống không được, muốn chết không xong, nếu nàng ngoan ngoãn giữ kín bí mật, mặc dù không ngồi lên được vị trí hoàng hậu, nhưng lại có thể ban cho nàng danh hào quý phi, Diệp gia tự nhiên cũng sẽ được chiếu cố !

Diệp Cẩm Huyền đánh giá một lượt toàn thân mình đầy dấu vết nhếch nhác dơ bẩn, tự biết việc đã đến nước này, gả cho Vãng Sinh Thành chủ là tuyệt đối không có khả năng, nếu còn làm trái ý Triệu Tề, chỉ sợ thật sẽ chết không nơi chôn thân, liền nhất nhất đồng ý, nhưng nàng đáp ứng Triệu Tề cũng không phải là lo sợ Diệp gia gặp tai họa gì, hôm nay nàng rơi vào tình cảnh này, Diệp Lâm Lang chính là kẻ đầu sỏ gây nên, ngay cả Tô phu nhân cũng không thể trốn thoát trách nhiệm, nếu không phải Tô phu nhân kêu nàng vào cung tìm Triệu Tề xin ngự y nàng làm sao sẽ trở thành món đồ chơi của Triệu Tề? Nhớ tới Triệu Tề luôn nhục nhã nàng, đơn giản là sống không bằng chết ! Thế nhưng nàng lại không thể nói với bất kỳ ai, chỉ có thể yên lặng chịu đựng !

Khi nàng bị dày vò trong địa ngục, thì cả đời này định sẵn đã bị phá hủy, trong khi nhìn thấy Tô phu nhân cùng Diệp Lâm Lang vui mừng tự tại còn sống, nàng càng nghĩ càng không cam lòng ! Nàng cầu xin Triệu Tề phái ngự y đến chẩn bệnh cho Tô phu nhân, mà nàng cũng dặn dò những ngự y kia len lút dùng chút thuốc, khiến gương mặt Tô phu nhân vĩnh viễn không khá lên, mọi chuyện đúng theo ý nàng, trên mặt Tô phu nhân thật sự lưu lại vết sẹo!

Không nên trách Diệp Cẩm Huyền nàng ác độc, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý từ xưa đến nay không bao giờ sai, mà nàng vốn cũng không phải là

người thiện lương, nếu không ngày đó nàng cũng sẽ không đẩy Tạ Hoàng Thanh ngã xuống Lạc Hoa lâu!

Từ Y vừa nghe, trong lòng thoáng dâng lên tức giận, trong mắt hàn quang hiện ra: "Người không được nói xằng nói bậy, ngậm máu phun người!" Thanh danh tiểu thư há là thứ người như người có thể tùy tiện tổn hại?

Diệp Cẩm Huyền bị hơi thở âm hàn phát ra từ Từ Y tập kích, chỉ cảm thấy lòng bàn chân từ từ dâng lên một cỗ khí lạnh, thân thể không khống chế được liên lung lay sắp ngã, mười ngón tay trắng bệch vội túm lấy cánh tay Thái Diên, ngửa đầu "Ha ha" cười to hai tiếng, dữ tợn cất tiếng: "Văng Sinh Thành chủ mỗi ngày ngủ lại Ngọc Lâm uyển, người nghĩ mọi người đều là kẻ ngu sao?"

Lâm Lang đưa mắt dò xét Diệp Cẩm Huyền một cái, hai tròng mắt bình tĩnh, nàng nhắc chân bước tới đỡ Trịnh Tam thúc vịn khom người đứng lên nói: "Ngọc Lâm uyển quá lớn, chủ tớ chúng ta ở không hết, vừa lúc Thành chủ muốn thuê phòng, liền an bài một sân viện cho Thành chủ —— bản tiểu thư quang minh chính đại bàn việc kinh doanh giữa chủ nhà và người thuê mà thôi, sao có thể xứng cùng Diệp tiểu thư so sánh?" Mấy ngày trước sắc mặt Diệp Cẩm Huyền còn hồng nhuận phon phớt, thân Khang thể kiện, nhưng chỉ ngần ngừ mấy ngày dĩ nhiên đã trở nên suy yếu tái nhợt, Lâm Lang có chút không hiểu!

Diệp Cẩm Huyền nghe xong, trong mắt phần hân lóe lên ánh sáng lạnh, có chút cuồng loạn mà nói: "Người cho ta nguyện ý ở lại trong cung sao? Ta chỉ là một tiểu nữ tử, hoàng thượng chỉ danh muốn lâm hạnh ta, muốn ta làm bạn giá [1], ta có biện pháp gì?"

[1] làm bạn, bầu bạn với hoàng thượng

Diệp Cẩm Huyền vừa nói xong, trong mắt lộ ra một trận hoảng sợ: Triệu Tề căn bản không phải là người, hẳn chính là ma quỷ, thế nhưng hẳn lại chiếm giữ địa vị chí cao vô thượng, hẳn nói muốn người nào, ai có thể phản kháng? Biết rõ phải chết, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đem mình dâng lên!

Đừng xem nàng hiện tại sống trong vinh hoa phú quý, ở trong mắt người ngoài phong quang (nở mày nở mặt) không dứt, trên người của nàng đã sớm chôn vùi vết thương, không có một da thịt hoàn hảo, nói không chừng ở một khắc nào đó chịu đựng không nổi sẽ thật sự ngã xuống!

Lâm Lang nghe xong lời nói của Diệp Cẩm Huyền, trong lòng cả kinh!

Diệp Cẩm Huyền không phải vẫn luôn muốn gả cho Triệu Tề sao? Hôm nay có thể như ý nguyện ở cùng Triệu Tề, nàng còn có gì không hài lòng? Tại sao nghe vào tai dường như hàm chứa sự bất lực cùng sợ hãi?

Lâm Lang chưa hề mở miệng, chỉ nghe Từ Y lạnh nhạt nói: "Cầu nhân được nhân, Diệp đại tiểu thư còn điều gì không hài lòng cũng không nên tham lam quá mức? Nói không chừng đại lễ phong hậu sắp tới!"

Diệp Cẩm Huyền nghe tới đó, chuyển con mắt nhìn về phía Lâm Lang, thoáng ánh lên tia hưng phấn ác độc nở nụ cười nói: "Phong hậu? Hoàng hậu sợ là thuộc về người khác." Nàng nói đến câu này, bỗng nhiên ngậm miệng, quay đầu lại nhìn sắc trời một cái, mâu quang từ từ bình tĩnh lại, sau đó mỉm cười vui vẻ, âm thanh hòa hoãn hướng tới Lâm Lang: "Mặc kệ thế nào, ta và người dù sao cũng là tỷ muội, vườn Ngự Uyển thâm sâu, ra ngoài một chuyến thật không dễ, hậu cung của hoàng thượng chỉ còn lại một phi tử là ta, cũng rất tịch mịch. A! Đúng rồi, hoàng thượng đã ban phong hào, ít ngày nữa sẽ làm lễ sắc phong, cũng vì ta người đã hạ lệnh cho Chức Ngọc Phưởng làm giá y, hôm nay ta chính là đến xem giá y ——" nhắc đến giá y, trên mặt nàng lộ ra thần sắc đặc ý hồng hào, "Hoàng thượng sai người từ Tùng Giang chuyển gấm vóc thượng hạng tới, bên trên rủ xuống châu ngọc dùng các loại vỏ sò trân châu đá quý khảm thành, thêu hoa toàn bộ đều dùng chỉ kim tuyến, kỹ thuật thêu thượng thừa tinh mỹ không cần phải nói, là do Trịnh lão sư phó tự mình thêu —— Trịnh lão sư phó mới vừa nói đến giá y! Bao nhiêu tiền đây?"

Thân giá y xa hoa lộng lẫy giá trị xa xỉ, điều duy nhất khiến nàng hài lòng hôm nay chính là thân giá y trước mắt, nếu có thể dùng nó áp chế nhuệ khí của Lâm Lang, nàng là cầu cũng không được!

Trịnh lão sư phó mặt không chút thay đổi nói: "Một vạn tám ngàn lượng!"

"A! Là một vạn tám ngàn lượng sao. . . . ."

Chỉ thấy Diệp Cẩm Huyền nói xong, liếc nhìn Thái Diên, Thái Diên tiếp nhận ánh mắt từ Diệp Cẩm Huyền, lập tức tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư của chúng ta trời sanh tính tiết kiệm, không cần phải phô trương, lãng phí quá mức, giá y bình thường là được, nhưng hoàng thượng đã nói bởi vì thiên mệnh không thể trái, không muốn tiểu thư chịu uất ức, dứt khoát cấp cho tiểu thư những điều tốt nhất!"

Lâm Lang không có chen vào nói, cũng ý bảo Từ Y không cần xen vào, đôi mắt hàm chứa nụ cười nhìn một đôi chủ tớ đắc ý biểu diễn

Ngụ ý trong lời nói Diệp Cẩm Huyền hôm nay đã rõ ràng để lộ ra ba tin tức: một, nàng ta sẽ không trở thành hoàng hậu; hai, ở lại trong cung hầu hạ Triệu Tề cũng không phải là nàng ta mong muốn! Ba, nếu như nàng không có đoán sai, vị trí hoàng hậu hẳn là Lâm Lang nàng!

Đã như vậy, nàng không rõ Diệp Cẩm Huyền xem thân giá y có gì tốt mà khoe khoang?

Chỉ thấy lúc này Diệp Cẩm Huyền nghe Thái Diên nói xong, trong mắt mang theo dương dương tự đắc khiêu khích nhìn Lâm Lang, phảng phất như muốn nói: coi như người về sau thành hoàng hậu, ở trong lòng hoàng thượng ta chiếm vị thứ nhất!

Lâm Lang vừa định mở miệng, liền nghe Trịnh Tam thúc tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư cũng là đến nhìn giá y sao? Tiểu thư giá y ở chỗ này, còn thiếu một khâu cuối cùng thì hoàn tất." Trịnh Tam thúc nói xong, từ trong quây hàng mang ra một hộp vuông bằng gỗ từ đàn khắc hoa, trên cái hộp chạm trổ tinh tế các loại hoa cỏ, thoạt nhìn thập phần trang trọng quý khí nhưng không mất đi nét tao nhã, chiều ngang bằng cánh tay người, chiều dài ước chừng bằng hai cánh tay người, hẳn cẩn thận nâng ra đặt ở trên quây, nhẹ nhàng mở ra, lộ ra y phục đỏ bên trong rực rỡ đến chói mắt hoa lệ kiêu sa!

Lâm Lang nghe lời nói Trịnh Tam thúc thì hơi sững sờ, chỉ đơn giản nghĩ là Trịnh Tam thúc đang giữ thẻ điện cho nàng, tiếp sau liếc mắt nhìn thấy chiếc hộp lớn trên quầy, liền nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên cùng Quân Thương gặp mặt —— nhìn cái hộp thôi đã trị giá trên vạn lượng bạc, chớ nói chi là y phục lông lầy bên trong !

Quả nhiên, khi Trịnh Tam thúc vừa mở ra, giá y đồ rực rỡ mềm mại thật sáng chói lại nhẹ nhàng nhưng vừa nhìn lại có vẻ rất trang trọng là bộ y phục kiểu điểm đốm yêu liên hấp dẫn tầm mắt mọi người trong tiệm .

Y phục là bộ váy làm từ mười hai tấm vải, chín con phượng hoàng giương cánh muốn bay dường như có thể biến hóa đủ loại tư thế, nhìn kỹ mới phát hiện phía dưới là ty tuyến (sợi tơ ; tơ tằm) màu sắc rực rỡ thêu thành, phía trên lại dùng cùng ty tuyến màu sắc giống nhau cỡ chừng hạt gạo trần châu bảo thạch từng viên một khâu chuỗi lại, khó có được chính là kích cỡ hạt châu cũng giống nhau

Trịnh Tam thúc cười ha ha nói: "Những bảo thạch này đều do Thành chủ sai người sưu tập từ các nơi về, trần châu ở Nam Hải, Lam Bảo Thạch Hồng Bảo Thạch ở Phan Bang , còn mấy viên Ngọc Châu Tử là từ phía bắc Tuyết Sơn vận chuyển xuống, cũng được xem là cực phẩm bảo thạch đều là từ thiên nhiên tinh khiết hình thành, ngoài ra còn có một bộ y phục được may bằng chất liệu vải làm từ giao tiêu (**) --- thứ trong ngành may mặc được xưng là vật liệu chỉ có trong truyền thuyết, các đường may đều cùng như chất liệu vải, đều là giao tiêu làm thành . . "

(**) chất liệu từ da cá mập

Chúng kiến sắc mặt Diệp Cẩm Huyền ngày càng đen như đáy nồi , Trịnh Tam thúc càng nói càng hăng hái, giá y của tiểu thư một hạt châu không chừng liền so với toàn bộ giá y của Diệp Cẩm Huyền còn đáng tiền hơn nhiều, vậy mà dám ở trước mặt tiểu thư khoe khoang phách lối, đây không phải là tự làm bản thân mất mặt sao?

Diệp Cẩm Huyền run rẩy siết chặt bàn tay, dường như chịu rất nhiều đả kích, trong mắt thật sâu bùng lên ghen ghét giống như là nhiều đốm lửa hợp lại xông thẳng bắn tới Lâm Lang, Lâm Lang không biết là cô ý hay thực sự không cảm giác được hận ý ngày càng đậm của Diệp Cẩm Huyền hướng tới mình, vẫn chăm chú phối hợp với Trịnh Tam thúc hỏi cái này hỏi cái kia !

Thân thể Diệp Cẩm Huyền hình như lung lay hai cái, mắt tròn ngược nhưng không ngắt đi, Thái Diên vội vịn nàng hô: "Tiểu thư, tiểu thư. . . . ." Thấy Diệp Cẩm Huyền nhìn về phía nàng, con ngươi lập lòe, sợ hãi nói: " Tiểu thư, chúng ta nên hồi cung !" Tiểu thư đi lấy giá y lại chặt vật mất mặt nhiều lần như vậy, hơn nữa tài lực của phu quân người ta tiểu thư cũng không sánh bằng, đợi tiếp nữa, nàng không dám cam đoan tiểu thư sẽ nhịn không được tại chỗ mà nổi giận !

Diệp Cẩm Huyền chợt bừng tỉnh, vội vã quét mắt về phía giá y trong hộp gỗ từ đàn một cái, miễn cưỡng nở nụ cười hướng Lâm Lang nói: "Hôm nay thời gian không còn sớm, ta phải trở về cung ! Dù sao tỷ muội hàn huynh, ngày sau có thời gian nên vào cung ghé thăm ta, tán gẫu với ta, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội tiếp tục duyên tỷ muội !" Triệu Tề đã nói cho nàng biết, nàng không phải là người có thiên mệnh hoàng hậu, thiên mệnh hoàng hậu chính là Diệp Lâm Lang, hẳn mong nàng đối xử ôn hòa với Lâm Lang ,hi vọng quan hệ giữa nàng với Diệp Lâm Lang được cải thiện khá hơn, nếu có cơ hội tốt nhất nên nghĩ cách dẫn nàng vào trong cung —— đây cũng là một trong những nguyên nhân Triệu Tề cho phép nàng ra ngoài !

Chỉ là nàng thấy Lâm Lang liền hận không thể nhào tới ăn thịt lóc da nàng ta, sao có thể trưng ra vẻ mặt ôn hòa lấy lòng Lâm Lang? Cho nên lần xuất cung này cũng không có tới cửa cầu kiến, không ngờ thật là oan gia ngõ hẹp, lại còn không hẹn mà chạm mặt .

Vốn tưởng rằng dựa vào giá y có thể lấy lại chút thẻ điện, lại không biết tác dụng ngược lại, ha ha. . . . . Trong lúc nhất thời, lòng nàng trùng xuống như mất hết hy vọng !

Chỉ là, nàng sẽ không dễ dàng nhận thua ! Dù có xuống Địa ngục, nàng cũng phải kéo tiện nhân này theo, Triệu Tề là người tàn nhẫn nham hiểm, rơi vào trong tay của hắn, Lâm Lang này kết quả nhất định sẽ không tốt hơn nàng bao nhiêu. . . . . Hãy chờ xem ! Nàng nhất định sẽ không để cho Lâm Lang gả cho Vãng Sinh Thành chủ!

Diệp Cẩm Huyền vị vị sâu xa nhìn Lâm Lang một cái, quay sang nói với Thái Diên: "Thái Diên, thời gian không còn sớm, chắc hẳn hoàng thượng đang sốt ruột chờ bản cung, chúng ta hồi cung !" Thái Diên nghe lệnh vội đáp ứng một tiếng, đỡ nàng ta đi ra ngoài, Diệp Cẩm Huyền lúc ra cửa trong lúc lo lắng nâng bàn tay, ống tay áo rơi xuống, lộ ra vết máu và bầm tím ứ đọng trên cổ tay.

Lâm Lang thấy vậy, đôi mắt chợt lóe —— đêm đó ở trong cung, Lý Nguyên Dịch dùng chân găm bọc trên thân nữ tử mỏng lớn vết thương thoáng hiện lên ở trong đầu.

Nàng theo bản năng xoay người, đi về phía trước hai bước, rồi đành dừng lại, xuyên thấu qua màn cửa, nàng nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền được Thái Diên đỡ lên xe ngựa

Từ Y tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư, sao vậy ?"

Mâu quang Lâm Lang trầm tĩnh , quay đầu lại nói: "Không có gì !"

Nhớ tới Diệp Cẩm Huyền lúc gần đi để lại ánh mắt ý vị thâm trường, trong lòng nhất thời Lâm Lang dâng lên một trận lo lắng cùng bất an !

Lâm Lang và Từ Y lại cùng Trịnh Tam thúc nói chuyện một hồi, lúc quay về viện sắc trời đã không sai biệt lắm tới đen như mực, Trịnh Tam thúc không yên tâm, nhất định phải đưa hai người đưa trở về, hai người một là quý, một là nửa người nửa quý, làm sao lại sợ trời tối ? Chỉ là từ chối tới từ chối đi, Trịnh Tam thúc cố chấp muốn đưa về thấy hai người bình an mới an lòng, các nàng thăm nghĩ nếu không để hắn đưa về, sợ là hắn cả một đêm đều ngủ không yên ổn, đành phải đồng ý .

Trịnh Tam thúc đưa hai người đến Ngọc Lâm uyển, Lâm Lang yêu cầu Trịnh Tam thúc ở Ngọc Lâm uyển ngủ lại, Trịnh Tam thúc nhất quyết không chịu, Lâm Lang chỉ có thể mặc chiếc xe ngựa dần đi xa mang theo Trịnh Tam thúc quay trở lại Chúc Ngọc Phường! Lâm Lang cùng Từ Y đi trước tới chỗ Lăng phu nhân, một đường thẳng hướng tới Vân Đình quán, chỉ là vừa bước đến lối đi giữa Vân Đình quán cùng đại sảnh Hiên Viên đường, liền nghe được tiếng ồn ào truyền ra từ trong Hiên Viên đường!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Gió đêm lạnh lẽo, chỉ nhìn thấy vài ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời, tối nay Ngọc Lâm uyển ở dưới màn đêm u ám tựa như một bức tranh thủy mặc màu mực đậm càng làm nó trở nên thâm trầm tĩnh mịch.

Đang lúc Lâm Lang đứng ở giữa lối đi của Vân Đình quán cùng Hiên Viên đường, ngẩng đầu phóng tầm mắt hướng Hiên Viên đường. Vào ban ngày nhìn Hiên Viên đường cũng không cảm thấy có chỗ nào hơn người, lúc này nhìn kỹ chỉ cảm thấy cả kiến trúc mở ra một không gian thập phần rộng lớn nhưng lạnh lẽo, trong bóng tối như có một luồng khí tức băng lãnh gào thét xông phá ra, bức tường cao ẩn ẩn lộ ra ngọn đèn lơ mơ càng khiến cho tòa kiến trúc này tăng thêm một cổ hơi thờ thần bí đầy áp lực.

Lúc này, loáng thoáng nghe thấy tiếng nữ tử khóc lóc kể lể lướt qua tường cao cách trở, âm thanh theo gió đưa đẩy truyền vào trong tai Lâm Lang!

Lâm Lang nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, chỉ cảm thấy âm thanh kia đứt quãng, giống hệt với tiếng của A Từ, vào lúc này đang hàm chứa tức giận mang theo tiếng khóc nức nở nói gì đó, nghe một hồi lâu, nhưng cũng không nghe rõ thành một câu hoàn chỉnh, Lâm Lang ngẫm nghĩ một chút, sau đó cất bước hướng tới Hiên Viên đường!

Hôm nay, chuyện ban ngày tuy nói nàng không trách A Từ, đó là nàng đứng ở góc độ xét thấy tâm tính A Từ tuy không có ý tốt nhưng cũng không phải người có tâm địa ác độc, nhưng Ngọc Lâm uyển là chỗ ở của nàng, mà A Từ lại nhiều lần tới quấy rối trong lòng nàng cũng cảm thấy phiền chán; còn nữa, thật sự nàng cũng không muốn chứng kiến A Từ cả ngày quần quýt lấy Quân Thương.

Từ Y muốn đuổi theo, cước bộ Lâm Lang dừng lại, hướng nàng cất tiếng: "Ta tự mình đi xem một chút, ngươi cứ trở về trước đi!" A Từ cùng Quân Thương quan hệ không tầm thường, lỡ như lúc này phát sinh chuyện không êm đẹp quá nhiều người biết cũng không tốt, còn có nguyên nhân khác là nàng muốn giáp mặt nói chuyện rõ ràng với A Từ, cũng là muốn giữ lại chút thể diện cho nàng ta.

Từ Y nghe vậy, chỉ đành phải đồng ý nói: "Dạ!" Nàng nhìn thấy Lâm Lang đi vào, trong lòng có chút không yên đuổi theo hai bước: "Tiểu thư, lỡ như có chuyện gì, ngươi cứ dùng thuật pháp gọi chúng ta!" Vãng Sinh Thành chủ đối xử với bất kỳ kẻ nào đều là bộ dáng xa cách lạnh lùng, nữ tử ôm cánh tay Thành chủ, chắc hẳn cũng có tài ăn nói, một mình tiểu thư đi vào đó, nàng quả thật không yên tâm.

Lâm Lang quay đầu lại cười cười: "Ta biết rồi!" trải qua mấy ngày nay Thanh Y Từ Y đối với nàng rất trung thành cùng hết sức tận tâm, phần chân tình này phát ra từ đáy lòng nàng có thể cảm nhận được.

Lúc này, tầng mây dày cộm che khuất ánh sáng của mặt trăng, trong sân viện Hiên Viên đường rộng lớn tối đen như mực, chỉ có hướng phía nam trong thính đường đèn dầu sáng rõ, Lâm Lang nhẹ nhàng bước liên tục trực tiếp xuyên qua Hiên Viên đường rộng lớn, hướng nơi ánh đèn lập lòe trong đại sảnh từng bước lại gần.

Càng đến gần đại sảnh, giọng nói của A Từ phát ra càng rõ ràng, chợt một câu chất vấn tràn đầy tức giận truyền đến, Lâm Lang ngây người dừng cước bộ—— “ Trước kia, Quân ca ca thích Thái Thanh công chúa, thua trên tay Thái Thanh công chúa, ta cam tâm tình nguyện, ai bảo ta không có xuất thân cao quý như nàng, không có nhan sắc xinh đẹp diễm lệ như nàng? Nhưng mà, nữ tử tên là Lâm Lang kia, chỉ là một kẻ người không ra người quý không ra quý, nàng ta có điểm nào hơn ta chứ? Thua bởi nàng, ta không cam lòng. . . . . Làm sao Quân ca ca có thể cùng nàng ở chung một chỗ? Tại sao có thể ở cùng với nàng. . . . . nàng ta sẽ liên lụy Quân ca ca mà thôi!

A Từ tê tâm liệt phế thét lên từng chữ một, kinh động đàn chim đậu trên nhánh cây trong Hiên Viên đường, vài con chim tước giang rộng cánh lao lên trời.

Lâm Lang cảm thấy trong lúc nhất thời mọi thứ bốn phía dường như biến mất, toàn thế giới vô cùng trống trải, chỉ còn thừa một mình nàng cô độc đứng giữa trời đêm gió lạnh, lúc này lỗ tai của nàng phá lệ vô cùng nhạy bén, lời A Từ nói truyền vào trong tai nàng không sót một câu, chấn động thật sâu thẳm kinh lẫn trái tim của nàng --- ----

A Từ nói nàng là một kẻ người không ra người quý không ra quý? A Từ biết nàng là nửa người nửa quý, như vậy Quân Thương thì sao? Quân Thương tất nhiên đã biết! Thì ra, chuyện mà nàng luôn lo lắng giấu kín đã lâu, tùy tiện một con tiểu hồ ly cũng biết, Quân Thương há lại không biết? Hẳn biết nàng là nửa người nửa quý, tại sao còn ở cùng với nàng?

Thật sự là bởi vì yêu sao?

Âm thanh A Từ lần nữa truyền đến: "Quân ca ca, huynh thích nàng chỉ bởi vì nàng cũng thích ăn canh đậu hũ, sở thích cùng Thái Thanh công chúa giống nhau phải hay không? Quân ca ca chỉ coi nàng là thể thân của Thái Thanh công chúa, chỉ coi nàng như một đồ chơi giải buồn đúng không?"

"A Từ cũng có thể ăn canh đậu hũ, là thật, Quân ca ca không tin, ta có thể ăn cho huynh xem!"

"Một ngàn năm rồi, đã một ngàn năm trôi qua, Thái Thanh công chúa rồi đi đã lâu như vậy, huynh tại sao tình nguyện thích người khác, cũng không thích A Từ chứ?"

"A Từ không muốn về Thần Nữ phong, đừng đưa ta trở về. . . . ."

Lâm Lang nghe A Từ khò sò kêu gào, trong lòng chấn động khiến cho thân thể này không chịu nổi lung lay hai cái --- -----

Hóa ra, trong lòng hấn ái mộ chính là một nữ tử tên là Thái Thanh công chúa, thì ra là nữ tử này cũng thích ăn canh đậu hũ?

Nhưng mà hấn ở cùng với mình, thật là vì nguyên nhân này sao?

Chỉ là suy nghĩ đến điều này, Lâm Lang liền thấy trong thân thể mỗi lần hít thở đều không thông đau đớn tột độ, nàng cảm giác tình cảm của mình dành cho Quân Thương chưa từng giống như giờ khắc này rõ rệt như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy, nàng không thể không thừa nhận không có hấn nàng sẽ rất khổ sở trái tim như thiếu mất một góc —— Lâm Lang thầm nghĩ, thật ra ngoài mặt nàng luôn lưỡng lự bài xích, mà trong trái tim nàng đã sớm yêu nam nhân bá đạo lại ôn nhu này!

Trong nhất thời, nàng mơ hồ thấy được Quân Thương đang ở trước mắt nàng, nhìn hấn một thân khí phách chí tôn cùng với ánh mắt ôn nhu, nồng tình mật ý, nhu tình như nước nhìn vào trong linh hồn nàng --- ----- ánh mắt một người tuyệt đối không thể nguỵ tạo. Bỗng nhiên, nàng lại nghĩ tới từ khi quen biết hấn tới nay, Quân Thương luôn sủng ái che chở nàng, còn có ngày trước những chuyện bị nàng tận lực xem nhẹ toàn bộ đều như tranh vẽ sống động lù lợt kéo tới thoáng hiện trước mắt, trong đêm đen yên tĩnh giờ phút này những kí ức đó càng trở nên rõ ràng, không chút nào báo trước xâm chiếm mọc rễ trong tâm trí nàng. Trong lòng Lâm Lang chợt dâng lên áy náy nồng đậm, nhiều ngày qua chung đụng, Quân Thương rõ ràng là yêu mình! Chỉ là vài câu nói không đáng tin thốt ra từ miệng kẻ khác, nàng sao lại dễ dàng hoài nghi tấm chân tình của hấn?

Hấn biết nàng nửa người nửa quỷ vẫn như cũ lựa chọn ở cạnh nàng, đã chứng minh hết thảy --- ----- nếu không, ai dám lấy sinh mệnh bản thân ra đùa giỡn?

Lâm Lang giờ tay lên đặt trước ngực cảm nhận, nơi đó có một trái tim, cũng không phải thật sự thuộc về mình, nhưng nàng lại nghe được tiếng nhịp tim mình đập mạnh liệt!

Người đang lo lắng chuyện gì? Người sợ hãi cái gì? Người ở đây do dự cái gì? Người lại đang mong đợi điều gì chứ?

Tình cảm sâu đậm như dòng nước lũ cuộn cuộn không kiềm được ào ạt trào ra, nàng nghe A Từ từng câu từng chữ bộc bạch, nàng không muốn nghe, lại rồi đi không được, nàng cảm thấy rất tức giận, lý trí nói cho nàng biết Quân Thương nhất định là yêu nàng, nhưng nàng lại sợ nghe được Quân Thương nói --- ----- “Không sai, ta cùng Lâm Lang ở chung một chỗ đều bởi vì nàng cũng thích ăn đậu hũ, ta chỉ xem nàng là thể thân của Thái Thanh công chúa, là một món đồ chơi tiêu khiển khi ta nhớ nàng ấy”.

Nếu như từ trong miệng hấn thốt ra lời nói lạnh lùng tàn nhẫn đó, nàng không biết mình còn có thể đủ kiên cường không quan tâm mà vượt qua sống tiếp?

Hồi lâu, trong sân chỉ còn tiếng gió gào thét, Lâm Lang nhìn ánh sáng leo lắt cách đó không xa, dần dần phục hồi tinh thần lại. Nàng nghe được trong thính đường truyền ra tiếng khóc nức nở của A Từ —— trần ngập thể lương làm cho người ta thương tâm, làm cho người ta khổ sở, làm cho lòng người đau nhức!

Bỗng nhiên, nàng nghe được Quân Thương lên tiếng, âm thanh kiên định đầy khí phách hữu lực của Quân Thương tựa như mang theo ánh sáng thuần khiết chói lóa cuốn sạch hắc ám quanh thân nàng, hấn nói: "Người ta yêu chính là Thái Thanh công chúa, là Diệp Lâm Lang, cũng là Tạ Hoàng Thanh, từ đầu tới cuối, những người này đều là cùng một người A Lang ——"

Trái tim Lâm Lang dường như muốn thốt lên tới cổ họng —— Quân Thương nói hấn từ đầu chí cuối nữ tử mà hấn yêu đều là một người, là Tạ Hoàng Thanh, là Diệp Lâm Lang, là A Lang. . . . . Nhưng Thái Thanh công chúa là ai?

Chẳng lẽ là . . . . .

Lâm Lang phản ứng kịp đồng thời bên trong truyền đến âm thanh không dám tin của A Từ: "Không thể nào! Thái Thanh công chúa đã nhảy xuống Chuyển Luân (1), một thân tiên nguyên (2) tiêu tan ở bên trong hoàng tuyền (suối vàng), làm sao có thể giữ được nguyên vẹn ba hồn bảy vía? Sao có khả năng luân hồi chuyển thế?"

(1) nghĩa đen là bánh xe xoay chuyển // đại khái có thể hiểu là đầu thai

(2) gốc tiên

Nghe được những lời khó tin mơ mơ hồ hồ của A Từ, Lâm Lang cảm thấy chung quanh tĩnh mịch tàn lụi tất cả dường như đang phục hồi sinh lực sống lại, lòng nàng tràn ngập vui sướng không thể tả. Thì ra không chỉ Tạ Hoàng Thanh và Diệp Lâm Lang là nàng, ngay cả Thái Thanh công chúa, cũng là nàng, ba cái tên này đều là nàng!

Giọng nói nhàn nhạt của Quân Thương truyền đến: "Lang Nhi là nữ nhi được sủng ái nhất của Đại Đế Huyền Vũ, Huyền Vũ Đại Đế có thể nào thờ ơ mặc mình nàng trong hồng trần luân hồi chứ ? Khi Lang Nhi nhảy xuống Chuyển Luân, trước khi tiền nguyên vẫn chưa biến mất, đại đế Huyền Vũ đã dùng ánh sáng Ngân Hà cô đọng dệt thành một sợi thừng trôi hồn cho nàng, cột chặt ba hồn bảy vía của nàng lại với nhau để không bị tan biến mất " .

Bên trong sảnh truyền đến cười nhạt của A Tử: "Nói như vậy, Quân ca ca rồi đi Tiên giới lưu lại nhân gian, thậm chí bị tước bỏ tiên tịch (**) cũng nhất quyết không chịu quay về, cũng là vì nàng sao ?"

(**) Tiên tịch ở đây có nghĩa là chứng nhận thuộc về cõi tiên, giống như hộ tịch ấy.

"Không sai ! Lang Nhi ở trong Luân Hồi, số mạng ta và nàng đã định sẵn thành phu thê bảy kiếp !" giọng điệu Quân Thương tràn đầy kiên quyết mang theo thỏa mãn bình thản, " thời điểm Lang Nhi nghịch chuyển luân hồi đã từng nói, cho dù là nghịch thiên, nàng cũng sẽ không gả cho Cửu Trọng Thiên Thượng ! Lang Nhi lúc trước vì ta mà cả hồn phi phách tán cũng không sợ, ta còn sợ cái gì ? Hiện tại, nàng chỉ là tạm thời quên mất kí ức, vậy cứ để ta gách vác mọi thứ đi !"

Trong thính đường không ngừng truyền ra giọng nói sang sảng kiên định, Lâm Lang cũng rút cuộc nghe không vô nữa, nàng không biết cái gì kiếp trước kiếp này, nàng chỉ biết vào giờ phút này, Quân Thương chân chính yêu nàng, mặc kệ nàng có phải là Thái Thanh công chúa hay là Tạ Hoàng Thanh ,Diệp Lâm Lang, yêu duy nhất chính là linh hồn nàng, tâm tình vui sướng đến cực điểm lan tràn đến tứ chi bách hài (3), đáy lòng nàng bị tình cảm ngọt ngào lấp đầy.

(3) hiểu là toàn bộ cơ thể, “hải”: xương // bách hài : trăm xương

Dưới bầu trời đêm đen nhánh, nàng không nhìn được mở miệng, âm thanh tràn ngập thâm tình hô: "Quân Thương . . . . ."

Âm thanh của nàng không cao, nhưng dưới bầu trời đêm đen yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng, hai người bên trong đại sảnh dường như cũng kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, trong sân Hiên Viên đường tĩnh lặng chỉ còn lại có âm thanh lạo xạo của gió thổi qua, nhưng là rất nhanh, bóng dáng cao lớn khi phách của nam tử xuất hiện tại cửa phòng, bóng dáng chợt lóe lên đã tới gần Lâm Lang !

" Lang Nhi . . . . . " Quân Thương đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt ngoại trừ kinh ngạc còn có chút không xác định, đôi mắt như đắm sâu nhìn thẳng nàng.

Nàng đến đây từ lúc nào, đã nghe được những gì ?

Lâm Lang cố gắng trưng ra nụ cười thật lớn, hai tròng mắt như hồ nước phẳng lặng mở miệng: "Ta đều nghe được toàn bộ . . . . ."

Quân Thương nghe xong, mâu quang trầm xuống : "Nàng đều nghe được rồi hả ?" Mới vừa rồi hần và A Tử ở bên trong nói rất nhiều , A Tử nói có vài lời mơ hồ càng rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm, hần không dám cam đoan Lâm Lang không có nghe được.

Lâm Lang chỉ cười, nàng cảm giác cả người từ trong ra ngoài tản ra vui sướng hạnh phúc, nàng tiến lên ôm lấy Quân Thương, đầu tựa vào trong ngực Quân Thương: "Ta chính tai nghe được người thừa nhận trong lòng từ đầu chí cuối chỉ yêu một mình ta !"

Quân Thương bị Lâm Lang ôm lấy, lúc đầu thân thể cứng đờ, đột nhiên phản ứng kịp, trong lòng lập tức bị vui sướng quá đỗi như thủy triều cuốn lấy ---
-----Lang Nhi đời này lần đầu tiên chủ động ôm hần ,bảo sao hần không mừng rỡ như điên !

Tâm tình Quân Thương trong lúc nhất thời bị vui sướng bất ngờ ập đến làm cho đầu óc mê muội .

" Lang Nhi . . . . . Nàng nói cái gì ?" Lang Nhi những lời này là có ý tứ gì?

Lâm Lang ở trong ngực hần ngẩng đầu lên , đôi mắt long lanh mờ mịt trong suốt như nước giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mù: "Ta nói, ta chính tai nghe được người thừa nhận trong lòng từ đầu chí cuối chỉ yêu một mình ta , ta rất hạnh phúc, thật cao hứng !"

Quân Thương hoàn hồn, giong cánh tay lên ôm chặt lấy eo của nàng, dường như muốn khắc sâu cảm giác ngọt ngào vào trong tâm khảm, muốn chứng minh đây hết thảy không phải nằm mộng .

Lâm Lang mặc cho Quân Thương siết thân thể nàng tuy có chút đau đớn nhưng trên môi vẫn treo nụ cười hạnh phúc nồng đậm rúc vào trong ngực của hần.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, ai cũng không chịu buông tay trước, hồi lâu, thật lâu, ánh trăng chẳng biết lúc nào đã trở nên sáng chói rực rỡ , lại giống như là đã trải qua thương hải tang điền (4), thời gian dài đằng đẳng !

(4) cuộc đời bể dâu, biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

Chẳng biết lúc nào, tầng mây dày cộm nặng nề đã từ từ tản ra, ánh trăng rớt cuộc hát vào, soi sáng đôi nam nữ trong sân thâm tình ôm nhau, cũng nương theo trước cửa đại sảnh, chiếu rọi vào bóng dáng nữ tử thống khổ lệ rơi đầy mặt.

"Ha ha ha ha . . . . ."

Bỗng nhiên, tiếng cười bén nhọn vang lên ở trong sân, Lâm Lang cùng Quân Thương cùng nhau quay đầu lại, đã thấy nơi cửa đại sảnh A Tử một thân

bạch y hai tròng mắt lóe lên phản hân cùng đổ kỵ nhìn về phía hai người.

Quân Thương đột nhiên thấy ánh mắt A Từ có biến hóa, hô to một tiếng: "A Từ ! Đôi mắt của ngươi." ánh mắt A Từ vốn là màu đen, vào lúc này thế nhưng lộ ra màu trắng xám ? Chẳng lẽ. . . . . trong lòng Quân Thương nổi lên một dự cảm xấu !

A Từ đứng ở cửa, thần tình buồn bã nhìn một màn nồng tình mật ý của Lâm Lang cùng Quân Thương, nghe được tiếng la của Quân Thương, ánh mắt A Từ trở nên dị thường sắc bén hướng về phía Lâm Lang: " Lang tỷ tỷ, ha ha ha, ngươi lại là Thái Thanh công chúa chuyển thế, nhưng mà ngươi chắc hẳn còn không biết ! Quân ca ca yêu ngươi, năm đó cũng không không phải vì ngươi mang thân phận Thái Thanh công chúa mà ngươi có giá trị lợi dụng trợ giúp huynh ấy thống nhất Minh giới, mà ngươi lại vì Quân ca ca kháng hôn Thái Từ thiên đế nhảy xuống chuyển Luân rơi vào trong hoàng tuyền luân hồi chuyển thế, chịu đủ mọi khổ nạn, ha ha. . . . . Ngươi cho rằng năm đó Quân ca ca là thật tâm yêu ngươi sao ? Đúng là kẻ ngốc nghếch đáng thương. . . . ."

Quân Thương nghe A Từ ngụy tạo sự thật, ánh mắt chợt lóe tia băng lãnh, lạnh lùng nói: "A Từ !" Lời của A Từ lơ như khiến Lang Nhi hiểu lầm sẽ không tốt !

A Từ quyến rũ cười một tiếng, hiện ra bộ dáng tiểu hồ ly kiều mỹ: "Quân ca ca sợ ta nói hết mọi chuyện sao?"

Quân Thương trong ánh mắt thâm trầm dần xuất hiện nhiều đốm lửa chứng tỏ hắn rất tức giận, tay phải buông lỏng thất lưng Lâm Lang, mơ hồ có ánh sáng lạnh hội tụ.

Lâm Lang thấy vậy, vội vươn tay nắm tay của hắn, Quân Thương cúi đầu, chống lại hai tròng mắt Lâm Lang hàm chứa nụ cười trấn định, trong lòng gọn sóng dân bình tĩnh lại: " Lang Nhi. . . . ."

Lâm Lang cười lác lác đầu, sau đó ngẩng đầu, trong mắt lợi quang sắc sảo chợt lóe, nhìn về phía A Từ nói: "A Từ, mặc kệ lúc ban đầu Quân Thương là ôm mục đích gì tiếp cận ta, cuối cùng ta rơi vào luân hồi, hẳn không phải cùng phản đầu quên mình đi theo tới đây sao ? Vậy là đủ rồi !"

A Từ nghe vậy, từ trong hốc mắt chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng thật sâu nhắm mắt lại , lần nữa mở ra thì vốn là một đôi tròng mắt đen tàn mát ra tia ngân bạch nhàn nhạt. . . . . ánh mắt A Từ có khuynh hướng biến chuyển thành màu bạc ngày càng đậm .

Lâm Lang cả kinh: "Đây là. . . . ."

Quân Thương đã Lệ Thanh quát lớn: " A Từ, dừng lại ! " A Từ đã bắt đầu biến thành Ma tộc !

A Từ nhìn Quân Thương, lộ ra một nụ cười thê lương : "Quân ca ca, đã muộn rồi, viên ma chủng này đã xâm chiếm khắp bên trong cơ thể ta, A Từ sẽ nhanh chóng biến thành ma ——"

"Thái Thanh công chúa vì huynh nhảy xuống Chuyển Luân,còn Quân ca ca chấp nhất đuổi theo nàng một kiếp lại một kiếp, vậy ta vì ngươi biến thành ma ? Huynh sẽ làm thế nào ?" A Từ nhẹ nhàng hỏi.

Sắc mặt Quân Thương lập tức nặng nề, trầm giọng nói: "Ta sẽ giết chết ngươi !"

A Từ ha ha cười hai tiếng, trong miệng thốt ra một câu nói: "Quả thật vô tình!" Thân thể nàng bỗng nhiên vặn vẹo, nàng thê lương thét lên hai tiếng, quanh thân vàng sáng chợt lóe, sau đó liền biến mất trong màn đêm âm u vô tận .

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Lâm Lang ban đầu mặc dù không hiểu A Từ biến hóa có gì không ổn, nhưng cũng cảm nhận được một cỗ tà khí hắc ám âm u lan tỏa chung quanh , dường như cùng giữa tháng biến đổi đêm hôm đó tương tự cùng phát ra luồng hơi thở quỷ dị đó, sau đó nghe được một câu nói của A Từ "Vì huynh biến thành ma", trong mắt không khỏi lóe qua tia sâu lo, nàng quay lại nhìn Quân Thương: "A Từ thật sẽ trở thành Ma tộc sao?" Nàng bởi vì trí nhớ còn khiếm khuyết , một số chuyện quá khứ cũng không rõ ràng lắm, nhưng Ma tộc sống đều dựa vào hút hồn phách con người nàng vẫn biết rõ một chút, A Từ nếu trở thành Ma tộc, tất nhiên sẽ bị tam giới săn lùng đuổi giết!

Lại nói tiếp, nàng căn bản cũng không hy vọng A Từ rơi vào kết cục bi thảm như vậy, không nói A Từ ở trong mắt nàng chỉ là tiểu cô nương có tính cách bốc đồng ngang ngược một tí, nàng ta luyện được một thân tu vi cho tới giờ cũng không dễ dàng, hơn nữa cũng không có cô nương nào lại chấp nhận được nam nhân mà mình yêu tận xương tủy lại không yêu mình mà còn hết lòng vì nữ tử khác cho nên mới làm bản thân biến thành ma !

"Ừ !" về mặt Quân Thương nghiêm túc đồng ý một tiếng, thấy trong mắt Lâm Lang hàm chứa nồng đậm lo lắng, hắn lại nói, "Gieo xuống ma chủng chuyển hóa Ma tộc cùng khi sinh ra đã là Ma tộc là hai chuyện khác nhau, chỉ cần A Từ nguyện ý, còn có cơ hội quay lại hình dạng ban đầu !" Hắn nói xong, liền thu hồi thần sắc nặng nề, lộ ra ánh mắt cưng chiều ôn nhu vô hạn , đối với Lâm Lang nói: " Nàng còn muốn hỏi gì không?" Người bình thường khi gặp phải loại chuyện này, lại biết nguồn gốc của mình vốn là Thần Tiên, nên cũng đối với thân phận ban đầu của bản thân cảm thấy rất hứng thú !

Lâm Lang vừa nghe, đầu óc bỗng nhiên ngơ ngẩn, nàng nhớ tới buổi trưa hôm nay khi Quân Thương nói xa nói gần nhắc nhở mình có điều gì thắc mắc về quan hệ giữa hắn và A Tử, đầu óc bắt đầu xoay chuyển, cố gắng tự hỏi ngụ ý lần này của Quân Thương là muốn nàng hỏi cái gì.

Quân Thương thấy nàng nhất thời không nói lời nào, ánh mắt cũng dần phiêu hốt (lơ lửng) không yên, trong mắt không khỏi hiện lên một trận phiền não : "Nàng đang nghĩ cái gì?" Thế nhưng thất thần ? Chẳng lẽ nói chuyện với hắn cảm thấy nhàm chán lắm sao ?

"Ta. . . . ." Lâm Lang hoàn hồn, cười híp mắt nhìn Quân Thương, bộ dáng lấy lòng cười nói, " Ta đối với tình cảm của chàng dành cho ta đến hiện tại mà còn hoài nghi, vậy ta còn xứng với chàng sao?"

Tâm tư của Quân Thương nàng từ trước đến giờ đều biết, thế nhưng nó chưa từng thể hiện rõ ràng như hiện tại, hắn không bao giờ không để nàng bị ủy khuất, nên nàng cũng không hoài nghi hắn dấu diếm nàng điều gì, mà còn toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn ! Chính vì trong lòng tràn đầy tín nhiệm, nên nàng cũng không biết phải hỏi gì.

Ánh mắt Quân Thương thoáng qua tia dờ khóc dờ cười, vừa rồi cảm thấy nha đầu này trầm mặc lâu như vậy thì ra chính là đang suy nghĩ vấn đề này !

Hắn nghiêm nghị nói: "Nàng vốn là nữ nhi của đại đế Huyền Vũ, tên Huyền Thanh, tự Lang, cho nên ta quen gọi nàng là Lang Nhi ! Về phần giữa nàng và ta xảy ra chuyện gì, đây dựa rất nhiều không thể một lời kể hết, nàng nếu không hỏi, vậy thì chờ chính nàng khôi phục trí nhớ hẳn sẽ rõ!" Chắc hẳn, ngày Lang Nhi nhớ lại toàn bộ đã không còn xa.

Lâm Lang mặc dù chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mang một tầng thân phận phức tạp như vậy, nhưng nghe ý tứ sâu xa trong lời của hắn, cũng không có kinh ngạc quá nhiều, một là Nạp Lan Sơ Thần đã tiết lộ một chút về thân phận quá khó tin của nàng, Sơ Thần còn xưng hô nàng là Phượng chủ, đã nói rõ Nạp Lan gia ở Huyền Vũ cung đang làm tiên quan chương quản, đồng thời chứng tỏ rằng địa vị nàng ở Huyền Vũ cung tất nhiên là không tầm thường ; còn một điều nữa, mới vừa ở đại sảnh Hiền Viên đường nghe được nội dung trò chuyện của A Tử và Quân Thương, nàng đã minh bạch phần nào !

Ngày đó, nghe xong lời nói của Nạp Lan Sơ Thần, nàng cũng không tin tưởng lắm, thậm chí chưa từng để ở trong lòng, vào lúc này chân chính nghe được Quân Thương khẳng định, nàng đã hoàn toàn tin, nhưng trong lòng cũng không quá nhiều biến hóa --- ----- nếu mình không có một tầng thân phận kỳ lạ này, thời điểm rơi từ Lạc Hoa lâu chắc hẳn sớm đã mất mạng !

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình là ai cũng không còn quan trọng, chỉ cần nàng vẫn là nàng, chỉ cần Quân Thương luôn ở bên cạnh mình, vẫn thích nàng, vậy đủ lắm rồi!

Trong mâu quang của nàng dần dần đi tầng mê vọng (hoang mang) mây mù, đôi mắt trong suốt phản chiếu bóng dáng ngược cao lớn khí phách của Quân Thương, nàng nhìn Quân Thương, nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói: "Quân Thương, có lẽ ta trước kia có bối cảnh phức tạp, nhưng nếu bị giáng xuống phạm trần, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, tất nhiên là phạm vào tội nghiêm trọng, hiện tại còn trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ, có thể trở về Tiên giới hay không là điều rất khó nói, chàng ở cùng ta, không sợ bị liên lụy sao ?" Nàng thật không muốn Quân Thương vì nàng mà chịu tai kiếp gì, nhưng sự việc đã đến nước này, đã không cách nào ngăn trở, nàng chỉ có thể kiên định đôi mắt .

Quân Thương nghe vậy, cúi đầu nhìn sâu vào mắt nàng, chân mày nhíu lên trịnh trọng hỏi "Tình cảm ta dành cho Lang Nhi nàng há không rõ, còn lo lắng cái gì ?" đại đế Huyền Vũ nếu đã ra tay bảo trụ (giữ gìn, bảo vệ) hồn phách Lâm Lang không bị tan biến, thì tất nhiên sẽ không bỏ mặc nàng lưu lạc ở trần gian --- ----- lại nói, cho dù hắn cùng với Lang Nhi ở chung một chỗ sẽ phải chịu hình phạt của tiên giới, nặng hơn có thể bị hồn phi phách tán, hắn cũng không sợ, nếu không có Lang Nhi, hắn còn sống một giây thì đau khổ thêm một giây, còn sợ gì hồn phi phách tán ?

Lâm Lang nghe xong lời kiên định của Quân Thương, trong mắt tràn ngập cảm động, khẽ cắn môi, nhào vào trong ngực Quân Thương ôm thật chặt hắn nói: "Yên tâm, kiếp trước ta có thể vì tình cảm của chúng ta dùng thân thử nghiệm, kiếp này tất nhiên cũng sẽ bảo vệ chàng chu toàn !" Nguyệt Châu bảo vật gia truyền của Tà gia có thể người chết sống lại, chỉ là đã bị nàng đưa cho Triệu Tể, nếu có thể cảm về, nàng liều mạng hồn phi phách tán để đổi lấy càng có thể bảo vệ hắn chu toàn .

Hơn nữa, cũng là lúc nên cảm về rồi !

Quân Thương nghe xong lời nàng . . . . ., bỗng nhiên sững sờ, sau đó ô nhu vô vô lung nàng giọng nói dịu dàng nhưng không mất khí phách : "Nàng không cần nghĩ nhiều, đem mọi chuyện giao cho ta. Bỏ tọa nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, vậy cứ dứt khoát hồn phi phách tán cho xong !" Lang Nhi cũng không biết, hắn bây giờ đã không còn tiên tịch, kể từ lúc Lang Nhi luân hồi chuyển thế, hắn cố chấp dùng cả đời tìm kiếm nàng, trăm năm trước kia ở Tiên giới đã phế trừ tiên tịch của hắn, hắn hôm nay chỉ có thể coi là yêu (yêu trong yêu quái ấy) nhưng khi đó nàng đầu pháp với Cửu Trọng Thiên Thượng, hắn thân là đứng đầu Minh giới lại không thể bảo vệ nàng, đành trơ mắt nhìn nàng không quan tâm nghịch chuyển luân hồi, tiên tịch còn đáng giá nữa sao ?

Yêu thì thế nào? Hắn chỉ muốn đủ cường đại, có thể bảo vệ tốt Lang Nhi, ngoại trừ điều đó những cái khác hắn đều không để ý !

Lâm Lang nghe được lời thâm tình, ngẩng đầu một tay che miệng hắn, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi cùng khổ sở : " Chàng nói vậy gì đó ? Ta không cho phép chàng nói như vậy !" Nàng không cách nào tưởng tượng không có Quân Thương trên cõi đời này, nàng sẽ sống ra sao !

Nàng không phải nữ tử kiên cường, mặc dù đã từng một lần nàng cho là mình rất kiên cường. Thời điểm nàng còn là Tà Hoàng Thanh, lúc còn nhỏ nàng đã nếm trải nỗi đau đớn mất đi người thân, lần đó nàng ngay cả hô hấp cũng lộ ra đau đớn, mỗi đêm núp ở trong chăn khóc nức nở, dù nhiều năm đã qua, cũng không còn ai nhắc tới phụ mẫu nàng, nhưng chỉ cần một câu nói đã có thể đã động thật sâu vào tâm nàng nước mắt cứ thế rơi như mưa !

Thời khắc đó sống không bằng chết, nàng rất hoảng sợ, vô cùng thống khổ, nàng không muốn trải nghiệm thêm một lần nữa !

Quân Thương nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, trong mắt xẹt qua tia đau lòng, trầm giọng nói: "Được, không nói !" Hắn tự nhiên biết nàng lo lắng điều gì, cũng biết không dễ xóa nhòa đau đớn tích tụ trong lòng nàng !

Lâm Lang lúc này mới hơi lộ ra nụ cười, lại hàm chứa nhàn nhạt khổ sở: "Quân Thương, nếu có một ngày, hai chúng ta có một người phải chết, vậy hãy để cho ta chết, không phải là ta vĩ đại, chịu thay chàng đi chết, con kiến hôi còn sống tạm bợ, hưởng chỉ là người ! Thật sự là bởi vì còn sống sẽ thống khổ hơn, ta không thể chịu đựng được một lần đau nữa, cứ để ta ích kỷ một lần, còn sống với nỗi đau khổ do chàng gánh chịu đi!" Nếu thật có một ngày kia, nàng chỉ hi vọng Quân Thương có thể quên nàng, sau đó sống thật tốt, cho nên mới nói" Con kiến hôi còn sống tạm bợ (sống ngày nào biết ngày ấy) " .

Thần sắc Quân Thương đau lòng ôm lấy thân thể nàng rúc sâu vào lồng ngực hắn, càng siết chặt vòng ôm, kiên định nói: "Sẽ không có ngày đó !" Nếu thật có ngày đó, cùng nắm tay xuống hoàng tuyền, hắn sẽ không để mình nàng rời đi !

Quân Thương ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối, trong sân âm phong trầm trầm, liền đứng dậy một tay ôm lấy Lâm Lang trở lại vào trong phòng.

Quân Thương biết Lâm Lang còn chưa có dùng bữa ăn tối, muốn giúp nàng làm vài món đơn giản, Lâm Lang nghe vậy, nhất quyết đi theo, hai người liền mò mẫm từng bước một trong đêm đen như mực đi tới phòng bếp!

Lúc này đã đến giờ Hợi (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm), đã sớm qua giờ cơm, trong phòng bếp đã sớm không còn người. Quân Thương đi vào, thuần thục chọn nguyên vật liệu, sau đó rửa rau thái thức ăn, bóng dáng cao lớn kiên cường ở lò bếp đang lúc một điếm cũng không có vẻ đột ngột, Lâm Lang nhìn tư thái bận rộn chuyên chú làm món ăn của hắn trong lòng nàng tràn đầy cảm động, trong mắt cũng dâng lên hạnh phúc ngọt ngào, tự động ngồi chồm hổm xuống cho thêm củi vào bếp nói: " Quân Thương, chàng học nấu ăn là vì ta sao ?"

Quân Thương đem dầu đảo quanh trong chảo, nhú nhú mảy: "Nàng nói xem ?"

Lâm Lang suy nghĩ một chút, cười híp mắt thêm một nắm củi hỏa đạo: "Đây còn phải nói, chàng không phải vì ta thì còn ai ? Nhất định là vì ta !"

Quân Thương không nhịn được cười nói: " Mới có mấy ngày, da mặt nàng trái lại dày không ít !"

Lâm Lang không quan tâm bối cảnh: " Chàng làm thức ăn ngon như vậy, về sau chàng . . . . ." Lâm Lang vốn muốn nói về sau không muốn nấu cơm, hai người bọn họ cùng đi mở quán cơm chẳng hạn, nói tới chỗ này, hình như nhớ ra gì đó, vội chuyển đề tài nghi vấn hỏi, "Đúng rồi, chàng nói ta là Thái Thanh công chúa nữ nhi của đại đế Huyền Vũ, vậy còn chàng ? Chàng có thân phận gì?" Minh nếu có lai lịch lớn như vậy, Quân Thương tuyệt đối không thể nào chỉ là Vãng Sinh Thành chủ nhỏ nhỏ trên trần gian.

Quân Thương vừa xào thức ăn, vừa nói: "Nàng đã thấy qua Tiểu Hắc Tiểu Bạch ?"

Lâm Lang gật đầu một cái, một bên máy móc châm củi, một bên không hiểu hỏi: " Chuyện này sao lại liên quan đến bọn họ ?"

Quân Thương cầm lấy que cời lửa khêu một cái bếp lửa gần tắt, lửa một thoáng liền cháy to hơn, hắn ngồi dậy nói: "Người thật tâm, hòa vô tâm, đây là một câu nói trong nhân gian, ý tứ là làm người phải thành thực, thế nhưng khi thêm củi nhóm lửa cần phải cho nó có khoảng trống, thì lửa này mới có thể cháy được! Người xem, phía dưới càng trống, lửa này có phải càng cháy lớn không?" Nhìn hắn Lâm Lang gật đầu, một bộ dáng khiêm tốn tiếp thu, mới nói: "Người còn nhớ rõ người lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hắc Tiểu Bạch đã nói câu gì không ?"

Lâm Lang cau mày trầm tư một hồi, lắc lắc đầu: "Thời gian trôi qua đã lâu, ta không nhớ rõ !"

Quân Thương lúc này mới lên tiếng: "Nàng không phải luôn gọi bọn họ là Hắc Bạch vô thường sao ? Vậy ta dĩ nhiên chính là chủ tử của bọn hắn!" Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, dáng vẻ Lâm Lang thấy Tiểu Hắc Tiểu Bạch kinh hết sức ngạc, khi đó nàng cũng chính là thuận miệng bật thốt lên. " Hắc Bạch vô thường " bốn chữ này, làm cho Tiểu Bạch Tiểu Hắc còn nghĩ là Lang Nhi không có quên mất bọn họ!

Lâm Lang cả kinh, bỗng nhiên tròn to mắt nhìn Quân Thương: "Thì ra chàng là. . . . Minh Đế ?" Hắc Bạch vô thường của Địa phủ Minh giới, là cận thần thị vệ theo hầu người thống lĩnh Minh giới Minh Đế. Đứng đầu Minh giới ! Quân Thương lại là chủ nhân Minh giới!

Minh Đế mặc dù không so địa vị tôn quý như Thiên đế, nhưng cũng là chủ nhân của cả tam giới, Quân Thương thế nhưng lấy thân phận Quân vương Minh giới vì nàng đích thân xuống bếp, yêu sâu đậm cỡ nào mới có thể làm đến bước này!

Trải qua mấy ngày nay, Lâm Lang thừa nhận mình đã bị Quân Thương làm cảm động sâu sắc, lấy địa vị Vãng Sinh Thành chủ hô mưa gọi gió vì nàng xuống bếp đã là rất khó cầu, nhưng không ngờ Quân Thương lại còn là người đứng đầu Minh giới !

Nàng nhìn Quân Thương thuần thục cầm cái xẻng xào, nêm gia vị tung chảo, động tác lưu loát, khí phách nhưng không mất vẻ ưu nhã, nàng đột nhiên phát hiện hạnh phúc ngọt ngào trong lòng bắt đầu lên men, cảm thấy mắt mình cay cay, ngực giống như bị thứ gì chặn lại, cảm động sâu sắc cùng yêu say đắm làm nàng không biết nói gì cho phải, cũng không biết làm sao mới có thể hồi báo tình cảm to lớn hắn dành cho nàng !

Lâm Lang nghe Quân Thương không để ý đáp ứng một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Quân Thương, mở to đôi mắt tràn ngập cảm động: "Quân Thương. . . . chàng đối với ta thật tốt, ta phải làm sao mới có thể hồi báo chàng ?"

Quân Thương nghe giọng nói đầy nhu tình dịu dàng của Lâm Lang, liền cúi đầu nhìn về phía nàng, thấy nàng đang nhìn mình bằng đôi mắt to trong suốt, trái tim không khỏi dâng lên cảm giác thỏa mãn, hắn ngồi chồm hổm xuống nâng đầu nhỏ Lâm Lang lên, thâm tình nhìn Lâm Lang nói: "Nha đầu ngọc, nàng chỉ cần mãi mãi bên cạnh ta là được!" Quân Thương nói xong, khẽ dừng một chút lại nói, "Nếu nàng còn cảm thấy áy náy, vậy thì lấy thân báo đáp đi !" Lên trời xuống đất cầu xin vạn lần, thật vất vả và gần nhau, thật vất vả nha đầu này thông suốt, sâu trong đáy lòng hắn tràn ngập vui sướng !

Lâm Lang mím chặt môi, hung hăng gật đầu hai cái, tiến lên hai bước giang hai cánh tay ôm lấy cổ của hân nói: "Chờ chúng ta tìm được A Từ, chúng ta thành thân đi! Ta muốn gả cho chàng !" Thật ra thì nàng hân còn không được hiện tại cùng Quân Thương thành thân! Nàng chưa từng cảm thấy trong giờ khắc này suy nghĩ muốn gả cho nam nhân khác mãnh liệt điên cuồng như vậy, hơn nữa, còn là cam tâm tình nguyện gả cho nam tử trước mắt! Nhưng là A Từ bởi vì quá ái mộ Quân Thương nên mới đánh mất bản thân biến thành ma, ngoài ra, nàng nhìn ra được, Quân Thương bề ngoài luôn biểu hiện xa cách, lạnh nhạt với A Từ thái độ không thêm quan tâm tình cảnh nàng ta, thế nhưng hân lại có thể mặc cho A Từ ôm cánh tay của hân lay động, hơn nữa trong một khắc kia khi A Từ biến thành ma, nàng nhìn thấy đáy mắt hân lóe lên khăn trương cùng lo lắng, chắc hẳn A Từ đối với Quân Thương không phải là không có ý nghĩa, tận sâu trong đáy lòng Quân Thương, hân đối với A Từ thực chất khác với biểu hiện lạnh nhạt bên ngoài.

Quân Thương nghe xong, thân thể lập tức cứng đờ: "Lang Nhi!" Lang Nhi nói muốn gả cho hân, Lang Nhi thật nói muốn có gả cho hân! Đáy lòng mừng như điên như thủy triều cuộn cuộn tràn ra, nét kiên nghị lạnh lùng trên khuôn mặt hân hé ra nụ cười thật lớn, trong con ngươi đều là thần sắc kích động!

Hân ôm Lâm Lang đứng lên quay tròn hai vòng, rồi dừng lại, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới Lâm Lang nói là phải đưa A Từ quay về, bọn họ mới thành thân, trong lòng hân vừa động, trong mắt thoáng qua một tia nặng nề, đem Lâm Lang đặt ở trên ghế xong mới nói: "Lang Nhi, nàng chớ trách ta dung túng A Từ quá mức, ta bảo đảm về sau nhất định sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa!" Hôm nay hân mặc cho A Từ ôm cánh tay của hân lay động, làm nũng với hân, thậm chí là hất đồ ăn thức ăn hân làm cho Lâm Lang cũng không có thốt ra một câu nói nặng với A Từ, lúc ấy trong lòng tính toán muốn đã động Lâm Lang, khiến Lâm Lang mau một chút xác định tâm ý bản thân mà thôi, nhưng bây giờ Lang Nhi đã đồng ý gả cho hân, tất nhiên phải phòng ngừa trường hợp đó xảy ra lần nữa!

Quân Thương nói xong, trong mắt ánh lên thần sắc trịnh trọng nhìn về phía Lâm Lang, hân có chút cảm thấy có một số việc nên nói rõ với Lâm Lang, những chuyện này Lâm Lang sớm muộn gì đều muốn biết. Hơn nữa, coi như Lâm Lang bây giờ có thể hiểu hân làm tất cả vì nàng, sẽ không tức giận khổ sở, nhưng hân há có thể khiến trong lòng Lâm Lang tồn tại một chút vướng mắc?

Lâm Lang nhận thấy ánh mắt nghiêm túc của Quân Thương, biết hân có lời muốn tự nói với mình, đôi mắt dịu dàng nhìn hân, gật đầu một cái, ý bảo hân mở miệng!

Quân Thương thấy vậy, thân nhiên tự thuật nói: "Mẫu thân ta có một con Bạch Hồ (con chồn), tên là A Từ, năm đó nàng trở thành thị nữ thân cận của Dao Cơ cô cô, có một năm, mẫu thân đi theo Dao Cơ cô cô tham gia thọ yến trăm năm tổ chức một lần của Thiên đế, trong thọ yến cùng phụ thân ta gặp nhau, sau đó hai người yêu nhau, lại bởi vì chủng tộc khác biệt nên bị hai bên quyết liệt ngăn cấm, vốn mọi người cho là hết thấy việc này đến đây là kết thúc, nhưng không ngờ mẫu thân ta thế nhưng tự vận chết, chuyển hóa thành Quý Hồ chỉ mong được bầu bạn bên cạnh phụ thân ta, phụ thân năm đó tuổi trẻ khí thịnh, lại cảm động mẫu thân vì hân tự vận mà chết, liền phát thệ lời thề không phải khanh không cưới, nhưng xuất thân mẫu thân vẫn như cũ không thay đổi, nên không thể nào làm chánh thất, lúc này phụ thân đã leo lên địa vị đứng đầu Minh giới, người khác ghen tỵ nhiều lắm là nói xấu đôi câu, cũng không làm ảnh hưởng nhiều; nhưng có người nào biết sau 600 năm nghĩa phụ của phụ thân ta lại lấy có mẫu thân không có năng lực sinh con cháu nói dối nên hạ quyết định cưới nữ nhi Minh giới Tần Nghiễm Vương làm hậu, từ đó về sau hậu cung phụ thân bắt đầu đông đúc hân, mẫu thân dần dần bị vắng vẻ, cuộc sống bỗng bề khó khăn, nhưng thấy phụ thân lạnh lùng nàng chỉ nghĩ đều do mình là Quý Hồ không có năng lực sinh con nói dối, liền liều mạng hôn bay phách tán cũng phải vì phụ thân sinh hài tử, lúc này mới có ta!"

"A Từ là Dao Cơ cô cô khi ta còn nhỏ tặng thị nữ cho ta, còn nói là cùng ta trưởng thành, thời điểm tặng cho ta nàng ấy chỉ là một con Tiểu Hồ, mới vừa chết non không lâu may mắn được Dao Cơ cô cô làm tiên pháp giữ vững hồn phách không tiêu tan, ta thấy nàng cùng mẫu thân ta cùng một bộ tộc, nên cũng gọi là A Từ, nên tất nhiên ta cũng không nỡ sai bảo nàng như thị nữ, tính tình của nàng thật ra đều do ta quá mức dung túng mới gây nên tình cảnh như hôm nay!"

Âm thanh Quân Thương không có lấy một tia phập phồng, nói đến đoạn chuyện cũ giống như tự thuật chuyện của người khác không liên quan đến mình, nhưng Lâm Lang nghe vào tai, chỉ cảm thấy tim mình không thể khống chế đau nhức, đáy mắt chua xót khó nhịn, mặc dù Quân Thương không có nói thẳng ra mẫu thân hân hiện tại thế nào, nhưng nàng biết chắc bà ấy đã hồn phi phách tán, mà nguyên nhân mẫu thân hân hồn phi phách tán cũng là vì sinh ra hân. . . . . Nàng biết nội tâm Quân Thương nhiều năm qua rất thống khổ, rất đau vật đau đớn, nhưng nàng không biết nói gì để xoa tan kí ức ảm đạm này, cũng không biết an ủi Quân Thương ra sao, nàng chỉ có thể đem thân thể Quân Thương càng kéo lại gần, vươn cánh tay ôm chặt hân vào lòng.

Quân Thương cảm nhận được nàng dùng sức ôm, chỉ cảm thấy đáy lòng dễ chịu hơn rất nhiều, khẽ cúi đầu nhìn nàng, liền thấy được vẻ mặt đau lòng lo lắng của nàng, trong lòng hân nhất thời vừa ngọt ngào vừa đắng chát; ngọt ngào là Lâm Lang thật tâm đau lòng vì hân, đắng chát chính là khiến Lâm Lang cảm thấy khó chịu!

Hân không khỏi thở dài, đem Lâm Lang đặt lên trên đùi của hân nói: "Nha đầu ngốc! Ta còn không cảm thấy gì! Làm sao nàng lại như vậy? Ta bọc bọc với nàng chính là muốn nàng biết lý do thái độ của ta đối với A Từ có chút đặc biệt, cũng không muốn làm nàng khổ sở theo!" Lang Nhi lúc này không thể rơi lệ, nếu để mặc nàng rơi lệ, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn chắc hẳn đã sớm nước mắt đầy mặt!

Lâm Lang xoay người nhìn về phía hân, an ủi cười cười với hân: "Chúng ta ngày mai sẽ đi cứu A Từ, nhưng mà lần này chàng phải nghe lời ta đấy!" Quân Thương nhú nhú mày: "Nàng có biện pháp tốt?"

Lâm Lang cười cười: "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, thời điểm mất A Từ xuất hiện biến hóa ta cảm nhận được một cỗ tà khí hết sức quý dị, dường như cùng sự biến đổi đêm đó lộ ra cùng một loại khí tức, lần đó hiện tượng giữa tháng xuất hiện luồng tà khí đó với lúc ta ở trong lãnh cung hoàng cung cũng y hệt nhau, cho nên ta phải đi, vậy mà cũng không thể gạt được chàng! Ta theo dõi Triệu Tề cùng Lý Nguyên dịch chàng cũng biết. Lúc ấy, ta ở lãnh cung gặp phải Triệu Tề cùng Lý Nguyên dịch, Triệu Tề để lộ ra tin tức cần dùng máu của ta làm thuốc dẫn."

Quân Thương nghe xong, mâu quang liền trầm xuống: "Nàng muốn đích thân dụ địch?"

Lâm Lang thấy sắc mặt hắn không ổn , vội lấy lòng cười nói: "Chẳng lẽ chúng ta không muốn làm sáng tỏ kẻ địch là người nào, lại nói không phải còn chàng ở cạnh ta sao?" Luồng tà khí kia đang ngu ở lãnh cung, nàng chưa xác định ở nơi nào phát ra, chỉ có một khả năng duy nhất, chính là kẻ đó đang trốn trong phủ, mà nơi đó cũng vừa vặn có thể giúp hắn che giấu !

Quân Thương mặt không đổi sắc, kiên quyết nói: " Không được !" Kẻ kia núp ở trong phủ nào đó hiển nhiên là có chút phiền toái, nhưng hắn tuyệt đối không thể để cho Lâm Lang mạo hiểm !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

Lâm Lang biết Quân Thương đối với nàng là nâng ở lòng bàn tay sợ bể, ngâm trong miệng sợ tan, chuyện nàng dần thân mạo hiểm nói thế nào cũng không thuyết phục được Quân Thương, dứt khoát liền không nói nữa, nói sang chuyện khác muốn ăn canh đậu hũ để làm thay đổi bầu không khí nặng nề này !

"Ta rất nhớ món đậu hũ Bình Kiều [1] khi còn ở quê nhà, thế nhưng ở phương bắc tìm mãi mãi cũng không ai biết làm, món này chàng biết làm sao ?"

[1] hay còn gọi (Đậu phụ Bình Kiều) là một món súp nổi tiếng của Hoài An Giang Tô ^^ (đậu hũ non nấu với thịt gà, nấm hương, óc cá trích)

" Cái này có gì khó ? Chỉ là nàng thật sự muốn ăn ? Nhưng canh gà cũng không có sẵn đâu !" Không phải hắn nói khoác, từ nhỏ đến lớn sự tình có liên quan đến Lâm Lang, nói thẳng ra hắn so với nàng còn rõ ràng hơn , đậu hũ bình kiều là món nàng thích ăn nhất , nên hiển nhiên là hắn biết làm !

Lâm Lang mới vừa rồi tìm đại một cái có lẽ sang chuyện khác, nhưng lúc này nhìn bộ dạng Quân Thương lẽ thẳng khí hùng (vàng thật không sợ lửa) như đã dự liệu trước, đã gọi lên thật sâu lòng hiếu kỳ của nàng : " Phải !" đậu hũ Bình Kiều là món ăn bình dân của vùng Giang Tô, mặc dù ăn ngon nhưng cũng chưa phải là món trứ danh nhất trong các món, nhưng sau khi nàng nếm qua một lần , cảm thấy món ăn này rất đặc biệt màu sắc tươi ngon , mùi vị thơm ngát, béo mà không ngấy , liền truyền lệnh đầu bếp trong phủ học nấu thuần thực món này , lúc ở nhà luôn thường ăn, về sau cùng Triệu Tề đi về phương Bắc , vẫn chưa có dịp ăn qua lần nữa !

Quân Thương nghe nàng đồng ý liền chọn một con gà béo tốt giết thịt [hầm cách thủy] [2] nấu cháo gà, sai sử Lâm Lang nhóm bếp lửa, rồi tự mình đi chuẩn bị gia vị !

[2] Đây là phương pháp làm chín thực phẩm bằng hơi nước nóng, nhiệt lượng cung cấp bởi hơi nước tích tụ lên phần bên trên của chóp nồi, rồi lan tỏa dần xuống phía dưới, nên thực phẩm sẽ chín "từ trên xuống". Phần mặt dưới của thực phẩm áp vào dụng cụ đựng, do đó hơi nước nóng bị cản lại sẽ lâu chín. Thời gian hấp tùy thuộc vào tính chất và khối lượng từng loại thực phẩm. Hấp là phương pháp chế biến lý tưởng cho các thực phẩm non và mềm, vì sau khi hấp, thực phẩm vẫn giữ được hương vị thơm, ngon ngọt tự nhiên.

Cách làm đậu hũ bình kiều thật ra cũng không phức tạp lắm, dùng nước luộc gà nấu lên mà thành, cộng thêm các nguyên liệu óc cá diếc cùng gạch cua, mỡ heo, hành, gừng và một chút gia vị nêm nếm khác, chờ khi nước sôi , cho các miếng đậu phụ đã thái mỏng và thịt chín thái hạt lựu, tôm nõn vào ,vài giọt xì dầu vào nồi. Khi sôi thêm chút bột năng cho sánh nước,nhấc xuống . Nếu muốn tăng thêm hương vị đậm đà , có thể nêm ít dầu mè hoặc bột hồ tiêu là có món ăn ngon miệng .

Nhưng mà những thao tác trên cũng không phải là điểm mấu chốt, trọng tâm trong khâu chế biến món ăn này là ở chỗ kỹ thuật xắt rau. Từng miếng nhỏ đậu hũ bình kiều , tương tự như hạt dưa, thái (cắt) từng lát càng mỏng, càng thể hiện trình độ khéo léo ưu việt, đồng thời cũng càng làm món ăn thêm ngon miệng.

Lâm Lang nhìn Quân Thương đem một khối đậu hũ hương không trung ném lên cao, sử dụng pháp thuật cố định, đao phong lướt qua liền rơi xuống thành từng miếng đậu hũ trắng bóng mỏng manh nằm ngay ngắn trên thớt, nàng không khỏi bật thốt lên khen ngợi: " Hay quá !" Thì ra pháp lực còn có thể dùng vào việc này !

Lâm Lang chỉ nhìn thần thái cùng tư thế thuần thực thản nhiên của Quân Thương cắt đậu hũ thì đã nhận định lời hắn nói lúc nãy cũng không phải nói ngoa (khoe khoang), trong lòng không khỏi tràn đầy chờ mong. đợi Quân Thương nhấc nồi ra khỏi bếp lửa, nàng đã không kịp chờ múc một muỗng canh thổi phủ phủ một hơi đưa vào trong miệng nhắm nháp, qua làn khí nóng của nồi canh bốc lên, nàng cảm thấy mắt tựa hồ có chút mờ sương, thẳng tắp nhìn Quân Thương hé ra nụ cười hạnh phúc cao hứng : " Thật ngon , ta chưa từng ăn qua món đậu hũ bình kiều thơm ngon như vậy !"

Quân Thương vươn tay thay nàng lau chùi nước canh dính ở khóe miệng , cung chiêu nói: " Nàng thích là được !"

Tối hôm đó, Lâm Lang cùng Quân Thương vui vẻ ăn cơm xong lúc trở về đã là giờ Hợi hai khắc, một ngày âm u nhanh qua sắc trời đã dần sáng lên, ánh trăng như sương mờ, chiếu rọi vào bóng dáng bóng cây loang lổ rải xuống mặt đất, tiếng gió xào xạc thổi qua, bóng đêm yên lặng, thảnh thơi truyền đến tiếng gõ mõ cầm canh kéo dài hữu lực của lão bá phu canh---- ----- Thời tiết hanh khô ,cẩn thận cùi lừa !

Hai người bước chậm chậm trở về viện chính , ai cũng không nói lời nào , được ánh trăng kéo thành hai đạo bóng dáng thật dài gắn bó tựa vào nhau, trong bầu không khí hòa hợp ấm áp nhưng thủy chung cũng không tách rời !

Không biết đi bao lâu rồi, Lâm Lang cảm nhận Quân Thương dừng bước, bỗng nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Quân Thương nở nụ cười nhìn về phía nàng, nàng hơi sững sờ, chỉ nghe âm thanh trầm thấp Quân Thương truyền đến: " Đến rồi !"

Nàng theo phản xạ tính bước lên nhìn lại, đập vào mắt chính là cửa chính Vân Đình quán cùng Hiên Viên đường đã ở phía trước rồi, trong lúc nhất thời tâm tình nổi lên một cỗ phiền muộn khó nói, nàng khẽ buồn bã cất tiếng: " Nhanh như vậy ?" Nói xong chợt bùng tỉnh, trong mắt thoáng qua một tia ngượng ngùng cười cười, "Vây ta vào đây !"

Nàng lúc này hận không được sớm sớm chiều chiều nhìn thấy đối phương, nhưng nàng biết không thể quá dính Quân Thương, phải chừa lại không gian riêng cho hai người, không gò bó ,không có gánh nặng tình cảm mới có thể phát triển theo chiều hướng sâu đậm, không đến nỗi làm đối phương không thoải mái .

Con người khi còn sống bất quá chỉ là trăm năm, cùng người mình yêu nắm tay gắn bó có mấy ai có thể đi tới cuối cuộc đời , huống chi Thần Tiên vốn có độc tịch tịch , vạn năm không ngừng !

Ai có thể chắc rằng vạn năm không đổi năm tháng kéo dài chỉ yêu một người ?

Lâm Lang vẫn cảm thấy tình cảm của hai người giống như một bình chứa đầy rượu, mỗi lần rót một ly, cứ thế rót thêm một ly, cuối cùng cũng sẽ cạn sạch, nếu như rượu này rót hết, hai người sẽ chia tay trong vui vẻ , sau đó mỗi người một ngã ! Nhưng giờ phút này, trong lòng Lâm Lang nổi lên một tia tham lam, nàng hy vọng Quân Thương có thể yêu nàng đến cuối sinh mệnh --- ----- mãi mãi yêu say đắm trường trường cửu cửu , một đời một thế không chia lìa, nàng không thể quá vội vàng , giống như vò rượu ủ lâu năm, thời điểm tình càng nồng, thì càng phải từ từ thưởng thức! Quân Thương gật đầu một cái, trong mắt thâm trầm không nhìn ra cảm xúc: "Ừ, canh giờ không còn sớm!"

Lâm Lang nghe xong, cười cười với hắn, lại không nghĩ rằng đang lúc xoay người trong nháy mắt Quân Thương đột nhiên vươn tay vòng qua thắt lưng kéo nàng vào trong ngực, tiếp theo hung hăng ôm nàng thật chặt, dường như muốn đem nàng dung nhập vào xương tủy sức lực mạnh mẽ khiến cho lòng nàng phát run, hô hấp dường như bị kiềm hãm .

Mâu quang Quân Thương thoáng qua ý cười thư sướng: tối nay nha đầu này rốt cuộc đồng ý gả cho hắn, chờ lâu như vậy tối nay để cho hắn tâm thần thoải mái không yên, cũng phải thu chút lợi tức mới được, làm sao có thể dễ dàng thả nàng trở về ?

Hồi lâu, Quân Thương rốt cuộc hơi thả lỏng lực đạo , Lâm Lang lúc này mới há to miệng thở hổn hển vài cái, mới vừa cảm giác thoải mái ấm áp trong lòng ngực hắn, thân thể lại bị hai cánh tay cường tráng của Quân Thương ôm chặt lần nữa .

Người được mùi vị thanh nhã tươi mát dễ chịu trên người Lâm Lang, nhắm mắt hưởng thụ tư vị nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực , Quân Thương chợt lóe lên ý nghĩ muốn nhắm nháp nhiều hơn nữa, hắn dùng lực đem Lâm Lang rúc sâu vào thân thể mình, giống như muốn đem nàng khảm vào cốt nhục của mình !

Lâm Lang chỉ cảm thấy thân thể của hai người dính chặt vào nhau, sít sao không khe hở, tầng y phục mỏng manh ngăn cách căn bản không có tác dụng gì, hơi thở phái nam nóng rực mang theo áp đảo cường thế bao phủ toàn thân nàng, Lâm Lang chỉ cảm thấy chính mình chưa từng giống thời khắc này lộ ra bộ dáng nhu nhược mềm yếu, trí óc nàng từ từ mơ hồ, trên người nhất thời rã rời, hận không thể hóa thành một vũng nước, chỉ có thể vô lực, nguyên ý chìm đắm quấn chặt Quân Thương.

Quân Thương nhìn đôi mắt Lâm Lang trong veo lấp lánh bao phủ tầng sương mù, dưới ánh trăng hai gò má thẹn thùng lây nhiễm rặng mây hồng, chỉ cảm thấy một cỗ lửa nóng hâm hấp trong thân thể nhanh chóng hướng phía dưới hội tụ , thẳng đót sạch lý trí hắn, cả người trường đau khó chịu, hắn nghĩ thâm trải qua mấy ngày nay chỉ được nhìn không thể ăn quả thật là bị thống, trong lòng gặm lên giận dữ, đầu óc kêu gào lôi kéo thân thể Lâm Lang càng thêm dùng sức đem nàng hung hăng áp về phía mình, đột nhiên cúi đầu ngậm mút hai cánh môi kiều diễm của Lâm Lang.

Lâm Lang chỉ cảm thấy đỉnh đầu tối đen lập tức phủ xuống , theo phản xạ nhắm hai mắt lại, cảm nhận được khí tức phái nam cường thế bá đạo giữa miệng mũi không cho phép mình cự tuyệt, cả người nàng giật thót một cái , trong đầu sực tỉnh --- --- ở kiếp trước mình cùng Triệu Tề cơ hội chung đụng rất ít, mặc dù đã xuất giá , cũng chỉ là chiếu cố thêm Tạ gia mà thôi, cho nên một màn hôm nay mới chấn chính là nụ hôn đầu tiên của nàng !

Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy khí huyết dâng trào, thẹn thùng không chịu nổi, lại lo lắng lơ như Thanh Y Từ Y hoặc là Tiểu Hắc Tiểu Bạch ra ngoài tìm bọn hắn thấy một màn xấu hổ này, không khỏi vùng vẫy hai cái, chỉ là nàng giãy dụa mãi cũng không thoát, Quân Thương cảm nhận được nàng giãy giụa rồi lại gia tăng thế công, Lâm Lang cảm giác chính mình giống như đang ở trên chiếc thuyền nhỏ theo gió trôi nổi trong đại dương bao la, tựa như chiếc lá rụng rơi lơ lửng giữa không trung , không có điểm tựa y hết sức bất lực !

Nhưng nàng vẫn sợ bị người khác nhìn thấy, tâm như đánh trống đang lúc còn có thể duy trì một tia thanh tỉnh, khước từ vô lực, toàn thân mềm nhũn thờ hờn hờn, mở miệng đứt quãng hô: "Không. . . . . Muốn, mau. . . . . Buông ra. . . . ."

Lâm Lang thoát ra âm thanh ní non yêu kiều , một chút lực uy hiếp cũng không có, lúc này nghe vào trong tai Quân Thương không giống như là phản bác, ngược lại càng giống như lời mời mọc mê người ! Lại nói, Quân Thương từ khi biết Lâm Lang bên cạnh đều không có bất kì nữ tử nào, lần này cách Lâm Lang chuyển thế đã lại qua hơn 20 năm, hôm nay thêm một lần nữa hưởng thụ mơ ước đã lâu ,trong mộng đã nhiều lần hồi tưởng tình cảnh môi lưỡi mềm mại triền miên , sao có thể dễ dàng buông ra ? Hắn còn phải dập tắt hỏa khí bùng bùng trong người, vào lúc này muốn ngừng mà không được , một bên hắn hôn sâu Lâm Lang, một tay ôm thật chặt nàng, còn tay khác dần dần di chuyển ma sát thắt lưng nàng.

Lâm Lang chỉ cảm thấy bàn tay mang theo lửa nóng lướt đến đầu gối truyền đến từng trận tê dại, thân thể không nhịn được vận vận uốn éo, lúc này thân thể hai người kín kẽ sát nhau, lần này ngược lại không gấp, chỉ vừa động một cái, bộ ngực mềm mại của Lâm Lang cứ thế nhẹ nhàng ở trên lòng ngực rộng lớn của Quân Thương ma sát hai cái!

Thân dưới càng khó chịu, Quân Thương không khỏi hít một hơi lạnh khi, tiếp theo nụ hôn như cuồng phong bão táp đánh úp về phía Lâm Lang, động tác trong tay cũng càng ngày càng lớn, một đôi bàn tay đặt lên bộ ngực no đủ của nàng dùng sức nắn bóp, đầu ngón tay lật một cái, áo khoác hơi lộ ra áo yếm trắng thuần thêu hoa bên trong, bàn tay tà ác hướng nơi gò bồng đảo tròn trịa trắng như tuyết công chiếm . . . . .

Trước ngực bị rút đi mảng y phục truyền tới lạnh lạnh khiến Lâm Lang hoàn hồn, nàng tròn to hai mắt, bỗng nhiên phản ứng kịp xảy ra chuyện gì, đôi tay bắt đầu dùng sức khước từ Quân Thương, bị Quân Thương hôn trong miệng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào .

Âm thanh ní non ra khỏi miệng, ở dưới bầu trời đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ rõ ràng, trong lòng Lâm Lang thầm giật mình, lại không dám thốt ra tiếng, nhất thời chỉ có thể dùng sức vùng vẫy, ý đồ mong muốn Quân Thương có thể buông tay ! Quân Thương cảm nhận được nàng khước từ, một tay cố định thân thể nàng, liền muốn tiến thêm một bước, nhưng thấy mặt nàng tràn đầy uất ức, một khuôn mặt nhỏ nhắn kim nén đến đỏ bừng, suy nghĩ một chút, có chút không cam lòng ở trước ngực nàng hung hăng xoa nhẹ hai cái, buông lỏng nàng ra : " Thật hận không thể hiện tại thu phục nàng !"

Quân Thương vừa buông tay, Lâm Lang tựa như con thỏ nhỏ đang sợ hãi cấp tốc nhảy ra xa hai bước, khép chặt lại áo bị bung ra, mới vừa trải qua nam nhân âu yếm một phen, một đôi mắt sáng long lanh như làn nước mùa thu làm cho người ta yêu thương.

Bóng đêm yên tĩnh, thời gian tựa như dừng lại, trong không khí chỉ có hai người nặng nề thở dốc . Lâm Lang nhìn xung quanh một lượt, chỉ nghe thấy tiếng lá cây rơi lạo xạo, ánh trăng loang lổ, không có bóng người, hồi phục tâm thần, ổn định hô hấp, ánh mắt hơi mất tự nhiên không dám nhìn Quân Thương, cúi đầu thật thấp nói: "Không còn việc gì, ta vào trước đây !"

Quân Thương vừa trải qua một phen tâm tình cực tốt, bước lên trước khẽ ôm Lâm Lang một cái, mới nói: "Mau trở về ngủ đi !" Trong lòng lại nghĩ tới nhất định phải thành thân nhanh chút, sau khi thành thân thì có thể cả đêm ôm nhuyển ngọc ôn hương đi ngủ!

Lâm Lang xoay người định đi, ánh mắt hần chột lóe: "Đội đã . . . . .!" Nhanh chóng tiến lên đem áo khoác cời xuống khoác ở trên vai nàng, che khuất chỗ bị hần xoa nắn làm y phục nhăn nhúm lại mới hài lòng nói, " Trở về đi !"

Lâm Lang lén nhìn hần một cái, chỉ thấy hần đang nở nụ cười khoái trá, giống như chiếm tiện nghi rất hời, sợ hần lại có chủ ý xấu xa khác, liền vội giữ chặt y phục chạy vào cửa .

Nàng đi vào, lặng lẽ nhìn một chút, thấy nhà chính không có đèn sáng, cũng không nghe thấy động tĩnh khác thường, lúc này mới nhanh chóng chạy qua viện, tiến vào cửa . Sau khi trở về phòng nhanh chóng thay y phục xong, sợ ngày mai Từ Y dọn dẹp phòng thấy y phục Quân Thương ở đây, nàng lại đem y phục của hần giấu vào trong tủ quần áo, xoay người suy nghĩ một chút lại cảm thấy tủ quần áo không an toàn, vội tìm bao đồ bọc kín lại nhét vào dưới bàn trang điểm, xem xét một vòng tâm trạng mới dần thả lỏng !

Lần này nàng cũng không dám kinh động Thanh Y Từ Y, mình tắm gội rửa mặt qua loa một chút liền lên giường nằm xuống, chỉ vừa nằm xuống, đêm yên tĩnh không tiếng động, nàng không biết là ảo giác của mình hay là cái gì, bên tai tiếng tim đập "bịch bịch" càng lúc càng lớn, nhắm hai mắt lại trước mắt chính là hình ảnh Quân Thương, nàng một chút buồn ngủ cũng không có, đầu óc dường như còn tỉnh táo hơn bao giờ hết !

Nàng trần trọc trở mình một lúc, sáng ngày thứ hai giờ Mẹo (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng) ngồi dậy rời giường .

Nàng mở cửa, Từ Y đang quét sân, thấy nàng ra ngoài lấy làm kinh hãi: "Tiểu thư, ngài tối hôm qua trở về muộn, thế nào đã còn dậy sớm như vậy?"

Lâm Lang vừa nghe Từ Y nói nàng tối qua trở về muộn, trong nháy mắt trên mặt hiện lên rằng mây hồng, xoay người tránh ánh mắt Từ Y nói: "Không ngủ được nên thức dậy, ngược lại người ngày ngày cũng dậy sớm thế sao ! Sao không nhiều ngủ một chút !"

Từ Y cười nói: "Mỗi ngày đã quen, dậy trễ ngược lại cảm thấy khó chịu ! Vậy ta đi múc nước hầu hạ tiểu thư rửa mặt !"

Từ Y nói xong liền để cây chổi xuống rồi đi, Lâm Lang thấy vậy, đột nhiên kêu lên nói: "Từ Y. . . . . Người biết ta tối hôm qua trở về lúc nào sao? Ta quên. . . . ."

Từ Y nghe vậy, vội dừng bước chân nói: "Nô tỳ cũng không rõ lắm, tiểu thư trở lại cũng không kêu người hầu hạ, từ thì canh ba nô tỳ đã dậy một lần, ở ngoài phòng tiểu thư nhìn một chút, mới biết tiểu thư trở lại." Tối hôm qua thật là kỳ quái, thân là Minh Linh nàng thế nhưng ngủ như chết, thường ngày một chút động tĩnh đã có thể tỉnh lại, lần này tiểu thư trở lại thế nhưng một chút tiếng động cũng không biết !

Lâm Lang nhìn Từ Y rồi đi, trong lòng trấn định lại, bộ dáng nghi hoặc của Từ Y xem ra chuyện tối qua chắc hẳn không ai nhìn thấy !

Từ Y hầu hạ Lâm Lang rửa mặt hoàn tất, chỉ chốc lát Thanh Y cũng đã tới, Lâm Lang hỏi Thanh Y cả ngày hôm qua công việc xử lý đến đâu, Thanh Y nhất nhất trả lời, cuối cùng khẽ cau mày hướng Lâm Lang nói: "Tiểu thư, trong cửa hàng sửa sang rồi lắp đặt thiết bị cùng thốt ngựa mua cũng rất thuận lợi, nhưng mà việc tuyển chọn nhân công cũng không dễ tìm !"

Lâm Lang khẽ trầm ngâm một chút nói: "Theo tình hình hiện tại sau chiến tranh đều bị hao tổn đội hồi phục, chiêu (tuyển chọn) công là tốt nhất, người cho bao nhiêu tiền công? Tiền công cao một chút cũng không sao !" Thời gian trước ở Kinh Giao còn có hàng loạt dân chạy nạn, công nhân không khó tìm lắm mới đúng!

Thanh Y nói: "Một người một tháng năm lượng bạc, so với người khác chúng ta đã cấp nhiều rồi ! Lại nói, cũng không phải là không tìm được, cửa hàng khác đều tìm dễ dàng, chỉ có chỗ cửa hàng chúng ta hơi kỳ quái, ban đầu còn cảm thấy hứng thú, chỉ là vừa báo danh làm nhân công cho Tạ gia, ngay cả một bóng người cũng không thấy tới !"

Lâm Lang nghe xong , không nói gì, mâu quang hơi trầm xuống, sau đó cười híp mắt quay đầu nói: "Nếu cửa hàng lắp đặt thiết bị đều an bài tốt, thốt ngựa cũng mua xong, hôm nay cứ nghỉ ngơi một ngày đã ! Com nước xong chúng ta ra ngoài đi dạo một chút !"

Thanh Y vội nói: "Tiểu thư ngài muốn làm giảm thọ nô tỳ sao? Ngày hôm qua một người cũng chưa tìm được, sao còn mặt mũi nghỉ ngơi chứ ? Tiểu thư và Từ Y cứ việc đi dạo ! Ta lại ra khỏi thành tìm kiếm lần nữa !"

Lâm Lang thấy Thanh Y hơi khề cau mày, vẻ mặt buồn rầu , không giống dáng vẻ sáng láng của ngày trước, cười nói: "Theo lời người nói, những cửa hàng khác cho tiền công không cao bằng chúng ta còn có thể tìm được nhân công, tiền công chúng ta cho cao hơn, tại sao không ai chịu làm việc ? Nhất định là có người giờ trở sau lưng ! Không rõ chuyện gì xảy ra, người dù tìm tiếp sợ là cũng không được ai !" Kê ngáng chân trong tối chính là trong lòng nàng đã có suy đoán, nếu không phải Diệp gia muốn ép nàng trở về đó lần nữa, thì chính là người kia, nếu thật sự là hắn, nàng thật đúng là không còn gì để nói ? Sau khi bị cự tuyệt không suy xét nguyên nhân lấy thành ý đối đãi, lại còn giờ thủ đoạn hèn hạ này, người như vậy còn tự xưng là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại ?

Đĩ nhiên, hiện tại nói gì cũng còn quá sớm, chỉ có thể trước điều tra một phen sau mới tính tiếp !

Đội Lâm Lang thu thập xong , Từ Y liền hỏi Lâm Lang : " Để nô tỳ đi xem một chút Thành chủ đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho tiểu thư , nếu vẫn chưa, thì để cho Chu tẩu xuống làm được không?"

Lâm Lang trải qua chuyện tối qua, đang không biết đối mặt Quân Thương ra sao, liền đồng ý nói: " Ừ ! Tối hôm qua hắn trở về cũng muộn, nếu như chưa nấu đồ ăn kịp, thì cứ tính như vậy !"

Lâm Lang vừa dứt lời, liền nghe âm thanh Tiểu Bạch truyền đến: "Tiểu thư, Thành chủ dù không ngủ được cũng không dám làm trễ nải bữa ăn sáng của người !"

Thanh Y vừa nghe xong vỗ tay nói: "Xem ra là đưa tới rồi, vừa đúng tiết kiệm thời gian chúng ta đi một chuyến !"

Công phu nói chuyện Tiểu Bạch đã đi tới cửa (ý là người chưa tới mà âm thanh đã đến trước), trên tay là hộp đựng thức ăn, Thanh Y thay hắn vén rèm, hắn vào cửa liền cười nói : "Tiểu thư, Thành chủ nói sáng nay bữa ăn sáng đã dùng ở Vân Đình quán , lập tức sẽ tới đây."

Từ Y đã nhận lấy mở ra hộp đựng thức ăn, nhất nhất dọn lên, Lâm Lang nghe được lời nói Tiểu Bạch, làm bộ liếc nhìn qua, lung tung đáp ứng một tiếng --- ----- ngày hôm qua chuyện xảy ra ở đại môn, hiện tại hồi tưởng lại mặt nàng đã đỏ tới mang tai !

Quả nhiên, chỉ chốc lát Quân Thương đã tới, thứ nhất liền quen cửa quen nẻo sai sử Thanh Y Từ Y lui xuống, nhất thời bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, ánh mắt hắn tươi cười đăm đăm nhìn Lâm Lang im lặng cúi đầu gấp thức ăn , lắc đầu một cái giúp nàng múc một chén canh đưa qua, sùng nich nói " chớ vội, không ai giành với nàng, từ từ thôi , ăn xong hãy gấp tiếp !"

Âm thanh Quân Thương trầm thấp truyền đến, Lâm Lang tay đang gấp thức ăn nhất thời khựng lại, nàng đối với tình huống phát sinh ngày hôm qua có chút không kịp thích ứng, cho nên khi Quân Thương vừa vào cửa nàng liền cố ý tránh né tầm mắt của hắn, thấp một cái đầu tiên sức lực hướng trước mắt trong năm gấp thức ăn, lúc này nghe được lời Quân Thương , nàng cúi thấp đầu nhìn thức ăn trong bát cơm đã gấp đầy như một núi nhỏ, bất giác gò má ửng hồng, chỉ có thể lắp lững che giấu nói: " Hôm nay, ta cảm thấy rất đói, khẳng định ăn được nhiều !"

Ánh mắt Quân Thương nóng bỏng bao phủ ở đỉnh đầu của nàng, nhàn nhạt nói một câu: " Thật sao ?"

Lâm Lang nghe giọng nói lạnh nhạt của hắn cùng một câu vừa nảy hàm chứa sùng nich khác nhau rất lớn, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn qua, lần này vừa khéo chạm vào ý cười khoái trá trong đôi mắt Quân Thương.

Lâm Lang phát giác mình bị đùa bỡn, cái miệng nhỏ nhắn tức giận thoáng nhìn, hướng Quân Thương làm mặt quỷ, trong lòng một trận xấu hổ ngược lại hóa thành hư không , một bữa cơm hai người đều mặt mày hớn hớn, không khí vô cùng hài hòa ấm áp !

Com nước xong Quân Thương còn có chuyện xử lý, Lâm Lang đưa hắn ra cửa xoay người đi thỉnh an Lãng phu nhân, sau khi trở lại liền kêu Thanh Y Từ Y cùng nhau xuất môn !

Đoàn người đi tới Kinh Giao dân chạy nạn bản hàn lướt qua hướng một nơi, quả nhiên đã trông thấy vô số người tụ tập cùng nhau chờ chiêu công

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Triệu Tể sau khi đăng cơ, dưới quyền các đại thần nhằm tạo ra cảnh thái bình hào nhoáng giả tạo bên ngoài, tận lực xua đuổi dân chạy nạn rồi đi dãi đất trung tâm kinh đô phồn hoa, vì vậy phổ xá Kinh Giao trở nên vắng vẻ tiêu điều, An Định Phường trở thành địa phương bản dân (dân nghèo tị nạn) thường lui tới, cũng là nơi được nhiều dân chạy nạn đặt chân . Hàng loạt bản dân mất đi ruộng nương không còn vốn liếng mưu sinh, chỉ có thể dựa vào những kẻ giàu sang phú quý trong thành Kinh Đô, cơ hội cầu xin sinh tồn, nhưng bởi vì cần công nhân ít, dân chạy nạn nhiều, cho nên tiền công bị ép tới

rất thấp, nơi đây cũng là địa điểm các lão bản trong thành tìm kiếm nhân công cho cửa hàng mình !

An Định Phường mỗi ngày giờ Thìn mở cửa đến xế chiều giờ Dậu kết thúc đều có vô số tốp năm tốp ba người cần công việc chờ ở trước cửa bọn họ đứng quay quần trên một bãi đất trống, lúc này giờ Thìn vừa qua khỏi, chính là thời điểm tụ tập người nhiều nhất. Ngày mùa thu sáng sớm tiết trời thật lạnh, giờ Thìn ánh mặt trời mới vừa lộ ra chút âm áp, những người này phần lớn khoác áo đơn bạc chấp vá nhiều mảnh, trong đôi mắt lộ ra thần sắc ủ rũ xuề xòa thiếu sức sống.

Lúc ra cửa, Lâm Lang để Thanh Y một mình đi trước đến An Định Phường, sau đó mới cùng Từ Y ngồi xe ngựa không nhanh không chậm đi ra cửa, thời điểm chờ Lâm Lang cùng Từ Y tới, Thanh Y đã đến một lúc.

Hôm nay tới chiều công người cũng không nhiều lắm, hơn nữa rất nhanh sẽ đều tìm đủ nhân số, Thanh Y cần trả mười lượng bạc mỗi tháng, vẫn như cũ không có một người chịu tiền lên ! Nhưng lúc xe ngựa Lâm Lang từ từ đi tới cửa An Định Phường, xe còn chưa dừng lại, đã có vô số người ùn ùn kéo tới vây kín xe của nàng, nhao nhao ầm ĩ đứng lên!

"Chường quý, quản sự đại gia, nhà ta trên có già dưới có trẻ, ngài cấp cho ta một công việc nuôi sống gia đình đi!"

"Ta biết xây nhà, còn có thể trồng cây. . . . ."

"Nhà ta đã ba ngày không có gạo nấu cơm rồi, ngài thương xót cho hài tử chúng ta đi!"

"Ta không cần tiền công, chỉ cầu cho miếng cơm ăn. . . . ."

.....

Lâm Lang từ từ vén màn xe lên thông qua một góc cửa sổ tỉ mỉ quan sát tình hình, những người này vốn là an tĩnh ngồi dưới đất dù thấy Thanh Y bỏ ra mười lượng bạc cũng làm như không thấy, lúc này thế nhưng hai mắt tỏa sáng giống như phát điên nhào tới.

Đội Lâm Lang thả rèm xuống, Từ Y nhìn nàng một cái, hô một tiếng: "Tiểu thư ?"

Lâm Lang gật đầu đồng ý nói: "Đi xuống xem một chút !"

Từ Y nghe nói liền đứng dậy vén màn xe dẫn đầu đi ra ngoài nói: "Bình tĩnh, mọi người im lặng một chút ! Chớ quấy rầy tiểu thư nhà ta !"

Theo âm thanh Từ Y như hoàng oanh xuất cốc, tiếng huyền não của mọi người dần nhỏ xuống, dung mạo Từ Y tất nhiên không cần phải nói, mọi người đã nơi nào nghe qua giọng nói mềm nhẹ êm tai lại kèm theo một cổ đoan trang thành thực, nhất thời không khỏi si ngốc nhìn qua; sau khi hoàn hồn, trong lòng không khỏi cảm thán chỉ là nha hoàn đã tán mắt ra khí chất tự tin thanh nhã, hướng chỉ là vị tiểu thư trong lời nói của nàng ?

Từ Y nhìn mọi người đã an tĩnh lại, lúc này mới xoay người nhắc màn lên đỡ Lâm Lang ra ngoài, Lâm Lang ở trước xe đứng lại, trong lòng mọi người không khỏi sợ hãi than bộ dáng thanh lệ thoát tục của nàng. Nàng quét mắt chung quanh một cái, nhìn sang Từ Y gật đầu một cái, Từ Y thấy vậy, khẽ hướng Lâm Lang phúc thân, ngược lại hướng mọi người nói: "Tiểu thư nhà ta chính là nhị tiểu thư kinh tây (kinh đô phía tây) Tống Thị Lang, bởi vì ngày sinh lão phu nhân sắp tới, trong phủ công việc bề bộn, vốn là người trong phủ tay không đủ dùng, cho nên trước tiên tìm vài gia đình cùng nha đầu bà vú phụ việc trong thời hạn ngắn, tạm định trước là một ngày 30 văn tiền, nếu làm đủ một tháng, cả thảy là một lượng bạc, dĩ nhiên trong quá trình chăm chỉ làm tốt, trong phủ tự nhiên sẽ không bạc đãi các người, tiền thưởng tăng lên, nói không chừng còn có thể ở lại trong phủ !"

Mọi người vừa nghe, một tháng một lượng bạc nói nhiều không nhiều, nói ít nhưng cũng không ít, lại nói đây là làm công cho quan lại, làm tốt tất nhiên không thiếu tiền thưởng, nhất thời không khí lại nhao nhao sôi sục, phía sau tiếp trước hướng bên cạnh xe ngựa chen lấn xô đẩy !

Lâm Lang thấy vậy, chân mày hơi nhíu, ý bảo Từ Y kè lỗ tai vào thăm thì, ở bên tai Từ Y phân phó mấy câu nói, Từ Y cất giọng: "Tiểu thư nhà ta nói, mọi người ồn ào chen chúc cũng không nhìn được cái gì, mọi người nên tản ra ! Chúng ta tùy tiện đi dạo một chút, thấy thích hợp, không cần các người tìm chúng ta, chúng ta tự nhiên tìm bọn người !"

Từ Y đỡ Lâm Lang đi vài bước, thấy mọi người nhắm mắt theo đuôi cùng đi phía sau, không khỏi cau mày quay đầu lại nói: "Đi vào phủ làm việc, đầu tiên thì phải có ánh mắt, tiểu thư nhà ta không thích nhiều người vây quanh, các người còn cố đi theo, có phải cũng không muốn công việc này ?"

Mọi người khăng khăng sợ mình tránh sang chỗ khác, cơ hội tốt sẽ bị kẻ khác đoạt đi, cho nên đều theo sau lưng Lâm Lang, lúc này nghe lời Từ Y, đều muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Lâm Lang, chỉ sợ trước chốc nàng chán ghét thì cái gì cũng không có, liền cũng từ từ tản ra, hơn nữa phong thái hành xử hữu lễ rất nhiều, có vài người còn cố ý hành lễ Lâm Lang, Lâm Lang cũng về mặt ôn hòa hướng bọn họ cười cười, gật đầu một cái coi như là đáp lễ.

Những người này sau khi tản ra cũng không hề giống như mới vừa rồi nghiêng nghiêng, ngả ngả, nằm chống vó, cũng quy củ hoặc đứng hoặc ngồi, trong lúc nhất thời tinh thần có vẻ phấn chấn không ít !

Lâm Lang đi dạo vòng quanh một chút, để ý hành động cử chỉ mọi người, ánh mắt thần thái, trong lòng nhất nhất ghi nhớ —— dù sao mình quả thật là muốn tìm người, tìm hiểu một chút cũng tốt !

Nàng chuyển tới Thanh Y trước mặt, cố ý cùng Thanh Y nói mấy câu nói mới lại tiếp tục dời đi chỗ khác, nhưng sắc mặt thoạt nhìn có phần không tốt.

Trong sân mọi người mặc dù đã tản ra, nhưng vẫn một mực chú ý về mặt động tác Lâm Lang, khi bọn họ thấy Lâm Lang cùng Thanh Y thì thầm sau đó sắc mặt không tốt, chỉ sợ là Thanh Y [quan báo tư thù] [1] nói xấu bọn họ, trong lòng có chút thấp thòm, làm công cho người có gia thế phú quý

chuyện may mắn chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu !

[1] dừng việc công để báo thù riêng

Chỉ thấy bọn họ châu đầu ghé tai trong chốc lát, đã thấy một dáng người khỏe mạnh, phụ nhân trung niên ăn mặc chỉnh tề bộ dạng nhanh nhẹn đứng dậy hướng Lâm Lang cùng Từ Y đi tới, nàng đến trước mặt Lâm Lang, Tiên Phúc đầu tiên phúc thân, lộ ra một nụ cười nói: " Ta gặp qua tiểu thư !" Nàng nói xong, thấy Lâm Lang mặt không đổi sắc, vừa bước lại gần đã hỏi, "Không biết tiểu thư quan sát bấy giờ đã tìm được người thích hợp ?"

Lâm Lang liếc nhìn nàng một cái, khẽ cười cười nói: "Sợ hôm nay là đi không một chuyến ! Trước khi xuất môn mẫu thân còn cố ý dặn dò muốn tìm vài người tay chân chịu khó, chịu cực , sao có thể tìm về hạ nhân không hợp tính của mẫu thân ?"

Phụ nhân vừa nghe xong, trên mặt sững sốt lộ ra vẻ không hiểu: "Tiểu thư sao lại nói lời ấy?" Tới An Định phường tìm người trừ tiền công thấp thì ngoài ra chính là nhìn trộm người bằng lòng bán sức lao động !

Lâm Lang cười nhìn sang Thanh Y bên kia nói: "Bên kia ta đã hỏi thăm, là một nhà vận chuyển hàng hóa tìm người, một tháng mười lượng bạc cũng không ai chịu làm, phải biết mười lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ rồi, nếu không phải các người ham việc an nhàn thoải mái, không chịu nổi cực khổ, làm sao lại không muốn kiếm mười lượng bạc ngược lại tới kiếm một lượng bạc ?"

Phụ nhân nghe xong, luôn miệng nói: "Tiểu thư, ngài đã hiểu lầm bọn ta, chúng ta ở An Định Phường đi ra mọi người là đòi một miếng cơm ăn, có thể chịu khổ chịu làm, mọi người không cho nhà hấn làm việc là có nguyên nhân . . . . .",

Phụ nhân nói tới đây bỗng nhiên ngừng miệng, Lâm Lang giả vờ không tin nói: " Hừm ? Là nguyên nhân gì khiến mọi người thấy mười lượng bạc tiền tháng cũng không kiếm ? Nếu như người có thể nói ra lý do, bản tiểu thư liền từ nơi này nhận các người !"

Trên mặt phụ nhân thoáng qua tia do dự, phân vân hướng Lâm Lang nói: "Chuyện này. . . . . Tiểu thư vẫn là không nên hỏi sẽ tốt hơn ! Chuyện này. . . . . Ai !"

Lâm Lang khẽ cười một tiếng nói: "Không chịu nói vậy coi như xong, hiện tại người cần tìm việc làm còn nhiều !" Nàng nói xong phân phó Từ Y : " Bên này không có ai hợp ý , chúng ta đến nơi khác tìm !"

Phụ nhân vừa nghe, liền vội mắt, luôn miệng van xin nói: "Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm ơn làm phúc! Mấy ngày nay có rất nhiều người chết đói. . . . . . Hôm nay ngài mang đi mấy người là có thể cứu mạng sống vài nhà ! Chúng ta thật là vì nguyên nhân khác không cho nhà họ làm việc. . . . . Chúng ta cho nhà bọn hấn làm việc sẽ không thể toàn mạng !"

Mâu quang Lâm Lang bình tĩnh, quay đầu, giọng nói hơi tức giận nói: "Mẫu thân giao cho ta tới bên này tìm, cũng là muốn cứu nhiều vài người, nhưng đến cùng là có chuyện gì xảy ra người không nói rõ ràng ? Ta làm sao dám tùy tiện tìm về ? Tìm về nếu không hợp ý quấy rầy thọ yển tổ mẫu của bản tiểu thư thì ta phải đeo tội danh bất kính ! Thôi thôi ! Người bây giờ nói rõ ràng, ta cũng tại nơi này chọn người, lại nói ta cần người cũng không phải số ít, ước chừng phải trên dưới một trăm nhân công !"

Đôi mắt phụ nhân khẽ trầm xuống, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, nhỏ giọng van xin : "Nói cho tiểu thư cũng không sao, chỉ cầu tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói ra!"

Lâm Lang gật đầu một cái: " Tất nhiên !"

Phụ nhân lúc này mới nói luyên thuyên: "Bên kia vị cô nương Thanh Y là vận chuyển hàng hóa cho Tà gia , trước khi nàng đến đã có người chào hỏi, không cho phép bọn hấn nhận lời làm việc, ai muốn cho nhà bọn họ làm việc, cả nhà già trẻ bé lớn đừng nghĩ có đường sống, cứ như vậy, dù bạc cho nhiều hơn nữa, cũng không còn có người dám nhận !"

Lâm Lang khẽ cười một tiếng: "Ban ngày ban mặt, từ đâu tới lại không xem vương pháp ra gì !"

Phụ nhân nhìn sắc mặt trấn định của Lâm Lang, rất sợ nàng không tin, vội vàng thề thốt nói: "Tiểu thư, ta nói đều là thật, mấy ngày trước thời điểm những người đó tới hung thần ác sát, đập phá uy hiếp từng nhà, nếu không chúng ta cũng sẽ không lãng phí mười lượng bạc không kiếm lại mặc cho già trẻ trong nhà bị đói!"

Lâm Lang nghe vậy, trong mắt thoáng qua tia lạnh lẽo nói: "Người biết những người này từ đâu tới sao? Hình dáng ra sao ?" Lâm Lang sợ nàng nghi ngờ, lại nói, "Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ không nói ra, chỉ là cầu an lòng, để đảm bảo vạn vô nhất thất (không sơ hở) ! Như vậy đi ! Nếu như người chịu nói cho ta biết, ta sẽ ở nơi này nhận trên dưới một trăm người và lại tại chỗ ứng trước nửa tháng tiền lương !"

Phụ nhân vừa nghe, lập tức đáp ứng, dù sao ứng trước nửa tháng tiền lương sự vụ hoặc này quá lớn; nàng lại liên tục nhắc nhở Lâm Lang, nhất định chớ nói ra ngoài, nhìn Lâm Lang đồng ý mới nói: "Những người này dường như cùng quan phủ có quan hệ, bối cảnh rất lớn, dù tiểu thư phủ thị lang ra mặt cũng không phải là đối thủ, cầm đầu là một cô nương, bộ dáng có chút ý thế hiếp người, tư thái yếu điệu, một đôi mắt sáng long lanh, xem ra ngạo mạn không ít !"

Lâm Lang nghe nàng nói , ngược lại cười: "Được rồi! Ta đã biết !" Xoay người hướng Từ Y nói: " Ta đi về trước, người ở nơi này nhớ kỹ người báo danh tín, một lát lựa chọn cẩn thận, chọn trước ra một trăm người, giao cả tiền lương một tháng , sau đó để bọn họ chờ bắt đầu làm việc."

Phụ nhân này cũng là kẻ thông minh, nói đi nói lại cũng không chịu nói ra lai lịch kẻ uy hiếp bọn họ, chỉ là bằng hai câu này, nàng đã biết là ai! Thủ lĩnh kia sợ không phải đáng đáp như cô nương, nghe phụ nhân miêu tả , tư thái yếu điệu, cô nương mặt trái xoan đoán chừng chính là Ngọc Châu bên cạnh Tô

phu nhân!

Vốn nàng cho rằng sẽ là Diệp thượng thư ra tay ép nàng trở lại Diệp gia hoặc là Triệu Sưồng nhờ vào đó bắt nàng đồng ý hợp tác xác suất cao hơn một chút, lại không nghĩ rằng lại là Tô phu nhân, nhưng nếu liên quan đến quan phủ, sợ là Diệp thượng thư cũng đành đáng ở trong đó!

Thật ra thì, Lâm Lang đoán không sai, chủ ý này mặc dù ngoài mặt là Tô phu nhân, nhưng cũng là Diệp thượng thư ngầm đồng ý, Diệp thượng thư là người cẩn thận, lại sợ chuyện này một khi bị Quân Thung biết sẽ trách tội hắn, lúc này mới khiến tỷ nữ Ngọc Châu bên Tô phu nhân ra mặt, nếu bị vạch trần đến lúc đó đem Tô phu nhân đẩy ra ngoài thế tội là được!

Lâm Lang dẫn dò Từ Y, quay đầu lại nhìn phụ nhân kia nói: "Ta xem ngươi cũng là kẻ lanh lợi, trong phủ ta còn thiếu một quản sự, nếu như ngươi muốn, có thể báo danh!" Phụ nhân này xem ra là kẻ biết xem thời thế không thiếu trung hậu, huống chi có thể bị mọi người đẩy nói ra chuyện đi, cũng coi như không tâm thương

Phụ nhân nghe xong, vội thiên ân vạn tạ chào hỏi mọi người cùng nhau tìm Từ Y ghi danh!

Lâm Lang nhìn lớp người hết tốp trước đến tốp sau ghi danh, cười cười, xoay người muốn lên xe, chợt thấy đoàn người khóc bị thương đeo vải trắng đang đập băng ca (giống cáng cứu thương ở hiện đại), Lâm Lang nhất thời cảm thấy có điều là lạ, liền đứng lại, băng ca từ bãi đất trống phía trước đi qua, cũng không dừng lại, chỉ là thời điểm đi qua đất trống, Lâm Lang chợt nhìn thấy từ trong băng ca rơi xuống cánh tay gầy như que củi, bỗng nhiên ngăn cản cả người!

Băng ca đã từ từ đi xa, Lâm Lang còn chưa từng hồi hồn, mới vừa cùng nàng nói chuyện trung niên phụ nhân kia báo danh xong, thấy Lâm Lang sững sờ ở trước xe ngựa nhìn phương hướng băng ca khiêng đi lên đồng, đi tới nhìn Lâm Lang thờ dài nói: "Đều là chết đói, đáng thương thay Triệu đại ca sau lưng còn có ba hài tử, đứa lớn nhất chỉ mới bảy tuổi....."

Lâm Lang hỏi lại một câu: "Đầy đều là chết đói?" Rõ ràng là bị tà vật hút hết nguyên khí mà chết!

Phụ nhân gật đầu một cái: "Đúng vậy! Cũng có rất nhiều người khi chết đều có tình trạng giống nhau, lúc đầu thân thể nhanh chóng gầy gò, tinh thần kém dần, chỉ là qua vài ngày người sẽ không có! Nhưng nhà Triệu Đại vừa phát hiện Triệu Đại xuất hiện tình huống như thế, cả nhà chịu đựng không ăn cơm tiết kiệm lương thực đưa cho hắn ăn, lẽ ra không phải chết đói, nhưng..... Thế nhưng cũng không thấy tình trạng khởi sắc, mới năm ngày thôi..... Ai, đều là mệnh số cả!"

Lâm Lang nghe xong, cũng không gấp gáp rời đi, kêu phụ nhân mang theo nàng đến bên trong An Định Phường đi lòng vòng, lại hỏi thăm mấy nhà gặp chuyện không may, giữ lại chút bạc cho mọi người, mới ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, sắc mặt nàng càng thêm nặng nề, ra ngoài lên xe ngựa, phu xe liền đánh xe ra rồi An Định Phường!

Xe ngựa kia vốn là thuê, đi tới trên đường, Lâm Lang liền kêu phu xe ngừng ở ven đường, thanh toán tiền xe rồi xuống xe, đem tay phải giơ lên che chắn ánh sáng chói mắt, nhìn về phương hướng trên không trung An Định phường, sau đó nhìn lướt xung quanh, một hồi lâu, mới hơi lộ ra nụ cười, đẩy mắt lại hoàn toàn yên tĩnh, nàng chuyển qua góc đường đi tới một hẻm nhỏ vắng vẻ, tay nhấn lên thân thể chuyển một cái, nhìn lại đã hóa thành một vị công tử văn nhũ!

Nàng xem nhìn trên người mặc nguyệt sắc cẩm bào, hài lòng cười cười, tay phải xòe ra, tay trái vươn ngón tay chỉ vào (2), trong tay phải nhiều hơn một chiếc phiến (cây quạt), nàng phất một cái mở cây quạt phe phẩy, lúc này mới hướng phía ngoài hẻm đi ra!

(2) đại khái như kiểu xòe tay ra rồi chỉ ngón tay vô làm phép

Người chết ở An Định phường những người đó đều là nam tử trai tráng, căn bản không phải bị chết đói, mà là bị yêu quái hút hết nguyên khí mà chết, lúc ấy nàng ở An Định phường cũng không cảm nhận được chung quanh có điều gì bất đồng, tất nhiên là yêu quái này sớm biết nàng đến, đã trốn thoát!

Lúc này, nàng tẩy đi khí chất phàm trần trước mắt, ngược lại thật sự là nhìn thấu điểm này!

Lâm Lang ra ngoài, sai bước hướng chỗ Văn Nguyệt lâu!

Văn nguyệt lâu là thanh lâu lớn nhất ở Kinh Thành, lầu cao ba tầng, gạch ngói xanh đỏ đan xen, vừa đến ban đêm trên ba tầng lầu đã xuất hiện đèn màu, vô số nữ tử ăn mặc hoặc diêm dúa lòe loẹt hoặc thanh thuần hoặc ngây thơ hoặc nóng bỏng thiếu vài tựa tại cạnh cửa trên lầu các hướng về phía người đi đường nhộn nhịp bên dưới vẫy tay bán rẻ tiếng cười!

Lúc này sắc trời chưa đến giờ ngọ, chính là đang giờ thanh lâu nghỉ ngơi, thời điểm Lâm Lang gõ cửa một Quy Công lộ đầu ngáp ngáp dài nói: "Hiện tại không buôn bán, công tử buổi chiều hẳn quay lại!" Tiếp theo liền muốn đóng cửa!

Lâm Lang trong tay cầm một nén bạc to chặn lại động tác muốn đóng cửa của hắn: "Kêu lão bản các ngươi xuống đi, cứ nói buôn bán lớn tới cửa!"

Quy Công bị một thỏi bạc 50 lượng trước mắt kích thích một cái liền tỉnh táo, nghe lời nói Lâm Lang, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên trước mặt ngọc thụ lâm phong, một thân nguyệt sắc cẩm bào thượng hạng, trong mắt hắn thoáng qua tia do dự, chính là nhanh chóng mở cửa, kính cẩn đem Lâm Lang mời vào đại sảnh: "Công tử xin chờ một lát, ta sẽ đi mời lão bản xuống!" Có bạc không kiếm mới là kẻ ngu!

Lâm Lang gật đầu một cái, ý bảo hắn đi nhanh đi, sau đó phóng tầm mắt khắp mọi nơi quan sát hoàn cảnh nơi này, ở phía trước là một quan đạo rộng rãi cầu thang nổi thẳng trên lầu các, ở chính giữa bố trí một vũ đài lớn treo đầy sa màn hồng nhạt, bên trong loáng thoáng lộ ra hình ảnh trăm hoa đua nở trên

đất, điểm lệ cũng không lộ vẻ tục khí, nhìn lại chung quanh, trừ bên dưới đặt bàn ghế, bốn phía đều là tường trên vách vẽ rất nhiều tranh mỹ nữ, cũng không có gì không đúng. . . . .

Rõ ràng phải ở nơi này phát ra, tại sao mình bước vào lại biến mất tăm ?

Lâm Lang vừa quan sát hoàn cảnh, vừa suy tư luồng hơi thở vẫn luôn chú mục theo dõi mình, trong lúc thất thần liền nghe một tiếng cười "Ha ha ha" truyền đến, tiếp theo "Ai u" một tiếng, trên cầu thang đi xuống một phụ nhân trung niên mập mạp, phụ nhân một thân hồng nhạt, trên mặt thật trác đầy son phấn, mắt cũng không nhỏ, chỉ sợ là được dùng để nhìn tiền !

Lúc này, trong tay nàng cầm một nửa khăn tay, cười khanh khách một bên hai tay xoắn xuýt một chỗ, vung khăn lên che nửa bên gò má: "Ai ui ,vị công tử làm sao lại gấp thành như vậy? Các cô nương vừa mới tiễn khách, lúc này mới nghỉ ngơi một hồi, làm sao có đủ sức bồi ngài ?"

Nói xong nàng ta đã đi tới bên cạnh Lâm Lang, vung khăn: "Nếu không, Vĩnh tú bà ta tới bồi công tử ?"

Lâm Lang không biến sắc tránh né cánh tay quăn lên người mình, trong mắt thoáng qua ánh sáng sắc bén, lạnh lùng nói: "Ta tới muốn cùng Vĩnh tú bà giao dịch !" Nói xong, nàng lấy một thời năm mươi lượng bạc để lên bàn!

Vĩnh tú bà vừa nhìn, trong mắt tia sáng chợt lóe, hỏi "Công tử muốn giao dịch thế nào ?"

Lâm Lang hướng Vĩnh tú bà chớp chớp mắt nói: "Nha hoàn bình thường không hợp tính ta, nghe nói nơi này đều là mỹ nhân xuất chúng, lần này ta tới chính là muốn mua nha hoàn, chỉ không biết nơi này có cô nương vừa ý ta không ?"

Vĩnh tú bà nhìn nén bạc to trên bàn, mặt mày hơn hờ nói: "Có, tất nhiên có, trên đời này có mặt ta đây làm sao có thể thiếu cô nương xuất chúng ! Công tử mời theo ta !" Phủ đệ giàu có chuyện mập mờ giữa thiếu gia cùng nha hoàn Vĩnh tú bà há lại không rõ ? Chỉ thấy tiểu công tử hướng nàng nháy mắt, trong lòng nàng đã tường tận rồi !

Vĩnh tú bà dẫn Lâm Lang đi dạo lầu trên lầu dưới một lần, tiến cử vài cô nương nổi bật trong lầu cho Lâm Lang đều bị Lâm Lang nhát nhát bác bỏ, cuối cùng Lâm Lang thờ dài nói: "Trước kia chỉ cảm thấy nữ tử lầu xanh phong tình vạn chủng, hiện tại xem ra thoát nhìn nhan sắc đẹp thì đẹp thật, chỉ là khắp người hương vị phong trần quá nồng, nếu mang về, chỉ sợ mẫu thân biết chắc sẽ đánh gãy chân ta, ngược lại không thể an bài trong phủ được !" Lâm Lang than thở xong liền muốn cáo từ, " Làm phiền Vĩnh tú bà rồi, một trăm lượng bạc ròng coi như cho người làm phí vất vả đi!"

"Chuyện này. . . . ." Vĩnh tú bà thấy Lâm Lang xoay người phải đi, lập tức nóng nảy, "Công tử ?"

Lâm Lang giả vờ khó hiểu nói: " Tú bà còn có chuyện gì ?"

Vĩnh tú bà do dự nói: "Có vài người có lẽ thích hợp với công tử, nhưng chỉ sợ sẽ đụng phải công tử!" Ra tay hào phóng chính là 100 lượng bạc khen thưởng, cuộc trao đổi này nàng thật là không bỏ qua được !

"Không sao, đi xem một chút!"

"Vây....., công tử xin mời!"

Lâm Lang theo Vĩnh tú bà tới hậu viện một hàng phòng ở thấp bé cũ kỹ, bên trong vài thiếu nữ co rúm lại trên người y phục lam lũ (rách rưới) , cùng vết thương bị đánh chằng chịt, Lâm Lang vừa vào cửa liền chạm phải đôi con ngươi đen nhánh, đôi mắt nhanh chóng liếc nhìn Lâm Lang một cái, lập tức nhắm mắt lại!

Vĩnh tú bà nhìn những thiếu nữ y phục lam lũ, vết thương chằng chịt trong lòng có chút thấp thỏm: "Những kẻ này đều là mới đưa vào trong lầu, công tử xem một chút đi !"

Lâm Lang nhìn chằm chằm thiếu nữ kia một hồi lâu, thấy nàng không hề động nữa, liền chỉ vào nàng nói: " Là nàng!" trên người thiếu nữ này rõ ràng đã không có còn sự sống, mới vừa rồi vẫn có thể mở mắt ra nhìn mình, hiển nhiên thân xác là bị thứ gì chiếm tạm thời !

Hai trông mắt Vĩnh tú bà đảo một vòng, nói: "Nàng gọi Tiểu Man, ta tốn ba trăm lượng bạc mua về, công tử người xem ?"

Lâm Lang nhìn cũng không nhìn Vĩnh tú bà, liền thò tay ném cho nàng ngân phiếu một ngàn lượng, sau đó đi về phía Tiểu Man, lạnh lùng nói: "Đi theo ta!"

Thiếu nữ đột nhiên mở mắt nhìn Lâm Lang, cuối cùng ánh mắt khê rù xuống, đứng dậy đi ra ngoài !

Lâm Lang khoe môi cười một tiếng, đẩy mắt không có một tia sóng gợn, nàng đứng dậy theo ra ngoài, hai người một trước một sau ra khỏi cửa chính Văn Nguyệt lâu, đi trên đường cái, Tiểu Man đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Lâm Lang lộ ra nụ cười quý dị, mở miệng lại là giọng nam trầm thấp từ tính: "Thái Thanh công chúa, không ngờ ta đã dùng phản hồn đại pháp thế nhưng vẫn bị người phát hiện, xem ra nữ nhi của Phục Ma Đại Đế thật không tầm thường, huyết thống quả nhiên cũng đối với ma vật trời sanh nhạy bén. . . . . Ha ha ha ha. . . . ."

Lâm Lang lạnh giọng: "Người là ai ?"

"Người nhìn ta là ai!"

Thân thể Tiểu Man từ từ phiêu đảng ra một luồng khói xanh nhàn nhạt, khói xanh ngưng tụ thành một nam tử bạch y nho nhã tuấn lãng, trên mặt đeo mặt nạ đầu lâu, thật là dọa người !

Một bài Từ (3) chậm rãi trong miệng hắn thoát ra, nhất thời trong thiên địa nổi lên một cỗ khí tức âm hàn lạnh lẽo, lời thủ từ vang lên:

(3) Từ là một loại ngâm, giống như thơ (trong “thi từ ca phú”)

" Hồi hồn xử, nhớ Vãng Sinh tiền. Lệ ngưng yên chi đào tác thủy, một thân khi thù dật vì hồi, một năm rồi lại một năm.

Lúc này tiết, hồng trần say khanh mặt. Ngồi đây hồng nhan duy quân tử, phồn hoa nơi tận cùng cảnh xuân tươi đẹp điều, uyển chuyển đến nông biên. "

(***) Tạm dịch thôi nhé chứ tui cũng không dám chắc chỉ ráng chuyển sát sát nghĩa cho mọi ng hiểu

“Nơi hoàn hồn, phải nhớ rõ kiếp trước. Lệ ngưng nơi môi son thành dòng nước, thân xác nhẹ nhàng phiêu bạc như bụi nhỏ trốn hồng trần, hết năm này đến năm khác.

Tiết trời này, hồng trần phản chiếu gương mặt Khanh như say như tỉnh. Phận hồng nhan chỉ vì Quân mà khoe sắc, phồn hoa tan tác hoa lệ tàn phai, uyển chuyển đến cạnh ta.”)

"Ngươi là. . . . ." Lâm Lang đột nhiên nhớ tới một lần thoát ly hồn phách khi rơi xuống lạc hoa lâu đã từng gặp qua nam tử bạch y chiều hồn (gọi hồn) , kinh ngạc tròn to hai mắt.

Nam tử bạch y dường như rất hài lòng với phản ứng của Lâm Lang : "Huyền Thanh, Thái Thanh công chúa, ngươi còn nhớ rõ U Vân sao ?"

Lâm Lang trong mắt mê mang chợt lóe lên, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén bắn về phía hư huyền của nam tử bạch y : "Ta mặc kệ U Vân là ai, nhưng ta tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn ngươi tổn thương bình dân bách tính! Ta đối với hồn phách ảo ảnh không có hứng thú, có bản lãnh cứ hiện ra chân thân của ngươi, so đấu một trận !"

Nam tử bạch y lại cười ha ha hai tiếng, hừ lạnh một tiếng: "Giả mù sa mưa! Ngươi có thể thông qua huyền ảnh của ta đánh ngã chân thân của ta mới tính bản lãnh !"

"Ta còn có chuyện, ngày sau tất nhiên sẽ tới tìm ngươi —— vì tỷ tỷ ta báo thù!"

Nam tử bạch y nói xong, khói xanh tản ra, hư ảnh biến mất ở không trung, Lâm Lang nhìn phương hướng khói xanh tản đi, mâu quang từ từ nặng nề !

U Vân là ai ?

Lâm Lang nhíu nhíu mày, bọn họ đều nói nàng là Thái Thanh công chúa, nhưng nàng căn bản một chút ký ức đều không nhớ —— thôi thôi, trước quay về hỏi thăm phía Quân Thương !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Lãng phu nhân trúng độc

Sau khi nam tử bạch y rời đi, Lâm Lang nhìn sắc trời lúc này không sai biệt lắm đã đến giữa trưa, muốn đi về nhà , lại nhất thời nghĩ tới Quân Thương bảo trưa hôm nay không về, tâm tình muốn quay về liền phai nhạt phần nào, nàng nhớ lại đi vậy không có việc gì, ở trên đường đi loay quanh một lát, tìm một gian trà lâu đi vào ngồi xuống gọi một bình [Bích Loa Xuân] [1] !

[1] Động đình bích loa xuân (洞庭碧螺春): thuộc loại thanh trà vùng Thái Hồ, tỉnh Giang Tô. Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, có cổ tên gọi là “ Hách Sát Hương Nhân”. Xuất xứ danh trà ở vùng Thái Hồ Động Đình sơn huyện Ngô, Giang Tô. Cái tên Bích La Xuân có từ rất lâu đời. Theo ghi chép “Thanh Gia lục”, có truyền thuyết rằng: “Núi đông Động Đình có đỉnh Bích La, trên vách đá dựng đứng có vài cây trà mọc hoang dã. Mỗi năm, người dân trong vùng lại tới hái lá trà về uống. Bấy giờ, khi tiết hái trà đến gần, mọi người lên núi, thấy cây trà cành lá mọc xum xuê, ai cũng thi nhau lấy, giỏ tre đựng không đủ, bèn giắt cả vào ngực áo. Lá trà áp vào ngực, gặp hơi nóng tỏa ra từ cơ thể, phát ra mùi hương kỳ lạ. Mọi người nhất loạt thốt lên: Nhân hương”. Từ đó về sau, mỗi lần hái trà, mọi người không dùng giỏ tre mà đều ôm vào ngực. Loại trà mang tên “Nhân hương” – ý là chỉ mùi thơm lá trà phát ra từ cơ thể con người. Vùng núi có người tên là Chu Chính Nguyên rất thông thạo cách chế trà “Nhân hương”. Nhân Hoàng đế Khang Hy du ngoạn Thái Hồ, người dân dâng trà “Nhân hương”, vua mê mẩn với tách trà, cảm thấy tên gọi không ưu nhã, liền đổi thành “Bích Loa xuân”.

Mấy ngày nay, nàng cảm thấy khẩu vị của mình tựa hồ cho Quân Thương chiều hư rồi, ở trà lâu Bách Thảo Viên thì mấy bánh bao miễn cưỡng coi là được, dù sao cũng ăn không ra mùi vị gì, hiện tại đồ ăn Chu tẩu tử làm tinh xảo như vậy rồi mà ở trong mắt nàng vẫn cứ chả xem ra gì , chỉ có Quân Thương đích thân xuống bếp nấu thì nàng mới chìm trong bữa ăn ngon đích thực --- ----- nhưng khi đầu lưỡi chạm vào món ăn liền kéo ý thức

nàng trở lại, tỉnh té nhảm nháp, rồi lại nểm không ra mùi vị gì !

Lâm Lang ngồi ở chỗ gần cửa sổ, ngồi cạnh là vài thư sinh đáng dấp trẻ tuổi, nàng tự rót trà cho mình, xoay mặt nhìn ra phía bên ngoài dòng người trên đường đi qua đi lại nhộn nhịp, bỗng tai lại bị âm thanh trò chuyện của mấy người bàn kế hấp dẫn !

Thật sự không nên trách người đời bất quải, chỉ là cuộc sống có quá nhiều điều không thú vị, những thư sinh châu đầu ghé tai xúm xít lại một chỗ, nét mặt nghiêm túc nếu không phải bàn luận trị quốc bình thiên hạ, thì cũng là chuyện bí mật Đế Vương cung đình .

"Nghe gì không ? Đại tiểu thư của Diệp thượng thư bị hoàng thượng giữ lại trong cung đã nhiều ngày, nghe nói ân sủng vô hạn !" !

"Cái này thì có gì kỳ, nghe nói hoàng thượng mời được Trịnh lão sư phó của Chức Ngọc phường làm giá y cho Diệp đại tiểu thư ! Một bộ y phục thượng hạng được khảm trân châu bảo thạch, đáng giá vài ngàn lượng bạc, hơn nữa toàn bộ trên thân giá y mỗi đường kim mũi chỉ đều bằng chỉ kim tuyến, phần ân sủng này. . . . . Chắc chắn . . . . .!"

"Lúc trước, Hoàng thượng không phải đem Ngọc Lâm uyển cho nàng ta sao . . . . . Đúng rồi chính là ban cho nhị tiểu thư, nghe nói trong ngày sinh thần (sinh nhật) của hoàng thượng bỏ mặc đại tiểu thư gọi riêng nhị tiểu thư đi chỗ khác , thế nào mà ngược lại bây giờ giữ đại tiểu thư ở lại trong cung chứ ? Còn được nhận hoàn ân bao la nữa ?"

Một người trong đó cố ý giảm thấp âm thanh: "Nè, các người đây còn chưa biết đi! Các người đã nghe qua một câu bí truyền chưa ? ** có được nữ nhi Diệp gia là có được thiên hạ ** ?"

" Thế là sao ? Diệp gia cũng không phải chỉ có mỗi đại tiểu thư , Diệp nhị tiểu thư cũng là nữ nhi Diệp gia, lại nói một người điên đã vài chục năm bỗng nhiên tốt lên, ai có thể nói không phải là kỳ ngộ? Nói không chừng nữ nhi Diệp gia liền ám chỉ là nhị tiểu thư ! Nếu không hoàng thượng sao lại không tiếc đem Ngọc Lâm uyển ban cho nhị tiểu thư!"

Tên khời xướng nói xong, người thứ hai thuận thế nói theo, đề âm lượng càng thấp hơn : "Nói thiệt cho các người biết ! Bằng hữu của con trai của con gái của em gái của chị gái của bạn của con trai của dì tám của cô bảy của bà ngoại của cậu ta là người hầu ở Diệp phủ nói nha ! Nhị tiểu thư căn bản không phải thân sinh cốt nhục của Diệp thượng thư , vậy nàng là nữ nhi của ai ? Chính là Lãng phu nhân hồng hạnh xuất tường sanh ra, nghe nói năm đó là theo chân Diệp thượng thư bỏ trốn ! Há là dạng người tốt lành gì ? Hơn nữa, nếu không phải nhị tiểu thư thật không phải máu mủ của Diệp thượng thư, dù Diệp thượng thư không phải là tâm địa sắt đá, sao nhiều năm qua vẫn một mực đối với mẫu tử các nàng chẳng hề quan tâm ?"

Trong đó, một vị thư sinh vẫn không có mở miệng lúc này mới thản nhiên nói: " Nội tình uẩn khúc trong quan lại người ta ai có thể chắc chắn hiểu tường tận ? Đừng quên năm đó Diệp thượng thư thế nào lại hồi kinh, còn không phải là do phu nhân hấn là muội tử của tiên hoàng hậu ,khi trở lại hấn liền mang về tiểu thiếp còn mang theo cả hài tử, Tô phu nhân cũng không phải là người hiền lành, có thể chứa chấp sao ?"

Một người khác nghe vậy, vội phụ họa nói: " Đúng vậy ! Người nam nhân nào không muốn tam thê tứ thiếp trái ôm phải ấp, chúng ta là không có năng lực, Diệp thượng thư hai đời đều là Thượng Thư, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, mà một thiếp thất cũng không có, đủ để nhìn ra gia giáo nghiêm khắc. . . . . Chắc chắn . . . . .!"

Tên kia nghe thư sinh phụ họa, cũng là hơi chán ghét chau mày trầm tư !

Lâm Lang nghe bọn hấn nói càng ngày càng không kiêng kị, thế nhưng liên quan tới trong sạch của mẫu thân, trong bụng đầy giận dữ, quay đầu nhìn về những người kia cười nói: "Ta trái lại nghe nói bởi vì Diệp nhị tiểu thư cự tuyệt vào gia phủ Diệp gia , Diệp thượng thư vì muốn vãn hồi mặt mũi mới để cho người tung lời đồn, nói Diệp nhị tiểu thư không phải là thân sinh cốt nhục của hấn !" !

Một thư sinh trong đó vóc dáng cao gầy quan sang nhìn Lâm Lang hỏi "Làm sao người biết?"

Lâm Lang khẽ mỉm cười: " Ban cho làm thiếp, hoàng gia tuy rằng không giống với nhà bình dân bá tánh nhưng mọi người chỉ cần chờ đợi là được, hiện tại Diệp đại tiểu thư hoàng thượng sủng ái, nhiều lắm cũng chỉ là phong hào quý phi !" !

Lâm Lang nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, không thèm để ý tới sau lưng mọi người nghị luận càng sôi nổi !

Triệu Tể sủng ái Diệp Cẩm Huyền, cũng sẽ không lấy ngôi vị hoàng đế ra đánh cược, nếu mình mới là thiên Mệnh Hoàng hậu trong truyền thuyết kia, dù mình thật sự là hoàng hậu hay không , thì Diệp Cẩm Huyền đều không thể ngồi lên vị trí hoàng hậu, mà Diệp Cẩm Huyền một khi không phải hoàng hậu, những dao ngôn (lời đồn nhảm) này sẽ tự sụp đổ !

Chỉ là về sự trong sạch mẫu thân, nàng không thể ngồi im được rồi !

Lâm Lang chân trước vừa ra cửa, tên kia cuối cùng mở miệng vì Lãng phu nhân cãi lại ,thư sinh liền một đường theo sát Lâm Lang , chuyển qua đường phố, đi tới một hẻm nhỏ vắng vẻ không người , sau lưng thư sinh khẩn trương đi hai bước hô: "Tiểu thư, xin dừng bước !" !

Lâm Lang dừng chân, cũng không xoay người, chỉ có hơi nghiêng đầu nói: "Sở Vương có chuyện gì sao ?" Triệu Sưởng trải qua dịch dung, ngồi ở trong một đám người cũng không dễ thấy, cho nên lúc đầu nàng cũng không chú ý tới hấn, nhưng hấn vừa mở miệng nói chuyện, nàng liền nhận ra hấn, nhưng không nghĩ cùng hấn có gì giao hảo, cho nên mới nói xong câu nói kia liền muốn đi !

Quả nhiên, thư sinh kia nghe xong, trên mặt chợt lúng túng cười một tiếng, tinh quang thoáng xẹt qua đôi mắt, lộ ra cổ phong thái ôn hòa nho nhã : "Hiện tại kinh đô mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, Triệu Tể không có tìm được thi thể của ta tất nhiên sẽ không an tâm, cho nên Bôn vương ra cửa đều mang theo mặt nạ! Bôn vương mấy ngày nay vẫn muốn tự mình đi bãi phóng tiểu thư, chỉ là Bôn vương thân phận đặc biệt, người hầu bên cạnh sợ ta gặp nguy hiểm

vẫn không chịu để cho Bồn vương ra cửa, hôm nay bán vương cũng là không dễ dàng mới ra ngoài đấy ! Nếu đã có duyên gặp phải tiểu thư, Bồn vương muốn mời tiểu thư ăn bữa cơm, không biết tiểu thư có nể mặt ?"

Lâm Lang cười, ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao giữa không trung, đáy mắt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng : " Thật không may, ta ra ngoài cho tới trưa rồi, mẫu thân còn chờ ta trở về !"

Lâm Lang nói xong, xoay người liền muốn đi, Triệu Sưởng đuổi sát hai bước, đã ngăn ở phía trước nàng: "Bồn vương không biết Vân Khanh tự mình đi quấy rầy tiểu thư, Bồn vương đã khiển trách hắn ta ! Kính xin tiểu thư tha lỗi !"

Lâm Lang nghe vậy, cười nói: "Làm ăn không nói nhân nghĩa, hắn cũng không có lỗi làm gì !"

Nghe Lâm Lang đem An Vân Khanh đi tìm nàng xin nàng trợ giúp vận chuyển lương thảo, bình khí nói thành việc mua bán bình thường, sắc mặt Triệu Sưởng lập tức biến đổi : "Nếu tiểu thư thật coi nó là mua bán thì được rồi ! Bồn vương có thể bảo đảm tiểu thư lời mà không lỗ!"

"Lấy tính mệnh ra mà so sánh, bất cứ chuyện gì cũng là lỗ vốn !" Lâm Lang nói mặt không đỏ, hơi thở không gấp, mặc dù nàng đã không coi là một người sống !

"Bồn vương có thể lần nữa kêu người ta ra mặt, ngừng lại việc bôi nhọ danh tiếng tiểu thư !"

"Bản tiểu thư chỉ muốn gây dựng việc làm ăn của mình, người phải đứng ra một vốn một lời (lãi vốn ngang nhau), ta buôn bán có chỗ nào tốt ?" nét mặt Lâm Lang tươi cười như hoa, "Bản tiểu thư không bao giờ làm ăn lỗ vốn !"

Triệu Sưởng nghe xong lời Lâm Lang, nhú nhú mày nói: "Tiểu thư nghĩ muốn cái gì ? Chỉ cần chúng ta có năng lực thỏa mãn !"

Lâm Lang chân mày khẽ mắt mang theo ý cười đạt được mục đích, ý vị thâm trường nhìn Triệu Sưởng một hồi lâu, nói: " Nhất định đoạt vị ? Cái này thì có cái gì tốt?"

Triệu Sưởng kiên quyết trịnh trọng gật đầu: " Vị trí kia vốn phải là của ta, đoạt vị thành công, ta không cần phải sống trong bóng tối."

"Chỉ là người không cần sống trong bóng tối ? Vậy bách tính thiên hạ thì sao ? Hưng (trong hưng thịnh), dân chúng khổ, vong, dân chúng vẫn khổ !" Lâm Lang ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời một cái, " Ta còn có việc, cáo từ !"

Nói xong, nàng bước nhanh lướt đi, bóng dáng như gió, tay áo phất lên bay phần phật, đã biến mất ở trước mắt Triệu Sưởng, Triệu Sưởng vẫn chưa có hoàn hồn, trong miệng lầm bầm nói: "Hưng, dân chúng khổ, vong, dân chúng vẫn khổ. . . . ."

Sau khi, Lâm Lang thoát khỏi Triệu Sưởng liền đi tới chỗ sông bạc, tiếp đó ở trên đường đi dạo một chút, lúc này mới trở về Ngọc Lâm uyển, vừa tới cửa Ngọc Lâm uyển, gã sai vặt trông cửa vừa thấy được nàng hai mắt phát sáng tiến lên đón : " Tiểu thư, tiểu thư, người cuối cùng đã trở lại, phu nhân, phu nhân. . . . ."

Trong nội tâm Lâm Lang khẽ động, trong mắt hàn quang sắc bén chợt lóe: " Từ từ nói, phu nhân thế nào ?" Hôm nay trong viện chỉ có mẫu thân ở đây, chẳng lẽ là Tô phu nhân tới cửa gây rối loạn ?

"Phu nhân. . . . . Phu nhân, trúng độc. . . . . Người nhanh, mau đi xem một chút !"

Lâm Lang đột nhiên cả kinh liền hướng trong cửa chạy đi, nhất thời vọt vào Xuân Huyền đường, đã thấy mẫu thân hai mắt nhắm nghiền nằm im ở trên giường, sắc mặt vàng vọt, đôi môi lộ ra màu đen nồng đậm, Thiển Ngừ đang tại bên giường khóc sụt sùi !

Nàng không dám tin hô: "Mẫu thân . . . . ."

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . Phu nhân trúng độc. . . . ." Thiển Ngừ nghe được tiếng là Lâm Lang, quay đầu lại, trên gương mặt hiện đầy nước mắt, "Làm thế nào ? Tiểu thư, làm sao đây ?"

Lâm Lang phục hồi tinh thần lại: " Mời đại phu đến xem qua chưa ?"

" Đã mời, đại phu nói mạch tượng phu nhân đều bình thường, phu nhân chỉ là hôn mê bất tỉnh!" Thiển Ngừ vừa nói vừa khóc lớn lên, "Phu nhân nhất định là trúng độc, nếu không sắc mặt phu nhân làm sao sẽ biến thành như vậy ? Đôi môi cũng là đen đậm, đây chính là dấu hiệu trúng độc!"

Lâm Lang nghe xong, dè xuống nóng vội trong lòng, cất vài bước đi tới bên giường Lãng phu nhân, nhắc cổ tay Lãng phu nhân lên, ngón tay nàng đặt trên mạch đập, quả nhiên, từ mạch tượng phán đoán thân thể Lãng phu nhân cũng không khác thường, nàng lại chống mí mắt Lãng phu nhân lên xem xét, cũng không có điều khác thường, nhưng nhìn sắc môi Lãng phu nhân rõ ràng là bộ dáng trúng độc, chuyện này thật là kì quái!

Chỉ là mạch tượng bình thường điều này cũng nói rõ Lãng phu nhân tạm thời hẳn là không có nguy hiểm tánh mạng, trong lòng nàng hơi thả lỏng, quay đầu hỏi Thiển Ngừ : "Phu nhân khi nào thì biến thành như vậy ?" Sáng sớm lúc ta đi còn vẫn còn tốt, thế nào tới trưa mẫu thân lại xảy ra chuyện ?"

Thiển Ngừ khóc nói: "Phu nhân cơm trưa chưa ăn xong đã ngủ mê man rồi. . . . . hu hu. . . . ."

" Cơm trưa hôm nay là những món nào ? Người nào đưa tới ?"

"Com trưa là Chu tẩu tử đích thân đưa tới, nàng nói trong nhà xảy ra chút chuyện, vội tới viện phu nhân xin nghỉ, là món trứng nhồi thịt chưng thuốc bắc, gà ram đường phèn, đậu hũ nhồi nấm mèo cùng canh gà hầm đương quy [2] đảng sâm [3]. . . . ."

[2] Đương quy là một loại cây nhỏ, sống lâu năm, cao chừng 40-80cm, thân màu tím có rãnh dọc. Lá mọc so le, 2-3 lần xẻ lông chim, cuống dài 3-12cm, 3 đôi lá chét phía trên đỉnh không có cuống, lá chét lại xẻ 1-2 lần nữa, mép có răng cưa, phía dưới cuống phát triển dài gần 1/2 cuống, ôm lấy thân. Hoa rất nhỏ màu xanh trắng hợp thành cụm hoa hình tán kép gồm 12-40 hoa. Quả bé có rìa màu tím nhạt. Ra hoa vào tháng 7-8. Đương quy là một vị thuốc dùng rất phổ biến trong đông y, là đầu vị trong thuốc chữa bệnh phụ nữ, đồng thời được chỉ định trong nhiều đơn thuốc bổ và trị bệnh như thuốc chữa thiếu máu xanh xao, đau đầu, cơ thể gầy yếu suy tim, mệt mỏi

[3] Đảng sâm có tác dụng bổ trung ích khí, sinh tân, dưỡng huyết. Chủ trị chứng trung khí bất túc, phế khí hư nhược, khí tân lưỡng hư, huyết hư hoặc khí huyết lưỡng hư.

"Thức ăn vẫn còn chứ ?"

"Vẫn còn ở sát vách phòng ăn. . . . . Đại phu đã kiểm tra, cũng không phát hiện có độc !"

Thiên Ngưu khóc thút thít dẫn Lâm Lang đi tới phòng ăn, ánh mắt Lâm Lang nặng nề nhìn một lượt các món ăn trên bàn, xác thực không có độc, nhưng mà. . . . . Nàng cầm chiếc đĩa bạc bên cạnh lên gậy vãi cái trong đĩa gà ram đường phèn, sau đó ngửi chiếc đĩa, sắc mặt nặng nề ngẩng lên !

Thiên Ngưu thấy vậy, lời nói không mạch lạc hỏi "Tiểu thư, có phải thức ăn có gì không đúng ? Vậy khẳng định là Chu tẩu tử, tiểu thư mau gọi người tìm Chu tẩu tử trở về đi !"

Lâm Lang lắc đầu một cái: "Thời điểm buổi trưa Chu tẩu tử đưa com hân đã ra phủ rồi, nếu thật là nàng ta động tay, lúc này sớm đã không biết chạy trốn đi đâu ! Hiện tại mẫu thân không nguy hiểm tánh mạng, người phải túc trực bên cạnh chăm sóc mẫu thân ta cho tốt !"

Lâm Lang nói xong, xuất ra khăn tay đem đôi đĩa bạc lại giấu ở trong túi áo rồi xoay người ra cửa !

Lâm Lang đã nhìn ra, cái đĩa gà ram đường phèn kia có vết máu mới, đây không phải là độc tầm thường, mà là một loại dùng máu người nuôi cổ trùng, gọi là hút máu cổ ; cổ trùng vừa tiếp xúc máu người vừa sẽ thả ra một loại màu đen, cho nên sắc mặt mẫu thân vàng vọt đôi môi cũng trở nên đen đậm, loại cổ trùng này cũng có một nhược điểm, một khi thoát khỏi máu người sẽ tử vong, cho nên phải dùng máu mới bảo tồn, màu sắc đĩa gà ram đường phèn sậm lại, trộn lẫn vào chút ít máu mới nếu không để ý kỹ cũng không dễ dàng phát hiện, cho nên Chu tẩu tử nhất định là đem cổ trùng xen lẫn bên trong này rồi, chỉ cần mẫu thân ăn một miếng, cổ trùng sẽ nhanh chóng tiến vào trong cơ thể mẫu thân !

Cổ là tiếp cận với yêu thuật của người phạm trần thường dùng thuật pháp, nếu không phải có một chút linh lực pháp thuật, đại phu bình thường căn bản không tra được bệnh, nhất là loại hút máu cổ đáng sợ này, ước chừng phải đợi đến người đó máu bị hút khô mới có thể phát hiện được !

Loại cổ độc này đối với người thường mà nói tất nhiên không phải dễ giải quyết, nhưng nàng cũng không phải người phạm, chỉ là người này có thể xuống loại cổ độc này, khó bảo toàn hân không có pháp lực, lỡ như trong quá trình đem cổ độc bức ra bị quấy nhiễu, nàng sợ pháp lực cản trở, việc cấp bách hiện giờ là tìm người hộ pháp cho nàng !

Lâm Lang còn không kịp trở lại phòng mình, liền đi tới nơi vắng vẻ trong miệng lẩm bẩm niệm chú gọi Thanh Y Từ Y trở về, Thanh Y Từ Y vào một cái xuất hiện trước mặt nàng, Thanh Y trước tiên cười nói: "Tiểu thư tiểu thư, người quả nhiên lợi hại, cho tới trưa nhân công đã ghi danh đủ rồi. . . . ."

Từ Y thấy Lâm Lang sắc mặt không tốt, lời kéo Thanh Y một cái, Thanh Y lúc này mới phát hiện ra vẻ mặt Lâm Lang không đúng, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì ?"

Lâm Lang mặt không cảm xúc nói: "Thanh Y, Chu tẩu tử là người ở nơi nào khai ra ?"

Đôi mắt Thanh Y mang theo vẻ lo lắng kể rõ sự tình: "Đó là ngày ta ra khỏi cửa Tạ gia ở tửu lâu Như Ý tình cờ gặp phải, nàng nói mình vốn làm quán sự nướng tử ở trù phòng (phòng bếp) cho một nhà quyền quý, bởi vì phạm sai lầm nên bị đuổi ra ngoài, nghĩ đến muốn ở tửu lâu xin một công việc, nhưng vẫn chưa kiếm được, ta nhớ tới trong phủ vừa đúng lúc cần tìm một nữ đầu bếp, nên để cho nàng làm thử vài món thức ăn, tay nghề nhìn không tệ, cho nên mới nhận nàng vào phủ. Nhưng nàng ta gây ra chuyện gì?"

Thanh Y vừa nghe Lâm Lang hỏi Chu tẩu tử, trong lòng liền lo lắng, Chu tẩu tử là nàng khai ra, nếu là có chuyện gì, nàng thật đúng là cô phụ tin tưởng của tiểu thư!

Mâu quang Lâm Lang mang theo tia ngưng trọng: "Mẫu thân trúng cổ độc !"

Thanh Y Từ Y nghe xong, hết sức kinh ngạc nói: "Phu nhân trúng cổ độc? Hiện tại ra sao?" Cổ độc trong mắt các nàng xem không tính là gì, nhưng ở trong phạm nhân nuôi dưỡng cổ trùng được gọi là bí thuật !

Lâm Lang nói: "Tạm thời không có gì !" Lại hỏi Thanh Y: "Chu tẩu tử làm công cho nhà nào người đã thăm dò rõ ràng rồi hả ?"

Thanh Y nghe vậy, tròn mắt kể chuyện, suy nghĩ một chút, áy náy nói: "Tiểu thư, ta. . . . . Ta không có hỏi !"

Từ Y nghe nói, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cất tiếng: "Không hỏi rõ ràng người cũng dám đưa nàng ta vào phủ ?"

Thanh Y bị Từ Y vừa nói trên mặt càng hiện ra xấu hổ cùng áy náy, Lâm Lang gấp rút ngăn trở Từ Y nói: "Việc cấp bách là tìm ra Chu tẩu tử, Thanh Y

làm việc thất trách, vậy thì phạt nặng đi thăm dò rõ ràng lai lịch Chu tẩu tử, tìm được thì nhanh chóng mang nàng ta tới Ngọc Lâm uyển, xuống tay không cần phải khách khí !" Dám xuống tay với người nàng quan tâm nhất, thì phải chuẩn bị nhận lấy hậu quả nghiêm trọng !

Thanh Y nghe vậy, vội đáp ứng một tiếng, cũng không hiểu mà hỏi: " Chẳng lẽ Chu tẩu tử không ở trong phủ?"

Không đợi Lâm Lang mở miệng, Từ Y trước lờm nàng một cái: " Bình thường đều nói người thông minh , sao lúc này sự thông minh của người đã biến đâu hết rồi ? Chu tẩu tử nếu còn ở đây, tiểu thư còn hỏi người làm chi ?"

Thanh Y vội le lưỡi, luôn miệng "Xin lỗi" hướng Lâm Lang nói: "Tiểu thư yên tâm đi ! Nô tỳ nhất định đem ác phụ bắt trở lại !"

Thanh Y nói xong, hóa thành một đạo thanh quang biến mất ở trong sân.

Lâm Lang hướng Từ Y nói: "Mẫu thân trúng độc gọi là hút máu cổ, phải mau sớm giúp người đem cổ bức ra ngoài , người tới hộ pháp cho ta !"

Từ Y đồng ý một tiếng, Lâm Lang dẫn nàng đến Xuân Huyền đường của Lãng phu nhân, Thiên Ngừ từ lúc trưa đến giờ vẫn khóc sụt sùi không ngừng, vào lúc này hai con mắt cũng sung đỏ lên như quả hạch đào, thấy Lâm Lang trong miệng nhẹ kêu "Tiểu thư", nước mắt lại rơi xuống !

Lâm Lang thấy vậy, vội an ủi nàng mấy câu, nói cho nàng biết không cần ở chỗ này hầu hạ, đi về phòng nghỉ ngơi thật tốt ,rồi ngủ một giấc lấy lại sức hãy qua đây, bảo đảm trả lại nàng một phu nhân thân thể khỏe mạnh ; Thiên Ngừ nhìn Lâm Lang bộ dáng đã dự liệu trước, mới gật đầu một cái lui xuống !

Lâm Lang đem Lãng phu nhân đỡ dậy, ngồi xếp bằng ở sau lưng nàng, Từ Y thì bảo hộ ở bên giường, chỉ thấy hai lòng bàn tay Lâm Lang nâng lên, tâm thần nàng theo hai bàn tay cũng tự động tụ tập thành vòng sáng trắng, ánh sáng dần tràn đầy khắp cả gian phòng, nàng giơ tay lên, song chưởng cùng nhau đánh vào trên lưng Lãng phu nhân, ánh sáng màu trắng cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể Lãng phu nhân, cả người Lãng phu nhân tựa hồ đắm chìm bên trong ánh sáng màu trắng, trên môi màu đen đậm lấy tốc độ nhanh chóng rút đi, lộ ra hồng nhuận vốn có !

Lâm Lang đợi màu đen trên môi Lãng phu nhân biến mất, bàn tay liền thu hồi, thân thể Lâm Lang chuyển một cái, lật người nhảy lên, đi tới phía đối diện Lãng phu nhân, nhanh chóng nâng lên song chưởng tới gần người Lãng phu nhân, cùng với bốn chưởng đối lập nhau xuất ra, cánh tay Lãng phu nhân bỗng nhiên trở nên trong suốt , bên trong một cây hắc tuyến (vạch đen) bỗng bành phieu phieu cũng chậm rãi kéo dài, mở rộng đến lòng bàn tay Lâm Lang, tựa hồ nó cảm nhận được bản thân đang bị thứ gì đó hút vào liền dốc sức lắc lư giãy giụa, vẫn như cũ bị lòng bàn tay Lâm Lang khống chế.

Ước chừng mất thời gian uống cạn nửa ly trà, bên trong cánh tay Lãng phu nhân đã không còn thấy chút dấu vết hắc tuyến nữa, Lâm Lang lúc này mới thu hồi song chưởng , lòng bàn tay hướng xuống bắn ra một đạo ánh sáng, một con trùng tử (sâu) màu đỏ theo ánh sáng lòng bàn tay nàng rơi xuống trên đất, trùng tử trên mặt đất nhúc nhích hai cái, rất nhanh toàn thân bị cháy đen, một lát liền hóa thành một đạo khói xanh biến mất tăm như chưa tồn tại !

Từ Y vội vàng tiến lên đỡ Lâm Lang đứng dậy, nhìn sang Lãng phu nhân đã khôi phục sắc mặt cùng đôi môi bình thường hỏi " Tiểu thư! Phu nhân không sao chứ ?"

Lâm Lang giơ ngón trỏ lên “ xuyt ” đối với nàng làm một thủ thế im lặng, sau đó đỡ Lãng phu nhân từ từ nằm xuống giường, đắp chăn cho Lãng phu nhân, mới nói: "Không sao, cứ để mẫu thân ngủ một lát đã !"

Lâm Lang cùng Từ Y đi tới ngoài cửa, ngẩng nhìn ánh mặt trời sáng rõ, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái không thôi, không khỏi duỗi lưng một cái, lưng mới còn chưa duỗi xong, một gã sai vặt liền cầm một lá thư tiến vào, gã sai vặt thấy Lâm Lang cùng Từ Y đứng ở hành lang , vội cúi đầu chấp tay nói: "Tiểu thư, mới vừa rồi một tên ăn xin đưa tới một phong thư , chỉ rõ muốn giao tận tay cho tiểu thư!"

Từ Y vội vàng tiến lên nhận lấy lá thư giao cho Lâm Lang, Lâm Lang mở ra, rút ra một tờ giấy, bên trên viết một hàng chữ: "Nếu muốn mẫu thân người giữ được mạng , mau thu hồi đồ trang sức Phi Thúy cực phẩm ở chỗ Tô phu nhân, về sau không bao giờ cùng Diệp phủ đối nghịch!"

Lâm Lang nhìn một chút, không có đề tên !

Nàng cười nhạo một tiếng, chuyện như vậy không cần nghĩ cũng biết là ai làm, nàng trước tiên không vội, chờ bắt được Chu tẩu tử, đến lúc đó tính sổ một lượt !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Kết cục của Tô phu nhân (thượng)

Lâm Lang ở trong sân ngẩng ngẩn một lát, nhìn dáng vẻ Lãng phu nhân ngủ say, bèn sai Từ Y kêu Thiên Ngừ tới chăm sóc, còn nàng thì tự mình hướng tới Vân Đình quán. Trở về chỉ chốc lát công phu, Thanh Y liền mang theo một phụ nhân ước chừng 40~50 tuổi vào cửa —— phụ nhân này hiển nhiên là Chu tẩu tử, Thanh Y một tay túm lấy cả người Chu tẩu tử cơ rúm lại trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi tùy ý ném xuống đất, rồi xoay người đi vào viện bầm báo Lâm Lang .

Chu tẩu tử thấy trong sân không thấy bóng người nào, run rẩy đứng lên định chạy trốn ra ngoài, mới chạy hai bước đã cảm thấy phía sau truyền đến một cỗ khí tức âm hàn lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, nâng theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy mâu quang nữ tử Từ Y lóe lên ánh sáng lạnh, hai tay khoanh lại úm nhìn nàng, nàng hét lên một tiếng xoay người, chân vồ hụt một cái liền té lăn quay trên đất !

Lâm Lang lúc này đã đứng trên bậc thang ở trước cửa, một thân y phục xanh biếc mộc mạc, kiêu dai lưng phối hợp cùng màu, thêu hoa bạch lăng trước ngực, càng tôn lên nước da trắng như ngọc, ngũ quan tinh xảo, nhưng trái lại khuôn mặt nàng phủ lên một tầng lạnh lẽo liếc nhìn Chu tẩu tử .

Chu tẩu tử thấy Lâm Lang vẻ mặt lập tức buông lỏng, giống như thấy được cây cỏ cứu mạng hướng nàng bò lê lết từng chút một lại gần, đưa tay ra run rẩy hô: "Tiểu thư, cứu mạng. . . . . Cứu mạng. . . . . Họ không phải là người, không phải là người. . . . ."

Mâu quang Lâm Lang rét lạnh như hàn đàm, mặt không biểu tình nhìn Chu tẩu tử, lạnh lùng hỏi " Ai không phải người ?"

Chu tẩu tử bị Lâm Lang hỏi, nhất thời ngây ngẩn cả người, phản ứng kịp sau lại lớn tiếng gào lên: "Tiểu thư, bọn họ thật không phải là người, thật đó, tiểu thư. . . . ."

"Con người sẽ cảm thấy hổ thẹn, có thể phân rõ thiện ác, tâm tính còn có lương tri, lương tâm bị cắn rứt , theo bản tiểu thư thấy, so sánh với họ người càng không phải là người!" Lâm Lang lạnh giọng hỏi, "Nói mau, hút máu cổ là chuyện gì xảy ra ?"

Trong thanh âm Lâm Lang lộ ra khí lạnh, đầy mắt như đóng băng vạn dặm , Chu tẩu tử chỉ cảm thấy vừa chạm vào ánh mắt của nàng toàn thân liền giống như bị đông cứng lại .

Thanh Y thấy Chu tẩu tử im lặng, phần nộ quát: "Tiểu thư đang hỏi người đó ! Còn không mau khai sự thật !"

"Tiểu , tiểu thư. . . . ." Chu tẩu tử bị Thanh Y quát lớn một trận, nhớ tới Thanh Y bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng với bộ dáng lẽ lười đáng sợ, cả người không khỏi run rẩy, vẫn như cũ mạnh mẽ cất tiếng, "Nô ....nô... nô tỳ không biết ngài nói gì, cái gì hút máu cổ. . . . .Nô tỳ không biết. "

" Không biết ?" Lâm Lang cười lạnh một tiếng, hướng Từ Y ra lệnh: "Đi mang cặp đũa bạc kia tới đây!"

Từ Y vào phòng, không lâu lắm trên tay xuất hiện thêm một đôi đũa bạc được bọc trong vải trắng nâng ra ngoài, trên chiếc đũa còn dính chút vết máu uốn lượn khô khốc: "Tiểu thư ! Lấy tới rồi !"

Lâm Lang"Ừ" một tiếng, âm thanh hòa hoãn hướng Chu tẩu tử nói: "Hút máu cổ vào cơ thể, mạch tượng cùng triệu chứng cơ thể người bình thường cùng một dạng , chỗ lợi hại của nó là đại phu cũng vô phương cứu trị, chỉ có thể đợi đến cổ trùng hút khô máu người đó, sau khi làm người trúng cổ biến thành một xác khô thì cổ trùng sẽ tiêu hủy cùng người đó !"

"Người hãy suy nghĩ đi , nếu người khai ra, bản tiểu thư sẽ thả người một con đường sống, còn nếu không , người biết hậu quả rồi đó !"

Lâm Lang nói xong câu đó, Từ Y đang cầm cặp đũa kia chậm rãi hướng Chu tẩu tử tới gần.

Khóe miệng Từ Y hơi cong, đáy mắt lộ ra ý cười lấp lánh, nhưng mà nụ cười cũng là mang theo khí lạnh, một thân Từ Y ở trong sân không gió từ từ phiêu diêu, nàng từng bước từng bước đi rất chậm, rõ ràng là mặt đẹp như hoa , Chu tẩu tử nhìn vào trong mắt, lại giống như Sứ giả gọi hồn từ địa ngục bước ra .

Chu tẩu tử nhìn ý cười trong mắt nàng, chỉ cảm thấy theo bước chân nàng đến gần, giống như bị vây trong địa ngục âm hàn u tối, cả người Chu tẩu tử run rẩy bất ngờ ngừng lắc đầu, hoảng sợ tròn to hai mắt.

Từ Y đi tới bên cạnh Chu tẩu tử, cười cười đưa tay nâng chiếc đũa hướng phần da thịt trên mặt Chu tẩu tử chạm vào, Chu tẩu tử lúc này giống như phục hồi tinh thần lại, kêu khẽ một tiếng: "Không cần. . . . . Ta nói, ta nói. . . . ." Sau đó tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Từ Y nghe vậy, thu tay lại , quay đầu hướng Lâm Lang nói: "Tiểu thư, nàng nguyện ý khai ra !"

"Được !" Lâm Lang nói: " Cho nàng thêm một cơ hội !"

"Ta nói, ta nói. . . . . Ta nói. . . . ." Chu tẩu tử luôn miệng nói ta nói, ánh mắt cũng là lập lòe bất định, nhất thời chỉ nói hai chữ "Ta nói".

Thanh Y thấy nàng luôn mồm "Ta nói", một hồi lâu mà không thốt ra nửa chữ nào khác, nhướng mày, tức giận tiến lên quát lớn: " Còn không mau nói !"

Chu tẩu tử bị tiếng quát Thanh Y làm hù dọa, lại hợp với nói hai chữ "Ta nói", thờ hồn hèn mồm miệng nói: "Nô tỳ. . . . . Nô tỳ cũng không biết hút máu cổ là gì, đây là một vị Du Phương đại sư cho nô tỳ, hần nói, hần nói, hần nói cho nô tỳ đây là một loại gia vị. . . . . Sau này nô tỳ nấu ăn, chỉ cần đem nó nhỏ hai giọt vào thức ăn, mùi vị thức ăn sẽ cải thiện đậm đà hơn. . . . . Nô tỳ chỉ nghĩ , nếu như mùi vị thức ăn thơm ngon tinh xảo, chủ tử nhất định sẽ đối với nô tỳ hài lòng khen thưởng nhiều hơn. . . . . Nô tỳ thật lòng muốn làm hạ nhân cho Ngọc Lâm uyển, cho nên mới nghe lời vị đại sư đó. . . . . Nô tỳ. . . . . Nô tỳ. . . . . Xin tiểu thư minh xét, nô tỳ hoàn toàn không biết hút máu cổ !"

Lâm Lang mặt vẫn không vì lời nói biện bạch của Chu tẩu tử mà dao động : "Vậy sao người chỉ bỏ vào bên trong gà ram đường phèn mà không phải là tất cả ?"

"Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . .bởi vì Du Phương đại sư chỉ để lại cho nô tỳ một bình nhỏ, nô tỳ sợ không đủ dùng, mà gà ram đường phèn là món sở trường của nô tỳ, vừa vận phu nhân thích ăn, cho nên nô tỳ nghĩ chỉ cần có một món ăn có thể để cho phu nhân đặc biệt thích. . . . . Là đủ rồi. .

. . . Cho nên mới. . . "

Không đợi nàng nói xong, Thanh Y chợt vỗ tay cười nói: "Chu tẩu tử à, ngại thật không hồ là lão nhân lâu năm ở trong Diệp phủ, tùy tiện bịa đặt một câu chuyện mà cứ như thật vậy !"

Lý do buồn cười của Chu tẩu tử, định lừa gạt ai đó ? Nàng ngay từ đầu đến Ngọc Lâm uyển nhìn thấy Chu tẩu tử có hơi quen mặt , khi đó cũng không nhớ nhiều như vậy, thời điểm mới này bắt được Chu tẩu tử đang từ cửa sau Diệp phủ lén lút thoát ra , lúc này trong đầu chợt bừng tỉnh, cẩn thận suy nghĩ một chút, xác thực tựa như đã từng tại Diệp phủ gặp qua Chu tẩu tử --- ----- khi nàng trở lại cũng đã đem chuyện này trình báo cho tiểu thư !

Chu tẩu tử nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên tái đi, nhưng vẫn cắn răng nói: "Cô nương nói gì đó? Cái gì mà hạ nhân của Diệp phủ? Diệp phủ nào chứ ?"

Chu tẩu tử vừa nghe Thanh Y nói nàng là hạ nhân lâu năm của Diệp phủ ,trong nội tâm cả kinh hoảng sợ không dứt, nàng nghe nói cô nương Thanh Y là sau khi nhị tiểu thư rời khỏi Diệp phủ mới đi theo hầu hạ nhị tiểu thư , mà mình luôn một mực ở trong bếp, cả bóng dáng nhị tiểu thư cũng chưa từng gặp được, Thanh Y làm sao biết thân phận của nàng ? Đúng rồi, họ chắc là bọn họ đang gạt nàng vào bẫy....., trong lòng nàng liền hạ quyết tâm, lúc này chỉ cần mình khẳng khái phủ nhận không phải là hạ nhân Diệp phủ là được, suy xét một hồi, giọng nói nàng có thêm sức lực hơn !

Lâm Lang hai mắt sắc bén nhìn Chu tẩu tử , hỏi: "Vậy trước kia ngại là hạ nhân ở đâu ?"

"Nô tỳ, nô tỳ là hạ nhân trong phủ Hộ bộ thượng thư Quách đại nhân !" Mặc dù nàng chỉ là một nô tỳ, nhưng trước kia thường gặp Hộ bộ thượng thư Quách đại nhân cùng Diệp thượng thư qua lại gần gũi, cũng thường lui tới phủ Diệp gia uống rượu hàn huyên, chắc hẳn nói lý do này, đến lúc đó Quách đại nhân dù biết, sẽ xem xét giữ mặt mũi Diệp thượng thư mà không trở mặt vạch trần hẳn, còn nữa, nhị tiểu thư không quyền không thế, bình thường tất hẳn sẽ không đủ tư cách thấy được Quách đại nhân !

Lâm Lang nghe xong, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, "Từ Y !"

Từ Y lên tiếng nói: " Dạ !"

Từ Y đáp lời xong liền tóm lấy Chu tẩu tử, nâng cao đôi đũa hướng trên mặt nàng đâm vào, cùng lúc hai chân không lưu tình hung hăng giẫm ở trên đùi nàng ta, dùng mũi chân đạp vào một phần thịt dùng sức nghiền qua lại, thẳng tới khi Chu tẩu tử gào lên thảm thiết như giết heo, hoảng sợ không dứt tránh né chiếc đũa kêu gào: "Tiểu thư, tiểu thư, những lời nô tỳ nói là thật ! Nô tỳ là nói thật . . . . ."

Lâm Lang thần nhiên cất tiếng : "Ta nhớ được trong trù phòng Diệp gia có một hạ nhân tên Lưu tẩu tử, không biết là người nào ?" Chu tẩu tử tài nẩu nường của ngại quả thật không tệ, Lâm Lang nghe Thanh Y trở lại bẩm báo sự tình cho nàng, tình tề suy tư một chút, trong lòng nàng đã hiểu rõ tường tận, có một lần trên mặt Tô phu nhân phát bệnh, lại giận chó đánh mèo lên người ở trù phòng Diệp phủ, Lưu tẩu tử vừa đúng hôm đó là nhiệm vụ của nàng, thức ăn đều là nàng làm, tất nhiên đứng mũi chịu sào, bị đánh 30 đại bản, tổng cộng ra khỏi phủ, mà mạng sống người nhà Lưu tẩu tử đều nằm trong tay Diệp phủ . Chắc là Tô phu nhân trải qua thái y chữa trị mấy ngày đều không thấy hiệu quả , mình lại không chịu thu hồi lại bộ trang sức Phi Thúy kia nhất thời sốt ruột, muốn uy hiếp mình đi vào khuôn khổ, tìm đến Chu tẩu tử hại mẫu thân mình, trái lại cũng rất hợp tình hợp lý !

Nhưng mà hút máu cổ này là ai gây ra ? Tuy rằng Tô phu nhân mặc dù bụng dạ ác độc, nhưng những năm qua sống an nhàn sung sướng ở trên cao chỉ tay năm ngón đã dưỡng thành thói quen hống hách, nếu trong tay nàng sớm có hút máu cổ, quả quyết không thể đợi đến hôm nay mới dùng đến, chắc hẳn sớm đã dùng hút máu cổ đoạt mệnh hai mẫu tử các nàng từ lâu rồi; còn nữa Tô phu nhân từ nhỏ là tiểu thư trong gia đình phú quý, cũng sẽ không nuôi những thứ đồ ghê tởm này!

Lâm Lang nhất thời không tìm được đầu mối, thu hồi thần trí, hút máu cổ tất nhiên không phải là Tô phu nhân mình có phần , những chuyện này ngày sau hãy nói, người ta cũng đã khi dễ đến cửa rồi, trước giải quyết chuyện dưới mắt quan trọng hơn!

Chu tẩu tử nghe vậy toàn thân chấn động, không tránh kịp chiếc đũa Từ Y cầm đã đâm vào trên mặt nàng, nàng trong nháy mắt cả kinh, chỉ cảm thấy nơi bị chiếc đũa đâm trúng có thứ gì đó nhanh chóng chui vào làn da, trong nhất thời dâng lên nỗi khủng hoảng, cả người run rẩy, cắn răng không né nữa, thật sâu nhắm hai mắt lại !

Lâm Lang âm thanh nhàn nhạt vang lên: "Cổ trùng đã đi vào làn da ngại, mặc dù máu khô khô, cổ trùng hoạt tính không lớn, nhưng nhiều lắm là không quá nửa khắc (**), ngại sẽ hôn mê, chờ hoạt tính cổ trùng hồi phục, ngại sẽ không còn tỉnh lại nữa, nhân lúc còn thời gian, nghiêm túc nhìn lại thể giới này, sao chưa gì đã nhắm mắt lại ?"

(**) 1 khắc = 15 phút ..cứ thế mà tính nhá :))

Mí mắt Chu tẩu tử run run : "Phải . . . . Nô tỳ bị ma quỷ xui khiến, hại phu nhân, nô tỳ nên đền mạng!" Đôi mắt từ vong ai mà không sợ hãi ? Nhưng khi nàng nghĩ đến trượng phu cùng nữ nhi của mình ,nàng không thể nói ra !

Lâm Lang hướng Thanh Y nói: "Thanh Y, đem trên dưới một nhà Lưu tẩu tử mang tới !"

Lâm Lang lời vừa ra khỏi miệng, Chu tẩu tử khép chặt ánh mắt lại bỗng nhiên mở ra, sợ hãi hỏi "Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì?" Lúc Thanh Y bắt nàng thì nàng đã kiến thức qua công phu của nàng ấy, cả người đầy lệ khí, trong miệng đầy răng nhọn, phun ra đầu lưỡi thật dài. . . . . đó là người sao ? Lâm Lang nói thế, nàng không hoài nghi chút nào người nhà mình lập tức sẽ bị tóm gọn !

Lâm Lang vô tình chậm rãi mở miệng: "Trên đường xuống hoàng tuyền một mình ngại đi sẽ cảm thấy cô đơn ? Có người nhà ngại tới phụng bồi, cũng coi như ta niệm tình chủ tớ ban cho ngại một ân đức cuối cùng !"

"Tiểu thư, tiểu thư. . . . . Không. . . . .không nên ! Điều là một mình nô tỳ gây điều ác, muốn trừng phạt cứ phạt nô tỳ đi !"

Chu tẩu từ gian nan hướng Lâm Lang bò tới, lại bị Thanh Y lắc mình chắn phía trước, hòa hoãn hỏi "Thế nào ? Không giả bộ nữa sao?" Nói xong, âm thanh Thanh Y bỗng nhiên sắc bén, lộ ra sự tàn nhẫn, "Người muốn ta gọi người là Chu tẩu hay Lưu tẩu đây ?"

Chu tẩu từ nghe vậy, ánh mắt xám lại như tro tàn, trên mặt lộ à ào chảy xuống : "Ta nói, ta nói hết, chỉ cầu tiểu thư bỏ qua cho người nhà của ta. . . . . Nô tỳ chính là Lưu tẩu làm hạ nhân ở trù phòng Diệp phủ, trước đó vài ngày phu nhân kêu nô tỳ làm vài món ăn sau đó không biết nguyên nhân trên mặt phu nhân nổi đầy nốt mụn đỏ, đem nô tỳ đánh cho một trận rồi đuổi ra khỏi phủ, mạng sống người nhà nô tỳ đều nằm trong tay Diệp phủ, nô tỳ nhớ hải tử. Hai ngày này liền tại bên ngoài phủ qua lại xem tình hình, không biết Tô phu nhân làm sao biết được, tỳ nữ Ngọc Châu tìm được nô tỳ, đưa nô tỳ một lọ hắc thủy, sai nô tỳ tìm cách lên vào bên trong Ngọc Lâm uyển, cho phu nhân ăn, nô tỳ không chịu, nàng liền uy hiếp đem người nhà nô tỳ đánh chết, hoặc bán ra ngoài, còn nói nếu nô tỳ làm ổn thỏa, chuyện cũ phu nhân đồng ý bỏ qua, đáp ứng nô tỳ cùng người nhà đoàn tụ, trừ đi nô tịch (khế ước bán thân), cho thêm bạc an cư lập nghiệp sau này. . . . . Đứng rồi, nàng còn chỉ dẫn nô tỳ tới lầu Tụ gia mở chõu sẵn, nô tỳ quá nhớ thương nữ nhi, nên đã đồng ý. . . . . Tiểu thư, đều là Tô phu nhân bắt ép nô tỳ làm. . . . . cả nhà nô tỳ đều ở trong tay Tô phu nhân, nô tỳ không dám trái lệnh !"

Lâm Lang thấy Chu tẩu từ khai sự thật cùng suy đoán của mình không khác là mấy, trong nội tâm thờ dài, chưa từng mở miệng, đã bắt gặp trước cửa một gã sai vặt đang ngó dáo dác, Lâm Lang không khỏi hỏi "Chuyện gì ?"

Gã sai vặt nghe hỏi, từ tường xây làm bình phong ở cổng phía sau đi ra, hướng về phía Lâm Lang chấp tay nói: "Tiểu thư, vị phu nhân phủ Diệp gia lại tới, muốn ngài đi ra ngoài gặp nàng!" tiểu thư bọn họ vốn là nhị tiểu thư của Diệp gia, lúc đầu bọn họ đều cảm thấy nhị tiểu thư không tuân hiếu đạo, thoát ly Diệp phủ, một nữ tử nhà quá mức cương nghị, bây giờ nhìn vị phu nhân phủ Thượng Thư vênh vào tự đắc tự cho là đúng, bọn họ coi như đã hiểu tiểu thư chịu khổ --- ----- cuộc sống tiểu thư trước kia phải chịu nhiều uất ức không biết phải trôi qua ngày tháng thế nào ?

Lâm Lang nghe vậy cười một tiếng: "Tôi đúng lúc lắm !" Xoay người nhìn Thanh Y, dùng một ngữ truyền đạt vài câu, ánh mắt Thanh Y chợt lóe, đáp một tiếng "Dạ ", sau đó sai bước ra đại môn !

Lâm Lang nhìn bóng dáng Thanh Y biến mất, rồi mới hướng Từ Y nói: "Mang theo Lưu tẩu, chúng ta đi ra ngoài gặp bà ta !"

Lâm Lang nói xong, nhẹ nhàng giơ chân bước liên tục ra ngoài.

Lưu tẩu lúc này đã xụi lơ bất tỉnh trên mặt đất, sắc mặt vàng vọt, đôi môi xanh đen, chính là triệu chứng trúng hút máu cổ !

Từ Y tiến lên, trong tay từ quang chợt lóe rút vào trong cơ thể Lưu tẩu, sau đó thoáng một cái xách cổ áo Lưu tẩu đi vài bước theo sát Lâm Lang.

Trước cửa Ngọc Lâm uyển, một cỗ kiệu nhỏ trang hoàng gấm lụa dừng cạnh đó, đỉnh gấm lụa kiệu nhỏ trước sau có bốn kiệu phu, đang cau mày khô sò, rồi lại không dám biểu hiện, nét mặt căng gượng kia đoán chừng là hết mức thống khổ !

Trong kiệu nhỏ trần trần mùi hôi thối tỏa ra, làm người đi đường lui tới bịt chặt mũi, nhưng lại khơi dậy tâm tính bất quai của mọi người, kẻ hóng chuyện xa xa dừng chân quan sát cũng có, liền tiếp quay đầu lại cũng không ít !

Ngọc Châu lúc này đứng ở phía trước kiệu nhỏ xa hai trượng, không ngừng hướng bên trong cửa nhìn quanh, thỉnh thoảng mang theo tức giận hỏi một câu: "Sao vẫn chưa đi ra?" Hoặc là lầm bầm một câu "Rùa bò cũng không chậm chạp như vậy !"

Tô phu nhân ngồi ở bên trong kiệu không nói một lời, trong lòng cũng sầu lo không dứt, chỉ mới qua thời gian hai ngày, bộ mặt nàng đầy mụn nhọt đã có dấu hiệu thối rữa, nếu hôm nay kẻ điên kia còn không thu bộ trang sức thì làm sao đây ? Chẳng lẽ thật muốn mình thể hiện công phu da mặt dày ở cửa Ngọc Lâm uyển hô lên "Ta biết sai rồi. . . . ."?

Không được, không được! Đây tuyệt đối không thể nào, nếu làm vậy một quỷ một kêu, thật là tốt rồi, nàng còn mặt mũi nào đối diện mọi người ở kinh đô ?

Nhất thời nàng vén một góc rèm xe lên nhìn ra ngoài, lo lắng nhíu mày —— tại sao vẫn chưa ra ?

Chẳng lẽ là Lăng phu nhân trúng độc, kẻ điên kia chí hiếu (hiếu thảo), có lẽ mới trì hoãn thời gian, chớ lo chớ lo! Thuốc chữa khỏi Lăng phu nhân chỉ có mình mới có, kẻ điên kia phải cứu mẫu thân nàng, nhất định sẽ chấp nhận yêu cầu trị tốt mặt của mình !

Nàng nghĩ tới đây trong bụng liền trấn định lại !

"Ngọc Châu, đi xem một chút, tại sao vẫn chưa ra !"

Ngọc Châu nghe được mệnh lệnh Tô phu nhân, vội vàng một tiếng hướng cửa Ngọc Lâm uyển đi tới —— lúc này nàng hận không được rời Tô phu nhân càng xa càng tốt, nhưng nàng quả thật là thiếp thân tỳ nữ của Tô phu nhân, còn nữa phu nhân bởi vì trên mặt đầy mụn nhọt sinh ra tính tình xấu cực điểm, nếu để phu nhân nhìn ra nàng cố ý đứng cách khá xa, nói không chừng sẽ bị phạt nặng !

Vào lúc này lấy được sự cho phép, có đạo lý nào nàng không rời xa một chút ?

Ngọc Châu một hơi chạy lên bậc thang dừng trước cửa Ngọc Lâm uyển, cau mày hướng về phía vài hạ nhân giữ cửa nói: "Rốt cuộc thông truyền chưa ? Tiểu thư các người sao vẫn chưa ra? Nhanh đi thúc giục cho ta !"

Mấy người cũng không thêm để ý tới nàng, hợp với nàng hỏi mấy câu, một người trong đó hơi lớn tuổi hình như không nhịn được, trừng mắt lên nói:

"Không kịp đợi, thì trở về !"

Ngọc Châu tức giận dậm chân, nhưng cũng không chịu trở về bên cổ kiệu Tô phu nhân.

Tô phu nhân ở trong kiệu nhất thời không nghe thấy tiếng Ngọc Châu, suy đoán là nàng không muốn tới đây, ghét bỏ mình, hung dữ hô: "Ngọc Châu trở lại!"

Ngọc Châu nghe tiếng quát, cả người run một cái, do do dự dự đi xuống bậc thang, hướng cổ kiệu Tô phu nhân đi tới: "Phu nhân, bọn họ không cho thúc giục !"

Tô phu nhân không đợi lời nàng rơi xuống, từ trong màn kiệu vươn tay ra đánh vào đầu nàng một cái, nhỏ giọng mắng: "Người cũng ghét bỏ ta, đứng không?"

Ngọc Châu vội nói: "Phu nhân, không phải, người hiểu lầm Ngọc Châu rồi. . . . ."

Tô phu nhân nơi nào chịu nghe nàng giải thích, bàn tay hạ xuống không ngừng: "Còn dám cãi lại? Ai nào cho mày lá gan hả?"

Ngọc Châu không dám cãi lại, chỉ có thể nhịn mùi thói khó ngủ, mặc cho Tô phu nhân đánh tới tấp, nhưng Tô phu nhân đánh một chưởng, nàng liền lùi về sau một chút, Tô phu nhân ở trong kiệu lại không lưu ý, thân thể dần nghiêng về phía trước vô cùng lợi hại, chợt nàng đánh hụt một chưởng, cổ kiệu bất ngờ đổ ập xuống, đám người Ngọc Châu làm bộ gấp rút đi lên đỡ nàng, nhưng cả người nàng toàn là mùi hôi thối, ai cũng chẳng muốn đến gần, chỉ là làm dáng cho có lệ, Tô phu nhân cứ thế "Rầm" một cái nặng nề ngã nhào ra đất, vừa đứng té chông vó!

Lâm Lang mang theo Từ Y vừa đứng ra ngoài, thấy một màn này, không nhịn được cười khẽ một tiếng, nín cười nói: "Mấy ngày không thấy, Tô phu nhân khi nào trở nên khách khí như vậy? Thế nào hướng bản tiểu thư tạ lễ lớn như thế? Mau mau xin đứng lên!"

Lâm Lang nói xong qua loa đưa tay ra mời.

Tô phu nhân đã được Ngọc Châu đỡ dậy, trải qua một cú té, khăn che mặt trên mặt nàng méo xệch chỗ dưới cằm lộ ra những đốm mụn đỏ chi chít, những chỗ này vẫn chưa thối rửa, nhưng mỗi chỗ đều mụn nhọt khó coi, quả thật có chút dọa người!

Lúc này, chung quanh xa xa đã đứng rất nhiều người, thậm chí vài người còn đùa giỡn, đi về nhà kêu người nhà tới cùng nhau nhìn, còn có hạn hân của gia đình quyền quý có mặt mũi trở về bẩm báo, các tiểu thư trong khuê phòng nhàm chán, phu nhân đi kiệu ngồi vào xe ngựa tới tham gia náo nhiệt.

Tô phu nhân vốn là bị té bất ngờ đầu óc có chút choáng váng, lúc này nghe Lâm Lang nói như vậy chỉ cảm thấy thở cũng không ra hơi, lúc đầu quyết định giả bộ mềm yếu thậm chí đã bị bà ta quăng ra sau đầu, chỉ nghe nàng buột miệng mắng: "Kẻ điên, tiểu tiện nhân, người ít nói lời châm chọc đi. Đồ trang sức ta đã mang cho người, người nhanh lên một chút nhận lấy, về sau chúng ta [kiểu quy kiêu, lộ về lộ][1], đều không liên quan!" Tô phu nhân nói xong, sai Ngọc Châu nói: "Ngọc Châu, mau tới cho nàng!"

[1] có thể hiểu giống như: nước sông không phạm nước giếng, đường ai nấy đi

Trong mắt Lâm Lang phỉếm ánh sáng lạnh, mặt không biểu cảm nhìn Ngọc Châu run run rẩy rẩy đem bộ trang sức Phi Thúy giá trị cực phẩm nâng lên, nghiêm nghị mở miệng nói: "Ta nói muốn thu lại rồi sao? Người phải người xâm nhập vào Ngọc Lâm uyển hạ độc ám hại mẫu thân ta, chúng ta còn chưa có tính toán rõ ràng đâu!"

Tô phu nhân trong mắt chột lóc, vừa muốn mở miệng, Ngọc Châu đầy mặt lo lắng tiến lên bịt mũi ở bên tai nàng không biết nói câu gì, tiếp xúc mặt nàng biến đổi, vẻ mặt uất ức, âm thanh cũng yếu xuống vài phần, mang theo bất đắc dĩ cầu xin: "Tạ tiểu thư, những năm trước đây là ta bạc đãi người....
.....người trong lòng oán hận, ta không trách người, người đem mặt của ta chính thành như vậy thì thôi! Chỉ cần người chịu nhận lấy bộ trang sức này, có thể trị hết mặt của ta, ta coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh qua, nhưng người không thể ngấm máu phun người! Ta ám hại mẫu thân người, ta sao lại ám hại mẫu thân người chứ? Mẫu thân người có cái gì đáng giá ta ám hại hay sao? Người có chứng cứ sao?"

Lâm Lang không ngại Tô phu nhân biến sắc mặt thay đổi còn nhanh lật sách, trong nội tâm cười lạnh một tiếng, nói: "Người muốn chứng cứ, đứng không?"

Lâm Lang nói xong, xoay người hướng Từ Y nói: "Từ Y, đem Lưu tẩu ra đây!"

"Dạ!" Từ Y xoay người đến bên trong cửa, đưa ra Lưu tẩu vẫn như cũ hôn mê ném vào trên khoảng đất trống trước cửa.

Lâm Lang đi xuống bậc thang, nhìn Tô phu nhân nói: "Xem một chút đây là ai!"

Tô phu nhân phản ứng rất nhanh, lập tức nói: "Ta không biết!"

Từ Y khinh bỉ nói: "Người nhìn cũng không nhìn đã vội phủ nhận?"

Lâm Lang không nói gì, hừ lạnh một tiếng, bàn tay vừa nhấc, một đạo ánh sáng cấp tốc thoáng qua rót vào trong đầu Lưu tẩu, Lưu tẩu nhúc nhích hai cái, ngẩng đầu lên, thấy Tô phu nhân, nàng hơi sững sờ, theo phản xạ khóc lóc nức nở tiến lên bắt được mép váy Tô phu nhân: "Phu nhân, ngài cứu cứu nô tỳ, cứu cứu nô tỳ. . . . . Nô tỳ không muốn chết!" trên tay Phu nhân nhất định là có thuốc giải, chỉ cần phu nhân chịu cứu nàng, nàng không cần phải chết. . . . .

Người bị phán tử hình tựa như bắt được chút hi vọng cũng sẽ đem hết toàn lực đi tranh thủ, Lưu tẩu cũng không ngoại lệ !

"Tránh ra! Người là ai? Bản phu nhân không biết người!" Tô phu nhân hung hăng nhìn chằm chằm Lưu tẩu, nhất thời giấy dựa không thoát, hung hăng một cước đem Lưu tẩu đá văng ra !

Lưu tẩu ngã trên mặt đất, rên lên một tiếng, khoe môi chảy ra máu đen, nàng không giấy dựa nữa, con người rũ xuống một đôi âm đạm không ánh sáng, cúi đầu trên mặt đất ho khan liên tục .

Từ Y ở cạnh Lâm Lang ý bảo tiến lên, đối với Lưu tẩu nói: "Lưu tẩu, có người sai người đến Ngọc Lâm uyển ? Có kẻ xui khiến người hạ độc Lăng phu nhân?"

"Phải . . . ." Lưu tẩu nhìn về phía Tô phu nhân, lại bị ánh mắt ngoan lệ của Tô phu nhân uy hiếp bị sợ đến bờ môi run run, thu lại những lời trong miệng sắp sửa thốt ra !

"Là ai?" Lâm Lang đi tới trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng hỏi.

Toàn thân Lưu tẩu chấn động: "Phải . . . . Là một mình nô tỳ làm!" Nàng muốn sống, nhưng nếu nàng khai ra, trượng phu cùng nữ nhi hai mươi mấy tuổi như hoa như ngọc vẫn còn ở trên tay Tô phu nhân! Nàng không thể hại bọn họ !

"Vị phu nhân này, ta căn bản không biết!" Nàng giương mắt nhìn Tô phu nhân một cái, nói: "Ta họ Chu, không phải họ Lưu, ta vốn là hạ nhân trừ phòng trong phủ Hộ bộ thượng thư Quách đại nhân!"

Từ Y nghe xong, giận dữ nói: "Người rõ ràng lúc ở trong Ngọc Lâm uyển đã nhận tội rồi? Lại muốn đổi ý sao?"

Tô phu nhân nghe Lưu tẩu nói thế, tảng đá treo cao trong lòng đã để xuống, nàng giữu cợt cười khê: "Nghiêm hình bức cung, nhận tội có gì khó khăn?" Tiếp theo nàng "A" một tiếng, chỉ vào cánh tay Lưu tẩu lộ ra mảng da thịt kèm theo dấu tích bầm tím chỉ chút hồ, "Mọi người xem kia, mọi người xem đi, trên người Lưu tẩu có vết thương! Chắc chắn!"

Ánh mắt mọi người theo bàn tay Tô phu nhân nhìn lại, nhất thời trong đám người bộc phát ra một hồi bàn luận xôn xao ——

"Đúng vậy! Trên cánh tay thương thế dường như rất nặng nha!"

"Chắc chắn, chẳng lẽ đúng là nghiêm hình bức cung?"

"Vết thương hình như là bị côn đánh, kẻ ra tay cũng rất nặng. . . . ."

Lâm Lang cũng không vội vã giải thích, Lưu tẩu phản cung đã sớm nằm trong dự liệu của nàng, lúc này nàng đi tới trong đám người, hướng về phía vị nam tử trẻ tuổi một thân cảm y hoa phục khê vén áo thi lễ nói: "Vị công tử này không biết xưng hô thế nào?"

Nam tử trẻ tuổi kia có hơi xuất thần, không có lường trước Lâm Lang tới bên cạnh hắn, hắn hơi sững sờ trong chớp lát, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, vừa chấp tay đối với Lâm Lang nói: "Tạ hạ Dương Hải, gia phụ ngự phong Đông An hầu! Tiểu thư có gì cần tại hạ giúp một tay sao?"

Lâm Lang gật đầu một cái, cười khách khí nói: "Ta quả thật có ý đó! Mới vừa rồi Dương công tử cũng đã nghe, vị này Lưu tẩu tự xưng họ Chu, là hạ nhân trong phủ Quách đại nhân, có thể phiền toái công tử đi một chuyến phủ Quách đại nhân, xin Quách phu nhân tới ra mặt chứng thực? Chứng minh tiểu nữ trong sạch!" Đã sớm nghe nói Quách đại nhân là một vị quan viên vô cùng chính trực thanh liêm, nhưng sau khi Triệu Tề lên ngôi liền chỉ lo thân mình, đóng cửa ít giao du với bên ngoài, Dương Hải mặc dù bề ngoài nhìn y phục lụa là (ý nói con nhà quyền quý ăn chơi trác táng), nhưng giữa hai lông mày tự phát ra một cỗ chánh khí bộc trực, xem ra cũng là một người có địa vị không đơn giản, câu hắn ra mặt xin Quách đại nhân, hẳn là có thể mời được người!

Dương công tử nghe xong, sáng tỏ nói: "Chuyện này không thành vấn đề!"

Lâm Lang nở nụ cười dịu dàng, như ngày xuân ấm áp: "Vậy thì vất vả cho công tử rồi, ngày sau tiểu nữ sẽ tới cửa hậu tạ!"

Dương công tử nghe vậy, chỉ cảm thấy tâm thần sáng khoái, khê cười cười, liền hướng Lâm Lang chấp tay một cái, mang theo tùy tùng sau lưng hướng đám người đông nghẹt phía sau rời đi!

Lâm Lang lúc này mới xoay người lại, vén ống tay áo Lưu tẩu lên, lộ ra mảng lớn vết thương, nhìn một chút hướng mọi người nói: "Lưu tẩu tới trong phủ ta bất quá chỉ mới hai ngày, vết thương này ít nhất đã có 4~5 ngày, cái mũ nghiêm hình bức cung lớn như thế bản tiểu thư không gánh vác nổi!"

Vết thương trên cánh tay Lưu tẩu đích xác là bị côn đánh, chắc là hôm đó ở Diệp phủ bị Tô phu nhân hạ lệnh đánh 30 đại bản, dùng cánh tay ngăn cản côn quật xuống nên mới lưu lại vết bầm xanh tím.

Lâm Lang vừa nói hết câu, có người đã phát hiện ra —— "Đúng thế! Vết thương này là cũ, nói nghiêm hình bức cung, mới vừa đánh đập cũng không giống lắm!"

Có người nói xong, mọi người cũng rồi rít phụ họa, trong mắt Tô phu nhân thoáng qua tức giận, đoán chừng lại làm bộ đáng nhu nhược, lưng ta túng túng làm bộ đáng thương nói: "Tạ tiểu thư, thật xin lỗi! Là ta nhìn lầm rồi. . . . . Thật thật xin lỗi. . . . . Người đừng nóng giận!"

Tô phu nhân lời còn chưa dứt, Thanh Y mang theo một người đàn ông trung niên ánh mắt đờ đẫn cùng hai thiếu nữ từ trong đám người chen chúc bước vào : "Tiểu thư, người đã mang đến!"

Nàng nói xong, hướng sau lưng vung tay lên, ba người kia toàn thân chấn động, dường như mới trải qua giấc mộng lớn vội bừng tỉnh lại, hai thiếu nữ nhìn về phía Lưu Tẩu từ trên đất khóc môi nhỏ vài giọt máu đen, đôi môi xanh đen, sắc mặt vàng vọt nhào tới: "Mẫu thân, mẫu thân. . . . . Làm sao người thành ra như vậy ? Người làm sao vậy?"

Thần sắc Lưu Tẩu ảm đạm con người vô hồn chợt lóe, liền đưa tay ôm lấy hai thiếu nữ, vội vàng hỏi "Đại Nha, Nhị nha, các người sao lại tới đây ?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Kết cục của Tô phu nhân (trung)

Hai tiểu nữ từ nghe mẫu thân hỏi, nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt, sợ hãi quét mắt xem đám người một vòng, trong mắt lộ ra tia mê mang, đợi đến khi thấy Thanh Y cười híp mắt đứng ở một bên, hai người trong nháy mắt lộ ra ánh sáng, trong đó nữ hài tử tuổi lớn hơn đưa tay chỉ vào Thanh Y uất ức nói: "Mẫu thân, là tỷ tỷ kia đưa nữ nhi đến đây ! Mẫu thân bị đuổi ra phủ chừng vài ngày, nữ nhi cùng nhị nha, còn có phụ thân cũng rất lo lắng cho mẫu thân, muốn đi tìm người, nhưng phụ nhân có lệnh, trước khi phụ nhân chữa khỏi bệnh cả nhà chúng ta ai cũng không được phép đi ra khỏi phủ nửa bước, chúng ta cũng không còn biện pháp khác, nhưng buổi chiều vị tỷ tỷ này tìm được chúng ta, nói muốn dẫn chúng ta đến gặp mẫu thân, bọn ta không tin, không chịu cùng đi theo. . . . . Sau đó, cũng không biết chuyện gì xảy ra, hoàn hồn lại đã nhìn thấy mẫu thân !"

"Mẫu thân, người làm sao ? Thế nào biến thành như vậy?" Tiểu nữ nhi lôi kéo tay áo Lưu Tẩu khóc hỏi.

Lưu Tẩu nhìn gò má tiểu nữ nhi non nớt, không biết nên giải thích làm sao, đôi môi mấp máy hồi lâu, nói: "Ta. . . . . Mẫu thân. . . . . Là mẫu thân bị ma quỷ xui khiến, gây ra lỗi lầm nghiêm trọng. . . . ."

"Khụ khụ khụ. . . . ."

Tiếng Tô phu nhân hung hăng ho khan truyền đến, lời Lưu Tẩu bỗng nhiên bị cắt đứt, Lưu Tẩu từ lúc này cảm giác được một đạo ánh mắt ngoan lệ bắn về phía nàng, nàng ngẩng đầu, đã thấy trên khăn che mặt của Tô phu nhân lộ ra hai tròng mắt hàm chứa tia uy hiếp trừng mắt về phía nàng, cả người Lưu Tẩu run lên, theo bản năng ôm chặt hai nữ nhi trong khuỷu tay, thấp đầu không nói nữa.

Tô phu nhân thấy phản ứng ngoan ngoãn của Lưu Tẩu từ, trong lòng hơi bình tĩnh lại, nhưng nàng vẫn sợ Lưu Tẩu lại thốt ra điều không nên nói, quay đầu nhìn về phía Lâm Lang, làm ra một bộ dáng bảo vệ yếu ớt, bất bình dùm luân phiên chất vấn: "Người mang người nhà Lưu Tẩu tới làm gì ? Người cho rằng người là quan phủ sao ? Có thể tùy tiện bắt người ? Người rút cuộc muốn làm gì?" người nhà Lưu Tẩu bị nàng gắt gỏng đánh mềo, thời điểm đuổi Lưu Tẩu ra phủ thì nàng đã phái người theo dõi, kẻ điên này tại sao có thể tìm được, lại còn dễ dàng dẫn người tới ?

Theo trượng phu cùng hai nữ nhi Lưu Tẩu xuất hiện, Tô phu nhân cũng không còn giữ vững dáng vẻ trấn định nữa, trong lòng nàng dấy lên cảm giác hốt hoảng càng lúc càng lớn.

Dương Hải đi tìm Hộ bộ thượng thư Quách đại nhân nàng không lo lắng, bởi vì nàng biết Quách đại nhân sẽ không can thiệp, mà Quách đại nhân kể từ khi Dương Kim Thánh Thượng lên ngôi sau cũng là im lặng một mực trong phủ, rất ít lui tới bên ngoài, Dương Hải một thân y phục lụa là nói không chừng muốn thấy mặt cũng không thấy được Quách đại nhân, chớ nói chi là cầu Quách đại nhân tới, hơn nữa coi như đến, Quách đại nhân là quan viên lớn của triều đình bề bộn công việc, sao lại để ý tới những chuyện nhỏ vụn vặt này ? Càng sẽ không vì một nữ tử nhỏ bé như Lâm Lang mà đắc tội với Diệp phủ !

Nhưng còn người một nhà Lưu Tẩu thì không giống nhau, hiện nay người một nhà đoàn tụ, trong tay nàng không có điểm yếu của Lưu Tẩu, khó bảo toàn nàng sẽ không khai ra; hơn nữa Lâm Lang nếu có thể tìm được người nhà Lưu Tẩu từ, chắc hẳn chân tướng đã nhát thanh nhị sở (biết rõ rành mạch) —— ánh mắt nàng quét về phía mọi người vây xem, trong lòng khủng hoảng để cho nàng không thờ nổi —— lúc này, tuyệt đối không thể tạo cơ hội cho Lưu Tẩu từ thừa nhận, Lưu Tẩu từ nếu như ngay trước mặt nhiều người thừa nhận, vậy thì toàn bộ kế hoạch của nàng liền tiêu phí rồi !

Lâm Lang đem mọi biến hóa của Tô phu nhân đều thu hết vào mắt, nhưng nàng không để ý đến Tô phu nhân, mà là đi tới bên cạnh Lưu Tẩu, hướng Lưu Tẩu nói: "Lưu Tẩu, ta có thể cứu người nhà ngươi khỏi Diệp phủ, hiển nhiên là có khả năng bảo vệ bọn họ chu toàn. Ta tin tưởng bản tính người không xấu, về phần gây ra chuyện này hẳn là có điều khó tâm, hôm nay, chỉ cần người đem chân tướng phơi bày ra, bản tiểu thư sẽ bỏ qua cho người! Nếu người không chịu nói, cũng đừng trách bản tiểu thư vô tình, chỉ có thể đưa người quăng đến quan phủ trị tội, một khi đến đó, người tự biết hậu quả ! Dù sao, độc hại chủ mẫu cũng không phải là tội nhỏ ."

Âm thanh Lâm Lang vang dội có lực, từng câu gõ mạnh vào trong lòng Lưu Tẩu, Lưu Tẩu nhất thời không biết làm sao, gấp đến độ rơi nước mắt !

Thanh Y thấy nàng không có phản ứng, làm bộ muốn tiến lên, hai nữ nhi Lưu Tẩu vừa thấy có điều không ổn cũng ôm Lưu Tẩu khóc lên: "Mẫu thân, đến tột cùng là có chuyện gì ? Người đã làm cái gì ? Độc hại chủ mẫu có ý tứ gì ?"

Lâm Lang phát tay, ngăn trở động tác của Thanh Y !

Lưu tẩu nước mắt ồ ồ chảy xuống, chỉ là vuốt ve tóc hai nữ nhi, không nói một lời !

Tô phu nhân nghe xong, trong mắt hốt hoảng chợt lóe lên, giễu cợt nói: "Thì ra là Tạ tiểu thư cũng chẳng phải người hiểu thuận gì, độc hại chủ mẫu nghiêm trọng như vậy cũng có thể bỏ qua ?"

Lưu tẩu vốn còn đang do dự có nói hay không, lúc này nghe lời châm chọc của Tô phu nhân, nàng nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên, trong mắt thoáng qua vẻ kiên quyết, nhìn Lâm Lang nói: "Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ bị ma quỷ mê hoặc. . . . . Mới hạ độc phu nhân. . . . . Nô tỳ đáng chết. . . . . " Đúng vậy ! Dù sao cũng là nàng hạ độc mẫu thân nhị tiểu thư, hai ngày này mặc dù cùng nhị tiểu thư tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng nàng nhìn ra nhị tiểu thư là một người chí hiếu (hiếu thảo), hiện tại tình trạng Lăng phu nhân còn không biết sống chết ra sao, chẳng lẽ nàng khai Tô phu nhân là kẻ chủ mưu, nhị tiểu thư có thể bỏ qua nàng? Nhân nhượng một bước coi như có thể tha nàng, nhị tiểu thư có khả năng bảo vệ cả nhà bọn họ chu toàn sao ? Thế lực Thượng Thư không tầm thường nhị tiểu thư sao có thể ngăn cản ?

Lúc này Lưu tẩu phục hồi tinh thần lại, đã đem hành động quỷ dị của Thanh Y xem như trò lừa bịp —— dù sao quý thân nói đến tuy có, nhưng cũng chưa có ai từng thấy qua !

"Mẫu. . . . . Mẫu thân. . . . ." Lưu tẩu lời còn chưa dứt, hai tiểu nữ nhi đồng thời ôm nàng khóc rống hướng Lâm Lang van xin nói: "tiểu thư, tiểu thư, mẫu thân sẽ không hạ độc, mẫu thân không phải người như vậy, cầu xin tiểu thư minh xét, bỏ qua cho người. . . . . Tha cho mẫu thân ta đi!"

Trượng phu Lưu tẩu là một nam tử trung hậu đảng hoàng, mới bắt đầu hấn một mực không nói gì, lúc này thấy thê nữ ôm đầu khóc thê lương, nam tử không nhịn được tiến lên ở trước mặt Lưu tẩu ngồi chồm hổm xuống, kêu khuê danh của nàng lúng túng mở miệng hỏi: "Hong Vân, người nói chuyện này rốt cuộc là thế nào? Nhị tiểu thư nói người độc hại chủ mẫu, là chuyện gì xảy ra?"

Lưu tẩu nghe câu hỏi trượng phu, đôi mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, đôi môi run rẩy khóc kể lẽ: "Phải. . . . . Là lỗi của ta. . . . . Ta đáng chết. . . . . Ta hạ độc Lăng phu nhân. . . . ."

Trượng phu Lưu tẩu vừa nghe sắc mặt đột nhiên thay đổi, cũng là chảy nước mắt đậm chân nói: "Người thật hồ đồ ! Tại sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý chuyện. . . . . Nếu người có chuyện gì, thì ta và hai nữ nhi sống thế nào? Người. . . . . Còn không mau khai rõ ràng cho tiểu thư, cầu xin tiểu thư tha mạng!"

Lưu tẩu khóc thành lệ dài: "Ta thực xin lỗi các người, xin lỗi nhị tiểu thư, xin lỗi Lăng phu nhân. . . . . Ta xin lỗi các người. . . . ." Nàng khóc, thừa dịp mọi người không chú ý, một tay bất chợt đẩy hai nữ nhi ra, xoay người hướng sư tử bằng đá trước đại môn Ngọc Lâm uyển đập vào ——

"Mẫu thân. . . . ."

"Hong Vân. . . . ."

Đội mọi người phản ứng kịp, Lưu tẩu đã đến trước mặt sư tử bằng đá, kèm theo tiếng hô lớn của mọi người, nàng đâm đầu vào không chút do dự, một đạo vết máu đỏ tươi theo sư tử bằng đá chảy xuống. . . . .

Cũng không có ai phát hiện, trước lúc nàng đụng vào sư tử đá, trong tay Lâm Lang một đạo bạch quang nhanh chóng lượn quanh vòng lên thất lưng Lưu tẩu, thời điểm nàng đụng vào vừa vặn kéo thất lưng nàng, giảm bớt không ít sức lực va chạm—— Lưu tẩu tội không đáng chết, nhưng dù sao nàng ta cũng đã thương tổn đến mẫu thân của mình, nếu không phải mình có pháp lực, mẫu thân hiện tại nói không chừng sớm mất mạng, cho nên để cho nàng chịu chút nỗi khổ da thịt !

"Hong Vân. . . . ." trượng phu Lưu tẩu hô to một tiếng nhào tới, ôm lấy Lưu tẩu ngã xuống đất ngất đi kêu gào nói: "Hong Vân, người tỉnh, người tỉnh lại đi !" Hán tử trung hậu ôm thê nữ nhắm nghiền hai mắt, nước mắt vẫn đục từ khóe mắt chảy xuống, "Người không thể chết ! Hong Vân. . . . . Người chết, ta cùng nữ nhi làm sao đây ?"

"Mẫu thân. . . . . Mẫu thân. . . . ."

Hai tiểu nữ nhi khóc thê lương cũng nhào tới, một nhà bốn người quây quần ôm nhau !

Lâm Lang nhìn một màn này, đáy mắt thâm trầm như mặt hồ tĩnh lặng đã nổi lên chút sóng nhỏ, đầu nàng khẽ dòi đi chỗ khác —— người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, vô luận là người nào, làm chuyện sai lầm, làm thương tổn người khác, tất phải trả giá thật nhiều, thừa dịp lần này cho Lưu tẩu một giáo huấn !

Từ Y nhìn về mặt Lâm Lang bất động thanh sắc, tiến lên nâng tay Lưu tẩu thay nàng bắt mạch, nói: "Các người yên tâm, Lưu tẩu không sao rồi !"

"Mẫu thân. . . . . mọi người. . . . . Tại sao là màu đen ?"

Tiểu nữ nhi của Lưu tẩu khóc thút thít, khiếp sợ hỏi Từ Y, Từ Y nhìn tiểu nữ tử kia một cái, ôn hòa cười một tiếng: "Đó là mẫu thân người dùng hút máu cổ hạ trong thức ăn của phu nhân bọn ta, mẫu thân người cũng trúng cổ độc, nhưng là mẫu thân người nếu chịu đem kẻ sau lưng khai ra, tiểu thư chắc chắn sẽ không để cho nàng có chuyện!"

Lưu tẩu lúc này đã ở trong ngực trượng phu từ từ tỉnh lại, ánh mắt mê mang ảm đạm, chỉ là yên lặng rơi lệ, một chút cũng không có tiếng thở.

Từ Y ý vị sâu xa nhìn Lưu tẩu một cái, đứng dậy đi tới bên cạnh Lâm Lang nói: "Tiểu thư, Lưu tẩu không sao !"

Lâm Lang gật đầu một cái, đối với Lưu tẩu nói: "Lời nói của ta đến giờ vẫn không thay đổi, ta xem người một nhà các người tính tình đều là đảng hoàng trung hậu, vẫn là câu nói kia, nếu người chịu khai sự thật, chỉ ra kẻ sai sử, ta sẽ bảo vệ cả nhà các người !"

Tô phu nhân nghe Lâm Lang nói thế, dù sao có tật giật mình, tính cách ngang ngược dường thành thói quen lập tức lớn tiếng bèn nhón chất vấn Lâm Lang nói: "Tạ tiểu thư, kẻ sai sử ? Người có ý gì? Chẳng lẽ ám chỉ bản phu nhân sai khiến nàng ta sao?"

Khỏe miệng Thanh Y vênh lên: "Ui chào! Chúng ta cũng đâu có nói là người !"

Tô phu nhân bị Thanh Y đáp trả, một bụng hỏa khí, mà cái gì cũng nói không ra được, chỉ biết hung hăng trợn mắt lườm Thanh Y một cái, Thanh Y nơi nào sẽ sợ nàng ? Ngược lại vỗ tay cười nói: "Ai u, ta hiện tại coi như là biết trên khăn che mặt Tô phu nhân tại sao chưa lại hai cái lỗ, thì ra là dùng để tròng mắt người ta !"

Nốt mụn đỏ trên mặt Tô phu nhân rất lớn, lại còn chảy mủ nữa, bình thường cái khăn che mặt rất mỏng chỉ cần liếc mắt một cái người ta đã nhìn thấu hết rồi. Nàng liền kêu người ta dùng gấm vóc thật dày may lại, bên ngoài khoác thêm mấy tầng lụa mỏng, mặc dù không đến nỗi để người ta thấy rõ mụn đỏ, nhưng sau đó có chút khó chịu, lúc này mới chưa lại hai lỗ, chỉ là khi nhìn lại quả thật chẳng ra sao cả !

Lúc mới bắt đầu, mọi người mặc dù phát hiện, nhưng không hề chú ý, lúc này bị Thanh Y nhắc nhở, mọi người không khỏi cười ầm lên, Tô phu nhân nhất thời xấu hổ không chịu nổi, hận không được tìm một cái lỗ mặt đất để chui vào !

Nàng chỉ vào Thanh Y nói: "Người. . . . . Người. . . . . Tiệt tỳ!"

Lâm Lang nhìn Thanh Y một cái, trong mắt cũng không có một tia trách cứ, ngược lại nhàn nhạt nói một câu: "Đừng có khắp nơi khoe khoang chút thông minh ? Làm sao người biết không phải chưa làm lỗ thông hơi?"

Tô phu nhân vốn là thấy Lâm Lang giáo huấn Thanh Y, trong lòng mới vừa khoan khoái chút ít, tiếp theo Lâm Lang bồi thêm một câu sau, nàng thiếu chút nữa thở không được !

Lỗ thông hơi? Lỗ thông hơi đương nhiên là ám chỉ mũi hôi!

Trong đám người vừa một hồi cười vang, đã có người bàn luận xôn xao thảo luận càng sôi nổi ——

"Tô phu nhân bị bệnh gì thế ? Thế nào thúi như vậy ?"

"Lần trước người không thấy mặt của nàng sao? Khuôn mặt nổi đầy mụn nhọt, thật là dọa người!"

"Ừ, đoán chừng bệnh trở nên nghiêm trọng !"

"Người nói vậy, ta cũng cảm thấy đúng ! Tô phu nhân nhất định là chưa lỗ lưu thông. . . . ."

"Ha ha. . . . ."

Tô phu nhân chỉ cảm thấy một cổ khí huyết thẳng tắp xông lên đầu, Ngọc Châu vội thay nàng vuốt ngực nhỏ giọng khuyên can: "Phu nhân, ngài càng tức giận, nhị tiểu thư lại càng cao hứng, ngài không thể để kẻ thù sung sướng, ngược lại làm bản thân khó chịu !"

"Đứng, đứng. . . . . Ta không thể tức giận. . . . . Không thể tức giận. . . . ." Tô phu nhân cắn răng nghiền lợi nói xong, ở bên cạnh Ngọc Châu thật vất vả đem lửa giận của nàng ép đi xuống, hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Lang không hề nỡ lên tiếng !

Thanh Y nhìn Tô phu nhân nhanh chóng đè ép cơn giận, trong lòng có chút mất hứng, vừa định nói mấy câu châm chọc nàng, lại bị ánh mắt Lâm Lang ngăn lại, nàng nghi ngờ ngẩng đầu, theo ánh mắt Lâm Lang nhìn lại, đã thấy Dương công tử dẫn theo nam tử trung niên một thân trường sam xanh nhạt từ trong đám người chen vào, nàng vội cười nói: "Tiểu thư, có phải Dương công tử trở lại ?"

Lâm Lang gật đầu một cái, vội tiến ra đón cười nói: "Dương công tử, làm phiền rồi!" Nói xong, nàng hướng phía nam tử trung niên một thân trường sam xanh nhạt nói: " Vị này xưng hô thế nào ? "

Dương công tử vội cười nói: "Vị này chính là Quách đại nhân ! "

Lâm Lang sững sờ, lập tức cười nói: "Vì chuyện nhỏ của tiểu nữ, thế nhưng phiền toái Quách đại nhân tự mình đến đây một chuyến, thật là có lỗi! Ngày sau tiểu nữ nhất định tới cửa bái tạ!"

Nam tử vóc người trung bình, hơi hơi gầy, diện mạo cũng không phải xuất sắc, một thân bố y (áo vải) bình thường, trên người không có khí thế quan viên áp bức khôn khéo, thậm chí lảng nhàn (lên mặt), ngược lại lộ ra đáng yêu hòa ái dễ gần, cho nên vừa bắt đầu Lâm Lang chỉ là coi hắn là một quần sự Quách gia, không hề nghĩ đến Quách đại nhân lại ra mặt !

Lâm Lang lại quan sát Quách đại nhân mấy lần, trong lòng không khỏi gật đầu một cái, vị Quách đại nhân mặc dù diện mạo không thể thu hút ánh mắt người khác, nhưng cái khó được chính là đáng yêu cao ngất, mang đến cho người ta cảm giác chính trực đội trời đạp đất.

Quách đại nhân nghe lời Lâm Lang, cười ha ha nói: "Bỏ quan vừa đúng lúc rảnh rồi, nghĩ muốn ra ngoài đi dạo một lát, liền gặp Dương công tử tới phủ

! Tiểu thư có chuyện, Bồn quan đã nghe qua, nếu chuyện này cần Bồn quan mới có thể giải quyết, tiểu thư cứ nói đừng ngại!"

Quách đại nhân vừa nói, vừa quan sát Lâm Lang: nữ tử trước mắt chỉ là mười lăm mười sáu tuổi, thấy mình thốt ra lời xã giao đúng mực nụ cười treo trên khóe môi kèm theo vẻ chân thành tha thiết không có một tia bối rối, thái độ xử sự không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự có một cổ phong thái tao nhã !

Nhớ tới lời đồn đãi trên phố, Quách đại nhân lộ ra nụ cười tán thưởng!

Lâm Lang cũng không từ chối, cười nói: "Vây làm phiền Quách đại nhân!" Nàng chỉ về phía Lưu tẩu, giấu bật cười tỉnh, âm thanh bình thản vô hình trung mang theo một cổ khí thế nghiêm nghị, "Vị này là hạ nhân hai ngày trước nhận vào trừ phòng, hôm nay buổi trưa mẫu thân ta ăn món ăn do nàng làm thế nhưng trúng cổ độc, sau lại tra ra đích xác là nàng động tay, nhưng tiểu nữ nghĩ, nàng chỉ là một nữ đầu bếp nhỏ nhoi, làm sao có cổ độc? Chuyện này chẳng những quan hệ đến sinh mạng mẫu thân, nếu độc hại chủ mẫu tội danh thành lập, cũng quan hệ đến sinh mệnh tẩu tử, cho nên tiểu nữ phải tra xét kỹ lưỡng, bởi vì nàng tự xưng là hạ nhân trong phủ Quách đại nhân, họ Chu, cho nên muốn tìm quản sự trong phủ đại nhân hỏi một chút, tôi chỉ chứng hạ xuống, thật sự không nghĩ làm kinh động đại nhân !"

"Quách đại nhân, ngài biết nàng sao?"

Lâm Lang vừa dứt lời, ánh mắt Tô phu nhân lập tức hoảng loạn, lo sợ không dứt lạnh lùng quát: "Quách đại nhân là quan viên triều đình, một ngày kiếm tỷ bạc, người làm trong phủ thế nào nhận thức rõ ràng. . . . . Lâm Lang, ngươi mặc dù đã rời khỏi Diệp phủ, nhưng đã từng gọi ta một tiếng mẫu thân, ta. . . . . Ta không thể nhìn ngươi cần quấy !"

Quách đại nhân thế nhưng thật sự được các nàng mời tới ? Tô phu nhân không dám tin vào hai mắt của mình, phải biết rằng Quách đại nhân nhất tính tình cổ quái. Năm đó tiền đề rất trọng dụng hắn, lúc ấy Diệp thượng thư vì muốn hắn trước mặt tiền đề giúp mình nói vài lời tốt đẹp, muốn cùng hắn giao hảo, mất rất nhiều khí lực đều là dầu muối không vào, ghê tởm hơn chính là ngoài mặt quan hệ hòa thuận, nhưng sau lưng không nói câu nào, thậm chí mặt không biến sắc bất được nhược điểm Diệp thượng thư làm trái luật lệ, hung hăng đâm hắn một cái, làm cho Diệp thượng thư mặt xám mày tro trở tay không kịp !

Lâm Lang nhìn về phía Tô phu nhân, trong mắt lộ ra một đạo giễu cợt: "Ta lúc nào gọi ngươi là mẫu thân ? Cuộc đời này ta chỉ có một mẫu thân, chính là Lăng phu nhân !"

Trong đám người nghe vậy, không khỏi lại bộc phát một hồi bàn luận xôn xao ——

"Nghe nói chưa ? nhị tiểu thư Diệp gia tự lập môn hộ bởi vì nàng căn bản không phải là thân sinh cốt nhục của Diệp thượng thư !"

"Và lại, tin tức của ngươi đã lỗi thời, nói thiệt cho ngươi biết ! Diệp nhị tiểu thư đích xác là máu mủ Diệp thượng thư là không sai, Diệp nhị tiểu thư tự lập môn hộ thực là vì Tô phu nhân không chịu dung nạp, nhị tiểu thư cùng mẫu thân nàng không chịu nổi nữa mới rời đi. . . . . Những lời đồn nhị tiểu thư không phải thân sinh cốt nhục Diệp thượng thư đều là từ phủ Thượng Thư tung tin ra, bởi vì nhị tiểu thư không chịu trở về phủ Thượng Thư, mặt mũi Diệp thượng thư đều mất hết !"

"Các người ở nơi nào nghe được ? Điều này cũng không đúng, nó còn dính đến một việc bí truyền trong hoàng gia. . . . ."

"Cái gì bí truyền. . . . ."

"Ai! Các người cũng đừng quản cái gì bí truyền, dù sao Diệp gia nếu chỉ còn một nữ nhi, vậy vị trí hoàng hậu của đại tiểu thư mới không sợ lung lay, cho nên Tô phu nhân mới dùng thủ đoạn cho người truyền ra những dao gợn hủy hoại thanh danh nhị tiểu thư. . . . ."

"Mặc kệ thế nào, nếu ta nói Diệp nhị tiểu thư tự lập môn hộ là được rồi! Nhị tiểu thư, chúng ta ủng hộ ngươi, độc này nhất định là Tô phu nhân sai sử Lưu tẩu. . . . ."

Người kia nói, vung cánh tay hô to một tiếng.

Tô phu nhân nghe xong, cũng là tâm thần đại loạn, không nhịn được cả người run rẩy, rồi lại sợ Lưu tẩu sẽ thừa nhận, vội vàng vàng xoay người nói: "Bản phu nhân không theo các người cần quấy, Lâm Lang, đồ ta đã đưa tới, ngươi không nhận. . . . . Ngươi không chịu nhận. . . . . Ngày khác ta lại đưa tới !"

Thanh Y lách mình ngăn phía trước Tô phu nhân, nói: "Tô phu nhân khoan đi đã !"

Hai mắt Tô phu nhân phun lửa: "Ngươi. . . . ." Rồi lại không làm gì được Thanh Y, chỉ có thể bực tức đứng lại, cũng là nhìn mọi người không chú ý đối với Ngọc Châu nói nhỏ mấy câu, Ngọc Châu xoay người lên lên tìm một kiệu phu bên cạnh truyền lời, kiệu phu lập tức xoay người chạy ra khỏi đám đông !

Toàn bộ đều rơi vào mắt Lâm Lang, Thanh Y Từ Y cũng nhìn thấy, muốn đuổi theo, lại bị Lâm Lang dùng ánh mắt ngăn lại !

Lúc này, thượng phu Lưu tẩu đang ôm Lưu tẩu khuyên: "Hong Vân, chúng ta mặc dù thân phận là nô tài, nhưng cũng có lương tâm, nếu ngươi thật làm, thì nói đi! Ngươi chết, ta cùng bọn nhỏ còn sống nổi sao ?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Kết cục của Tô phu nhân (hạ)

Lưu tẩu nghe xong, ánh mắt hơi giãn ra, nhưng vẫn rơi lệ không nói, thấy Quách đại nhân tiến lên, liền tựa đầu thật sâu vào trong ngực trượng phu !

Lâm Lang thấy vậy, cảm thấy một cổ lửa giận phụt lên mà không có chỗ phát tiết , đã lúc nào rồi, Lưu tẩu còn cố chấp như vậy ? Trong lòng nàng lần đầu tiên đối với sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy buồn, vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận !

Nàng lạnh lùng cất tiếng: "Nếu những câu người nói đều là sự thật, sợ cái gì ? Chủ tử tới thăm người, còn không ngẩng đầu lên?"

Lưu tẩu bị Lâm Lang lạnh giọng quát lớn thì sợ đến cả người run lên, chỉ cảm thấy một cổ khí thế áp bức không cho phép nàng cự tuyệt đánh tới, không khí cũng thay đổi nồng nặc , thân thể nàng lập tức run rẩy, ôm chặt lấy thân thể trượng phu, dùng sức không tự chủ muốn nâng đỉnh đầu, nghẹn ngào khóc thành tiếng!

Lâm Lang thấy vậy, cũng không tiếp tục ép hỏi Lưu tẩu, nàng quay sang hỏi trượng phu Lưu tẩu : "Người là trượng phu của nàng, người nói đi ! Thế thì người có phải hạ nhân trong phủ Quách đại nhân ?"

Trượng phu Lưu tẩu nhìn thế tử vùi đầu trong lòng mình , trong lòng kiên định hạ quyết tâm nói: "Không. . . . . Không phải ! Người một nhà bọn ta đều là hạ nhân Diệp phủ !"

"Người nói xằng bậy gì hả ? Diệp phủ sao lại chứa lũ nô tài các người?" Lời trượng phu Lưu tẩu còn chưa dứt, giọng nói bén nhọn Tô phu nhân xen lẫn tia tức giận truyền đến, nàng chỉ vào Lâm Lang nói: " Các người quả nhiên cấu kết với nhau diễn trò, đúng, đúng, các người bắt tay dựng lên màn kịch này ! Trong lòng người oán hận Diệp phủ không chịu chứa chấp mẫu tử các người, cho nên mua chuộc một nhà tiện tỳ này hòng thiết kế hại bản phu nhân!" Quách đại nhân tới, thân phận Lưu tẩu chỉ cần hất ra mặt chứng minh thì sự thật sẽ bị phanh phui, nàng không thể ngồi chờ chết ! Nàng nhất định phải cắn ngược lại một cái, khiến kẻ điên kia có lý cũng không nói được !

Ánh mắt Tô phu nhân dữ tợn, hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Lang, chỉ trong chớp mắt âm thanh lại mang giọng đáng thương nức nở, giống như cực kỳ bị thương: "Có câu nói việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, ta vốn không muốn nói, nhưng người. . . . . Người khinh người quá đáng! Người căn bản không phải mẫu tử Diệp gia, Diệp gia nhiều năm qua nuôi người ăn, uống, không đem người đim chết chính là khoan dung lắm rồi, trái lại người vẫn không biết thỏa mãn . . . . . Còn muốn giành vị trí hoàng hậu với Cẩn Huyền , người cho rằng hoàng thượng đem Ngọc Lâm uyển ban cho người chính là trong lòng có người sao, bởi vì sợ người liên lụy Diệp phủ, nên mới đồng ý cho người chuyển ra phủ, ai ngờ hoàng thượng vẫn một mực sủng ái Cẩn Huyền. . . . . Người giận chó đánh mèo lên bản phu nhân, nên ra tay sắp đặt tất cả diễn một màn kịch sinh động để hãm hại bản phu nhân . . . . ."

Tô phu nhân nói thế quả nhiên đã khơi gợi (lôi kéo /thu hút) lòng hứng thú bất quai của mọi người , lời nàng còn chưa dứt, trong đám người từng đạo âm thanh nghi hoặc vang lên: "Nhị tiểu thư thật không phải mẫu tử Diệp thượng thư sao?"

Tô phu nhân nghe vậy, trong mắt lộ ra tia sáng, nhìn về phía đám người, lại cực kỳ bị thương hô: "Cũng không phải ! Ta chiều cổ miến ăn miến uống cho nàng nhiều năm qua, trái lại khi quay đầu lại nuôi ra một đầu con sói. . . . . Thật là tự làm bậy . . . . ."

Lúc này, Dương công tử bỗng nhiên cười híp mắt ồ lên một tiếng, nói: " Trên lưng Diệp thượng thư chẳng phải đã đeo nón xanh nhiều năm rồi sao ? Thật là bội phục bội phục !"

Tô phu nhân nghe vậy, tức giận nhìn về phía Dương công tử: "Liên quan gì tới người?"

Lâm Lang nhìn Tô phu nhân tự biên tự diễn, cười lạnh một tiếng nói: "Ta lại thật hy vọng không phải cốt nhục Diệp thượng thư , nhưng ta sao cho phép loại người như người bôi nhọ sự trong sạch của mẫu thân ta?" Nàng hướng tới đám người huyền ảo cất tiếng : "Chuyện này mọi người trước im lặng, tất nhiên ta sẽ cho mọi người một đáp án rõ ràng! Hôm nay vụ việc độc hại mẫu thân ta còn chưa có kết thúc, có phải hay không trước nên giải quyết ?"

Nàng quay sang hướng Lưu tẩu: "Ngẩng đầu lên!"

Lưu tẩu bị dọa đến cả người run run, chưa phản ứng kịp, Thanh Y Từ Y đã tiến lên trước, một tả một hữu bắt lấy nàng vùi trong ngực trượng phu kéo ra ngoài, mạnh mẽ lôi kéo tóc của nàng để cho nàng ngẩng đầu lên!

"Hồng Vân. . . . ." trượng phu Lưu tẩu hô một tiếng, thân thể uể oải ngồi tại chỗ, không hề lên tiếng nữa

"Mẫu thân . . . . . Mẫu thân . . . . ." hai nữ nhi Lưu tẩu kêu gào hai tiếng, khiếp sợ nhìn Lưu tẩu bị buộc ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng !

"Quách đại nhân, ngài biết người này sao?" Lâm Lang thẳng tắp chỉ Lưu tẩu!

Quách đại nhân nhìn về phía Lưu tẩu: "Biết. . . . ."

Âm thanh Quách đại nhân vừa ra, hai mắt Tô phu nhân liền buông lỏng, lộ ra một tia an lòng, mang theo vẻ đắc ý thị uy nhìn về phía Lâm Lang ——

Sau đó Quách đại nhân nói tiếp: " thời điểm làm khách Diệp phủ từng thấy, nàng là nữ đầu bếp của Diệp phủ , tay nghề làm món gà ram đường phèn rất ngon, Diệp thượng thư đã từng gọi nàng tới ban thường khách lễ ."

Tô phu nhân nghe được lời Quách đại nhân, con người bỗng nhiên tròn to: "Người. . . . . Người. . . . . Người. . . . . Ngâm máu phun người!" Nàng không ngờ Quách đại nhân chuyển trọng tâm câu chuyện một cái nói hết sự thật làm nàng không thể tìm cách lấp liếm, nhất thời trong đầu trống rỗng, hồi lâu cũng không biết nói cái gì cho phải!

Trượng phu Lưu tẩu thừa nhận, nàng còn có thể mặt dày mày dạn vu cáo ngược lại, nhưng Quách đại nhân ở trong quan viên có tiếng thanh liêm , mặc dù mọi người đối với điểm này của hắn có chút đau đầu, nhưng lời hắn nói cũng tuyệt đối có phân lượng !

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Lưu tẩu hiển nhiên cũng quen biết Quách đại nhân, nhất thời ánh mắt hốt hoảng, lời nói không còn mạch lạc , "Ta không phải hạ nhân Quách phủ. . . . . Không, ta không phải. . . . ."

Trượng phu Lưu tẩu thấy Lưu tẩu như cũ không chịu thừa nhận, mang theo tiếng khóc lớn tiếng nói: "Hong Vân, nói mau ! Rốt cuộc là ai sai sử! Không nên làm chuyện hồ thẹn với lương tâm của mình. . . . . Người cho rằng người không nói, người chết rồi , chúng ta còn có thể sống tốt sao? Lại nói. . . . . Người mà chết, ta cũng không sống nổi !"

Lưu tẩu nghe xong, cũng biết chuyện không cách nào vẫn hồi , nghe trượng phu khuyên bảo, nàng nằm ở trên người trượng phu ô ô khóc một hồi lâu, ngẩng đầu lên bò đến trước mặt Lâm Lang thấp giọng nói : "Tiểu thư, là lỗi của ta, là ta không đúng, ta khai hết. . . . . Ta không họ Chu, ta họ Lưu, là nữ đầu bếp trong phủ Diệp thượng thư, trước đó vài ngày trên mặt phu nhân nổi mụn đỏ, hoài nghi do ta làm thức ăn không sạch sẽ, tra xét cũng không tra ra được gì, lỗi ta xuống đánh 30 đại bản đuổi khỏi phủ, sau đó nha hoàn bên người phu nhân tìm được ta, muốn ta tới Ngọc Lâm uyển. . . . ."

Lưu tẩu kể hết quá trình lúc mình bị đuổi ra khỏi Diệp phủ, rồi cùng người nhà chia lìa, Ngọc Châu tìm đến nàng, uy hiếp nàng, sau đó giao phó nàng hạ độc thể nào nhất nhất khai rõ từng chuyện, thời gian địa điểm không một chút giấu giếm, trong lúc nàng nói, Tô phu nhân giống như nổi điên bỏ nhào về phía Lưu tẩu muốn chặn lại miệng của nàng, lại bị Thanh Y một thân pháp thuật chế trụ một chỗ , Tô phu nhân không nhúc nhích được, chỉ có thể cắn hận nhìn chằm chằm Lưu tẩu, Lưu tẩu cảm nhận được ánh mắt phần hận ngoạn lệ của Tô phu nhân , thân thể co rúm lại van xin nhìn Lâm Lang, Lâm Lang biết nàng lo lắng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, nói: "Chẳng lẽ chỉ vì người thân của người, mà có thể tổn thương người thân kẻ khác ? Ta kính trọng bậc phụ mẫu ta cũng như kính trọng các bậc phụ mẫu của mọi người ; Ta yêu thương hài tử ta cũng như yêu thương hài tử của mọi người, và chỉ cần không thẹn với lương tâm của mình là được, thiên đạo luân hồi không ngừng, gieo xuống điều ác chung quy có một ngày báo ứng cũng sẽ đổ lên đầu người!"

Nàng nhìn Lưu tẩu: "Vốn là người đến bây giờ mới nói ra, dù cho tính tình của ta tốt đến mấy cũng phải trừng phạt người một phen ! Nhưng ta từ trước đến giờ nói lời giữ lời, cho nên chuyện ta hứa với người sẽ không lật lọng, người cứ yên tâm !"

Lưu tẩu nghe vậy, khóc hướng Lâm Lang dập đầu không ngừng: "Là nô tỳ hồ đồ ,tâm trí mê muội, ma quỷ xui khiến, nô tỳ xin lỗi tiểu thư, xin lỗi phu nhân. . . . ."

Lâm Lang không tiếp tục để ý Lưu tẩu, xoay người hỏi Tô phu nhân : "Người còn lời nào muốn nói?"

Hiện tại, Lưu tẩu đã thừa nhận tất cả mọi chuyện, trượng phu Lưu tẩu cùng Quách đại nhân cũng đều ra mặt làm chứng một nhà Lưu tẩu đích xác là gia nô Diệp phủ, ai đúng ai sai đã rất rõ ràng, trong đám người bộc phát ra một hồi cảm thán, tiếp sau liền nhao nhao nghị luận âm ỉ——

"Quách đại nhân đã chịu làm chứng, lại nói người trong cuộc cũng thừa nhận, chuyện này còn có gì lo lắng?"

"Tô phu nhân lại là kẻ ác độc như vậy. . . . ."

"Diệp nhị tiểu thư đã cùng Diệp gia cắt đứt quan hệ, Tô phu nhân lại nhiều lần tới Ngọc Lâm uyển làm gì?"

"Ta nghe nói, là Tô phu nhân cướp đồ của mẫu thân Diệp nhị tiểu thư, do nàng ta làm việc trái với lương tâm, khuôn mặt mới đáng sợ như vậy , cho nên mới đến đây buộc Diệp nhị tiểu thư lấy lại, nàng quá không biết xấu hổ!"

"Nói vậy, Tô phu nhân quả thực cả heo chó cũng không bằng. . . . ."

"Đây coi là cái gì, còn chưa thành thân liền đưa nữ nhi tiến vào cung nịnh bợ hoàng thượng, không danh không phận, còn không biết xấu hổ đem địa vị hoàng hậu cao quý khoác lên cho nữ nhi của bà ta!"

.....

Tiếng nghị luận của mọi người dần lớn lên, từ thủ đoạn hạ độc của Lăng phu nhân ác độc, đến ngược đãi thứ nữ, rồi đến nịnh bợ hoàng thượng, thậm chí có người trước kia bị Tô phu nhân khi dễ giận mà không dám nói gì các phu nhân tiểu thư lúc này há hê giống như tìm được chỗ phát tiết ,phát huy sở trường khinh thường chế giễu vô cùng nhuần nhuyễn. Vô số tiếng phê phán xen lẫn nồng đậm chán ghét bay là tả, ùn ùn kéo đến đánh tới hướng Tô phu nhân, tập kích nàng đầu óc choáng váng, đầy mặt sợ hãi, không ngừng run rẩy, nàng chỉ nghe được câu hỏi Lâm Lang như đang cố gắng vùng vẫy giữa chết, nàng căm tức nhìn Lưu tẩu, bèn nhón hô: "Lưu tẩu, Lưu tẩu. . . . . Đúng, ta nhớ ra rồi !" Lưu tẩu bị Quách đại nhân chỉ ra và xác nhận là hạ nhân Diệp phủ , Lưu tẩu cũng thừa nhận, nàng bây giờ khăng khăng phủ nhận cũng không thay đổi tình thế hiện giờ, nhưng là nàng tuyệt đối không thể thừa nhận mình sai sử !

Mọi người nghe được tiếng la bèn nhón của Tô phu nhân, nhất thời đều an tĩnh lại, khinh bỉ nhìn về phía Tô phu nhân, chờ nhìn nàng còn có thể lật mình

kiều gì !

Tô phu nhân giống như bưng tỉnh hiểu ra hướng mọi người nói: "Ta nhớ ra rồi, nhớ ra rồi! Lưu tẩu đích xác là hạ nhân Diệp phủ, nhưng nàng đã bị bản phu nhân đuổi ra phủ mấy ngày rồi! Nhất định là bởi vì ghi hận trong lòng mới cùng Lâm Lang hợp kế hãm hại bản phu nhân ! Nàng —— căn bản không phải mẫu tử lão gia , mẫu thân nàng đều là tiện nhân không tuân thủ nữ tắc . . . . . Nàng muốn hại chết bản phu nhân lần nữa quang minh chính đại trở về Diệp phủ. . . . . Chiếm đoạt vị trí chủ mẫu của bản phu nhân, cướp đoạt hậu vị của Cẩn Huyền !"

Tô phu nhân nói xong, cắn răng nghiêng lợi chỉ hướng Lâm Lang, nhưng không đợi Lâm Lang trả lời, âm thanh giễu cợt của mọi người liền đem nàng bao phủ——

"Đồ lật lọng , một mực chắc chắn Lưu tẩu không phải nô tài Diệp phủ, lúc này tại sao lại đứng rồi?"

"Nàng đây là thấy Quách đại nhân cũng tới làm chứng , không có cách nào xuống đài cho nên muốn cắn ngược lại nhị tiểu thư một ngụm!"

"Loại nữ nhân độc ác này sanh hạ nữ nhi có thể tốt hơn chỗ nào? Sau khi trở về chúng ta cũng đi khuyên phụ thân ký một lá thư, thỉnh cầu hoàng thượng chọn lại hoàng hậu !"

"Diệp Cẩn Huyền vốn không xứng làm hoàng hậu, mọi người còn nhớ tiệc sinh thần kia không . . . . ."

.....

Các tiểu thư phu nhân vốn đối với chuyện Diệp Cẩn Huyền được phong hậu cũng rất mâu thuẫn, đặc biệt là chuyện xảy ra ở tiệc sinh thần của Diệp Cẩn Huyền thượng, thái độ mọi người càng đối với phủ Diệp thượng thư cũng trở nên chán ghét , thời gian này e ngại Diệp Cẩn Huyền được hoàng thượng cưng chiều, chuyện đàm tiếu mới chậm rãi lắng xuống, lúc này có người khơi mào, mọi người bàn luận sôi nổi từ trên người Tô phu nhân dẫn tới trên người Diệp Cẩn Huyền, mọi người lần nữa nhắc tới chuyện xảy ra ở tiệc sinh thần Diệp Cẩn Huyền, nhất trí nhận định Tô phu nhân cùng Diệp Cẩn Huyền ngược đãi Lăng phu nhân và Lâm lang, lần này còn ngoan độc đến mức muốn hại tánh mạng người ta !

Tô phu nhân nghe được mọi người nghị luận âm ỉ, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như người chết đuối khát vọng không khí bốn phía, giống như chìm vào bóng tối người tìm kiếm ánh sáng —— lão gia thế nào còn chưa tới? Nàng không phải đã để người đưa tin sao? Chẳng lẽ còn chưa gặp được ?

Bỗng nhiên Tô phu nhân thấy hai cổ kiệu ở ngoài đoàn người vây đông nghịt dừng lại, màn kiệu mở ra, Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩn Huyền xuống kiệu, hướng cửa Ngọc Lâm uyển đi tới, trong nháy mắt nàng giống như thấy được cứu tinh, kêu khóc hướng Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩn Huyền nhào qua: "Lão gia. . . . ."

Diệp thượng thư thật sâu cau mày, thấy Tô phu nhân nhào tới, hung ác mắng to: "Đồ phụ nhân ngu xuẩn !" Một lời hạ xuống liền bỏ rơi nàng!

Tô phu nhân té ngã trên đất, bị hấn mắng đầu óc một trận mê mẩn, con người từng lớn không dám tin !

Ánh mắt Diệp Cẩn Huyền tối tăm quét qua Tô phu nhân, không hề lưu lại lâu hơn, thẳng tắp đi đến phía trước.

Lâm Lang không biến sắc nhìn Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩn Huyền đi về phía mình , mặt mày nhẹ nhàng không gọn sóng.

Quan phục Diệp thượng thư còn chưa thay, hình như mới từ trong cung trở lại, mà Diệp Cẩn Huyền một thân thanh nhã như cúc càng nổi bật sắc mặt chột tái nhợt tiêu tụy, ánh mắt âm trầm, Thái Diên đỡ nàng ta, mỗi khi đi một bước , chân mày nhíu chặt tựa như nàng ta đang chịu đựng một loại thống khổ to lớn!

Diệp thượng thư đi tới trước mặt Lâm Lang, ánh mắt từ ái nhìn Lâm Lang tha thiết khuyên: "Lâm Lang, chuyện ngày hôm nay là phụ thân sẽ vì mẫu thân làm chủ, cùng phụ thân trở về thôi!"

Lâm Lang hơi mỉm cười nói: "Thượng Thư Đại Nhân vì mẫu thân ta làm chủ thế nào ?" Lăng phu nhân mười sáu năm sống chết theo đuổi kẻ phụ bạc này làm cho bản thân thương tích khắp người, không có đạo lý để Diệp thượng thư sống thoải mái vinh quang !

Tâm tư Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩn Huyền, nàng quá rõ ràng. Mới đầu, Diệp thượng thư vì hình tượng ông ta hao tâm tổn sức giúp Diệp Cẩn Huyền thuận lợi trở thành hoàng hậu, không tiếc làm tổn thương thanh danh mẫu thân, lén lút tàn lờn nàng không phải cốt nhục Diệp phủ, phải biết rằng mẫu thân là nữ tử tam tòng tứ đức chân chính, [miệng nhiều người xói chảy vàng] [1], lời đồn lan rộng ra ngoài hậu quả xấu nhất là có thể lấy đi tánh mạng mẫu thân; hôm nay, hẳn nhất định biết Diệp Cẩn Huyền tuyệt đối không thể trở thành hoàng hậu, cho nên lại tới đối ý, hết lòng nịnh nọt nàng !

[1] dư luận có sức mạnh ghê gớm

Diệp thượng thư hình như đã sớm nghĩ xong cách giải quyết, vừa nghe Lâm Lang hỏi, ánh mắt sắc bén đâm về phía Tô phu nhân trên đất, đưa tay từ trong lòng ngực móc ra một trang giấy nói: "Hưu thư ở đây: Diệp môn Tô thị, trời sanh bản tính ác độc, ngược đãi thiếp thất thứ nữ, và lại còn mưu đồ hại giết hại mạng người, từ nay về sau điều về hộ tịch cũ , mặc cho cưới xin !"

Tô phu nhân nghe xong, giống như kẻ điên "Ha ha" cười lớn, mọi người hai mặt nhìn nhau —— chẳng lẽ là hóa điên rồi sao ?

Diệp thượng thư kinh ngạc chỉ vào nàng nói: "Người. . . . . Người. . . . . Còn không mau cầm hưu thư đi ?"

Sau một hồi lâu, Tô phu nhân một tay túm roi cái khăn che mặt ném sang chỗ khác, lộ ra mụn đỏ đầy mặt chảy mủ, dữ tợn cười nhìn Diệp thượng thư, từng bước từng bước tiến tới gần hắn: "Diệp Văn Trung, ngươi thật vô tình! Năm đó nếu không phải ta trước sau dứt lốt, ngươi có thể từ Giang Nam nhỏ bé dễ dàng trở lại kinh đô phồn hoa sầm uất này? Nếu không phải ta, ngươi sớm đã chết ở Giang Nam! Hôm nay ngươi đủ lợi hại, nghĩ muốn vứt bỏ ta? Ngươi dám hù ta?"

Tô phu nhân bỗng nhiên quay đầu lại, hung hăng nhìn về phía Diệp Cẩm Huyền: "Huyền Nhi, ngươi cũng tán thành phụ thân ngươi bỏ ta?"

"Mẫu thân . . . . . ." Diệp Cẩm Huyền nhìn khuôn mặt mẫu thân dữ tợn, tán ra mùi hôi thối, nhũn mảy thật sâu, "Người nghe lời của phụ thân, ta nhất định sẽ bảo vệ nửa đời sau áo com vô lo!"

"Ha ha ha. . . . ." Tô phu nhân không ngờ người nàng tâm niệm yêu thương lo lắng nữ nhi sẽ nói lời tuyệt tình như vậy, "Huyền Nhi, Huyền Nhi, tốt lắm! Ta xem ngươi như sinh mạng thương yêu, cung chiêu, quay đầu lại bên cạnh là con sói. . . . . Ta làm tất cả vì ai? Ta vì ai hả?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn bộ dáng không bình tĩnh của Tô phu nhân, nhớ tới chính nàng khuyến khích mình vào cung tìm Triệu Tể cầu thái y, cực hạn liên tưởng đến tình cảnh đau khổ hôm nay của mình, trong mắt bạo phát ra phản hận, thanh âm lạnh lùng nói: "Tiếp tục náo loạn, tất cả mọi người không có quả ngon để ăn!" Tô phu nhân đã trở thành đáng sợ như vậy còn giống một bộ dạng thương yêu nàng sao? Hôm nay nàng rơi vào nông nỗi này tất cả đều là do bà ta ban tặng!

Mẫu thân thì như thế nào? Nàng không chiếm được ngôi vị hoàng hậu, còn có thể sống mấy ngày đều không rõ, những người này từng người một, nàng đều muốn bọn họ chôn theo!

Diệp Cẩm Huyền cảm giác sinh mệnh mình đến hôm nay chỉ còn lại đây ngập oán hận, nàng oán hận mọi người, phụ mẫu của mình, Triệu Tể, còn có mẫu tử Diệp Lâm Lang, thậm chí từng nàng người quen biết đều không thể sống yên!

Nàng không làm được hoàng hậu, chẳng lẽ Diệp Lâm Lang có thể làm được sao? Ha ha. . . . . Nàng không khỏi nghĩ quá đẹp đẽ rồi, chỉ sợ kết quả của nàng ngay cả mình cũng không bằng!

Diệp Cẩm Huyền nghĩ tới Triệu Tể đã từng thủ thi bên tai nàng, chỉ cảm thấy cả người thoải mái!

Tô phu nhân hình như không nghĩ tới Diệp Cẩm Huyền sẽ quát lớn, sau khi sừng sốt liền cả giận nói: "Tiểu bạch nhãn lang, đồ không có lương tâm, làm sao ngươi dám nói chuyện với mẫu thân ngươi bằng giọng điệu đó? Nếu không phải ta khuyên ngươi đi tìm hoàng thượng . . . . ."

"Người tới, đem Tô phu nhân trước mặt về phủ Thượng Thư!" Diệp thượng thư lớn tiếng cắt đứt lời Tô phu nhân, bởi vì sợ nàng tiếp tục náo loạn sẽ nói ra cái gì không nên nói, chỉ có thể sai người mang nàng trở về phủ Thượng Thư!

"Khoan đã!" Lâm Lang tiến lên phía trước nói, "Hừ nàng là việc nội bộ của Diệp phủ, nàng ta lại dám mua chuộc người tới Ngọc Lâm uyển hạ độc nẫu thân ta, liên quan tính mạng, hiển nhiên phải giao Hình bộ xử trí!"

Lâm Lang nói xong, nhìn về phía Quách đại nhân hỏi "Không biết luật lệ Đại Dận, độc hại mạng người chiếu theo lý phải xét xử?"

Quách đại nhân gật đầu nói: "Đúng!" Tiếp quay qua hỏi Dương công tử: "Dương công tử, nếu Bồn quan nhớ không lầm Hình Bộ Thượng Thư Dương Chi Hàn là tộc thúc của ngươi?"

"Phải!"

"Vậy thì phiền toái Dương công tử đi một chuyến nữa, hỏi ý kiến Dương đại nhân về vụ này!"

Dương công tử nói: "Vụ án nghiêm trọng như vậy, còn phải hỏi qua tộc thúc làm gì? Ta trực tiếp dẫn người mang nàng đi đại lao Hình bộ mời tộc thúc thẩm tra là được!" Nói xong ra lệnh tùy tùng phía sau tiến lên bắt giữ Tô phu nhân.

Tô phu nhân vừa nghe nói muốn áp tải nàng đi đại lao Hình bộ, hốt hoảng giùng giàng hét lên: "Buông ta ra, buông ta ra. . . . . Ta không đi. . . . . Huyền Nhi, lão gia, cứu ta. . . . . Cứu ta. . . . . Cẩm Huyền. . . . . Ta là mẫu thân của ngươi! Ngươi van cầu hoàng thượng, bỏ qua cho ta. . . . ."

Tô phu nhân kêu gào van xin không ngừng, Diệp Cẩm Huyền giống như không nghe thấy bình tĩnh đứng thẳng, mọi người xem ở trong mắt không khỏi bùng phát một hồi nghị luận xôn xao.

Nhưng mà, mọi người đối với Diệp Cẩm Huyền nghị luận, Diệp Cẩm Huyền không chút nào quan tâm, ngược lại còn ung dung đón nhận các loại ánh mắt khinh bỉ, chán ghét, trong mắt lộ ra nhàn nhạt ý cười trào phúng, giống như đang nói ——ta chính là người như vậy, hoàng thượng vẫn như cũ sùng ái ta, có bản lĩnh các ngươi cũng tới!

Diệp thượng thư nghe tiếng là Tô phu nhân cũng không biến sắc, giọng nói lại ân cần mang theo lấy lòng hỏi thăm Lâm Lang: "Tình trạng mẫu thân ngươi sao rồi? Ta dẫn theo ngự y, để cho ngự y bắt mạch một chút đi!"

"Không cần! Mẫu thân đã tạm thời không nguy hiểm, đã nghỉ ngơi!"

Âm thanh Lâm Lang nhàn nhạt, lộ ra một cổ lạnh lẽo, Diệp thượng thư tựa như không cảm giác, nụ cười niềm nở đầy mặt hiện từ!

Diệp Cẩm Huyền nhìn phụ thân, trong mắt thoáng đạo ánh sáng lạnh lùng, nhìn về phía mẫu thân giãy giụa kêu gào dần bị lôi kéo đi xa, cả người lộ ra một cổ lạnh lẽo !

Lúc này đã đến giờ Thân (từ 15h_ 17h), một đám mây ở trên trời bơi qua, che lấp ánh mặt trời vốn là sáng rực rỡ, gió thổi dậy sóng phát qua lá khô một mảnh xơ xác rơi xuống đất, trong nháy mắt, có loại thê lương nhanh chóng lan tràn trong đám người !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Người vây xem đã từ từ tản đi. Có người về mặt tươi cười hả hê, lớn tiếng kích động rời đi, cũng có kẻ tiếc hận phiền muộn, lắc đầu mà thờ dài thườn thượt, càng nhiều hơn là tiếng nghị luận âm ỉ, một số kẻ mang thần sắc tràn đầy khinh bỉ kết bè kết bạn rời đi!

Diệp thượng thư hạ thấp tư thái, mặt mũi hiền lành cầu xin Lâm Lang trở về Diệp phủ, còn nài nỉ muốn vào thăm Lăng phu nhân, đều bị Lâm Lang lạnh lùng cự tuyệt, Diệp thượng thư là phụ thân của khối thân thể này không sai, nhưng nàng sẽ không nhận thức người phụ thân vô tình này. Diệp thượng thư thấy Lâm Lang dầu muối không vào, phía sau Quách đại nhân cùng Dương công tử vẫn còn tại đây, cũng không tiện đề tư thái quá thấp, chỉ có thể tạm thời quên đi tính toán, quay sang nói cảm tạ Quách đại nhân cùng Dương công tử, cảm thấy ngại khi đã làm phiền bọn họ đã giúp đỡ nữ nhi Lâm Lang mới không bị ấn thiệt , trên mặt ngược lại trưng ra vẻ thành kính, nhưng mà trong lòng hấn rất cuộc nghĩ thế nào , cũng không ai biết được!

Diệp Cẩm Huyền xuất hiện lần này dường như khôn ngoan không ít, nhìn Diệp thượng thư bị cự tuyệt cũng không nói một lời, một bộ dáng bo bo giữ mình, cho đến cuối cùng mới khẽ mỉm cười hàm ý mời Lâm Lang tiến cung hàn huyên với nàng , hoàng thượng vẫn rất nhớ thương nàng, còn nói hành động của Tô phu nhân đã gây tổn thương đến Lâm Lang, hại Lâm Lang đau lòng, nàng ta nhất định sẽ bẩm báo hoàng thượng nghiêm phạt nặng nề cho Lâm Lang một công đạo .

Nàng nói như vậy, Lâm Lang lại cảm thấy nàng không chỉ có ngu xuẩn hơn nữa chứng minh lòng dạ của nàng quá vô tình tàn nhẫn—— dù sao, mặc kệ Tô phu nhân gây ra lỗi lầm tội tệt nào đều là mẫu thân ruột thịt của Diệp Cẩm Huyền , lúc này không nói đến việc nàng ta không hề cầu tình cho Tô phu nhân , ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, quả thật hết chỗ nói !

Diệp Cẩm Huyền trước khi rời đi cố ý đưa cho Lâm Lang một khối lệnh bài có thể tùy ý ra vào hoàng cung ,Lâm Lang cũng không từ chối, ngược lại nhận lấy, nói không chừng có lúc cần dùng !

Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩm Huyền cuối cùng đã đi, đại môn Ngọc Lâm uyển cũng chỉ còn lại Dương công tử cùng Quách đại nhân, Lâm Lang vừa định mời Dương công tử cùng Quách đại nhân vào tề xá ngồi một chút, dù sao người ta cũng đã ra sức hỗ trợ mình, còn không đợi nàng mở miệng, hai người đã lên tiếng cáo từ, Quách đại nhân nói: "Nghe danh không bằng gặp mặt, tiểu thư quả nhiên khí độ bất phàm, Tạ gia mặc dù từ thương (bỏ nghề buôn bán) , nhưng chính là vọng tộc trăm năm, hi vọng tiểu thư có thể gây dựng Tạ gia quật khởi lên một lần nữa! Chúng ta phải quay về rồi !"

Trải qua chuyện này, trong lòng Lâm Lang còn lo lắng tình trạng mẫu thân, cũng không khẳng khẳng giữ chân hai người, chỉ nói ngày sau tới cửa bái tạ !

Quách đại nhân trước khi rời đi nhắc nhở Lâm Lang một câu, về sau phải phòng ngừa Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩm Huyền, còn có hoàng thượng nên tận lực tránh xa , dặn nàng nếu gặp chuyện khó giải quyết có thể trực tiếp tới cửa tìm hần, chỉ cần hần có thể giúp một tay, quyết không chối từ.

Lâm Lang cười đón nhận ý tốt ,nàng nhìn ra được ấn tượng Quách đại nhân đối với nàng rất tốt, dĩ nhiên, cũng có khả năng hần cảm thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương dưới tình huống Diệp thượng thư nhìn chăm chăm chống đỡ môn hộ tự lập không dễ dàng, chỉ là không thể không nói, Quách đại nhân quả nhiên là người tốt, nếu không, cũng sẽ không cùng nàng nói những lời xuất phát từ tâm can .

Đợi tất cả mọi người đi hết, Lâm Lang quay người tiến vào bên trong Ngọc Lâm uyển, Thanh Y cùng Từ Y liền đi theo, ánh mắt Thanh Y tỏa sáng nhìn Lâm Lang thờ dài nói: "Tiểu thư, Quách đại nhân đối với người rất tốt, nếu Quách đại nhân là phụ thân người thì thật tốt !"

Lâm Lang nghe xong quát lớn: "Chớ nói nhảm ! Quách đại nhân sao có thể là phụ thân của ta ?" Nàng không phải là chưa từng hưởng thụ qua tình thương của phụ thân, thời điểm ở kiếp trước phụ thân đối với nàng rất tốt rất tốt, sủng ái đến tận xương tủy, chỉ là đoạn tình phụ nữ quá ngắn ngủi, mặc dù hiện tại biết kiếp trước của kiếp trước mình không phải người phạm, còn có một phụ thân uy phong lẫm lẫm trên thiên giới (ý nói đến đại đế huyền vũ ấy), nhưng nàng ngay cả một chút trí nhớ cũng không có, cho nên đối với người phụ thân hư ảo đó , cũng không có cảm giác sâu đậm gì, nàng chỉ nhớ tới tình cảnh âm áp kiếp trước đầu thai làm nữ nhi Tạ gia luôn làm nũng tựa đầu vào vai phụ thân!

Nàng cũng hiểu, kiếp trước sinh mạng phụ thân đã sớm luân hồi chuyển thế, lần tới gặp mặt, cũng chẳng biết nhau !

Từ Y không có đề ý trên mặt Lâm Lang thoáng qua vẻ ảm đạm: "Nô tỳ thấy cũng là chưa chắc không thể Đúng vậy ! Phu nhân mới ba mươi bốn tuổi, con đường sau này còn dài mà ! Tiểu thư cũng nên vì tương lai phu nhân suy nghĩ một chút !"

Lâm Lang nghe vậy, trong lòng vừa động, nhớ tới từ khi rời khỏi Diệp phủ Lăng phu nhân trải qua cuộc sống thoải mái, thần tình vui vẻ , khí sắc hồng nhuận dần trở nên trẻ hơn không ít, lại nghĩ đến mình hôm nay tình huống, cảm thấy cho Lăng phu nhân tìm bạn già nương tựa quãng đời còn lại cũng là ý kiến hay ! Trong đầu lóe lên một bóng dáng, Quách đại nhân là quan viên lớn của triều đình, tất nhiên sớm đã có thể thiếp ,Lăng phu nhân coi như bỏ qua

quá khứ cũng chỉ có thể làm thiếp, nhưng nàng không thể chấp nỡ để mẫu thân làm thiếp cho người ta, lại nói, Quách đại nhân chưa hẳn nguyện ý đâu !

Lâm Lang này đọc cùng nhau, đối với hai nha đầu nói: "Các người lập tức điều tra nam tử bốn mươi lăm tuổi trở xuống trong kinh đô, ba mươi lăm tuổi trở lên chưa cưới hoặc là thê tử đã qua đời, nha hoàn thông phòng cũng không có, và lại thân thể kiện khang, là người chính trực, gia đạo coi như tạm được lập thành một danh sách cho ta !"

Thanh Y cùng Từ Y bèn nhìn nhau cười phấn khởi .

Lâm Lang đi xem Lãng phu nhân, Lãng phu nhân đã không có gì đáng lo ngại, chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày sẽ khôi phục hẳn .

Trải qua chuyện này, nàng càng đặt hết tâm tư kiểm tra kỹ lưỡng đồ ăn thức uống của Lãng phu nhân, bên cạnh Lãng phu nhân chỉ có một nha đầu Thiên Ngừ cũng quá ít, nàng tự mình mang theo Thanh Y Từ Y tìm người môi giới mua hai tiểu nha đầu 15 ~ 16 tuổi cùng hai nữ đầu bếp có thể tin tưởng, đem hai tiểu nha đầu cũng đưa cho Lãng phu nhân, để Lãng phu nhân đặt tên cho các nàng, cùng Thiên Ngừ một bối phận (vai vế) , lấy theo từ đồng âm với ngừ (**) trong Thiên Ngừ, là vũ (**) trong vũ thủy , đặt là Thiên Vân, Thiên Tuyết !

(**) từ “ ngừ “ và “ vũ “ trong tiếng Trung có cùng âm đọc là “yú” /// vũ có nghĩa là mưa, nên theo đó đặt tên hai người còn lại là vân (mây) và tuyết luôn

Lãng phu nhân thường ngày cũng không cần ba nha đầu hầu hạ nhiều, Thiên Vân, Thiên Tuyết ở tại trù phòng phụ giúp hai nữ đầu bếp Lý tẩu cùng Tiền tẩu mới tới làm, cứ như vậy, công việc của Thiên Ngừ cũng thành thoi không ít !

Sau khi chuyện náo loạn trước đại môn Ngọc Lâm uyển xảy ra không bao lâu, kinh đô đã lan truyền rộng rãi nhiều việc ác của Tô phu nhân, thậm chí nhiều người còn đồn đãi rằng Tô phu nhân ra tay ngoan độc làm kinh động thần linh mới khiến bộ mặt thối rửa đáng sợ như vậy, thậm chí còn trở thành [Bình thư] [1] , được đem lên bàn ở trà dư tửu hậu [2] nghị luận liên miên. Trong lời gièm pha đồn rằng một mặt đồng tình cho tình cảnh Lãng phu nhân và Lâm Lang, cùng cảm động không dứt mẫu tử Lãng phu nhân hết mực tình thâm, một mặt ngược lại, mọi người thờ dãi Tô phu nhân vừa ác độc vừa ngu xuẩn , đồng thời cũng không khỏi vì biểu hiện ngày đó của Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩm Huyền cảm thấy thất vọng chán ghét cực điểm, mọi người nói Tô phu nhân làm những việc khi dễ mẫu tử Lãng phu nhân, mưu đoạt tài sản người ta thậm chí còn ngoan tâm hạ độc thủ một mạng người, còn có lúc đầu tung lời đồn bôi nhọ thanh danh của mẫu tử Lãng phu nhân, Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩm Huyền tất nhiên cũng tham dự, chỉ là sau khi thấy sự tình bại lộ, vì để bản thân không bị dính vào, bảo toàn danh tiếng, liền bỏ đá xuống giếng, không tiếc vứt bỏ Tô phu nhân , hoặc là nói Tô phu nhân là kẻ chịu tội thay cho Diệp thượng thư !

[1] một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ

[2] Trà dư tửu hậu có nghĩa là cái dư vị ngọt ngào của trà sau khi uống xong còn lưu lại trong miệng và cái cảm giác êm đềm lâng lâng và say ngà ngà sau khi uống rượu còn tồn tại nơi ta. ***** Nghĩa bóng của trà dư tửu hậu là đề chỉ câu chuyện phiếm về đủ mọi đề tài giữa bạn bè sau khi đã thưởng trà hay uống rượu. *****

Mà hành động lần này của Diệp thượng thư vừa đúng nói rõ phu thê vốn như chim rừng, tai vạ đến nơi mạnh ai nấy bay những lời này quả thật chí lý.

Sau khi lời đồn phát tán càng lúc càng lớn , Ngự Sử đài bận rộn không ngơi nghỉ, tấu chương tố cáo Diệp thượng thư ùn ùn trình lên như tuyết rơi bay vào ngự thư phòng, nội dung lên án Tề gia không đủ năng lực trị quốc bình thiên hạ, rồi ý thể hiếp người cường chiếm dân điền, lòng dạ bạc tình vong ân phụ nghĩa, còn nghiêm trọng hơn nói Diệp thượng thư không tuân thủ luật lệ dùng công làm việc tư, có tâm mưu phản, cũng nói rõ Diệp thượng thư có thể phản bội Sở Vương đầu nhập về phía hoàng thượng, có một ngày cũng có thể phản bội hoàng thượng!

Ngự Sử đài không có chỉ trích Diệp Cẩm Huyền, bởi vì Ngự Sử Phong người căn bản không đem Diệp Cẩm Huyền vào mắt, cảm thấy nàng chính là một phụ nhân dốt nát, không thèm để ý nàng, nhưng lại có một phần lớn các quan viên chứng kiến Diệp Cẩm Huyền vẫn như cũ được Triệu Tề cho phép ở lại trong cung, sủng ái không thay đổi, trong lòng cảm thấy bất bình. Hoặc là đúng như bọn họ nghĩ chỉ sợ hoàng thượng bị nữ tử mê hoặc làm đầu óc u mê, làm trễ nãi triều chính, có lẽ là sợ Diệp Cẩm Huyền sau khi thành hoàng hậu tỷ muội nữ nhi nhà mình muốn vào cung không dễ dàng, dù sao thanh danh bên ngoài của Diệp Cẩm Huyền kém đến cực điểm. Bọn họ ký một lá thư nói Diệp Cẩm Huyền không có phẩm hạnh và lại bất hiếu với mẫu thân, cần ép muội muội, trù sanh tính ác độc, thanh danh không tốt, cũng không phải là xứng đáng là Tàn phi hiền lương thực đức, xin hoàng thượng thận trọng cân nhắc, thậm chí giữa những hàng chữ đề cử không ít tên danh môn tiểu thư có tiếng ở kinh đô, Triệu Tề quan sát những tên tuổi xinh đẹp kia, trong lòng rung động không ngớt !

Lúc này, Diệp thượng thư đang quỳ gối trong ngự thư phòng Triệu Tề, bị Triệu Tề dùng tấu chương nện vào đầu, trên trán mồ hôi lạnh cuộn cuộn rơi xuống: "Hoàng thượng. . . . ." Hắn đã cũng chiều theo phân phó hoàng thượng mà làm, cố gắng lấy lòng Lâm Lang, muốn cùng nàng hàn gắn quan hệ, tận lực thỏa mãn yêu cầu của nàng, nhưng Lâm Lang không thèm để ý tới hắn, hắn cũng không còn biện pháp khác !

Diệp thượng thư nhất thời đoán không ra nguyên nhân Triệu Tề tức giận, chỉ cảm thấy hoang mang lo sợ!

Triệu Tề tức giận đi tới đi lui, chỉ vào Diệp thượng thư lạnh lùng quát lớn: "Người tự mình xem đi! Chính người xem đi —— nhìn những chuyện tốt người làm ! Thành sự không xong bại sự có thừa !"

Diệp thượng thư run rẩy nhật lên tấu chương, mới vừa nhìn mấy dòng chữ liền bị kinh sợ đến hồn vía không còn hướng Triệu Tề ý dập đầu: "Hoàng thượng, cự thần đối với hoàng thượng trung thành có thiên địa chứng giám, cự thần tuyệt không ý bất chính ! Cự thần nếu có tâm tư này, liền bị thiên lôi đánh. . . . . thời điểm Lâm Lang còn ở tại Diệp phủ, Vãng Sinh Thành chủ muốn cự thần tu bổ phòng ốc cho Lâm Lang. . . . . " Bây giờ thiên hạ ổn định, Triệu Tề sử dụng chính sách [ân huệ và uy nghiêm] [3] , mặc kệ là thật hay giả, trên bề mặt nổi cũng đã lấy được lòng của tất cả đại thần trong triều, hắn biết binh mã trong tay mình đối với Triệu Tề uy hiếp không đủ lớn, nếu mình còn không biết điều, chỉ sợ đầu hắn sẽ phải lia khỏi cổ !

Triệu Tề dùng giọng mũi nòng đậm "Hừ" một tiếng, đáy mắt tinh quang hiện lên, nhìn Diệp thượng thư giống như ngừ trọng tâm trường nói: "Trẫm biết ngươi không dám có tư tâm, nhưng miệng nhiều người xói chảy vàng đạo lý này Diệp ái khanh nên hiểu rõ ? Ngươi là phụ tá đắc lực của trẫm, trẫm tất nhiên không thể mất ngươi, dĩ nhiên còn có Cẩn Huyền, nếu không phải bởi vì lời đồn đãi kia ứng ở trên người nhị tiểu thư, trẫm thế nào chịu. . . . . . .Thôi, không nhắc nữa, lại kéo xa. Ái khanh ở vị trí cao đã lâu, lại được trẫm trọng dụng, khó tránh khỏi có người đố mắt ghen ghét, hiện tại lời đồn đãi bên ngoài đối với ngươi rất bất lợi, tấu chương Ngự Sử đài tố cáo mỗi ngày đều có, ái khanh trước trốn tránh một thời gian đợi việc này lắng xuống hẳn tính !"

Diệp thương thư nghe vậy, khiếp sợ tròn to hai mắt: "Hoàng thượng?" Ngụ ý Hoàng thượng là muốn để cho hắn giao quyền?

Lý Nguyên Dịch không biết từ nơi nào lập tức vọt ra, cung kính hướng Triệu Tề ba quỳ chín lạy tạ ân , Triệu Tề bảo hắn đứng dậy, hắn vuốt vuốt nếp vạt áo , đứng lên, trong con ngươi hàm chứa nụ cười hưng phấn đặc ý, nguy hiểm mà tà khí nhìn Diệp thượng thư: "Diệp thượng thư còn không mau tạ ơn?"

Triệu Tề sau đó quét mắt qua chõng tầu chường, chăm chú nhìn tên tuổi một nhóm khuê tú, trong mắt thoáng qua nụ cười ý vị sâu xa, đối với Lý Nguyên Dịch nói: "Nguyên Dịch, một mặt xử lý tốt sự vụ Binh bộ, một bên cho phép người chọn vài thê thiếp ! Nếu người vừa ý nữ tử nào, cũng nhân cơ hội chọn vài người !"

Hai phụ tử ở tại đại môn gặp nhau, Diệp Cẩm Huyền đột nhiên nhìn thấy bộ dáng Diệp thượng thư thất hồn lạc phách cùng uể oải, kinh ngạc hô: "Phụ thân ! Người làm sao vậy ?"

Diệp Căn Huyền đẩy mắt thoáng qua một đạo ánh sáng sắc bén: "Đây là nhà ta, làm sao nữ nhi lại không thể trở về?"

Diệp thượng thư không có tâm tình cùng với nàng đấu võ mồm, hần khăn cấp muốn biết nguyên nhân Diệp Cẩm Huyền trở về: "Ta là hỏi ngươi lúc nào hồi cung?" chuyên Binh bộ mặc dù giao cho Lý Nguyên Dịch, nhưng cảm vệ quân đều là người của hần, hần nguyên tướng Triệu Tề thích Cẩm Huyền, kế hoạch mưu toan áp ủ đã lâu của hần cũng không phải là không thể thực hiện, Cẩm Huyền lúc này trở lại, không lẽ . . . . .

Diệp Cẩn Huyền đắc ý cười nói: "Hoàng thượng cho phép nữ nhi trở lại, nửa tháng sau sẽ chính thức quang minh chính đại nghênh đón ta tiến cung!" Mặc dù đi theo Triệu Tễ sẽ thương tích khắp người, sống không được, muốn chết không xong, nhưng nàng còn có biện pháp tốt hơn sao? Hiện tại nàng sao còn tư cách gả cho người khác?

Nàng không cam tâm rời bỏ phú quý, không cưỡng lại được sức hấp dẫn của quyền thế, đã đành trước chỉ có thể làm đồ chơi của Triều Tề !

Diệp thương thư thở phào nhẹ nhõm, lại xác định một lần: "Nửa tháng sau Hoàng thương chính thức cưới người vào cung?"

Diệp Cẩm Huyền gật đầu: " Còn có thể giả sao ?"

Diệp thượng thư lúc này mới lộ ra nụ cười tươi tắn, cùng Diệp Cẩm Huyền sóng bước tiến vào phủ : "Hôm nay phụ thân cũng chỉ còn một người thân là ngươi, ngươi có thể tìm được [quy túc] [4] yên ổn , phụ thân cũng an lòng! Bớt chút thời gian, tôi thăm mẫu thân ngươi một lần ! Dù sao cũng là mẫu thân ruột của ngươi. . . . ."

"Ta không đi !" trong mắt Diệp Cẩm Huyền chợt lóe tia ngoan độc, nhớ tới mình mỗi đêm chịu tra tấn khổ sở, đối với Tô phu nhân chỉ còn lại oán hận sâu đậm !

"Hài tử ngọc! Ngươi cho rằng phụ thân đang thương hại mẫu thân ngươi sao? Hôm nay phụ thân ở trong ngự thư phòng của hoàng thượng thấy rất nhiều tấu chương, nội dung đều là lên án phụ tử ta, phụ thân bị buộc phải ở phủ đóng cửa bế môn tư quá mười ngày, sau mười ngày, cũng không biết sẽ xảy ra đột biến gì. . . . ." âm thanh Diệp thượng thư hàm chứa một tia không xác định, đối với Diệp Cận Huyền nói: " Tổ cáo ngươi đối với mẫu thân quá mức nhẫn tâm vô tình. . . . ., ngươi nhanh chóng sẽ trở thành nữ nhân bên hoàng thượng, hoàng thượng có lẽ thật thích ngươi, nhưng nữ nhân hoàng đế cũng chia thành ba bảy loại (nhiều loại, nhiều đẳng cấp) , nếu như tấu chương chỉ trích ngươi quá nhiều, hạ thần kiến nghị không ngừng, chỉ sợ hoàng thượng cũng không thể không bận tâm, đối với ngươi càng bất lợi !"

"Có một số việc, mặt ngoài vẫn phải là làm! Hiện tại thanh danh của người vớt vát được một chút cũng không phải là chuyện xấu!" Diệp Cẩm Huyền đã

không phải hoàng hậu rồi, Triệu Tể vẫn đối với nàng sùng ái cho nên không thành vấn đề, nhưng hôm nay ở ngự thư phòng Triệu Tể bỗng nhiên lại nói tuyền phi. . . . . Hắn thật lo lắng đến cuối cùng phân vị Cẩn Huyền sẽ quá thấp!

Trái lại về phía Diệp Lâm Lang. . . . .

Hắn chưa từng nghĩ tới kết quả này, hắn cũng không quá hi vọng Diệp Lâm Lang sẽ chia tay ra tương trợ, nhưng khi nhìn thái độ Lâm Lang đối với hắn lạnh nhạt, đến lúc đó không bỏ đá xuống giếng đã coi như không tệ, mặt khác sợ là không thể trông cậy vào nàng giúp đỡ hắn !

"Còn có. . . . . Nếu hoàng thượng đối với Lâm Lang ôm thái độ như vậy, ngươi nên thân cận với nàng hơn một chút, mặc kệ trước kia các ngươi bất hòa thế nào, dù sao, các ngươi vẫn là tỷ muội!"

Diệp thượng thư cùng Diệp Cẩn Huyền vừa bàn bạc, vừa hay phân tích mặt lợi mặt hại cho Diệp Cẩn Huyền, Diệp Cẩn Huyền đều nhất nhất đồng ý, thấp đầu che giấu khúc mắc mỗi lộ ra nụ cười ác độc !

Diệp Cẩn Huyền nghe theo dẫn dò Diệp thượng thư, ngày thứ hai đi tới đại lao Hình bộ thẩm Tô phu nhân, trong lao không khí ẩm u ẩm ướt, khắp nơi lộ ra mùi vị mốc meo ôi thiu, khi nàng nhìn thấy Tô phu nhân, khuôn mặt đầy mụn dò của Tô phu nhân đã thối rữa không còn hình dáng, tàn nát ra nồng đậm mùi thối, tóc tai tán loạn như tổ chim, bên trên còn cắm rom rạ, một thân hoa y lông lầy không còn, váy áo màu trắng cũng biến thành màu xám đen. Bởi vì đám tù nhân trong phòng giam cũng không muốn cùng nàng ở cùng một gian, ngược lại cho nàng được hỏi, lẻ loi nhốt riêng ở một gian phòng giam nhỏ !

Nàng nhìn thấy Diệp Cẩn Huyền đến, ánh mắt âm đậm vô hồn như sắp chết nhất thời lộ ra ánh sáng, vốn là nằm ở trong đồng rom rạ thoi thóp thờ không biết lấy hơi sức từ nơi nào , nàng bắt chấp nhào tới bắt được cánh tay Diệp Cẩn Huyền, vui mừng hô: "Cẩn Huyền, Huyền Nhi. . . . . Huyền Nhi, mẫu thân biết người sẽ không mặc kệ ta, ngươi là tới đón mẫu thân ra ngoài sao?"

Diệp Cẩn Huyền hiển nhiên không ngờ mẫu thân phản ứng kích động như vậy, trước kia mẫu thân bộ dáng đoan trang cao quý , có lẽ là cảm thấy thò từ hồ bì [5], nàng nhìn Tô phu nhân khắp người nhếch nhác trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cỗ bi thương, thường ngày không liên quan đến mưu lợi, Tô phu nhân quả thật đối với nàng rất tốt, trong mắt không khỏi chảy xuống hai hàng lệ, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân. . . . . Cẩn Huyền bất hiếu!"

[5] tương tự nghĩa của câu tục ngữ một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ

Tô phu nhân thấy nước mắt Diệp Cẩn Huyền chảy xuống, kinh ngạc hỏi "Ngươi. . . . . Không phải tới đón ta rồi khỏi đây sao ?"

Cẩn Huyền tránh né ánh mắt Tô phu nhân , rút tay ra ngoài lau nước mắt , nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay nha hoàn hướng Tô phu nhân nói: "Mẫu thân, người đói bụng không! Ta có đem theo thức ăn , người trước ăn một chút đi đã !"

"Ta không ăn!" Tô phu nhân giương một tay lên, hất đổ chén cơm nàng đang cầm, nhào tới bắt được cánh tay Diệp Cẩn Huyền kích động van xin nói: "Cẩn Huyền, ngươi van cầu hoàng thượng, van cầu hoàng thượng, thả cho ta đi! Mẫu thân sau khi rời khỏi đây, làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi. . . . ."

"Mẫu thân gây ra chuyện này, tất cả đều là vì ngươi ! Mẫu thân vì ngươi. . . . . Ngươi giấu lại, ngày đó ngươi ở buổi tiệc sinh thần gặp chuyện không may, nếu không phải là mẫu thân hiến mưu kế cho ngươi đi cho hoàng thượng nhận lầm, ngươi làm sao có vinh quang phú quý như hôm nay ?"

Bàn tay Tô phu nhân vừa đứng nắm vào vết thương trên cánh tay Diệp Cẩn Huyền, Diệp Cẩn Huyền ăn đau không khỏi vùng vẫy: "Ngươi trước buông tay, mau buông tay. . . . ."

Tô phu nhân đang kích động , chỉ coi Diệp Cẩn Huyền không chịu cứu nàng, càng nắm chặt không chịu buông tay: "Ngươi cứu cứu ta, cứu cứu ta.... .....ta không muốn ở chỗ này. . . . ." Trong phòng giam ươn ướt, mùi khó ngửi không nói, buổi tối chuột sẽ bò lên mặt nàng, bộ rệp con gián cắn nàng khắp người đau đớn, nàng thật sự không chịu nổi!

Diệp Cẩn Huyền dùng sức vùng vẫy, "Roẹt " một tiếng, nửa đoạn ống tay áo bị lòi xuống, trên cánh tay lộ ra mảng lớn vết bầm xanh tím, có vết đốt, có vết cắn, có vết xước , cũng có dấu hằn của roi quất xuống. . . . .

Tô phu nhân ngây ngẩn cả người: "Đây là ?" trên người Cẩn Huyền sao lại có nhiều vết thương lớn nhỏ như vậy ?

Diệp Cẩn Huyền cười lạnh: "Còn không phải là do mẫu thân ngươi đưa ra chủ ý tốt đẹp sao ?"

Thần tình Diệp Cẩn Huyền dần dần dữ tợn, nàng chậm rãi tới gần Tô phu nhân, Tô phu nhân bị hù dọa từng bước một lui về phía sau, Diệp Cẩn Huyền cách cửa sắt phòng giam, đối với Tô phu nhân nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ cảm kích ngươi để cho ta chủ động đi tìm Triệu Tể ? Nếu không phải ngươi đưa ra chủ ý, có lẽ cuộc đời ta sẽ không rơi vào bị kịch như hôm nay, sống không được, muốn chết cũng không xong !"

"Ta hận ngươi!"

Diệp Cẩn Huyền hung hăng phun ra ba chữ , không để ý tới bộ dáng sùng sờ của Tô phu nhân, hờ hững sai bước ra khỏi phòng giam, phía sau truyền đến từng trận kêu gào của Tô phu nhân : "Cứu cứu ta. . . . . Cẩn Huyền, ta là mẫu thân ngươi, ta không nghĩ tới mọi chuyện thành ra thế này, ngươi cứu cứu ta. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Quân Thương ba ngày không về

Hôm nay khí trời quang đăng trong xanh, tầng mây rất cao, bầu trời có vẻ sáng rỡ cao rộng rãi, mênh mông vô bờ, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng tiếng chim nhạn gào thét cùng lá vàng khô héo nhẹ nhàng bay xuống, lại làm cho lòng người không duyên cớ dâng lên vẻ thê lương u sầu!

Hai ngày nay, Diệp Cẩm Huyền mỗi ngày đều tới Ngọc Lâm uyển một chuyến, nhưng đều bị người gác cổng chặn bên ngoài, dĩ nhiên, đây là Lâm Lang ra lệnh. Hành động thân cận của Diệp Cẩm Huyền năng rất rõ ràng, năng cũng không cần thiết úy khuất bản thân đối mặt với kẻ mình không thích !

Hôm nay Tô phu nhân bị giam vào đại lao, sống chết không rõ ; Diệp thương thư đóng cửa bế môn tư quá , quyền lợi bị thu hồi, lực lượng dư luận mặc dù lớn, nhưng Triệu Tề hiển nhiên đã đối với hấn nổi lên lòng kiêng kỵ. Từ xưa tới nay" Phi điều tận, lương cung tàng. Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh (1)" đạo lý này đều không thay đổi; về phần Diệp Cẩm Huyền, mặc dù theo lời năng ta nói mười ngày sau Triệu Tề lần sẽ cưới năng hồi cung, nhưng kết quả cuối cùng, ai cũng không nói chắc được, nhưng tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt—— chỉ nhìn vết thương trên người năng liền một rõ hai ràng !

(1) Dịch nghĩa: Chim bay mất hết, cung tốt được cắt đi. Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu .

Diệp gia cho tới bây giờ, đã không còn quyền khuynh đảo như xưa, cũng coi như là sự trừng phạt của ông trời, mà khoảng cách Lâm Lang cùng bọn họ cũng càng ngày càng xa, nếu bọn họ an phận thủ thường, không hề tới trêu chọc mình, Lâm Lang cũng không còn tâm tình lại để ý tới bọn họ!

Sáng sớm thức dậy, Lâm Lang nhìn hai đầu bếp Lý tẩu cùng Tiền tẩu mới nhận mang bữa ăn sáng tới, chỉ thoáng dùng nửa chén cháo liền dùng đũa, trong nhất thời vẻ mặt có chút buồn bã ủ rũ, Từ Y thấy vậy không khỏi nhíu mày: "Tiểu thư, tối qua người đã không dùng bữa tối, sáng sớm ăn ít như vậy sao được?" Thành chủ hai ngày nay không có ở đây, lượng cơm tiểu thư ăn giảm bớt rõ rệt, tối hôm qua liền thật là làm không đến ăn, tiếp tục như vậy nữa thân thể tiểu thư sao chịu được?

Từ Y khuyên can mãi, Lâm Lang cũng không chịu ăn nữa.

Lâm Lang đứng dậy thu thập một phen liền dẫn năng cùng nhau tới Xuân Huyền đường , mấy người cùng Lăng phu nhân trong đại sảnh cười cười nói nói trong không khí tràn ngập âm áp vui vẻ, tâm tình Lâm Lang dường như đã khá hơn một chút, nhưng đến khi bóng dáng Lăng phu nhân rời khỏi, bên môi năng cố gắng nở nụ cười trong nháy mắt dập tắt, giữa lông mày khóe mắt hiện đầy nồng đậm sầu lo ——

Kể từ ba ngày trước vào buổi sáng sớm kia, Quân Thương nói có chuyện phải ra ngoài, ba ngày qua một chút tin tức đưa về cũng không có, Tiểu Bạch Tiểu Hắc cũng không trở về nữa , trực giác Lâm Lang mách bảo chuyện đi lần này cùng ngày đó năng ở trên đường nhìn thấy nam tử bạch y có liên quan, nhớ tới ngày đó trên đường cái hận ý trong mắt vị nam tử bạch y kia, trong lòng năng không khỏi dâng lên một cỗ lo âu nồng đậm!

Phân Hồn Thuật là tà thuật, luyện thành Phân Hồn Thuật của một người có thể chia làm bảy, tu luyện ba hồn bảy vía không có chút nào trở ngại, mấu chốt chính là ba hồn bảy vía không giống như một loại thuật khống chế sự vật không có trí tuệ, mà ngược lại đầu óc hấn rất thông minh, giống như bảy người độc lập, chỉ cần không đánh trúng hồn phách linh thể , còn hồn phách khác bị tiêu diệt cũng có thể sống lại ! Việc tu luyện môn thuật pháp này cũng rất khó khăn, dường như cùng Thượng Cổ trong bí thuật và bảo khí có liên quan, năng không quản bảo khí kia là gì, mấu chốt là người nam tử đó có thể luyện thành Phân Hồn Thuật, đã chứng tỏ không phải người bình thường, hơn nữa, hấn giống như cùng mình có thù oán rất sâu , U Vân, U Vân. . . . . Lâm Lang dùng sức hồi tưởng lại cái tên này, nhưng mà một chút cũng không có ấn tượng, năng không khỏi nhíu mày thật chặt !

Lâm Lang nghĩ một hồi, năng không thể ngồi chờ chết, chờ đợi cũng không phải là kế sách lâu dài.

Năng ngẩng đầu nhìn sắc trời giữa không trung giãn ra đem thiên biến vạn hóa trên tầng mây cuốn sạch, đối với Từ Y nói: "Chúng ta vẫn chưa đi bái tạ Quách đại nhân, người đi chuẩn bị phần quà tặng, chúng ta tới Quách phủ một chuyến!"

Từ Y sừng sốt: "Tiểu thư, ngài không phải nói tìm thời gian mời Quách đại nhân cùng Dương công tử cùng nhau ghé qua Ngọc Lâm uyển dạo chơi, thuận tiện để phu nhân nhìn thấy Quách đại nhân, hoặc tạo cảnh tượng như vô tình gặp được , lúc này sao lại đi Quách phủ ?" Năng và Thanh Y chỉnh lý lại danh sách các nam nhân độc thân trung niên trong kinh đô, thực lực Quách đại nhân đứng hàng thứ nhất, tiểu thư khóa chặt hấn là ứng cử viên đầu tiên gả mẫu thân đến đó !

Lâm Lang nói: "Trong khoảng thời gian này ta muốn đi một chuyến xa nhà, những việc này chờ ta trở lại hấn tính, hiện tại đi phủ Quách đại nhân bái tạ, lúc ta không có mặt thuận tiện nhờ hấn chiếu cố mẫu thân!"

Từ Y càng không hiểu: "Tiểu thư, ngài muốn đi đâu?"

"Còn chưa biết! Trước tiên ta phải đi một chuyến đến An Định Phưởng!" trong mắt Lâm Lang lộ ra tia nặng nề, "Ngày đó ở An Định Phưởng có một hộ vừa đứng đưa tang, người có chú ý cái chết của người kia không ? Cái chết của người nọ không phải tầm thường, là bị hút hết nguyên khí mà chết. Quân Thương mấy ngày nay vẫn không trở lại, ta lo lắng cùng chuyện này có liên quan !" Lâm Lang không có nhắc đến nam tử bạch y kia, nhưng năng biết nam tử bạch y kia mới chính là mấu chốt!

Từ Y bừng tỉnh, trách không được hai ngày nay trên mặt tiểu thư lo lắng ngày càng sâu, thì ra là bởi vì Thành chủ.

Năng khuyên nhủ: " Có lẽ là yêu quái gây nên, do không kiên nhẫn dành hơi sức tu luyện, muốn cấp tốc thành công, cho nên mới hút nguyên khí nhiều

người, mà Thành chủ pháp lực cao cường, yêu quái nào có thể gây tổn thương cho Thành chủ? Ngài yên tâm chờ vài ngày, nói không chừng Thành chủ sẽ trở lại !" Hồ yêu hút nguyên khí người có rất nhiều loại, chỉ cần không tạo thành quy mô tổn thương lớn, các thần tiên bình thường cũng mất nhấm mất mờ, cũng không chú ý nhiều, dù sao, tu luyện là một việc rất gian khổ, giống như An Định Phưởng có nhóm người chết nhiều như vậy, chắc hẳn Tiên giới rất nhanh sẽ tham gia giải quyết !

Lâm Lang nghe lời Từ Y, lẩm bẩm nói: "Chỉ sợ hắc đối mặt không phải yêu quái bình thường!"

Lâm Lang nghĩ đến đây, lại hỏi: "Vận chuyển hàng hóa được bên kia tất cả đều thuận lợi ?"

"Vâng! Tất cả đều thuận lợi, mấy ngày nay lời đồn đãi xấu về chúng ta đã tiêu biến, chiêu nhân công lao động cũng rất thuận lợi, cũng theo yêu cầu tiêu thụ đem truyền đơn phát ra, bây giờ đã có người tới cửa ghi danh, có lẽ ngày khai trương tình trạng càng tăng lên!" Từ Y nói xong lại bổ sung, "Bởi vì An Định Phưởng liên tiếp gặp chuyện không may, Thanh Y đem những cửa hàng chưa có ai thuê tạm thời tách ra làm thành một gian nhỏ chứa các nhân công, để mọi người tạm thời không cần trở về An Định Phưởng."

Lâm Lang nói: "Nàng làm rất tốt! Người nếu như không có việc gì, cũng qua phụ giúp nàng một tay !"

Lâm Lang mang theo Từ Y tới cửa bãi phóng Quách đại nhân, đem ý đồ đến nói rõ, Quách đại nhân rất trọng nghĩa không hai lời đã đáp ứng, hẳn nói không có việc gì sẽ sai người qua chiếu cố, Lâm Lang cứ đi làm chuyện của mình. Sau đó mọi người đàm luận số người chết bên An Định Phưởng, Quách đại nhân thật sâu nhủ mảy nói: "Chuyện này đã kinh động hoàng thượng, trong triều có người nói là ôn dịch, hoàng thượng hạ lệnh đem An Định Phưởng cách ly, Lý Nguyên Dịch tạm thời giữ chức Bình bộ cũng tán thành ý kiến này, nhưng cuối cùng bị các vị đại thần ra sức ngăn cản, hiện tại hoàng thượng đã sai các vị thái y trong Thái Y Viện đi xem tình huống ! Bọn họ sau khi trở lại nói là ôn dịch, hoàng thượng hạ lệnh không chế đến mức thấp nhất, nếu cuối cùng vẫn không thể khống chế cũng chỉ có thể phong bế An Định Phưởng, có lẽ một hai ngày tới sẽ có tin tức !"

Lâm Lang nghe xong liền cả kinh: "Phong bế An Định Phưởng, đó không phải là mặc cho người sống chết ? Triều đình sao có thể bỏ mặc tánh mạng dân chúng ?"

Mâu quang Quách đại nhân trầm xuống, mang theo vẻ mặt trào phúng, cũng là lạnh nhạt nói: "Tiền triều cũng xuất hiện qua ôn dịch với quy mô bộc phát rất lớn, một khi khống chế không được vì giảm bớt tử vong, phong bế là chuyện hiển nhiên!

Nhưng tình huống ở An Định Phưởng, có lẽ vẫn chưa tới mức nghiêm trọng như thế.

Lâm Lang hỏi Quách đại nhân: "Quách đại nhân đối với tình huống của An Định Phưởng thấy thế nào?" Nhắc đến Quỷ thần, có kẻ tin, có kẻ không tin, đại đa số người đều là ôm tư tưởng "kính nhi viễn chi"*. Mọi người nhận làm ôn dịch là dễ hiểu! Nhưng Triệu Tề hạ lệnh phong bế An Định Phưởng, còn được Lý Nguyên Dịch ủng hộ, làm nàng không khỏi nhớ lại đêm đó ở lãnh cung nhìn thấy Triệu Tề cùng Lý Nguyên Dịch, chẳng lẽ Triệu Tề và Lý Nguyên cùng ta vật có liên quan?

*Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi. Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó, hoặc thường dùng trong các trường hợp nia mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Lâm Lang lại nhớ tới vụ việc hai lần trước chiêu hồn, trong nội tâm liền run lên, đáy mắt hiện lên tia sắc bén!

Bọn họ muốn nhiều nguyên khí người thật ra đang dự tính làm gì?

Quách đại nhân nhìn Lâm Lang trong mắt lóe lên tia nghiêm trọng, trực giác nhắc nhở tiểu nữ tử này khác thường, liền đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình nói ra: "Tình trạng những người chết gây như que củi, mới đầu mọi người đều cho rằng là chết đói, nhưng sau đó có vài người dưới tình huống không thiếu thức ăn, cũng sẽ phát bệnh, mọi người đều nhận định là ôn dịch!"

"Nếu là ôn dịch thường truyền nhiễm rất cao, ngày hôm trước, Bồn quan đi một chuyến tới An Định Phưởng, lại phát hiện những kẻ chết này đều là nam tử trung niên, nữ nhân, tiểu hài tử, lão nhân, chỉ là ngã bệnh, nam tử thân thể yếu cũng không có việc gì, chuyện này... Cũng có chút kỳ quái, hơn nữa, theo lời Lô Y Chính nói, căn bản không phải ôn dịch, bởi vì nguyên nhân suy yếu đến cực hạn mới chết, nhưng ngày hôm qua, Lô Y Chính không may mắc bộc phát bệnh cấp tính đã qua đời, những ngự y khác đi xem, cũng miệng đồng thanh nói là ôn dịch!"

"Loạn thế sắp khởi tranh, quần ma loạn vũ (lũ quỷ múa loạn)!"

Quách đại nhân cảm thán nói ra một câu sau cùng, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia buồn rầu!

Lâm Lang nghe xong lời Quách đại nhân, biết Quách đại nhân là một người chính trực, không khỏi cười hỏi: "Người đọc sách từ trước đến giờ đều kính quỷ thần nhi viễn chi*, đại nhân sao lại nói vậy?"

* Tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần. "Kính nhi viễn chi" chính là cách nói rút gọn từ câu "Kính quỷ thần nhi viễn chi".

Quách đại nhân lại cười ha ha dòi đi đề tài, nói: "Chẳng qua là Bồn quan bế tắc nên đã đưa ra một kiến giải vụng về. Ha ha... Hôm nay nói nhiều rồi, khó được dịp tiểu hữu* ghé tề xá, buổi trưa ta để cho bọn hạ nhân xào vài món. Tà tiểu thư ở lại dùng cơm đã."

*Cách gọi của người lớn đối với người bối phận nhỏ.

Lâm Lang thấy Quách đại nhân không chịu nói cũng không hỏi nữa, cười đứng lên nói: “Buổi chiều còn có chuyện, sẽ không quấy rầy ngài! Quách đại nhân không ngại, kêu tên tiểu nữ là được, gọi Tạ tiểu thư ta có chút không thích ứng!”

Quách đại nhân đồng ý, tự mình đứng dậy tiễn Lâm Lang đi ra cửa.

Từ Y đang đợi ở cửa, chau mày, trong mắt thoáng ánh lên sầu lo nhìn bên trong đại môn, nhìn thấy Lâm Lang ra ngoài, trong mắt sáng lên, tiến ra đón, muốn nói điều gì, sau khi thấy Quách đại nhân bên cạnh đích thân đưa Lâm Lang ra ngoài, lại ngừng nói.

Lâm Lang cùng Quách đại nhân cáo biệt, lên xe ngựa, hỏi Từ Y nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Về mặt Từ Y kì quái, nàng vừa ra tới đã nhận ra!

“Tiểu thư, Tô phu nhân được người cứu đi rồi!”

Lâm Lang sững sờ: “Người nào cứu đi?”

Từ Y lắc đầu nói: “Hiện trường không để lại bất cứ dấu vết gì, cũng không có kinh động ngục tốt!”

Lâm Lang gật đầu một cái: “Đã biết, về phủ!”

Lâm Lang sau khi trở về lại thấy Lãng phu nhân trong viện sững sờ nửa ngày, giải thích cho Lãng phu nhân vì liên quan đến chuyện buôn bán, phải rời khỏi một thời gian, không muốn Lãng phu nhân phải lo lắng. Lãng phu nhân vốn là không muốn Lâm Lang rời đi bị Lâm Lãng thuyết phục một hồi, còn nói là cùng Quân Thương cùng đi, nàng liền giằng lòng đồng ý!

Ban đêm, Lâm Lãng đem an toàn của mẫu thân giao phó Từ Y, để Thanh Y tiếp tục đem mọi chuyện ở cửa tiệm trông coi, rồi đi dưới ánh mắt lưu luyến không rời Thanh Y Từ Y, đợi ánh trăng lên hướng An Định Phường bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Gặp lại Quân Thương

Ban đêm buông xuống, tầng mây màu xanh lam bị màn đêm nhuộm thành màu đen đặc, ở trên không trung tán ra di động tán loạn, [mạn bất kinh tâm] [1] phân tán hợp tan, giống như thế lực hắc ám khổng lồ, đem hào quang vàng trắng che lấp kín kẽ, trên cao nhìn xuống quang cảnh dưới màn đêm tựa như có uy áp nắm giữ hết thảy.

[1] không chút để ý; thờ ơ

Trong ngõ phố đen như mực, bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm Lang di chuyển nhanh chóng, một thân y sam xanh biếc ở dưới màn đêm nhẹ vũ tung bay, thẳng tắp hướng An Định phường bay đi!

Lúc này An Định phường vốn nên đắm chìm trong quang cảnh yên tĩnh, trong ngõ phố lại xuất hiện một đám người trên tay cầm đuốc, đem không gian An Định phường càng trở nên thu hẹp mà chật chội vây thành một đoàn biển lửa, từ xa nhìn lại, giống như đang cử hành thịnh yến hóa diễm chấp chèn lay động thay phiên nhau nhảy múa, lại lộ ra hơi thở âm lãnh hắc ám không biết tên—— cả An Định phường cũng lộ ra một bầu không khí quái dị!

Thân hình Lâm Lang vừa chuyển, tay áo bay lên vũng vàng đứng tại chỗ cũ trên bãi đất trống lúc ban ngày chiêu công ở An Định phường.

Gió đêm gào thét đưa tới từng trận tiếng khóc réo rất bi thương, sau đó, bên đầu hẻm đất trống đã tràn ra vô số dân bản hàn gior cao cây đuốc sáng quắc, những nạn dân ùn ùn kéo tới, tiếng bước chân hỗn độn gõ vào màn đêm đen nhánh, nghe vào tai càng đặc biệt dồn dập chói tai.

Những dân bản hàn vây quanh một đôi mẫu tử, tiểu cô nương ước chừng bảy tám tuổi, khuôn mặt tái xanh hẳn là bị đông cứng đến đỏ bừng lộ ra một đôi mắt to sáng ngời cùng hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt non nớt quật cường mím môi, bàn tay trắng xước nhỏ bé gian nan đỡ một khuôn mặt tiều tụy, vị phụ nhân không ngừng khóc nghẹn ngào, mọi người ở phía sau lão đảo chạy tới vây chung quanh.

Phụ nhân không ngừng quan sát chung quanh, tê tâm liệt phế lớn tiếng kêu: "Dương tử, người đang ở đâu? Người ở đâu? Dương tử, người ra ngoài! Mẫu thân tới tìm người. . . . . Người đừng hù dọa mẹ! Người trở lại. . . . . Mẫu thân đồng ý, mẫu thân không phản đối nữa. . . . . Không phản đối nữa. . . . . Người trở lại. . . . ."

Ánh mắt Phụ nhân nhìn quanh bốn phía trống trải, trong mắt hiện ra sự tuyệt vọng, nàng lập tức ngã nhào trên mặt đất, cúi đầu thật thấp khóc lóc kể lể: "Ta không nên phản đối, ta không nên phản đối. . . . . Đều là ta, đều là ta sai lầm! Dương tử. . . . ."

Tiểu cô nương nhìn mẫu thân giống như lập tức mất đi sức sống, rốt cuộc không nhịn được "Oa" một tiếng khóc nức lên: "Ca ca. . . . . hu hu hu. . . . . Ca ca. . . . ."

Tiếng khóc yếu ớt mang theo sinh mạng thê lương, đâm rách bầu trời đêm hắc ám, xuyên thẳng đến bầu trời cao!

Lâm Lang hướng phía đám đông bước tới, một lão già gù lưng tập tễnh thoáng cái đã thấy được nàng, kinh ngạc hô: "lão bản Tạ gia !" Ngày đó Lâm Lang bắt đắc dĩ che giấu thân phận để nhanh chóng chiêu công , sau lại Diệt thượng thư thân mình chưa lo xong, sau khi Tô phu nhân gánh tội thay , vận chuyển hàng hóa ở Tạ gia cũng đã khai trương, tất nhiên không gạt được tất cả mọi người, Thanh Y liền công bố thân phận Lâm Lang, cho nên bên này rất nhiều người biết tiểu thư ngày đó tự xưng Tổng phủ thị lang thật ra là lão bản đằng sau cửa hàng Tạ gia !

Mọi người nghe được tiếng la của hân đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử một thân y sam xanh biếc dưới bầu trời đêm đen, khí chất thánh khiết cao quý, đôi mắt trong veo lóe lên tia sáng chói mắt, sắc bén, kiên định, ôn hòa, thân thiết, giống như có thể dung nạp cả vũ trụ, lại giống như ẩn chứa luồng hào quang hào nguyệt (trăng sáng), dẫn dắt những sinh linh lạc đường bế tắc trong nháy mắt như tìm được sinh mạng kiên định tiến về phương hướng phía trước!

" Lão bản ! Lão bản. . . . . "

Vô số tiếng la hưng phấn truyền đến, Lâm Lang đi lên trước đầu tiên chạy tới lão già, đưa tay đỡ lấy hân: " Lão già, đã trở thế này, mọi người sao không về nhà?"

"Ai !" Lão già thở dài lắc đầu, nhưng không có giải thích nguyên nhân, đáy mắt thoáng qua tia tìm tòi nghiên cứu, nhìn Lâm Lang hỏi, "Thế đạo rối loạn, lão bản đã trở thế này, sao có mặt ở đây ?"

Lâm Lang biết, bất kể là ai trong đêm khuya trên đường phố gặp phải một nữ tử hành tẩu đơn độc, cũng sẽ nổi lên hoài nghi , huống chi là dưới tình huống rối ren ở An Định phường.

Nàng khẽ mỉm cười, trong bóng tối phảng phất giống như tỏa ra quang minh chiếu sáng tâm hồn mọi người: " Biến cố ở An Định phường ta đã nghe nói, ban ngày có người trong cung ở đây, ta không tiện ra mặt , cho nên thừa dịp canh giờ này rảnh rỗi tới thăm mọi người . "

Trong mắt lão nhân vẻ thận trọng không giảm chút nào, càng thêm không đề cập tới chuyện An Định phường, chỉ là ân cần nói: " Lão bản muốn tới cũng nên mang theo mấy người bảo hộ, sao lại một mình tới đây? Nói thế nào lão bản cũng là nữ hài tử, thế đạo loạn lạc hôm nay, vẫn nên cẩn thận tốt hơn !"

Trong lúc Lão già đang cùng Lâm Lang nói chuyện, sau lưng tất cả mọi người từ từ an tĩnh lại, thời điểm mới bắt đầu nhìn thấy Lâm Lang tâm trạng hết sức kích động, sau đó chuyển thành trầm mặc nhìn hai người.

Lâm Lang nhìn ra được địa vị lão già trong những người này không thấp, đối với hân mang tâm tình cẩn thận đề phòng cũng không khó chịu, trong mắt lộ ra tia tán thưởng nói: " Tình huống hiện tại ở An Định phường, ta không tiện dẫn người theo ! Nếu lão già ngại tin ta, đem hết chuyện đã xảy ra nói cho ta biết, nói không chừng ta có thể giúp mọi người ! Nếu vẫn không tin ta, thì trách ta đã tâm, ta bây giờ rời đi là được!"

Lão nhân nghe vậy, khẽ trầm tư một lát, trong mắt thận trọng từ từ buông lỏng , quay đầu nhìn về phía phụ nhân vẫn như cũ khóc bi thương nói: "Lâm nương tử, có hài tử tên Chính Dương kia cũng là người ghi danh làm công ở Tạ gia, Chính Dương bỗng dưng mất tích, người bình tĩnh lại cùng Tạ tiểu thư kể rõ sự tình, Tạ tiểu thư sẽ giúp người tìm Chính Dương!"

Đang lúc mọi người dúi dờ cùng bảy miệng tám lưỡi khuyên nhủ, Lâm nương tử lau nước mắt nói: " Một thời gian trước Chính Dương phát bệnh, mắt thấy đã không cứu được, kết quả lại chuyển biến tốt lên, sau khi khỏi bệnh Chính Dương buổi chiều hay đi ra ngoài, nô ngăn cản hân liền nổi giận, nô sợ hân tức giận lại phát bệnh , cũng liền chiều theo ý hân ! Sau lại biết tin hân làm hạ nhân trong cửa hàng tiểu thư , nô cho là hân tìm được công việc nên mới vui vẻ, bận rộn là tốt rồi, kết quả mấy ngày nay ban ngày làm việc ở cửa hàng, buổi tối như cũ cả đêm không trở lại, trong lòng nô nghi ngờ càng sâu buổi tối khuya khoắt hân làm gì, đi nơi nào, liền len lén theo dõi hân, ngày hôm qua phát hiện hân ở trên cầu Ngâm Nguyệt cùng một tiểu thư nhà giàu gặp gỡ , làm sao có thể được. . . . . Chờ hân về nhà, nô hỏi hân, hân cũng thừa nhận, nói tiểu thư kia gọi là Hồng Dược, là nữ nhi nhà phú thương trong thành, nô không đồng ý cho bọn họ qua lại, hân tức giận, nói muốn rời nhà cùng nhà Hồng Dược tiểu thư bỏ trốn. . . . . Nô cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện, chỉ là nhà nô hèn kém, làm sao dám vọng tưởng cùng nhà phú thương kết thân? Chỉ sợ chuyện một khi bại lộ, nhi tử ta liền chết không có chỗ chôn ! Nô không còn cách nào, nhốt hân ở trong nhà, không cho phép hân ra ngoài, ai biết. . . . . Tội nay vào nửa đêm, để cho hân chạy thoát. . . . . "

Nói xong câu cuối , Lâm nương tử nghẹn ngào , đã khóc không thành tiếng!

Lâm Lang nghe nàng nói xong, hỏi "Cầu Ngâm Nguyệt ở chỗ nào? Các người không đến đó tìm hân , thế nào tới nơi này?"

Lão già nói: "Chúng ta một đường đuổi theo từ An Định phường chạy tới, cầu Ngâm Nguyệt còn phải đi hai dặm về phía tây mới tới !"

Lâm Lang nghe vậy, không có thời gian an ủi Lâm nương tử, đôi mắt trầm xuống nói: "Các người trước trở về đi !" Quay đầu nhìn Lâm nương tử nói: " Người yên tâm, ta nhất định trả lại nhi tử hoàn hảo cho người !"

Lâm Lang nói xong, xoay người nhảy vào màn đêm thăm thẳm chạy đi, sau lưng trong gió truyền đến âm thanh mọi người ồn ào an ủi Lâm nương tử !

Ngọc Đái hà quả đúng như tên gọi danh xứng với thực , dòng sông uốn lượn rất dài ở ngoại vi kinh đô, dưới bóng đêm u ám cũng giống như một đai ngọc óánh nhuận hoa lệ vòng quanh thành, nhìn vào như được khám bảo thạch trân quý , mà tòa hình vòm cầu đá tĩnh lặng yên ả đứng thẳng, giống như một nút thắt bạch ngọc, một chút cũng không lộ vẻ đột ngột, ngược lại càng tôn lên ngọc đái toát ra phong cách cổ xưa tĩnh xảo dung hòa vào làm một với khung cảnh thanh nhã mỹ lệ.

(***) tên sông là Ngọc Đái, nghĩa đen là đai ngọc, nên mới có cụm danh xứng với thực

Lâm Lang đứng ở trên cầu, dưới cầu nước chảy róc rách êm tai, từ từ dâng lên khí lạnh bao phủ cả người nàng, nàng nhìn nước hồ gợn sóng từng đợt, rơi vào trầm tư!

Lâm Chính Dương phát bệnh , sau lại khỏe hẳn, hiển nhiên yêu quái hút nguyên khí bỏ qua hẳn, nhưng kẻ hút tinh khí người sống không phải bạch y nam tử kia biến ảo hèn phách sao ? Hẳn tại sao bỏ qua cho Chính Dương? Cô nương Hồng Dược theo suy đoán của nàng tuyệt đối không phải là thiên kim phú thương gì đó, chỉ sợ cùng Lâm Chính dương khỏi bệnh ắt hẳn có liên quan ! Nhưng mà, rốt cuộc là ai có thể gây trở ngại cho nam tử bạch y một thân khí tức yêu tà buộc phải buông tha con mồi của hắn ?

Nhìn chung quang cảnh tòa cầu đá, tất cả đều rất bình thường, nàng cũng không cảm nhận được tà khí, đây là điều mà Lâm Lang nghĩ không mãi không ra !

Nàng đi từ đầu cầu tới cuối cầu, vòng vo qua lại vuốt ve hoa văn chạm khắc trên lan can cây cầu đã sớm trở nên mờ nhạt theo thời gian, trong lòng [bách tư bất đắc kỳ giải] [2] từ từ dâng lên nỗi niềm chán chường: kiếp trước yêu một người oanh oanh liệt liệt, chôn sâu trong đáy lòng nàng vẫn tưởng rằng yêu Triệu Tề sâu đậm như sinh mạng, thời điểm rơi xuống Lạc hoa lâu trong lòng chờ mong rồi tuyệt vọng. . . . . Hiện tại nàng đã thông suốt, lúc ấy nàng có thể vì Triệu Tề trong một đêm dâng hết tiền tài, không hối hận trả giá hết thấy, không phải bởi vì yêu, mà cho tới nay, ở đáy lòng nàng tâm tâm niệm niệm tìm kiếm một thứ duy nhất, hoặc là trong nháy mắt, ngoảnh đầu nhìn lại. . . . . Nàng tự hỏi bản thân theo đuổi rốt cuộc là cái gì ? Nàng chưa bao giờ biết đáp án ! Sau khi trọng sinh, nàng đối với Triệu Tề hận ý cùng giày giũa, có lúc nửa đêm tỉnh mộng, trong lòng nàng thậm chí có hơi cảm kích, nàng nghĩ, nếu không phải thù hận Triệu Tề quá sâu đậm, nàng không có lý do sống tiếp . Một người phải dựa vào hận ý mà kiên trì sống , là đáng thương buồn cười cỡ nào. . . . . Cho đến khi Quân Thương xuất hiện trước mặt nàng, không cho phép nàng trốn tránh, cường thế bá đạo xông vào cuộc đời nàng, sau đó bất tri bất giác che chở, trân trọng cưng chiều, nàng bỗng cảm thấy trong lòng tĩnh mịch trống vắng đã lâu lại như đóa hoa nở rộ đầy sức sống. . . . . Nghĩ tới đây, bờ môi nàng bất giác nở một nụ cười hạnh phúc, thật ra thì, Quân Thương không biết, lần đầu tiên ở Bách Thảo Viên vô tình gặp gỡ, cũng đã là cái liếc mắt muôn đời muôn kiếp, trong nháy mắt tất cả kỷ ức xông lên đầu, là thứ mà nàng dùng cả đời theo đuổi !

[2] Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết hay trăm mối ngờ không giải được

Quân Thương, chàng đang ở nơi nào? Ta rất nhớ chàng, rất nhớ chàng. . . . . [Lưỡng tình nhược thị cửu trường thi , thùy bất tương triêu triêu mộ mộ] [3] ?

[3] Tình này nếu như đã mãi lâu dài , há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều (hoặc dịch cách khác Tình xưa nếu mãi còn yêu , cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau) .

Gió đêm xào xạc thổi qua, trên mặt một mảnh lạnh lẽo, trong lòng Lâm Lang cả kinh, bỗng nhiên hoàn hồn, chẳng biết từ lúc nào trăng sáng đã sớm nhô cao, mơ hồ có các loại tiếng nhạc của nhạc cụ bộ khí, bộ dây ti trúc (đàn sáo) truyền đến, đó là thuộc về một giọng nam trẻ tuổi, sâu trầm miên vô hình trung mang theo một cổ thể lương bi tráng , rung động lòng người !

Hoài tả danh đô,

Trúc tây giai xứ,

Giải yên thiếu trú sơ trình.

Quá xuân phong thập lý,

Tận tề mạch thanh thanh.

Tự Hồ mã khuy giang khứ hậu,

Phé tri kiều mộc,

Do yếm ngôn bình.

Tiệm hoàng hôn,

Thanh giốc xuy hàn,

Đô tại không thành.

Đỗ lang tuần thường,

Toán nhi kim trùng đáo tu kinh.

Tùng đậu khấu từ công,

Thanh lâu hảo mộng,

Nan phú thâm tình.

Nhị thập tứ kiều nhưng tại,
Ba tâm đăng lãnh nguyệt vô thanh.
Niệm kiều biên Hồng Dục,
Niên niên tri vị thủy sinh.
Dịch thơ
Hoài tả danh đô
Danh đô
Trúc tây thẳng địa
Cỏi yên tạm nghỉ sơ trình
Gió xuân qua chực dặm
Đều rau lúa xanh xanh
Từ khi ngựa Hồ giày xéo rút
Trì hoang cây mọc
Ngán nói đao binh
Tới hoàng hồ
Rộn tiếng tù và
Đều ở không thành
Đỗ lang nhả hứng
Nếu bằng nay mà đến cũng kinh
Dù đậu khấu lời hay
Thanh lâu mộng đẹp
Khó tả thâm tình
Hai bốn nhịp cầu còn đó
Lòng sông song gợn nguyệt chênh chênh
Kia bên cầu Thước Dục
Năm năm vẫn nở vô tình

[Trích trong bài thơ Dương Châu Mạn – Khương Quỳnh]

Trong nội tâm Tâm Lang khẽ động, nhìn cảnh sắc bốn phía, cầu đá vẫn như cũ, nước hồ gợn song xanh biếc như cũ, khác biệt chính là dưới cầu trong thuyền hoa vô số ngọn đèn dầu đem mặt sông Ngọc Đái hết sức tĩnh lặng khoác lên một tầng sáng chói huy hoàng hoa lệ, phát sáng rực rỡ, cảnh tượng phồn hoa nói không nên lời – chỉ là, khi nào Ngọc Đái hạ thay đổi bộ dáng ?

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Lâm Lang đột nhiên cảnh giác, trong mắt thận trọng sắc bén dò xét bốn phía, nhưng là, nơi này trừ mùi thơm son phấn nồng đậm, cũng không có bất kỳ dấu vết thuật pháp huyền tượng, nàng thấy vậy, trong lòng mặc dù nghi ngờ, cũng không có buông lỏng cảnh giác.

Nàng hướng cạnh bờ sông nhẹ nhàng đi tới, bên bờ dưới cây dương liễu một thiếu niên tướng mạo gầy trắng nõn mỹ lệ đang ngồi xếp bằng khay đàn, bên người là 24 mỹ nhân vòng quanh, trong đó một nữ tử vận hồng y đang dựa nghiêng ở ngực hắn, nhìn hắn ngón tay thon dài ở trên dây đàn nhảy múa, thỉnh thoảng ngẩng đầu hướng về phía thiếu niên cười khẽ một tiếng, trong tuổi cười tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn mặt ý!

Đột nhiên, mâu quang nữ tử hồng y như đao hướng nơi Lâm Lang ẩn giấu bắn tới trong lòng Lâm Lang cả kinh, cúi thấp người xuống, liền núp ở phía sau một lùm hoa và dương liễu!

“Hong Dục tỷ tỷ nhìn gì đó?” Một Thiếu Nữ lục y nhìn ra tâm tư nữ tử hồng y có chút phân tâm, cười trêu nói, “Coi chừng Lâm công tử không vui !”

“Mới vừa cảm nhận được hơi thở người sống !”

Nữ tử hồng y vừa nói, thiếu niên kia hốt hoảng dừng lại tay đánh đàn : “Không xong, có phải là mẫu thân ta đuổi tới !”

Thiếu nữ được gọi là Lục Liễu cười dịu dàng nói: “Đây là địa phương bí mật của chúng ta, bất kể là ai cũng có tới sao? Hồng Dục tỷ tỷ, ngại ngần thận quá mức rồi, nhìn xem, thế nhưng hù dọa đến Lâm công tử !”

Tiếp theo, mọi người cười trêu nói: “Lâm công tử không cần về, trường trường cửu cửu ở đây với chúng ta chẳng phải sung sướng cả đời ?”

Thiếu niên kia sắc mặt đỏ lên: “Nhà ta còn có mẹ già ấu muội, ta từng đọc sách thánh hiền, há có thể, há có thể không để ý nhân luân lễ nghĩa bỏ mặc họ không để ý ?”

Một nữ tử bạch y sắc mặt lạnh lùng nghe xong, cười lạnh nói: “Hong Dục đã là người của người người bỏ rơi nàng chính là hoàn thành nhân luân lễ nghĩa sao?”

“Ta..... Ta.....” Thiếu niên càng thêm lúng túng, sắc mặt đỏ gấc, trên trán toát ra mồ hôi hột.

Hồng Dục cười cất tiếng hoàn hoàn không khí: “Được rồi ! Bọn tỷ muội bớt tranh cãi một tí đi! Lâm công tử không phải hạng người như vậy, nếu hấn ngay cả mẹ già ấu muội không để ý, ta theo của hấn còn có ý nghĩa gì?”

Chúng nữ nghe vậy, ríu rít phụ họa, tiếp đó lại nói đến sự kiện Quý đế ra đời, họ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ Quý đế giao phó, thì mọi chuyện đều tốt đẹp.....!

Lâm Lang núp ở phía sau rừng cây nghe được rõ ràng, thì ra thiếu niên đánh đàn kia chính là Lâm Chính Dương, một bộ đáng tuấn tú hiền hậu, chả trách bị chúng nữ yêu coi trọng rồi mang đi !

Không tệ, ngồi vây quanh Lâm Chính Dương là 24 mỹ nhân hay phải gọi là chút hoa yêu tinh, nữ tử gọi là Hồng Dục nguyên thân chính là một bụi hoa thược dược, Lục Liễu là liễu thụ tinh, còn nữ tử bạch y là một đóa hoa Bách Hợp !

Lâm Lang nghe các nàng thảo luận về Quý đế, rốt cuộc rút ra kết luận, thì ra là những cái chết ở An Định phường đều bị họ làm hại, hút hết nguyên khí mà chết, về phần Lâm Chính Dương, vừa vận được Hồng Dục coi trọng, mới có thể giữ tính mạng, mà kẻ sai sử sau lưng chính là Quý Đế!

Lâm Lang phỏng đoán Quý đế chính là tên nam tử bạch y !

Lâm Lang đang suy tư tìm cách đem Lâm Chính Dương mang về, bỗng nhiên một cánh tay hữu lực xuyên qua hông của nàng ôm nàng kéo gần khoảng cách, thân thể nàng run lên thiếu chút nữa đã kinh hô thành tiếng, miệng đã nhanh chóng bị một bàn tay to bưng kín!

“Lang Nhi, đừng kêu, là ta!”

Sau lưng hơi thở quen thuộc mà ấm áp truyền đến, bỗng nhiên mắt Lâm Lang hơi cay, cảm xúc tuôn trào bị nghẹn trong lòng nhiều ngày qua rất cũng muốn hỏi người nọ sau lưng, cổ họng như bị ngăn chặn một nửa, một chữ cũng không thốt ra được!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Rõ ràng là tiết trời đã bước sang cuối thu, nhưng quang cảnh ban đêm ở đây lại giống như giữa mùa hạ mát mẻ, trăng sáng dần nhô cao, sao giăng đầy trời, bên bờ những hàng cây dương liễu uyển chuyển đong đưa, trên mặt nước xa xa trong thuyền hoa truyền đến giai điệu vũ mị, giọng nữ du dương khẽ cất tiếng hát, oanh thanh yển ngữ [1] nào nhiệt, âm thanh cười nói chơi đùa trong trời đêm truyền đi rất xa, màu trắng của cầu Ngâm Nguyệt dưới bóng đêm càng nổi bật sự tinh khiết tựa như một loại bạch ngọc bóng loáng đã được trải qua chạm khắc tinh mỹ tạo thành, vô số ngọn đèn rực rỡ phản chiếu lên mặt sông hòa cùng nhịp sóng vô lẫn tẩn, sáng chói như minh châu !

[1] nói chung chỉ tiếng nói của người con gái

Lâm Lang nghe được giọng nói quen thuộc của Quân Thương, thân thể vận sức chờ phát động bỗng nhiên thả lỏng, mềm mại tựa vào lồng ngực của ấm áp Quân Thương, liên tiếp trải qua ba ngày sự căng thẳng lo âu trong đáy lòng nàng lập tức nhẹ nhõm thoải mái chưa từng có, một loại hạnh phúc khó nói lên lời mang theo chút chua xót cảm kích ập vào lòng, đôi mắt sáng trong như mặt hồ phẳng lặng nhu hòa, hai giọt lệ trong suốt khó nén được từ trong vành mắt chậm rãi lăn xuống, rơi vào mu bàn tay Quân thương đang che miệng nàng.

Bàn tay Quân Thương như cảm nhận chất lỏng ấm nóng, bỗng nhiên cả kinh, lập tức buông lỏng tay che miệng Lâm Lang, nhìn nhìn giọt lệ trên tay,

trong mắt thoáng qua tia thâm trầm, nói: "Lang Nhi ?"

Lâm Lang quay đầu, nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Quân Thương giơ tay lên đem nước mắt vương trên mi nàng nhẹ nhàng lau đi, đưa tay nâng mặt Lâm Lang hỏi : "Nàng không cảm giác thân thể có khác biệt chứ ?" Theo lý mà nói, cổ thân xác này của Lâm Lang một chút cảm giác đều không thể có, cũng sẽ không rơi lệ, nhưng ở trong ảo cảnh của yêu quái tạo ra, Lâm Lang thật sự rơi nước mắt !

Mặc kệ thế nào, đây là một hiện tượng tốt !

Quân Thương nhìn chăm chú Lâm Lang, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, hiện tại dung mạo Lâm Lang cũng có biến hóa không nhỏ: lông mày Lâm Lang trời sanh chân mày lá liễu, chỉ là đoạn cuối có chút sát vào nhau, lúc này đoạn cuối lông mày lại mượt mà như vậy, như nước chảy mây trôi, vừa tựa như là thoải mái tùy ý, nhẹ nhàng buộc vòng quanh một đôi mắt phượng long lanh luôn không hề gợn sóng, dung nhan thanh nhã xuất trần lộ ra một cỗ khí chất trong trẻo lạnh lùng không cầu nệ thế tục, chớp mắt xinh xắn tinh xảo lúc này khẽ giương cao, vẫn như cũ không mất đi vẻ đáng yêu, chỉ là tôn lên cả người nàng càng thêm quý khí bức người, đôi môi anh đào hồng nhuận phơn phớt giống như vẽ rồng điểm mắt. . . . .

Ngũ quan Lâm Lang lấy mắt thường không nhìn rõ chậm rãi khôi phục dung nhan kiêu trước y hệt như Thái Thanh công chúa, Quân Thương bị vây trong trạng thái khiếp sợ, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cỗ kích động, tiếng cười vui sướng trầm thấp từ trong cổ họng bật ra: "Lang Nhi, dung mạo của nàng. . . . ."

Người đời có lẽ không biết, phàm là huyền ảo của yêu tinh trưởng thành, đều mô phỏng theo dáng vẻ nhân loại trong suy nghĩ của bọn hắn, cho nên, từng bộ dạng yêu tinh, ở nhân gian nhất định sẽ có người tương tự bọn họ, nhưng bọn hắn xuất thân là Thần tộc, lại từ nhỏ đều có diện mạo của riêng mình. Mặc dù, hắn không quan tâm dung nhan Lâm Lang là dáng vẻ thế nào, chỉ cần nàng vẫn là Lang Nhi của hắn, dù nàng là một tảng đá, một thân cây, một giọt nước, một khối băng, hắn vẫn thủy chung yêu nàng, nhưng hắn bản tâm luôn hi vọng Lang Nhi có diện mạo kiêu trước của mình, vậy mà, ở nơi trong huyền cảnh, Lang Nhi lại thật khôi phục dung nhan ban đầu, vậy có phải chứng minh rằng. . . . .

Lâm Lang kinh ngạc nhìn giọt lệ còn sót lại trên tay Quân Thương, cũng khiếp sợ trợn to hai mắt, nhẹ nhàng nâng tay xoa khóe mắt của mình, nghi ngờ cau mày: "Ta đây là. . . . ."

Lời Lâm Lang còn chưa dứt, đã bị Quân Thương từ phía sau mạnh mẽ ôm lấy, một tay bịt miệng nàng.

Lâm Lang cả kinh, nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy trên bầu trời mây đen cuộn cuộn kéo đến, ánh sáng trong nháy mắt bị che mờ, thuyền hoa trên sông Ngọc Đái cũng không thấy nữa, bên bờ bọn nữ yêu thần sắc đang hoang mang sợ hãi đem Lâm Chính Dương giấu phía sau một lùm hoa !

24 chúng nữ yêu mới vừa đem Lâm Chính Dương giấu kỹ, mây đen lướt qua, một nữ tử toàn thân vận hắc y từ trên trời giáng xuống, hắc sa xẹt qua mặt sông ngọc đái, bay nhanh vờn vàng hạ xuống trên bờ !

24 chúng nữ yêu rồi rít hươu về phía nữ tử áo đen hành lễ: "Cung nghênh Từ cô nương !"

Người được gọi là Từ cô nương một thân y phục hắc sa, trên mặt cũng che hắc sa, dưới cổ lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, dưới màu đen làm nổi bật vẻ diêm dúa lẳng lơ đầy mỹ cảm, nàng khẽ nâng bàn tay ngọc lên, hướng về phía 24 chúng nữ yêu lạnh nhạt nói: "Đứng dậy đi !"

Âm thanh Từ cô nương vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lâm Lang chấn động, theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Quân Thương, liền chạm vào ánh mắt nặng nề của Quân Thương, hướng về phía nàng khẽ gật đầu —— Từ cô nương thật sự là A Từ !

Lâm Lang kìm nén tâm trạng khiếp sợ, quay đầu lại tiếp tục xem họ rốt cuộc muốn làm gì!

Chỉ thấy Hồng Dược từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, tiến lên cung kính trình cho A Từ nói: "Từ cô cô, đây là nguyên khí ba mươi sáu người, xin cầm lấy!"

A Từ nhận lấy, cúi đầu nhìn qua bình sứ nhỏ, nét mặt ẩn dưới lớp khăn che mặt mặc dù không nhìn ra tâm tình của nàng, lại nghe được nàng cười lạnh một tiếng, hỏi "Đây là ba mươi sáu nguyên khí người mà Quỷ Đế chỉ định ?"

A Từ lời vừa nói ra, trên mặt 24 chúng nữ yêu cũng hiện ra thần sắc bối rối không giống nhau, còn Hồng Dược cố nén kinh hoảng tiến lên phía trước bẩm báo : "Trong này là ba mươi sáu nguyên khí người mà Quỷ Đế chỉ định !"

A Từ nghe xong, quét mắt nhìn chúng nữ yêu một lần, sau đó ánh mắt ngừng ở trên người Hồng Dược, trong mắt lộ khí xuyên thấu qua khăn che mặt làm cho người ta không rét mà run: "Quy Đế phải cần đủ ba mươi sáu nguyên khí người, mà một kẻ trong số đó chính sẽ đạt được danh vị tân Trạng Nguyên năm năm sau, cũng là yếu tố then chốt để tu luyện, nếu thiếu hắn, Quỷ Đế tâu hóa nhập ma, thì các ngươi cũng không sống tốt được đâu !"

"Hồng Dược tỷ tỷ. . . . . " Mấy tên nữ yêu tựa như rơi vào tâm trí rối loạn.

Thân thể Hồng Dược cũng không nhịn được khẽ run lên, lại lập tức mở miệng cắt đứt âm thanh bàng hoàng của mấy vị tỷ muội sau lưng, kiên định nói: "Xin Từ cô cô minh xét, trong này đích xác là ba mươi sáu nguyên khí người mà Quỷ Đế chỉ định !"

A Từ hừ lạnh một tiếng, trong tay sợi tơ gấm màu đen bỗng nhiên kéo căng, như lợi kiếm xuất ra khỏi vỏ nhanh như gió thẳng tắp bắn về vị trí Lâm Chính Dương ẩn thân sau bụi cây, Hồng Dược thấy vậy, sắc mặt đại biến, thân hình vừa chuyển, giơ tay lên xoay chuyển một vòng, đem sợi tơ gấm màu đen trong tay A Từ quán lấy cánh tay mình bắn ra: "Từ cô nương, người muốn làm gì?"

A Từ hừ lạnh: "Chỉ là một bụi hoa thụ, người khản trương làm gì?"

"Bản thân bọn ta chính là hoa thụ, không thể nhìn hành động người tổn thương hoa thụ!"

A Từ nghe vậy, liền ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha. . . . . Các người thật sự coi chính mình là yêu sao ? Chỉ là một tàn hồn, cũng dám tự xưng là yêu ?"

A Từ chân lướt như bay, vung sợi tơ gấm màu đen về phía Hồng Dực , bỗng nhiên lui về phía sau xa ba trượng: "Là các người không biết điều, đừng trách bản tiểu thư hạ thủ vô tình!"

Nhìn A Từ nổi lên sát tâm với đám người Hồng Dực, ánh mắt Quân Thương chợt lóe, liền muốn đứng dậy, lại bị Lâm Lang nắm tay giữ lại: "Đội đã .....! Nếu Lâm Chính Dương không để ý chết sống của đám người Hồng Dực, chúng ta xuất hiện cũng không muộn!"

Mâu quang Quân Thương thoáng qua tia cung chiều, cười cười, lại đem Lâm Lang ôm vào trong lòng !

Tâm tư Lâm Lang, hẳn sao lại không hiểu? Cũng chỉ là muốn nhìn Lâm Chính Dương có đáng giá để Hồng Dực bảo vệ !

Lâm Chính Dương ẩn nấp phía sau bụi cây một chút động tĩnh không nghe thấy, ngược lại Hồng Dực ôm cánh tay bị thương, hô: "Bọn tỷ muội! Bày trận!"

Thân hình 24 chúng nữ yêu nhanh nhẹn chuyển đổi, đồ lục lam chàm tím, vô số hào quang chiếu sáng bầu trời quện vào nhau hướng A Từ tập kích , A Từ vẫn như cũ khí định thần nhàn, cho đến khi ánh sáng màu sắc rực rỡ đánh thẳng đến trước mặt, nằng mồi vung ống tay áo, sợi tơ gấm màu đen bắn ra, đem vô số hào quang chạm phải chia năm xẻ bảy!

Cùng lúc đó, 24 chúng nữ yêu rồi rít bị đánh bật bay ra ngoài, che ngực không còn sức gượng dậy !

A Từ thấy vậy, quang sáng màu đen chợt lóe liền muốn hạ sát chiêu, nhưng người thiếu niên ẩn nấp phía sau hoa thụ vẫn như cũ im hơi lặng tiếng, Lâm Lang cũng nhìn không được nữa, ở thời điểm chỉ mảnh treo chuông thân hình vượt qua đem quang sáng màu đen A Từ hóa giải ở giữa lòng bàn tay mình : "A Từ! Dừng tay!"

A Từ cũng không có nghĩ đến Lâm Lang lại đột nhiên xuất hiện, đợi thấy rõ ràng dung mạo Lâm Lang, bất giác sửng sốt: " Thái Thanh công chúa? "

Lâm Lang đứng ở giữa không trung, một thân y sam xanh biếc ở mây đen cuộn cuộn trên bầu trời tùy ý phấp phới tung bay, da thịt như xuân mai trần tuyết [2], thanh ngạo như thu cúc phi sương [3], đứng yên trong đám mây mù lượn lờ từng sinh không cốc [4], dung mạo xinh đẹp tuyệt luân như hà ánh trùng đường [5], khí chất trong trẻo lạnh lùng tựa như nguyệt xạ hàn giang [6] .

[2] Trắng như hoa mai tuyết phù

[3] bông huệ sương pha

[4] cõi thông mọc trong vô cốc

[5] mây rắng soi dưới trùng ba

[6] trăng rọi trên sông Ngân hà

Tác giả lấy 1 số câu trong bài thơ cảnh ảo tiên cô phú (Bài phú của tiên cô nơi cảnh ảo) của Tào Tuyết Cẩn để miêu tả nhan sắc , thần thái ,khí chất nữ 9 ,bài thơ này được tác giả viết trong truyện Hồng lâu mộng

Không chỉ A Từ sửng sốt, còn lại 24 chúng nữ yêu cùng núp kẻ ẩn nấp phía sau hoa thụ Lâm Chính Dương tròn to hai mắt, thẳng tắp nhìn chăm chú vào nữ tử lục y diễm tĩnh cao quý giữa không trung không dám thở mạnh một tiếng —— chỉ sợ bỏ qua một động tác thần thái xinh đẹp của nữ tử .

Quân Thương thấy mọi người vây trong thần thái khiếp sợ cùng si mê, có chút không vui, một đạo ánh sáng thoáng qua, hẳn đã đứng ở bên cạnh Lâm Lang, cùng với nàng kẻ vai sát cánh, thân hình hắc y cường tráng, tản mát ra khí phách cường đại, thân hình vĩ ngạn rần rờ tôn lên đường cong quyến rũ của nữ tử, trở thành sự chênh lệch rõ ràng, nhưng là, xem ở trong mắt mọi người ,lộ ra một bức tranh hài hòa xứng đôi, một điểm cũng không lộ vẻ đột ngột!

Hắn lạnh lùng mở miệng: "A Từ ! Trở về!"

A Từ hừ lạnh: "Ta là tiên tử bên cạnh Quý Đế, tại sao phải nghe lời huynh ? Huynh kêu ta trở về thì ta phải trở về sao?"

Quân Thương thật chặt nhú mày, lạnh lùng nói: "Người trợ trụ vì ngược, tổn thương người phạm, nếu người không chịu nghe khuyên bảo, hôm nay bốn tọa sẽ không lưu tình, giết người tại đây !"

A Từ nghe được lời nói nhần tâm Quân Thương, ngửa mặt lên trời "Ha ha" cười to, cuối cùng hừ lạnh nói: "Ta đã rơi vào ma đạo, muốn giết ta, huynh cứ tới đi! Hôm nay chúng ta xác định xem ai sẽ chết vào tay ai!"

A Tử vừa dứt lời, sợi tơ gấm màu đen trong tay như lợi kiếm bén nhọn thẳng tắp bắn về phía Quân Thương, quán lên tay chân của hắn, trong mắt Quân Thương hiện lên tức giận, vừa dùng lực, vốn là sợi tơ gấm màu đen cuốn lấy tay hắn chân liền hóa thành mảnh vụn, Quân Thương xuất chiêu hướng A Tử chém tới —— thế nhưng thật sự hạ sát chiêu!

Lâm Lang nhìn A Tử đứng yên bất động, trong lòng biết nàng là ôm quyết tâm muốn chết, lắc mình tiến lên tiếp nhận một quyền ánh sáng của Quân Thương, bị một kích mang năng lượng khổng lồ hung mãnh, nàng thân hình thoát chuyển một cái, ngực truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, một cổ khí huyết ngồn ngọt xông lên cổ họng, thiếu chút nữa ngã xuống, Quân Thương lập tức tiến lên ôm nàng vào trong ngực, sắc mặt xanh mét !

Lâm Lang đề xuống ngực máu dâng lên, ngẩng đầu hướng hắn lấy lòng cười cười: "Chàng đừng tức giận ! Ta về sau nhất định sẽ cẩn thận. . . . . ." Một kích kia mang lực sát thương đủ để muốn lấy mạng nhỏ A Tử, mà A Tử đối với Quân Thương có ý nghĩa không nhỏ, cho nên, nàng không thể nhìn A Tử chết!

Sắc mặt Quân thương càng thêm âm trầm, bàn tay nắm bên hông Lâm Lang đã siết lại thật chặt, A Tử đã rơi vào ma đạo, nể tình thường ngày tình ý lên, hai ba ngày qua hắn đã hết sức khuyên bảo, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng A Tử cố chấp không quay đầu, thậm chí tệ hại hơn còn hút lấy nguyên khí người phạm để tu luyện, cho nên, mới vừa rồi hắn không do dự hạ sát chiêu với A Tử , một quyền ánh sáng hạ xuống, đủ để cho A Tử hồn phi phách tán, nhưng hắn không ngờ Lâm Lang lại chạy lên đỡ cho A Tử, Lâm Lang vốn là Thái Thanh công chúa, tất nhiên vô sự, nhưng mà bây giờ, thân thể của nàng sao có thể chịu nổi một chiêu này ?

Lâm Lang cảm nhận được Quân Thương nồng đậm lo lắng, khẽ cười cười, mặc cho Quân Thương tăng lực ôm chặt mình, sinh ra tình ý tuôn hướng Tử Chi Bách Hải —— mỹ nhân như ngọc, có thể để cho bách luyện thép có thể hóa thành ngón tay mềm, người nào lại biết, bách luyện thép cũng có thể khiến mỹ nhân như ngọc tâm mềm mại thành một vùng nước đầy?

A Tử nhìn hai người ăn ý xung quanh tràn ngập nhu tình mật ý, cả người hết sức bi thương, ánh mắt lạnh lùng dưới khăn che mặt đã tràn lan quyết tuyệt cùng hận ý ——

"A Tử, trở về đi ! Chúng ta cũng hi vọng ngươi trở lại!" Cách cái khăn che mặt, Lâm Lang vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt phẫn hận của A Tử , đó là vì yêu không phải hận, yêu quá sâu đậm, cho nên mới vừa rồi Quân Thương tung một kích kia nàng ta không có né tránh, nàng là tình nguyện chết trên tay hắn !

Nhưng là, tâm nàng cũng có mặt ích kỷ , nàng sao cho phép A Tử chết ở trên tay Quân Thương, sau đó về lâu dài qua năm tháng Quân Thương càng không thể nào quên nàng ? Nàng không muốn bất kỳ nữ nhân nào chiếm cứ lòng của Quân Thương, huống chi, người sống làm sao có thể tranh được qua một người chết? Cho nên, nàng tình nguyện mạo hiểm bị thương thay A Tử đỡ một quyền kia !

"Trở về ? Trở về nhìn các ngươi ân ái sao?" âm thanh A Tử dữ tợn vô hình trung bao hàm vô số chua chát khổ sở, cười khổ hai tiếng, run rẩy nói: "Quân ca ca, ta đợi huynh hơn một nghìn năm, huynh tại sao không chịu liếc nhìn ta một cái? Huynh nói Thần tộc không thể cưới Yêu Tộc làm thê tử, nhưng bản thân nàng ta cũng là từ yêu thai sinh ra, bất quá nàng ta may mắn có một người phụ thân tốt, ta cũng vậy có thể cố gắng tu luyện, thoát khỏi Yêu Tộc, nhưng huynh chính là không chịu quay đầu lại xem ta, ta không hiểu , chẳng lẽ nàng tốt đến mức trong mắt huynh không thể chứa ai khác ? Chẳng lẽ huynh cứ một mực yêu nàng? Thậm chí vì nàng đều cam chịu rơi vào yêu đạo, chịu được đại kiếp nạn 5000 năm một lần! Kết cục sẽ là tan thành mây khói !"

"Nếu hiện tại huynh chấp nhận, huynh chịu tiếp nhận ta, cho dù là để cho ta lãng lẽ không danh phận đi theo huynh đều được cả , ta lập tức thoát ly ma đạo, trở về với huynh!"

"Ta có thể không cùng nàng tranh giành, ta chỉ là muốn huynh đừng mất đến ta mà thôi. . . . . ."

Âm thanh A Tử khàn khàn bi thương, Quân Thương nghe chất vấn của nàng, thân thể hơi cứng ngắt, lập tức quay sang nhìn Lâm Lang, đợi quan sát trên mặt Lâm Lang không có dấu hiệu tức giận, hắn mới lạnh lùng cất tiếng: "A Tử, bốn tọa sớm đã nói với ngươi, bốn tọa đối với ngươi vô tình! Về sau, ngươi nhất định sẽ gặp phải người thật lòng với ngươi !"

"Người trong lòng ta chính là huynh !" A Tử không đợi hắn nói xong, liền rống to, "Nếu như huynh không thích ta, ta sao có thể gặp được người thật tình ?"

Lâm Lang nhìn A Tử điên cuồng mất kiểm soát, đột nhiên cảm thấy có chút bi ai , nàng nói: "A Tử, ngươi luôn miệng nói yêu Quân Thương, ngươi biết cái gì là yêu sao ?"

A Tử không nghĩ tới Lâm Lang lại đột nhiên mở miệng, bỗng nhiên sững sờ, nghi ngờ nhìn về phía nàng: "Ta yêu Quân ca ca, cùng Quân ca ca ở chung một chỗ so với ở bên cạnh các thần khác tiền với nhau cảm giác không giống nhau, thần tiên trong tam giới hoặc là cao cao tại thượng, hoặc là sống mơ mơ màng màng, hoặc là tự cho là đúng, chỉ biết là tầm hoan mua vui, nhưng Quân ca ca không giống bọn họ, hơn nữa Quân ca ca si tình, yêu một người sẽ toàn tâm toàn lực mang đến hạnh phúc cho nữ tử đó, cõi đời này không có nam tử nào có thể so sánh với hắn. . . . . ."

Con người như hắc diệu thạch của Lâm Lang chợt lóe sáng nhu hòa nhìn về phía Quân Thương: "Yêu là lưỡng tình tương duyệt, nhưng tình đầu tiên chính là một chữ khó giải, yêu hận đều là tình, máu chó là ở chữ “ Duyệt ” , chữ “ Duyệt ” chứa bộ tâm bên trong, hàm ý sâu sắc trong đó là vĩnh hằng, mỗi người đều có cảm thụ không giống nhau, [hơn nữa riêng ngươi cảm thấy “duyet” cũng không được, hai chữ tương duyệt mới là một thể] [7] , đầu tiên muốn thay suy nghĩ của đối phương, chỉ là chính ngươi lại hành động ngược lại, mang đến vô số quấy nhiễu cưỡng ép đối phương ở cạnh ngươi, đây là yêu sao ?"

[7] đoạn này nói về cụm “tương duyệt” trong “lưỡng tình tương duyệt”, ý chỉ yêu không phải chỉ có một người vui, mà phải cả hai cùng thấy vui

"Người nói ta mang đến khổn nhiều (rắc rối; khó chịu) cho Quân ca ca?" A Từ tức giận chất vấn, "Nếu như không có người, Quân ca ca nhất định sẽ yêu ta!"

Âm thanh Quân Thương trầm trầm truyền đến: "Nếu không có Lang Nhi, ta cũng sẽ không thích người ! Thời điểm ban đầu người đi theo ta, còn nhớ rõ hình dáng ta ra sao không?"

A Từ sững sờ, dường như rơi vào trầm tư, vừa suy tư vừa nói: "Lúc ban đầu. . . . . Lạnh lùng. . . . . hờ hững. . . . . Tuyệt tình. . . . . Khát máu. . . . . Cao cao tại thượng. . . . . Trong mỗi ngày đều sống trong túy sinh mộng tử [8], đối với chuyện gì cũng thờ ơ!"

[8] (Nghĩa đen) Sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao /// (Nghĩa bóng) Nói một kẻ sống không có lí tưởng gì, sống bụi chết bờ.

Lúc ban đầu nhìn thấy Quân Thương, nàng vẫn còn là một tiểu hồ ly, thời điểm đó Quân ca ca so với hiện tại một bộ dạng cao lớn tuấn lãng, pháp lực cao cường, nhưng lại không giống hiện tại luôn thích cau mày, khi đó vẻ mặt hắn mỗi ngày đều là lạnh nhạt hờ hững, mỗi ngày ở trong cung thiết yến mời khách, không ngừng chìm đắm trong tiếng nhạc của nhạc cụ bộ khí, ti trúc (đàn sáo), mỹ nhân vây chung quanh, tâm hoan mua vui. . . . .

Tựa như dáng vẻ của các thần khác tiên ?

A Từ bỗng nhiên hồi tưởng lại ấn tượng Quân Thương trong mấy năm kia, chỉ cảm thấy cả người run lên, trong mắt lộ ra nghi hoặc cùng khó hiểu: "Tại sao?" Nàng đã quên mất Quân ca ca đã từng trải qua những chuyện hoang đường thế nào, ở trong ấn tượng của nàng Quân ca ca là lạnh lùng khí phách, nam tử tuấn lãng cường đại, khiến nữ nhân mặt đỏ tim đập, không tự chủ được trầm luân trong đó. . . . .

Nàng nói các thần khác tiên cao cao tại thượng, sống trong túy sinh mộng tử , tự cho là đúng, chỉ biết là tâm hoan mua vui, nhưng. . . . . Trước kia ,Quân ca ca đúng là bộ dáng như vậy hay sao? Hơn ngàn năm, nàng đã quên mất dáng vẻ phóng túng của hắn, chỉ cảm thấy hắn cùng với các thần khác tiên là bất đồng , nhân gian có một từ, đúng rồi, gọi cái xác không hồn, các thần khác tiên chính là cái xác không hồn, chỉ có Quân ca ca là một người sống sờ sờ. . . . .

"Đúng vậy!" Giọng nói Quân Thương lạnh nhạt trong âm điệu ẩn chứa vui mừng cảm kích, cũng là lời ít mà ý nhiều nói, "Ta có thể thay đổi sinh tồn , biến thành như hôm nay, đều là bởi vì Lang Nhi ! Cho nên, ta không thể nào yêu người!" Năm đó Lang Nhi phấn đấu quên mình yêu hắn cảm động, cũng làm cho hắn tìm được tình yêu vĩnh hằng !

Sống làm Thần tộc, có khả năng kéo dài sinh mạng, theo năng lực tu luyện lên cao còn có thể trường sinh bất lão, thế nhưng kéo dài sinh mạng có chỗ lợi gì? Trước khi biết Lang Nhi , hắn bình thân mơ hồ sống qua ngày, chìm đắm trong cái gọi là tôn vinh (tôn quý và tự hào), mỗi ngày trải qua túy sinh mộng tử , nhưng tuyệt không cảm thấy khoái hoạt, cho đến khi gặp nàng. . . . .

Lâm Lang có lẽ đã quên, bọn họ lúc đầu gặp nhau cũng không phải ở yến hội trên thiên đình , mà là gặp nhau ở Minh giới, khi hắn đang cơ đại điển , nàng đi theo nàng phụ vương đại đế Huyền Vũ chúc mừng hắn , khi đó, nàng mới vừa vặn 230 tuổi, theo Thần tộc 300 tuổi trưởng thành đến xem, vẫn còn là tiểu hài tử, một đôi búi tóc đáng yêu, vẻ mặt ngây thơ đã bước đầu hiện hiện ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành ngày sau.

Ngày ấy, tiểu cô nương không có cùng người khác một dạng say mê trong đại điển thưởng thức ca múa, mà là trốn sang một bên nhìn một quyền sở mệnh nhân gian (***) , hắn nhìn thấy lạnh lùng nói: "Người phạm như con kiến hôi, sinh mạng thoáng một cái rồi biến mất, có cái gì tốt để nhìn?"

(***) quyền sách nói về thời gian sinh ra và chết đi của con người

Khi đó nàng nói: " Tuổi thọ phạm nhân so với thần tộc chúng ta quả thật rất ngắn ngủi, nhưng mà, chúng ta mỗi ngày đều trôi qua không sai biệt lắm, vạn năm còn không phải cùng một ngày đều là một bộ dáng hoang đường như nhau sao ? Còn phạm nhân mỗi thời mỗi khắc trôi qua đều khác biệt, một ngày của họ hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp còn hơn trăm ngày của thần tiên chúng ta !"

Mọi người đều biết, một ngày trên thiên đình, tương ứng với một năm của nhân gian, một ngày nhân gian chống đỡ hơn 300 ngày trên Tiên giới, một năm đi qua chính là hơn chín vạn ngày, cho nên, sinh mạng phạm nhân so sánh với Thần Tiên cũng không ngắn ngủi, sinh mạng bởi vì không biết trước kết cục, bởi vì có hi vọng, có ước mơ, có thứ đáng quý để theo đuổi mà cuộc đời trở nên hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nguyệt Châu xuất thế

(Lâm Lang dẫn phục hồi trí nhớ)

Editor : Pé_năm_xì_tai

Lâm Lang nghe đoạn đối thoại giữa Quân Thương và A Từ, trong lòng chợt trào lên tình cảm bí ẩn quen thuộc. Ước mong ban đầu của mọi người đều muốn biến thành Tiên, đơn giản là không hề lo ngại, muốn nắm trong tay sinh mạng của mình , trở thành Chúa Tể vận mạng mình, nhưng đến khi đã đạt được như ý nguyện thành Thần Tiên, có lẽ mới chân chính phát giác, những thứ kì bí mà bản thân chưa biết, hắc ám cùng quang minh đan vào sinh mệnh

là tốt đẹp dường nào !

Nếu ngay cả chết cũng không thể , chỉ sợ cũng không phải chuyện tốt !

A Từ yêu , nhưng thật ra ở sâu trong đáy lòng mơ hồ cảm thấy trong thế giới Thần Tiên quá mức lạnh đậm trống trải kìm nén sự theo đuổi đối với sinh mệnh mà mình đang sống!

Lâm Lang muốn khuyên A Từ, thế nhưng muốn mở miệng lại cảm thấy ngôn ngữ là như thế yếu ớt, Quân Thương cùng với các Thần Tiên khác bất đồng ở trong mắt A Từ tựa như cây cỏ cứu mạng tìm thấy ánh sáng, làm nàng bất chấp tất cả muốn bắt lấy để côi lòng bản thân bớt tỉnh mịch , nếu nàng không chịu tình ngộ, cố chấp không buông tha ,thì dù là người nào giải thích nàng cũng không hiểu tình yêu chân chính là gì ?

Nàng thờ dài một tiếng, cũng không nói gì !

Trong lúc nhất thời, ba người đứng yên không tiếng động. Bỗng nhiên, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời chợt xẹt qua một đạo tia chớp, trong mây đen hiển hiện ra bóng dáng phóng đại kèm theo mặt nạ đầu lâu , âm thanh như lời đinh mang theo một cỗ hơi thở tà khí truyền đến: "Từ cô, hiện tại không động thủ, thì đợi đến bao giờ !"

A Từ nghe thấy âm thanh, toàn thân chấn động, tâm tình tràn ngập các loại phức tạp quán quanh nhanh chóng tiêu biến, cách cái khăn che mặt, lộ ra nụ cười dữ tợn, hai cánh tay từ từ nâng lên, quanh thân gió lốc màu đen tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, nàng đứng ở trong mây đen, ống tay áo màu đen bị gió thổi hất tung bay cao, cả người tàn mát ra sát khí dày đặc !

Lâm Lang hô: "A Từ. . . . ."

Người kia mặc dù chỉ lộ ra mặt nạ đầu lâu, nhưng Lâm Lang nhìn một cái liền nhận ra đây chính là tên kia nam tử bạch y ngày đó ở trên đường gặp phải, trong lòng Lâm Lang bỗng nhiên chấn động: chẳng lẽ hẳn chính là kẻ trong miệng mà Triệu Tể cùng những chứng nữ yêu kia xưng tụng Quý Đế ?

Người này rốt cuộc có mưu đồ gì ?

"Ha ha ha ha. . . . . " tiếng cười U Minh Quý đế dữ tợn từ bốn phương tám hướng truyền đến, kèm theo tia chớp chói tai, bốn phía xuất hiện vô số ảo ảnh vận bạch y , bỗng nhiên ảo ảnh hợp nhất, từ giữa không trung rơi xuống, phong thái ưu nhã vô hình trung mang theo áp bách làm cho người ta không rét mà run , "Quân Thương, hôm nay ta sẽ làm các ngươi hồn phi phách tán !"

Ngay sau đó nam tử bạch y xuất hiện trong nháy mắt, gió lốc quanh thân A Từ bỗng nhiên quét ngang, Quân Thương ôm Lâm Lang song song tránh ra, bay vút lên cao lật người một vòng, buộc vòng sáng bạch sắc quét qua quanh thân, gió lốc đen ngòm lập tức bị bức lui, tập kích về phía A Từ, A Từ khó khăn đỡ chiêu liền bị đánh bay ra ngoài, đụng vào trên một thân cây, cái khăn che mặt rớt xuống, nàng phun ra một búng máu, mềm oặt ngã xuống trên mặt đất.

A Từ chật vật cười khổ, rốt cuộc không thể đứng dậy nổi.

Quân Thương cuồng ngạo lạnh nhạt nói: "Vậy phải xem ngươi có đủ bản lĩnh hay không !"

Nam tử bạch y công kích liên tiếp tới, bầu trời chìm sâu trong đêm đen bị Quân Thương cùng nam tử bạch y giao chiến mãnh liệt va chạm ra các loại màu sắc rực rỡ làm quang cảnh sáng rỡ như ban ngày. Quân Thương đem Lâm Lang ôm vào trong ngực, khăn trương ôm chặt, rồi lại cẩn thận từng li từng tí như đang che chở một giọt sương mềm mại, dịu dàng chu đáo, nhiệt độ thân thể hắn xuyên thấu qua lớp vải mỏng manh trên người Lâm Lang có tác dụng xoa dịu trái tim phập phồng căng thẳng của nàng, khiến nàng ở giữa trận đấu kịch liệt đầy rẫy nguy hiểm lập tức trở nên bình tĩnh yên tâm !

Lúc này, Quân Thương cũng không thấy rơi vào thế hạ phong, thậm chí nam tử bạch y kia đã mơ hồ có xu thế không địch lại, nhưng bất chợt, nam tử bạch y rống to một tiếng, vô số ảo ảnh nhanh chóng xoay tròn, hơi ngừng lại thì đã từ một người chia làm bảy người.

Trong mắt Lâm Lang thoáng qua tia nặng nề, nhìn Quân Thương thấp giọng nói: "Chốc lát nữa, ta ứng phó hắn, chàng đi trước !" Phân Hồn Thuật thành bảy người nghĩa là thực lực hẳn tăng lên gấp bảy lần, vừa rồi mặc dù Quân Thương không rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng chỉ có thể cùng hắn đánh ngang tay, lúc này đối phương lập tức tăng cường thực lực gấp bảy lần, Quân Thương tuyệt đối không thể địch lại !

Mâu quang Quân Thương sáng quắc như chim ưng nhìn chăm chăm đối diện U Minh Quý đế, cũng là trầm giọng không vui nói với Lâm Lang : "Nàng vẫn luôn như vậy khinh thường năng lực của ta ?" Hắn sẽ không bao giờ bỏ lại nàng, để cho nàng một mình đối mặt khốn cảnh !

Vì thế, hắn đã chuẩn bị đủ lâu !

Lâm Lang nghe hắn nói thế, trái tim dâng lên cảm giác xấu, nàng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía Quân Thương: "Chàng. . . . . " Nàng không biết vì sao , khi nghe được hắn nói thế, nhìn đến chỗ sâu trong mắt sắc bén hàm chứa nhu tình, trong lòng lo lắng càng thêm mãnh liệt hơn.

"Chàng. . . . ."

Lâm Lang vừa mới mở miệng, đã bị Quân Thương cắt đứt, âm thanh Quân Thương không cho cự tuyệt: "Đứng ở phía sau ta !"

Quân Thương nói xong câu đó, thân hình nhảy một cái, trong nháy mắt ở quanh thân Lâm Lang thi triển ra một tầng ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, Lâm Lang muốn đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được , chỉ có thể ở trong màn hào quang, chăm chú nhìn bên ngoài Quân Thương cùng U Minh Quý đế gât gao kịch chiến !

Quanh thân Quân Thương chậm rãi hiện lên một quang sáng y hệt hỏa diễm, quang sáng ngày càng mở rộng , bảy phân thân của U Minh Quỷ để đã không thể địch lại.

Lâm Lang nằm ở trong màn hào quang , lệ quang trong mắt đã hội tụ thành sông, tầng tầng y hỏa diễm nhuộm đầy màu huyết sắc như pháo hoa nổ rộ lộng lẫy ——《 Xích Dương Tinh Vũ Thiên 》! Năm chữ ở trong đầu Lâm Lang chợt lóe lên, Quân Thương tu tập lại là thuật pháp Chí Dương 《 Xích Dương Tinh Vũ Thiên 》, Lâm Lang hoảng sợ lắc đầu, 《 Xích Dương Tinh Vũ Thiên 》 cùng 《 Thái Âm Ngọc Hoa Thiên 》 cùng là thuật pháp tam giới chi cao, nhưng người trước mặt có nửa dòng máu yêu ma, căn bản không thích hợp tu luyện thuật pháp của Thần Tiên, tu luyện thuật ấy phần lớn sẽ tổn thương tiên nguyên, với tồn tại sinh mệnh cũng rất lớn, vài ngàn năm thậm chí tuổi thọ đáng lý là trường sinh bất lão nói không chừng sẽ rút ngắn mấy ngàn năm, hơn nữa, phương pháp này dùng một lần, sẽ tiêu hao nguyên khí khổng lồ, tương đương với đánh cuộc tính mệnh, cho nên từ trước đến giờ không được coi trọng !

Quân Thương lại có thể tu luyện pháp thuật cao cường như thế !

Trong mắt Lâm Lang đã tràn đầy kinh sợ, nàng bị vây trong màn hào quang kêu to: chúng ta chỉ cần chạy đi là tốt rồi! Chỉ cần ra khỏi cái huyền cảnh này, ở nhân gian U Minh Quỷ để tuyệt đối không dám xuất ra động tĩnh lớn , làm sao chàng cứ nhất định lấy an nguy tánh mệnh đi đo sức với hần ?

Lâm Lang bị Quân Thương kết thành lồng ánh sáng che chở, không nghe được âm thanh bên ngoài, nhưng bên tai văng vẳng đều là một câu nói của Quân Thương " Đứng ở phía sau ta ". Hần hết lòng bảo vệ khiến nàng cảm động cùng đau xót, nhìn hần liều mạng cùng Quỷ Đế đo sức , mà nàng lại không giúp được gì, lòng của nàng giống như bị nhéo thành một đoàn, đôi mắt bị nước mắt làm nhòe đi cũng không bận tâm lau đi, nàng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bên ngoài màn hào quang là bóng dáng hai người tranh đấu, nhìn tay phải Quân Thương không ngừng biến hóa kết xuất vô số pháp ấn, từng cái giống như đều muốn dùng hết tánh mạng của hần. ....

Quân Thương, dừng ... .từ bỏ. ....

Lâm Lang lệ rơi đầy mặt, nàng không hiểu Quân Thương tại sao phải cùng này U Minh Quỷ để tranh đấu ác liệt, thậm chí ngay cả tánh mạng của mình đều không để ý, nhưng nàng lại mơ hồ cảm thấy, hành động lần này của Quân Thương cũng là vì nàng !

Nhưng nàng mặc kệ là cái gì, nàng đều không cần, nàng chỉ muốn hần bình an mãi mãi ở bên cạnh nàng là tốt rồi. ....

Tâm đầu đốn vô cùng, trước mắt Lâm Lang thoáng hiện qua vô hình ảnh xa xôi lại giống như gần ngay trước mắt——

"Ngươi là vị hôn thê chưa cưới của thái tử Thiên Tộc, sao lại không biết liêm sỉ,thấp hèn như vậy ?"

"Từ nay về sau, ngươi cứ sống ở trong cung Huyền Vũ, cho đến khi xuất giá. ...."

"Tiểu muội, thật không biết ngươi coi trọng Minh hoàng ở điểm nào ? Mặc dù Minh hoàng cũng coi như thân phận tôn quý, nhưng sao có thể cùng thái tử Thiên Tộc so sánh ?"

"Chỉ cần gả cho thái tử Thiên Tộc, tương lai ngươi chính là Thiên Hậu nương nương, thật là trời sanh bại hoại, bần nhão không trát thành tường !"

"Chẳng lẽ các ngươi không biết sao? Mẫu thân nàng ta là yêu. ...."

"Không trách được ! Quyển rũ thái tử điện hạ không nói, còn đi quyến rũ Minh hoàng. .... Tiện nhân!"

"Ha ha ha. ...."

Mép vẩy họa tiết đám mây màu hạnh dừng ở trước mặt thiếu nữ đang nằm trên mặt đất, vô số trách mắng giễu cợt ào ạt mà đến, trong con ngươi thiếu nữ hòa nhã nhu thuận hiện ra kiên quyết cùng quật cường, chợt đứng dậy hướng mọi người vây quanh nàng buông lời nhục mạ giễu cợt phát động công kích, hình như có vô số thiếu nữ y phục lộng lẫy bị đánh bay ra ngoài, nàng xem không rõ thần thái những người đó, nhưng cũng cảm giác được nét mặt bọn họ giật mình cùng không dám tin. ....Thiếu nữ chợt vận khởi tiên quyết, bất chấp tất cả xông qua Tiên vệ sâm nghiêm trong cung điện, đem uy phong của đám vệ sĩ tiên quan đánh cho hoa rơi nước chảy, một đường hướng Minh giới chạy đi —— Lâm Lang có thể cảm nhận được trong lòng thiếu nữ tràn ngập khổ sở cùng ý chí bất khuất, thời điểm toàn bộ thế giới cũng từ bỏ nàng, thậm chí chỉ đến người nọ, chỉ cần người kia có thể ủng hộ nàng, là nàng có đủ sức lực chống chọi mọi thứ, cho dù là cùng thiên đế đối địch nàng cũng không sợ !

Nhưng mà khi đến Minh giới, thiếu nữ chứng kiến một màn hoang đường người nam tử mà nàng yêu đang tổ chức hôn lễ lập Minh Hậu, bức rèm che ngọc thúy, ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình, sắc thái đỏ tươi tràn ngập trong mắt nàng, nàng toàn thân bạch y, nhếch nhác đứng ở một bên, giống như là tế điện (lễ truy điệu) tình yêu của mình. Nàng mở to hai mắt nhìn nam tử mình thích nhất đất tay tân nương đi tới, lướt qua nàng làm như không thấy, trong lòng nàng đau như cắt, nàng xông vào trong điện, trên người nam tử vận hỷ phục đỏ tươi đầm đìa mắt nàng, nàng chống lại ánh mắt lạnh lùng của nam tử !

Nàng mặt mày nhàn nhạt, lại mang theo ngạo khí kiên quyết nói: " Cho ta một lời giải thích ! Ngươi rốt cuộc, có yêu ta hay không ?" Cho dù là trong phút chốc !

"Có cái gì phải giải thích, ngươi xuất thân từ Thần tộc, chẳng lẽ còn không hiểu ? Hơn nữa, từ xưa tới nay, Minh Hậu đều là xuất thân từ U gia!" Nam tử ôm lấy tân nương cười hạnh phúc làm sao, lạnh nhạt nhìn thiếu nữ nói, "Ngươi trở về đi ! Vui vẻ làm thái tử phi Thiên tộc của ngươi , Thiên Hậu nương nương tương lai !"

Nước mắt của nàng không báo trước lần xuống, mềm nhũn ngã ở trên mặt thủy tinh trong Minh điện, nàng bị thiên binh thiên tướng chạy tới bắt giữ trở về, nàng không có giấy giả, bởi vì sức chống đỡ của nàng như bị rút cạn, lòng của nàng đã chết, không còn có hơi sức đấu tranh, khi đó. . . . . .
. . . . . . Đứng ở trong điện tân lang trước mặt nàng trong lúc xoay người bỗng nhiên phóng đại, chiếu vào đôi mắt Lâm Lang, khuôn mặt tân lang một thân hồng y giống như đang ở trước mắt, cặp mắt lạnh nhạt không hề gợn sóng, đáy mắt không có một tia phấp phồng —— đó là Quân Thương ?

Lâm Lang hóa thành cử chỉ điên rồ, muốn nỗ lực vùng vẫy thoát ra, lại rõ ràng cảm nhận được thiên binh thiên tướng kiểm chặt áp giải đi, thiếu nữ trong lòng đầy khổ sở chua xót trầm nghĩ: Hắn, có phải hay không chưa từng yêu nàng ?

Đúng vậy ! Thời gian dài lâu tới vạn năm, dù là yêu sâu đậm cũng sẽ biến thành một loại tình cảm nhàm chán phai nhạt theo thời gian, trong thế giới Thần Tiên, ai sẽ thủy chung vẫn giữ chữ “ yêu ” trên môi đây?

Bọn họ đều cho rằng, tình yêu là rẻ mạt chỉ người phạm mới có tình cảm?

Ha ha. . . . . . Tại sao, tại sao cõi đời này lại không thể có một tình yêu vĩnh hằng bất biến chứ ?

Đến chết cũng không đổi có phải hay không đều là gạt người ?

Nàng lúc này, trong lòng bắt đầu hăm mộ người phạm, bởi vì sinh mạng phạm nhân ngắn ngủi, kiếp này không biết kiếp sau sẽ gặp lại hay không, cho nên, thời điểm bọn họ ở chung, đều biết dùng hết mọi cách yêu đối phương, bởi vì chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, nói không chừng sau này đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không gặp lại !

Trên Lăng Tiêu điện, Thiên đế giận dữ, định đánh nàng vào luân hồi, hồn phi phách tán, thái tử Sùng Lăng vì nàng cầu tình, Thiên đế lần nữa hỏi nàng có nguyện ý gả cho thái tử hay không, vẫn như cũ bị nàng cự tuyệt!

Nàng nói: "Không thể cầu sở ái, nàng sống không còn ý nghĩa, không bằng quên đi quá khứ, rơi vào luân hồi chuyển thế !"

Thật ra thì, nội tâm của nàng đã sớm chán ghét thế giới Thần Tiên, lần này đi trước, trong lòng nàng như cảm nhận một loại trọng trách —— nghe nói, vị mẫu thân chưa từng gặp mặt chính là tình nguyện làm yêu quái cũng không chịu làm Thần Tiên !

Nàng nghe nói mẫu thân của nàng vốn tên là Ngạc Lục Hoa, nguyên thân vốn là bụi cây mai trong Ly Sơn, trải qua gió tuyết giá lạnh, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên trường địa cửu mới tu luyện thành một thân nữ tử, nguyên nhân biến hóa sớm, cũng do pháp lực cao cường, hiện tại đám hậu bối Thần Tiên cũng có hơn một nửa trên con đường thành tiên đã từng được nàng chỉ điểm, cho nên được Thiên đế gọi lên thiên đình, phong nàng làm Thanh Hoa phu nhân, thống lĩnh Thiên Tộc bình định Yêu Giới phía tây, vốn là rất nhiều người biết mẫu thân đi đến phía tây, cũng ôm tâm tình xem náo nhiệt, nhưng không nghĩ, chỉ là nửa năm sau, Yêu Giới phía tây dưới thống trị mẫu thân vừa đầm vừa xoa đã dẹp yên, nhưng cũng là lúc này, mẫu thân của nàng hướng thiên đế từ chức, phiêu diêu trở về Ly Sơn !

Đối với cuốn ghi chép lại tư liệu về mẫu thân, trong《 tiên quan sách 》cũng chỉ có mấy dòng chữ, đại đa số, một vị cây già tinh nói cho nàng biết, nói là cây già tinh, thật ra thì cũng là một phần trong thân tiên, chính là mẫu thân giữ lại vị cây già tinh để chăm sóc nuôi dưỡng nàng trưởng thành. Nàng đã từng oán hận mẫu thân của mình nếu không cần tại sao còn sinh hạ mình ? Thế nhưng, trải qua thời gian dài đối với mẫu thân vứt bỏ nàng cùng không quan tâm oán hận trong nháy mắt dần tiêu tan, nàng bắt đầu hiểu tâm trạng của mẫu thân !

Cuối cùng, nàng đứng ở trên lãnh địa cai quản của hắn, không lưu luyến chút nào nhảy xuống luân hồi, tay áo tung bay trong lúc hồn phách bị lôi điện đánh tan thành từng sợi như lông vũ uyển chuyển mang theo ánh sáng nhỏ nhỏ như tơ lụa bay xuống hoàng tuyền, sau đó chậm rãi hội tụ —— cuối cùng một cái chớp mắt, nàng nhìn thấy hắn trong đám người ngự phong mà đến ——

Quân Thương. . . . . .

Lâm Lang lệ rơi đầy mặt, trước mặt huyền ảnh biến mất trong nháy mắt, nàng quan sát màn hào quang bên ngoài, đột nhiên thấy vàng sáng không lồ bắn tán loạn, Quân Thương cùng U Minh Quỷ đế song song rơi vào chân động, hai người cùng phun ra máu tươi, U Minh Quỷ đế đã gắng gượng không dậy nổi, Quân Thương nhanh chóng lắc mình đi tới màn hào quang, vung tay lên một cái thu hồi vàng ánh sáng vây khốn Lâm Lang, một tay kéo nàng qua, vội vàng nói: "Lang Nhi, quang cảnh sẽ nhanh chóng tiêu hủy, chúng ta đi mau !"

Lâm Lang lúc này mới nhìn đến phía chân trời rách ra một đạo tia chớp tạo thành khe nứt, chính lúc này đang có xu hướng thu hẹp lại, những chúng nữ yêu kia đang dẫn theo Lâm Chính Dương vợ và xông ra ngoài.

Lâm Lang chợt thấy khóe môi A Từ chảy máu nằm một bên, ánh mắt ảm đạm như tro tàn, vội nói: "Đợi chút, ta mang theo A Từ!"

Quân Thương nghe vậy, nói: "Nàng đã là một phần của Ma tộc, sẽ không có chuyện gì!"

Nói xong, một tay nhanh chóng ôm lấy Lâm Lang vọt vào cái khe nhỏ chạy đi, sau khi ra ngoài, thân hình Quân Thương có chút bất ổn, lão đảo rơi xuống đất, ngã xuống ở trên cầu Ngâm Nguyệt!

Lúc này, khí trời ban đêm gió lớn, dưới cầu mặt nước nhuộm dần ở trong màn đêm, cũng là một khoảng không gian đen kịt, hai người đột nhiên rơi ở trên cầu, Lâm Lang ngã nhào vào lòng ngực Quân Thương, Quân Thương che ngực ho sặc sụa !

Lâm Lang vội vàng đứng dậy nhào qua đỡ Quân Thương: "Quân Thương, chàng không sao chứ ?"

Quân Thương cảm nhận được cánh tay Lâm Lang run rẩy, nhìn trong mắt nàng tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi, cười cười, tay trái cuộn chặt dần mở ra : "

Nàng xem đây là cái gì ?"

Quân Thương mở tay, bên trên là một khóa có hình dạng trứng bồ câu lớn nhỏ , hạt châu lấp lánh dần hiện ra hào quang bảy màu, ở trong đêm đen nhu hòa cũng không chói mắt!

Lâm Lang ngăn ra: "Nguyệt Châu!"

Nguyệt Châu là vật gia truyền của Tạ gia, nghe nói có công dụng chữa lành huyết nhục xương cốt, ba năm trước đây nàng đã đưa cho Triệu Tề, hiện tại phải ở trong hoàng cung mới đúng, sao lại ?

Lâm Lang không hiểu nhìn về phía Quân Thương, Quân Thương lại ho khan hai tiếng nói: "Mới vừa huyền cảnh không cảm thấy chút tà khí nào, chính là bởi vì công hiệu của viên hạt châu, nếu ta không có đoán lầm, hạt châu này gọi là Nguyệt Châu, tương truyền thời điểm Thanh Hoa phu nhân tu luyện dùng để thu thập linh khí thiên địa, không ngờ lại rơi vào trong tay U Minh !"

"Khụ khụ. . . . . " Quân Thương ho khan hai tiếng nói: " Nàng cùng Nguyệt Châu hơi thở gần bó, chỉ cần đem Nguyệt Châu dung nhập vào trong cơ thể, sẽ có cơ hội khôi phục chân thân vốn có của nàng!" Lâm Lang lúc này đã khôi phục vốn là dung mạo Diệp Lâm Lang, cho nên, hắn suy đoán là đúng, viên Nguyệt Châu nhất định có thể khiến Lâm Lang khôi phục chân thân !

Lâm Lang nhớ tới ở trong huyền cảnh nàng nhớ tới chuyện cũ, trong mắt có chút phức tạp: "Ta hiện tại rất tốt!" Nếu những cảnh tượng kia đều là thật, như vậy Thanh Hoa phu nhân Ngạc Lục Hoa chính là mẫu thân của nàng, hạt châu này chẳng lẽ là ?

Trong huyền cảnh ,thiếu nữ dường như cùng với nàng tâm ý tương thông, lúc này Lâm Lang đã không phân rõ thiếu nữ kia là nàng, hay nàng là thiếu nữ đó—— theo cách nói Quân Thương, thật ra thì nên gọi là kiếp trước của nàng đi!

Quân Thương cũng không biết Lâm Lang đã nhớ lại kí ức kiếp trước: "Hiện tại tất nhiên không được, phải chờ thương thế của ta khôi phục sau đó sẽ hộ pháp cho nàng !"

Nói đến thương thế của hắn, Lâm Lang vội nói: "Ta trước giúp chàng chữa thương !" Quân Thương bị trọng thương vô cùng nặng, không thể chậm trễ !

"Không vội ! U Minh cũng bị trọng thương nặng như ta, hắn mặc dù chưa đến nỗi chạy không thoát , nhưng đại khái cũng muốn cần nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta trước làm xong việc, trở về chữa thương cũng không muộn !"

Quân Thương nói xong từ trong lòng móc ra ba giờ bình sứ giao cho Lâm Lang: "Đỡ ta đi dưới cầu!"

Lâm Lang thấy ba giờ bình sứ đều sưng sờ, bình sứ ở trong huyền cảnh nàng nhìn thấy Hồng Dược giao cho A Tử , bên trong chứa nguyên khí người sống, hành động lần này của Quân Thương chẳng lẽ là muốn cho người chết sống lại ? Nhưng là, thân thể của bọn họ. . . . .

Lâm Lang không có hỏi nhiều, nghe lời đỡ quân thương đi tới dưới cầu, đêm đen tĩnh lặng bình yên, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách.

Quân Thương đối với Lâm Lang nói: "Ta không sử dụng được pháp lực, nàng dùng pháp lực, đem tảng đá lớn dưới cầu dời đi!"

Lâm Lang đồng ý một tiếng, chậm rãi giơ tay lên, tảng đá vuông lớn liền bị nàng từ từ dời đi, lộ ra bên dưới rải đầy thi thể người chồng chất nằm chung một chỗ !

Lâm Lang cả kinh, nhìn về phía Quân Thương: "Đây là?"

"U Minh tu luyện tà thuật, người bị U Minh hút đi nguyên khí thì hồn phách cũng bị khóa tại trong thân thể, chỉ cần có thể bảo tồn những khối thân thể này, giữ lại tinh khí của bọn họ , thì có thể giúp bọn họ sống lại!"

Lâm Lang đáp ứng một tiếng, đỡ Quân Thương ở một bên ngồi xuống, bản thân đem bình sứ mở ra, dụng pháp lực đưa tinh khí mỗi người trở về vị trí cũ, sau đó, không đợi mọi người tỉnh lại, liền xoay người đỡ Quân Thương rời đi!

Lâm Lang không tiếp tục lo lắng Lâm Chính Dương, Hồng Dược hiển nhiên là động chân tình, Lâm Chính Dương là tuyệt đối không có việc gì, nhưng nhìn Lâm Chính Dương đối với đám người Hồng Dược lâm vào sinh tử một bộ dáng bỏ mặc không để ý, chỉ sợ Hồng Dược có ngày sẽ bị tổn thương !

Mọi người đều nói yêu tinh mê hoặc người, nhưng có ai biết, yêu tinhu cũng sẽ bị người mê hoặc ? Nhưng một chữ tình, há là một chữ "Hoặc" có thể nói rõ ràng?

Lâm Lang lắc đầu một cái, chuyện này cũng không liên can gì tới nàng ?

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Quá Khứ

Lâm Lang cùng Quân Thương làm xong những chuyện này cũng không lập tức rời đi, hai người ẩn thân kiểu biên, nhìn mọi người bị hút sạch nguyên khí từng người một tỉnh lại, kinh ngạc khó hiểu ngồi dậy, lần lượt rời đi, thân hình mới hiện ra!

Lâm Lang nhìn phương hướng bọn họ rời đi nói: "Chúng ta cũng nên đi !" Tình huống hiện tại mặc dù đã giải quyết, kế tiếp chuyện bọn họ phải đối mặt đoán chừng còn khó khăn hơn, bất quá những người này vừa trải qua sinh tử có thể lần nữa cùng người thân đoàn tụ đã là may mắn cùng hạnh phúc nhường nào !

Trong lòng Lâm Lang khề chua xót đồng thời cũng thay bọn họ cảm thấy vui mừng. So sánh với khoảng cách xa xôi vạn dặm của thế giới Thần Tiên, thì vị trí phụ mẫu Tạ gia ở trong lòng nàng còn quan trọng hơn nhiều, nhưng mà, các nàng đã không còn cơ hội gặp lại nhau !

Lúc này, xa xa phía chân trời đã bắt đầu hiện ra một luồng hào quang chói chang, đạo ánh sáng phá vỡ màn trời đen kịt, mây đen cuộn cuộn dày đặc trên bầu trời giống như điềm báo mưa giông sắp đến, nhưng cũng mang đến cho nhân gian đầy gánh nặng thổi vào một luồng ánh sáng hy vọng.

Lâm Lang nhìn đạo ánh sáng kia, tâm tình cả đêm phập phồng dường như đã yên tâm bình tĩnh lại.

Theo an bài của Quân Thương, hai người trước không vội trở về Ngọc Lâm uyển, mà đi tới Kinh Giao tìm một chỗ ẩn núp trong trạch viện bỏ hoang, khoảng cách tòa nhà đến nội thành cũng không xa, biến cố phát sinh cũng có thể lập tức biết, chỉ là tòa nhà lâu dài không người ở, trong phòng bừa bãi, khắp nơi phủ một lớp bụi bặm tiêu điều, đi vào cả chỗ đặt chân cũng không có.

Thuật pháp《 Xích Dương Tinh Vũ Thiên 》 một khi vận dụng, sẽ hao tổn lượng lớn nguyên khí, huống chi thương thể hiện tại của Quân Thương khá nặng, ở thời điểm nguyên khí hao tổn lớn muốn tự trị thương cho mình cơ hồ là chuyện không thể nào.

Lâm Lang chứng kiến Quân Thương ẩn nhẫn chịu đựng đau đớn, sừng mặt vẫn như cũ kiên nghị ngạo nghễ, trong mắt Lâm Lang thoáng qua chua xót, ký ức lướt qua ngắn ngủi, hình ảnh Quân Thương cười nữ tử khác, mà nàng, chính là vị hôn thê của thái tử Thiên Tộc ; thời điểm Quân Thương dùng đôi mắt lạnh nhìn nàng bị thiên binh thiên tướng áp giải đi, tâm nàng như tro tàn, hiện tại Quân Thương sao lại đối xử tốt với nàng ?

Hắn từng nói, bọn họ vốn là phu thê bảy kiếp, nếu như đã cười nữ tử khác, tại sao còn đối với mình tốt như vậy ? Đòi đòi kiếp kiếp theo đuổi đây?

Lâm Lang cuối cùng vẫn lo lắng thương thể của Quân Thương, giấu xuống nghi vấn trong lòng : "Sao lại không thấy Tiểu Hắc Tiểu Bạch?" Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch có mặt ở đây, Quân Thương cũng không đến nỗi bị trọng thương nặng như vậy ! Chung quy nàng vẫn là nhược điểm . . . . . Lại quá tùy hứng —— nếu không phải ban đầu thay A Từ đỡ một kích của Quân Thương, nói không chừng còn có thể giúp Quân Thương một tay, tại lúc này có thể trợ giúp hắn chữa thương !

Lâm Lang hồi tưởng lại diễn biến lúc đó, rồi lại không cảm thấy hối hận, A Từ đối với quân thương ý nghĩa bất phàm, nếu A Từ thật sự chết ở trong tay Quân Thương, nàng. . . . .

"Bọn họ bị phái ta đi thăm dò một ít chuyện!" Quân Thương không chút nào giấu giếm, hai mắt nặng nề, "U Minh tẩu hỏa nhập ma, lún sâu vào Ma đạo không nói, dã tâm cũng không nhỏ, hắn hiện tại tu luyện Phân Hồn Thuật chính là thúc đẩy tam giới Thần Đình, cho nên ta sai Tiểu Hắc Tiểu Bạch đi điều tra thật hư sự tình, tam giới Thần Đình có còn ở trong cung Huyền Vũ hay không !"

Lâm Lang theo bản năng hỏi: "Tam giới Thần Đình?" Tam giới Thần Đình là cái gì? Tại sao ở trong cung Huyền Vũ ? Nghe cái tên này đoán rằng cũng không phải đồ tốt ! Chỉ là, đồ vật không phân chia tốt xấu, phải xem tâm tính người sử dụng !

Quân Thương mi tâm nhấn thật chặt: "Tam giới Thần Đình do đại đế Huyền Vũ luyện chế, là thánh khí hàng yêu phục ma, nhưng một khi rơi vào trong tay kẻ rắp tâm bất lương, e rằng sẽ đưa tới tam giới hỗn loạn !"

Lâm Lang cũng không biết công dụng tam giới Thần Đình, chỉ là thuận miệng hỏi, lúc này trong lòng vừa chuyển, lại bắt được một cái tên trong lời nói Quân Thương —— U Minh, nàng hỏi "U Minh đeo mặt nạ đầu lâu ấy là nam tử bạch y sao?"

Quân Thương gật đầu, trong mắt hiện lên tia tối tăm: " Phải ! Hắn vốn là gia chủ vọng tộc U gia trong Minh giới, sau lại xảy ra một chuyện, hắn chìm đắm vứt bỏ bản thân, rơi vào ma đạo. . . . . " U Minh từ nhỏ cùng hắn quen biết, hai người không tính là quan hệ thân thiết nhưng cũng không tệ, chỉ là U Minh này lòng đồ kị quá nặng, lòng dạ hẹp hòi, lại kiêu ngạo, có một lần nãy trước khi lâm chung từng nói cho hắn, U Minh người này tâm thuật bất chánh, không thể thâm giao ! Năm đó hắn lên ngôi, U Minh từng nhiều lần ra tay ngăn cản hắn, sau lại, xảy ra việc liên quan đến U Vân, hai người hoàn toàn xảy ra xung đột ; nhưng lại không ngờ, U Minh có dã tâm bùng bùng đến vậy !

Lâm Lang vô ý thức hỏi " Vậy U Vân đâu ?" Nàng còn nhớ rõ nam tử bạch y kia hỏi nàng còn nhớ U Vân không, hắn từng tuyên bố thay tỷ tỷ báo thù, mà trong trí nhớ xa xôi hình ảnh Quân Thương cười nữ tử cũng xuất thân từ U gia, chẳng lẽ hai người này, có quan hệ thế nào?

Thật ra thì, lúc này trong lòng Lâm Lang có lẽ đã có suy đoán, lại như cũ muốn xác định một phen !

Quân Thương nghe được lời Lâm Lang, hơi sững sờ: "Nàng nhớ ra rồi ?"

Trong con người Quân Thương sóng mắt lưu chuyển, có lo lắng có chờ mong có kỳ vọng cũng có e ngại, Lâm Lang nhìn khuôn mặt khí thế dũng mãnh của nam tử trước mắt, trong lòng nói không ra tư vị gì; nếu Quân Thương yêu nàng sâu đậm, theo đuổi bảy đời bảy kiếp, tại sao phải cười nữ tử khác ?

"Không có, chỉ là nghe chàng nhắc đến U Minh, trong đầu lập tức hiện ra cái tên này!" Lâm Lang che giấu nở cười cười, "Chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nếu như chàng không muốn giải thích cũng không sao . . . . .chàng nên sớm chữa thương đi!"

Quân Thương thấy trong con người nàng che giấu bằng nụ cười, trái tim ê ẩm, âm thanh trầm thấp cười nói: "Vẫn là tính cách hay trốn tránh, không biết ngày đó sao lại có dũng cảm, quyết tuyệt làm ra chuyện như vậy ?"

Lâm Lang có chút không hiểu nhìn hần : "Cái gì?"

Quân Thương nhìn Lâm Lang, bằng ánh mắt bình thản, trong mắt hàm chứa cung chiều: "Những chuyện này nàng sớm muộn gì cũng biết, trước kia không nói cho nàng, chỉ là không muốn nàng ngột ngạt, sợ nàng thương tâm, nàng đã hỏi đến, tuy thương thể của ta vốn không thích hợp để nói nhiều, nhưng vẫn phải nói rõ ràng với nàng, cũng đỡ phải để nàng suy nghĩ lung tung !" Những chuyện này Lâm Lang sớm muộn gì cũng biết, trước kia hần không kể rõ, là sợ trong lòng nàng còn chưa chịu tiếp nhận hần, nhắc lại quá khứ, nha đầu này đoán chừng sẽ tránh xa hần , lại nói để nàng tự mình nhớ lại, hần làm chi vô không biết đặt mình trước họng súng ? Nhưng hiện tại khác biệt, nha đầu này đã chân chính tiếp nhận hần, hơn nữa chuyện này là do hần không đúng, làm tổn thương nàng, hần không phải là người lè mề thiếu quyết đoán, làm sai chính là làm sai, nên tốt nhất nhận sai, hơn nữa, nhìn bộ dáng nha đầu bây giờ, nếu nói là bởi vì chuyện trước kia mà lạnh lùng tuyệt tình rời khỏi hần, hần cũng không tin !

Hơn nữa, điều may mắn lớn nhất cuộc đời hần chính là yêu nàng, hần sẽ dùng tấm chân tình của mình, từ từ xoa dịu bi thương cùng oán hận trong lòng nàng !

Quân Thương giơ tay lên xoa nhẹ mái tóc Lâm Lang, ánh mắt thâm thúy, âm thanh trầm trầm mang theo hơi lạnh của khí trời sáng sớm, trịnh trọng nói: "Lang Nhi, mặc kệ ta nói gì, đã làm gì, cũng không nên hoài nghi cảm tình ta đối với nàng !" Ta về sau, sẽ không bao giờ bỏ lại một mình nàng, cùng nàng sống vai đối mặt tất cả !

Hần đã từng không biết yêu, thậm chí tự tay đem nữ tử mình yêu đẩy ra xa. Khi đó, nàng ở trong cung Huyền Vũ khổ sở cùng giấy lụa muốn bảo vệ tình yêu bọn họ, thế nhưng hần lại nghe theo lời người ngoài cưới nữ tử người khác làm Minh Hậu —— bởi vì khi đó hần cũng nghĩ, theo thời gian trôi qua, cảm tình hần đối với nàng chắc hần cũng sẽ càng ngày càng phai nhạt, tuổi thọ Thần Tiên dài đằng đẵng, vạn năm không ngừng, cái gì tình yêu vĩnh hằng theo năm tháng dài lâu không thay đổi ? Vì để Minh giới được yên bình, tránh nguy cơ cùng thiên đế xung đột, hần làm tròn sứ mạng Minh hoàng, buông tha một nữ nhân cũng không phải là đại sự lớn lao !

Thế nhưng, hần thật không ngờ nàng sẽ làm ra ý định quyết tuyệt đáp lại lòng phụ bạc của hần ; hần cũng chưa từng nghĩ rằng, một nữ tử thái tử phi thiên tộc bề ngoài dịu dàng nhu nhược lại quả quyết cường liệt như vậy; hần càng không nghĩ đến, mất đi nàng, tim của hần kể từ đó thiếu một góc, hần thật sự trở thành cái xác không hồn !

"U Vân, là tỷ tỷ U Minh, từ xưa tới nay, Minh Hậu của Minh giới đều là xuất thân từ U gia, theo lý, nàng phải là Vương Hậu của ta, ta cũng vậy xác thực cưới nàng. . . . ."

Quân Thương nói xong, để ý nét mặt Lâm Lang, chỉ thấy hần nói tới đây, thần sắc Lâm Lang đầy bi thương, mơ hồ còn có tuyệt vọng rất giống dáng vẻ hôm đó nàng ở trong điện Minh Giới bị áp giải đi cũng tràn ngập thống khổ cùng bất lực, trong lòng hần đau xót: "Lang Nhi !" Hần đột nhiên ôm lấy nàng kéo vào trong ngực, Lâm Lang chưa kịp phản ứng, lập tức ngã vào trong ngực hần, cũng vô ý động vào thương thể của hần, trong nhất thời, Quân Thương ho sặc sụa : "Khụ khụ khụ. . . . ."

Lâm Lang cả kinh, vừa muốn thoát ra, lại bị hần dùng sức kìm chặt thắt lưng: "Chàng mau buông tay, để ta xem thương thể của chàng. . . . ."

Quân Thương nghe giọng nói nàng hàm chứa lo lắng cùng run rẩy, trong lòng vui mừng, bất giác cười ra tiếng; Lâm Lang bị lồng ngực phập phồng của hần làm chấn động miệng chột kinh "Hô" một cái, lỗ tai nóng như lửa đốt, nhất thời trong lòng lúng túng, như tiểu nữ nhi bình thường đỏ mặt, càng ra sức tránh né nói: "Chàng. . . . . chàng mau chữa thương đã. . . . . " Giấy lụa hai cái, Lâm Lang sợ mình lần nữa làm động tới miệng vết thương của Quân Thương, cũng không dám cứng rắn dùng sức, chỉ nhúc nhích hai cái lại phát hiện mình thế nhưng không phải đối thủ của Quân Thương dù hần đang trọng thương , bắt buộc dĩ đành phải nằm yên ở trong ngực Quân Thương mặc hần ôm, nghe nhịp đập hữu lực của Quân Thương, nàng cảm thấy một hơi lửa nóng từ bên tai trào lên, từ từ lan tràn đến toàn thân !

Trong nội tâm nàng oán thầm: theo lý thuyết kiếp trước của kiếp trước nếu như nàng thật là thần tiên, theo lý mấy ngàn tuổi cũng có, mặt mũi này sao lại mỏng như vậy ? Động một chút là dễ dàng đỏ mặt ?

Quân Thương ôm nàng một hồi, buông tay thay nàng vuốt vuốt tóc mai, nhìn bộ dạng nàng cúi đầu ánh mắt né tránh, trong mắt nụ cười càng đậm, mới vừa nghe một câu đã không tiếp nhận nổi, nha đầu này !

Trong lòng hần thờ dài, lại cảm giác ngực đau dữ dội, chỉ đành phải nói: "Nàng cứ trở về Ngọc Lâm uyển! Chờ vết thương của ta lành lặn sẽ trở về !"

Lâm Lang nghe nói, lập tức ngẩng đầu xen vào lời hần: "Không được!" Quân Thương hiện tại bị thương nặng, nàng sao yên tâm để hần mộ mình ở lại chỗ này!

Quân Thương nghe xong, lông mày tuấn lãng nhướng lên, ánh mắt thâm thúy phát giác Lâm Lang chột dạ, Lâm Lang cúi đầu nói: "Nơi này cần cái gì đều không có , ăn cơm cũng bất tiện, bây giờ chàng lại bị thương. . . . . Ngộ nhờ có kẻ thù tới cửa thì sao ứng phó ? Ta phải ở chỗ này cùng với chàng chứ , hơn nữa ta đã nói cho mẫu thân, ta rời nhà mấy ngày, không trở về cũng không sao !"

Quân Thương nghe vậy, trong mắt lộ ra ý cười nhẹ nhàng, nha đầu này thật là càng ngày càng đáng yêu, hần cũng không phải là người phạm, mười ngày nửa tháng không ăn cơm cũng không sao, về phần có kẻ thù tìm tới cửa, hần chọn địa phương trú ẩn không đáng tin vậy sao ? Nếu nha đầu này đã tìm xong lý do thoái thác, hần cũng không thể làm nàng mất mặt —— huống chi, hần cũng xác thực muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy nàng!

Lâm Lang gặp Quân Thương từ chối cho ý kiến, thăm nghĩ hần đồng ý, tự giác lưu lại.

Lâm Lang thừa dịp Quân Thương chữa thương đi dạo chung quanh một chút, quang cảnh tòa nhà mặc dù đồ sộ, nhưng khoảng đất cực kỳ rộng lớn, xa xa nhìn lại cũng là tường đỏ ngói xanh, ẩn ẩn khí thế trang nghiêm, còn có hoa viên giả sơn to lớn phía sau, đủ để nhìn ra nguyên chủ thân phận bất phàm, xem xét phong thủy nơi đây, tất cả phòng ốc đều theo hướng nam-bắc, hợp thành chữ "之", ẩn tàng địa thế đằng long —— Lâm Lang thấy vậy, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, bố cục phòng ốc hậu thế đời sau có cơ hội vinh quang đáng để vị, đây là một loại thuật pháp cực kỳ cường liệt, bình thường chỉ cần bày thế cục này, nếu dựa vào thuật pháp cùng thời thế thích hợp, thiên thời địa lợi nhân hòa, chính là mọi việc đều thuận lợi rồi !

Trong lòng Lâm Lang hơi khiếp sợ, rốt cuộc trạch viện này là của ai lại dám làm chuyện sơ suất như vậy, chẳng lẽ không sợ Hoàng đế phát hiện ?

Lâm Lang hướng nơi xa xa nhìn, nơi này mặc dù ở Kinh Giao, vị trí hoang vu hẻo lánh, ngược lại muốn ở lâu dài mà Hoàng đế trong cung phát hiện cũng rất khó, lại nói coi như phát hiện, nếu người đó không tinh thông thuật pháp, cũng sẽ không nghĩ phát hiện —— chắc hẳn nguyên chủ cũng muốn đến nơi này một chút, nhưng xác thực việc này có chút mạo hiểm, ngộ nhờ bị phát hiện, còn có hậu thế vinh quang đáng để vị, có khả năng cứu mạng cũng không tệ rồi!

Có câu nói [Tiểu ẩn ẩn vu dã, đại ẩn ẩn vu thị] [1], như thế xem ra, vị chủ nhân trạch viện này cũng không tính là người thông minh, chỉ không biết hậu thế của hần hiện tại ra sao !

[1] Tạm hiểu là ẩn thân nơi rừng núi hoang vu là chuyện nhỏ, ẩn thân nơi phố chợ huyền ảo mới là chuyện lớn

Lâm Lang một đường đi dạo đến phòng bếp, nàng vừa vào nhìn, dưới bếp còn sót lại một chút chén bát lảng lảng nằm trên chậu, mặc dù trên mặt bám một lớp bụi bậm thật dày, miệng chén cũng bị sứt mẻ, nhưng có thể nhìn ra đều là đồ sứ thượng hạng Quan Diêu, nàng không chút để ý cầm lên nhìn một chút, chợt phát hiện đáy chén in một chữ vàng nho nhỏ —— "Hàn".

Lâm Lang hơi sửng sốt, mang những vật phẩm khác lật ngược lại, quả nhiên cũng không ngoại lệ, đều có chữ "Hàn".

Lâm Lang đứng lên, trong mắt mang theo tia nặng nề: gia đình tầm thường sao có được đồ sứ thượng hạng mà còn có ký hiệu của Quan Diêu ? Chủ nhân nơi này tất nhiên là quyền cao chức trọng trong Hoàng thất Quý tộc là điều không thể nghi ngờ, trong nội tâm Lâm Lang đem vương hầu đời trước nhất nhất suy nghĩ một lượt, trong lòng lóe lên một người —— Hàn vương ! Theo nàng biết Hàn vương Triệu Thuộc chính là thân ca ca của tiên đế, kết cục sau cùng cũng là phản nghịch bị giết, lịch sử ghi chép về hần là người kiêu dũng thiện chiến lại cả đời không lấy thế tử, tự nhiên cả đời không có con nối dõi, vì vậy, trên phổ còn có lời đồn đãi nói hần có bệnh không tiện nói ra, nhìn bố cục tòa trạch viện ý nói chủ tử đời sau vinh quang đáng để vị, nếu thật là Hàn vương, bên trong này. . . . .

Lâm Lang suy tư một hồi, cảm thấy chuyện này trong khoảng thời gian ngắn khó có thể lý giải tường tận, trước tiên tạm gác qua một bên. Lại khắp nơi đi lại, nàng nghĩ thương thế Quân Thương ba năm ngày sợ là không thể khỏi được, mấy ngày kế tiếp chắc phải ở chỗ này vượt qua, quay đầu lại đem phòng bếp thu thập một phen, đem đồ vật có thể dùng là nồi chén mang tới bờ sông nhỏ hậu hoa viên rửa sạch sẽ xong xuôi, chờ hần trở lại, mặt trời đã nhô cao, nàng thấy Quân Thương còn đang bế quan chữa trị, nhẹ nhàng khép cửa ra khỏi đại môn đi đến khu chợ cách đó không xa, mua nửa túi gạo cùng một ít thịt cá rau cải trở lại, sau đó, một đầu hướng thẳng vào phòng bếp!

Lâm Lang nhìn mọi thứ trong phòng bếp, tâm tình có chút khó xử, gạo cũng mua về rồi, nhưng hôm nay chỉ có nàng và Quân Thương hai người ở chỗ này, Quân Thương bị trọng thương, cũng không thể kéo hần xuống bếp ? Nàng suy nghĩ một chút, nấu cơm trách nhiệm nặng nề tất nhiên nàng phải phụ trách, nghĩ như vậy, trong lòng nàng hơi kích động, mình mặc dù chưa từng xuống bếp nấu cơm, nhưng mỗi lần nhìn Quân Thương làm, cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Nàng trước học Quân Thương vo gạo, lại tìm ít củi đốt tới nhóm lửa, ai ngờ nửa canh giờ trôi qua, khói ngược lại tràn ra không ít, ngọn lửa nhưng không thấy một, Lâm Lang bị nghẹn đến ho sặc sụa không ngừng, lông mày khổ sở nhíu lại, trước kia nhìn Quân Thương thổi lửa, hơi thổi một tý, là lửa phụt lên, thế nào loay hoay mãi lửa cũng không có ?

Đúng rồi, Quân Thương dùng miệng thổi, nhất định là dùng pháp thuật !

Trong nội tâm Lâm Lang vui mừng, tự cho là tìm được bí quyết, môi anh đào hé mở, hướng về phía củi dưới bếp thổi vào, quả nhiên lửa dễ dàng bốc lên, nàng vội cầm cái nồi, đem gạo vo sạch bỏ vào, lại đổ vào một chút nước, sau đó quay sang cắt rau cải !

Lâm Lang đem thức ăn thu thập xong, nhìn trời sắc đã đến trưa, Lâm Lang tìm năm gỗ đem hai đĩa rau cải cùng một chén cơm to đặt lên, đầy mặt tươi cười bung tới cho Quân Thương.

Quân Thương đang trong giai đoạn thứ nhất chữa thương đã xong, vừa đứng dậy muốn nhìn Lâm Lang đang làm gì, liền thấy nàng bung cái khay từ ngoài phòng đi vào, vừa thấy, Quân Thương lập tức tròn to hai mắt —— thiếu nữ một thân y sam xanh biếc thân hình yếu đuối, trên mặt nụ cười dịu dàng, bung khay từ bên ngoài đi tới, chợt nhìn lại, phiêu diêu xinh đẹp, nhưng . . . . . nhưng . . . . Trên mặt của nàng, hai vết đen xám dính ở phía dưới cánh mũi kéo léo, vẫn kéo dài đến hai gò má mềm mại, giống như là con mèo nhỏ nghịch ngợm !

Lâm Lang không rõ chân tướng, bị Quân Thương nhìn chăm chăm có chút xấu hổ, nàng mang thức ăn từ trong khay lấy ra đặt trên bàn, lúng túng cười nói: "Ta làm khẳng định là không có làm tốt bằng chàng, chàng nếm thử một chút, nếu không ngon, ta lại ra ngoài mua điểm tâm sẵn!"

Lâm Lang nói xong phát hiện Quân Thương vẫn còn ở nhìn nàng, bất giác có chút bối rối: "Nếu không . . . . . Nếu không, chàng chờ một chút, ta liền ra ngoài mua." Nàng nói qua liền muốn đem thức ăn thu thập bung đi !

Mặc kệ kiếp trước mình là Thái Thanh công chúa có xuống trù phòng hay không, nhưng trong trí nhớ của nàng là lần đầu tiên xuống bếp, hơn nữa toàn bằng nhìn Quân Thương xuống bếp hồi tưởng lại mà làm, vốn đang coi như lòng tin tràn đầy, vào lúc này gặp Quân Thương nhìn nàng không nói, chỉ cảm thấy trong lòng có chút chột dạ, chỉ cầu thức ăn này đừng làm cho mình mất mặt !

Quân Thương nhìn tay chân thiếu nữ có chút lúng cuống, trái tim lấp đầy ngọt ngào, vươn tay cầm tay của nàng, ngăn trở hành động nàng, nhìn thức ăn trên bàn: " Bề ngoài không tệ !"

Quân Thương nói xong, ngẩng đầu hai mắt cùng nhìn Lâm Lang, đưa tay thay nàng lau chùi vết tro bụi trên mặt, Lâm Lang thấy vậy, vội vàng xoay người móc ra khăn tay tự mình lau, trên mặt đã đỏ bừng một mảnh !

Quân Thương cười cười, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm chiếc đũa gấp một cọng rau cải nhét vào trong miệng, mới vừa nhai hai cái, con người bỗng nhiên phồng đại —— Lâm Lang thấy hắn đem món ăn bỏ vào miệng, vội vàng hỏi: " Hương vị thế nào ?" Nàng vẫn chưa nếm thử nên không biết mùi vị, nhưng các loại gia vị cũng cho rất nhiều, chắc hẳn không khó ăn mới đúng!

Quân Thương theo bản năng nhìn nàng đang đầy mặt nụ cười, nhìn đáy mắt chờ mong của thiếu nữ, con người như làn thu thủy trong veo xoay chuyển, đẹp đến động lòng người, hắn nhìn thiếu nữ hiện lên tia sáng chờ mong cùng thấp thỏm, đột nhiên cảm thấy nếu hắn dám phun thức ăn ra thì chính là tội ác tày trời —— hắn cố ép mình đem cọng rau cải nuốt xuống, sau đó hướng Lâm Lang cười nói: " Rất tốt !" Đích xác là không tệ, trong mùi vị của thức ăn, ngọt bùi cay đắng mặn, chính xác là ngũ vị đều có, cũng không biết nha đầu này nấu thế nào, hắn có loại kích động lệ rơi đầy mặt!

"Có thật không ?" Lâm Lang vừa nghe, vui mừng giương lên nụ cười, cầm đũa thay hắn gấp thức ăn, "Vậy chàng ăn nhiều một chút, chàng đang bị thương, phải bồi bổ thật tốt !" Nàng mới vừa rồi lòng còn treo cao, chỉ sợ đồ ăn mình làm không hợp khẩu vị Quân Thương, may mắn hắn thích !

Quân Thương nhìn Lâm Lang nghiêm nghị đem một bàn món ăn liên tục gấp vào trong chén, hắn liền vội vàng che chén của mình: "Ta thích ăn cơm hơn !" Ăn thêm chút nữa, cái miệng của hắn đã không phải là của mình rồi !

Lâm Lang thấy vậy thì dừng tay, cũng là lúc đồng tiền như hoa mà nói: "Thật không nghĩ tới chàng còn kiêng ăn! Chỉ là, ăn nhiều món mới tốt, về sau phải sửa lại thói quen !"

Quân Thương nhìn Lâm Lang rốt cuộc bỏ qua việc gấp thức ăn cho hắn, vội nhai một miếng cơm muốn để xuống ngũ vị khó ăn trong miệng, ném cơm rồi lại thiếu chút nữa gãy răng, cơm căn bản là còn sống, khẽ khuấy nôi lên, bên dưới cơm hiện lên màu đen, một khối cơm khét !

Lâm Lang thấy Quân Thương nhìn cơm khét mà sừng sốt, ngập ngừng nói: "Cơm này, có thể là thiếu nước, bên dưới, bên dưới cơm đều khét, chàng ăn bên trên đi ! Nếu là . . . . . Nếu như không đủ, ta lại nấu thêm cho chàng !" Một nôi cơm nàng thật vất vả tìm hạt cơm không bị khét bởi được một chén, lúc này Quân Thương thấy được bên dưới đều cơm khét, nàng xấu hổ muốn chết, trong lòng chợt dâng lên khổ sở: Quân Thương bị thương, nàng chỉ muốn giúp hắn sinh hoạt thoải mái, ăn ngon một chút, nhưng . . . . . Những món thịt cá nàng không biết cách làm, thật vất vả nấu cơm xào rau cải, lại khiến một nôi cơm lớn khét hết !

Không đợi Quân Thương trả lời, nàng chán nản nói: "Ta có phải quá ngu ngốc hay không ? Ngay cả bữa cơm cũng làm không xong, ta. . . . ."

Quân Thương vốn là nhìn bàn thức ăn có chút dở khóc dở cười, lúc này nghe được nàng tự trách, trong lòng vừa cảm động vừa xót xa, lại không biết an ủi nàng thế nào, chỉ nhìn nàng ôn nhu nói: "Ta đã nói, hai người chúng ta chỉ cần có một người biết làm là được! Cũng không phải là chuyện lớn gì, nàng có phần tâm tư này ta đã vui mừng !"

Quân Thương nói xong, đứng dậy lôi kéo Lâm Lang: "Đi! Chỉ là một món ăn có gì khó, cùng đi làm !"

Lâm Lang rốt cuộc lộ ra nụ cười tươi tắn, nói: "Chàng bị thương, không cần tự thân động thủ, chỉ cần ở cạnh hướng dẫn ta làm là được!" Muốn vì một người nấu cơm hâm canh, tuy cuộc sống đơn giản nhưng lại tràn ngập ấm cúng hạnh phúc, vào giờ phút này, trong nội tâm Lâm Lang cảm giác mình giống như một tiểu tức phụ bình thường !

Dưới sự hướng dẫn của Quân Thương, Lâm Lang rốt cuộc làm ra hai món mặn một canh, lại nấu được một nôi cơm trắng, nàng nhìn thức ăn nóng hổi, quay đầu lại giặt mình, ôm lấy cổ Quân Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ cười ngọt ngào !

Không cần vinh hoa phú quý, cũng không cần quyền thế cao cao tại thượng, chỉ cần chìm đắm ở hồng trần khói lửa, nguyện trải qua năm tháng thanh tịnh, một đời bình yên hạnh phúc !

Chỉ là, cuộc sống như thế lại trôi qua rất nhanh, đến buổi chiều ngày thứ năm Quân Thương hoàn thành xong giai đoạn chữa thương cuối cùng, thân thể Quân Thương đã hoàn toàn khôi phục, Lâm Lang vừa vui mừng đồng thời trong lòng cũng có chút u sầu, bởi vì thương thể Quân Thương khỏi hẳn, đồng nghĩa bọn họ phải trở về !

Lâm Lang bụng thức ăn lên, mi tâm hơi nhú, mấy ngày nay dưới sự chỉ dạy của Quân Thương, nàng có thể thuần thục xào hai món ăn, Quân Thương khen ngợi Lâm Lang về mặt nấu ăn rất có thiên phú, điều này làm cho Lâm Lang hết sức phấn khởi!

Lúc ăn cơm, Quân Thương nhìn thấu nội tâm nàng, âm thanh trầm thấp mang theo tình cảm dịu dàng nói với nàng: "Chúng ta giải quyết ổn thỏa các nguy cơ, tìm một nơi an tĩnh ẩn cư rồi xa thế ngoại, mỗi ngày trải qua cuộc sống hạnh phúc không sầu lo !"

Lâm Lang nghe lời Quân Thương, trái tim trào lên một dòng nước ấm, thế nhưng đáy lòng đối với tương lai mờ mịt cùng nồng đậm lo lắng, nếu nàng thật sự là vị hôn thê thái tử Thiên Tộc, như vậy, nàng cùng Quân Thương phải đối mặt chính là ngăn cấm của cả Thiên giới!

Cũng giống như hoàng đế ở nhân gian, làm dâu hoàng gia Thiên tộc chính là phải biết từ bỏ, trừ một con đường hôn phi phách tán, quả quyết sẽ không cho phép gả cho người khác !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Lâm Lang xuống bếp

Bên này Lâm Lang cùng Quân Thương mới vừa dùng xong cơm, còn chưa kịp thu dọn , đồ nát chán chường trong sân viện đồ nát tĩnh lặng, dưới bóng cây ,hai đạo tia sáng một hắc y một bạch y chột lóe, Tiểu Hắc Tiểu Bạch bất thành linh xuất hiện đứng vững vàng trên mặt đất .

Hai người nhìn nhau, nhìn về phía đôi nam nữ ngồi đối diện trong phòng, song song bước nhanh đến phía trước, khom lưng chấp tay nói: "Thành chủ, phu nhân!"

Quân Thương khẽ quay đầu, giữa hàng lông mày tuấn lãng lộ ra một cổ khí thế sắc bén, giờ tay lên ý bảo hai người miễn lễ, trầm giọng hỏi: "Sao rồi?"

Khuôn mặt đen đúa của Tiểu Hắc không nhìn ra tâm tình , đáy mắt lại hiển hiện nồng đậm tức giận: "Kẻ trông coi bảo khố Huyền Vũ cung Xích Kim Tinh ngũ quân, tam giới Thần Đình không rõ tung tích, hẳn sợ bị Huyền Vũ đại đế biết không tránh khỏi trừng phạt, vẫn giấu giếm không báo, thuộc hạ đi chuyển này, cùng hắc giao đầu một hồi, kinh động thủ vệ trong cung Huyền Vũ, đại đế Huyền Vũ thế mới biết, trong con giận dữ truyền lệnh đem Xích Kim Tinh giam vào thiên lao."

Lâm Lang nghe vậy, mâu quang mờ mờ, theo bản năng hỏi "Tam giới Thần Đình mất tích , huyền. . . . . đại đế Huyền Vũ có nói gì không?" Cho tới nay, Huyền Vũ đại đế chỉ là một thần tiên cao cao tại thượng , hiện tại biết được Huyền Vũ đại đế là phụ thân của nàng, lại nói khi nghe cái tên này, trong lòng nàng tựa hồ trào lên cảm xúc không thể lý giải, dường như không muốn xa rời, chờ mong, khát vọng, lại hàm chứa tâm tình thấp thỏm bất an !

U Minh đánh cắp tam giới Thần Đình, năm lần bảy lượt muốn có được hồn phách của mình, mặc dù trí nhớ của nàng chưa khôi phục hoàn toàn, cũng đoán được hồn phách của mình cùng tam giới Thần Đình tất nhiên có quan hệ, như vậy, Huyền Vũ đại đế, phụ thân. . . . . Có phải hay không biết rõ sự tồn tại của nàng ? Trong lòng nàng rất muốn biết Huyền Vũ đại đế, người phụ thân mơ hồ trong ký ức nàng khi biết được chuyện này sẽ có phản ứng gì !

Thấy Tiểu Hắc nghe được câu hỏi của mình, trong mắt chột lóe lên sùng sờ. Trong nội tâm Lâm Lang tự giễu cười, cố gắng đè nén xuống chút lần tấn vừa gợn lên trong lòng mình , đôi mắt tĩnh mịch mang theo tia lạnh lùng. Huyền Vũ đại đế chính là vị thần có địa vị chí tôn vô thượng , thấp phần cao quý, chỉ cần hắc muốn, làm sao lại không biết sự tồn tại của mình ? Năm đó, mình cãi lời Huyền Vũ đại đế cự tuyệt trở thành thế tử thái tử Thiên tộc , chắc hẳn đã mang đến cho hắc rất nhiều phiền toái. . . . .

Mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì ? Hi vọng điều gì chứ ?

Tiểu Bạch thấy Tiểu Hắc không trả lời câu hỏi Lâm Lang, nhìn lên Quân Thương mặt không đổi sắc, có chút không cam lòng bĩu môi nói: "Huyền Vũ đại đế chỉ nói sự tình quan trọng phải báo lên Thiên đế, những chuyện khác cũng không đề cập !" Không phải mọi người trên thiên giới đều truyền tai nhau nói phu nhân chính là tiểu nữ nhi Huyền Vũ đại đế sủng ái nhất sao ? Coi như các loại tình cảm trên Tiên giới quá mức lạnh nhạt, cũng không thể bởi vì từng phạm sai lầm mà đẩy phu nhân vào cảnh ngộ không nghe không hỏi tự sinh tự diệt —— tam giới Thần Đình mặc dù uy lực thần kỳ, nhưng lại nghiêng về tà thuật, ngưng tiên phách chủ yếu để thúc đẩy tam giới Thần Đình, hẳn cũng không tin Huyền Vũ đại đế không biết U Minh muốn dùng hồn phách phu nhân tu luyện để phát huy sức mạnh thần đình .

Trong lòng Tiểu Bạch thay Lâm Lang cảm thấy trái tim lạnh lẽo, trôi qua nhiều năm ở trần gian, bọn họ đã nhìn quen phụ mẫu trần gian đối với con cái không tiếc hi sinh tất cả ; hết mực yêu thương, rất khó có thể tiếp nhận phản ứng bình thản thờ ơ của Huyền Vũ đại đế. Dĩ nhiên, hắc biết không thể lấy nhân gian đến để so sánh với Thiên giới, nếu hắc không phải quá hiểu rõ tình người lạnh nhạt trên Thiên giới, thật đúng là sẽ hoài nghi phu nhân có phải thân sinh cốt nhục của hắc hay không ? Nếu quả thật là máu mủ của hắc, hắc còn có thể nhẹ nhàng chờ trình báo lên Thiên đế hắc tính.... ..... Lấy tốc độ làm việc của Thiên Đình, cứ như vậy chờ đợi một năm nửa năm trôi qua , phu nhân nếu đợi hắc tới cứu, chỉ sợ đã sớm hôn phi phách tán trong Thần đình.

Tiểu Bạch nhìn về phía Lâm Lang , trong ánh mắt dần dần dâng lên cảm giận cùng cảm thông.

Lâm Lang nghe xong, chỉ khẽ cười cười, thần nhiên an tường , không thêm đề ý nói: "U Minh đoạt tam giới Thần Đình, chỉ sợ dẫn đến tam giới hỗn loạn, Huyền Vũ đại đế cũng sẽ không giống nhân nhà được nữa !"

Quân Thương nghe vậy, cúi đầu nhìn Lâm Lang với vẻ mặt không sao cả, trong lòng thoáng chút khác thường, vươn tay, cánh tay hữu lực nắm ở đầu vai Lâm Lang, khẽ vỗ vỗ; thế giới Thần Tiên, đều là thế cả, thế nhưng nha đầu ngốc lại luôn hy vọng từ trong thế giới lạnh nhạt ấy có thể tìm được một tia ấm áp !

Ngàn năm qua đi, hắc rốt cuộc hiểu rõ khi đó nàng tại sao lại làm ra hành động quyết tâm cùng dũng khí kia mà không hề hối hận, bởi vì đó là ý nghĩa trong lòng nàng , cho tới giờ cùng người khác bất đồng, không cần theo đuổi vinh hoa phú quý , địa vị cao cao tại thượng, không mưu cầu trường sinh bất tử , không quan tu luyện tâm cảnh giới tối cao của Tiên thuật , mà thoát khỏi mọi gò bó kiềm hãm trên Thiên đình cùng thiên địa tồn tại, nàng muốn,

cũng chỉ là một phần chân tình ấm áp, thật lòng thật dạ , vì phần tình cảm; tâm tư này, nàng không tiếc đánh đổi bằng sinh mệnh !

Trong lòng Lâm Lang tràn ngập cảm động, ngẩng đầu nhìn sừng mặt kiên nghị của Quân Thương, khẽ cười cười, hai mắt lờ lờ tỏa sáng nói: "Chúng ta trở về thành đi ! Mấy ngày không về, ta rất nhớ mẫu thân !" Nghĩ đến ánh mắt Lãng phu nhân ân cần cùng lo lắng, trong nội tâm Lâm Lang trào lên một dòng nước ấm, có chút không kịp chờ muốn gặp nàng !

Tiểu Hắc Tiểu Bạch đi trước một bước, Lâm Lang đem chén bát trên bàn thu dọn xong, đợi nàng cùng Quân Thương sóng vai ra ngoài, trước cửa đã đỗ một chiếc xe ngựa đồ sộ bên ngoài phủ một lớp rèm che bằng tơ lụa thượng hạng, trên xe không có ký hiệu, cũng không có trang hoàng trang sức rườm rà, nhưng thoát nhìn lại thập phần trang trọng, hiển lộ khí thế bất phàm.

Lâm Lang cùng Quân Thương lên xe ngựa, Tiểu Hắc Tiểu Bạch vội vàng đánh xe một đường trở về Ngọc Lâm uyển.

Tiểu Hắc Tiểu Bạch điều khiển xe ngựa phi nhanh nhưng vô cùng vững vàng, Lâm Lang nghiêng người sang một bên, dựa vào đầu vai Quân Thương khẽ ngửa đầu hít một hơi: " Chủ nhân trạch viện bỏ hoang trước kia là ai ?" Mấy ngày nay lúc đầu thăm nghĩ nhân cơ hội hỏi Quân Thương một số chuyện, sau đó tâm tình xuống thấp, bị nàng hoàn toàn bỏ quên .

Lâm Lang tiếc nuối lắc đầu, cổ nhân nói quả nhiên không sai ! Thật là " Sinh vu ưu hoạn, tử vu an nhạc " !

[1] thời loạn thì sống , an nhàn nhiều quá thì chết ,đây là 1 câu nói của Mạnh Tử

Quân Thương vươn tay ôm nàng, chỉnh tư thế thay Lâm Lang tìm chỗ thoải mái để nàng dựa vào, trầm giọng nói: " Chủ nhân trước đây là Hàn vương !"

Lâm Lang khẽ cười một tiếng, ở trong lòng hẩn ngẩng đầu lên , nói: " Hàn vương thật là hồ đồ ! Vừa không con nối dõi còn hao hết tâm tư bầy thế cục như vậy, trái lại còn liên lụy tánh mạng bản thân !" Hàn vương cuối cùng bởi vì mưu phản bị giết, không thể không nói đây cũng là nguyên nhân phát sinh !

Quân Thương cúi đầu nhìn nàng, mâu quang sâu thẳm , đuôi lông mày khẽ nhướng lên, hỏi "Làm sao nàng biết hẩn không có con cháu?" Tiếp theo không đợi Lâm Lang trả lời, lại nói, " Tuy hành động Hàn vương được xem là hành vi nghịch thiên, nhưng cũng coi như đạt thành tâm nguyện rồi, chỉ là thế sự cuối cùng phải quy về chính đạo !"

Lâm Lang nghe nói cả kinh, đột nhiên nhìn về phía Quân Thương: "Chẳng lẽ. . . . . "

Quân Thương khẽ gật đầu: "Không sai ! Mẫu thân Minh phi của Triệu Tề năm đó là mỹ nhân đệ nhất kinh đô, trước khi tiến cung đã sớm cùng Hàn vương xảy ra quan hệ, kết quả là có thai ngoài ý muốn, tiền đề cũng không biết chuyện, sau khi sinh hạ Triệu Tề, dung mạo tuyệt trần ân ân âm nhu chi khí (mang nét nữ tính) , tướng mạo cùng Hàn vương phần lớn tương tự, cho nên lúc đó trong triều có người từng nói bề ngoài Triệu Tề rất giống Hàn vương, tiền đề cũng không thể khẳng định, cho nên sau đó số lần Minh phi được ân sủng ngày càng ít thì Triệu Tề cũng chỉ có thể mang một danh hào Tề vương cao quý nhưng bên trong không có thực quyền !"

Lâm Lang hơi khiếp sợ, sau đó vẻ mặt đã khôi phục như thường, nàng vừa nghe một chuyện bí mật của hoàng gia đi ! Xem ra bên ngoài đồn Hàn vương cả đời chưa lập gia thất , chứng tỏ bí mật này được che giấu vô cùng kín kẽ !

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa Ngọc Lâm uyển, dẫn đầu bước xuống một vị nam tử hắc y cao lớn khí phách, tiếp đó màn che được vén lên, đưa ra một cánh tay ngọc thon dài, thiếu nữ y phục xanh biếc thân hình duyên dáng yêu kiều khom lưng bước ra, cùng nam tử hắc y bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người ẩn chứa nhu tình mật ý bắt đầu khởi động, chính xác là ghen ghét người khác !

Hai nha đầu Thanh Y Từ Y đã sớm nhận được tin tức chờ ở ngoài cửa, lúc này thấy Lâm Lang cùng Quân Thương cùng nhau xuống xe, mọi người vội tiến lên đón chào, sau đó, một đường cười cười nói nói hướng bên trong Ngọc Lâm uyển đi tới.

Lâm Lang cùng Quân Thương đi đầu, phía sau đi Thanh Y Từ Y cùng Tiểu Hắc Tiểu Bạch theo sát, đoàn người chậm rãi đi qua sân nhỏ hướng Xuân Huyền đường Lãng phu nhân đi tới !

Lâm Lang mấy ngày nay không trở lại, nhìn cảnh vật trong viện chỉ cảm thấy thân thiết, không khỏi đầy mặt nụ cười hỏi "Ta không ở nơi đây vài ngày, thân thể phu nhân vẫn tốt chứ ?"

Từ Y nghe hỏi, cũng là đầy mặt nụ cười bẩm báo : "Tất cả đều tốt! Chính là thường xuyên nhắc đến tiểu thư, lúc này đang cùng với Quách đại nhân hàn huyên !"

Lâm Lang nghe xong ngược lại sững sờ: "Quách đại nhân tới sao?" Ngày đó nàng sai Thanh Y Từ Y điều tra nam tử trung niên ở kinh đô thích hợp với Lãng phu nhân lập thành một danh sách, Quách đại nhân ở vị trí đầu tiên, chỉ không biết tâm ý mẫu thân thế nào, mà nàng trước khi đi phó thác Quách đại nhân thay nàng chiếu cố mẫu thân, cũng là có chút tư tâm, tình thế hiện tại, xem ra hiệu quả không tệ !

Thanh Y vượt qua trước dí dỏm nháy mắt: "Quách đại nhân hai ngày nay chạy tới Ngọc Lâm uyển thế nhưng rất chịu khó , đều là phu nhân tự mình tiếp đãi, hai người trò chuyện với nhau rất hợp ý, lại rất vui vẻ!"

Lâm Lang nghe vậy, trong lòng hết sức vui mừng, Quách đại nhân mặc dù đã 50 tuổi, nhưng sau khi thê tử qua đời cũng không có cưới thê khác, nàng gật đầu một cái, trong con người ý cười càng đậm!

Sau đó mọi người đi tới Xuân Huyền đường, tiểu nha đầu Thiên Tuyết xa xa thấy được đoàn người, vội đi thông báo, đợi đám người Lâm Lang tới trước cửa, Lãng phu nhân vừa đứng ra đón, trong miệng kêu : " Nữ nhi của ta ! " Chạm mặt một phen liền đem Lâm Lang ôm vào trong ngực tỉ mỉ vuốt ve ,

không nhìn được roi lệ !

Lâm Lang thấy đáng về Lăng phu nhân , trong lòng ngọt ngào đồng thời khóe mắt cũng cảm thấy cay cay , bất giác nhỏ giọng nhắc nhở: "Mẫu thân, nhiều người như vậy !"

Lăng phu nhân nghe vậy, hơi sững sốt, lúc này mới cười xòa buông nàng ra, nhưng vẫn lôi kéo tay của nàng vội vàng nói: "Để mẫu thân xem một chút, gãy đi không ít ?"

Trong lòng Lâm Lang như lấp đầy mật ngọt, bất giác liền lộ ra biểu tình của tiểu nữ nhi , làm nũng ôm cánh tay Lăng phu nhân nói: "Ăn rất nhiều, nữ nhi làm sao gãy đây? Ngược lại là mẫu thân, nữ nhi phải xem thật kỹ , mấy ngày nay có phải không có nghe lời ăn cơm ?"

Lâm Lang nói xong, thật sự nắm chặt bả vai Lăng phu nhân tròn to hai mắt cẩn thận quan sát , nhưng thấy Lăng phu nhân sắc mặt hồng nhuận bóng loáng, khóe mắt ngăm xuân, thân thể uyển chuyển, giống như trẻ lại mười tuổi, ngược lại so vài ngày trước đó khí sắc thoát nhìn tốt hơn rồi.

Lâm Lang không nói cái gì, chăm chú nhìn Lăng phu nhân với ánh mắt thoáng ánh lên ý vị sâu xa mỉm cười khẽ gật đầu ——

Lăng phu nhân nhìn đáng vẻ trịnh trọng nghiêm túc của nàng, không khỏi cười khúc khích, đầy mặt nụ cười nói: "Nha đầu này, còn dám trêu ghẹo mẫu thân người ! Đi thôi! Chúng ta vào trong!"

Bên này Lăng phu nhân cùng Lâm lang vừa nói chuyện, bên kia Quách đại nhân cùng Quân Thương đã sớm khách khí chào hỏi lẫn nhau, Lâm Lang quay đầu nhìn Quách đại nhân thì lễ thật sâu nói: "Nhờ Quách đại nhân chăm sóc gia mẫu, tiểu nữ chân thành cảm ơn !"

Quách đại nhân vội nói không dám nhận, nhìn Lâm Lang trong mắt mơ hồ tràn ngập từ ái, cười ha ha nói: "Nha hoàn ở Ngọc Lâm uyển đều rất tốt, phu nhân cũng là đất thiêng này sinh hiền tài, lão phu chẳng những không có hoàn thành trách nhiệm chăm sóc, ngược lại nhờ phu nhân đề mắt tại hạ, lão phu may mắn được lĩnh giáo kỹ nghệ đánh cờ của phu nhân!" Quách đại nhân nói xong, nhìn về phía Lăng phu nhân, chỉ thấy hần một thân bố y (áo vải) đơn giản, thời điểm nhìn Lăng phu nhân ngũ quan của hần giống như đất lên một tầng ánh sáng nhu hòa dịu dàng, quả nhiên cũng là một vị nam tử tuấn lãng khí phách !

Lâm Lang nghe vậy hơi kinh ngạc, nhưng khi thấy Quách đại nhân cùng mẫu thân hòa hợp, trong lòng rất vui mừng, nhìn về phía Lăng phu nhân làm bộ oán giận nói: "Kỹ nghệ của mẫu thân cao siêu vậy sao ? Quách đại nhân mới cùng mẫu thân quen biết vài ngày, đã dễ dàng học được, còn nữ nhi chung sống với người lâu như vậy mẫu thân cũng không chỉ dạy !" Từ trước tới giờ nàng vẫn không biết Lăng phu nhân biết đánh cờ ! Chỉ là suy nghĩ một chút, nữ nhi Lăng gia không người nào là không phải từ lúc nhỏ đã học cầm kỳ thư họa, kỹ nghệ mẫu thân xuất chúng, cũng không có gì kỳ quái !

Lăng phu nhân nghe xong lời Quách đại nhân , lại thấy Lâm Lang mang bộ dáng ranh mãnh giao hoạt , bất giác sắc mặt đỏ bừng, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ ở trên lưng Lâm Lang nói: "Nha đầu tinh quái này . . . . ."

Lâm Lang cười, cũng là nhìn lên nét mặt Quách đại nhân, chỉ thấy ánh mắt Quách đại nhân nhìn mẫu thân tựa như mặt hồ gợn sóng, nhu hòa yên tĩnh, trong nội tâm Lâm Lang càng thêm vui vẻ!

Đoàn người đi vào, mọi người hàn huyên vài lời , sắc trời đã không còn sớm, Quách đại nhân đứng dậy muốn cáo từ, Lâm Lang ngăn hần lưu lại ăn cơm, hần vốn là không chịu, Quân Thương cũng cực kỳ phối hợp đứng dậy giữ lại, Quách đại nhân khẽ kinh ngạc , nhưng không dám từ chối nữa, nghe lời lưu lại !

Lâm Lang thấy thế, tròn mắt nhìn Quân Thương một cái, ý là ta nói nhiều lời đều vô dụng, chàng chỉ nói một câu người ta đã răm rắp nghe theo, chàng thật đúng là có năng lực!

Quân Thương bất vì sờ động (không nhúc nhích), mặt mày mỉm cười nhìn Lâm Lang, khiến Lâm Lang ngượng ngùng dời mặt sang chỗ khác !

Không lâu sau, trong phòng bếp nhanh tay dâng lên một bàn đầy thức ăn, Lăng phu nhân vốn còn muốn nam nữ tách ra ngồi riêng, Lâm Lang lại nói ở đây không có người ngoài, cô chấp giữ lễ tiết, làm không khí mất vui, mọi người mới đồng ý ngồi chung, ngay cả Tiểu Hắc Tiểu Bạch cùng Thanh Y Từ Y cũng dè dặt cẩn thận vào chỗ ngồi, trong bữa ăn Quân Thương cũng coi như hiền hoà, cùng Quách đại nhân trò chuyện với nhau rất hợp ý !

Đợi mọi người dùng xong bữa cơm, tiễn bước Quách đại nhân, Lâm Lang ở trong phòng cùng Lăng phu nhân nói vài lời , liền bị Lăng phu nhân đuổi ra, nói là nàng vừa trở về, nên sớm nghỉ ngơi cho tốt !

Lâm Lang ra khỏi Xuân Huyền đường, cùng Thanh Y Từ Y vừa đi vừa nghe Thanh Y tình hình bẩm báo vận chuyển hàng hóa, Lâm Lang nghe rất hài lòng, dặn dò Thanh Y cái gì cũng không cần quản, chỉ để ý đem vận chuyển hàng hóa lo chu toàn, lại nghĩ tới trong bữa ăn nghe nhắc đến vị quốc sư xa lạ kia, liền hỏi: "Quách đại nhân nói trong triều xuất hiện một vị quốc sư , các người đối với vị quốc sư kia nghe ngóng tin tức được bao nhiêu ?"

Đôi mày thanh tú Từ Y nhíu lại: "Vị quốc sư sau khi đến cư ngụ ở trong cung, chẳng giao thiệp với ai cả, bọn nô tỳ cũng chỉ nghe nói, chưa hề thấy qua, thậm chí ngay cả nam hay nữ cũng không biết!"

Lâm Lang nhớ tới trong bữa ăn hàm ý trong câu nói không rõ ràng của Quách đại nhân, hàm chứa nhắc nhở không cần can thiệp vào chuyện An Định phường, vậy vị quốc sư kia đến chắc hẳn cùng chuyện An Định phường có liên hệ rồi, nếu đã quan hệ đến An Định phường , tất nhiên cùng U Minh khó tránh khỏi không liên can !

Ba người nhất thời im lặng, chậm rãi bước đi, không lâu lắm đã đến Vân Đình quán, Thanh Y Từ Y hầu hạ Lâm Lang tắm rửa, hầu hạ nàng ngủ, sau đó lui xuống, đợi hai người lui ra, Lâm Lang bật dậy, xuống giường đi tới bên cửa sổ, đưa tay đẩy song cửa sổ chạm khắc hoa văn màu đen mang mùi

huong của gỗ từ đàn khê mở ra, ánh mắt của nàng xuyên thấu qua màn đêm nhìn bóng cây lắc lư đong đưa trong sân, trên bầu trời đêm đen giăng đầy sao lấp lờ , mang theo không khí đê nén mơ hồ báo trước mưa gió sắp đến !

Lâm Lang từ từ dời mắt sang phương hướng hoàng cung, nhẹ nhàng nâng tay phất qua hai mắt của mình, đôi mắt trong suốt không hề gợn sóng trong nháy mắt lộ ra kim sắc quang mang xuyên qua khoảng không gian u tối , nhìn chăm chú một toà điện trong hoàng cung thất bất thành linh xẹt qua bóng dáng vận sa mỏng huyết y !

Hồi lâu, nàng xoay người lại, ánh mắt đụng phải lồng ngực cường tráng của nam tử, nàng theo bản năng nâng mắt, đối mặt ánh mắt đông lạnh của nam tử!

"Nàng cũng cảm nhận được !"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tam Giới Thần Đỉnh

"Vị quốc sư kia. . . . . Ta có cảm giác rất quen thuộc!" đôi mày thanh tú của Lâm Lang khẽ nhíu lại, từ ngữ dần đo, trong mắt mê mang không hiểu, tại sao bóng dáng vận sa mỏng huyết y mơ hồ xẹt qua tẩn ra linh khí làm nàng cảm thấy quen thuộc đến kỳ lạ ? Chẳng lẽ trước kia nàng cùng người nọ có quen biết ?

Trong bóng tối, dung nhan tuấn lãng kiên nghị của nam tử mang theo tia thâm thúy ngưng trọng , đôi mắt như hắc diệu thạch tẩn mát ra hàn quang lạnh thấu xương : "Nàng nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai sẽ có rất nhiều chuyện phải đối mặt !"

Quân Thương nói xong, đi ra ngoài hai bước, bước chân dừng lại, hướng Lâm Lang nói: "Viên Nguyệt Châu kia nhớ phải cất kỹ !"

Lâm Lang nhìn mâu quang sắc bén trịnh trọng của hắn, vô ý thức sờ lên hạt châu đeo trên cổ, gật đầu một cái: "Ừ! Ta biết !"

Quân Thương nghe được câu trả lời của nàng, thân hình lóe lên, liền biến mất ở giữa màn đêm đen như mực !

Lâm Lang nhìn phương hướng hắn rời khỏi ngấn người trong chốc lát, cũng không có nằm ngủ, nàng đi tới mép bàn ngồi xuống thấp đèn dầu, cầm một cuốn sách lật lật vài trang, nhưng tâm thần có chút không yên đặt sang một bên , đôi tay chống cằm nhìn ánh lửa chập chờn lay động đến xuất thần !

Nàng biết Quân Thương đã xuất phủ , về phần đi làm chuyện gì, nàng không biết, nhưng nhất định là chuyện rất quan trọng, nói không chừng cùng dị tượng trong hoàng cung có liên quan; thật ra, có đôi khi nàng nghĩ, thế sự hỗn loạn cùng nàng có quan hệ gì ? Thế nhân chết sống thì liên can gì tới nàng ? Chi cần có hắn bên cạnh, hai người chèo thuyền ngắm cảnh khắp giang hà hồ hải [1] , không màng tới thế sự đó hắn là cuộc sống vui vẻ nhất, nhưng có thể buông bỏ tất cả, không nghe không thấy sao ? Hiện nhiên không thể, thứ nhất nàng không thể bỏ mặc Lăng phu nhân, còn có Thiên Ngữ, Thiên Tuyệt đã sống chung thời gian dài ở Ngọc Lâm uyển đã có tình cảm gắn bó, hơn nữa, nàng cũng không tuyệt tình đến mức nhìn mọi người bị hút hết nguyên khí, sau đó trần gian rơi vào tình cảnh hung hiểm!

[1] thể hiện sự tự do, cùng nhau đi đến chân trời góc biển , ý tứ của cụm từ này trong đoạn trên theo mình hiểu là 2 người cùng bên nhau, sống cuộc sống của mình, làm điều mình thích, chu du khắp nơi. giang, hà đều là sông, hồ thì ko phải bàn rồi, hải là biển

Nói cho cùng, đều là nàng tự tìm phiền não, Phật tổ thường khuyên người ta buông tay, nhưng Phật Tổ có thật đã từng buông tay chưa ? Nếu thật sự có thể buông, hà tất gì phải cực khổ mà đi khuyên hết người này đến người nọ ! Cho nên, nàng cũng không thể thoải mái buông bỏ tất cả thế tục , Cố chấp ở chuyện này đến cùng để bản thân tự tìm lấy một kết cục !

Nơi xa phía chân trời dần dần nhô lên hào quang rực rỡ phá vỡ màn đêm hắc ám vô tận, nàng cảm giác bản thân từ nơi tối tăm được nước lũ xuôi đầy, mặc cho cuối con đường sẽ gặp kết quả gì —— vẫn kiên định đối mặt đến cùng !

Nàng lấy tay chống cằm, không biết qua bao lâu, ngọn đèn chập chờn hai cái, rốt cuộc ở trong phòng im lìm vụt tắt, quanh cảnh xung quanh bình minh đã ló dạng giữa bầu trời phủ lên một tầng màu xanh lam trong lành. Lúc này, Lâm Lang nhạy bén nghe được náo động khác thường trên đường phố, âm thanh vỗ sắt lộc cộc, tiếp theo tiếng người huyên náo, âm thanh binh khí va chạm âm âm chói tai lũ lượt thi nhau kéo tới, trong lòng nàng cả kinh, ngẩng đầu lại thấy cả người Quân Thương mang theo hàn khí từ trong cửa sổ nhảy vào phòng nàng, trong con ngươi sắc bén vẫn ẩn chứa sát ý đầy đặc, đợi nhìn đến nữ tử đang ngồi bên cạnh bàn mới hơi nhu hòa một chút.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Lang cả kinh, đứng dậy tiến ra đón !

Trên bàn ngọn đèn đã cháy hết, bầu bạn bên cạnh một bóng hình màu xanh đậm, là làn khói nhẹ còn lượn lờ vẫn vút chưa tan , Quân Thương nhìn hành động nữ tử tiến lên đón, nhíu mày mà hỏi: "Một đêm không ngủ ?"

Lâm Lang cảm giác hần không vui, lại không có thời gian giải thích, chỉ vội vàng hỏi: "Trên đường đã xảy ra chuyện gì?"

Quân Thương tạm thời không cùng nàng so đo, đi tới bên cạnh bàn rót một ly trà ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "An Định phường bị cấm vệ quân phong bế."

"Tại sao?" Lâm Lang tiến lên, mi tâm hơi nhúu nâng lên khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi.

An Định phường cũng chỉ là toàn bản dân chạy nạn cư trú, xảy ra chuyện gì có thể kinh động triều đình, thậm chí bị phong bế? trong lòng Lâm Lang hét sức kinh ngạc, nhìn Quân Thương bật thốt lên: "Chẳng lẽ bởi vì . . . . . ." Nàng nhớ tới hôm qua phường hương hoàng cung giữa bầu trời đêm xẹt qua bóng dáng vận sa mỏng huyết y —— đạo huyết sắc kia, chính là tập hợp vô số hồn phách sinh linh, "Quốc sư là U Minh?" Nhưng U Minh mang theo hơi thở tà khí của Ma tộc, trong lớp sa mỏng huyết y rõ ràng có linh khí Tiên Tộc, lại nói, U Minh đang bị trọng thương, cũng sẽ không hồi phục nhanh như vậy!

Lời vừa thốt ra, chính nàng tự quả quyết phủ định: "Không phải là U Minh, nhưng cùng U Minh có quan hệ!" Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quân Thương, "Chàng biết người kia là ai? Có đúng không?"

"Tân nhậm quốc sư nói những người bị yêu quái hút tinh khí ở An Định phường nay khởi từ hoàn sinh, nên muốn vì bọn họ siêu độ!" Bờ môi Quân Thương lộ ra tia giễu cợt cười khê, tiến lên một tay ôm lấy Lâm Lang hướng tới giường: "Cùng ta nghỉ ngơi một lát!"

Lâm Lang chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, đã rơi vào trong lồng ngực cường tráng mang theo khí lạnh, bên hông bị một đôi bàn tay quán chặt —— mặc dù đã tiếp nhận tình ý của Quân Thương, lại không khỏi mang đánh đập ngược ngửa của tiểu nữ nhi, Lâm Lang giống như cật lực che giấu vẻ xấu hổ, không thuận theo mãnh liệt đầm ấm lồng ngực của hắn. "Chàng vẫn chưa trả lời ta! Người quốc sư kia rốt cuộc có lai lịch gì?"

Hai cánh tay hữu lực của Quân Thương dùng sức, kìm chặt hai tay quấy phá lung tung của nàng, âm thanh trầm thấp chấn động lồng ngực: "Đừng làm loạn!" Tiếp theo dịu dàng vuốt ve lưng của nàng, giống như sâu kín thờ dài nói: "Tam giới, có lẽ sắp đại loạn rồi!"

Lâm Lang bị âm thanh trầm ngập thất vọng cùng châm biếm chấn động tâm nàng, nàng tựa trong ngực ấm áp của Quân Thương dần trở nên yên tĩnh lại, chỉ chốc lát sau thể nhưng ngủ say sưa tới sáng!

Thời điểm Lâm Lang tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, bên ngoài vầng thái dương đã treo cao, phía chân trời phát ra hào quang bạch sắc chói mắt, kể bên chỉ còn lại cái gối lõm xuống thật sâu, người bên cạnh đã chẳng biết đi đâu. Nàng ngồi dậy hô một tiếng, Từ Y lên tiếng trả lời từ bên ngoài bước vào, tiến lên hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong, ra ngoài phòng khách, trên bàn đã dọn xong thức ăn, Lâm Lang ngồi ở bên bàn, biết là Quân Thương làm, nhưng lại không thấy bóng dáng Quân Thương, quay sang hỏi Từ Y: "Thành chủ đâu?"

Từ Y một bên gấp thức ăn cho Lâm Lang vừa nói: "Thành chủ trời còn chưa sáng đã ra ngoài, những món này đều là Thành chủ tỉ mỉ chuẩn bị!"

Lâm Lang sững sờ, nhìn sắc trời một chút, khi này vẫn chưa phát giác, giờ nhìn lại, mặt trời lên cao, có hơi chói mắt, sáng sớm khí trời lạnh lẽo một chút cũng không hề có, canh giờ hiển nhiên không còn sớm!

Chính mình dĩ nhiên lại ngủ say như vậy?

"Hiện tại giờ gì?" Trong mắt nàng dâng lên tia thần nhiên cùng tức giận, cong người sâu không thấy đáy cũng không thể xóa đi sự lo âu!

Chuyện tối hôm qua Quân Thương một mực không tiết lộ, không chịu nói rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sau đó hai mắt nàng nặng nề đi vào giấc ngủ. Lâm Lang âm thầm nắm chặt hai tay: trừ lần say rượu kia, mình sẽ không ngủ say như vậy, bây giờ nghĩ lại, tất nhiên là Quân Thương động tay động chân, hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

Trong mắt Từ Y cũng hiện lên vẻ thâm thúy: "Tiểu thư, còn có một canh giờ đã đến buổi trưa!"

Lâm Lang nghe xong, mi tâm nhảy một cái, đứng bật dậy hướng ra ngoài chạy đi, chỉ vừa tới cạnh đại môn, trước mắt một đạo bạch quang thoáng qua, Tiểu Bạch khó khăn lắm mới ngăn cản được đường đi của nàng: "Phu nhân!"

Từ Y cũng gấp gấp chạy lên trước, trong con ngươi thoáng qua gian nan: "Tiểu thư!"

Đôi mắt trong veo Lâm Lang nhìn hai người cản đường trước mặt, mơ hồ bộc phát khí thế uy nghi khiếp người làm người ta không thể coi thường, tiếp theo, nàng vòng qua hai người, liền muốn bay lên!

Tiểu Bạch nhớ tới Quân Thương đã giao phó, tâm hạ quyết định, sừng sừng giang hai cánh tay ngăn Lâm Lang, như chêm đinh chặt sắt nói: "Phu nhân, Thành chủ ra lệnh thuộc hạ truyền lời cho phu nhân, khi ngài ấy không có ở đây, phu nhân không nên rời khỏi đây! Nếu như, phu nhân kháng kháng muốn đi ra ngoài, ta. . . . . Chúng ta chỉ có thể lấy chết can ngăn!"

Trong con ngươi tinh mịch của Lâm Lang nhìn chăm chú hắn, dường như tản ra ánh sáng kim thạch mang tính chấn nhiếp văng tán loạn, trái tim Tiểu Bạch cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng hắn âm thầm kêu khổ —— phu nhân thật muốn xông ra ngoài, hẳn há có thể ngăn được hay sao? Chỉ sợ thật muốn lấy chết can ngăn rồi!

Đang lúc Tiểu Bạch chịu nổi Lâm Lang không ngừng dùng ánh mắt uy áp bức người, Lâm Lang chợt lạnh giọng cười nói: "Tốt! Thật tốt! Thật tốt!"

Sau đó, nàng xoay người trở lại chỗ ngồi, cầm thìa múc cháo tổ yến trước mặt, từng muỗng từng muỗng ăn chuyên chú, giống như sấm sét rền vang mới vừa xảy ra.

Từ Y cùng Tiểu Bạch thấy vậy, hai mặt nhìn nhau, sau đó toàn thân đều như lâm đại địch nhìn Lâm Lang!

Lâm Lang nhàn nhã múc cháo, trong âm thanh ần ần sắc bén, rồi lại giống như con mèo nhỏ lười biếng ngủ say hưởng thụ ngày xuân nắng ấm, sau cùng mang theo khí thế uy nghiêm không cho hai người cự tuyệt ——

Nàng nói: "Ta đợi đến trưa, nếu Quân Thương vẫn chưa trở lại, các người theo ta đi An Định phường!"

Tiểu Bạch cùng Từ Y không dám thẳng thắn cự tuyệt, Từ Y lên quan sát trên trán Tiểu Bạch không ngừng đổ mồ hôi, ngập ngừng hô: "Tiểu thư. . . . ."

Lâm Lang không để ý đến nàng, vẫn như cũ khuấy khuấy cháo trong chén, nhưng động tác trên tay chậm chạp không ăn—— lòng của nàng lúc này phần nộ cùng lo lắng, phần nộ là bởi vì Quân Thương gạt mình đi mạo hiểm, lo lắng là sợ Quân Thương xảy ra chuyện không may !

Một canh giờ trôi qua mà mọi người trong phòng tựa như trải qua hơn một năm, Tiểu Bạch cùng Từ Y thỉnh thoảng lại loay hoay nhìn ra ngoài, biết rõ Quân Thương không về kịp, nhưng vẫn ôm một tia ảo tưởng, chẳng qua khi trong phòng đồng hồ báo giờ gõ vang, trừ ánh tích dương sáng lên một chút, trong sân tiếng động gì cũng không có !

Hai trông mắt Lâm Lang khẽ chuyển nhìn hai người, chậm rãi mở miệng: "Các người muốn theo ta cùng đi, hay vẫn là lưu lại?"

Trong mắt Tiểu Bạch cùng Từ Y tràn ngập khổ sở nhìn về phía Lâm Lang, vừa muốn mở miệng khuyên nhủ lần nữa, bên ngoài truyền đến giọng nói thờ hồn hèn: "Tiểu thư, tiểu thư. . . . ."

Thiên Ngưu vừa chạy vừa kêu, xông vào trong phòng, hướng về phía Lâm Lang, thờ không ra hơi nói: "Tiểu. . . . . Tiểu thư, người trong cung đang chờ ở Tiền viện, phu nhân gọi tiểu thư qua đó !"

Lâm Lang nghe xong, trong mắt giống như trận cuồng phong thổi vào làm mặt nước hồ xuân đang phẳng lặng bất chợt dậy sóng, từng gợn sóng sâu cạn tới tấp tản ra , nhưng chỉ lạnh nhạt nói: " Ta tới liền !"

Tiểu Bạch cùng Từ Y nghe được Lâm Lang nói thế liền thở phào nhẹ nhõm, thấy Lâm Lang ra cửa, hai người gấp rút theo sát .

Thời điểm nhìn thấy người tới, Lâm Lang khẽ giật mình, lại chính là người đảm nhiệm chức vụ tạm thời Binh Bộ Thượng Thư Lý Nguyên Dịch, Lý Nguyên Dịch phát hiện Lâm Lang đến bên nói về sau tỷ tỷ nàng Diệp Cần Huyền cùng hoàng thượng thành thân, buổi chiều hoàng thượng tổ chức thiết yến, muốn mời nàng tham gia chung vui ! Còn có mấy ngày nay hoàng thượng ngủ không yên, hỏi nàng yêu cầu hoàng thượng đưa ra tiến hành đến đâu ?

Lâm Lang tự nhiên biết yêu cầu Triệu Tễ chính là có được hôn phách Tạ Hoảng Thanh, nàng cũng không trực tiếp trả lời Lý Nguyên Dịch, chỉ là nói bóng nói gió : "Hoàng thượng nếu sốt ruột, trong cung không phải có kẻ thích hợp hơn?"

Lý Nguyên Dịch nghe vậy, ha ha cười hai tiếng, nhìn Lâm Lang ý vị sâu xa nói: "Ngày mai, tiểu thư có thể diện kiến dung nhan vị quốc sư này rồi ! Nghe nói vị quốc sư này cùng tiểu thư còn có tầng quan hệ sâu xa !" "Tiểu thư nhất định phải tới !"

Lý Nguyên Dịch trước khi đi giống như không yên lòng, sợ Lâm Lang không đi, lại cố ý dẫn dò một câu, Lâm Lang nhìn bóng lưng hần chần chừ rồi đi, trong con người tinh mịch chợt lóe hàn quang, nói: "Lý đại nhân yên tâm, bản tiểu thư nhất định có mặt !"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 76: Vào cung

Sau khi Lý Nguyên Dịch rời đi, Lâm Lang không hề nhắc lại chuyện đi An Định phường, về mặt thần nhiên cuộc sống như thường lệ trải qua yên ả, có đôi khi còn đắm chiêu xuất thần, tinh quang sắc bén nơi đáy mắt càng ngày càng rõ rệt, nhìn Tiểu Bạch cùng Từ Y một bộ dáng kinh hồn bạt vía, trọn to hai mắt thời thời khắc khắc lưu ý động tĩnh Lâm Lang , chỉ sợ một khi sơ suất, Lâm Lang sẽ biến mất !

Thật vất vả chờ đến hôm nay Thanh Y không đi vận chuyển hàng hóa được, đang ở Ngọc Lâm uyển buồn bực cho tới trưa, sau khi dùng xong cơm, Lâm Lang để các nàng lui về phòng nghỉ ngơi hai canh giờ, mấy ngày nay Thanh Y bận rộn lo toan, thật vất vả ngủ một giấc , liền đi tới viện Lăng phu nhân thỉnh an, lại đi xuống trừ phòng chơi một lát; chờ Thanh Y đi dạo trở lại, Từ Y ôm sòm nàng đôi câu, nhìn sắc trời không còn sớm, vội kêu nàng tới hầu hạ Lâm Lang tắm rửa trang điểm thay đồ, chuẩn bị vào cung tham gia dự tiệc.

Thường ngày Lâm Lang rất ghét kiểu cách phức tạp rườm rà, vẫn luôn không thích tô son trát phấn, hôm nay lại thoải mái đồng ý trang điểm, còn lần đầu tiên chọn xiêm y mây ngũ sắc làm từ mười hai tấm vải thượng hạng , trang phục lóa mắt phối cùng trâm cài Bích Hải minh châu trên đầu tỏa ra hào quang lấp lánh minh diễm, khác ngày xưa bót đi vẻ thanh thuần tao nhã, phong thái hôm nay lại thêm một phần cao quý diễm lệ , liếc mắt nhìn sang, trông như tiên nữ giáng trần !

Thu thập xong ra cửa, sắc trời đã dần sắp tối, Từ Y cùng Thanh Y theo Lâm Lang đi tới cửa, thấy Tiểu Bạch đã sớm kéo xe ngựa chờ sẵn trước cổng, thấy đám người Lâm Lang đi ra, hần nghĩ muốn tiến lên chào, vừa ngừng đầu nhìn về phía Lâm Lang, trong mắt đột nhiên bắn ra tia lửa kinh ngạc , trọn

to hai mắt nhìn ngậy ngấn cả người, Thanh Y thấy vậy, dẫn đầu nhảy lên xe một cái, lại giả vờ không chú ý hung hăng đung Tiểu Bạch một cái, Tiểu Bạch vẫn trong trạng thái ngây ngốc chưa phục hồi tinh thần thuận thể ngã xuống xe ngựa, nhìn tất cả mọi người nở nụ cười ha ha !

Nụ cười này ngược lại đem tâm trạng mọi người trải qua mấy ngày nay vẫn căng thẳng dần buông lỏng , bầu không khí phút chốc trở nên vui mừng nhẹ nhõm không ít !

Tiểu Bạch đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, có chút thẹn quá thành giận nhìn chằm chằm Thanh Y: "Ngươi. . . . . Không có giáo đường !"

Thanh Y nhìn vẻ mặt xấu hổ của Tiểu Bạch, trong con ngươi mang theo một tia hả hê giễu cợt nhìn Tiểu Bạch nói: "Thật không biết kẻ nào mới không có giáo đường ! Nhìn bộ dáng ngu ngốc mới vừa rồi của ngươi, nếu thêm hai hàng nước miếng sẽ hoàn mỹ hơn !"

Tiểu Bạch nghe nàng châm chọc, trên mặt vọt lên một trận ửng đỏ, trong bụng thấp thỏm liếc nhìn Lâm Lang, tức giận ngược cổ lên nói: "Ta ta ta. . . . .
. . . . . Đó là phu nhân khác mọi khi, ta mới chăm chú nhìn thêm, mắc mớ gì tới ngươi? Dù ngươi ở trước mặt ta để cho ta nhìn, ta còn không thèm !"

Thanh Y cũng không quan tâm, hướng về phía Tiểu Bạch làm mặt quỷ, xoay người vào buồng xe. Đợi Từ Y đỡ Lâm Lang lên xe, vào trong khoang xe ngồi xuống, hạ màn xe xuống, Tiểu Bạch vung roi ngựa "Ba " một âm thanh cao vút vang lên, tựa như trút giận hừ lạnh một tiếng, xe ngựa liền vững vàng băng qua giữa đường cái kinh đô phồn hoa, hướng phía hoàng cung chạy đi !

Trong nhất thời, bên trong buồng xe an tĩnh khác thường, chỉ còn nghe tiếng chuyển động của bánh xe cuộn cuộn lăn trên mặt đất, gió đêm lay động một góc màn xe, bóng đêm lạnh lẽo xâm nhập vào trong xe, phản phát lướt qua viên dạ minh châu khảm nạm trên mũ xe trong đêm đen tĩnh lặng phát ra hào quang rực rỡ !

Ước chừng đi gần nửa canh giờ, mới tới bên ngoài cửa cung, Tiểu Bạch xuất bái thiếp ra, xe ngựa đi vào trong một đoạn mới dừng lại, lúc này, Tiểu Bạch vén rèm hướng Lâm Lang nói: "Phu nhân, bên trong không cho xe ngựa vào!"

Lâm Lang đồng ý một tiếng, vịn tay Từ Y đứng dậy, Thanh Y trước tiên nhảy xuống xe ngựa đặt xong bàn đạp chân, lúc này mới bảo vệ Lâm Lang xuống xe.

Vừa xuống xe đã có tiểu cung nữ bộ dáng sợ hãi tiến lên đón dè dặt hướng Lâm Lang hành lễ, Lâm Lang biết dạ yến Thanh Y Từ Y cùng Tiểu Bạch là thân phận nô tài đều không thể theo vào , chỉ có thể ở bên ngoài Thiên điện chờ, liền dặn dò ba người ở đây đợi, còn nàng đi theo tiểu cung nữ vào trong !

Từ Y thấy Lâm Lang xoay người, bất giác hô: "Tiểu thư. . . . ."

Lâm Lang nghe tiếng la lo lắng của nàng , quay đầu nhìn nàng hàm chứa an ủi khẽ mỉm cười, tiếp theo xoay người nhìn cung nữ nói: "Cô nương, xin dẫn đường !"

Từ Y nhìn phương hướng Lâm Lang rời đi ,trong con ngươi hiện đầy lo lắng, Thanh Y cũng nhón chân lên nhìn, ngược lại dậm chân nói: "Đáng hận chúng ta không được đi vào!" Bên trong hoàng cung tầng tầng phù triệu, Thanh Y Từ Y đã không phải là một Quý Hồn như trước, mặc dù có tu vi không thấp , nhưng đối phó với phù triệu (bùa chú) được gia phong từ các thời kỳ Đế Vương, vẫn lực bất tòng tâm !

Từ Y nghe vậy, mi tâm càng thêm nhú lại chặt, ngày hôm trước tiểu thư được Lý Nguyên Dịch mời Lâm Lang vào cung dạ hội kỳ lạ, bây giờ nàng càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, chẳng lẽ Thành chủ ? trong mắt Từ Y thoáng qua tia kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Bạch, đột nhiên trầm giọng nói: "Tiểu Bạch, ta hỏi ngươi, ngươi biết Thành chủ đi làm gì sao?"

Tiểu Bạch hiển nhiên bị câu nói của nàng làm cho sững sốt một lúc, mờ mịt nói: "Ta. . . . . Ta không biết ! Thành chủ chỉ dặn dò ta khi hán không có ở đây, không được để phu nhân đi bất cứ đâu !"

Từ Y nghe xong, cũng là nóng nảy cùng bất đắc dĩ, đành dậm dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi ngược lại: "Vậy sao dạ tiệc ngươi còn để tiểu thư đi ?"

Tiểu Bạch không hiểu: "Cũng chỉ là bữa tiệc bình thường, có gì sao ? Huống chi ta nhìn phu nhân luôn buồn bực. . . . ."

Từ Y nghe Tiểu Bạch giải thích, oán hận nói: "Thành chủ nói khi ngài không ở đây thì không được để tiểu thư đi bất cứ đâu ?"

"Đúng !" Tiểu Bạch rất vô tội gật đầu!

"Tiểu thư có phải đã ra cửa ?"

"Phải. . . . . A!" Tiểu Bạch đột nhiên tròn to hai mắt, "Vậy sao bây giờ? Làm thế nào ?"

Từ Y hừ lạnh một tiếng: "Chờ đợi!" Nói xong nàng chuyển con mắt, một đôi con ngươi đen nhánh hiện đầy tia sáng lạnh lẽo, trong bóng tối lộ ra hàm răng sắc nhọn trắng toát, "Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, ngươi tốt nhất chuẩn bị tinh thần hy sinh đi!"

Tiểu Bạch thấy Từ Y đột nhiên lộ ra bộ dáng hung ác bị dọa sợ đến run bật lên một cái: "Ta ta ta. . . . . Ngươi đừng quên. . . . . " Hắn còn định nói thêm tại sao chỉ oán trách một mình hắn ? Nhưng bị ánh mắt lệ khí của Từ Y áp bức, vội đem nửa câu sau nuốt xuống !

Trong nội tâm Tiểu Bạch rất buồn bực, hắn vốn là quản lý Quý Hồn , tại sao lại bị nữ quý trước mắt này dọa cho trái tim nhỏ đập thành thịch không

ngừng !

Hắn xoay người ngồi chồm hóm trên đất buồn bực bắt đầu vẽ vòng vòng!

Phía chân trời bao phủ màu xanh nhạt còn chưa tối hẳn, nhưng màn đêm đã hoàn toàn phủ xuống nhân gian, bầu trời đầy sao lóe ra tia sáng lấp lánh nguy nga, trắng rằm như lưỡi liềm, giắt phía chân trời, ánh sáng trong vắt rải xuống, gió đêm mang hơi lạnh thổi qua, làm trong nội tâm người ta dâng lên luồng khí ón lạnh, tựa như trắng rằm đang dùng đôi mắt lạnh thờ ơ từ trên cao nhìn xuống mọi biến hóa của thế gian.

Lâm Lang đi theo sau lưng tiểu cung nữ, âm thầm đánh giá nàng: dáng dấp tiểu cung nữ đoán chừng khoảng 17 ~ 18 tuổi, một thân cung trang trắng hồng giao thoa, lụa khoác trên cánh tay dệt bằng the hương vân bảy màu, động tác trong lúc lơ đãng triển lộ ra vẻ nhu mì mềm yếu, cảm tính tế, khuôn mặt thanh tú, một đôi con ngươi đen linh động xoay chuyển hết sức khả ái, giống như nai con mới sinh chọc người thương tiếc, mày liễu dài nhỏ từ đuôi chân mày lan ra độ cong nhu hòa, bộ dáng diễm đạm đáng yêu hết sức động lòng người !

Đi một lát, Lâm Lang nhìn bốn phía, hai bên toàn cây cối, lúc này ánh trăng lạnh lạnh, nhánh cây chập chờn đung đưa, hình ảnh loang lổ chiếu thành một hàng dài in trên đất, bên tai không nghe thấy bất kì âm thanh nào mà khung cảnh trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ có tiếng gió xào xạc—— con đường này càng đi càng hẻo lánh !

"Cô nương, chúng ta đang đi đâu ?" Hôm nay, ngày thành thân Diệp Cẩm Huyền cùng Triệu Tề đáng lý phải tổ chức tại Từ Dương Điện, mặc dù hoàng cung nàng không thể nói quen thuộc, nhưng vẫn biết Từ Dương Điện một trong năm điện tôn quý trng cung tuyệt đối sẽ không phải ở nơi vắng vẻ này !

Lâm Lang nhìn về phía tiểu cung nữ mâu quang dần chuyển thành sắc bén, nhưng âm thanh lại vô cùng nhẹ nhàng ! Chỉ cần như thế, cung nữ kia cũng đã cảm nhận được khí thế áp bức không thể coi thường từ trong mắt Lâm Lang, giữa lòng mây cung nữ lập tức túa ra mồ hôi hột, nỗ lực chịu đựng muốn ngã quỵ xuống, chỉ cúi đầu thật thấp, cước bộ dưới chân cũng chưa từng dừng lại: "Cần phi nương nương lệnh nô tỳ mang Tạ tiểu thư đi Cảnh Dương cung!"

Cần phi ? Diệp Cẩm Huyền? Lúc này, nàng ta không phải nên ở Diệp phủ chờ kiệu hoa rước vào hoàng cung sao ?

Trong mắt Lâm Lang hàn quang chợt lóe lên, thân thể di chuyển một cái, bằng vào sức mạnh của bản thân bắt được cổ áo tiểu cung nữ ngăn cản nàng tiếp tục đi về phía trước: "Cảnh Dương cung ở chỗ nào?" Trong nội tâm nàng cười khở, vừa tiến vào nội cung nàng liền mất đi tất cả pháp lực, vào lúc này hơi động dậy một tí đã cảm thấy thân thể nặng nề vô cùng, chốc lát nữa nếu gặp chuyện, thật đúng là '' người là dao thót, ta là cá thịt '' !

"Cảnh Dương cung, ... ở phía trước rồi !" Tiểu cung nữ hoảng sợ không dứt trừng lớn hai mắt, tựa như cố gắng nhìn xuống thống khổ to lớn, đôi tay bắt được cổ tay Lâm Lang ý đồ kéo tay nàng ra.

Lâm Lang thấy tiểu cung nữ phản ứng như thế, tất nhiên biết nàng ta nghe theo chỉ thị Triệu Tề mà thôi, cũng không nỡ tổn thương kẻ vô tội, liền buông lỏng tay, lạnh lùng nói: "Dẫn đường!"

Lâm Lang đột nhiên buông tay, tiểu cung nữ chưa phản ứng kịp, lập tức đứng không vững liền té lăn quay trên đất, tinh thần rơi vào kinh hoàng tột độ thử đứng dậy hai cái nhưng vẫn không gượng dậy nổi, Lâm Lang có lòng tốt muốn đỡ nàng dậy, một tay túm lấy cánh tay nàng ta, tiểu cung nữ vừa vịn không kìm chế được nữa liền khóc thành tiếng: "Tiểu thư. . . . . Không. . . . . Không, mau buông tay!"

Lâm Lang bị phản ứng của nàng sợ hết hồn: "Ngươi làm sao vậy?" Dường như nàng không có thương tổn nàng ta !

Tiểu cung nữ co rúm bả vai lại, bị Lâm Lang bắt được cánh tay khóc thút thít, ánh trăng chiếu xuống, càng nổi rõ khuôn mặt trắng bệch, trên trán từng hạt mồ hôi lớn lăn xuống; nàng nghe được câu hỏi của Lâm Lang, ngập ngừng nói: "Không có, không có gì !"

Tiếp theo hốt hoảng xoa xoa nước mắt: "Chúng ta tới nhanh đi! Đến trễ .....nương nương. . . . . Nương nương sẽ không vui !"

Lâm Lang nhìn về mặt nàng hoảng loạn lo âu, trong đầu chợt hiện lên về thông suốt, nàng nhanh chóng tiến lên, kéo cao ống tay áo tiểu cung nữ : nương theo tia sáng của ánh trăng thấy rõ trên cánh tay tiểu cung nữ hiện đầy vết thương xanh xanh tím tím, vết thương có dao găm vết cắt, có dấu vết roi quất, cũng có lửa đốt !

Thế nhưng tương tự như đêm hôm đó ở lãnh cung gặp phải trên vai Lý Nguyên Dịch khiêng một nữ tử từ người lộ ra chẳng chút vết thương trên chân không phân cao thấp. . . . . Còn có ngày đó ở Chúc Ngọc phường, vết thương trên cánh tay Diệp Cẩm Huyền. . . . .

Lâm Lang đột nhiên trừng lớn đôi mắt, ánh sáng u lãnh ở trong mắt bắn ra tia lửa khiếp người !

Tiểu cung nữ thấy bộ dáng lạnh lẽo của Lâm Lang, khóc lui về sau hai bước, bước chân lảo đảo như muốn chạy đi.

Lâm Lang thờ dãi nói: "Ngươi bỏ đi làm thế nào ăn nói với Triệu Tề ?"

Tiểu cung nữ nghe nàng nói thế cả người nhất thời sùng sốt, nâng lên một đôi mắt đầm lệ, đáng thương nhìn Lâm Lang, vẻ mặt ngốc lảng không dám tin !

Lâm Lang tiến lên hai bước: "Còn không mau dẫn đường ?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Hư tình giả ý ?

Hoàng hôn buông xuống từng làn gió mát xào xạc thổi cành lá đung đưa, những chiếc lá còn sót lại vẫn vang lên rì rào, cùng với tiếng nhánh cây bị gãy trong bầu trời đêm yên tĩnh chấn động màng nhĩ người ta, hai bên đường những cọng cỏ khô cong lên, dưới ánh trăng âm đạm, âm u trong bóng đêm của khu vườn ngự uyển phụ trợ càng làm nổi bật lên cảnh đêm đầy lạnh lẽo !

Trước cửa Cảnh Dương cung đặt hai con sư tử đá khổng lồ, trong bóng tối âm trầm giống như thân hình dã thú đáng sợ, trên đầu cửa hai bên treo đèn lồng màu trắng bị gió đêm thổi lung la lung lay, nương theo ánh sáng chập chờn soi sáng trên đầu cửa là ba chữ to khảm vàng kim nhưng lại nhuộm màu sắc xám xịt——" Cảnh Dương cung " .

Cửa lớn Cảnh Dương cung khép kín, dưới nền đất phủ đầy lá rụng , vườn ngự uyển mang cảnh sắc xơ xác tiêu điều căn bản không giống cảnh phong quang vô hạn của nữ nhân được Hoàng đế sủng ái, Lâm Lang nhìn bước chân hốt hoảng tiểu cung nữ đi phía trước, trong lòng vô cùng cảnh giác. Nang theo tiểu cung nữ chậm rãi bước lên bậc thang Cảnh Dương cung .

Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của tiểu cung nữ nâng lên, nắm vòng cửa nặng nề làm bằng đồng gỗ lên cửa , tiếng va chạm nặng nề kèm theo âm thanh run run của tiểu cung nữ phiêu tán trong không khí: "Mở cửa nhanh! Mau đi thông báo nương nương, nhị tiểu thư đã đến!"

Tiểu cung nữ kêu xong hai tiếng, đại môn mở ra một khe hở, hé ra khuôn mặt thô tục của tên thái giám, thái giám lấy tay xoa xoa đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ, nhìn về phía tiểu cung nữ, ánh mắt đột nhiên tỉnh táo, vội mở cửa, cười khách sáo hướng tiểu cung nữ nói: "Bình nhi cô nương đã trở lại, mau vào đi thôi! Nương nương đang chờ !"

Bình nhi vội đáp ứng một tiếng, đối với Lâm Lang sau lưng khom lưng làm tư thế mời nói : "Xin mời!" Lúc này mới vội vã mang theo Lâm Lang tiến vào trong !

Khuôn mặt hèn mọn của tên thái giám thấy thần sắc Lâm Lang trấn định không xao động ở trước mặt lướt qua, đột nhiên kinh ngạc trừng lớn hai mắt , thẳng tắp đuổi theo bóng dáng Lâm Lang dần biến mất sau bức tường phủ điều mới hoàn hồn trở lại nhéo chính mình một cái, tiếp theo "Ai da" một tiếng nói: "Ta đây không phải đang nằm mơ chứ !" Vừa nhìn về phía phương hướng Lâm Lang biến mất rồi thở dài thật sâu nói, "Thật là đẹp tựa như tiên nữ giáng trần !"

Lâm Lang theo Bình nhi lướt qua bức bình phong khắc hình phượng hoàng, thẳng tắp hướng chánh điện Cảnh Dương cung !

Cảnh Dương cung ở vị trí hẻo lánh, nhưng là cung điện của sủng phi Cảnh đế tiền triều, mặc dù trải qua hai triều, hoang tàn rất nhiều, nhưng nội tình vẫn còn , trước cửa là bãi đất trống rộng rãi, những luống hoa trái dài khắp mọi nơi, các cột trụ trong cung được chạm trổ từ những thợ thủ công danh tiếng đương thời, chăm chú nhìn kỹ, ngay cả Cam Lộ điện của hoàng hậu cũng chỉ có thể cam bái hạ phong!

Lúc này giữa Thiên Điện bao trùm một mảnh đen kịt, chỉ có trong chánh điện lộ ra vàng sáng, mái hiên cong cong treo một dãy đèn lồng bị gió đêm thổi qua liến thi nhau đung đưa, ánh nền lấp lờ lúc sáng lúc tối lộ ra một cỗ không khí quý dị lạnh lạnh !

Lâm Lang theo tiểu cung nữ gọi là Bình nhi bước vào chánh điện, trong điện ngọn đèn dầu bùng lên ánh lửa sáng ngời, bàn ghế đều được làm từ gỗ từ đàn thượng hạng , nhưng lại phủ đầy bụi bặm, không phân biệt được đâu là làm bằng gỗ toan chi [1] hay gỗ hoàng hoa lê [2] , trên nền đất là tấm thảm dày, bởi vì rất cổ xưa nên trên mặt thảm ngoài bụi bặm còn có những sợi lông bị tróc ra !

[1] gỗ Toan Chi lại chia làm hồng Toan Chi và hắc Toan Chi, trước mắt mấy cái ghế này nguyên liệu là gỗ hồng Toan Chi, gỗ hồng Toan Chi thường gặp nhiều trong nước. Loại gỗ này cũng được xưng là gỗ lim cổ, phần lớn là từ những quốc gia Đông Nam á nhập khẩu mà đến , đặc biệt là Miến Điện rất thịnh sản xuất hồng Toan Chi, hàng năm trong nước cũng nhập khẩu lượng lớn từ Miến Điện. So sánh với gỗ Hoàng Hoa lê và gỗ từ đàn mà nói, giá trị gỗ Toan Chi liền thấp một chút, trong gỗ Toan Chi, hồng Toan Chi lại so đắt hơn hắc gỗ Toan Chi một chút

[2] Hoàng Hoa Lê là tên gọi khác của cây sưa, tên này được dùng rải rác trên toàn quốc, không xác định được địa phương hay sử dụng, là loại gỗ rất chắc, có độ dầu cao nên chống ẩm rất tốt; vân gỗ đẹp; mặt gỗ mịn và mềm mại “như da em bé”. Loại cây gỗ quý này chủ yếu được trồng ở đảo Hải Nam (miền nam Trung Quốc).

"Nương nương các người ở đâu ?"

Nàng vừa mới quay đầu lại, lời còn chưa dứt, mặt đất chuyển động , tiểu cung nữ Bình nhi sợ hãi thét ra tiếng liền biến mất tại chỗ !

Lâm Lang cả kinh, theo bản năng lui về sau một bước, không biết đụng phải cơ quan nào, một trận gió lạnh thổi qua, ánh đèn lóe lên hơi tàn rồi vụt tắt , bụi đất bay tán loạn vào mặt, Lâm Lang một mặt hướng cửa chạy đi, vừa giơ cao ống tay áo ngăn cản bụi đất, nhưng vẫn không tránh khỏi bị sặc đến ho sặc sụa, vừa tới cạnh cửa, bất chợt, khung cửa xoàn xoạt một cái toàn bộ đóng lại, hai tay Lâm Lang vừa đứng đặt ở trên ván cửa.

Lúc này, gió đã ngừng, chỉ là bên trong phòng nồng đậm mùi vị bụi đất làm người ta khó hít thở !

Lâm Lang dùng sức mở ra hai cánh cửa , phát giác cửa này giống như bị đóng đinh vô cùng vững chắc , lay động mãi vẫn không nhúc nhích, chỉ đành phải thở hắt hên dừng lại, đánh giá chung quanh cửa sổ, tỉ mỉ quan sát còn có đường ra khác hay không !

Đúng lúc này, chợt truyền đến một tràng tiếng cười dài "Ha ha ha", âm thanh giống như của chim kiêu [3] mang theo đắc ý vui sướng, làm cho người ta nghe thấy cả người liền nổi hết da gà !

[3] Con chim kiêu, một giống chim dữ giống như loài cú vọ, ngày núp trong hang, đêm mò chim chuột ăn thịt, ăn thịt cả mẹ đẻ

Lâm Lang đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Tề một thân long bào màu vàng sáng lấp tay từ trong điện bước ra, thân hình cao lớn trên mặt đất soi sáng ra cái bóng thật dài, bộ dáng cũng được coi là ngọc thụ lâm phong.

Triệu Tề đi tới phía trước, nhìn thiếu nữ một thân hào quang thánh khiết rực rỡ gần ngay trước mắt, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, con ngươi trong nháy mắt phóng đại, mang theo ý cười, đầy mặt thâm tình gọi : "Lâm Lang . . . . ."

Lâm Lang không biến sắc nhìn Triệu Tề, chờ hắn tiếp tục nói ——

Triệu Tề tới bên cạnh Lâm Lang, âm thanh chất chứa nồng đậm nhu tình mật ý xen lẫn một chút mỉa mai: "Lúc ấy, đem nàng gả cho Quân Thương, là chủ ý của Diệp Cẩm Huyền, dĩ nhiên, cũng là trẫm không đúng ! Sau đó trẫm gặp nàng, đã rất thích nàng, trẫm có ý định muốn đưa nàng vào cung, vẻ đẹp của nàng chỉ một mình trẫm sở hữu, nhưng trẫm mặc dù là Hoàng đế, Quân Thương lại có lực lượng ngoại tộc hùng mạnh, trẫm không dám cùng hắn tranh, chỉ có thể để ép thống khổ trong lòng. Hôm nay, trẫm đã có năng lực cùng hắn đối kháng, trẫm hi vọng nàng lưu lại !"

Lâm Lang trào phúng cười một tiếng, nghiêng ngả hỏi "Hôm nay là ngày thành thân của hoàng thượng cùng Diệp đại tiểu thư, hoàng thượng cùng tiểu nữ ở đây thảo luận vấn đề này hình như có chút không thích hợp ?"

"Diệp Cẩm Huyền tính là cái gì? Cũng chỉ là đồ chơi của trẫm mà thôi. . . . . " Triệu Tề khinh thường nói xong, đưa tay muốn chạm vào mặt Lâm Lang, "Nhưng nàng thì khác . . . . . Trẫm sẽ cho nàng địa vị hoàng hậu tôn quý, chỉ cần nàng lưu lại thế nào ?"

Lâm Lang khẽ xoay người, không biến sắc né tránh tay của hắn, trong mắt xẹt qua ý cười trào phúng: "Hoàng thượng, ngài thật là quý nhân hay quên, một nữ không thờ hai chồng, tiểu nữ đã được hứa hôn cho Vãng Sinh Thành chủ!" Nàng dĩ nhiên khác biệt, nữ nhi Diệp gia là thiên mệnh hoàng hậu chỉ rồi cuộc là ai, hiện tại cũng đã có đáp án rõ ràng !

Trong lòng Lâm Lang dâng lên tia bi thương cùng không cam lòng, dường như cả đời nàng đều bị một bàn tay vô hình điều khiển, nàng muốn chạy trốn, nhưng căn bản không đoán được bước kế tiếp của kẻ địch núp trong tối sẽ triển khai hành động nào.

Chân mày Triệu Tề thật sâu nhíu lại, giống như đang nhìn xuống khổ sở không muốn người biết: "Trẫm biết nàng oán hận trẫm đem nàng gả cho một ác ma khát máu, nhưng đây đều là chủ ý của Diệp Cẩm Huyền, sau đó trẫm cũng muốn thổ lộ tình yêu với nàng, lại ngại quân thương pháp lực cao cường, hiện tại, trẫm đã có năng lực cùng hắn đối kháng, chỉ cần nàng chịu ở lại bên cạnh trẫm, trẫm ban địa vị tam giới chí cao vô thượng cho nàng !"

Triệu Tề nói xong, hình như càng ngày càng kích động, nói xong lời cuối cùng, bàn tay giương lên, trong mắt tà mị thoáng qua một tia hồng quang!

Lâm Lang cúi đầu: "Tiểu nữ sợ là phải cô phụ ưu ái của hoàng thượng, tiểu nữ đối với Quân Thành chủ ưng thuận cả đời, cũng đã là người chết. . . . . Cho nên không thể gả cho hoàng thượng!"

Âm thanh Lâm Lang nhu hòa lại mang theo uy thế như chém đinh chặt sắt, không cho cự tuyệt .

Triệu Tề nhìn đôi mắt thiếu nữ trước mặt lạnh nhạt không hề gợn sóng, phong thái xinh đẹp cao quý vô hình trung mang theo uy nghi vô thượng, thời điểm nghe nàng nói mình là người chết, trong lòng nổi lên nhàn nhạt co rút đau đớn không rõ, giờ phút này trong suy nghĩ của hắn cái gì sự nghiệp vĩ đại mà tiếp cận nữ tử trước mặt đều biến mất tăm, hiện tại, hắn thật sự nghĩ muốn nữ tử này có thể bầu bạn bên hắn cả đời !

"Trẫm yêu nàng . . . . . " Lời nói vừa thốt ra, Triệu Tề mới bỗng nhiên giật mình, trong mắt chợt lóe lên vẻ không dám tin!

Nhiều năm qua, hắn có tài năng xuất sắc cùng địa vị cao cao tại thượng, nên cũng khiến hắn đối với tình yêu cũng mờ nhạt không coi trọng, hắn ở trên người nữ nhân muốn có được không phải tình cảm, chỉ là trong lòng hắn muốn phát tiết, nhìn bọn họ khổ sở, hắn lại cảm thấy sung sướng thỏa mãn, cũng chính bởi vì như thế, hắn từng có rất nhiều nữ nhân, nhưng chưa từng đối với các nàng nói ra chữ "Yêu" !

Hắn đã từng nói chữ này với Diệp Cẩm Huyền, nhưng lúc đó, còn lâu mới có được sự rung động mãnh liệt, lúc nói với Diệp Cẩm Huyền, là lời chân tình giả ý trong lúc tình táo, còn lần này, hắn không nén được bật thốt lên . . . . . Chính hắn cũng không dám tin tưởng !

Lâm Lang nghe vậy, trong mắt hơi gợn sóng, giống như làn nước yên ả bị chấn động đánh tan bóng ánh trăng chiếu vào hồ nước : "Hoàng thượng chẳng lẽ nguyện ý cưới một người chết làm hoàng hậu ?"

"Đã vậy, hoàng thượng muốn cưới, Tề vương phi Tạ Hoàng Thanh sẽ thích hợp hơn . . . . ."

Nàng cột nhả như rồng đuôi lông mày, như mong muốn thấy được sắc mặt hắn xám ngoét .

Sắc mặt Triệu Tề có chút khó coi, giống như bị lời nói Lâm Lang đã kích, lại như cũ vẫn đắm chìm trong rung động khi bản thân thốt ra chữ "Yêu", hắn lao đầu lui về phía sau hai bước, cúi đầu xuống, sững sờ một lát, lần nữa ngẩng đầu lên, sắc mặt hắn liền trở nên cứng rắn, một đôi con ngươi mê người mang theo sắc bén quyết tuyệt, hắn nặng nề hít một tiếng, nhìn về phía Lâm Lang trong ánh mắt hiện lên ý cười nghiêng ngả: "Thanh nhi, nàng còn muốn giấu giếm bao lâu ?" Trong lòng thầm nghĩ, nàng nhất định chỉ có thể là của mình! Hắn cho tới bây giờ không phát hiện nàng có một mặt xinh đẹp diễm lệ đến thế !

Triệu Tề không chút nào suy nghĩ sâu xa trong lòng mình trào lên đau đớn nhát nhát cùng không tự chủ được thốt lên lời chân tình đến cùng là có chuyện gì xảy ra, hần chỉ biết, hần muốn nữ tử diễm lệ trước mắt, phong thái cao quý thanh nhã xuất trần làm hần rung động, huống chi, nữ tử này vốn nên thuộc về hần, hần cũng chỉ là thu hồi vật sở hữu của mình mà thôi!

Lâm Lang nghe xong, trong nội tâm run lên, trầm giọng hỏi ngược lại: "Người nói cái gì?"

Thanh nhi, cái tên này nàng đã quá quen, thời điểm kiếp trước, các trưởng bối đều là la như vậy nàng, Triệu Tề. . . . . Cũng là la như vậy nàng! Chẳng lẽ, Triệu Tề đã biết? Đột ngột Lâm Lang dần tối tăm, vẻ mặt nặng nề đầy phòng bị; người sau lưng Triệu Tề nếu thật là U Minh, biết mình chỉ là một linh hồn, cũng không coi là kỳ lạ!

Nhưng là, nàng hiểu rất rõ nam tử trước mắt, hần giả mượn danh nghĩa Diệp Cận Huyền lừa gạt mình tới nơi này, tuyệt đối không chỉ là cùng mình bày tỏ tình ý đơn giản như vậy!

Triệu Tề nhìn ánh mắt lạnh nhạt cùng ngờ vực của Lâm Lang, bên môi lộ ra nụ cười, trong âm thanh mang theo u tối mỉa mai: "Thanh nhi, trẫm chưa từng có ý muốn giết nàng, ly rượu kia, là bị Diệp Cận Huyền trao đổi! Cho nên, hiện tại, trở lại bên cạnh trẫm, trẫm sẽ bồi thường tất cả cho nàng!"

Lâm Lang nghe vậy, đã sớm chôn vùi phần hận cùng bị thương sâu trong lòng hình như lại cuộn cuộn trào lên, con ngươi đen nhánh sáng ngời lại như ẩn chứa cuồng phong gào thét, hệt như sấm sét vang dội: "Đem chuyện đó cho người khác cũng là bản lãnh của người sao? Trong rượu bỏ cái gì chính người biết rõ!"

Triệu Tề hiển nhiên biết rõ đầu đuôi, nhưng là Triệu Tề bản ý mặc dù không có ý muốn giết mình, nhưng sau lưng cũng ngầm đồng ý cho người của hần hạ độc nàng, chỉ cần mình uống xong, linh hồn bị phong bế đến trong nhục thể, chỉ sợ ngay cả hôm nay cũng không thể so —— nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Lang ngược lại đối với hành động Diệp Cận Huyền lúc đó cũng không có quá nhiều hận ý mãnh liệt!

Kiếp trước của nàng quá bị ai mê lương, Diệp Cận Huyền kiếp này chẳng lẽ cũng không bị ai sao? Nhưng nàng kiếp trước bị ai do một chữ tình mà tạo thành hết thảy, Diệp Cận Huyền là do bản tính tham lam của nàng tạo thành!

Triệu Tề sững sờ, trong mắt nhấc lên một trận hung ác: "Người vẫn cố chấp rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt hả?"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đổi mặt

Ánh nền nhấp nháy trong ngọn đèn dầu làm bằng đồng thau, chiếu vào khuôn mặt trắng nõn thanh nhã của Lâm Lang, dưới ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ toát ra những vàng sáng mỹ lệ mang đến cho người ta cảm giác hít thở không thông, Triệu Tề nhìn Lâm Lang, trong mắt hiện đầy si mê —— trong đầu tựa như xuất hiện bóng dáng tiên y nữ mã (**), rồi lại như cách tầng tầng sa幔 bị che giấu ở sâu trong trí nhớ, phần không rõ bóng dáng thanh lệ xuất trần rốt cuộc là ai!

(**) ý chỗ này nghĩa là thiếu nữ ăn mặc đẹp cười tuấn mã, ví phong thái Lâm Lang là thanh nhã xuất trần.

Lúc này, mâu quang Lâm Lang như có như không nghiêng mắt nhìn một lượt các cửa trong đại điện, cả đại điện đều đóng chặt, lúc này chỉ còn cánh cửa sổ nhỏ vẫn chưa đóng. Trong lòng nàng đắn đo suy tính: khe hở cửa sổ nhỏ mặc dù không lớn, chỉ có hai thước vuông, nhưng đáng người nàng mạnh mai, luôn lách ra ngoài tất nhiên không có vấn đề, nhưng cửa sổ nhỏ lại quá cao, làm sao mới có thể nhảy lên thoát ra?

Trong nội tâm Lâm Lang cảm thán, nếu là thường ngày, cung điện nhỏ nhỏ này sao có thể vây khốn nàng? Có pháp lực quá lâu rồi, lập tức bị biến thành người bình thường, mới phát giác ra cuộc sống thật khổ sở! Vừa nghĩ tới, ánh mắt của nàng nhanh chóng quét qua bên trong phòng, ngừng ở màn lụa mỏng rủ xuống ở hai bên đại điện, kéo bức màn che lay động qua một bên, vậy cũng đủ rồi, chỉ là, Triệu Tề cũng coi là người kiệt xuất, nếu hần muốn ngăn trở, giờ nàng đã tạm thời mất đi pháp lực nên căn bản không nắm chặt có thể vượt qua!

Hơn nữa, Triệu Tề dắt nàng tới đây, tất nhiên là đã bày bố âm mưu đen tối nào đó, nàng hôm nay muốn an toàn từ nơi này đi ra ngoài, ngược lại có chút không thực tế!

Nghĩ đến đây, Lâm Lang tạm thời buông xuống ý định thoát ra, con ngươi sắc bén bình tĩnh nhìn Triệu Tề một hồi lâu, đem biểu tình của hần thu hết vào mắt, không khỏi nhũn nhũn chân mày, âm thanh lạnh lùng xen lẫn một cổ tức giận vang lên: "Hoàng thượng nói quá lời, bản tiểu thư uống rượu phải xem tâm tình, hiện tại rượu ta không muốn uống!" Lâm Lang nói xong, xoay người lạnh nhạt nói, "Cung yến sắp bắt đầu, hoàng thượng không sợ làm chậm trễ sao?" Thường thường điểm kết thúc cũng chính là điểm bắt đầu, Lâm Lang không muốn cùng hần dây dưa quá nhiều với đề tài này, cấp bách muốn biết hần rốt cuộc có mục đích gì, vì vậy trực tiếp kết thúc đề tài nhằm chán vô vị này!

"Hoàng thượng nếu không còn gì muốn nói, tiểu nữ còn phải đi Tử Dương Điện thăm Diệp đại tiểu thư, dù sao cũng là tỷ muội, hôm nay nàng thành thân, cũng nên nói một câu chúc mừng, không phải sao?"

Quả nhiên, Triệu Tề nghe được lời nói Lâm Lang không chút khách khí, trên mặt âm nhu chợt lóe, trong mắt lộ ra nụ cười âm trầm, sau đó tiếp lời Lâm Lang nói: "Muốn gặp Diệp Cẩn Huyền sao? Được thôi, các người dù sao cũng là tỷ muội. . . . . để trẫm dẫn người đi!"

Trong lúc Triệu Tề nói chuyện, Lâm Lang đã cảm giác có chuyện không ổn, trong lòng tràn đầy cảnh giác, nàng hết sức chăm chú để ý tình huống chung quanh, quả nhiên, âm thanh Triệu Tề vừa dứt, viên gạch dưới chân trong nháy mắt lồm xồm, may mà Lâm Lang có chuẩn bị từ trước, nhanh chóng hướng bên cạnh nhảy một cái mới tránh khỏi!

Nàng mới vừa tránh thoát, bước chân chưa đứng vững, liền nghe một hồi âm thanh âm âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, đại diện trong nháy mắt bụi mù tràn ngập, dưới chân nàng nhẹ bẫng, thân thể liền thẳng tắp hướng dưới đất rơi xuống, cách lớp bụi mù dày cộm nàng nhìn thấy trên mặt âm nhu của Triệu Tề mang theo nụ cười dữ tợn nhìn mình, bất giác cả người nàng run lên, tiếp đó thân thể đã rơi vào khoảng không gian tăm tối, tiếng gió gào thét qua tai, giống như hòn đá rơi từ trên lầu Lạc Hoa lâu xuống——

Chỉ là khi đó, trong lòng nàng tràn ngập bi thương tuyệt vọng, mà lúc này, trong lòng của nàng thông suốt bình tĩnh, mơ hồ còn lộ ra sự chờ đợi đối với kết quả cuối cùng—— trong bóng tối, lòng của nàng cũng không có mất đi phương hướng, cho nên đáy lòng cũng không có một tia hối hoàng.

Trong bóng tối, nàng nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần, ánh mắt trấn định từ trên không trung nhìn xuống dưới, khi cảm nhận được ánh sáng nhanh chóng dần trở nên sáng sủa hơn, thân thể nàng co rụt lại, điều chỉnh tốt tư thế, nặng nề ngã vào một lùm rom rạ ở bên trong, sau đó, nàng nhanh chóng đứng dậy, vuốt vuốt mép váy, quan sát bốn phía——

Nơi này cùng chánh điện Cảnh Dương cung gần như giống nhau, vách tường mặt đất toàn bộ là bàn đá xanh, khắp nơi trên đất có thể thấy được rom rạ thật dày, phía trên rom rạ có vết máu màu đen, mà đèn gần bên tường đặt từng dãy hình cụ, có cả xích sắt treo trên tường, bốn góc tường đều đốt đuốc, phía nam đặt một cái giường dựa sát vào tường, bên trên treo đầy sa trường màu xanh, trong màn—— thấp thoáng lộ ra một bóng người!

Trong mắt Lâm Lang phát ra tia sáng, chậm rãi nhích tới gần đưa tay, đem màn vén lên, khi thấy rõ dung mạo người trong màn, nàng bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người—— trong màn nữ tử mặc cung trang rộng rãi dày cộm, đang ngủ mê man, chỉ là khuôn mặt của nữ tử lại cùng nàng giống nhau như đúc!

Trong mắt Lâm Lang thoáng qua vẻ ngạc nhiên, đang muốn thả màn xuống, nữ tử ngủ mê man cũng từ từ mở mắt, trong đôi mắt mang theo nụ cười lạnh lẽo, không thấy một tia sương mù—— hiển nhiên người này này giờ vẫn giả bộ ngủ!

Lâm Lang sừng sốt: "Người là ai?"

Nàng kia nhẹ nhàng sửa sang lại tóc tai, từ từ ngồi dậy! Nàng cùng Lâm Lang mặt giống nhau như đúc, trên người là áo choàng cung trang rộng rãi, còn phần eo dùng một cái trăn châu ngọc đai buộc vòng quanh, càng nổi bật vòng eo mảnh khảnh, lại không nhìn ra vóc người, chỉ nhìn bề ngoài, quả thật cùng dáng dấp Lâm Lang giống nhau như đúc. Chỉ là trong mắt Lâm Lang một mảnh trong veo đậm đặc, thoát nhìn siêu trần thoát tục, như có thể nhìn thấu thể sự, mà trong mắt nữ tử kia tràn ngập hắc ám, mâu quang oán độc bén nhọn làm cho người ta nhìn như có gai nhọn ở sau lưng!

Lâm Lang nhìn nữ tử trước mắt lại mang đến cảm giác quen thuộc khó hiểu, nghĩ mãi không ra rốt cuộc là ai, ở trong mắt nàng dần dâng lên tia mờ mịt!

Nữ tử kia đứng dậy, kéo cung trang dày cộm xuống giường, dường như rất hài lòng với biểu cảm mê mẩn của Lâm Lang, bàn tay nàng khẽ nâng lên động tác ưu nhã sờ vào mặt, cười nói: "Hai chúng ta có phải rất giống nhau hay không?"

"Người nói xem Thành chủ khi thấy gương mặt này, có thể ưa thích không?"

Trong ngày thường, âm thanh Lâm Lang trong veo như gió mát trăng sáng, trong nhóm tiểu thư khuê các đã cực kỳ khó được, mà giọng nói nữ tử này lại cũng cùng Lâm Lang giống hệt nhau, chỉ là trong đó mang theo vẻ âm độc cùng đặc ý đã phá hư phần âm thanh mỹ cảm!

Đáy mắt Lâm Lang thoáng qua vẻ đề phòng không dễ dàng phát giác, tiếp theo trong mắt như làn gió xuân êm dịu phát qua, trong phút chốc khung cảnh tựa như xuân về hoa nở, nàng cười đẹp tuyệt trần: "[Thể sự vô tương, tương do tâm sinh, khả kiến chi vật, thực vi phi vật, khả cảm chi sự, thực vi phi sự. Vật sự giai không, thực vi tâm chướng] [1]". Thông qua đôi mắt là có thể nhìn thấu nội tâm người, lúc này nội tâm người tràn đầy phần nộ cùng hận sự, đáng đáp sao có thể cùng ta một dạng đây?"

[1] “tướng do tâm sinh”, chủ yếu là để chúng sinh hiểu rằng “khả kiến chi vật, thực vi phi vật” (vật có thể thấy kia, thực ra là ‘phi vật’), “vật sự giai không, thực vi tâm chướng, tục nhân chi tâm, xú xú giai ngục” (vạn sự vạn vật thấy là không, thấy là thực là vì cái chướng ngại trong tâm; cái tâm phạm tục ấy, đâu đâu cũng là giam ngục). Chữ tướng này là giả tướng, hư tướng, huyền tướng, chứ không phải chân tướng; thế nên mới bảo người ta đừng chấp trước vào cái tướng này, kéo bị vạn vật thế gian làm phiền lụy; nếu từ đó mà siêu thoát ra được, thì ấy là đến bờ hạnh phúc bên kia rồi. /// Chữ tướng đang nói đến ở đây, thông thường là nói về diện tướng, cũng là nói về tướng mạo của toàn thể cá nhân ấy. “Tướng do tâm sinh” do vậy mà được hiểu là: người ta có tâm cảnh thế nào thì cái tướng mạo là thế ấy, người ta có tâm tư truy cầu gì thì có thể thông qua nét mặt tư thái mà nhận ra được. Âu cũng là nhấn mạnh rằng cái “tâm” quyết định cái “tướng” của con người; rằng biến hoá của diện tướng cũng là biến hoá của tâm biểu hiện ra bên ngoài.

Nữ tử kia nghe Lâm Lang nói vậy, trong mắt oán độc càng sâu, hừ lạnh một tiếng định mở miệng, còn không đợi nàng nói ra một chữ, "Bốp bốp bốp" ba tiếng tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên, Triệu Tề từ trên tường bằng đá chuyển động mở ra một lối đi, ý cười đầy mặt nhìn về phía Lâm Lang: "Không nhìn ra, Thanh nhi đối với Phật học còn có nghiên cứu, nói rất hay!"

Hắn nói xong nhìn về phía nữ tử đang tràn ngập đó kỳ oán hận, sắc mặt liền trầm xuống: "Có nghe hay không? Nếu muốn Thành chủ tiếp nhận người, lo mà học tốt những thứ này!"

Nữ tử kia nghe Triệu Tề nói thế, vội thu lại oán độc trong mắt, hạ xuống lửa giận, cúi đầu ngập ngừng nói: "Dạ!" Cũng không có ai thấy nữ tử vừa cúi đầu trong tay áo rộng rãi hai bàn tay siết thật chặt, nàng ở trong lòng cười lạnh: chờ xem! Cuối cùng có một ngày, ta sẽ khiến Thành chủ yêu ta.... ..

....ta muốn đem các người hung hăng giẫm ở dưới chân !

Lâm Lang cau mày, chỉ chỉ rộng rãi trước mặt đang cúi đầu thật thấp, nhìn về phía Triệu Tề: "Người để nàng giả trang ta đi mê hoặc Quân Thương ?"

Triệu Tề nhú mày, tiến lên đưa tay nâng cằm nữ tử, trong miệng trầm trầm nói: "Chẳng lẽ không thể sao ? Nàng ta là tác phẩm hoàn mỹ nhất, xem một chút, xem đi khuôn mặt nhỏ nhắn, sống mũi, đôi môi, lông mày, quả thật với nàng giống nhau như đúc, chẳng lẽ Quân Thương còn có thể phân biệt ra sao ?"

Lâm Lang cũng là hơi hột cười, trong lòng của nàng lại tuyệt không lo lắng Quân Thương sẽ đem nữ tử trước mắt nhận lầm là nàng, đúng vậy ! Bảy đời bảy kiếp, trải nhiều năm qua sinh tử luân hồi, Quân Thương ngay cả kẻ giả mạo nàng đều phân biệt không được , vậy hẳn đúng là kẻ hồ đồ !

Triệu Tề thấy Lâm Lang một bộ dáng nhà nhân nhã trấn định tựa hồ không thêm để ý , vỗ tay hô: "Quốc sư !"

Triệu Tề vừa dứt lời, trước mặt một đạo bạch quang thoáng qua, trên mặt nữ tử đeo lụa mỏng màu đen lập tức xuất hiện, vị nữ tử này vận sa mỏng màu đen phức tạp, sa y tầng tầng lớp lớp, phía trên hoa văn màu tím như ẩn như hiện, mang vẻ thần bí cùng phong thái hấp dẫn quyến rũ, mặc dù không thấy rõ dung mạo nàng, chỉ thấy nàng đứng yên ở nơi đó, vẫn có thể khẳng định là một vị nữ tử tuyệt sắc lạnh băng !

Triệu Tề thấy nữ tử xuất hiện, trái lại thái độ hết sức cung kính đối với nữ tử này khom người một cái: "Người đã tới, canh giờ không còn sớm , xin Điện hạ lập tức làm phép đi !"

Ngay khi nữ tử xuất hiện, trái tim Lâm Lang dường như hơi hồi hộp một chút, nàng hướng về phía cả người nữ tử toàn sa y màu đen, chỉ cảm thấy trên thân nữ tử kia toát ra hơi thở quen thuộc, hoảng hốt cách thương hải tang điền [2] , lại hoảng hốt cách thời không vạn dặm, loại hơi thở này đã từng bầu bạn bên cạnh nàng !

[2] thế sự xoay vần

Vị nữ tử áo đen khẽ gật đầu, hướng Lâm Lang đi tới, nàng đi tới trước mặt Lâm Lang, cũng là cách mạng che mặt, dùng ánh mắt dịu dàng tỉ mỉ miêu tả gương mặt Lâm Lang, hồi lâu cũng không có động tác tiếp theo !

Lâm Lang không có né tránh, một đôi con ngươi trong suốt nhìn chăm chăm nữ tử áo đen, mang theo không hiểu cùng nghi hoặc : "Người là ai?" Giờ khắc này, nàng không hề cảm nhận được dịch ý trên người nữ tử áo đen !

Nữ tử áo đen không nghĩ tới nàng sẽ hỏi câu này, hơi sững sờ, vẫn là cười nói: "Người một chút cũng không nhớ gì sao ? "

Âm thanh nữ tử áo đen rất êm tai, mềm mại cũng không lộ vẻ nhu nhược, giống như một giọt nước rơi vào đáy lòng Lâm Lang, tạo nên tầng tầng sóng gợn, ngứa ngáy một chút, ấm áp, còn có một tình cảm quấn quanh khó nói để cho nàng muốn nhích lại gần !

Cho nên, Lâm Lang cho dù trong lòng biết nữ tử trước mặt phải là kẻ địch của nàng, nhưng như cũ không nhen được thành thành thật thật đáp: "Không nhớ . . . . . Có chuyện gì cần nhớ sao ?" Nàng biết nữ tử trước mặt tất nhiên biết tất cả về mình , nàng không cách nào gạt bỏ cảm giác ấm áp vui vẻ trong lòng trong nháy mắt đó, nàng nhớ tới buổi tối hôm trước cảm nhận được hơi thở của nữ tử này, nàng không nhen được muốn khuyên nàng ta

"Người ở đây trợ giúp U Minh sao ?"

Lời Lâm Lang vừa nói ra, đã cảm thấy ánh mắt nữ tử áo đen sau mạng che mặt lạnh đi rất nhiều!

Lâm Lang cảm khái lại không thể không nói: "Quanh thân cô nương tiên khí lượn lờ, chắc hẳn cũng không phải người bình thường, sao lại cam tâm hạ thấp mặt mũi để người sai sử ? Mà U Minh làm chuyện nghịch thiên, vốn là thiên địa không dung, cô nương làm việc cho hắn, chỉ sợ hậu quả không gánh nổi !"

"Lấy tu vi cô nương , đáng giá có cuộc sống tốt hơn !"

Nữ tử áo đen nghe được lời Lâm Lang, cũng là ha ha cười hai tiếng, trong âm thanh có không chút che giấu vẻ mát mẻ, lạnh lẽo bất đắc dĩ thấp giọng nói : "A lang! Năm đó, người tại sao tình nguyện hồn phi phách tán ?"

Âm thanh nữ tử áo đen cực thấp, Lâm Lang lại đứng rất gần nàng, vì vậy nghe được rất rõ ràng, nghe xong không khỏi toàn thân run lên, nhìn về phía nữ tử áo đen đột nhiên ánh mắt có chút phức tạp —— nàng biết rõ nữ tử áo đen này tất nhiên biết hết chuyện của mình, nhưng lại không nghĩ nàng ta lại biết rõ kiếp trước của mình, chẳng lẽ nữ tử áo đen này cũng là Thần Tiên ? Nàng lại vì U Minh không tiếc làm chuyện nghịch thiên, tiếp tục như vậy chẳng phải là —— trong lòng Lâm Lang không tự chủ dâng lên lo lắng !

Lâm Lang vừa định lên tiếng khuyên nỡ, không đợi nàng mở miệng , nữ tử áo đen lập tức điều chỉnh tốt tâm tình, âm thanh nhu hòa lại đầy kiên định vang lên: "Không nên nói nữa! trong lòng bổn cung tự có tính toán!"

Nữ tử áo đen nói xong, giương một tay lên, một vệt kim quang bắn về phía trên mặt Lâm Lang, trực giác Lâm Lang mách bảo trên mặt nàng đang phát sinh biến hóa, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ "Ha ha" cười lạnh hai tiếng, chỉ vào nữ tử đối diện dung mạo giống mình như đúc nói: "Người đem ta biến thành bộ dáng nào ? Nàng sao ?"

Nữ tử áo đen không để ý đến Lâm Lang, hướng Triệu Tề nói: "Nàng hiện tại cùng người phạm không khác, mọi chuyện còn lại người tự giải quyết !" Nói

xong, không đợi Triệu Tề đáp lời, lắc mình liền biến mất ở trong phòng!

Lâm Lang quay đầu lại thấy Triệu Tề dùng ánh mắt hứng thú dạt dào nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Người nghĩ có thể lừa hần ?"

Triệu Tề hí mắt cười tà mị: "Thế nào? Không được sao? Trẫm đã nói, trẫm bây giờ đã có năng lực cùng Quân Thương đối kháng, nàng trở thành hoàng hậu của trẫm, để cho nàng làm Thành chủ phụ nhân của Quân Thương, không phải rất tốt ?"

Lâm Lang lúc này đã đoán được nữ tử có khuôn mặt giống mình chính là Diệp Cẩm Huyền, nàng cười lạnh hai tiếng: "Bản tiểu thư còn tưởng rằng hai vị tình cảm bên chặt đến chết cũng không đổi, kiên trinh bất khuất ! Thì ra, lại mỏng manh tầm thường như vậy. . . . . . quả thật là vững chắc không thể gãy gãy !"

Nếu Triệu Tề đã biết mình chính là Tạ Hoàng Thanh, vậy nàng cũng không cần giấu giếm, chỉ là hiện nay dưới tình huống này, bởi vì có Quân Thương nên nàng đã dần tiêu tán hận ý với hần nhưng hiện tại hành vi tiểu nhân của Triệu Tề làm khơi dậy sự chán ghét của nàng càng sâu hơn, nói chuyện không khỏi đề cao mấy phần !

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy, con ngươi nhanh chóng quét qua Triệu Tề, đáy mắt thoáng qua âm độc, rất nhanh sau đó cúi đầu, trong lòng âm thầm tính toán: Triệu Tề chính là một con sói đội lốt cừu, đã từng nhu tình mật ý đều bởi vì phụ thân đối với hần còn chỗ hữu dụng, còn có thể trợ giúp hần vững vàng ngôi lên đế vị, hôm nay nàng đã trở nên vô dụng, liền bị hần đá văng đi giống như vứt rác . . . . . .Hôm nay có gương mặt này, mình nhất định phải lấy được sủng ái của Quân Thương, sau đó, Triệu Tề, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn, còn có Diệp Lâm Lang, tại sao hai người ai cũng thích người? Bản tiểu thư nhất định phải chà đạp gương mặt người, để cho người vĩnh viễn biến mất ở trên đời này!

Triệu Tề không để ý đưa tay muốn nắm bả vai nàng, Lâm Lang nhanh chóng đưa tay hung hăng chụp được tay của hần: "Dẫn đường đi ! " Hôm nay là lễ thành thân của Diệp Cẩm Huyền cùng Triệu Tề, tạm thời nàng không có nguy hiểm gì !

Triệu Tề lại không động, vuốt cằm cau mày suy tư hồi lâu, nói: "Âm thanh này đích xác rất dễ nghe, chỉ là chốc lát nữa không hợp thích cho lắm! Trước biến đổi một chút sẽ tốt hơn !"

Triệu Tề nói xong, một tay nắm được cằm của nàng, khiến cho nàng hé miệng, không biết từ nơi nào cảm một viên thuốc, nhanh chóng nhét vào trong miệng nàng !

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 79: Nạp Lan mời vũ

Triệu Tề không để ý đưa tay muốn nắm bả vai nàng, Lâm Lang nhanh chóng đưa tay hung hăng chụp được tay của hần: "Dẫn đường đi ! " Hôm nay là lễ thành thân của Diệp Cẩm Huyền cùng Triệu Tề, tạm thời nàng không có nguy hiểm gì !

Triệu Tề không động đây, vuốt cằm cau mày suy tư hồi lâu, nói: "Âm thanh này đích xác rất dễ nghe, chỉ là chốc lát nữa không hợp thích cho lắm ! Trước biến đổi một chút sẽ tốt hơn !"

Triệu Tề nói xong, một tay nắm được cằm của nàng, khiến cho nàng hé miệng, không biết từ nơi nào cảm một viên thuốc, nhanh chóng nhét vào trong miệng nàng !

Viên thuốc kia phảng phất như được truyền sinh mệnh, rơi vào trong miệng nàng nhanh chóng hướng trong cổ họng trượt xuống, Lâm Lang há miệng lán nửa, quả nhiên biến thành âm thanh của Diệp Cẩm Huyền, nhìn ánh mắt dâm tà hài lòng của Triệu Tề, Lâm Lang hơi cau mày, cũng không lên tiếng nói chuyện nữa .

Thông đạo u tối dưới lòng đất chật hẹp và dài ngoằn ngoèo, cứ cách mười trượng là đặt một ngọn đèn dầu, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ luân phiên, đem bóng người kéo dài trên đất, trong lối đi yên ắng tĩnh mịch, chỉ nghe tiếng hít thở vụn vặt cùng âm thanh ma sát soàn soạt của tiếng bước chân !

Triệu Tề đi phía trước dẫn đường, Lâm Lang rơi ở phía sau cách xa hần một trượng, không nhanh không chậm theo sát. Đi một hồi, lối đi phía trước tắt cả ánh lửa cùng lúc chấp chôn hai cái, cuối cùng yên lặng vụt tắt, thoáng chốc, con đường phía trước tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Triệu Tề thấy vậy, đáy mắt thoáng qua một tia đắc ý vui mừng, khẽ thả chậm bước chân cùng Lâm Lang đi song song, tiếp, hần vươn tay vòng qua bên hông ôm Lâm Lang tiếp tục đi, âm thanh khàn khàn mị hoặc nói với Lâm Lang : "Có trẫm ở đây, trẫm sẽ bảo vệ nàng, đừng sợ !"

Lâm Lang mặc dù mất đi pháp lực, nhưng phản ứng bản năng của thân thể vẫn còn, nhất là trải qua mấy ngày nay, nàng đối với Triệu Tề chán ghét từ đáy lòng đã sớm khắc sâu tận xương tủy, khi Triệu Tề đưa tay qua, cơ hồ là theo phản xạ tự nhiên, nàng hơi né người một cái, liền tránh được bàn tay của hần; sau đó bước chân đột nhiên ngừng lại, quay đầu, một đôi mắt sáng trong suốt yên lặng, ở trong bóng tối vẫn có thể thấy tia sáng lấp lánh tỏa ra từ đôi mắt đẹp ấy, nàng cứ như vậy an tĩnh nhìn Triệu Tề, trông mặt đen không che giấu chút nào khinh bỉ coi rẻ khiến cho lòng Triệu Tề xấu hổ đồng thời dâng lên một cổ tức giận buồn bực không thể tả .

Triệu Tề nhìn thiếu nữ trước mặt , một thân y phục sang trọng đẹp đẽ , sống lưng thẳng tắp tôn lên những đường cong xinh đẹp mềm mại của thân thể, hoàn mỹ đến mức mang đến cho người ta cảm giác nàng là một nữ tử quật cường kiên nghị , trên đầu đeo Bích Hải Minh Châu óng ánh trong suốt, trong bóng tối phát ra ánh sáng mỏng manh , vô hình trung tạo thành một ngọn đèn soi sáng lối đi phía trước !

Nữ tử uy nghi lạnh nhạt, tao nhã phong hoa tuyệt đại, toàn thân mơ hồ hiện lộ khí thế khiếp người , khiến Triệu Tề không dám hành động thiếu suy nghĩ !

Sắc mặt Triệu Tề lúc sáng lúc tối thay đổi luân phiên, biểu tình âm u nhìn ánh mắt Lâm Lang cương quyết, hờ lạnh một tiếng, không nói gì, bước tới phía trước !

Lâm Lang nhìn Triệu Tề đi đằng trước, trái tim lơ lửng treo cao lúc này mới yên tâm thả xuống, thân thể nàng khẽ run, mới phát giác sức lực đi đứng cũng mềm nhũn . Hiện tại nàng tay trái gà không chặt, Triệu Tề nếu dùng sức mạnh cưỡng ép, nàng thực sự chỉ có một con đường lưới rách cá chết, thật may là. ....

Lâm Lang trấn định lại tâm thần, cất bước đuổi theo, không biết đi bao lâu , chuyển qua một góc quẹo, hai người tới một ngõ cụt, Triệu Tề đưa tay ở trên vách tường nhún xuống, theo một hồi tiếng vang "ầm ầm", cửa đá chậm chậm mở ra, rõ ràng có thể thấy được bên ngoài ánh nền lấp lờ lay động !

Lúc này Từ Dương Điện đèn đuốc sáng trưng , thềm lót sàn đồ chót trải dài từ chỗ ngồi cao nhất trải xuống , mãi cho đến thềm bậc thang trước điện mới ngừng ; trong không khí ngửi được mùi huân hương nhàn nhạt từ lư hương thượng hạng bao trùm cả gian phòng , tựa như lan lại chẳng phải lan làm cho người ta ngửi xong cả người liền thư thái dễ chịu , các vị đại thần mang theo gia quyến vào bên trong, tới nơi quy định vị trí ngồi xuống, sau đó tiếng đàn sáo vang lên, cung nữ thái giám nối đuôi mà vào, mang các loại món sơn hào hải vị quý và lạ bày lên !

Triệu Tề mang theo Lâm Lang ngồi vào liễn xa khắc chín con rồng vây quanh hướng thẳng đến Từ Dương Điện, liễn xa điểm xuyên châu ngọc làm đẹp, trước sau bốn góc khảm dạ minh châu sa hoa đắt tiền, trong đêm tối phát ra ánh sáng nhu hòa tỏa mắt, sau lưng một hàng cung nữ thái giám tay cầm nghi trượng đèn lồng, cẩn trọng theo sát xe .

"Hoàng thượng giá lâm, Quý phi nương nương giá lâm. .... "

Theo âm thanh lạnh lạnh của lão thái giám, Triệu Tề cùng Lâm Lang từ trên liễn xa bước xuống ; lúc này, chúng thần đã sớm ra ngoài cửa điện nghênh đón, thấy Triệu Tề Lâm Lang xuống xe, lập tức ba quỳ chín lạy : "Vi thần tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, quý phi nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế. .... "

Tiếng hô ùn ùn kéo đến giống như con thủy triều mãnh liệt tràn tới, Lâm Lang nhìn Triệu Tề đắc chí vừa lòng ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn về phía trước mọi người điện đầu cũng không dám ngẩng lên giọng tay: "Bình thân ! Hôm nay ngày vui của trẫm, mọi người không cần quá cầu nệ !"

Triệu Tề nói xong, cất bước hướng trong điện đi tới; hần vốn nghĩ nắm tay Lâm Lang , cũng đã vươn tay cầm tay nàng liền chạm phải con người băng lãnh bức người thì cả người giống như bị một cỗ lực lượng vô hình giữ chặt, chớ nói chi là cầm tay của nàng, chính là liếc mắt nhìn nhiều hơn nữa, cũng cảm thấy kinh hãi.

Triệu Tề mắt nhìn thẳng đi đến phía trước, Lâm Lang cũng chậm chậm đuổi theo, từng cử động nhìn như gió nhẹ nước chảy, rồi lại ưu nhã hào phóng, phong cách phong hoa tuyệt thế, rõ ràng chỉ là một nữ tử mảnh mai yếu nhược, lại làm cho người ta có chung cảm nhận cho dù núi Thái Sơn có sụp xuống ở trước mặt nàng cũng trấn định không biến sắc , nàng cùng Triệu Tề đi cùng một chỗ, mọi người thậm chí bỏ quên cả uy nghi của hoàng thượng, trong mắt chỉ còn lại tiêu nữ tử này !

Triệu Tề ở trên ngự tọa ngồi xuống, Lâm Lang ngồi bên tay phải hần ; lần lượt là các vị đại thần mệnh phụ thiên kim tiểu thư kính cẩn chúc mừng , Lâm Lang nhìn những người này treo nụ cười nịnh hót vui vẻ , trong lòng âm thầm cau mày, không biết những kẻ này nếu biết tân nương đã âm thầm bị hoàng thượng của bọn họ trao đổi , sẽ có biểu tình đặc sắc gì đây ?

Triệu Tề cười nhạt nhất ứng đối , sau đó tuyên bố yến hội bắt đầu , trình diễn ca múa góp vui.

Một tràng tiếng sáo du dương truyền đến, trong đại điện lập tức an tĩnh xuống, từ từ, trong điện trên vũ đài ngọn đèn dầu nhấp nháy lúc sáng lúc tối vô hình trung tạo ra một loại không khí mờ ảo mộng lung, sau đó ánh đèn bỗng nhiên sáng ngời , một nữ tử áo trắng váy dài nhanh nhẹn uyển chuyển xuất hiện, kèm theo tiếng sáo vút lên nữ tử phát cao tay áo dài như nước , thân hình lắc lư , xoay nhảy, xê dịch, bay lượn, tạo nên khung cảnh nhu hòa mê hoặc nhưng mơ hồ lại lộ ra không khí lạnh lạnh !

Vũ nữ váy trắng đi xuống, lại tiến lên một nhóm nữ tử múa vũ khúc Nghê Thường Vũ Y [1] , sau đó là nhạc công tới vui mừng hợp tấu, Lâm Lang nhìn mọi người trên vũ đài đổi hết màn diễn này đến màn diễn khác , bầu không khí trong điện vẫn như cũ hoà thuận vui vẻ , không khỏi khẽ giọng tay lên che miệng ngáp một cái, yến tiệc quả thật nhàm chán hết sức, chẳng lẽ nói mình đa tâm, đêm nay Triệu Tề chỉ đơn thuần muốn dẫn mình tới tham gia yến tiệc ?

[1] Nghê Thường vũ y (xiêm y dệt bằng lông chim màu sắc rực rỡ như cầu vồng) là tên một điệu múa cổ. Tương truyền (sách Dị Văn Lục), nhân một đêm Trung thu, Đường Minh Hoàng (tức Đường Huyền Tông Lý Long Cơ, 685-762) được một đạo sĩ làm phép đưa lên cung trăng. Tại đây, ông ta được xem các tiên nữ múa một điệu múa đẹp mê hồn. Sau khi trở về, Đường Minh Hoàng dựa theo trí nhớ đã chế ra điệu Nghê Thường vũ y cho các cung nữ múa hát.

Còn cuốn Đường Thư ghi lại có phần thực tế hơn: Đường Minh Hoàng mơ lên chơi Nguyệt điện, thấy các tiên nữ mặc áo cánh chim, xiêm y ngũ sắc, múa bài Tây Thiên điệu khúc. Cùng lúc đó, Tiết độ sứ Tây Lương (ngày nay là Cam Túc) Trương Kính Thuật dâng tiến một đoàn vũ nữ với điệu múa Bà la môn, Đường Minh Hoàng thấy cả hai có nhiều phần tương tự, bèn truyền cho sửa sang và kết hợp hai điệu múa thành

một, gọi là khúc Nghê Thường vũ y /// Căn cứ vào các tài liệu sử học và nghiên cứu khảo cổ học, người ta cho rằng Nghê Thường vũ y là một vũ khúc Ấn Độ truyền sang Trung Quốc qua “con đường tơ lụa”, khi đến Trung Quốc đã được cải biến thêm cho phù hợp.

Lâm Lang tuy nghĩ vậy nhưng trực giác mách bảo chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như mặt ngoài, nàng quan sát bốn phía, vừa nãy trong mật thất dưới lòng đất nhìn thấy nữ quốc sư kia cũng không có lộ diện, yến tiệc cũng không nhìn ra chỗ nào không ổn, nàng xốc lại tinh thần miễn cưỡng theo dõi trận ca múa, lúc này yến hội cũng đã diễn ra hơn phân nửa rồi, ngay lúc nàng lại muốn đánh ngáp một cái, chợt nghe trong đám người truyền đến một giọng nữ trong trẻo cười duyên: "Hoàng thượng, những thứ ca múa kia đều là hạng tầm thường chẳng có gì đặc sắc, thần nữ nhân hạ buồn chán, tự mình thao diễn một khúc Kiếm Vũ, bởi vì nghe nói Quý phi nương nương cũng là người am hiểu vũ kỹ, cho nên nhất thời muốn trở tài, múa riu qua mắt thợ, không biết hoàng thượng có thể cho phép thần nữ cơ hội này?"

Âm thanh thanh lệ của nữ tử mang theo hàm xúc uyển chuyển, trong nhu hòa lại lộ ra một cổ oai hùng tự tin, nhất thời, ánh mắt của mọi người cùng tập trung hướng hàng ghế ngồi cuối cùng nhìn qua, thời điểm ánh mắt chạm đến vị thiếu nữ một thân lam y, nhất thời trong đám người bộc phát ra một hồi nghị luận xôn xao ——

"Là ai to gan như vậy? Lại dám ở ngự tiền khoe khoang?"

"Thì ra là Nạp Lan gia tiểu thư của Hộ quốc công phủ!"

"Không trách được! Chắc là muốn dùng phương pháp này giành được hảo cảm của hoàng thượng!"

"Lại nói, Nạp Lan Tiểu Thư cũng là người đáng thương, Hộ quốc công phủ đều dựa vào nàng, nếu là bỏ hết vốn gốc đánh một trận mà có thể làm hoàng thượng đề mắt, chắc hẳn ngày sau sẽ khá hơn một chút!"

Ánh mắt Lâm Lang cũng rơi vào trên người thiếu nữ không có cảm giác tồn tại hàng ghế sau cùng, rất giống thời điểm mới gặp gỡ nàng, một thân lam y ở chốn đại điện cung vàng điện ngọc nhưng lại mang đến cảm giác nàng không hề tầm thường chút nào, vừa liếc nhìn đã không dời mắt nổi, Lâm Lang nhận thấy từ trên người Nạp Lan Sơ Thần với cảm giác cùng lần đầu tiên gặp nhau có điều không giống, nàng muốn đi nghiên cứu kỹ lưỡng rốt cuộc là bắt đầu ở đâu, loại cảm giác này thoáng qua rồi biến mất, không thể nào truy cứu!

Lâm Lang nhìn nàng, không rõ mục đích hành động lần này của nàng; trong nội tâm lại đề cao cảnh giác, chẳng lẽ chuyện đêm nay cùng Nạp Lan Sơ Thần có liên quan?

Mặc dù Nạp Lan Sơ Thần đem chuyện của nàng tiết lộ cho Triệu Sưồng làm trong lòng nàng khó chịu, mất đi tin tưởng của nàng, nhưng khi nàng nhìn sâu vào đáy mắt Nạp Lan Sơ Thần—— đúng, chính là ánh mắt cùng thường ngày bất đồng, mâu quang nàng như cũ mang theo một cổ văn đạm phong khinh, nhưng chỗ sâu lại nhiều hơn một chút âm trầm quyết tuyệt!

Lâm Lang cau mày, nhìn trong ánh mắt Nạp Lan Sơ Thần xẹt qua lo lắng không dễ dàng phát giác!

Triệu Tề hứng thú dạt dào nhìn Nạp Lan Sơ Thần, đáy mắt tối tăm một mảnh dường như trào lên tầng tầng sóng, nhưng mặt ngoài khi cười liền tàn đi, còn dư lại chỗ sâu khóe mắt tàn ra tác không dễ nhận ra: "Hừm. Nạp Lan Tiểu Thư muốn biểu diễn Kiếm Vũ?"

Nạp Lan Sơ Thần lúc này đã nhẹ nhàng bước ra giữa đại điện, váy dài lam y như nước chảy làm nổi bật lên thân hình xinh đẹp của nàng, Sơ Thần chậm rãi quỳ xuống, hướng về phía Triệu Tề dập đầu, dịu dàng nói: "Đúng! Sơ Thần hi vọng này một khúc kiếm vũ có thể mang lại niềm vui cho hoàng thượng!"

Lâm Lang nhìn nhìn Nạp Lan Sơ Thần, mi tâm nhíu chặt hơn, đáy mắt thoáng qua vẻ không vui; Triệu Tề hình như đối với lời nói của Nạp Lan Sơ Thần rất là hài lòng, cười nói: "Tốt! Đã như vậy, trăm sao lại không đồng ý chứ?"

Nạp Lan Sơ Thần vội vàng khấn đầu: "Tạ hoàng thượng!" Tiếp theo lại nhìn về phía Lâm Lang nói: "Vũ điệu này cần phải có người phối hợp, thần nữ nghe nói Quý phi nương nương cũng là người am hiểu vũ kỹ, không biết có thể hiệp trợ thần nữ hoàn thành vũ khúc này?"

Thời điểm Nạp Lan Sơ Thần nhìn về phía mình, nàng liền biết không xong, nhưng lại không ngờ Nạp Lan Sơ Thần sẽ đưa ra yêu cầu như thế, hiện tại nàng đã có thể xác định là Triệu Sưồng này không có đầu óc muốn tới nháo loạn, Nạp Lan Sơ Thần. ....

Ai! Bọn họ nếu là biết hiện tại Diệp Cẩn Huyền trước mắt là một kẻ giả mạo, sẽ rất thương tâm nha?

Lâm Lang nghĩ mình cũng không thể thấy chết mà không cứu, vừa định mở miệng đồng ý yêu cầu của nàng, liền nghe âm thanh Triệu Tề đột nhiên lạnh lùng nói: "Hai ngày nay thân thể Quý phi không khỏe, Nạp Lan tiểu thư hãy tìm người khác phối hợp đi!"

Lâm Lang vốn nghĩ Triệu Tề sẽ rất vui lòng đẩy nàng ra ngoài, nhìn nàng tự sinh tự diệt, không ngờ Triệu Tề lại mở miệng thay nàng từ chối; nàng xem về mặt không vui của Triệu Tề, hình như không giống làm bộ, tâm tư vừa chuyển, lại thâm nghĩ tình hình Quân Thương hiện tại không biết thế nào, nàng đối với Triệu Tề mà nói nhất định có chỗ hữu dụng, hiện tại ra mặt bảo vệ tính mạng của nàng cũng ở trong dự liệu của hắn!

Thế nhưng nàng không thể thấy chết mà không cứu!

Nạp Lan Sơ Thần nghe được ý chối từ của Triệu Tề, trong lòng không khỏi lộ bộ một cái, trong mắt hốt hoảng chợt lóe lên, vừa định mở miệng yêu cầu lần nữa, liền nghe "Diệp Cẩn Huyền" mở miệng nói: "Hoàng thượng, tay chân gần cốt của ta mấy ngày nay không được tốt cho lắm, tiện thể cũng muốn hoạt động một chút! Nếu Nạp Lan tiểu thư đã mời, kính xin hoàng thượng thành toàn!" Vừa nói vừa hướng Nạp Lan Sơ Thần cười cười, "Nô tì mặc dù học nghệ không tinh, nhưng tin tưởng Nạp Lan tiểu thư tất nhiên sẽ bảo hộ ta chu toàn, Nạp Lan tiểu thư có phải không?"

Chương 80: Lâm Lang bị đâm

Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, Lâm Lang nhìn Nạp Lan Sơ Thần trong mắt lộ ra tia sáng lấp lánh rạng ngời, thanh lệ đậm mạc nhưng lại khiến kẻ khác không dám xem thường !

Nạp Lan Sơ Thần chạm phải ánh nhìn đầy thâm ý của Lâm Lang , trong phút chốc khẽ sửng sốt , nghe được câu hỏi của Lâm Lang, nàng vội thu hồi tâm thần cúi đầu đáp: "Vâng ! Thần nữ lấy tánh mạng đặt cược, đảm bảo an toàn cho Quý phi nương nương !"

Nạp Lan Sơ Thần cúi đầu, ánh sáng phức tạp được nàng ẩn sâu dưới đáy mắt ; trong lòng không tự chủ được dâng lên tia nặng nề : nữ tử trước mắt lại có thể giả trang không chê vào đâu được, từ hình dáng bên ngoài đến âm thanh cũng không có kẻ hở, thậm chí ngay cả hơi thở cũng làm cho nàng không thể nhận ra điều bất ổn, hơn nữa nhìn vào đôi mắt nàng, thế nhưng lại mang đến cho nàng loại cảm giác áp bức không dám nhìn gần , loại cảm giác uy nghi áp bức phát ra từ nữ tử càng khiến suy đoán của nàng càng thêm kiên định , người trước mắt tuyệt đối không phải là Diệp Cận Huyền, nhưng đến cùng có phải hay không. . . . . . Còn nói không chính xác . . . . . . Tâm tình tràn ngập kích động đồng thời trong lòng Nạp Lan Sơ Thần lại dâng lên nỗi thấp thỏm, người này nếu có thể che giấu đi hơi thở của mình làm nàng không thể phát hiện, chắc hẳn thuật pháp cao thâm, không biết chốc lát nữa mình có đủ sức . . . . . .

Nạp Lan Sơ Thần tận lực xua đuổi cảm giác phân vân khó xử này, ngẩng đầu, nhìn về phía nữ tử đang chậm rãi đi về phía nàng : khóe môi nữ tử khẽ mỉm cười, đáy mắt cũng là một mảnh trong suốt tĩnh lặng, giống như biển xanh dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo , bao la xa xăm , uy nghiêm cao quý !

Lâm Lang nếu đã đồng ý, Triệu Tề cũng không tiện từ chối nữa, nhìn Lâm Lang từng bước một hướng dưới bậc thềm đi tới, trong mắt thoáng qua hàn quang hung ác nham hiểm, tức giận nắm chặt tay vịn trên ghế !

"Nạp Lan tiểu thư, xin mời !"

Nạp Lan Sơ Thần bị tiếng kêu khẽ của Lâm Lang làm bừng tỉnh, chợt hoàn hồn, lúc này mới phát giác bản thân thất thần, nàng nhoèn miệng cười : "Vây làm phiền Quý phi nương nương!"

Nói xong, nàng liền quay người , dắt cánh tay Lâm Lang bước vào vũ khúc, chân lướt như bay, thân hình nâng khỏi mặt đất, khó khăn lắm mới lùi lại được hơn chục mét, rơi xuống vô đài ở phía sau lưng. Tiếp đó, có người nâng ra một thanh bảo kiếm cổ xưa, Nạp Lan Sơ Thần nhận lấy, nâng lên cho mọi người ở dưới đài nhìn thấy.

Mọi người vừa thấy bảo kiếm, quả nhiên đã khiến bọn họ nhìn không chớp mắt, hoa văn đồ sấm cổ xưa trên vỏ kiếm dường như đã trải qua biến hóa của thời gian, dần mờ hồ không rõ, ở giữa đại điện huy hoàng rực rỡ rút kiếm ra càng có vẻ u ám tầm thường , không hề phát sáng rực rỡ, trên châu bảo thạch khảm trên bình khí so sánh với các loại kiếm khác, trên chuôi kiếm chỉ khảm hai viên ngọc lam, còn lại không trang trí gì, cũng không xứng với nơi thanh nhả !

Nạp Lan Sơ Thần vươn tay lướt nhẹ qua thân kiếm, tựa như đang vuốt ve bảo bối trân quý, mọi người thấy vậy, không khỏi cũng lắc đầu bật cười: không ngờ Nạp Lan gia đã sa sút đến tình trạng thảm hại như vậy , ngay cả một thanh kiếm trân quý cũng không lấy ra được !

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người có khinh thường có đồng tình có chế giễu đồng loạt bắn về phía Nạp Lan Sơ Thần biểu diễn trên đài, mà Nạp Lan Sơ Thần không nhúc nhích chút nào, vẫn như cũ tỉ mỉ nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm nhưng dư quang cũng đang một mực chú ý thần sắc biến sắc hóa của Lâm Lang!

Lúc bảo kiếm được gior lên trong nháy mắt, trong lòng Lâm Lang ầm ầm chấn động, đáy lòng trào lên một cỗ bi thương bao la hùng vĩ rồi lại chuyển sang cảm giác vui sướng được trùng phùng sau thời gian xa cách, trong nháy mắt như có loại cảm nhận cùng cảnh ngộ thân kiếm truyền tới khí tức lạnh buốt, ánh mắt của nàng từng tắc vuốt ve hoa văn cổ xưa trên vỏ kiếm, những hoa văn này đã phai mờ không rõ, nhưng mỗi một vết tích cũng đã làm tâm linh nàng rung động sâu sắc, trên chuôi kiếm khảm hai viên ngọc lam chói sáng rực rỡ ở trong đại điện âm thầm tỏa ra ánh sáng thánh khiết mang đậm phong cách cổ xưa, giống như là người vệ sĩ trung thành thủ hộ bảo vật trong vỏ kiếm, so với những thứ vàng bạc châu ngọc hoa lệ, càng giống như người đẹp đã nức nở hết phấn hoa (***) , lại giống như ân sĩ quy ẩn sơn lâm, trong vẻ đậm bạc tĩnh lặng lại lộ ra phong thái tao nhã cao quý ——

(***) nghĩa đen là rửa đi lớp hóa trang bên ngoài, nghĩa bóng là chỉ thoát đi hoàn cảnh bên ngoài

Trong lòng Lâm Lang dâng lên tình cảm quen thuộc không thể lý giải, trước mắt xẹt qua vô số cảnh tượng mơ hồ, cuối cùng hình ảnh dừng lại trên người vị nữ tử nghiêng người mà đứng , nữ tử vận váy dài hoa tiết đám mây màu hạnh , bên ngoài khoác áo choàng lông chồn màu bạc, tóc được búi cao , trăm ngọc cài suốt tóc đen tuyền càng tôn lên dung nhan tuyệt thế của nữ tử, trong ánh mắt cơ trí trầm ổn lộ ra ý cười dịu dàng, giống như một khối ngọc sáng bóng lộ ra hào quang chói lọi !

Tiếp đó, hình ảnh chuyển một cái, sắc trời u tối kèm theo tiếng sấm rền vang, nữ tử một thân bạch y đôi mắt sáng long lanh hàm chứa nước mắt cùng vẻ kiên định quyết tuyệt, nghĩa vô phản cổ nhảy vào hoàng tuyền chuyển thể luân hồi , một đạo tia chớp giáng xuống người nàng, nữ tử bạch y liền hồn phi

phách tán, hóa thành một làn khói trắng nhẹ nhàng như chiếc lông vũ rơi vào vòng xoáy nước cuộn cuộn trong hoàng tuyền——

Sau cùng một cái chớp mắt, hình ảnh chuyển tới tình cảnh xảy ra ở Lạc Hoa lâu dưới ánh trăng trong cảnh sắc thê lương thấp thoáng một bóng dáng nữ tử, lá cây tuôn rơi đầy đất, tay áo Tạ Hoảng Thanh bay cao vút qua phía chân trời, nặng nề ngã trên mặt đất, phía dưới là màu máu đỏ chói !

Lâm Lang tựa như không đành lòng nhìn liền nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên đôi mắt sáng mờ ra nhìn về phía Nạp Lan Sơ Thần: "Thanh kiếm này người từ đâu có được ?"

Nạp Lan Sơ Thần rất hài lòng trước phản ứng của Lâm Lang, nét mặt tươi cười như hoa, tận lực đè thấp âm thanh nói với Lâm Lang : "Thanh kiếm này là bảo vật gia truyền của Nạp Lan gia ta !" Sau đó, nàng cất cao âm thanh, "Quý phi nương nương, chúng ta bắt đầu đi !"

Nói xong, Nạp Lan Sơ Thần rút ra trường kiếm, trước mắt Lâm Lang chỉ cảm thấy hàn quang chọi lóe, nàng dường như cảm nhận được bảo kiếm hưng phấn kích động, chỉ một chớp mắt, Nạp Lan Sơ Thần đã bước lên, đưa tay kéo cánh tay của nàng, Lâm Lang hoàn toàn bị nàng kéo theo sa vào điệu múa !

Kiểm khí mang theo ánh sáng xanh đem hai người vây vào trong , bờ eo Nạp Lan Sơ Thần mềm mại đong đưa, Lâm Lang theo động tác kéo của nàng chốc lát xoay tròn thính thoảng bay lên cao, mạo hiểm khác thường, mọi người thấy trong lòng từ trên xuống dưới, đều vì hai người mà toát mồ hôi đầm đìa !

Lâm Lang lúc này thân bất do kỷ, chỉ có thể theo sự dẫn dắt của Nạp Lan Sơ Thần uốn éo vũ động, nàng chờ đúng thời cơ, cách Nạp Lan Sơ Thần thật gần thấp giọng nói: "Triệu Tề đã biết các người sẽ ra tay ! Không nên hành động thiếu suy nghĩ !"

Nạp Lan Sơ Thần hừ lạnh: "Thanh Tiêu bảo kiếm có uy lực chém hết tà ma, thế nào ? Sợ sao?" Phurong chủ cự tuyệt trợ giúp Triệu Sưồng, kinh phí của bọn họ ngày càng eo hẹp , hiện giờ coi như là không đường đi, mọi người thương lượng bất giác phải bắt vua trước, thừa dịp lúc này Triệu Tề lên ngôi không bao lâu , đại thần trong triều mặt ngoài thần phục nhưng trong tâm cũng chưa hẳn đã trung thành hết mực, chỉ cần bắt được Triệu Tề, là đại sự đã thành ; mà trải qua nàng thôi diễn cùng đám người Triệu Sưồng điều tra, bọn họ đã có thể xác định sau lưng Triệu Tề không phải là kẻ tầm thường ừng họ, nếu muốn thành công bắt Triệu Tề, thì lực lượng thần bí kia phải mau sớm giải quyết ; vài ngày trước vị quốc sư vô có xuất hiện, lại dính dáng đến chuyện An Định phường, mọi người đều suy đoán vị quốc sư nọ chính là trợ lực sau lưng Triệu Tề !

Họ nhận được tin tức, trên yến tiệc quốc sư sẽ cùng Triệu Tề như hình với bóng! Nhưng nàng không ngờ quốc sư lại không hề xuất hiện, ban đầu còn tưởng rằng tin tức sai lầm, sau đó thấy Diệp Cẩm Huyền bên cạnh Triệu Tề, mặc dù hơi thở không phát giác không ra bất ổn, nhưng trong đôi mắt xuyên suốt hiện lộ khí thế uy nghi của nữ tử, tuyệt đối không phải là Diệp Cẩm Huyền; sau đó nàng lại lấy Thanh Tiêu bảo kiếm thử dò xét, mới vừa rồi thời điểm nữ tử này thấy Thanh Tiêu bảo kiếm phản ứng dao động khác thường, đã có thể chứng minh thân phận của nàng ——người phạm tuyệt đối sẽ không biết được Thanh Tiêu bảo kiếm, Diệp Cẩm Huyền tất nhiên không thể biết, cho nên Diệp Cẩm Huyền nhất định là vị quốc sư thần bí kia !

Nhưng vừa nãy trong lúc múa nàng nhân cơ hội dò xét, lại phát hiện nữ tử này trừ linh khí khác hẳn với người phạm, thế nhưng không hề có pháp lực, mặc dù đã xác định nàng không phải Diệp Cẩm Huyền, nhưng đến cùng có phải là vị quốc sư nọ, nàng không dám khẳng định .

Lúc này nghe lời khuyên nhủ của nàng, Nạp Lan Sơ Thần trầm nghĩ, quân người có đúng là quốc sư hay không, khẳng định cũng không phải là hạng tốt lành gì. Nghĩ như vậy, bảo kiếm của nàng vũ động nhanh hơn, Thanh Hồng kiếm ảnh xen lẫn bên trong hai người, bóng dáng hai nữ tử xinh đẹp uyển chuyển nhảy múa nhịp nhàng phối hợp, màn biểu diễn mạo hiểm đầy ngoạn mục, ánh mắt chúng thần tức khắc cũng bị hấp dẫn !

Thanh Tiêu bảo kiếm là bảo vật gia truyền Nạp Lan gia , còn ẩn chứa linh lực khổng lồ, truyền thuyết kể rằng phạm là tà ma cấp cao, chỉ cần đâm trúng một kiếm, sẽ hồn phi phách tán, nhưng thanh bảo kiếm này cũng có một mặt tà khí, chỉ có đại gia chủ các đời của Nạp Lan gia mới có thể sử dụng, hơn nữa mỗi lần dùng đều hao tổn nguyên khí thật lớn, nàng vẫn chưa thể phát ra lực lượng đó —— cho nên, nàng cũng không thể xác định thanh bảo kiếm này có thể bắt được nữ tử trước mắt này !

Kiểm quang lượn lờ Nạp Lan Sơ Thần chuyển một cái bay vọt lên vừa lúc buông Lâm Lang ra, Lâm Lang xuyên qua ánh sáng xanh phát ra từ thanh bảo kiếm, tốc độ bị kiếm khí thổi bay múa tán loạn, tay áo nghiêng ngả tung bay , nàng đứng ở giữa luồng kiếm khí bỗng nhiên bắt gặp từng đạo quang ảnh trong hư không nhìn đến mức ngẩn ngơ xuất thần !

Thanh Tiêu bảo kiếm vũ động kiếm quang hội tụ thành chuỗi hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ , chuyện cũ như nước ào ạt tái hiện ủa vào trong đầu nàng ——

Thời xa xưa mờ mịt, nàng từng giả trang thành người phạm du ngoạn nhân gian, giữa phố xá sầm uất là một công tử quần áo lụa là (**) phóng ngựa lao vùn vụt , nàng đứng nghiêm giữa đường muốn cho hắn một chút giáo huấn, mắt thấy khoái mã sẽ dừng phải nàng , một tên thư sinh đeo bọc sách cạnh đó từ một bên đẩy nàng ra, bản thân hắn lại bị con ngựa giẫm gãy chân, thư sinh nhìn đau mắt mũi trắng bệch, nhìn thẳng công tử quần áo lụa là trong con người lại không có chút sợ hãi nào , đứng ra tranh luận giành lại quyền lợi cho bản thân ——

(**) chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý

Tất nhiên, nhân gian bách thái, không rời quyền thế, tên thư sinh kia chung quy chỉ là một dân thường, sao có thể đối chọi cùng tên công tử quần áo lụa là với bối cảnh lớn mạnh sau lưng ? Cho nên hắn bị hung hăng đánh cho một trận, cuối cùng, được nàng sử dụng chút pháp thuật cứu lại mạng nhỏ của hắn !

Về sau, hai người sống nhờ ở trong nhà một vị thư sinh, đánh đàn phụ xướng (ca hát) , pha trà nấu rượu, “ thái cực đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn “ [1] . Trong thời gian này, hắn đối đãi nàng giống như các nữ tử bình thường khác, lạnh nóng, mệt nhọc đói bụng, thêm y phục giặt y phục, ân cần dặn dò, chu đáo từng li từng tí, lòng nàng phiêu bạc nhiều năm lúc này mới yên tâm buông lỏng, lúc rảnh rỗi cùng các đại nương đại thẩm hàng xóm học may

vá y phục, nấu cơm dệt vải, năm tháng ở trên núi, hai người tuy không phải phu thê trên danh nghĩa, nhưng sự săn sóc, quan tâm lẫn nhau, người ngoài nhìn vào, giống như đôi phu thê tình cảm mặn nồng !

[1] dịch ra là “ Hái cúc dưới bờ rào đồng, Nhân nhĩ nhìn núi nam “ .Đây là hai câu trong bài thơ “ Âm tửu “ của Đào Tiềm trích trong bài thứ 5

Nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ ở một chỗ ngầy ngốc lâu như vậy, cũng chưa từng nghĩ, tâm lại sinh mệt mỏi, thậm chí nếu có thể trường trường cửu cửu trải qua cuộc sống yên bình tiêu dao tự tại như vậy thì thật tốt ! Chỉ là, điều tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh sẽ đến lúc kết thúc, dù đợi được, cũng là năm tháng sau , lúc này, nàng đã sớm động tâm, nhưng trong lòng biết người và yêu khác biệt, mình không thể lưu luyến mãi ,nếu không hại người hại mình, hối hận không kịp, nàng muốn rời khỏi, ánh mắt kiên định che giấu mắt mắt bị thương " Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân " [2] !

[2] Nguyên câu thơ của nó

Tăng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa từng lần hồi cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

(Dịch nghĩa Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước,

Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.

Dần dà khóm hoa cũng lười ngó ngang tới,

Một nửa duyên kiếp của ta cho tu đạo, một nửa là cho nàng.)

Dịch thơ

Đã qua bể thăm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây

Lần lữa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

(Bài thơ này được tác giả làm để nhớ tới người vợ đã mất là Vi Tùng Lôi thơ bóng bẩy nhưng ý tứ rất chân thành - Chẩn ví vợ mình như nước bể thăm, mây non Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế. Cái tình cảm sâu nặng với vợ ấy ở ông không phải là giả dối, mặc dù ông vẫn có quan hệ tình cảm với nhiều người khác. Bởi vì là con người thì ông là một kẻ thâm tình, còn là thi nhân thì ông là một người đa tình, mà sự đa tình ở thi nhân có chỗ khác với ở người đời là không chỉ trong phạm vi tình trai gái. Đa tình ở đây không phải là có tình với nhiều người mà là với nhiều điều có thể làm người ta ngưỡng mộ và phát sinh tình cảm. Tình cảm của Nguyên Chẩn với hai nàng danh kỹ Tiết Đào, Lý Thái Xuân và với vợ là ví dụ tiêu biểu. Ông có tình với Tiết Đào là có tình với tài, có tình với Lý Thái Xuân là có tình với sắc, có tình với vợ là có tình với tình.)

Nàng biết, lần này rời đi, lòng của nàng cũng đã thất lạc ở trên người thư sinh phàm trần ở trong thôn trang nhỏ kia !

Từ đó về sau trường trường cửu cửu, thời gian lâu dài tới vạn năm, dù nàng luôn thời thời khắc khắc chú ý luân hồi chuyển thế của hần, nhưng rốt cuộc cũng không thể tương kiến tương tri !

Nàng rời đi, khóe mắt không nhìn được trào ra hai giọt lệ, cũng không quay đầu lại đi thẳng tới bến thuyền , cũng tại bến thuyền gặp được thiếu niên vai đeo tay nải mỉm cười nhìn nàng —— sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, hần đứng trên chiếc thuyền mũi đen , xa xa hướng nàng ngoắc tay, về mặt tươi cười !

Sau đó, hần nói, nhân sinh khổ đoản, con đường phía trước dài đằng đẵng, gặp nhau thì ít chia ly thì nhiều, hần không muốn nàng rời đi !

Từ đó hai người kết bạn, giao du thiên địa , thật ra thì, hần rất có tương lai, nàng nhớ hần nếu không phải cùng mình rời đi, tham gia khoa cử chắc chắn sẽ đậu hạng nhất, thăng chức rất nhanh ! Nàng sợ làm chậm trễ con đường công danh của hần, nhiều lần khuyên hần trở về, lại bị hần dùng lời bác bỏ !

Sinh mạng của nàng, vạn vạn năm không ngừng , so sánh với nàng, hần chỉ như phù du, sớm nở tối tàn, thật chẳng lẽ mặc hần dùng sinh mệnh ngắn ngủi hao phí làm bạn bên cạnh mình? Nàng cũng hẳn hạ quyết tâm đuổi hần đi, lớn tiếng nói bắt tài vô dụng nhất là thư sinh, không bao giờ .....
....muốn gặp hần nữa , ban đầu, hần còn dùng ôn nhu kiên trì khuyên bảo, sau đó có một lần hai người không biết thế nào cãi nhau ầm ĩ, nàng thậm chí ném cả ghế ngồi, trong nháy mắt, trong con ngươi hần vốn luôn tràn ngập nhu tình mật ý trong nháy mắt nổi sóng dữ dội , ầm ầm tức giận cùng đau lòng làm nàng không dám nhìn thẳng, hần nhìn ánh mắt chột dạ không nở của nàng, trong lúc nàng cho là hần sẽ dứt khoát xoay người rời đi cũng không trở về nữa, thế nhưng hần lại vươn tay kéo nàng qua, hung hăng hôn lên môi nàng, mặc cho nàng đầm đãi túi bụi hai cánh tay sắt vẫn gặt gao siết chặt eo nàng , tí mi hôn lên từng tác da thịt , hôn từng giọt lệ trên mặt nàng —— sau đó kiên quyết tỏ rõ thái độ hần tuyệt đối sẽ không rời đi, không có gì quan trọng hơn so với việc ngày ngày ở bên cạnh nàng !

Trải qua thời gian dài, đó là lần đầu tiên hần hướng nàng biểu lộ tình yêu, vụng về không lưu loát lại mang theo khí thế bá đạo không cho cự tuyệt . Nàng không biết, hần rõ ràng là một người phạm, còn là một thư sinh văn nhược, tay trái gà không chặt, tại sao lại mang đến cho mình cảm giác mạnh mẽ như thế ? Ở bên cạnh hần, đôi lúc nàng cảm thấy mình trở nên yếu đuối , thậm chí cần hần bảo vệ; nàng không hiểu mình rõ ràng là yêu tình ,người mang tuyệt thế thuật pháp, thế nhưng khi bất gặp sóng lưng đơn bạc thẳng tắp của hần chung quy lại đem đến cảm giác kiên cường nghị lực làm nàng không chút do dự , yên tâm tựa vào !

Khi đó, nàng còn không biết hần đã biết nàng không phải là người phạm, bởi vì hần chưa bao giờ hỏi thân thế của nàng, thậm chí khi nàng cố ý bắt chột xuất hiện lại mau chóng biến mất, trong nháy mắt biến ra cả bàn thức ăn thơm ngon, muốn dùng nó hù dọa hần, để cho hần rời đi, hần đều mặt không đổi sắc, thậm chí coi là chuyện đương nhiên.

Về sau , nàng trải qua Thiên kiếp 5000 năm một lần trên Thiên Đình đánh xuống, chỉ cần có thể thông qua lần lỗi kiếp này nàng có thể bước vào hàng ngũ thần tiên rồi, nhưng nàng biết mọi người trên Thiên Đình đã sớm đối với hành động ở nhân gian của nàng hết sức khinh thường, hơn nữa có hần làm bạn, nàng đối với đã từng đối với khát vọng mãnh liệt trở thành Thần Tiên giờ đã tan biến , nàng cũng biết lần này là dữ nhiều lành ít, nhưng là, nàng không biết, nàng không ngờ, cuối cùng cuối cùng, lại là hần thay nàng cản lỗi kiếp lần đó, trong Thiên Lôi cuộn cuộn bóng dáng hần tan thành mây khói .
.....

Nàng đau đớn té nhào trên đất vào lúc hần biến mất nước mắt rơi như mưa, oán giận Thiên Đình, Thiên Đình phái đám người Đông quân nghênh tiếp nàng lại bị nàng đuổi đi, nàng từ trong tay áo rút ra một thanh bảo kiếm cổ xưa, trên thân kiếm viên đá ngọc lam ở trong mưa gió thoảng qua ánh huyền quang, nàng khàn khàn hô : "Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền [3] , ta nhất định tìm được ngươi!"

[3] Hồng trần (红尘) nghĩa đen là Bụi đỏ, Nghĩa bóng (theo thuật ngữ Phật giáo) chỉ trần gian, thế giới nơi loài người đang sinh sống, và cũng có nghĩa là thế tục /// Bích lạc (碧落) Nghĩa đen là bầu không màu xanh, nghĩa bóng (Thuật ngữ của Đạo giáo) chỉ bầu trời, trên trời /// Hoàng Tuyền (黄泉) nghĩa đen là suối vàng, nghĩa bóng (theo tín ngưỡng phương đông) chỉ âm phủ, nơi người chết cư trú, cũng có nghĩa là dưới lòng đất.

Bạch Cư Dị trong bài "Trường hận ca" có câu: “上穷碧落下黄泉，两处茫茫皆不见。”(Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xứ mang mang giai bất kiến. Có nghĩa là: Bích Lạc, Hoàng Tuyền là 2 danh từ hoán dụ để chỉ nơi tận cùng của trời và nơi tận cùng của đất, ám chỉ sự cách xa vô cùng vô tận.

Trong cơn mưa to xối xả nàng rút kiếm tự vẫn, thân thể mảnh mai ngã nhào trong nước mưa, phía dưới vết máu rất nhanh liền bị rửa trôi !

Nàng vút bỏ trở thành người Tiên giới, quyết tâm muốn chết đã chọc giận các vị Thần Tiên tôn quý; về sau , nàng tại Địa ngục bị hỏa diễm thiêu đốt chịu năm trăm năm thống khổ, lại qua năm trăm năm nỗi đau cắt da cắt thịt, ngàn năm ở địa ngục âm u không biết chết đi sống lại bao nhiêu lần, rốt cuộc, có một ngày vị lục y nữ tử xuất hiện trước mặt mình, vuốt hai gò má nàng rồi thở dài: "Ngươi tội gì phải làm vậy ?"

Sau đó, nàng bị hút vào một vòng xoáy, kèm theo hoa thơm tiên nhạc (hoa thơm cỏ lạ, có nhạc trời) được sinh ra ở Yêu Giới phía tây, mẫu thân của nàng chính là vị lục y nữ tử ——"Vạn yêu chi hậu" Ngạc Lục Hoa!

Nàng đã từng là tỷ muội, bây giờ trở thành mẫu thân !

Tiếp theo , nàng lại bị Huyền Vũ đại đế mang về cung Huyền Vũ. .... .Nghe nói, là muốn để nàng kết thúc một đoạn nghiệt duyên !

Trong cung Huyền Vũ khoác lên mình thân phận tôn quý, trong các tỷ muội nàng từ nhỏ được Huyền Vũ đại đế mang bên cạnh tự mình nuôi dạy, người ở bên ngoài nhìn vào, mặc dù nàng xuất thân không rõ, thậm chí không có thân mẫu, nhưng thái tử Thần tộc chọn nàng làm vị hôn thê, quả là muôn vạn sùng ái đều đặt trên người nàng !

Cuộc sống tưởng như phong quang vô hạn lại mang đến hiệu quả [băng hỏa lưỡng trọng thiên] [4] , bên ngoài là vinh quang chí cao , mang thân phận Thái Thanh công chúa cao cao tại thượng, là tiểu nữ nhi Huyền Vũ đại đế sủng ái nhất , tương lai là thái tử phi Thần tộc, ngày sau trở thành thiên hậu nương nương tôn quý ; nhưng ở trong cung Huyền Vũ, thế tử chính thức của Huyền Vũ đại đế là Tu Nguyên luôn coi nàng là cái đinh trong mắt, Thái Tổ trưởng công chúa nữ nhi của phu nhân Tu Nguyên càng thêm xem thường vị muội muội này, ngoài sáng trong tối khi dễ nàng rất nhiều !

[4] đại khái là trong thời gian ngắn đã phải trải qua hai sự kiện hoàn toàn tương phản nhau.

Khi đó, tính tình của nàng luôn nhu thuận hoà nhã, chưa bao giờ đi tranh luận cái gì, thậm chí ra về coi thường thái độ tất cả mọi người, bởi thế, Huyền Vũ đại đế cũng không thích tính cách nàng như vậy, đôi khi còn than thở rất nhiều !

Đến khi gặp Quân Thương, nàng trải qua thời gian dài suy nghĩ cùng với tính tình nhu thuận hoà nhã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nàng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa loại phấn đấu quên mình đuổi theo tình yêu trong lòng, nàng còn nhận định bản thân được sinh ra là để gặp hần . Quân Thương lúc đầu đối với nàng phần lớn là trêu chọc, chỉ là nàng không để ý thái độ Quân Thương lúc lạnh lúc nóng, không để ý lời bàn tán trên Thiên Đình , chấp nhất một lòng một dạ trao cho hần. .... Sau lại Quân Thương rốt cuộc bị đánh động, nhưng cũng ngày càng đối với nàng xa lánh——

Đến một ngày, rốt cuộc sự việc bại lộ, Thiên đế sai người đến chỉ trích phụ vương giáo huấn không nghiêm, phụ vương sau khi biết được chuyện này lửa giận ngập trời, đồng ý Thiên đế quyết định cưới nhanh chóng tổ chức hôn lễ, rồi đem nàng nộp trong cung Huyền Vũ cho đến khi xuất giá, nếu không đồng ý sẽ phải hôn phi phách tán, khi đó, nàng đột nhiên cảm thấy như trời sắp xuống , ánh sáng hy vọng duy nhất chính là Quân Thương, nàng vội vã muốn gặp hần, muốn biết tâm tư của hần, chỉ cần một câu nói của hần, nàng liền có thể núi đao biển lửa, vút bỏ tất cả cùng hần rời đi Thiên Đình tình người lạnh bạc, nhưng là, thời điểm nàng gặp được hần, Quân Thương lại đang cưới U gia tiểu thư U Vân làm Minh hậu, hần khuyên nàng trở về ngoan ngoãn làm nàng thái tử phi tôn quý .....

Thiên đế ra quyết định xử nàng hồn phi phách tán , thái tử Sùng Lăng ở một bên cầu tình giúp nàng. Thiên đế cho nàng quyền chọn giữa hồn phi phách tán cùng trở thành thái tử phi Thiên Tộc , nàng lựa chọn hồn phi phách tán. . . . .

Ánh kiếm cùng tia sáng xanh bay múa, trường kiếm trong tay Nạp Lan Sơ Thần xuất ra cái lưới nghiêm mật vây trọn cả người Lâm Lang, sau đó trường kiếm phóng lên cao, thẳng tắp rơi xuống, xoay ngược một cái đâm về phía trái tim Lâm Lang ——

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quân Thương mang đi Lâm Lang giả

Nhất điểm bất thối, dục tri tiền thế nhân, kim sinh thụ giả thị. Dục tri hậu thế quả, kim sinh tác giả thị (**).

(**) Câu này nằm trong Phật thuyết kinh nhân quả ba đời nghĩa của nó là

“ Nếu ai muốn biết việc đời trước

Hãy xem đời này thọ quả gì

Nếu ai muốn hỏi việc đời sau

Hãy xem đời này gieo nhân gì”

(Câu này khuyên tu thân tích đức làm việc tốt, làm việc xấu sẽ bị trời phạt)

Ánh kiếm múa lượn, xuyên qua tim. Trong hư không vang lên tiếng kiếm phong rít gào cùng với một đóa hoa máu nở rộ rơi xuống , cùng lúc đó, mọi người thất thanh kinh hô, chỉ nghe một tràng âm thanh xé gió sắc nhọn phá vỡ bầu trời đêm, vô số hắc y nhân từ ngoài điện trên nóc nhà nhảy vào, đao kiếm liên tục chia về phía đám người vẫn chìm trong trạng thái kinh hoàng chưa kịp phục hồi tinh thần , không lưu tình vung đao múa kiếm lấy đi sinh mạng từng người một như bỏ quả dưa cắt cọng rau , máu tươi văng tung tóe, trong đại điện huy hoàng lộng lẫy nhanh chóng nhuộm đầy máu tươi.

Trong lúc nhất thời âm thanh hộ giá kêu gào vang lên không dứt bên tai, tất cả mọi người bị tình huống phát sinh bất ngờ không khỏi sợ hãi chạy trốn khắp nơi, thét lên ôm đầu chui xuống dưới bàn !

Lâm Lang đắm chìm trong trạng mạch suy nghĩ của mình vẫn chưa hoàn hồn, vàng sáng màu xanh thoáng qua trước mắt, đột nhiên cảm thấy ngực nhói lên một cái, nàng cúi đầu, huyết sắc đỏ thẫm thấm ướt vạt áo phía trước, từng giọt từng giọt từ ngực trào ra rơi trên mặt đất, văng lên nhiều đóa hoa màu đỏ yêu dị, giống như đóa hoa sen đỏ rực như lửa, lại tựa như một đóa mạn châu sa hoa (**) nở rộ rực rỡ trong dòng Vong Xuyên, dung mạo tuyệt mỹ, diễm lệ mang theo tuyệt vọng, không tiếc hết thảy bị thống, giống như. . . . . Kiếp trước của kiếp trước, hắc chết ở dưới trời mưa giăng đầy sấm sét hóa thành mây khói , lại giống như, kiếp trước nàng nghĩa vô phản cố nhảy vào luân hồi chuyển thế .

(**) Bi Ngạn Hoa màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).

"Phốc" —— ngực cứng lại, nàng nôn ra một búng máu , chân mềm nhũn ngã quỵ trên đất, ngẩng đầu vừa chống lại sắc mặt tái nhợt của Nạp Lan Sơ Thần cất lực thờ hồn hên đồng thời nở nụ cười vui mừng: Lâm Lang kẻ động khốc môi, lộ ra một nụ cười trào phúng, đầy mắt, là bất đắc dĩ, là nụ cười châm biếm, không cam lòng cùng oán hận vận mệnh bạc bẽo trêu người !

Lúc này, trong đại điện một mảnh hỗn loạn cũng không có ai phát hiện tình cảnh biến hóa bên này, ngay khi thanh kiếm rút khỏi ngực Lâm Lang , một phần máu chảy ra nhanh chóng len lỏi vào thân kiếm, trên thân kiếm vốn là ánh sáng mỏng manh lúc này lại tỏa ra hào quang sáng chói, phảng phất như từng luồng khí màu xanh dày đặc đem thân thể Lâm Lang vây lượn bên trong ——

Kiếm khí màu xanh càng lúc càng sáng , tạo thành màn hào quang khổng lồ ngăn cách mọi giác quan của Lâm Lang với bên ngoài, trong đại điện tiếng đao kiếm va chạm dồn dập, tiếng than khóc của các tiểu thư và phu nhân , các thần tử thất kinh rít gào hộ giá, thậm chí động tác của những người đó khi xuyên qua màn hào quang như một loại cảnh tượng mơ hồ không rõ ràng xen lẫn hiện ra trước mặt Lâm Lang, tựa như nàng không phải đang ở trên vũ đài chứng kiến, mà bên ngoài rầm rộ, kêu than gào khóc mới là vũ đài của nhân gian.

Nạp Lan Sơ Thần nhìn Lâm Lang thật lâu không hề ngã xuống như dự tính, trực giác mách bảo không ổn, ý cười vui mừng trong mắt lập tức ngưng trệ, từ từ lộ ra thần sắc quyết tuyệt, sớm biết người này pháp lực cao thâm. . . . . Là nàng vui mừng quá sớm. . . . . Nhưng mà nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ta trở thành chương ngại cho đại nghiệp của Vương gia !

Nàng hạ quyết tâm cùng lưới rách cá chết với nàng ta , bàn tay từ từ nắm lấy chuỗi kiếm, dùng hết hơi sức toàn thân đem kiếm xuyên thẳng tới ngực Lâm Lang lần nữa ——

Cơ hồ là cùng lúc , trên thân kiếm vàng sáng màu xanh sáng chói, vô hình trung mang theo một cỗ lực lượng cường đại tràn ngập giận dữ hung hăng phản kích về phía Nạp Lan Sơ Thần, cường lực mạnh mẽ đánh vào thân thể nàng lập tức bay ra ngoài.

Nạp Lan Sơ Thần kêu lên một tiếng, thân thể nặng nề rơi xuống đất hướng về sau chầy xuống xa năm trượng, đứng vào trên tường dọc theo võ đài mới dừng lại, nàng khẽ chống lên nửa người trên, "Hự hự" khắc ra một búng máu, không dám tin nhìn về phía bảo kiếm cắm ở ngực Lâm Lang, chuôi kiếm hơi rung nhẹ một cái trên thân kiếm!

Lực lượng cường đại này là chuyện gì xảy ra ?

Tại sao nàng lại bị chương lực cắn trả?

Lúc này, nàng có thể cảm nhận trên thanh kiếm tỏa ra năng lượng dồi dào đầy sức sống, hơi thở mạnh mẽ kia đã vượt ra khỏi sự khống chế của nàng !

Nạp Lan Sơ Thần nhìn đôi mắt Lâm Lang vẫn như cũ một mảnh trong suốt tĩnh lặng, chậm rãi lộ ra thần sắc bi ai tuyệt vọng cùng phần hận, nàng dùng sức lắc đầu. ....

Một kiếm xuyên tim, hơn nữa còn là Thanh Tiêu bảo kiếm, nàng ta sao có thể còn sống .

Nàng quan sát cả đại điện đã tràn ngập hắc y nhân, biết rằng một khi nữ tử trước mắt phản kích, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ chết không nơi chôn thân !

Không được, không được, mình nhất định phải ngăn cản nữ tử kia! Coi như không thể giết chết nàng, cũng nhất định không thể để nàng đối với đại nghiệp của Vương Gia tạo thành ảnh hưởng !

Nạp Lan Sơ Thần giống như nổi điên vận khởi khí lực toàn thân còn sót lại, nghiêng người né tránh bảo kiếm Thanh Tiêu, nhào qua siết chặt cổ Lâm Lang ——

Đôi mắt Lâm Lang đảo một vòng bạch, hai tay cố gắng lôi kéo tay nàng, đứt quãng cất lời : " Nạp Lan. .... Mau. .... dừng. .... tay. .... "

Lâm Lang muốn nói cho nàng, nàng lầm, mình không phải là người nàng muốn đối phó, lại bị Nạp Lan Sơ Thần liều chết dùng sức chế trụ cổ mình, nàng khó khăn hé miệng hai lần , cũng không thốt ra một chữ, cuối cùng, bất đắc dĩ mất trọn trắng, bên môi lộ ra tia cười khổ, sau đó thân thể nghiêng một cái, hôn mê bất tỉnh !

Lần này nàng gặp xui xẻo rồi , một kiếm xuyên tim không có chết, ngược lại bị bóp chết sao ?

Ngay khi nàng ngất đi, trong nháy mắt nơi ngực cắm Thanh Tiêu bảo kiếm "Tranh" một tiếng thanh minh, giống như bùng lên cảm giận ngút trời, phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ bề thế, đem Nạp Lan Sơ Thần ném ra ngoài. ....

Nạp Lan Sơ Thần lần này trực tiếp bị hất xuống vũ đài, nàng gắng gượng chống lên thân nhìn bóng dáng Lâm Lang ngã ở trên đài, rốt cuộc cầm cự không nổi, ngất lịm đi !

" Xoẹt xoẹt ..... "

Kèm theo tiếng sấm rền vang, một hồi tia chớp xẹt qua đêm đen như mực—— chẳng biết lúc nào, bầu trời kinh đô đã bị mây đen cuộn cuộn bao phủ, khoảng không gian đen kịt âm u một mảnh !

Cùng lúc đó, trong điện một trận gió xen lẫn không khí ẩm ướt tràn vào, ngọn đèn dầu trong nháy mắt bị thổi tắt, dạ minh châu trong các góc điện cũng mất đi ánh sáng rạng rỡ, trong đại điện trừ thỉnh thoảng xẹt qua tia chớp, chỉ còn khoảng không gian đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón !

Trong đại điện âm thanh binh khí âm âm va chạm, tiếng chém giết thảm thiết cùng huyết nhục mơ hồ, tiếng la khóc gào thét của mọi người ở trong bóng tối càng hiện ra thê lương tuyệt vọng !

Mà ở trên bầu trời bóng tối mịt mịt sau lưng, hai bóng dáng một đen một trắng đang triển đấu. Nam tử hắc y cả người vòng quanh huyền kim nhị khí, khí phách cường đại lạnh thấu xương như vị thần tôn quý, hần xuất thủ đều cực nhanh chuẩn xác, không chút nào dài dòng dây dưa, mỗi một chiêu đều mang theo khí khái cường liệt không thể khinh thường, mà nam tử bạch y ổng tay áo phiêu diêu như tiên, trên mặt đeo mặt nạ đầu lâu, mỹ mạo hư ảo tuyệt sắc khoác lên mềm mại tinh tế âm nhu, hần lấy nhu thắng cương, quanh thân lượn lờ hơi thở tà khí giống như những sợi bông bay lượn xung quanh , lại nói một khi không cẩn thận dễ lây nhiễm vào người, chính là tan xương nát thịt , máu tươi đầm đìa!

Hai người đấu pháp, chương phong va chạm ở giữa không ngừng bắn ra ánh sáng kinh thiên hóa thành từng đạo tia chớp cuộn cuộn văng tung tóe xuống nhân gian !

Dưới thế công kích hung mãnh của nam tử hắc y, nam tử bạch y đã liên tiếp học máu, trên vạt áo nhiễm đầy máu tươi nhìn thấy mà rợn người !

Mất thấy nam tử bạch y rơi vào thế hạ phong, hai cánh tay hần mở rộng , thân thể hướng về sau xẹt qua hơn mười trượng, tránh được một chương của nam tử hắc y: "Huỳnh đệ chúng ta từ khi nào rơi vào tình trạng này ?"

"Ít nói nhảm !" Nam tử hắc y công kích càng mãnh liệt, đem nam tử bạch y đánh bật ra xa vài trượng !

Nam tử bạch y khó khăn ổn định thân hình, nghiêng đầu phun ra một ngụm máu: "Người chẳng qua là muốn hồn phách của những con kiến hôi (**) ở An Định phường , chỉ không biết người có muốn nàng không ?"

(**) ý chỉ người có địa vị thấp kém, sinh mệnh rẻ mạt

Nam tử hắc y nghe vậy, trong mắt lộ qua vẻ do dự, lực công kích chậm lại.

Chỉ thấy trong ống tay áo nam tử bạch y phát qua, một chiếc túi bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, gặp gió nhanh chóng trở nên phình to, miệng túi bị gió thổi mở tung ra, lộ ra bên trong bóng dáng mỏng manh cuộn tròn của thiếu nữ, thiếu nữ nằm ở trong túi, tóc đen xõa tung trên đất, che lại dung mạo của nàng, không nhận ra rốt cuộc là ai!

Quân Thương nhìn về phía thiếu nữ, hơi sửng sốt, chân mày không khỏi nhíu lại.

U Minh thấy vậy, ha ha cười nói: "Thế nào? Ngay cả nữ nhân ngươi yêu mến cũng không nhận ra sao? Xem ra tâm ý ngươi đối với Thái Thanh công chúa chẳng qua chỉ đến đó!"

Hắn nói xong, trên tay thoảng qua đoàn lửa bám vào trên thân nữ tử, nữ tử đột nhiên bừng tỉnh lại, mở ra đôi mắt sưng mù ngẩng đầu lên, nhìn một cái liền thấy được ánh mắt lạnh lùng của Quân Thương, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nàng xẹt qua tia vui mừng, không khỏi vươn tay ra cầu cứu: "Quân Thương. . . . . Cứu cứu ta!"

Âm thanh thiếu nữ khàn khàn bất lực lượn lờ trong bóng đêm truyền đến, con ngươi Quân Thương bỗng nhiên tròn to, không dám tin nhìn về phía thiếu nữ trong túi khẽ hô: "Lang Nhi. . . . . ." Sau đó hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía U Minh, "Ngươi muốn thế nào?"

U Minh bắt gặp trong mắt vẻ cuồng nộ căm giận Quân Thương tất cả, như có thể phá hủy hải lòng ngựa mặt lên trời cười to: "Tiên Yêu nhất thể, lại vâng chịu người phạm nhất mạch! So sánh với hồn phách những thứ phạm phụ tục tử, ngược lại ta thật ra thích hồn phách Thái Thanh công chúa hơn! Ha ha ha ha. . . . . "

U Minh dữ tợn cười chần động thiên địa: "Bị nhốt trong túi càn khôn một ngày một đêm, mặc kệ nàng là thần là người hay là yêu, mặc dù sẽ không hồn phi phách tán, tuy nhiên hồn phách nhất định sẽ bị phân tách ra, 3 hồn 7 phách sẽ không thể dung hợp, tam hồn vừa đúng làm vật liệu để ta luyện thành thần công cái thể, về phần bảy phách có thể thúc đẩy sức mạnh tam giới Thần Đình, giúp bản tôn đạt thành đại nghiệp!"

U Minh nói xong, vung tay lên đem túi càn khôn thu hồi, thấy cái trán Quân Thương nổi đầy gân xanh nhưng không có làm ra hành động thiếu suy nghĩ, sau đó U Minh cất tròng cười ha ha nói: "Ngươi cũng biết, túi càn khôn chính là trấn tộc chi bảo U gia ta, không thuộc huyết mạch dòng chính U gia không cách nào thúc đẩy, thể hệ dòng chính đời này của U gia trừ U Vân chính là ta mới có thể sử dụng, U Vân sớm bị ngươi vô tình vô nghĩa hại chết, nếu như ngươi giết chết ta rồi, vậy Thái Thanh công chúa mặc dù không tan thành mây khói, nhưng cũng chỉ là một hồn phách hư ảo mà thôi! Ngươi nên hiểu rõ!"

Hào quang sáng chói của huyền Kim nhị khí quanh thân Quân Thương dần chìm xuống, chỉ còn lại một làn khói trắng hộ thể, hắn rũ xuống cánh tay nghiêng người mà đứng, lạnh lùng hỏi "Ngươi muốn thế nào?"

"Huynh đệ nhiều năm như vậy, ta cũng không phải Lục Thân Bất Nhận người của! Hôm nay, ta cho ngươi lựa chọn, chuyên An Định phùng ngươi không cần xen vào nữa, sau đó tự phế công lực, thể vĩnh viễn sẽ không tiếp tục cùng ta đối nghịch, ta sẽ thả Thái Thanh công chúa!"

"Nếu ngươi không chịu, vậy hôm nay dù ta có chết, cũng phải kéo theo Thái Thanh công chúa và dân chúng kinh đô chôn cùng!"

Mâu quang Quân Thương lập tức đông lạnh, trong con ngươi đen nhánh nổi sóng cuộn cuộn, sắc mặt băng lãnh, lạnh lùng nhìn U Minh, hồi lâu nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi?"

"Ngươi trừ tin tưởng ta, còn có biện pháp khác sao?" trong mắt U Minh ẩn chứa nụ cười khoái trá ngoan lệ, chậm rãi nói, "Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không tin ta, thậm chí giết chết ta, dù sao có mấy nhân như Thái Thanh công chúa cùng hàng vạn bách tính kinh đô chôn theo, ta chết cũng không cô đơn!" Nói xong, hắn giơ tay vuốt ve túi càn khôn trong tay áo, giữa lòng mày lộ ra một cổ hơi thở âm tà khát máu.

Mâu quang Quân Thương lạnh buốt dần yên tĩnh lại, lửa giận quanh thân vừa thu lại, bỗng nhiên trầm giọng nói: "Được, ta đáp ứng ngươi!"

U Minh cười ha ha: "Sớm chấp nhận thì nào có nhiều rắc rối như vậy? Đây có được tính là một mũi tên hạ hai chim không?" Hắn đầu cột nhìn Quân Thương, "Dĩ nhiên, đối với bệ hạ cũng là trộm gà không được còn mất nắm gạo rồi! Ha ha ha. . . . . "

Khuôn mặt Quân Thương lãnh khốc kiên nghị như đao, con ngươi âm trầm chỉ liếc mắt một cái, áp lực vô hình đánh tới, U Minh cười cợt, nhìn Quân Thương nói: "Yên tâm! Ta nhất định sẽ giữ lời! Chờ ngươi tự phế công lực, ta liền thả Thái Thanh công chúa!"

Mâu quang Quân Thương chợt lóe không tránh nhìn chăm chăm hắn, hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, trong lòng bàn tay vàng sáng Huyền Kim nhị sắc lượn lờ, sau đó một vệt kim quang phóng lên cao, ngay sau đó hội tụ thành một cột sáng, sau đó mạnh mẽ đánh vào mi tâm của mình, không ngừng đưa vào trong thân thể của hắn!

Đội cột sáng hoàn toàn đưa hết vào trong người của hắn, thân thể Quân Thương cao lớn lắc lư hai cái, cả người giống như bị điện giật, vô số kim sắc quang mang bắt đầu từ mi tâm tràn ra, hướng tới bốn phía khuếch tán, cuối cùng, thân thể hắn từ không trung thẳng tắp rơi xuống, âm âm rơi trên bãi cỏ khô, thân thể hắn vừa động, nôn ra một búng máu, hơi thở suy yếu nằm ở trên đất!

Trước mắt vàng sáng chợt nhoáng lên, U Minh ngay sau đó xuất hiện, cười dữ tợn mở ra túi càn khôn trong tay áo, đem thiếu nữ hôn mê thả ra.

Thiếu nữ nằm ở trên cỏ, một thân lam lụa áo đơn, càng hiện ra thân hình đơn bạc, thấp thoáng đằng sau mái tóc rối bời là khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ở

dưới bầu trời đêm đen nhánh phát ra như bạch ngọc hào quang nhu hòa , trong nháy mắt hình như có trọng ảnh cảm giác.

Quân Thương tổn sức chuyển thiếu nữ đến bên cạnh, ôm lấy nàng, đem tóc nàng phát qua sau ót, ôm ở trong ngực, sau đó lung la lung lay đứng dậy, cũng không quay đầu lại hướng ngoài lãnh cung rồi đi !

Đang lúc này, phía sau hần bên môi U Minh lộ ra một nụ cười quỷ dị, từ từ giơ tay lên , một đoàn khói đen lượn lờ trên đầu ngón tay hần, nhanh chóng mờ rộng, ngay khi Quân Thương đỡ thiếu nữ trong ngực đi ra khỏi cửa lãnh cung , hần vung tay lên, đoàn khói đen như điện chớp đánh úp về phía lưng Quân Thương !

"Hừ hừ . . . . . ." Lại phun ra một ngụm máu, thân hình cao lớn Quân Thương không đứng vững ngã xuống trước cửa, hần ngẩng đầu, trông mắt đen lóe lên nụ cười trào phúng nhìn về phía U Minh, lạnh lùng nói, "Tự xưng Quý Đế, ngay cả chữ tín cũng không có ! Muốn trở thành người đứng đầu tam giới, làm sao có thể phục chúng ?"

"Những thứ này không cần người quan tâm! Từ xưa tới nay, trong tam giới đều là thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thủ đoạn đều không quan trọng! Đến khi ta đứng đầu tam giới, còn ai dám không phục ?" U Minh hả hê nói xong, tiếp theo cất tiếng giễu cợt , "Lại nói, ta chỉ hứa thả Thái Thanh công chúa, cũng không có nói sẽ buông tha người !"

U Minh cười tàn ác lại giơ tay lên , trong nháy mắt khi hần đánh về phía Quân Thương , chợt một đạo vàng sáng màu tím thoáng qua, thiếu nữ từ y che chắn trên người Quân Thương , khó khăn thay Quân Thương nhận một kích trí mạng !

"A Từ !" U Minh cả kinh nói, "Người đang làm gì ?"

A Từ nằm ở trên người Quân Thương , từ từ ngẩng đầu lên, đưa tay lau sạch vết máu bên môi, ánh mắt cầu khẩn nhìn U Minh: "Van cầu Tôn chủ, Quân ca ca đã mất hết pháp lực, không khác gì một phàm nhân, hần đã chẳng còn là chương ngại của ngài , cũng sẽ không thể cản trở đại nghiệp, ngài hãy tha cho hần đi !" Nói xong, nàng quay đầu lại nhìn Quân Thương , giang hai cánh tay che chở Quân Thương ở phía sau!

Đôi mắt Quân Thương đen nhánh bình tĩnh , giống như không hề gợn sóng, không nhìn ra một tia cảm xúc.

A Từ thấy U Minh không đáp lời, nước mắt tràn mi van xin nói: "Cầu xin Tôn chủ để Quân ca ca một con đường sống !"

"A Từ nguyện ý vì đại nghiệp của Tôn chủ hiến dâng hồn phách. . . . . Cầu xin Tôn chủ thả Quân ca ca một con đường sống !"

Giọng nói A Từ thê lương cầu khẩn kèm theo tiếng gió xào xạc thổi qua bụi cỏ , trong đêm tối càng hiện ra tê tâm liệt phế !

U Minh nhìn A Từ một hồi lâu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hừ lạnh nói: "Người không hối hận ?"

A Từ vui mừng gật đầu: " Vâng vâng ! Chỉ cần Tôn chủ bỏ qua cho Quân ca ca. . . . . A Từ, muốn A Từ làm gì đều được !"

U Minh nghe vậy, trong mắt tối tăm chợt lóe, xoay người, giống như không đành lòng thờ dài một hơi, vung tay xuất chương, đánh vào đỉnh đầu a Từ, một luồng tà khí từ đỉnh đầu A Từ tràn ra, rất nhanh biến mất ở dưới bầu trời đêm !

Khí sắc A Từ trong nháy mắt uể oải đi nhiều, sắc mặt trắng bệch, tiểu tụy không chịu nổi, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui mừng: "Tôn chủ ?"

A Từ ho ra một búng máu, kinh ngạc nhìn về phía U Minh !

U Minh chấp tay thờ dài nói: "Người chẳng qua là đau khổ vì tình, bản tôn cũng không muốn làm khó người, người đi đi ! Về sau, không được xuất hiện trước mặt bản tôn !"

A Từ nghe vậy, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nàng liền quỳ xuống, cung kính hướng về phía U Minh dập đầu ba cái: "A Từ tạ Tôn chủ đã hạ thủ lưu tình ! Nếu có kiếp sau, A Từ kết cỏ ngậm vành [2] , báo đáp tất cả!"

[2] để chỉ sự đền ơn trả nghĩa

A Từ nói xong, vội đứng dậy đỡ Quân Thương cùng thiếu nữ đang hôn mê , một tay ôm một người, lao đảo nhanh chóng hướng ngoài lãnh cung rồi đi!

Lúc này, sắc trời âm đạm cõi ra màn đêm âm u, mơ hồ lộ ra vàng sáng quang đăng thanh mát, trăng rằm như cung, ánh sao tịch liêu treo cao phía chân trời, an tường ấm áp lại một lần nữa phủ xuống nhân gian!

"Đã thấy hết rồi sao ?"

Bên ngoài lãnh cung vang lên một âm thanh lạnh nhạt nghiêm túc hỏi!

U Minh theo âm thanh nhìn lại, nữ tử vận hắc sa lôi Lâm Lang xuất hiện ở trước mặt hần, khi đối mặt với hần, âm thanh cũng nhu hòa rất nhiều: "Bản cung trước tiên chúc mừng đại nghiệp Quý Đế đạt được như ý nguyện !"

"Đâu có! Đâu có! Công chúa cần gì chê cười ta!" giọng nói nam tử rõ ràng cho thấy vẻ hời hợt lại mang theo nhu hòa, hần nhìn hắc sa che trước mặt nữ tử , giơ tay lên thay nàng sửa sang lại tóc mai, "Một sao? Trở về nghỉ ngơi một chút đi!"

"Không mệt !" âm điệu nữ tử hàm chứa yêu kiều mềm mại, "Lần này xuất trận đại thắng, hết thấy mọi chuyện còn lại còn không phải là nước chảy thành sông ? Người cẩn thận quá mức rồi !"

Lúc này, Lâm Lang lão đảo muốn ngã, trước ngực còn cầm chuỗi Thanh Tiêu bảo kiếm, khi đó nàng bị Nạp Lan Sơ Thần thiếu chút nữa bóp chết, sau cùng thanh kiếm này phản ứng kịp cứu nàng một mạng, đợi nàng tỉnh lại, liền bị nữ tử áo đen đưa đến đầu tường, sau đó vừa hay nhìn thấy một màn Quân Thương từ trên trời ngã xuống, mang đi Diệp Căn Huyền !

Thật ra thì, nàng biết nữ tử hắc y có ý muốn cho nàng khổ sở, nhưng nàng cũng không cảm thấy đau lòng, có lẽ từ trong đáy lòng đối với Quân Thương tràn ngập tin tưởng, tin hẳn nhất định sẽ biết Diệp Căn Huyền không phải nàng, có lẽ là mất máu quá nhiều, nàng đã không có hơi sức để đau lòng !

Lúc này nghe được hai người nói chuyện, bên mỗi nàng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, nàng tuy không thấy được biểu tình nữ tử hắc y, nhưng nghe hai người thân mật trò chuyện, tất nhiên biết nụ cười ấy là phát ra từ nội tâm!

Lại ngập ngừng một hồi, Lâm Lang cảm giác tầm mắt mình có chút mơ hồ, chân đứng không vững, nhưng hai vị kia vẫn còn ở người ta người ta đây không ngừng, rốt cuộc, nàng chống đỡ không nổi, không chút khách khí hướng trên đất ngã xuống!

Hai người rốt cuộc bị âm thanh Lâm Lang rơi xuống đất kéo về thần trí, sau đó quay đầu, nhìn về phía chuỗi kiếm cầm trước ngực Lâm Lang, U Minh có chút không hiểu, chỉ về phía Lâm Lang: "Xảy ra chuyện gì ?"

Nữ tử hắc y đơn giản giải thích nội tình cho U Minh, sau đó nâng Lâm Lang lên, ba người lập tức biến mất ở dưới đêm trăng trong lãnh cung!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Mùa thu này có vẻ đặc biệt dài, đã kéo dài một thời gian vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Lúc nàng theo Triệu Tể hào hùng bước vào kinh thành là vào mùa thu, cho tới bây giờ, không đúng, từ lần nàng bị Thanh Tiêu bảo kiếm đâm trúng, sau đó bị hai người U Minh mang tới hắc động tối tăm chẳng phân biệt được đâu là ngày hay đêm, dường như thời tiết vẫn còn thoải mái vì gió thu thổi vi vu, không khí càng thêm lạnh lẽo, nhưng cũng không đến nỗi rét buốt !

Dĩ nhiên, đều là suy đoán của riêng nàng, bởi vì lạnh nóng đối với một hồn phách như nàng sau khi trọng sinh, tất cả chỉ là phù vân !

Sáng sớm hôm nay, nàng rõ ràng cảm thấy rét lạnh lan khắp toàn thân, không khí ẩm ướt bám vào người giống như đông kết thành một tầng băng vụn, dưới thân là chiếc giường lớn đúc bằng các tầng đá thô cứng, chấn mềm mỏng manh căn bản không chống đỡ được khí lạnh thấu xương!

Mấy ngày nay, nhận thức biến hóa của cơ thể mình ngày càng rõ ràng hơn, rất giống cảm giác lúc trọng sinh, thân thể cũng cảm giác càng ngày càng nhẹ bẫng, tương tự ngày đó ở trong huyễn cảnh An Định phùng, sáng nay, khí trời càng thêm đông lạnh đến cả người rét run, thật ra thì nàng có chút hoài nghi Thần Tiên có phải sợ lạnh hay không, tình trạng cơ thể của nàng hoàn toàn biến thành một phạm nhân, đây là chuyện gì xảy ra !

Nhưng mà nơi này ngay cả gương cũng không có, nàng muốn xem xem dung mạo mình có biến hóa hay không !

Nàng bọc chăn ngồi dậy, cuộn tròn khoanh tay vòng quanh người để thân thể ấm áp một chút !

Mặc dù lạnh, nhưng trên mặt nàng cũng là đặc đến không tản ra nổi nụ cười. mấy ngày qua, U Minh cùng nữ tử hắc y phái hai nữ yêu đã gặp một lần trong huyễn cảnh, Hồng Dược cùng Lục Liễu tới hầu hạ nàng! Thình thoảng hai người cũng bớt thời giờ tới xem nàng, hơn nữa nàng phát hiện một điều, tâm tình nàng càng tốt, biểu hiện bình thân đạm mạc, nữ tử hắc y càng mất hứng, cho nên hẳn càng thêm thời thời khắc khắc duy trì nụ cười vui vẻ——nàng trôi qua không tốt há lại để cho nữ tử kia được thoải mái !

Thật ra thì, sau khi trí nhớ khôi phục, nàng đã đoán được nữ tử hắc y này là ai —— nữ nhi trưởng công chúa của Huyền Vũ đại đế Thái Tổ công chúa ! Có lẽ, nàng còn phải gọi một tiếng "Tỷ tỷ", chỉ không ngờ, nàng ta lại to gan như vậy !

Nàng hiện tại có chút hoài nghi di truyền của phụ thân quá tốt, cả hai nữ nhi đều có lá gan lớn muốn chết! Nàng thì không nói, bản thân vì tư tình cam chịu rơi vào luân hồi, nhưng không có liên lụy người khác, mà nữ tử hắc y lại càng thêm lợi hại, thế nhưng tự hạ mình xuống trần gian hiệp trợ đại nghiệp U Minh, muốn thấu tóm tam giới !

Mấy ngày qua, mỗi ngày bọn người U Minh đều đưa tới nào là thuốc bổ giá trị liên thành, tiên đan linh dược nuôi nàng, hết tẩm bổ rồi ngủ nàng có loại cảm giác bị bọn họ dưỡng thành heo. Nàng nhìn nhìn mình từ trên xuống dưới, trên người dường như cũng mập hơn không ít, trong lòng không khỏi cười giễu nói: bọn họ có phải muốn đem mình nuôi cho mập sau đó làm thịt đem bán ? Ở nhân gian một cân thịt heo mười văn tiền, nàng khó khăn lắm đạt đến tám mươi cân nếu đem bán đi, đoán chừng tiền những thứ thuốc bổ cũng một đi không trở lại, chứ đừng nói những thứ linh đan diệu dược trân quý kia !

Chẳng lẽ nói thịt của Thần Tiên giá tiền bán cao hơn ?

Nàng nhàm chán suy nghĩ lung tung một hồi, sau đó mệt mỏi ngáp một cái, ôi. . . . . Lại mệt rồi !

Có lẽ U Minh muốn hòng phách cường thịnh nhất để dễ dàng thúc đẩy tam giới Thần Đình ! Mặc kệ là thần tiên là người hoặc là yêu quái, đều là vậy, khi không có được thì không nghĩ nhiều, có được rồi lại muốn nhiều hơn !

Cho nên, trải qua một kiếp xuyên tim, mình tạm thời không có nguy hiểm gì, ngủ nhiều cũng không sao, chỉ là không biết Quân Thương gốc kia ra sao? Chẳng lẽ thật sự đem Diệp Cẩn Huyền cho là nàng sao ? Hay là hồ đồ tự phế vô công rồi ?

Nàng thâm nghĩ Quân Thương sẽ không ngốc nghếch như vậy mới đúng, nhưng hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó lại cảm thấy lo lắng không yên !

Nỗi khổ kiếp trước kiếp này, giết mình đã vạn năm, cảnh vật trong mộng , sinh ly tử biệt, sự kiên trì với chấp niệm trong lòng, cam nguyện chịu đựng nỗi khổ như xé nát tim gan cũng chỉ mong được một lần — gặp lại nhau . . . . . Thi ra, vạn năm đổi dời, tam sinh tam thế, bản thân chỉ yêu duy nhất một người, không phải là vô duyên vô cớ !

Trí nhớ của hắn chỉ tồn tại vào lúc gặp nhau trên tiên giới cùng với ngàn năm chung sống bảy kiếp ở trần gian, còn nàng, khi hiểu được rõ ngọn nguồn mọi chuyện, trong lòng không khỏi mang chút cảm giác bi thương hoài vọng

Thời xa xưa, nàng đã tồn dưỡng giữ trời đất, tình phách bám vào những giọt sương dễ vỡ nhất, cuối cùng thì trở thành tấm thân bất tử, có thể gặp lại phải trả giá bao nhiêu, trải qua đau khổ thế nào mới có thành tựu ngày hôm nay! Đứng vào hàng ngũ thần tiên là cỡ nào vinh quang chí cao vô thượng ! Là ước mơ tha thiết của biết bao yêu tinh cùng người phàm trần ? Nhưng mà tôn vinh cao quý, trường sinh bất tử chính là thứ mà mọi người chấp nhất theo đuổi sao ?

Nếu phải, tại sao lại xảy ra một màn nàng tự vẫn ? Tại sao lại có tình cảnh nàng nhảy xuống hoàng tuyền cuộn cuộn, không hối hận rơi vào luân hồi ? Thế nào lại có Ngạc Lục Hoa cự tuyệt Thiên Đình phong thưởng , từ bỏ hàng tiên ban trở về Yêu Giới phía tây?

Một chữ tình, nhìn như khốn khổ, cũng là ngũ thái đan vào, lời cuốn vào cảnh ngoạn mục; Phật gia nói khổ tập Diệt Đế, khổ phần lớn liền tới từ ở "Tình" đi!

Một chữ tình này, nhìn như khốn khổ nhưng lại đan xen nhiều sắc thái tạo thành, dẫn con người ta vào những cảnh giới khác nhau; Phật gia giảng Khổ Tập Diệt Đế [1] , đại bộ phận của khổ đều liên quan đến chữ “tình” này thôi !

[1] Khổ - Tập - Diệt - Đạo được gọi là Tứ Diệu Đế là bốn chân lý cao cả, là gốc cơ bản của Phật giáo. Tứ diệu đế là nội dung của kinh nghiệm giác ngộ của Phật Thích-ca Mâu-ni, và cũng là nội dung chính của bài kinh đầu tiên, kinh Chuyển pháp luân. Thực Chất Tứ Diệu Đế là một phương pháp đủ cả hai "lý thuyết và thực hành", đưa hành giả tới giác ngộ giải thoát. Tứ Diệu Đế đòi hỏi có sự tu tập thực hành trong cuộc sống hàng ngày, Nếu chỉ lý thuyết chỉ là giả thuyết. Hiện nay giáo lý Tứ Diệu Đế là cốt lõi quan trọng nhất đã được tất cả các Tông phái công nhận như là điểm chung đồng và thuần túy nhất của đạo Phật.

Vô tình vô tâm, như thế nào lại biết thương tâm khổ sở ?

Năm đó nàng vẫn là yêu tinh, từng đến gặp Phật tổ, Phật tổ giảng giải thuyết pháp, mà nàng lại ở dưới đài ngủ, từng bị quở trách không có tuệ căn (sự linh ngộ) , cùng Phật vô duyên, còn nói nàng sẽ có một đoạn nghiệt duyên, mặc dù thành chánh quả lại khó bảo toàn vinh hoa, hôm nay xem ra, lời tiên đoán thật sự là một điểm cũng không sai !

Nàng thò tay vào trong chấn cảm Thanh Tiêu bảo kiếm nhẹ nhàng vuốt ve. Thanh Tiêu là bội kiếm của nàng, lấy máu lập lời thề, trở thành đồng bạn trung thành mãi mãi bên nàng. Thời gian vạn năm trôi qua không ngừng, dưới cơ duyên, lần bị đâm một nhát kiếm máu của nàng là nguồn dẫn kích phát Thanh Tiêu bảo kiếm cùng với nàng kết minh lần nữa, cho nên sau đó mới có màn Thanh Tiêu bảo kiếm đỡ cho chủ đem Nạp Lan Sơ Thần hất văng ra ngoài !

Thanh kiếm cổ xưa tựa như một hài tử nghịch ngợm, bị U Minh mang đi thế nhưng nó lại tự mình tìm đường mò về, tới tới lui lui vài lần, U Minh cũng lười cùng nó chơi trò chơi đuổi bắt này , dù sao nàng hiện bị vết thương còn chưa phục hồi, cái gì cũng không làm được, càng không cần phải nói dùng kiếm phản kháng, trái lại Thái Tổ công chúa thoát nhìn rất tức giận !

Trong lòng Lâm Lang chợt thoáng qua một ý niệm: nếu thanh bảo kiếm có thể lần theo dấu vết tìm được nàng, ắt hẳn nó cũng có thể đi nghe ngóng một chút tình huống bên Quân thương ?

Lâm Lang chịu đựng vết thương đau đớn ở ngực , thận trọng lấy thanh kiếm ra , trên trán đã tứa ra một tầng mồ hôi mỏng , bàn tay thon dài phất qua thân kiếm, nói thật nhỏ: "Thanh Tiêu, ngươi có thể giúp ta đi xem tình hình Quân Thương hiện tại được không ?"

Nàng vừa dứt lời, vầng sáng màu xanh nhạt trên bảo kiếm sáng bừng lên, “ boong boong ” hai tiếng giống như đáp lại lời nàng, thật kỳ quái nàng lại có thể nghe hiểu âm thanh biểu đạt của bảo kiếm!

Lâm Lang vui mừng nhìn thanh bảo kiếm : "Ngươi nói đây là chuyện nhỏ ? Làm hại ta hai ngày nay sầu lo không dứt ?"

"Boong boong . . . . ."

Bảo kiếm thoát khỏi tay của nàng, lập tức dựng đứng lên, vầng sáng chợt lóe, giống như một tiểu hài tử đáng yêu vỗ vỗ ngực làm bảo đảm !

"Ngươi nói là ngươi nhất định sẽ đem tin tức Quân Thương trở lại?" Lâm Lang vui mừng không dứt, không quên dặn dò, "Tốt ! Ngươi đi nhanh về

nhANH, phải chú ý an toàn !"

Thanh bảo kiểm giống như chē nằg dài dòng , vô lực lóe lóe hào quang, nếu nó có tay đoán chừng vào lúc này nó sẽ gĩa tay ôm đầu làm đáng về bắt đắ dĩ, Lâm Lang không nhĩn được bậ cười !

Trước khi đi, Thanh Tiêu bảo kiểm lại cộ xát trong ngực Lâm Lang, vây quanh, giống như tiểu hài tử đáng yêu làm nũng , toát ra tình cảm lo lắng , vàng sáng màu xanh mờ mờ tằn mát ra nhu hòa !

Lâm Lang thấy nó đáng yêu như vậy, không khỏi "khanh khách" nở nụ cười, vuốt thân kiểm nói: "Lo lắng cho ta à! Ta không sao , người đi nhanh về nhanh là được!"

Thanh Tiêu bảo kiểm nghe vậy, lại mề nheo ở trong ngực Lâm Lang ngắy ngắn một hồi , sau đó mới nhắy lên, kèm theo một tràng âm thanh "Rầm rầm", trong nháy mắt liền xuyên tường chui qua, biến mất ở bên trong thạch thất !

Lâm Lang nhĩn trên tường bị khoét hai lỗ thủng cùng một phòng bụi đất tung bay, bắt đắ dĩ che mắt, trong nội tâm kêu rên: chẳng lẽ tài nghệ bảo kiểm của nằg chính là về phương diện này sao? Dựa theo việc nó xuyên tường chui qua gây chấn thiên động địa , có thể thoát ra mặt thất dưới đất này cũng không tệ rồi !

Lâm Lang kêu rên chưa xong, ngoài cửa một tràng âm thanh huyền ảo truyền đến, tiếp theo nằg nghe được tiếng cửa mở ma sát của Hồng Dược cùng Lục Liễu , Thái Tổ tỷ tỷ tức giận bùng bùng xông vào, sau lưng còn đi theo nam tử toàn thân bạch y, trên mặt đeo mặt nạ đầu lâu U Minh!

Thái Tổ công chúa xông tới, lạnh lùng nói: "Thanh kiểm kia là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Lang nâng trán, trong lòng cảm thấy vô lực: "Có thể là trong này quá buồn bực, nó không chịu nổi nên đi ra ngoài hít gió một chút ! Quốc sư đại nhân yên tâm, nó nhất định sẽ trở về !" Ngộ nhớ Thanh Tiêu bảo kiểm quay về lần nữa, cũng đỡ tìm lý do giải thích !

Bọn người Thái Tổ công chúa dường như vẫn chưa biết mình đã khôi phục trí nhớ, cho nên nằg cứ giả vờ chưa có hồi phục là được !

Thái Tổ công chúa nghe xong lời của nằg. ...., tức giận hừ lạnh một tiếng, xoay người hướng thẳng ra ngoài !

U Minh ánh mắt lạnh lùng nhĩn Lâm Lang, hàn khí bên trong phòng lại đột ngột lạnh lẽo hơn, nằg không khỏi xoay đầu , đem chăn quấn chặt lấy , chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ ở ngoài chăn !

U Minh thấy vậy, đắy mắt thoáng qua tia chán nản tối tăm, sau đó lạnh lùng nói: " Lo đường thương cho tốt ! Không cần tốn công nghĩ những chuyện dư thừa !"

Nói xong, hắN cũng rời đi.

Lâm Lang quay đầu nhĩn một thân áo trắng tóc đen của hắN biến mất ở ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy trên bóng lưng trắng như tuyết của U Minh lộ ra vẻ trống trải cô đơn !

Nằg lắ đầu một cái, bên môi lộ ra một nụ cười, xem ra Thanh Tiêu không có bị bọn họ bắt được, ôi. .... Vẫn còn có chút bản lĩnh !

Nằg quấn chặt lấy chăn ngủ thiếp đi !

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy bên trong phòng ảm áp hơn , sau đó có người đỡ thân thể của nằg nằm xuống, nằg mở ra đôi mắt sưng mù, chỉ thấy Hồng Dược đang đỡ thân thể nghiêng ngả của nằg nằm xuống, thấy nằg mở mắt, cười nhẹ một tiếng nói: "Đánh thức tiểu thư sao?"

Lâm Lang lắ đầu một cái thuận thể nằm vật xuống gối, lúc này mới phát giác phía dưới lót dày đệm chăn, ảm áp, mềm mại , mà Lục Liễu ở một bên nhóm lò sưởi, trong lò sưởi ánh lửa bùng lên chiếu lên trên vách tường dần đỏ lên, không khí trong phòng tức thời một mảnh ảm áp !

Hồng Dược thấy Lâm Lang liếc nhĩn khắp phòng, cười giải thích: "Quý Đế nói bên ngoài tuyết bắt đầu rơi , bên trong thạch thất nhiệt độ thấp, bắt lợi cho tiểu thư đường thương, cố ý để bọn ta đốt chăn bông thật dày, nhóm lửa lò sưởi để tránh tiểu thư bị lạnh !"

Lâm Lang nghe xong, trên mặt vẫn như cũ đặm mạc, nhĩn kỹ lại có thể thấy đắy mắt hơi gợn sóng sau đó một bộ dáng không thèm để ý chút nào giừu cộ: "Thật sao ?"

Hồng Dược cùng Lục Liễu đại khái còn không biết mục đích U Minh bắt nằg , hơn nữa trong lòng hai người có chút hiểu lầm . Đây không, Lục Liễu nhóm lửa xong, cười nhĩn Lâm Lang nói: "Quý Đế tặng cho tiểu thư lò sưởi , Thái Tổ công chúa biết được rất tức giận !"

Nằg lúc nói lời này trên mặt có nghịch ngợm vui sướng khi người gặp họa, ngọn lửa hồng hồng chiếu lên khuôn mặt trái xoan trắng nõn, da thịt trở nên trong suốt nhẵn nhụi . Lâm Lang khề cười cười, bọc chăn bông ngồi ở bên giường nhĩn Hồng Dược đem một ly sữa ấm bụng lại, đặt lên bàn , nằg bỗng nhiên nhớ tới Thanh Y cùng Từ Y, cũng không biết hai nha đầu hiện tại thể nào? Nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt nằg tràn ngập ý cười nhẹ nhàng .

"Thần Tiên yêu quái kỳ thực không hề sợ lạnh !" Lâm Lang uống ly sữa ấm nóng , cười nhạt nói.

Nếu như nói có cái gì để cho tên này kiêu ngạo ắt hẳn là việc tỷ tỷ buông tha một thân địa vị cao quý trên Thiên giới và sống một cuộc đời bình lặng , đoán chừng cũng vì một chữ tình đi!

Lúc trước, ngược lại nàng phán đoán sai một điều ! Thần Tiên tình người lạnh bạc không giả, nhưng một khi động tâm cũng có thể tạo ra một chuyện tình kinh thiên động địa, có lẽ thời gian cũng không thể trường trường cửu cửu, thế nhưng ái mộ trong nháy mắt cũng đủ nhận định muôn đời .

Mặc kệ thần tiên yêu ma, hay là người phạm, đứng trước một chữ tình, đôi lúc hèn nhát lại lùi bước trốn chạy !

Nhưng là, tình cảm trong cuộc sống, trừ phụ mẫu vô điều kiện yêu thương con cái, ngay cả người yêu nhất chắc hẳn cũng cần điều kiện mới có thể yêu nhau! Giống như là nàng cùng Quân Thương, kiếp trước cẩn thận che chở, mới đổi được đời này sống chết không đổi!

Như vậy, có phải Huyền Vũ đại đế và Thanh Hoa phu nhân, kỳ thực. . . . .

"Thần tiên yêu ma tuy rằng không cảm thấy lạnh, nhưng trân quý ở phần tâm tư tình tứ này , nếu có người đối đãi với ta như vậy, ta sẽ không giống Hồng Dược tỷ tỷ. . . . ."

Lục Liễu nói xong, bỗng nhiên liếc thấy trong mắt Hồng Dược chột ảm đạm , không khỏi ngừng miệng.

Lâm Lang nghe xong, cũng nhớ lại chuyện Hồng Dược cùng Lâm Chính Dương, lúc Hồng Dược rơi vào lâm nguy Lâm Chính Dương vẫn như cũ lo bảo vệ bản thân núp trong bụi cây , quả thật là làm lòng người lạnh giá! Kỳ thực, trong lòng nữ tử luôn sẵn sàng hi sinh bảo vệ tình yêu, tỷ như, nàng rất thích một món đồ, nhưng người kia lại cảm thấy nó quá đắt, và lại không có nhiều tiền để mua tặng nàng, có thể ôn hòa nhẹ nhàng cùng nàng thương lượng, nhân tiện tốn chút tâm tư đắn đo chọn món khác, nói không chừng nàng tâm tình tốt sẽ không so đo những điều vụn vặt đó ! Nhưng nếu người kêu lên "Ồi, mắc như vậy, ta không đủ tiền mua cho người" hoặc là người mở miệng thốt một câu " Tự người mua đi" , người yêu của người cùng người có còn tốt đẹp nữa không, chính là hiện tại sẽ không sao, nhưng đoán chừng trong lòng nhất định nảy sinh ngăn cách !

Thiếu nữ nào lại không mong muốn trong lòng đối phương toàn tâm toàn ý yêu mình, vì mình có thể trả giá hết thảy ? Nhưng là, chờ đợi thật lâu, họ chỉ khư khư giữ một thái độ mặc kệ cảm xúc người bên cạnh mình ! Bởi vì các nàng biết mọi người đều là động vật ích kỷ !

Mà người, chẳng lẽ ngay cả một thái độ cũng không chịu bố thí ?

Nữ hài tử có lúc rất ngốc nghếch, chẳng hạn nói đến Lâm Chính Dương ! Nếu như hắn can đảm bước ra một bước, Hồng Dược làm sao nhẫn tâm để hắn tiến lên chịu chết ? Đoán chừng Hồng Dược tình nguyện hi sinh cũng sẽ không để hắn bị một chút tổn thương !

"Không giống Hồng Dược tỷ tỷ cái gì?" Lâm Lang cũng là trọn to hai mắt nhìn Hồng Dược , một bộ dáng hết sức hiếu kỳ!

Thần sắc Hồng Dược lúc đầu còn hồng hào, lại đột nhiên trở nên tái nhợt, cuối cùng bình tĩnh lại: "Không có gì!"

Lục Liễu thấy thái độ Hồng Dược như vậy, trên mặt vụt lên tia phẫn nộ bất bình, tiếp theo là mắt mát chán nản, nàng không chút tâm cơ nào mà nói: "Đã sớm khuyên người, vui đùa một chút thì cũng thôi ! Nhất định không được động tâm, người xem hiện tại thế nào?" Lục Liễu thâm thê ở trong lòng , nếu có người đối xử bạc tình với nàng như vậy, nàng nhất định sẽ không động lòng, để tránh rơi vào cảnh ngộ đau khổ như Hồng Dược tỷ tỷ !

Hồng Dược nhìn nhìn Lâm Lang, trên mặt lộ vẻ qua vẻ lúng túng, lôi kéo ống tay áo Lục Liễu : "Lục Liễu. . . . . Sự lựa chọn của hắn, nhưng thật ra là đúng!"

Lâm Lang nhìn hai người ồn ào, khẽ cười cười: "Thế nào ta hỏi một câu các người cứ kể lể chuyện không đầu không đuôi ?"

Đôi mắt nàng khẽ lộ ra nụ cười ảm áp , nhìn Hồng Dược nói: " Hồng Dược, Lâm Chính Dương hòa người?"

Hồng Dược nghe Lâm Lang hỏi , toàn thân chột cứng đờ, rất nhanh sau đó đứng dậy, cúi đầu nói: "Tiểu thư, ta đi lấy thêm than !"

Nói xong, vội vàng vàng mở cửa ly khai !

Lục Liễu nhìn bóng lưng nàng rời đi, thở dài một hơi, lại quay đầu tò mò hỏi Lâm Lang : "Tiểu thư, ngài làm sao biết Lâm Chính Dương ?"

Lâm Lang không trả lời câu hỏi của Lục Liễu, cũng là sâu kín thở dài: "Lâm Chính Dương không đáng giá để Hồng Dược si mê !" Nàng biết hai tiểu yêu Hồng Dược Lục Liễu cũng không biết thân phận của nàng !

Có thể bàng quang bỏ mặc nữ nhân mình kề cận sinh tử, làm sao xứng đáng có tình yêu ? Nhưng mà, một chữ tình, há lại đơn giản một câu xứng đáng có thể nói rõ ràng ?

Lúc này, Lâm Lang có chút nhớ nhung Quân Thương, Quân Thương. . . . .

Tận sâu đáy lòng nàng hồ reo, tinh thần có chút hoảng hốt. Bên tai nàng quanh quẩn âm thanh Lục Liễu liến thoắng không ngừng, mơ hồ nghe được Lục Liễu nói đến hôm đó họ gặp phải nguy hiểm, huyền cảnh sắp tiêu hủy họ bị vây ở một không gian khác tưởng chừng không thể ra ngoài được nữa, sau lại may mắn trốn thoát , Hồng Dược tỷ tỷ bởi vì cứu Lâm Chính Dương mới bị trọng thương, mà Lâm Chính Dương cũng bị thương rất nghiêm trọng, Hồng Dược tỷ tỷ vì cứu Lâm Chính Dương liền không để ý mình bị thương nặng, dám đem nội đan trân quý cho Lâm Chính Dương uống, ai có thể ngờ sau khi Lâm Chính Dương được uống nội đan của Hồng Dược , tai thính mất tinh, tóm lại biết được viên nội đan có nhiều chỗ tốt , liền nảy sinh lòng tham, thừa dịp họ trọng thương , lập tức dẫn theo vài tên trộm cướp đoạt tất cả nội đan của mọi người, còn đoạt đi một viên nội đan đáng giá một ngàn lượng bạc bán đi, kết quả 24 tỷ muội các nàng thiếu chút nữa đều mất mạng , may mắn đụng phải Quỷ Đế cũng chạy ra khỏi huyền cảnh, tiếp đó lại luôn miệng khen Quỷ Đế hết tài giỏi đến anh minh thần võ, cuối cùng mới nói người cứu họ là Quỷ Đế!

Lâm Lang thu hồi thần trí, nhìn tiểu yêu tinh không chút tâm cơ, trong nội tâm thờ dài, hình tượng Quý Đế hằn trong lòng bọn họ chắc là uy phong凛凛 rồi !

Nàng có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi "Quý Đế cứu các người, chắc là có mục đích ?" tiểu yêu tinh đơn thuần khả ái như vậy, thật là bị bán còn giúp người ta kiếm tiền !

"Ồ. .... Chắc vậy !" Lục Liễu khẽ chìm vào suy tư ánh mắt lại phát ra tia sáng , " Nếu đúng thì như thế nào? Chúng ta tu hành còn thấp, đảm đương không nổi trọng trách lớn, Quý Đế bình thường cũng chỉ sai chúng ta làm chút việc vặt !"

Tiếp đó lại mang theo ánh mắt nghiêm túc hỏi Lâm Lang: "Người cũng được Quý Đế cứu , ta thấy Quý Đế mang theo người trở lại trên ngực nhiễm máu đỏ chói ! Vẫn còn không ngừng chảy máu. .... " Nàng nói xong, đôi tay vung loạn, "Chẳng lẽ người một chút cảm kích cũng không có sao ?"

Lâm Lang nhìn nàng khoa tay múa chân không ngừng , ho khan hai tiếng, nói: "Ta đối với hần có tác dụng quan trọng, cho nên hần mới dụng tâm cứu ta , ta cảm kích cái gì ?"

Nhìn dáng vẻ Lục Liễu không hiểu, nàng lại nói: "Phải nói hần cứu ta chính là vì muốn mạng của ta!"

Lục Liễu tròn to hai mắt, bụm miệng: "Điều này sao có thể ?"

Bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân , tiếp theo cửa thạch thất bị đẩy ra rồi, Hồng Dược nâng một khay đi vào, bên trên là một chiếc áo choàng trắng muốt làm bằng lông hồ ly ——

"Tiểu thư, Quý Đế nói kêu người sửa soạn một chút, mặc thêm áo ấm , chốc lát nữa dẫn người ra ngoài !"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: U Minh và Lâm Lang

Áo choàng tuyết trắng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhu hòa, đường nét lưu loát hoàn mỹ, chỗ khâu tinh tế chỉ dùng kim tuyến thêu vài đóa Mạn Đà La đỏ chói, chói lọi mà không lộ vẻ đột ngột, làm cho người ta vừa thấy đã có thể tưởng tượng ra vẻ đẹp của nó ở dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra hào quang lấp lánh , rực rỡ vô cùng.

Mà điều đáng nói hơn chiếc áo choàng lại được làm từ da chồn, bên trên không có bất kỳ liên tiếp khe hở, hồn nhiên thiên thành. Không chỉ ở nhân gian, chính là ở thiên giới một kiện áo choàng trước mắt này được xếp vào món trân phẩm quý giá !

Lâm Lang hạ mi mắt, trong lòng sợ hãi than: con hồ ly này chỉ sợ không phải trải qua vạn năm tu hành thì cũng có mấy ngàn năm đạo hạnh mới có thể đường ra bộ da trắng muốt thượng phẩm như vậy, chỉ là hôm nay lại bị. ....

Thế sự vô thường, không gì hơn cái này !

Lục Liễu nhìn chằm chằm áo choàng trắng muốt trong mắt loé lên tia sáng hâm mộ, khe khẽ thờ dài nói: "Quý Đế đối với tiểu thư thật tốt ! Chỉ đưa ra một chiếc áo choàng đã là bảo vật giá trị liên thành !"

Lâm Lang nghe nàng thờ dài, thu hồi ánh mắt, liền bắt gặp ánh mắt tĩnh lặng của Hồng Dược , hàm chứa vẻ thần thờ, cẩn thận từng li từng tí giúp nàng trang điểm thay y phục, phảng phất như đối với hết thảy biến hóa bên ngoài đều mất đi cảm giác.

Nàng biết trong lòng Hồng Dược đang suy nghĩ đến Lâm Chính Dương, đáy lòng khẽ thờ dài một hơi. Nàng mặc cho Hồng Dược hầu hạ nàng mặc quần áo rửa mặt, sau đó chải đầu vấn búi tóc, cuối cùng phủ thêm áo choàng tuyết trắng càng tôn lên vẻ thanh lệ xuất trần của nàng. Nơi cổ áo choàng đính hai viên trân châu trắng bóng , Hồng Dược rũ mắt cài nút cho Lâm Lang, khi ngẩng đầu trong mắt Hồng Dược chợt thoáng qua vẻ kinh ngạc, bên cạnh Lục Liễu không nhận được kinh hô lên: "Không trách được Quý Đế đối với tiểu thư tốt như vậy! Tiểu thư tựa như tiên nữ giáng thế, ở trần gian Lục Liễu còn chưa từng diện kiến qua nữ tử xinh đẹp thoát tục nhường này !" Lẽ ra nguyên thân chính của nàng là liễu thụ tinh, nhớ năm đó nàng chiếm lấy thân thể nữ tử là hoa khôi trên thuyền hoa sông ngọc dải dung mạo được coi là vô cùng xinh đẹp, nhưng đem so với Lâm Lang, đáy lòng nàng dâng lên chút tự ti !

Nàng có chút kỳ quái, nhìn kỹ tướng mạo Lâm Lang kỳ thực cũng không coi là khuynh quốc khuynh thành , nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác không thể lý giải. .... Đứng, chính là sự cảm phục tận sâu đáy lòng !

Hồng Dược lúc này đã thu lại kinh ngạc trong mắt , khẽ cười nhìn Lâm Lang nói: "Tiểu thư, chúng ta đi thôi ! Đừng để Quý Đế chờ lâu !" Nói xong, vươn tay đỡ cánh tay Lâm Lang, sải bước về phía ngoài cửa!

Lục Liễu muốn đuổi theo, Hồng Dược quay đầu lại dặn dò: "Tự ta đưa tiểu thư đi, một lát ta sẽ trở lại ngay . Người cứ ở đây chờ là được!"

Lục Liễu nghe vậy, khẽ hé mắt quý buồn bực quay trở về bên trong phòng!

Thạch thất giống như một tòa cung điện khổng lồ dưới lòng đất, hành lang dài chia thành chín khúc uốn lượn quanh co, nổi lên là tên của từng cung điện trong thạch thất, hai bên hành lang trên thạch bích chạm trổ các loại hoa và cây cảnh cùng bức vẽ về chim quý thú hiếm đa dạng, thường cách một đoạn đường đều có một ô vuông chạm rỗng lõm sâu vào trong vách tường, mỗi ô bên trong đều đặt một ngọn đèn dầu làm bắt mắt nung với hình dạng quý quái, hòa cùng với không gian âm u, trống rỗng làm cho bầu không khí lạnh lẽo hắc ám trong thạch thất tăng thêm cảm giác quái dị !

Chuyển qua một ngã rẽ, trước mắt chợt thông thoáng, đập vào mắt là cánh dòng suối trong veo chảy từ khe suối ra cùng với tiếng nước chảy róc rách êm tai, một cây cầu đá nổi lên hai đầu, trên cầu chạm khắc hình phạt khủng khiếp dưới 18 tầng địa ngục, xa xa hai bờ hồ có thể thấy vô số quái thạch lởm chởm !

Đây là lần đầu tiên Lâm Lang đi ra khỏi gian thạch thất giam cầm nàng, nàng thả chậm cước bộ, vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh, đem lộ trình con đường nhất nhất nhớ kỹ trong lòng!

Cứ như vậy đi một hồi, ngay cả khi đi chậm, vết thương nơi ngực vẫn bị ảnh hưởng, đau đớn như bị kim đâm với tần suất liên tục mặc dù không phải là không thể chịu được, nhưng vẫn khiến trên trán Lâm Lang rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Thật vất vả rồi khỏi thạch thất tới giữa đại sảnh, còn chưa bước vào, loáng thoáng nghe bên trong có tiếng nói, Lâm Lang khẽ giơ tay lên, ngăn cản Hồng Dược tiếp tục đi về phía trước, hai người đánh phải dừng lại trước cửa !

Lúc này bên trong đại sảnh, Thái Tổ công chúa một thân hắc sa đã tháo xuống mạng che mặt, dung nhan tuyệt sắc có chút tái nhợt, dưới lớp da nhẵn mịn mơ hồ có thể thấy được mạch máu màu xanh, trong mắt nàng thoáng ánh lên lửa giận, nhưng âm thanh vẫn nhu hòa không nổi sóng, mơ hồ mang theo thanh linh leng keng động lòng người: "Người đem áo choàng tuyết trắng làm từ da chồn đưa cho Huyền Thanh rồi hả ?"

Nam tử bạch y nghiêng người dựa lưng vào ghế, một tay chống đầu, nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu hỏi của nàng, sắc mặt không hề biến hóa "Ừ" một tiếng, giống như chuyện hiển nhiên !

Thái Tổ công chúa nghe một tiếng "Ừ", sắc mặt tái nhợt thêm vài phần, nhìn bộ dáng hần không thèm để ý, cổ họng cứng lại!

Nàng khẽ rũ xuống hai mắt, tiếp theo ngẩng đầu, lại giống như đùa giỡn nói: "Thì ra năm đó người giết roi bạch ếch chân quân, bảo hần lưu lại tấm da này, là vì đưa cho nàng ta !"

U Minh đột nhiên mở mắt, đáy mắt tinh quang chợt lóe, ánh mắt nhu hòa dịu dàng nhìn Thái Tổ công chúa, từ từ ngồi dậy từ trên đài cao đi xuống, khẽ cúi đầu quan sát dung nhan của nàng, đưa tay nâng cằm của nàng, âm thanh trầm thấp mang theo ý cười hỏi "Sao vậy ? Điện hạ ghen?"

Thái Tổ công chúa lảng tránh tầm mắt, có chút ngượng ngùng, nói thật nhỏ: "Ta ghen cái gì!"

"Ha ha ha ha. . . . . ." U Minh sung sướng cười to, buông lỏng tay nắm cằm nàng ra, "Chỉ là cho nàng một kiện áo choàng mà thôi! Người cũng biết, nếu muốn tam giới Thần Đình phát ra uy lực lớn nhất, muốn ngưng luyện tiên pháp thuận lợi thì bắt buộc tiên pháp càng cường thịnh càng tốt, hôm nay nàng cùng Quân Thương chia cắt, nhất định là thương tâm khổ sở, hơn nữa nỗi đau thể xác lẫn tinh thần cơ hồ suy sụp, hồn phách hiện tại suy yếu cực điểm, dùng cũng chẳng có hữu dụng bao nhiêu ! Người đời thường nói " nhân phùng hỷ sự tinh thần sáng " [1] cũng là có đạo lý, ta đối tốt với Lâm Lang chỉ muốn hồn phách nàng ta có thể phát huy hiệu quả lớn nhất!"

[1] người gặp chuyện vui, tinh thần sáng khoái

Thái Tổ công chúa nghe hần nhẹ nhàng giải thích, sắc mặt nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng, khoe môi lộ ra ý cười, nhìn về phía U Minh, cất giọng nói dịu dàng pha lẫn chút hờn dỗi: "Người giải thích một tràng như vậy làm gì? Bốn cung mới không có ghen !"

U Minh đưa tay vuốt ve gò má Thái Tổ công chúa, nhanh chóng hôn lên môi nàng, cười ha ha nói: "Chờ bản tôn đại công cáo thành, vạn vật tam giới đều thuộc về Điện hạ sao ? Điện hạ nghĩ muốn cái gì mà không được chứ ?"

Thái Tổ công chúa bị hần hôn bất ngờ, lại nghe hần trêu chọc một phen, trên mặt càng đỏ ửng, nhất thời diễm lệ như hoa đào tháng ba, hai mắt ngậm xuân ý đào dạt cuội đầu, giả vờ tức giận dậm chân nói: "Nói bậy gì đó? Không nghiêm chỉnh chút nào !"

Thái Tổ công chúa lời còn chưa dứt, U Minh đã vui vẻ cười to, chỉ thấy hần cười cười, bỗng nhiên ngưng bật, quay đầu nhìn về phía cửa, con người hung ác nham hiểm lớn tiếng quát : "Kẻ nào ở bên ngoài?"

Lúc này, Lâm Lang cùng Hồng Dược đang bên ngoài nghe hai người tán tỉnh đến khúc hăng hái, chợt nghe hần quát to bị sợ đến cả người run một cái, hai người nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, Hồng Dược điều chỉnh lại tâm tư, tiến lên cung kính gõ cửa nói: "Quý Đế, Lâm Lang tiểu thư đã đến!"

U Minh lạnh nhạt ứng lời, Hồng Dược vội đỡ Lâm Lang hướng vào trong chính sảnh .

Thời điểm Hai người đi vào, Thái Tổ công chúa đã đeo mạng che mặt, hắc sa không gió mà bay lộ ra gương mặt như ẩn như hiện của Thái Tổ công chúa, ngược lại còn làm tăng lên vẻ hấp dẫn xinh đẹp của nàng, chỉ là ánh mắt quá mức sắc bén như lưỡi dao đem vẻ đẹp này triệt để phá hủy !

Lâm Lang chỉ nhìn nàng một cái, liền dời ánh mắt, mỹ nhân tuy tốt, dưới khăn che mặt ẩn giấu ánh mắt hàm chứa địch ý thẳng tắp bắn về phía nàng, lại làm cả người nàng không thoải mái. Lâm Lang biết Thái Tổ công chúa ngoài miệng nói không thèm để ý, kỳ thực trong lòng rất để ý áo choàng trên người mình, nếu U Minh đối với Thái Tổ công chúa có lòng, thì chỉ cần mang đồ tốt đi lấy lòng Thái Tổ công chúa, chẳng lẽ nàng có vì Quân Thương . . .

. . . . . Tâm tình không tốt, đưa tới kiện ảo choàng thì có thể khá lên sao?

Nữ vi duyệt kỷ giả dung [2] ! Tương tự, Nếu người tặng quà không phải là người trong lòng mình muốn, thì đồ vật có quý giá hơn nữa cũng có tác dụng gì ? Còn nếu là người ở trong tim mình thì chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể xua hết âu lo trong lòng mình !

[2] nguyên câu Sĩ vi tri kỷ giả tử. Nữ vi duyệt kỷ giả dung”, đó là câu nói rất nổi tiếng của Trung Hoa, cho rằng: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, người con gái vì người yêu mà làm đẹp.

Thái Tổ công chúa nắm hai tay thật chặt trong ống tay áo, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Lang, vừa sắc bén lại ngang ngược !

Cả tòa cung điện dưới lòng đất đều là lấy tông màu đen ám trầm làm chủ, trừ U Minh thân là Tôn chủ Quý Đế luôn mặc trang phục màu trắng, thậm chí cả nàng cũng không được phép nhiễm một chút ánh sáng, mà Lâm Lang, Lâm Lang một thân bạch y tuyết trắng chói lọi đứng ở trong sảnh, tỏa sáng rạng rỡ làm cả điện lu mờ, cũng làm cho lòng nàng nhói đau !

Nàng tự nhiên biết lời U Minh nói khi nãy cũng chỉ là dỗ dành nàng, lại biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng vẫn nhìn không được cam tâm tình nguyện nhảy vào. Trong lòng truyền đến con đau lâm lâm, nàng đột nhiên cảm thấy mình có phần thông suốt nguyên nhân gần năm trước Lâm Lang kiên quyết cự tuyệt lời cầu hôn của thái tử Thiên Tộc, tình nguyện đầu nhập trần thế trong Luân Hồi !

Lâm Lang đi tới, U Minh không nói thêm gì nữa, chỉ nói cho Thái Tổ công chúa khi hấn không ở đây trông coi tốt tất cả sự vụ, lại dặn dò nàng chờ hấn trở lại, rồi dẫn Lâm Lang cùng nhau xuất môn !

Thái Tổ công chúa nhìn bóng lưng U Minh cùng Lâm Lang dần rời đi, cho đến khi bóng tuyết ở trong bóng tối biến mất, nàng mới cảm giác trên hai gò má lạnh lạnh, vội giơ tay lên lau đi, khẽ khịt khịt cái mũi ! Nàng làm xong hai động tác này, ngẩng đầu chỉ thấy Hồng Dược như cũ đứng ở một bên, ánh mắt tĩnh lặng thấu triệt mang theo tia đồng tình nhìn Thái Tổ công chúa, trong bụng nàng giận dữ, trầm giọng nói: "Còn đứng ở nơi này làm cái gì?" Nàng là trưởng công chúa nữ nhi Huyền Vũ đại đế, chẳng lẽ còn cần một yêu tinh nhỏ nhỏ thương hại sao ?

Hồng Dược bỗng nhiên hồi hồn, vội cúi đầu cáo lui, quay người lại sâu kín thở dài: " [Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang] [3] ! Một chữ tình, có lẽ chưa từng biết, mới không đau khổ như bây giờ !"

[3] Bảo vật thì dễ kiếm, tình lang tốt khó tìm

Nàng nói âm thanh rất thấp, nhỏ nhẹ xa xăm như phạm âm [4] huyền diệu phiêu tán trong điện rộng lớn, lại như trọng chùy nện vào lòng Thái Tổ công chúa .

[4] Ngôn ngữ mà Phật giáo hay dùng: Tiếng Phạn, hay nghe nói trong kinh Phật

Thái Tổ công chúa nhìn bóng lưng nàng rời đi, khẽ lắm bấm lại những lời này, chán nản bật cười, cười đến mức ngã xuống mặt đất!

Sau khi bước ra khỏi đại môn, U Minh dường như cũng không gấp gáp, hấn mang theo Lâm Lang dọc theo hành lang u tối, bước chân không nhanh không chậm. Trên vạt áo phảng phất như có vô số bạch quang nhu hòa hướng bốn phía phiêu tán, cho nên đoạn đường này ngay khi không có ngọn đèn dầu, cũng chưa đến mức không thấy đường !

Lâm Lang không rõ hấn rốt cuộc ẩn nàng đi chỗ nào? Muốn làm cái gì ? Chỉ có thể ở phía sau theo sát bước tiến của hấn. Nàng vài lần muốn mở miệng hỏi, lại bởi vì hiện tại nàng đã trở thành tù nhân của hấn nên lời nói ra đến miệng lại bị nàng đè ép trở về !

Hai người ước chừng đi nửa canh giờ, hành lang u tối không nhìn thấy điểm đầu. Lâm Lang cũng đã đầu đầy mồ hôi, người không thẳng bằng rồi, ngực càng lúc càng đau đớn, nàng không nhìn được cau mày.

"Chúng ta đang đi đâu ?"

"Dẫn ngươi đi gặp một người!"

Âm thanh U Minh mỉa mai hoặc nhẹ nhàng mang theo vẻ bí ẩn không muốn người khác biết, hơi thở hắc ám âm hàn đánh tới, Lâm Lang không nhìn được cả người run một cái, theo bản năng hỏi " Gặp ai ?"

U Minh đột nhiên dừng bước, Lâm Lang không để ý, lập tức đụng vào trên lưng hấn, một trận hoa mắt chóng mặt ập tới, vịn vách tường mới miễn cưỡng đứng thẳng.

U Minh xoay đầu lại, mặt nạ đầu lâu thâm trầm lóe ra bạch quang bén nhọn, làm cho người ta vừa nhìn, hai mắt đau rát buộc phải nhắm chặt lại !

Lâm Lang thích ứng một hồi, mới có thể nhìn thẳng, bởi vì không nghe thấy U Minh trả lời, nàng lại hỏi: "Người dẫn ta đi gặp ai ?"

U Minh vẫn không có trả lời, ánh mắt u tối nhìn Lâm Lang, sừng sờ một lát, mới thờ dài cất giọng nói âm u: "Đương nhiên là đi gặp Quân Thương! Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp hấn? Không nghĩ đến gặp hấn vậy tại sao ngươi kêu thanh kiếm kia đi tìm hấn ?"

Nói xong hấn đưa tay chuẩn xác nắm được cằm Lâm Lang, thỉnh linh xảy ra đau đớn khiến Lâm Lang hít một hơi lạnh khí, mồ hôi trên trán túa ra càng nhiều !

U Minh thấy nàng tỉnh lại trong nháy mắt thu hồi tất cả tình cảm phức tạp, chỉ còn lại tia âm lãnh, lúc này nghe được nàng gọi mình, cũng chỉ liếc nàng một cái, lạnh lùng đậm nhạt nói: "Tỉnh rồi thì đứng lên, bản tôn không muốn lãng phí thời gian cùng ngươi!"

Lâm Lang thở dài một tiếng, đỡ vách tường đứng lên, con ngươi kiên quyết nhìn về phía hắn: "U Minh, U Vân rốt cuộc thế nào? Tại sao lại nói ta hại chết nàng? Người nói cho rõ ràng!"

"Người còn giả mù sa mưa?" U Minh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, "Không phải người và Quân Thương hại chết nàng, thì còn ai? Nữ tử Quân thương yêu là người, nếu không thương nàng, tại sao muốn thành thân với nàng? Cười nàng xong lại lạnh nhạt nàng làm nàng thương tâm!"

Lâm Lang nghe thế, trong mắt chợt lóe lên đau lòng thương tiếc, sau đó nở nụ cười: "U Vân ái mộ Quân Thương không được hắn đáp lại, đã từng đối với ta làm gì ta không đề cập nữa, hôn sự Quân Thương cùng U Vân, năm đó tiến hành vội vàng, ta chưa kịp suy ngẫm ngọn nguồn sâu xa trong đó, các người hẳn nên biết rõ nguyên nhân!"

"Thông qua thủ đoạn có được hôn nhân, người còn trông chờ Quân Thương điều gì?"

Lâm Lang từ từ quay đầu lại: "Đi thôi! Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần ta còn sống, kiếp này ta nhất định sẽ biết rõ ràng!"

"Nhân quả tuần hoàn, vô luận là người nào, đều phải gánh vác lỗi lầm mình gây ra!"

Nói xong, Lâm Lang cất bước tiến về phía trước, đột nhiên một trận chói sáng ập tới, nàng thiếu chút nữa ngã xuống!

Đột nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng, sau đó thân hình nàng đã rơi vào trong ngực U Minh!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: U Minh là một người đáng thương

Đập vào mắt là màn đêm âm u rét lạnh, tiếng gió gào thét không dứt bên tai, thân thể Lâm Lang cứng ngắc nấp trong áo choàng bạch hồ, chỉ lộ ra gương mặt, từng trận gió lạnh thấu xương quật vào mặt, giống lưỡi trượt (gắn ở để giấy trượt băng) cắt qua da thịt làm đau buốt khó chịu!

Cánh tay U Minh giống như quỹ trào cứng rắn vòng ngang hông nàng, nàng chỉ cảm giác cả người như rơi vào hầm băng, lạnh cóng không thể nhúc nhích, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng!

Trên cổ đau rất bị gió lạnh thổi xua đi không ít, ngực bộc phát đau đớn ngày càng rõ ràng, nàng cảm nhận có dòng chất lỏng ẩm ướt chảy ra, từng trận chóng váng lại ập tới, trong hoảng hốt nàng rất muốn chìm vào giấc ngủ, hai mắt mệt mỏi mở không ra!

Thân thể cứng ngắc cùng vết thương đau nhức hành hạ làm nàng gian nan chống đỡ. Nàng cảm thấy không thoải mái khi U Minh ôm nàng, trong lúc thần trí mơ mơ màng màng, nàng miễn man suy nghĩ có phải trên cõi đời này, chỉ có duy nhất một người, vòng ôm ấp của người đó mới thuộc về người?

Giờ khắc này, nàng chợt hoài niệm vòng ôm ấm áp của Quân Thương, mang theo sức mạnh cường thế bá đạo ôm chặt nàng trong lồng ngực vững chãi!

Nàng thầm mong ngay lập tức ôm hắn, không bao giờ rời khỏi nguồn ấm áp ấy!

Dần dần, khóe mắt nàng trượt xuống hai giọt nước mắt!

Cũng không biết ở trong bóng tối đi tiếp bao lâu, bạch quang chói mắt lóe lên, chung quanh trở nên sáng sủa hẳn, Lâm Lang theo phản xạ nheo mắt lại —— đây là?

Ảnh tịch dương sáng bừng treo giữa chân trời, trong cảnh sắc âm đạm xơ xác lộ ra tia sáng trắng chói mắt, tuyết phủ thân từng, cỏ khô sương đọng, hướng nơi xa nhìn lại, đỉnh đài lầu các chìm trong quang cảnh xanh tươi ướt át, sương mù lượn lờ tựa như được che phủ bởi một lớp lụa mỏng, mờ ảo phiêu miêu giống như Tiên cảnh!

Lâm Lang nhìn cảnh tượng quen thuộc, trong mắt lóe lên tia nặng nề, giọng điệu pha lẫn trào phúng: "Người dẫn ta tới đây làm gì?"

Không ngờ U Minh lại dẫn nàng trở về Ngọc Lâm uyển!

Ngọc Lâm uyển có thực vật phong phú, hoàn cảnh yên tĩnh thanh nhã, là một nơi thích hợp để tịnh dưỡng nói chuyện phiếm trên trời dưới đất! Nhưng nàng không cho là U Minh rảnh rỗi tới mức mang nàng tới tận bộ hàn uyển, tịnh dưỡng lại càng không cần phải nói!

"Người cho rằng ta mang người tới để thăm dò?" U Minh hừ nhẹ, ngay cả chính hắn cũng không hề phát giác, âm thanh lúc này của hắn bất giác nhu hòa hơn rất nhiều, "Đẫn người đến xem một màn diễn đặc sắc!" Nói xong hắn sải bước tiến về phía trước!

Trong mắt Lâm Lang chợt lóe tia mê man, khóe môi giương lên nụ cười khinh thường!

Màn diễn đặc sắc? Chẳng lẽ muốn nàng chứng kiến tiết mục ân ân ái ái của Quân Thương cùng Diệp Cẩm Huyền ?

Kỳ thực, ban đầu trong lòng nàng tràn ngập tín niệm kiên định bất giác hơi dao động, chỉ là bị nàng cố gắng xem nhẹ !

U Minh đi vài bước, lại thấy Lâm Lang vẫn như cũ đứng nguyên tại chỗ, không khỏi lạnh giọng quát : "Đi mau!"

Nàng lập tức hồi hồn, khẩn trương đi vài bước đuổi theo U Minh. Đi một lát, lại phát giác con đường dường như không đúng, hình như là hướng đến Xuân Huyền đường !

Nàng khẽ cau mày, Xuân Huyền đường là viện của Lãng phu nhân, Quân Thương cùng Diệp Cẩm Huyền dù có muốn ân ái ái ái , nhưng tuyệt đối không thể nào ân ái đến Xuân Huyền đường !

Quả nhiên, suy đoán của nàng không hề sai! Cách đó không xa ba chữ to màu vàng nhạt Xuân Huyền đường dưới ánh nắng dịu nhẹ có vẻ mạnh mẽ có lực, cũng không có ánh sáng chói mắt mà từ trong ra ngoài tản mát ra một cỗ khí tức hùng hậu, làm cho người ta không dời mắt được.

U Minh làm phép, hai người ẩn hình tiến vào!

Lúc này trong Xuân Huyền đường, cỏ cây suy tàn, cửa sảnh khép chặt, trên đầu cửa màn che đỏ thẫm thời gian trước vẫn do nàng tự thay , miễn cưỡng có thể che chắn gió lạnh thổi vào !

Hai người đi vào viện, bên trong phòng một mảnh lạnh lẽo, trong lò than đốt lửa đã sớm tắt, ly trà trên bàn có lẽ đã để qua đêm nên nước trà lạnh tanh màu sắc hơi đậm , bên trên nổi một tầng dầu mỡ, trên bàn canh thừa thịt nguội bày vô cùng bừa bộn , khiến cho bên trong phòng lạnh lẽo tăng thêm cảm giác thê lương trống trải vào lúc chiều muộn !

Lãng phu nhân ngồi ở bên giường, trên đùi đắp chăn, đang yên lặng rơi lệ.

Thiên Ngữ mắt đỏ hoe ở một bên nhẹ nhàng khuyên: "Phu nhân, người. . . . . Người đừng đau lòng , tiểu thư là người thế nào người còn không rõ sao? Tiểu thư chỉ là nhất thời hồ đồ, người chớ thương tâm. . . . . có lẽ tiểu thư sẽ lập tức tới nhận lỗi với phu nhân đem Tô phu nhân đuổi ra ngoài ! Tôi qua người vẫn chưa ăn. . . . . Trước tiên nên dùng chút điểm tâm đã !" Hai ngày nay thức ăn đưa tới càng ngày càng tệ, tôi qua thậm chí ngay cả đưa cũng không thèm đưa, sáng nay mới mang tới, rõ ràng cho thấy tôi qua họ ăn còn dư lại !

Thiên Ngữ nói xong, mở to hai mắt nhìn , trong hốc mắt lệ ngân ngấn chực trào, xem xét thức ăn thừa trên bàn, từ trong lòng ngực cẩn thận móc ra hai bánh bao còn nóng đưa cho Lãng phu nhân: "Những món kia không thể ăn. . . . . Phu nhân, người ăn đi! Đây là Thiên Tuyết muối muối len len đưa tới, vẫn còn nóng lắm !"

Thiên Ngữ nhìn hai chiếc bánh bao, dường như nhớ tới cái gì, nước mắt rớt cuộc không nhịn được tí tách rơi xuống !

Lãng phu nhân đưa mắt nhìn bánh bao, thờ dãi một cái, nước mắt cũng ào ào rơi xuống, nhưng không có ý định cầm nó !

Thiên Ngữ nhìn bộ dáng thương tâm của Lãng phu nhân, vung tay lau nước mắt, mang theo nồng đậm giọng mũi khuyên : "Phu nhân, người cứ ăn lót dạ đã, một hồi nô tỳ xuống bếp xem một chút còn có cái gì để ăn. . . . . Tiểu thư, tiểu thư tất nhiên sẽ hiểu được. . . . . Chờ tiểu thư thông suốt , nhất định sẽ đem Tô phu nhân đuổi ra ngoài ! Hu hu. . . . Hu. . . . . "

Thiên Ngữ nói xong, không nhịn được khóc òa lên !

Xác thực tiểu thư mấy ngày qua luôn thân cận với Tô phu nhân , cho nên ngay cả thân mẫu cũng bỏ mặc , nơi nào còn nghe lời đuổi Tô phu nhân khỏi phủ ?

Nàng nói lời này chính mình cũng không quá tin tưởng !

Quả nhiên, Lãng phu nhân thần thờ lại tiếp tục rơi lệ, trong con ngươi hàm chứa thương tâm gần chết , vừa vỗ lưng Thiên Ngữ vừa nói: "Người không hiểu rồi. . . . . ngày đó Lâm Lang từ trong cung trở lại giống như biến thành một người khác, nàng nói Tô phu nhân dù sao cũng là mẹ cả của nàng, hôm nay nhìn nàng lưu lạc bên ngoài có chút không đành lòng, kiên quyết muốn để Tô phu nhân vào ở Ngọc Lâm Uyển , ta nghe nàng nói tình cảnh Tô phu nhân hiện tại cũng rất khó khăn, nên cũng theo ý nàng sắp xếp ! Dù gì chúng ta cũng không thiếu cơm nuôi một người, nào ngờ quan hệ Lâm Lang cùng Tô phu nhân lại trở nên thân mật như thế, kể từ lúc Tô phu nhân tới, nàng chỉ tượng trưng tới thăm hỏi, thời gian còn lại cũng không thèm để ý , mấy ngày qua việc bếp núc Ngọc Lâm uyển cũng giao cho Tô phu nhân phụ trách. . . . . Chúng ta bây giờ chỉ được dùng than củi, ăn một bữa no cũng khó khăn. . . . . ta có thể không đau lòng sao?"

Lãng phu nhân nói xong, liếc nhìn đồ ăn thừa com cặn bày ngổn ngang trên bàn, nước mắt chảy càng nhiều ! Nếu không phải bộ dáng nữ nhi vẫn như xưa, nàng rất hoài nghi nữ nhi của nàng đã bị người ta đánh tráo rồi !

Lâm Lang là nữ nhi thân sinh của nàng ! Nhìn nữ nhi cùng mình không thân cận như trước nữa, ngược lại thân thiết với kẻ địch của mình, thậm chí nhìn kẻ thù đến làm khó mình cũng không quản không hỏi, nàng rất đau lòng !

Tình cảnh hiện giờ cùng khi còn ở Bách Thảo Viên có chỗ nào khác nhau? Ở Bách Thảo Viên ít ra còn có chỗ dựa là nữ nhi , hiện tại. . . . . Chỉ sợ không bao lâu , đến phiên mình bị đuổi ra khỏi cửa !

Bản thân nàng vô luận như thế nào cũng không sao cả, nhưng mà Tô phu nhân là ai nàng quá hiểu rõ , điều nàng lo lắng nhất là nữ nhi bị Tô phu nhân lừa,

đến lúc đó chỉ sợ chịu thiệt thòi !

Thiên Ngừ nghe xong, không nhìn được mặt lộ vẻ tức giận cùng đau lòng, khóc nức nở nói: "Đứng ! Tiểu thư sao lại hồ đồ như vậy ? Tô phu nhân coi như nàng cái gì mẹ cả à? Lại nói, đại tiểu thư Hòa thư phủ cũng bỏ mặc Tô phu nhân, cần gì đến phiên tiểu thư lo lắng ? Chẳng lẽ tiểu thư đã quên Tô phu nhân đối xử hà khắc với chúng ta rồi hả ?"

"Nhìn hiện tại phòng bếp đưa tới mấy món thừa này, cũng không biết đặt bao lâu. . . . . hu hu hu. . . . . "

Hai người nói xong lại ôm đầu khóc nức lên !

Lâm Lang nhìn hết thấy trước mắt , phần nộ cùng đau lòng khiến nàng siết chặt bàn tay: Diệp Cẩm Huyền lại dám đem Tô phu nhân vào ở Ngọc Lâm uyển, tu hú chiếm tổ chim khách [1] không nói, còn ngược đãi Lãng phu nhân cùng Thiên Ngừ !

[1] chiếm nhà đất của người khác (ví với việc chiếm địa vị, nhà cửa, ruộng đất của người khác)

Quả thật là muốn chết!

Nàng nhìn Tô phu nhân cùng Thiên Ngừ khóc không ngừng, không nhìn được tiến lên muốn đỡ Lãng phu nhân, bàn tay lại giống như chạm vào hư không xuyên qua thân thể Lãng phu nhân, dưới sự kinh hãi bàn tay nàng cứng ngắc dừng ở giữa không trung!

Một thân đạo hạnh của U Minh đã đạt tới cảnh giới biến thực thành giả !

Trong lòng đầy kinh ngạc, nàng đưa lưng về phía U Minh, từ từ hướng về phía Lãng phu nhân quỳ xuống, thật sâu dập đầu bái lạy, cùng lúc đó, bàn tay nàng vào luôn qua áo khoác hung hăng bấm lên vết thương trước ngực mình, khiến dòng máu ấm nóng nhanh chóng thấm qua lớp áo , nhuộm ướt bàn tay nàng! Đau đớn đánh úp tới, trước mắt nàng thành linh xảy ra một trận chói sáng vàng, thân thể lung lay thiếu chút nữa té ngã trên đất, nàng cực lực chịu đựng, đợi đau đớn lui dần, nhìn lại bàn tay đã nhiễm đầy máu tươi, dưới sự che giấu của chiếc áo choàng nàng không biến sắc ở bên giường viết mấy chữ bằng máu!

Nữ nhi bất hiếu, đi tìm Quách đại nhân !

Lâm Lang viết xong mấy chữ này, chậm rãi đứng dậy, xoay người hướng ra ngoài cửa !

Bản thân nàng sinh ra trong hư vô , hiện giờ đã trải qua đầu thai chuyển thế, bản tính như cũ không thay đổi mà tồn tại trong tâm huyết (máu trong tim) của nàng ,tuy U Minh có khả năng biến thực thành giả đối với tâm huyết của nàng không có ảnh hưởng gì, hôm nay chỉ cầu Lãng phu nhân phát hiện dòng chữ này, có thể hiểu ẩn ý trong đó !

U Minh thấy Lâm Lang đứng dậy rồi đi , cũng lập tức theo ra ngoài.

Ngày hôm qua tuyết cũng không tính là lớn, mặt trời ló dạng không sai biệt lắm , chỉ có cảnh lá trên cỏ khô bị phủ một tầng sương mỏng !

Lâm Lang đứng ở trong sân, hai mắt bình tĩnh, nhân nhạ hỏi "Còn có kịch hay nào nữa, hãy lấy ra đi!" U Minh đưa nàng đến viện Lãng phu nhân không phải là muốn gây vò lòng của nàng, mà dẫn phía sau mới là trọng điểm !

U Minh nhìn sắc mặt Lâm Lang bình tĩnh không hờn không giận, trong lòng dâng lên cảm giác bị thất bại, trái lại nhếch miệng cười nói: "Vân Đình quán nghe nói là khuê phòng của ngươì, tới xem một chút đi!"

Lâm Lang xi khẽ một tiếng, dẫn đầu tiến về phía trước, U Minh gắt gao theo sát !

Lại nói ở viện Xuân Huyền đường, Lãng phu nhân cùng Thiên Ngừ ôm đầu khóc một hồi, hai người cùng chia ra hai cái bánh bao ăn lót dạ, muốn uống nước lại phát hiện nước đã lạnh ngắt! Thiên Ngừ vội nói cầm ấm trà đi nấu lại nước nóng, Lãng phu nhân nhìn nàng rồi đi một mình ngồi thở dài, chớp mắt một cái lại phát hiện trước giường dưới đất viết một dòng chữ nhỏ màu đỏ, nàng cúi đầu tỉ mỉ nhìn kỹ: "Nữ nhi bất hiếu, đi tìm Quách đại nhân !"

Lãng phu nhân cau mày, trong mắt sáng tỏ thoáng qua vẻ khiếp sợ, trong nháy mắt tâm như đánh trống ! Ngây ngẩn một hồi , nàng đến cạnh cửa vén màn quan sát bên ngoài chung quanh không có ai, lúc này mới quay người cầm khăn lông thấm nước lau sạch dòng chữ !

Lâm Lang cùng U Minh đi tới Vân Đình quán, thẳng một đường tiến vào, chỉ cảm thấy hoa lệ lộng lẫy sáng rỡ chói mắt người nhìn !

Lúc này Vân Đình quán đã không còn là Vân Đình quán ngày xưa . Ngày trước cảnh sắc thoáng mát thư thái nay trở nên chật chội hơn, vào cửa đập vào mắt là vài kệ tủ gỗ tử đàn , trên kệ bày đầy cổ đồng cùng trân bảo lấp lánh , lại đi vào trong, bàn ghế giường đệm đều thay thành gỗ lim nạm vàng dát tiền, bàn trang điểm thì đổi thành cái bàn dài gấp ba lần so với ban đầu, bên trên đặt hộp trang sức sang quý !

Không cần mở ra, Lâm Lang cũng biết được bên trong chứa đầy phục sức trân quý—— Diệp Cẩm Huyền từ khi nào biến thành một tiểu thư nhà giàu mới nổi rồi ?

Lâm Lang khẽ cau mày, trong lòng hiện lên một ý niệm, bị một Diệp Cẩm Huyền gieo họa, những người khác làm sao dám ở Vân Đình quán nữa!

Lúc này, Diệp Cẩm Huyền một thân váy dài màu cam làm từ gấm vóc Tô Tú (gấm Tô Châu) hoa lệ phức tạp, đoá mẫu đơn thêu bằng kim tuyến, bên ngoài khoác lớp lụa mỏng màu trắng, tay khoác dải lụa năm màu bằng vải mỏng , tùy ý tựa trên giường, một thân y phục sang trọng đẹp đẽ !

Lúc này, nàng đầy mặt mỉm cười, hải lòng thương thức viên dạ minh châu bạch ngọc kích cỡ bằng trứng chim bồ câu, hạt châu toàn thân trong suốt, bên trong như có sợi tơ bắt đầu khởi động, vừa nhìn liền biết giá trị liên thành!

Chỉ là. . . . . sợi tơ như xen lẫn vài tia máu, nhìn trong thời gian dài, liền phát hiện nó giống như nhãn cầu của người chết!

Trong nội tâm Lâm Lang khẽ động, hơi sững sờ, trong mắt thoáng qua tia châm chọc, len lén nhìn về phía U Minh, hừ lạnh một tiếng!

U Minh chặc chặc nhìn cách bài biện bên trong phòng, cười ha hả nói: "Thì ra ngươi cũng có rất nhiều tiền! Bất quá lại bị người khác tiêu xài, thật đáng tiếc!"

"Thế nào? Tận mắt nhìn thấy tiền của mình bị chính kẻ thù chiếm làm của riêng có phải khó chịu lắm không?"

Lâm Lang khẽ hừ một tiếng, giọng điệu lạnh nhạt hướng U Minh nói: "Ấu trĩ!"

Chẳng lẽ U Minh cho rằng như vậy mình sẽ đau lòng? Tiền tài là vật ngoài thân, mặc dù nàng không ghét tiền tài nhưng cũng không xem trọng nó đến mức làm mình hi vọng ỉ ố!

Hành động của U Minh giống như là một hải tử ngang bướng bốc đồng!

U Minh nghe Lâm Lang cười lạnh, dưới mặt nạ đầu lâu thần sắc hơi cứng ngắc, trong mắt thoáng qua tia âm lãnh: "Đích xác là ấu trĩ! Chắc hẳn màn sau ngươi sẽ cảm thấy hứng thú!"

Lời hán còn chưa dứt, bên ngoài truyền đến âm thanh vui mừng, tiếp theo một tiểu nha hoàn chạy vào, chính là Thiển Vân.

Chỉ thấy Thiển Vân một thân màu váy dài xanh lam bằng gấm thêu hoa, trên đầu cầm hai, ba trâm cài bằng vàng, cùng các trang sức trong phòng Diệp Cẩm Huyền bài trí quả nhiên phối hợp rất tốt. Lúc này, nàng đang cầm một cái hộp đầy mặt nụ cười đi vào phòng, hướng Diệp Cẩm Huyền nói: "Tiểu thư, đồ người cần nô tỳ đã đem tới! Người nhìn xem!"

Thời điểm Lâm Lang thấy hộp gỗ từ đàn khắc hoa, trong lòng khẽ lộ bộ—— nếu nàng không nhìn lầm, đây là cái hộp đựng giá y Quân Thương sai Chức Ngọc phụng may cho nàng!

Quân Thương đâu? Chẳng lẽ hán thật không nhận ra nữ tử trước mắt không phải mình?

Nhớ tới lời nàng đã từng nói: chờ cứu thoát A Từ ta sẽ gả cho chàng!

Trong lòng Lâm Lang đột nhiên dâng lên một cỗ khủng hoảng cuộn cuộn, trong mắt dần nổi lên một tầng sương mù mông lung.

Sẽ không, tuyệt đối không. . . . .

Nhưng hộp đựng giá y. . . . .

Quân thương hao phí tâm tư sưu tầm các loại phục sức trân bảo vì mình sai người cần trọng may giá y, chứng tỏ hán vô cùng xem trọng, làm sao lại để nó rơi vào trong tay Diệp Cẩm Huyền?

Lúc này, Diệp Cẩm Huyền đã không kịp chờ đợi vội mở nắp hộp, lộ ra bên trong bộ giá y đỏ chót hoa lệ kiều sa rực rỡ đến chói mắt, trên giá y khảm bảo thạch châu ngọc, ánh sáng lấp lánh tỏa ra làm tất cả các trang sức trong phòng cũng âm thầm phai nhạt vài phần!

Mâu quang Lâm Lang khóa thật chặt trên bộ giá y, bước chân không tự chủ tiến lên hai bước!

Chẳng lẽ ngày đó Quân Thương thật sự đã tự phế tu vi? Không thể nào. . . . . Dù là phế trừ tất cả tu vi, mất hết pháp lực, nàng vẫn tin tưởng Quân Thương có thể phân biệt ra nàng và Diệp Cẩm Huyền khác biệt!

Dù là gương mặt, lời lẽ, tính cách đều khác nhau, nàng không tin Quân Thương không nhận ra nàng!

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười vui sướng thoáng hiện ở trước mặt nàng, khiến nàng cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Đột nhiên, vang lên tiếng than thở của U Minh ở bên tai nàng: "Người phạm chỉ biết bề ngoài giá y trân quý, nhưng lại không biết bên trong nó ẩn chứa linh lực cường đại, chỉ vì ngươi, Quân Thương thật đúng là phí không ít tâm tư!"

Lời nói U Minh giống như mở ra một đạo tia chớp giữa màn đêm hắc ám, thoáng chốc Lâm Lang bừng tỉnh

Nếu U Minh mang mình tới đây, vốn muốn làm mình khổ sở, cho nên hộp giá y ở chỗ này cũng không thể đại biểu cái gì!

Hôm nay nàng cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Quân Thương! Còn có Tiểu Hắc Tiểu Bạch, Thanh Y Từ Y. . . . .

Trong lòng nàng từ từ an tĩnh lại, ánh mắt ở trên giá y nhất nhất lướt qua, trong mắt khẽ thoáng qua u tối. Đột nhiên, nàng nhìn thấy bởi vì Thiển Vân đi vào, Diệp Cẩm Huyền tiện tay giấu hạt châu vào dưới chân, trong lòng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm!

Nếu nàng không nhìn lầm, hạt châu kia là thành quả thông qua phù phép hấp thu pháp lực Tiên Yêu. Diệp Cẩm Huyền lúc này phải dựa vào pháp lực Thái Tổ công chúa mới biến thành dung mạo giống mình, bên này là thành quả pháp lực Thái Tổ công chúa, mà hạt châu bị Diệp Cẩm Huyền mang theo trên người, vì duy trì gương mặt này, pháp lực Thái Tổ công chúa sẽ không ngừng bị nàng hấp thu, năm rộng tháng dài trôi qua, Thái Tổ công chúa. . . . .

Lâm Lang nhắm hai mắt lại, lần nữa mở mắt ra, trong mắt của nàng đã tràn ngập bi thương cùng lo lắng.

Sau đó, nàng đột nhiên xoay người, xông ra ngoài chạy đi !

Từ lúc vừa vào cửa, U Minh vẫn một mực chú ý nét mặt biến hóa của nàng, lúc này phát hiện trong mắt nàng xuất hiện bi thương khổ sở, trong lòng xẹt qua một tia khác thường, ngay sau đó cũng đuổi theo !

Từng trận gió lạnh càn quét ở trên mặt, đồng thời xua đi cơn chói chang do vết thương mang lại, nhưng đau đớn cũng càng thêm kịch liệt.

Mỗi khi chạy một bước nàng có thể cảm nhận được vết thương rách ra (xóc nảy) tràn ngập đau đớn, chạy một bước, cũng giống như dẫm trên mũi dao!

Lâm Lang kiên trì chạy ra Vân Đình quán, một tay gắng gượng vịn sườn từ đá trước đại môn, "Phốc" phun ra một búng máu !

Nhân cơ hội khom lưng, Lâm Lang nhanh chóng đưa tay xẹt qua hư không, kết một chú thuật ảo ảnh, cùng lúc đó, trên bầu trời xẹt qua ánh sáng xanh, đã xâm nhập vào Vân Đình quán!

U Minh đuổi theo ra, thanh âm tựa hồ có chút run rẩy: " Sao rồi ?"

"Đây không phải là kết cục ngươi muốn thấy sao?" Âm thanh lạnh nhạt mang theo tia giễu cợt như có như không !

"Ngươi. . . . . "

Lâm Lang thở dốc hai cái, ngồi thẳng lên, một tay lau vết máu nơi khóe miệng, trong mắt thoáng ánh lên nụ cười giảo hoạt: "Yên tâm, màn diễn còn chưa xem hết, ta sao cam lòng gặp chuyện không may ?"

Nàng không nhìn ánh mắt tối tăm nguy hiểm của U Minh, vừa mới đứng lên, nghe bên trong vang âm thanh náo loạn “ bình bình bang bang ”, tiếp theo truyền ra tiếng kêu rên của Diệp Cẩm Huyền —— " Bảo bối của ta. . . . . "

Nàng ngừng đầu nhìn trời, kéo nhẹ khóe môi cười cười, ánh sáng trong mắt lưu chuyển tràn đầy sáng khoái, giọng điệu lại cực kỳ khinh miệt mà quyết tuyệt: "Dù cho ta không cần thứ đó, cũng không tới phiên nàng ta chiếm lấy !"

"Hơn nữa, vật ngoài thân chỉ là những món đồ giúp cho ta vui vẻ, bọn họ. . . . . Còn chưa có bản lĩnh ảnh hưởng đến tâm tình của ta !"

Cuối cùng, nàng nhìn U Minh ánh mắt tràn ngập thương hại, giọng điệu khinh thường : "Ngươi không biết cái gì là tình yêu, thật là kẻ đáng thương!"

U Minh nghe được lời của nàng.... .., phần nộ trong nháy mắt cuốn sạch cả trông mắt, tiếp sau lại giống như hỏa diễm cuộn cuộn rơi xuống hủy diệt biến mất vô tung !

Lúc này, cách đó không xa nơi khúc quanh ống tay áo màu đen xẹt ngang, tiếp theo, thân hình nam tử một thân hắc y cao lớn ngang tàng, dung nhan tuấn lãng xuất hiện trong tầm mắt Lâm Lang !

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Gặp nhau không quen biết

Sắc mặt nam tử hắc y chán chường mang theo vẻ tái nhợt của người bệnh lâu ngày, trên cằm mơ hồ lúng phúng vài sợi râu, mấy ngày không gặp, hán giống như già thêm mười tuổi !

Hắn đi tới trước đại môn Vân Đình quán, một đôi con ngươi đen tuyền như có như không nhìn Lâm Lang một cái, sau đó, quả quyết dời đi, cùng với nàng gặp nhau thoáng qua !

Chỉ là trong phút chốc đó, Lâm Lang trừng lớn con ngươi, thời điểm gặp mặt thoáng qua nàng đột nhiên quay đầu lại, thẳng tắp truy tìm bóng dáng của người nọ, thần sắc hồ hững của người nọ giống như không chút nào lưu luyến sai bước đi vào Vân Đình quán !

Khi Lâm Lang quay đầu lại, tàn ảnh mờ ảo loang lổ kéo dài trên nền tuyết trắng xóa, mái tóc đen bay cao dưới ánh mặt trời, chiếu ra khung cảnh ảm

đậm thất sắc , trong mắt chỉ còn dư lại bóng lưng hắc y vĩ ngạn trước mắt ——

Nàng theo bản năng đuổi theo hai bước, sau lưng lại truyền đến âm thanh lạnh nhạt của U Minh : "Hắn bây giờ đã mất đi tất cả pháp lực, cho nên không có khả năng nhìn thấy ngươi !" !"

Lâm Lang sửng sốt, đành dừng bước ở trước cửa. Nàng cũng không quay đầu lại, nghe bên trong dần dần truyền đến giọng nói ân cần lấy lòng của Diệp Cận Huyền cùng âm thanh trầm thấp hữu lực của Quân Thương hòa vào nhau, trong đầu giống như bị tia chớp đánh trúng , ầm một cái, trái tim bỗng nhiên nhói đau, cổ họng trào lên một trận mùi tanh ngòn ngọt, cảm giác lồng ngực khí huyết cuộn cuộn , thân thể không chịu nổi run rẩy hai cái đỡ khung cửa mới miễn cưỡng đứng vững !

Nàng ngậy người hồi lâu, bình ổn lại khí huyết sôi trào trong ngực , cuối cùng, chỉ thở dài một tiếng, thật sâu nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, trong mắt vẫn như cũ sáng tỏ vô cùng, nàng hướng U Minh cất giọng lạnh nhạt nói: "Nên nhìn đều nhìn cả rồi, không nên nhìn cũng đã gặp, đi thôi !"

Nghe bên trong Quân Thương nhàn nhạt ứng tiếng, mặc dù không giống vẻ chân thật thường ngày khi ở cùng với nàng, nhưng cũng. . . . . trái tim từng trận đau đớn đánh tới đồng thời cũng dâng lên một cỗ khủng hoảng lo lắng nồng đậm !

Chẳng lẽ Quân Thương đã tự phế tu vi ? Nàng vẫn cho rằng Quân Thương chỉ đang gạt U Minh, nhưng chiếu theo tính tình Quân Thương thường ngày , nếu như biết Diệp Cận Huyền không phải nàng, làm sao sẽ lá mặt lá trái [1] ? Thậm chí , có thể nào cùng với nàng đối diện nhau. . . . . làm như không quen biết ? Mặc cho nàng rơi vào trong tay U Minh ?

[1] Kê lật lọng, không giữ lời; lúc thế này, lúc thế khác.

Tâm ý Quân thương đối với nàng thế nào, nàng rất rõ ràng ! Ngày đó trong tình cảnh nguy cấp, đều nói quan tâm quá tất loạn, Quân Thương lo lắng nàng gặp chuyện mới đưa ra quyết định phế bỏ tu vi ?

Không, không thể nào !

Nàng kiên định tự nói với bản thân, dù không còn tu vi, nhưng Quân Thương sao lại không phân biệt Diệp Cận Huyền và nàng khác nhau ? Nàng ta vì Tô phu nhân khiến Lăng phu nhân đau lòng, thậm chí bỏ mặc Lăng phu nhân chịu uất ức ? Chỉ một hành động đối xử Tô phu nhân trong chuyện này hai người tuyệt đối không cùng lập trường !

Quân Thương không phải người chỉ nhìn bề ngoài gương mặt giống nhau liền nhận định là người đó ! Nếu hắn chỉ yêu thích dung nhan của mình, vậy dung nhan nàng đã trải qua trăm ngàn năm biến đổi không dưới bảy tám lần, hắn làm sao mỗi lần đều tìm được nàng ? Một lòng một dạ yêu nàng như vậy ?

Trong lòng Lâm Lang truyền tới đau nhức suy nghĩ rơi vào hỗn loạn, trong đầu giống như có hai nhân cách tranh đấu, một âm thanh nói cho nàng biết Quân Thương không phải là phân biệt không ra nàng và Diệp Cận Huyền khác nhau, hành động hẳn nhất định là có mục đích khác, nàng chỉ cần an tâm chờ đợi, không lấy động chế vạn động là được! Mà giọng nói khác đối thành cười nhạo sự ngu ngốc của nàng, Quân Thương đã mất hết pháp lực, bị Diệp Cận Huyền che mắt, sẽ không bao giờ đi tìm nàng, càng sẽ không tới cứu nàng .

Trong nhất thời, Lâm Lang chỉ cảm thấy cả người như ngấm trong dòng nước lạnh , trái tim tràn ngập thể lương xót xa, trong mắt nàng ầm ầm nước mắt, cố gắng thế nào cũng không thể kéo lại thần trí , trong đầu hết lần này đến lần khác thoáng hiện hai nhân cách giằng co kịch liệt, nàng đứng ở chính giữa, không biết theo ai!

"Thế nào? Đau lòng rồi sao ?" U Minh chẳng biết lúc nào đã tới trước mặt nàng, nắm cằm của nàng khiến cho nàng ngẩng đầu, trong mắt lóe tia hứng thú dạt dào!

Nàng bỗng nhiên phản ứng kịp, một tay hất bàn tay hắn ra, tròng mắt xoay chuyển, kiệt lực áp chế ý nghĩ rối loạn trong nội tâm, bởi vì nàng biết không thể biểu hiện rõ thương tâm, mục đích U Minh mang mình tới Ngọc Lâm uyển sẽ dễ dàng đạt thành , lúc này mình càng khó sở, U Minh sẽ càng vui vẻ.

Lâm Lang lập tức chỉnh đốn lại tâm tình, lần nữa xoay người trên mặt đã bình ổn đậm mạc như thường ngày, đẩy mắt trong suốt phản chiếu bóng dáng màu trắng của U Minh cùng khoeo mắt hưng phấn còn lộ ra một tia cổ quái—— đáng vẻ hắn thật buồn cười cực điểm !

U Minh không nghĩ tới Lâm Lang nhanh như vậy đã điều chỉnh tốt cảm xúc, lúc này, nhìn nàng trừ sắc mặt hơi tái nhợt, còn lại là vẻ mặt lạnh nhạt, đôi mắt sáng trong suốt, trong lòng bất giác dâng lên một cỗ thất bại, chứng kiến bóng dáng nhỏ bé của mình trong đôi mắt nàng, tâm sinh ra một cỗ tức giận, hắn hừ lạnh một tiếng, xoay người sải bước rồi đi !

Ở trong mắt Lâm Lang tinh táo thấu triệt , hắn đột nhiên cảm thấy mình như tên hề nhảy nhót, phí sức muốn làm nàng thông khổ , đối với Quân Thương sinh lòng thất vọng, thậm chí. . . . . Lại chẳng có tác dụng. . . . .

Trong lòng U Minh đáng chết , không nhịn được " ha ha" cười nhạo mình hai tiếng, sau đó cũng không quản thân thể Lâm Lang có thể chịu đựng được không, một tay vác nàng lên đầu vai, lắc mình biến mất !

Vân Đình quán ——

Quân Thương ngồi ở trong sảnh, cả người bao phủ một tầng khí lạnh, chau mày, đôi mắt chán chường không gọn sóng, tựa như màn đêm mùa đông tối tăm , lại giống như hàn đàm sâu thẳm, vừa liếc nhìn làm lòng người không nhịn được phát run.

Diệp Cận Huyền đem nước trà bung lên, cười duyên ở một bên ngồi xuống, lấy lòng nâng tách trà, nhưng cũng không dám nhìn vào đôi mắt quá mức

thâm thúy của hắn, cúi đầu nói: "Thành chủ, uống trà đi !" Hai ngày nay, tính khí Quân Thương có chút âm tình bất định, nàng cũng không dám làm chuyện sơ suất !

Nàng bấu môi, còn tưởng rằng Diệp Lâm Lang được sủng ái vô cùng . Chẳng qua chỉ được như thế, nhìn xem cả ngày nhân gia ngài chút sắc mặt vui vẻ cũng không thêm cho!

Nàng vốn cho là chỉ cần mình cùng Diệp Lâm Lang thay đổi thân phận, có được gương mặt Diệp Lâm Lang đã có thể trở thành phu nhân Vãng Sinh Thành chủ, một buổi sáng lật người, nhưng không nghĩ Vãng Sinh Thành chủ quả nhiên như bên ngoài đồn đãi tính cách lạnh lùng thất thường, hơn nữa còn đối với nữ sắc căn bản không có chút hứng thú, mấy ngày qua, còn chưa một lần ngủ lại ở Vân Đình quán, mà bên cạnh hắn cũng chẳng tìm được nữ nhân hữu dụng! Không đúng. ....Chẳng lẽ là A Từ !

Nàng nghĩ đến đây, trong mắt lóe ra tia sáng, nhưng lại âm thầm lắc đầu, A Từ thời gian này đều lo dưỡng thương, đứng lên cũng khó khăn, sao có thể hầu hạ được ? Nàng không khỏi giương mắt quan sát Quân Thương, chẳng lẽ là bản thân hắn có vấn đề ? Nhưng cũng không giống. ....

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền nhất thời do dự không ngừng, mặc kệ như thế nào, muốn phỏng theo bộ dáng như vậy, xem ra Quân Thương xác thực không phải là người thích hợp. .... quả nhiên mẫu thân nói đúng, bỏ công sức thu nhiều vàng bạc là thực tế nhất, có bạc, sau này mình muốn hạng nam nhân nào mà chẳng được ?

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng Diệp Cẩm Huyền lại không khỏi cảm thấy mất mát, theo lời Tô phu nhân nói, Diệp Cẩm Huyền về sau còn có cơ hội tái giá, nhưng không người nào có thể hơn địa vị quyền thế của hoàng thượng cùng Vãng Sinh Thành chủ ?

Lúc này, Diệp Cẩm Huyền đã quên mất đoạn thời gian trước bị Triệu Tề chơi đùa chết đi sống lại. Cho nên nói, Diệp Cẩm Huyền chính là kiểu điển hình vết thương lành đã quên đau.

Diệp Cẩm Huyền hầu hạ cẩn thận, vừa hướng Thiên Vân đứng một bên nháy mắt, Thiên Vân vội lui xuống đi thu dọn các phục sức trân quý !

Vừa nãy không biết nơi nào bay đến một trận gió, bên trong phòng vang lên âm thanh “ bình bang ”, rớt bể rất nhiều bảo bối quý giá của nàng. Nếu là trước kia nàng tất nhiên không quan tâm những đồ này, nhưng nàng cũng coi như đã trải qua cuộc sống cay đắng, còn nữa Tô phu nhân nói cũng có đạo lý, mặc kệ là bạc vẫn là vàng bạc châu báu nên đặt trước mắt nhìn mới yên tâm, cho nên nàng nghe theo ý kiến Tô phu nhân đem kho phòng của Diệp Lâm Lang có món nào tốt đều đưa đến viện nàng .

Quân Thương túy ý trả lời một câu, quan sát chung quanh hỗn độn rải đầy vàng bạc châu báu cùng những mảnh vụn trên đất, trong mắt dâng lên tia âm lãnh, lạnh lùng hỏi "Đây là chuyện gì ?" Những đồ này mặc dù không đáng tiền, nhưng cũng không nên lãng phí như thế !

"Chuyện này. .... Chuyện này. .... " Diệp Cẩm Huyền mắt xoay chuyển thật nhanh, áp ứng lại không tìm được lời giải thích thỏa đáng !

Đang lúc này, bỗng nhiên, một đạo ánh sáng màu xanh xẹt qua, tinh quang trong mắt Quân Thương chợt lóe lên, xoay người làm bộ như không có chuyện gì nhìn Diệp Cẩm Huyền lạnh lùng nói: "Nội viện mặc dù giao cho người quản lý, nhưng người cũng phải xem mình có bao nhiêu cân lượng! Tô phu nhân lúc nào thì thành mẹ cả người rồi hả ? Tộc phổ Diệp gia người có tên của người sao? Muốn bà ta trở thành mẹ cả người, chẳng lẽ người muốn bức chết thân mẫu sao ?"

Ánh mắt Quân Thương rét lạnh bức người, cả người bao phủ một tầng hàn khí, lời nói ra khỏi miệng mặc dù bình thản như đang tự thuật một sự thật, lại làm cho cả người Diệp Cẩm Huyền run lấy bầy !

"Thành chủ. .... " Diệp Cẩm Huyền cảm giác hàm răng của mình cơ hồ va vào nhau, lại cố nhẫn nhịn sợ hãi giải thích, "Nói sao ta chung quy cũng là nữ nhi Diệp gia, Diệp thượng thư là phụ thân ta, ngày đó ta nhất thời hồ đồ mới. .... Mới cự tuyệt vào tộc phổ Diệp gia, hiện tại ta đã thông suốt cùng Diệp thượng thư bàn bạc. .... Tin tưởng ít ngày nữa. .... Tên của ta có thể ghi vào tộc phổ !" "

Quân Thương đứng dậy, trông mắt đen nguy hiểm lạnh lùng nhìn nàng, lạnh nhạt nói: "Chuyện khác mặc cho người tự tung tự tác, bản tôn lười phải trông nom, nhưng Lăng phu nhân bên kia chỉ tiêu ăn mặc nếu thiếu một phần, đến lúc đó người đừng trách ta !"

Quân Thương liếc mắt nhìn trong phòng bừa bãi ngổn ngang, trong mắt thoáng qua hàn quang lấp lệt, xoay người đi ra ngoài ——

Diệp Cẩm Huyền nhìn bóng lưng hắn biến mất ở trong sân, hung hăng cắn răng, cảm ly trà trên bàn ném ra ngoài, ly trà đụng vào trên tường, leng keng một tiếng lại rơi xuống đất, âm thanh mảnh sứ vỡ vụn để cho lòng nàng dâng lên tia bức dọc !

Mấy ngày nay chỉ cần gặp Quân Thương nàng luôn cư xử nhỏ nhẹ cẩn thận, ra sức lấy lòng, nhưng Quân Thương một chút sắc mặt tốt cũng không cho nàng ? Nàng nghe nói, Lâm Lang xưng hô Quân Thương đều gọi thẳng tên, tại sao đến phiên nàng thì không dám vậy? Hơn nữa Quân Thương ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không muốn ?

Chẳng lẽ Quân Thương. .... phát hiện mình là kẻ giả mạo ? Hay phải nói đây chính là hình thức hắn cùng người điển kia chung sống ? Trước mặt của mọi người bày ra bộ dáng ân ái ái ái, đằng sau là bộ mặt lãnh khốc vô tình ?

Diệp Cẩm Huyền nghĩ tới đây, xoay người muốn vào trong phòng, không ngờ dưới chân đạp lên mảnh vụn, tiếp sau truyền ra âm thanh kêu rên như giết heo : "A.....Ai ui....."

Thiên Vân nghe được tiếng la vội vàng chạy đến đỡ nàng, lại bị nàng quát mắng: "Chết tiệt, chạy đi chết chỗ nào rồi hả ? Tất cả chết hết rồi sao? Tìm vài người tới đây, nhanh lên dọn dẹp hết cho ta. ...."

Diệp Cẩm Huyền bên này mắng nhiếc, bên ngoài một bóng dáng phụ nhân trang phục màu đỏ đeo khăn che mặt được hạ nhân đỡ đi vào, vừa liếc nhìn một cái đã thấy trên đất đầy mảnh vụn, vội che ngực kêu rên: "Chuyện gì đây hả ? Đầy đều là những vật phẩm quý giá ! Người đứng là phá gia chi tử. . . . . ."

Lúc này Diệp Cẩm Huyền đã được Thiên Vân đỡ ngồi xuống ghế, nàng nhìn thấy phụ nhân đi vào, phát tay để người làm lui ra, không nhìn được nói: "Mẫu thân, nữ nhi đau muốn chết, người còn tâm tư đau lòng những thứ đó. . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Mẫu tử mỗi người theo đuổi tâm tư riêng

Tô phu nhân nghe được tiếng la của Diệp Cẩm Huyền, mới vội đi xem chân của nàng, bị Tô phu nhân đụng chạm, Diệp Cẩm Huyền không khỏi hét ra tiếng, Tô phu nhân thấy vậy định sai nha hoàn mời đại phu, lại luôn mồm mắng mỏ bọn hạ nhân lơ là chăm sóc tiểu thư này nọ.

Diệp Cẩm Huyền nhìn nàng phản ứng khoa trương lộ ra thần sắc không vui, hất tay của nàng: "Mời đại phu làm gì, thoa rượu thuốc lên là được !" Còn hạ nhân ở đâu ra ? Tổng cộng bao nhiêu người, trừ Thiên Vân ra nàng còn dùng được ai mặc dù không kẻ nào dám trái ý nàng, tuy nhiên cũng hận không thể tránh thật xa, cũng không nghĩ rằng là ai phát tiền công cho bọn hần !

Diệp Cẩm Huyền hiển nhiên đem Ngọc Lâm uyển làm thành nhà của mình!

Tô phu nhân bị nàng hất tay ra cũng không sinh tức giận, ngược lại càng cực lực biểu hiện đau lòng lo lắng ! Nàng biết tình cảm mẫu tử cùng Diệp Cẩm Huyền khi nàng bị nhốt vào đại lao cũng đã không còn, có lẽ kết thúc từ ngày nàng khuyên Diệp Cẩm Huyền vào cung xin thái y trị liệu mụn đỏ trên mặt nàng ! Hiện tại Diệp Cẩm Huyền chịu chấp nàng đã là kỳ tích lớn lao, vì nàng cũng biết Diệp Cẩm Huyền chấp nàng cũng chỉ muốn lợi dụng nàng vận chuyển tài sản Ngọc Lâm uyển ra bên ngoài, còn có làm chuyện ác cũng giao cho nàng ra mặt !

Hiện tại Diệp Cẩm Huyền cũng chỉ coi nàng như người sai vặt, mà nàng cũng có mục đích của mình, nếu không, Diệp Cẩm Huyền làm sao sẽ vừa khéo đụng phải nàng ?

Lại nói, lúc ấy nàng được một nữ tử áo đen cứu khỏi đại lao, nữ tử kia đã từng hỏi nàng đã thấy món đồ trang sức phi thúy của Lăng phu nhân có phải bên trong chứa viên hạt châu hiện ánh sáng bảy màu, nàng không có trực tiếp trả lời, chỉ nói là không nhớ lắm. Nghe nàng trả lời như vậy, nữ tử áo đen kia dường như rất thất vọng, trong lòng nàng vừa động liền ngập ngừng nói hình như đã thấy qua món trang sức đó ở chỗ Lăng phu nhân, cũng hỏi mục đích nữ tử cần hạt châu này.

Nàng kia vừa nghe mình nói từng thấy, trong mắt nhất thời lộ ra tia sáng, liền hỏi nàng còn có thể tìm được hay không, hơn nữa cam đoan rằng chỉ cần mình thay nàng tìm được viên hạt châu này, nàng sẽ giúp mình khôi phục dung mạo, đồng thời nửa đời sau áo cơm không cần lo !

Nàng tất nhiên là đồng ý !

Hôm nay phủ Thượng Thư đã không thể trở lại, nàng lưu lạc bên ngoài cũng chỉ có một con đường đói chết, nếu có thể xâm nhập vào Ngọc Lâm uyển tìm được viên hạt châu này, nửa đời sau cũng không cần ưu phiền. Nhưng người đến kia không phải dễ gạt, mà cả tiện nhân Lăng Chi kia cũng không phải là kẻ ngu, còn có Vãng Sinh Thành chủ ở đó, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng ở Ngọc Lâm uyển tới tới lui lui suy xét thật lâu cũng không tìm ra cách đi vào, trong lúc nóng vội, nào ngờ có một hôm gặp Diệp Cẩm Huyền mang theo gương mặt Diệp Lâm Lang ngồi cỗ kiệu trở về Ngọc Lâm uyển để cho nàng bắt gặp.

Cái khác không nói, cũng không phải là nàng nói khoác, nữ nhi do nàng sinh ra coi như hóa thành tro bụi nàng vẫn có thể nhận ra. Kỳ thực, ban đầu nàng chỉ thấy động tác nữ tử kia rất giống Diệp Cẩm Huyền, cũng không dám xác định, là nàng được ăn cả ngã về không chạy đến phía trước ngăn cỗ kiệu kêu gào nhận lầm giả vờ dò xét, không ngờ thật đúng là để cho nàng phát hiện ra !

Diệp Cẩm Huyền hơi trầm tư một chút liền mang theo nàng vào Ngọc Lâm uyển, nàng thử dò xét cùng trình diễn tài tình màn mẫu tử tình thâm của nàng, Diệp Cẩm Huyền rút cuộc thừa nhận mình chỉ là mang gương mặt Diệp Lâm Lang, cũng tự nói với mình chỉ cần chịu giúp nàng làm việc, hứa hẹn ngày sau sẽ không bỏ mặc nàng!

Vẫn là câu nói kia, nữ nhi chính mình sinh tự mình biết. Tâm cơ sâu trong xương tủy của Diệp Cẩm Huyền và nàng đều cùng một dạng người, vì bản thân chuyện gì cũng dám làm, để phòng ngừa phát sinh biến hóa, nàng âm thầm lo lót cho chính mình.

Hiện tại ngoài mặt nàng vì Diệp Cẩm Huyền vơ vét tài sản, nhưng lại bí mật vận chuyển tài vật vì mình để lại một chút tiền tài, lỡ như Diệp Cẩm Huyền phát hiện điều không ổn, nàng liền thuận thế đưa tới chỗ khác, không để cho nàng hoài nghi đến trên đầu mình là được!

Một lát Thiên Vân cầm rượu thuốc tới, Tô phu nhân lại vội vàng nhận lấy tự mình cời giầy cho Diệp Cẩm Huyền, xúc rượu thuốc từ từ xoa, về mặt tràn đầy đau lòng: "Sao lại không cẩn thận chứ !"

"Chỉ là vết thương nhỏ, không có việc gì !" Diệp Cẩm Huyền hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn Tô phu nhân thoáng qua tia khinh bỉ, lạnh lùng hỏi, "Mọi việc tiến hành thế nào rồi ?"

Chỉ là bị trật chân, sưng đỏ chút mà thôi, thường ngày vết thương trên người nàng cũng không phải ít, có cần được sùng sốt thái quá không ? Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã hoàn toàn thông suốt, cõi đời này trừ tiền bạc đã không còn gì đáng giá để nàng tin tưởng , trượng phu của mình, thậm chí là phụ mẫu con cái, toàn bộ đều không thể tin !

Hôm nay, nàng vẫn chưa dám nắm chắc trở thành phu nhân Thành chủ, nắm quyền thế; nàng phải có lượng lớn tiền bạc có thể duy trì cuộc sống thoải mái an nhàn ; mà tất cả tiền tài trong Ngọc Lâm uyển , đều phải là của nàng, nàng muốn có hết ! Hiện nay các vật phẩm đáng giá ở Ngọc Lâm uyển phải nhanh chóng vận chuyển ra ngoài, tốt nhất đổi thành ngân phiếu, dễ dàng mang theo bên ngoài!

Hôm nay mang gương mặt Diệp Lâm Lang, nếu không thể trở thành phu nhân Thành chủ về sau cũng có thể sống qua ngày không lo ăn mặc, nhưng một khi thuật pháp mất đi hiệu lực khôi phục dung mạo ban đầu của mình , Quân Thương há có thể bỏ qua nàng ? Nàng cũng phải tìm đường lui ! Mà kinh thành được coi là vết thương sâu trong lòng nàng, đối với nàng hung hiểm vô cùng, hơn nữa sẽ không để nàng sống yên ổn, cho nên, nàng phải có gom nhiều tiền bạc, sau đó cao bay xa chạy, đến nơi không ai quen nàng lần nữa thành thân .

Nàng tin tưởng, tất cả đều sẽ đạt được !

Tô phu nhân nghe hỏi, dừng lại động tác tay , từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu giao tận tay Diệp Cẩm Huyền: "Đã làm xong, đây là bạc đổi từ những phục sức kia, ngươi xem một chút !"

Đáy mắt Diệp Cẩm Huyền cười tươi như hoa, sau đó tiện thể lăm nhăm đếm, càng đếm chân mày càng nhíu chặt, cuối cùng, nàng nhìn một vạn lượng ngân phiếu trong tay nghi ngờ hỏi Tô phu nhân: " Có thật chỉ bao nhiêu đây ?" Mặc dù một vạn lượng cũng không ít, nhưng những phục sức có giá trị đó mang đi đổi, cũng hơi ít một chút. Nàng cũng là xuất thân danh môn thế gia, tuy không rành lắm, nhưng cũng biết lần vận chuyển bán ra ngoài đều là những món hàng trân phẩm tốt nhất , ít nhất cũng phải lên đến hai ba mươi vạn lượng mới đúng !

Tô phu nhân nghe nàng nói thế, đáy mắt quang mang chợt lóe cũng nhíu mày, thờ dài liền thay Diệp Cẩm Huyền vừa xô giày vừa nói: "Nếu chuyện này ngươi không hỏi ta cũng không muốn nói, ngươi đã hỏi đến, ta sẽ nói hết !"

"Lần trước chuyên chở ra ngoài sáu kiện hàng, chỉ có chén hoa sen của Tây Hạ cùng bình sứ là hàng thật, hai món bán được tám vạn bảy ngàn lượng bạc. Còn dư lại đều là hàng giả, thậm chí cả trăm ‘ phượng hoàng triều dương ’ [1] cùng đôi bông tai trạm hoa hai đầu xác thực không phải của hoàng hậu tiền triều, đều do phủ lóp mạ vàng bên ngoài, tổng cộng chỉ bán được mười lượng bạc, còn về món kim phấn bột bạc , ta thấy không bán được bao nhiêu nên mang về ! Còn hai khối ngọc khắc sơn thủy tất cả đều là hàng mô phỏng, tuy không phải xuất từ tay danh gia, nhưng chất lượng cũng không tệ lắm, cho nên cầm được một vạn ba ngàn lượng !"

[1] trăm đầu hình phượng hoàng đỡ viên ngọc được đặt giữa các cánh lá lam bằng vàng, tựa như mặt trời

Diệp Cẩm Huyền vừa nghe, mắt đột nhiên trừng lớn : "Không thể nào ! Đây đều là Thành chủ giao cho ta lấy ra từ trong kho phòng, sao lại thế chứ ?" Nói xong, nàng như nhớ ra điều gì , cũng không để ý vết thương trên chân, hai chân gắng gượng đứng lên từ trên bàn trang điểm cầm lấy một cây trâm vàng, cầm lên cây kéo cọ xát, quả nhiên rớt xuống một tầng bột vàng phía bên trong là màu đen, nàng liền vung cây trâm ném ra xa, lại cầm qua một quả đũa bằng vàng , tiếp tục cọ lớp bột vàng phía ngoài lộ ra màu đen bên trong, nàng run rẩy lại kiểm nghiệm vài món khác , rốt cuộc ——

"Leng keng" một tiếng, trâm cài cùng cây kéo nhỏ rơi trên bàn trang điểm, thần trí nàng tựa như thất hồn lạc phách ngã ngổ trên ghế , luôn miệng lầm bầm : "Điều này sao có thể, điều này sao có thể. .... "

Diệp Cẩm Huyền đắm chìm trong suy nghĩ của mình không nhìn thấy trong mắt Tô phu nhân lóe lên tia tối tăm, nàng chợt đứng lên quát: " Sao lại như vậy ?"

Một câu chưa nói xong, đã nghe âm một tiếng Diệp Cẩm Huyền ngã nhào trên đất, Tô phu nhân lúc này mới vội vàng tiến lên đỡ dậy nàng, dịu dàng ngồi lên ghế : " Được rồi ! Tóm lại còn có vài món là thật, cuộc sống sau này. .... mầu tử chúng ta cũng chưa đến nỗi đói chết! Lại nói, cũng không đến mức khó khăn như vậy! Nếu ngươi có thể trở thành phu nhân Thành chủ, chúng ta còn cần những món đồ này làm gì ?"

Nói xong, Tô phu nhân lại nhìn Diệp Cẩm Huyền, trịnh trọng nói: "Ta nghe nói Thành chủ đã trở lại, các ngươi chung sống thế nào?"

Diệp Cẩm Huyền nghe hỏi, cuối cùng từ trong rung động khi biết những món hàng đó là giả hoàn hồn phản ứng lại , nàng thờ dài một hơi, tinh thần sa sút nói: "Cái gì thế nào? Hẳn nhìn ta một cái cũng cảm thấy phiền !"

Tô phu nhân nghe vậy, cúi đầu trầm tư một chút, tiếp đó lại lắc đầu nói: "Lẽ ra theo thái độ của Thành chủ đối với kẻ điên kia tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi. .... Ngươi có phải không dụng tâm làm hấn vui lòng ?"

Diệp Cẩm Huyền nghe xong, không vui mang theo một tia phiền muộn nói: "Ta dám sao ? Ta không phải không cố gắng làm hấn vui lòng, nhưng mỗi lần gặp cả người hấn đều bao phủ hấn khí, ta ngay cả mắt của hấn cũng không dám nhìn !"

Diệp Cẩm Huyền nói xong, đầy mặt lo âu nhìn Tô phu nhân nói: "Mẫu thân , ngươi nói. .... Hấn không phải đã phát hiện ta không phải kẻ điên kia rồi hả ? Dù sao ta biểu hiện mấy ngày qua cùng kẻ điên kia thật sự quá khác biệt !" Hiện tại nàng có chút hối hận mình quá nóng vội đem vàng bạc châu báu dời ra ngoài, nó là giả không nói, ngộ nhờ vì vậy khiến Quân Thương nổi lên lòng nghi ngờ thì thật không đáng giá !

Tô phu nhân nghe nàng nói như thế, giống như nhìn thấu tâm ý của nàng, khẽ giật mình lại cười vỗ vỗ tay trấn an nàng : "Yên tâm, tuyệt đối không thể

nào! Lúc ban đầu mầu thân cũng không nhận ra người, huống chi hai ngày nay hành động cử chỉ của người cùng kẻ điên kia đã học được tương tự bảy tám phần! Lại nói, người là mầu mù tách ra từ trên người mầu thân nên ta mới dễ dàng nhận ra người ! Vãng Sinh Thành chủ không thể nào nhận ra!" Chờ tiền bạc lấy đủ rồi, nàng cũng không cần tìm viên hạt châu kia nữa, nàng có thể giết chết Lăng phu nhân rồi chạy trốn sống tiêu dao qua ngày ! Lúc này không thể khiến Diệp Cần Huyền sinh ra ý rút lui, ngộ nhờ Diệp Cần Huyền đem các trang sức đồ cổ đem trở lại kho phòng , nàng có muốn đổi cũng rất khó khăn !

Diệp Cần Huyền nghe nàng nói vậy, trong lòng bình ổn lại, cười cười nói: " Đúng vậy ! Bộ dáng giống nhau như đúc, ai có thể nhận ra ta chứ ?"

Mẫu tử hai người tiếp đó lại hàn huyên dùng cách nào bắt tù binh tâm của Quân Thương, để Diệp Cần Huyền được như nguyện trở thành phu nhân Thành chủ, tính toán đem những thứ đáng giá đòi ra ngoài bán đi này nọ.....!

Chỉ là thời điểm hai người hăng say nói chuyện phiếm cũng không phát hiện, trong sảnh tầng chót của tử kê xuất hiện một đạo vàng sáng xanh nhàn nhạt , nghe giọng nói mẫu tử hai người , hào quang mầu xanh thỉnh thoảng vùng vẫy yếu ớt một chút, cuối cùng nghe được hai người bàn đến dùng mỹ nhân kế, vàng sáng xanh kia giống như bị sét đánh đột nhiên biến mất tăm như chưa tồn tại !

Qua thật lâu, vàng sáng xanh mới hiện lên, từ từ sáng lên, ngay sau đó một thanh bảo kiếm cổ xưa ở trên nóc kê tử đứng thẳng lên , thân thể giống như không chịu nổi đòn đũa trái phải , tựa như bất đắc dĩ che trán, vèo —— một tiếng, biến mất giữa không trung mù mịt !

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Lâm Lang từ sau khi trở về, bởi vì bị U Minh khiêng trên vai động đến miệng vết thương, thương thế trong vòng một ngày bị hành hạ tới tít lui lui, dần trở nên nghiêm trọng hơn ! Lần này, U Minh biểu tình thờ ơ, còn Thái Tổ công chúa rất nóng vội, chẳng những khắp nơi tìm các Thần Tiên yêu tinh y thuật cao siêu vì nàng chữa trị , thậm chí dốc sức chọn lựa vô số danh y người phạm , nhất thời dưới thạch thất tới tấp đại phu ra ra vào vào nườm nượp không dứt, mùi thuốc lượn lờ không tiêu tan !

Mấy ngày trôi qua, Lâm Lang được đại phu điều trị cảm thấy thân thể so với hôm trước tốt hơn rất nhiều , nhưng cả người vẫn trong tình trạng mệt mỏi vô lực, tinh thần hay choáng váng không tỉnh táo ; trải qua hơn mười ngày, nàng vẫn ngủ mê man, mỗi ngày thời điểm tỉnh dậy cũng không quá 2-3 canh giờ !

Hôm nay, Thái Tổ công chúa thừa dịp nàng tỉnh dậy đến thăm nàng, vẫn như cũ đeo mạng che mặt, không nhìn thấy dung mạo, thế nhưng y phục trên người lại có vẻ rộng hơn , lúc này mới phát hiện mấy ngày qua bệnh tình nàng trở nặng vẫn chưa thấy Thái Tổ công chúa, giờ gặp nhau dường như nàng ta hốc hác đi không ít !

Nàng ngồi ở trên giường, khẽ mỉm cười, vẻ mặt mệt mỏi vô lực sai Hồng Dược mang cái ghế cho Thái Tổ công chúa, Thái Tổ công chúa cũng không có ngồi, xuyên thấu qua lớp sa mỏng màu đen , có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng ở đảo qua đảo lại khắp gian phòng .

"Điện hạ tựa hồ đối với gian phòng này rất có hứng thú ?" Lâm Lang cười khẽ, trong mắt nụ cười thân nhiên hàm chứa một chút hài hước, theo cách U Minh gọi nàng cũng xưng hô Thái Tổ công chúa là điện hạ!

Thái Tổ công chúa vì nàng mời vô số danh y, nàng há có thể không biết nguyên nhân ? Hồn phách nàng đang trú trong khối thân thể này, nếu thân thể ngã bệnh, hồn phách sao còn nguyên vẹn ? Nàng ta làm vậy, còn không phải là muốn mau chóng giúp U Minh đạt thành mục đích , trừ bỏ đi các mối nguy cơ tiềm ẩn .

"Đây là gian phòng tốt nhất Doanh Quang Điện !" Thái Tổ công chúa được hỏi một đằng, trả lời một nẻo, xoay người hướng phía Hồng Dược cùng Lục Liễu nói: " Đem thuốc lưu lại, các người lui xuống đi!"

Hồng Dược cùng Lục Liễu nghe xong, hai người có chút kinh ngạc liếc nhau một cái, nhưng khiếp sợ uy nghi của Thái Tổ công chúa , chỉ đành phải đáp ứng, đem thuốc đặt ở trên bàn, đồng thời lui xuống.

Lâm Lang đưa mắt nhìn bóng dáng hai người khép cửa đi ra ngoài, cũng không có bỏ qua tia lo lắng nơi đáy mắt của Hồng Dược. Trải qua mấy ngày chung đụng , nàng biết tâm địa Hồng Dược cũng không xấu , vả lại thể gian nam nữ si tình hi sinh cho người mình yêu mà không hối hận, nàng là người đầu tiên !

Lâm Lang thấy trong mắt nàng là nỗi đậm lo âu, mắt lộ ra nụ cười nhợt nhạt , hướng Hồng Dược khẽ gật đầu !

Thái Tổ công chúa thấy bọn họ đã lui ra ngoài, tự tay bưng chén thuốc, lòng bàn tay dọc theo thân chén thử một chút nhiệt độ rồi mới đưa cho Lâm Lang: "Nhiệt độ vừa đúng !"

Lâm Lang nhận lấy: "Cám ơn !"

Thái Tổ công chúa nhìn nàng uống thuốc, trầm mặc một hồi rồi nói: "Ngươi không nhớ gì cả sao?"

Lâm Lang nghe vậy chỉ khẽ cười, Thái Tổ công chúa dường như hạ quyết tâm rất lớn, giờ tay lên đem khăn che mặt kéo xuống, trong âm thanh hàm chứa một cố ý lạnh: "Huỳnh Thanh, nhìn thấy dung mạo của ta —— ngươi vẫn chưa nhận ra sao?"

Khuôn mặt Thái Tổ công chúa trắng nõn, nhẵn nhụi, chiếc cằm tinh xảo khéo léo khể giương lên, mang theo khí thế không giận mà uy của bậc công chúa Phụng Nghi, trong con ngươi đen tuyền lộ ra bóng đêm dày đặc, lúc này, bên dưới bóng đêm mù mịt chính là thật sâu thẳm thẳm cùng lo lắng!

Lâm Lang ngẩng đầu, chống lại ánh mắt tối tăm của nàng, vẫn bất vi sở động, chỉ cất giọng nhàn nhạt hỏi: "Công chúa điện hạ có gì chỉ giáo?" hành động lần này Thái Tổ công chúa là muốn vạch rõ thân phận cho Lâm Lang biết, trong nội tâm Lâm Lang tất nhiên hiểu rõ dụng ý của nàng, cho nên trước hai chữ "Điện hạ" trước tăng thêm "Công chúa".

Thái Tổ công chúa nghe được lời của nàng.... .., trong lòng tự nhiên căng thẳng, trong mắt đột nhiên bắn ra vô số ánh sáng sắc bén, ha ha cười lạnh: "Quả nhiên ngươi đã sớm biết?"

Lâm Lang khẽ mỉm cười giữa đầu: "Hôm qua bị bệnh hành hạ không còn sức! Công chúa điện hạ tìm Lâm Lang có mục đích gì?" Thái Tổ công chúa từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, nói chuyện phiếm không phù hợp với bản tính thanh lãnh của nàng! Diễn tiết mục tỷ muội tình thâm lại càng không thích hợp với nàng!

Thái Tổ công chúa nhìn Lâm Lang một hồi lâu, ánh mắt sắc lạnh dần dần nhạt đi, trái lại cười nói: "Ngươi vẫn như trước không hề thay đổi! Được rồi!" Nàng khe khẽ thở dài một cái, "Ta tới là muốn cùng ngươi làm giao dịch. Ngươi bị giam ở nơi này đã một khoảng thời gian, có nghĩ muốn thoát ra ngoài hay không?"

Trong con ngươi trong suốt của Lâm Lang hàm chứa ý cười nhìn Thái Tổ công chúa: "Chắc hẳn Điện hạ cũng biết Lâm Lang là một thương nhân, cho nên, vậy phải xem đi ra ngoài ắt phải trả giá cao!" Nói xong, Lâm Lang giờ tay lên ý bảo nàng nói tiếp.

Thái Tổ công chúa thấy vậy, gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Ngươi nên biết Quý Đế bắt ngươi tới đây là muốn dùng hồn phách của ngươi thức đầy tam giới Thần Đình, nếu tiếp tục lưu lại chờ khi vết thương ngươi lành, tất nhiên không thoát khỏi số phận vùi thân ở bên trong thần đình! Chúng ta dù sao cũng là tỷ muội, kết cục như vậy ta cũng không muốn thấy. Về phần điều kiện trao đổi..... Tin tưởng đối với ngươi mà nói, có lợi nhiều hơn!"

“Ta giúp ngươi rời khỏi thạch thất, điều kiện chính là viên hạt châu trên cổ ngươi!”

Đáy mắt Lâm Lang thoáng gọn sóng, nghi hoặc vuốt Nguyệt Châu trên cổ nói:” Ngươi nói là viên hạt châu này?”

Thái Tổ công chúa nhẹ nhàng quét đôi mắt như làn thu thủy về phía hạt châu toả hào quang bảy màu rực rỡ trên cổ nàng nói:” Không sai! Chính là Nguyệt Châu!”

“Hừm?” Lâm Lang cười khẽ một tiếng, “Hạt châu này vốn là lời thề giúp ta khôi phục hình dáng cũ, nếu đưa cho ngươi, ta mặc dù có khả năng rời đi, lại vĩnh viễn sống dưới bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, trong thời gian ngắn thì không có vấn đề, nhưng qua thời gian dài, trong tam giới sẽ không có chỗ cho ta.....ngươi không cảm thấy cái giá ta trả quá lớn rồi sao?”

Thái Tổ công chúa nghe nàng nói vậy, cũng cười:” Năm đó ngươi cam chịu nhảy xuống luân hồi, là ngươi không tiếc vứt bỏ hết thảy, thế nào? Bây giờ hối hận rồi sao?”

Lâm Lang nhìn Thái Tổ công chúa ánh mắt trở nên u tối:” Ngươi biết mẫu thân ta sao?” Năm đó nàng luôn bị chửi có mẹ sinh không có mẹ dạy, nữ tử trước mắt cũng chính là kẻ trong số đó!

Thái Tổ công chúa nghe nàng hỏi thế, hơi sững sờ, nhưng rất nhanh bật thốt lên:” Ngươi nói là.....Thanh Hoa phu nhân?”

Trong tay Lâm Lang nắm hạt châu gật đầu một cái, cười trào phúng nói:” Không sai! Chính là Thanh Hoa phu nhân Ngạc Lục Hoa.....Mẫu thân của ta, ở phía Tây Yêu Giới được tôn xưng là vạn yêu chi hậu, mà hạt châu thuộc về mẫu thân ta năm đó tu luyện đã dùng qua Bảo Châu, cũng là tín vật vạn yêu chi hậu, ngươi xem vật này có phải đáng giá lời mà không lỗ đây?”

Hạt châu này là vật Ngạc Lục Hoa tu luyện, cũng là tín vật của vạn yêu chi hậu, Ngạc Lục Hoa giao nó cho mình đã là vạn bất đắc dĩ, có thể nào khiến nó lưu lạc lần nữa rơi vào tay kẻ tâm thuật bất chính? Năm đó nàng đưa cho Triệu Tể là bởi vì nàng không biết hạt châu ấy có tác dụng đặc biệt, nhưng hiện tại nàng đã biết, tuytj đối sẽ không đem nó giao cho Thái Tổ công chúa!

Vì mình, nàng không thể! Vì sự an ổn của tam giới, nàng càng không thể!

Thái Tổ công chúa sắc mặt hơi biến, nhìn hào quang bảy màu vây lượn quanh hạt châu, mắt lộ ra tức giận cùng xấu hổ khi bị người khác nhìn thấu tâm tư:”Ngươi quả nhiên cái gì cũng nhớ! Vậy ngươi nên biết, coi như không có hạt châu này, U Minh và ta vẫn có thể nằm trong tay tam giới, mà ngươi cứ chờ hồn phi phách tán đi, ta lấy được hạt châu, cũng chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi!” Hạt châu đã cùng với hồn phách Lâm Lang Quân Thương, nếu không phải nàng tự nguyện tháo xuống, mà mệnh nữ đoạt lấy chỉ làm tổn hại đến hồn phách của Lâm Lang, nhớ tới thái độ của U Minh đối với Lâm Lang, nàng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ!

Lâm Lang hiển nhiên cũng biết điểm này mới không e ngại uy hiếp của nàng:” Vậy ta mỗi mắt mong chờ!”

Thái Tổ công chúa thấy ánh mắt nàng kiên định không chút dao động, hừ lạnh một tiếng chưa từ bỏ ý định hỏi:” hiện tại pháp lực Quân Thương đã

không còn, Diệp Cẩm Huyền trở thành thể thân của người ở bên cạnh hắn, còn A Tử cũng cả ngày quán lấy hắn, chẳng lẽ người không muốn gặp hắn?”

Lâm Lang nghe vậy, biểu tình như không nghe thấy, giờ tay len che miệng ngáp một cái?” “Thật không phải, mấy ngày nay tinh thần mệt mỏi, lúc này ta rất buồn ngủ!” Nói xong nả lưng trên giường nằm xuống.

Lâm lang nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại không nhìn Thái Tổ công chúa nữa.

Thái Tổ công chúa nhìn nàng bộ dáng thờ ơ của nàng chỉ cảm thấy trong lòng ghen ứ một cỗ lửa giận không chỗ phát tiết, nàng ha ha cười lạnh hai tiếng, đứng dậy đeo mạng che mặt mới:” Vậy người cứ chờ Quân Thương thành thân với Diệp Cẩm Xuyên hoặc là cùng A Tử thành chuyện tốt đi!”

Nói xong, nàng hừ lạnh một tiếng hướng phía cửa rời đi!

Lâm Lang nhìn bóng lưng Thái Tổ công chúa rời đi, đôi mắt vẫn vương nồng đậm sầu lo, sóng lớn ở đáy mắt cuộn cuộn sôi trào, hoang mang định xoay ngược lại chợt bị tiếng mở cửa của Hồng Dược cùng Lục Liễu đánh thức, nàng giờ lên cánh tay vô lực, trong mắt thoáng qua vẻ bất lực!

Thái Tổ công chúa nói vòng vo, chút tâm tư nhỏ nhỏ ấy nàng đã biết, nàng cả người vô lực, thương thể vẫn chưa thấy khỏi sắc, nguyên nhân chắc hẳn Thái Tổ công chúa cũng đã phát giác!

Lúc mới đầu, Lâm Lang có chút không rõ tâm te U Minh, hẳn nếu có dã tâm bùng bùng muốn thông qua thúc đẩy tam giới Thần Đình khiến tam giới thần phục, vậy tại sao vẫn cố ý trì hoãn thời gian, ở trên người mình phí chút sức? Hôm nay Thái Tổ công chúa tới thăm, nàng có chút minh bạch, nhưng trong lòng cũng dâng lên tư vị chua xót khó chịu.

Có câu nói thế này, ta phụ người.....người lại phụ mấy người?

Có lẽ chính là ý tứ này đi!

Được Hồng Dược hầu hạ, nàng dùng một chén cháo tổ yến đường phèn, trong cháo thả hoa quế, mùi thơm ngát nồng đậm hạ che giấu vị cay đắng nhàn nhạt, sau khi nàng ăn xong, trong miệng còn lưu lại hương thơm thoang thoảng tinh tế nhấm nháp liền ném không ra được chút khổ sở nào!

Nàng nằm ngủ, nhưng tâm thần hiện lên một nụ cười khổ, thì ra có cảm giác cũng không phải là chuyện tốt!

Thái tổ công chúa từ nơi ở giam Lâm Lang đi ra, chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt, nàng đi ở trên hành lang đen như mực, áo đen không gió mà bay, phiêu diêu bay cao sống lưng thẳng tắp triển lộ ra đường cong mảnh mai, cả người cơ hồ cùng bóng đêm dày đặc hoà tan làm một thể, ánh mắt nàng mờ mịt hàm chứa khổ sở, tựa như nàng khắp nơi tìm vô số danh y cũng không ra tình trạng thương thể của Lâm Lang bởi vì nhất thời hiếu kỳ ném chén cáo kia.....nàng vẫn không hiểu, tại sao danh y Tiên giới, yêu tinh, trần gian cũng không thể chữa khỏi thương thể của Lâm Lang, thể nhưng nhìn thấy chén cháo kia, nàng đã hiểu!

Nỗi đau âm ỉ, đau nhức dần vật trong lòng, nàng hiểu, chính là y thuật đại phu giỏi hơn nữa, tình trạng thương thể Lâm Lang cũng không khá hơn.....

Nàng cầm chén cháo kia đi tìm U Minh, ánh mắt ác liệt của U Minh bắn về phía nàng, U Minh nói cho nàng biết, về sau những chuyện này không cần nàng trông nom, nếu nàng không phục có thể lập tức quay về Tiên giới của nàng!

Khi đó, nàng tình nguyện chưa bao giờ biết, bởi vì không biết, sẽ không cảm thấy khổ sở!

Trong giây lát, ánh mắt nàng như vô hồn lạc lõng trong bóng đêm phát ra ánh sáng mãnh liệt, nàng xoay người lại, hướng đường cũ chạy đi.....

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tỷ muội tâm sự

Dưới thạch thất, không giống với khí trời lạnh lẽo bên ngoài, ánh lửa bập bùng đem không khí trong phòng trở nên ấm áp hơn, bốn phía sáng rực !

Hồng Dược cùng Lục Liễu hầu hạ Lâm Lang nghỉ ngơi xong, liền ngồi sang một bên nhỏ giọng nói chuyện, chưa nói mấy câu, cửa đá vang lên tiếng lạch cạch, Thái Tổ công chúa nghiêm nghị mang theo một thân nhiệt gió lạnh sải bước đi vào !

Ánh lửa sáng quắc chiếu lên khuôn mặt tái nhợt tinh xảo của Thái Tổ công chúa ẩn dưới màn sa mặt màu đen, nàng đứng trước giường Lâm Lang, nhìn nàng ngủ trên giường, hai gò má mềm mại ửng đỏ, cánh mũi xinh xắn theo hô hấp phập phồng, bờ môi hồng nhuận khẽ nhếch lên, dung nhan ngủ hết sức nhu hòa an tường !

Thái Tổ công chúa hừ lạnh một tiếng, hướng về phía Hồng Dược cùng Lục Liễu nói: "Các người lui xuống trước !" Quân Thương bị phẩy bỏ pháp lực, ôm một thân trọng thương quay về, nàng ấy lại vẫn có thể ngủ an ổn căn bản không quá xem trọng nó ở trong lòng, có thể thấy được nàng là người không tìm

không phải !

Hồng Dược cùng Lục Liễu nhìn nhau, có chút khó xử cắn môi!

Thái Tổ công chúa thấy hai người bất động, trong mắt đột nhiên thoáng qua hàn ý , cười lạnh nói: "Thế nào? Lời của ta không có trọng lượng như vậy sao ?"

Hồng Dược cùng Lục Liễu cả kinh, vội nói "Không dám", nhìn sang Lâm Lang một cái, bất đắc dĩ lui xuống!

Bên trong phòng nhất thời không còn người nào, Thái Tổ công chúa nhìn dung nhan ngủ an tĩnh của Lâm Lang , trong lòng chợt dâng lên một cổ tức giận, tiến lên dùng sức lay động thân thể Lâm Lang , hô: "Tỉnh, mau dậy đi, mau dậy đi, ta có lời muốn nói với ngươi !"

Thật ra Lâm Lang cũng không hề ngủ, sau khi Thái Tổ công chúa vào cửa nàng liền tỉnh. Dùng thêm dược hiệu kia với thuốc, làm nàng đã ngủ liên tục hơn mười ngày, nên lúc này không thể ngủ được.

Cho nên nàng liền nhắm mắt giả bộ ngủ, muốn xem thử hành động tiếp theo của Thái Tổ công chúa . Lúc này bị Thái Tổ công chúa dùng lực mạnh lắc lư, trong nội tâm nàng không khỏi cười khổ —— tính tình người tỷ tỷ này vẫn thẳng thắn như xưa !

Nàng ho khan hai tiếng, làm bộ mới vừa tỉnh lại: "A ! Điện hạ không phải đi rồi sao ?"

Thái Tổ công chúa thấy nàng tỉnh lại, lời nói đến miệng bỗng dừng lại , sắc mặt hơi hoảng hốt, cuối cùng nói: "Ngươi đã nhớ lại ký ức trước kia, cũng đừng kêu Điện hạ này Điện hạ nọ ! Ngồi dậy trước đi! Ta có lời muốn nói với ngươi !" Nói xong nàng di chuyển ngồi bàn ghế bên cạnh đưa lưng về phía Lâm Lang ngồi xuống!

Lâm Lang ngồi thẳng dậy tựa tại đầu giường, trong ánh mắt chứa ý cười: kỳ thực tâm địa Thái Tổ công chúa cũng không tính là xấu , ngày đó khi dễ nàng đều do nàng là nữ nhi dòng chính của phụ vương, nhưng lại không được phụ vương yêu thương, đích thân giáo dưỡng nàng, còn tìm mối đính ước với thái tử Thiên Tộc cho nàng !

So với những người luôn tự cho là Thần tiên cao cao tại thượng , nàng lại cảm thấy Thái Tổ công chúa chân thật hơn nhiều. Cho nên hôm nay, Thần Tiên trên Tiên giới đâu chỉ có trăm vạn, cũng chỉ có Thái Tổ công chúa làm ra chuyện nghịch thiên kinh hãi như vậy !

Lâm Lang nghĩ đến đây, lại sinh lòng thương tiếc nhẹ nhàng với Thái Tổ công chúa !

"Chuyện gì?"

Thái Tổ công chúa hồi lâu vẫn không nói lời nào, nàng đành phải mở miệng hỏi !

Thái Tổ công chúa nghe được câu hỏi của nàng, thân thể đột nhiên run lên, lúc này mới phát giác mình có chút thất thần, nàng xoay người nhìn về phía Lâm Lang, giọng điệu chậm chạp hỏi "Nếu quả thật yêu sâu đậm một người, tất nhiên luôn tâm niệm người đó ở trong lòng, nếu hần gặp chuyện bất trắc gì, chắc hần com nước khó nuốt trôi, hần không được muốn mình thay hần chịu đựng, tại sao ngươi còn có thể an tâm ngủ ngon như vậy nhỉ ?"

Ánh lửa chiếu lên vách tường trong phòng phát ra ánh sáng ấm áp, Thái Tổ công chúa vận y phục màu đen vốn đã lạnh lẽo hiện tại cảm giác như không tồn tại !

Lâm Lang nhìn Thái Tổ công chúa, khẽ cười cười, cúi đầu cong môi, ánh mắt nhu hòa mang theo nhàn nhạt khổ sở: "Nhân gian có một câu, gọi là yêu quá tha thiết cảm tình càng nhạt nhẽo !"

Thái Tổ công chúa nghe vậy, cả người liền sững sờ, theo bản năng lặp lại: "Yêu quá tha thiết cảm tình càng nhạt nhẽo ?" Nàng lẩm nhẩm vài lần, không rõ tư vị gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Lang nói: " vậy ngươi còn muốn gặp lại hần không ?"

Không đợi Lâm Lang trả lời, nàng rất nhanh kiên định nói: "Ta có thể giúp ngươi thoát ra ngoài, ta cái gì cũng không cần. Chỉ cần ngươi đáp ứng ta sau khi ra ngoài, cùng Quân Thương trốn chạy thật xa, đừng để ta gặp lại các ngươi !"

Nàng nhìn trong mắt Lâm Lang ý cười nhu hòa, giễu cợt cười một tiếng nói: "Không sợ ngươi nói, ta cũng không phải hạng người dám làm không dám nhận , ta thích U Minh. Lúc ta còn rất nhỏ đã gặp qua hần, lúc ấy hần mới hơn năm trăm tuổi, theo số tuổi nhân gian mà nói chỉ là tiểu hài tử, chỉ vì từ nhỏ mất đi nơi nương tựa, trở thành Gia chủ U gia; nhưng ta cũng nhìn ra được, nói là Gia chủ cũng chỉ là một con rối. Khi đó bộ dáng hần cùng hiện tại giống nhau, một thân bạch y , nho nhã dịu dàng, trên thiên đình diễn ra thọ yến của thiên đế hần bình thường bất hiển sơn bất lộ thủy (giấu diếm thực lực của mình) , tác phong làm việc nhìn như tầm thường nhưng cả một giọt nước không lọt. Bên cạnh hần có hai trưởng lão vì khoe khoang năng lực của mình, lúc nào cũng tranh giành gây náo động, thậm chí còn ở trước mặt thiên đế làm xấu mặt hần, ta xem vào mắt, chỉ cảm thấy tức không nhịn nổi, không nhịn được muốn giúp hần hả giận, liền len lén bỏn cọt hai tên trưởng lão , bị hần phát hiện hần liền ngăn cản ta, hần nói ta chỉ cần đứng nhìn là được, rốt cuộc ai có thể cười nói cuối cùng ! Ta không hiểu, sau khi nhìn kỹ , mới phát hiện hần không những không bị tổn hại, ngược lại hai người kia lại trở thành trò cười cho mọi người !"

Thái Tổ công chúa trong lòng cười mang theo chút khổ sở: "Thân là Gia chủ bất kỳ thời khắc nào cũng phải lo chu toàn, để phòng người bên cạnh giờ trò xấu, thậm chí bị hãm hại cũng phải miễn cưỡng nở nụ cười. . . . . Ta nhìn lòng cũng chua xót, nhưng hần kiên trì không buông tha, Thô Trung Hữu Tế, đàm tiếu nhân gian liền đem đối phương đẩy ra, cuối cùng hai người này không biết điều lại dám xông vào cung điện Thất Tiên Nữ , bị Thiên đế lấy lý do mạo phạm Thất Tiên Nữ cách chức xuống phạm trần ! Ta biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài, hai người kia cũng không còn là gan mạo phạm công chúa Thiên Đình , nhưng như vậy mới càng chứng tỏ hần. . . . . Tựa như ở trần gian có một bài từ,

[đàm tiếu gian, tường lỗ hời phi yên diệt] [1] !" Nói đến chỗ này nàng liền chuyển trọng tâm câu chuyện , "Từ nhỏ phụ thân đều sủng ái ngươi, luôn mang ngươi theo bên cạnh nuôi dạy không nói, còn trái hẳn tương lai vị trí Thiên hậu nương nương cho ngươi, đồng dạng là nữ nhi, hắn chưa từng đối với ta dụng tâm nhiều như vậy ? Đối với những chuyện này, ta tất nhiên không tránh được ghen tỵ. Cho nên ngươi cũng đừng trách ta trước kia bất nạt ngươi. Sau lại, ta đã từng theo dõi ngươi liền phát hiện ngươi lên đi Minh giới , vốn ta nghĩ muốn vạch trần nhằm bôi xấu danh tiếng của ngươi, phá hủy hôn sự của ngươi cùng thái tử Sùng Lăng , để phụ thân nhìn rõ nữ nhi mà hấn hao hết tâm sức sủng ái rốt cuộc là loại người gì ! Nhưng không ngờ số phận sắp đặt ta gặp được hấn, kỳ thực ta thật sự không cam đảm bằng ngươi, một mình lên lút chạy tới Minh giới, ta thật sự không dám ! Ta vì muốn gặp được hấn nhiều hơn, nếu bị phát hiện có thể đổ lên trên người ngươi, cho nên không hề vạch trần ngươi, mới lần lượt dễ dàng làm nơng việc ngươi cùng Quân Thương bí mật gặp riêng !"

[1] trong bài từ theo điệu Niệm Nô Kiều có viết: << Vũ phiến luân cân, đàm tiếu gian, tường lỗ hời phi yên diệt >>

(Nghĩa là Tay cầm quạt lông, đầu đội mũ xanh, trong tiếng nói cười mà thuyền giặt tro bay khói tan)

NGUỒN

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Bị nhốt

Trăng sáng nhô lên cao, tiếng quạ kêu réo rắt, bóng cây loang lổ lần lượt thay đổi trong núi rừng , gió đêm xuyên qua tầng cây cối xào xạc kêu , lá cây khô vàng cuộn lại, gió lạnh lướt qua, bay lá tả rơi xuống đầy đất !

Lâm Lang đứng trên ngọn núi Cảnh Sơn, ánh trăng leo lắt chiếu vào gò má trắng nõn nhẵn nhụi như ngọc của nàng, trên búi tóc đen không có lấy một trang sức, một thân y phục hoa lệ đẹp đẽ bên ngoài khoác áo choàng màu đỏ thêu mẫu đơn kim tuyến, mặc dù chỉ là trang phục tầm thường, nhưng ở nhân gian lại được xem là trân quý, tầng tầng lớp lớp đóa hoa chiếu vào vật áo, gió vừa thổi, đóa hoa đóng đưa giống như đang uyển chuyển nhảy múa, vừa nhìn, mơ hồ lộ ra một loại hàm súc khiêm tốn xen lẫn mỹ lệ tao nhã .

Trước khi đi, áo choàng áo lông chồn tuyết trắng nàng đã để lại cho Thái Tổ công chúa, Thái Tổ công chúa nhận lấy cũng không hề nói gì, sóng mắt lưu chuyển xen lẫn ý cười chua xót !

Một trận gió thổi qua, nàng vô ý thức túm chặt áo choàng trên người, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt trong veo sáng ngời lộ ra nụ cười nhàn nhạt ——

Cảnh Sơn là ngọn núi cao nhất trong hoàng cung, cũng là một tòa núi tự nhiên hình thành dãy núi, nơi xa xa nhìn lại , địa thế dãy núi nhẹ nhàng uốn lượn giống như một con Giao Long uy vũ giương cánh bay cao. Không biết triều đại nào, ban đầu xây dựng hoàng cung Thuật Sĩ phong thủy đã từng nói dãy núi này là đại biểu cho long khí hoàng triều, nếu tu kiến vào trong hoàng cung có thể ngăn cản long khí thoát ra ngoài, có thể bảo vệ huyết mạch truyền thừa thiên hạ giang sơn, lưu truyền không ngừng !

Thế nhưng từ lúc đầu đến hiện tại, đã hơn mấy ngàn năm trôi qua, hoàng triều thay đổi, từ ban đầu mười hai đời Hiền - Viên - Cơ - Chu - Đường - Thạch . . . . . vân vân . . . . . Cho tới bây giờ xếp hạng trăm tên có hơn Triệu thị, ngọn núi này sóng chủ nhân đã không biết đổi bao nhiêu nhà.

Điều gì là vĩnh cửu, điều gì mới có thể là mãi mãi đây ? Thần Tiên không thể, Yêu Tinh không thể, các đại ma đầu cũng không thể, người phạm cang không thể, có đôi khi, những tình linh được xưng có đại trí tuệ này chẳng bằng được những vật vĩnh hằng !

Dù sao, triều đại thay đổi, sóng triều nhấp nhô duy nhất không thay đổi chính là tòa sơn mạch nguy nga tráng lệ trước mặt này.

Nàng vuốt ve viên hạt châu tỏa ánh sáng lung linh trên cổ , trong lòng dâng lên một cổ bi thương nhàn nhạt .

Hạt châu này từ lúc Thanh Hoa phụ nhân Ngạc Lục Hoa còn là một gốc cây mai đã tồn tại rồi, khi đó, mình còn là một cơn gió, một giọt lệ một hạt sương , không có linh thức, tới bây giờ, nàng đã luân hồi ba thế, cộng thêm trôi lạc ở nhân gian bảy đời, giờ đã là mười kiếp, hạt châu này vẫn như cũ tỏa hào quang chói lọi, trong lúc vô tri vô thức so với cái gì trên đời tồn tại còn lâu dài hơn !

Ai ngờ, theo thời gian trôi qua cùng năm tháng chuyển đổi, thế gian này, có bao nhiêu người xưng là yêu đến chết cũng không đổi nhưng đến cuối cùng vẫn tan thành mây khói đó sao ?

Đã bao nhiêu ngày chưa được thấy qua trăng sáng nhô cao vào ban đêm rồi ? Dưới ánh trăng nhân gian đắm chìm trong an tường bình yên, không có ai phát hiện sâu bên dưới ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt cùng tình ái yêu hận giao triền .

Tất cả khổ nạn bởi vì một chữ tình mà thay đổi , Phật gia vô dục vô cầu lúc này trái lại thật đáng quý !

Lâm Lang ở trong lòng khẽ thở dài một hơi , trong lòng phảng phất như rẽ mây nhìn thấy mặt trời chiếu vào một tia sáng , trong chớp nhoáng , nàng dường như đã thông suốt rất nhiều chuyện, trải qua mấy ngàn năm vẫn u mê chưa hiểu, bây giờ một cái chớp mắt , lại là . . . . .

Trong mắt nàng có chút ẩm ướt nước mắt liền rơi xuống, nàng biết đó là linh hồn của mình đang khóc, nàng ngửa đầu, trên mặt tràn ra một nụ cười thật tươi, nghĩ hết sức đem nước mắt bức trở lại !

Bất chợt, trong gió truyền đến một hồi tiếng ngọc bội lay động, Lâm Lang thu hồi tâm thần, nhìn về phía Thái Tổ công chúa đứng phía sau, trong tươi cười nửa sáng nửa tối của nàng đan vào ánh mắt khiến Thái Tổ công chúa chợt dạ chuyển mắt.

"Người đi nhanh đi!" Thái Tổ công chúa cúi đầu, âm thanh lạnh nhạt dồn dập, cuối cùng, vẫn bị con người trong suốt của Lâm Lang nhìn cả người không được tự nhiên, không nhịn được nói, "Nơi này là lối ra gần nhất, ta đã dẫn người tới đây, còn lại là chuyện của người!"

Lâm Lang cười như không cười nhìn nàng: "Vây. . . . . Sau này còn gặp lại!"

Lâm Lang nói xong, vạt áo xẹt qua độ cong duyên dáng, xoay người đi xuống chân núi.

Thái Tổ công chúa đột nhiên sững sờ, chuyện này. . . . . Nàng cứ như vậy đi sao ?

Nhìn cước bộ Lâm Lang nhẹ nhàng rời đi, nàng không nhịn được đuổi theo hai bước hô: "Nguyệt Châu đâu?" Lâm Lang chính miệng đồng ý đem Nguyệt Châu giao cho nàng.

Lâm Lang ngoái đầu nhìn lại, che ngực cười rục rịch, trong cặp mắt đều là vẻ vô tội: "Ta có nói sau khi ra ngoài sẽ đưa Nguyệt Châu cho người, nhưng không có nói sẽ đưa lúc này!" Nàng quét mắt nhìn nơi cung điện xa xa mịt mờ, cau mày nói, "Ta còn chưa thoát ra ngoài! Cũng không biết tòa cung điện lớn đến đâu, thủ vệ canh gác sâm nghiêm, ta đi ra ngoài bao nhiêu ngày. . . . . Năm ngày? Mười ngày?"

Thái Tổ công chúa đưa nàng tới đây nhưng lối ra vẫn còn trong phạm vi nội điện, nàng mặc dù nói nhớ lại kỷ ức trước kia, nhưng bản thân pháp lực vẫn bị phù triện áp chế, cùng người phạm không khác. Hoàng cung từ trước đến nay thủ vệ sâm nghiêm vô cùng, muốn đi bộ thoát ra ngoài, thật sự có chút khó khăn!

"Người. . . . . " Thái Tổ công chúa bỗng nhiên tròn to hai mắt, muốn phản bác, lại phát hiện Lâm Lang đích xác là nói sau khi ra ngoài đưa cho nàng, nhưng lại không nói ra đi nơi nào!

Vốn cho là mình vòng vo chơi chữ đem Lâm Lang mang đến nội cung, để cho pháp lực của nàng không thể thi triển, sau đó nàng vẫn như cũ rơi vào trong tay Triệu Tề, sau đó nàng lại dùng chút thủ đoạn khiến Lâm Lang chết ở trên tay Triệu Tề, sẽ giải quyết xong hết thảy mọi chuyện, nhưng không nghĩ rằng kéo chính mình vào vòng!

Nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Lâm Lang, nàng cảm thấy ngực dâng lên một cỗ lửa giận, hừ lạnh một tiếng nói: "Người lại dám gạt ta? Người tin hay không, ta hiện tại chỉ cần một đầu ngón tay đã có thể bóp chết người?"

"Sớm biết người dẫn ta tới đây, ta sẽ không ra ngoài! Thương thế của ta còn chưa khỏe, nếu không ra ngoài, còn có thể dưỡng thương miễn phí, vừa ra đây, tri hoãn thời gian càng lâu, ai biết thương thế của ta có thể trở nặng hay không?" Nàng cười nhìn Thái Tổ công chúa, đưa ra hai đầu ngón tay, "Người muốn bóp chết ta cần phải dùng hai đầu ngón tay, một đầu ngón tay thì bóp không chết, lại nói, người dám không?"

Thái Tổ công chúa nhìn đáy mắt Lâm Lang uy hiếp cùng khinh bỉ không che giấu chút nào, chợt có một cảm giác bị nhìn thấu tâm tư hơi xấu hổ nói: "Ta. . . . . Hừ! Ta tất nhiên không dám giết người, nhưng người có còn mạng đi ra tòa cung điện này sao?"

Thái Tổ công chúa bị lửa giận ngập trời xoay người, âm thanh bỗng nhiên lộ ra một cỗ hung ác, làm cho người ta nghe kinh hãi: "Chờ khi người chết ta lại tới thu Nguyệt Châu cũng không muộn!" Nói xong, nàng không ngừng lại, một đạo bạch quang thoáng qua, Thái Tổ công chúa biến mất dưới bầu trời đêm!

Lâm Lang xoay người lại, lắc đầu một cái, không nhịn được thở dài một hơi, nhìn nhìn cánh rừng đen tối đen ở phía xa, nâng bước rời đi—— hi vọng Thái Tổ công chúa không đến mức độc ác sai người tới bắt nàng!

Cảnh Sơn đầy rẫy cây mọc sum xuê, lúc này mặc dù vào mùa lá rụng, nhưng nhánh cây vẫn như cũ dày đặc, một khi vào trong rừng tầm mắt sẽ bị cản trở, căn bản không nhìn thấy quang cảnh xa xa đằng trước.

Lâm Lang theo phương hướng ngôi sao suy đoán từ từ đi xuống chân núi, đi ước chừng một ly trà thời gian, ngực bắt đầu truyền đến đau đớn như bị kim đâm, nàng che ngực tận lực bình ổn cước bộ, để tránh chấn động vết thương, dù sao thương thế ở ngực chưa lành, lại đi một đoạn đường dài, ngực đã bắt đầu khó chịu rồi!

Nàng dựa trên cây thở hắt ra hai cái, phía dưới lớp áo choàng rộng rãi vàng sáng nhu hòa màu xanh chớp động, Thanh Tiêu bảo kiếm lo lắng chấn động hai cái, trong lòng nàng căng thẳng, trấn an sờ sờ Thanh Tiêu bảo kiếm, sau đó mượn nhánh cây che thân mình, quan sát xung quanh!

Bốn phía vẫn như cũ một mảnh tăm tối, không khí lại căng thẳng lên, nàng nghe được từ trên núi cùng dưới chân núi đồng thời truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Người tới từ chân núi bước chân hỗn loạn, vang lên tiếng xột xoạt vội vàng, nghe không ra bao nhiêu người, nhưng khẳng định rất nhiều, nhưng trên núi tối hình như chỉ có tầm hai ba người, bước nhẹ nhàng, nhưng đi lại cực nhanh!

Lâm Lang trong lòng suy đoán chân núi tất nhiên là người Triệu Tề, trên núi chắc hẳn là người của U Minh!

Thái Tổ công chúa quả nhiên không yên lòng, muốn đem mình giao cho Triệu Tề!

Nàng giờ tay lên sờ sờ diện mạo mình đã khôi phục khuôn mặt Diệp Lâm Lang, bĩu môi.

Hiện tại hai nhóm người trên dưới vây công, mình tiến lùi đều khó, khẳng định là không trốn thoát được rồi, nhưng rơi vào tay Triệu Tề với tình trạng thân thể mình hiện tại còn không phải là mặc hẳn định đoạt ?

Triệu Tề là ai nàng quá hiểu rõ , hơn nữa trong tiềm thức đối với hắn chán ghét cùng bài xích, vừa nghĩ tới cùng Triệu Tề dính líu quan hệ, cả người nàng liền nổi da gà !

Về phần U Minh, mặc dù cũng không phải là người tốt gì, nhưng tâm tư hắn đối với mình có thể lợi dụng một chút, hơn nữa so với Triệu Tề mà nói, U Minh cũng sẽ bận tâm Thái Tổ công chúa và thân phận của mình sẽ không làm loạn, có câu nói người không biết không sợ, lúc gặp mặt Triệu Tề không đoán chắc hắn sẽ đối với mình thế nào !

Đĩ nhiên, trọng yếu nhất là Lâm Lang không muốn để Thái Tổ công chúa được như nguyện ! Thái Tổ công chúa nếu muốn nàng thoát khỏi U Minh, chính mình đồng ý rời đi, nàng ta thật sự không nên nổi lên tâm tư khác.

Nghĩ đến đây, Lâm Lang quả quyết xoay người hướng trên núi đi lên!

Lâm Lang không nghĩ tới dưới chân núi đã có người đi tới gần nàng rồi, nàng lúc xoay người vừa đứng giẫm lên một nhánh cây, "Rắc" một tiếng nhánh cây gãy lìa, âm thanh thanh thúy ở dưới màn đêm nghe cực kỳ rõ ràng!

Nàng sợ hết hồn, không khỏi dừng bước!

Nhưng vào lúc này, không biết là người nào hô một tiếng: "Bên kia có người!" Tiếp theo, vô số tiếng bước chân hỗn loạn liền hướng phía nàng chạy tới !

Lâm Lang vừa nghe, lại không thể đứng tại chỗ ngồi chờ chết , nàng lợm hơn mười hòn đá nhỏ ở trong tay, nhìn phương hướng chuẩn xác hơi nghiêng ném xa, do gần cùng xa phối hợp, nghe vào tai giống như tiếng bước chân bỏ chạy !

"Ồ bên kia, ở bên kia. ...."

"Các người canh giữ đường xuống núi, những người khác cùng ta qua đây. ...."

Quả nhiên có âm thanh vội vàng truyền đến, Lâm Lang nhận ra câu sau là giọng nói Lý Nguyên Dịch!

Không lâu lắm, trong rừng cây truyền đến ánh sáng đèn lồng , Lâm Lang nấp ở trong bụi cây thấy vô số cung nữ thái giám cùng đội ngũ thị vệ hướng bên cạnh đi ngang qua, trong lòng thấp thỏm mới thả xuống.

Lần này, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ , cho đến khi những người này đi xa, nàng mới chậm rãi từ trong bụi cây đứng lên, vì muốn hành động dễ dàng, nàng suy nghĩ đem áo choàng cởi ra, xoay người lên núi lễ Phật bên kia rồi đi!

Đi được hơn nửa canh giờ, nàng dò xét hai đường xuống núi, tất nhiên cũng bị phong tỏa rồi, mỗi nơi có hai mươi tên coi chừng, tình trạng nàng hiện giờ, căn bản là không thể vượt qua—— coi như muốn mượn y phục giả trang cũng là việc khó!

Nàng trầm nghĩ, Lý Nguyên Dịch tất nhiên đem tất cả đường xuống núi phong tỏa, nhưng chung quanh mười mấy dặm Cảnh Sơn, chưa chắc đã bị vây toàn bộ, chuyển đổi nhiều hơn hai vòng, chắc chắn sẽ có nơi sơ hở để cho nàng ly khai !

Nàng vừa nghĩ vừa vòng quanh sườn núi thận trọng đi chuyển , mới vừa chuyển qua một trạm kiểm soát xuống núi , liền nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ truyền đến ——

"Không tìm được Phụng chủ, ta chỉ có lấy cái chết để tạ tội !"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tái kiến

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống khắp cánh rừng, bóng nhánh cây loang lổ thấp thoáng đáp trên mặt đất , trong rừng mọi thứ giống như được bao phủ lên một lớp lụa mỏng, lá cây tung bay, tiếng gió tuôn rơi, lá rụng trên mặt đất chồng chất thành xấp, bước chân giẫm lên trên, mềm mại vô cùng !

Trong gió truyền tới giọng nói khe khẽ của nữ tử rơi vào trong tai Lâm Lang, làm nội tâm nàng run lên. Cùng lúc đó, nàng lẩn mình núp sau một thân cây to, thận trọng vạch ra tầng tầng nhánh cây ngăn trở tầm mắt, nhờ ánh trăng soi sáng nhìn về phía bóng người cách đó không xa chậm rãi đi tới .

Dưới ánh trăng ba người đứng ở phương hướng khác nhau, cùng khoác áo choàng màu đen, cơ hồ cùng bóng đêm dung nhập thành một thể. Ánh trăng leo lắt giữa nhánh cây, theo bọn họ di động, chiếu rọi ra bóng người loang lổ kéo dài trên mặt đất.

Hướng phía đông , một người đội mũ lộ ra một đôi mắt hàm chứa lo lắng nồng đậm, nơi vạt áo mơ hồ lộ ra ống tay áo xanh lam phiêu dật —— chính là Nạp Lan Sơ Thần !

Lúc này, phía sau nàng cách đó không xa hai người nam tử chia ra đứng ở hai hướng nam bắc ,tầm mắt họ phóng khắp bốn phía quan sát, bên trong áo choàng màu đen lộ ra hai khuôn mặt một đen một trắng, chính là Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch !

Lúc này Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch nghe được lời nói Nạp Lan Sơ Thần, Tiểu Hắc khinh miệt từ trong mũi phun ra một hơi, không có trả lời, Tiểu Bạch cũng không nhịn được giễu cợt cất tiếng : "Ngươi trái lại tự mình hiểu lấy , còn biết lấy cái chết tạ tội, nhưng ta chỉ nghe nói mồm không mà chẳng thấy hành động chuộc tội nào? Ngươi thật không có đầu óc , chủ tử mình cũng nhận không ra, sao không biết xấu hổ mà còn tiếp tục sống trên đời ? Chắc chắc. . . . . Nếu không có một kiếm ngươi ban tặng, phu nhân sao lại rơi vào tình cảnh như vậy ? Nếu phu nhân có chuyện gì, Nạp Lan tộc ngươi cứ chờ kết cục không bao giờ siêu sinh đi !" Nói xong một câu cuối cùng, âm thanh Tiểu Bạch hàm chứa một tia tàn nhẫn !

Nạp Lan Sơ Thần nghe thấy lời nói lạnh băng của Tiểu Bạch, hốc mắt trong phút chốc liền ửng đỏ. Nàng cũng biết đích xác là mình gây ra lỗi lầm nghiêm trọng, Tiểu Bạch mặc dù nói khó nghe, nhưng đều là lời nói thật, trong lòng áy náy xấu hổ đan vào, nàng không khỏi lúng ta lúng túng nói: "Người nói không sai , đều tại ta, ta đáng chết. . . . . Nhưng ta thật không biết người đó là Phượng chủ ? Nếu ta biết, ta tình nguyện đâm chính mình cũng sẽ không làm tổn thương Phượng chủ !" Ngày đó nàng bị Thanh Tiêu bảo kiếm gây thương tích, cũng trải qua một phen cửu tử nhất sinh, sau lại xuất hiện một nữ tử áo đen, mọi người thiếu chút nữa chôn vùi ở bên trong Tử Dương Điện, còn phải làm phiền bọn Tiểu Hắc Tiểu Bạch xuất hiện giải cứu, mới đưa mọi người thoát khỏi hiểm cảnh !

Về sau, nàng biết nữ tử áo đen kia mới chân chính là Quốc sư, cũng biết bản thân thất trách rồi chẳng những đã thương Lâm Lang, đẩy vận mệnh Nạp Lan gia vào hiểm cảnh, cũng làm Triệu Sưong thiếu chút nữa rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, nàng. . . . . Nàng đã gây ra sai lầm nặng nề rồi.

Tiểu Bạch nhìn bộ dáng hối lỗi của nàng , nhưng giọng nói càng phát ra châm chọc: "Đúng vậy ! Tình nguyện đâm bản thân cũng không làm tổn thương Phượng chủ. . . . . Hừ! Nói so với hát còn hay hơn ! Chỉ sợ gặp phải người nào đó , người cũng quên mất trung thành là gì !" Coi như lần này nàng ta không phải cố ý, nhưng Nạp Lan Sơ Thần vì Triệu Sưong đã từng bán đứng phu nhân, điều này làm cho tâm lý Tiểu Bạch hình thành xem thường cùng bài xích nàng ta !

"Ta. . . . . " về mặt Nạp Lan Sơ Thần chợt bùng tỉnh, trong mắt hàm chứa uất ức không nói được, nhưng cũng không biết biện giải làm sao !

Mặc kệ như thế nào, một kiếm kia do nàng đâm ; bất kể thế nào , nàng đâm một kiếm kia là vì Triệu Sưong; nàng vì Triệu sưong, đã không chỉ một lần làm thương tổn Phượng chủ, lần trước có lẽ không ảnh hưởng toàn cục, nhưng lần này đã khiến Phượng chủ cửu tử nhất sinh !

Thấy Nạp Lan Sơ Thần nói không ra lời , Tiểu Hắc này giờ vẫn bảo trì trầm mặc nhìn nàng một cái, trong mắt xẹt qua tia khinh thường : "Nếu để người đâm Triệu Sưong một kiếm thì sao ?"

"Cái gì ?" trong mắt Nạp Lan Sơ Thần chợt lóe lên hoảng sợ , theo bản năng hỏi lại !

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch phảng phất như không nghe được câu hỏi của nàng, hai người cũng không thềm nhắc lại nữa, hai mắt nhìn nhau, bọn họ đều thấy được trong mắt đối phương thận trọng cùng kinh hãi , quay đầu , hai người nhẹ nhàng cấp tốc hướng phía trước đi tới —— bọn họ cảm nhận được phía trước có hơi thở quen thuộc, hiển nhiên là thuộc về phu nhân !

Nạp Lan Sơ Thần đứng ở phía sau bọn họ, thần sắc trên mặt trong thời gian ngắn thay đổi liên tục ! Cùng một lúc bị kiếm kẹp ở hai bên , dẫn dắt tộc nhân trở lại Thiên đình , cùng người trong lòng mình. . . . . giữa việc lấy hay bỏ, một bên là trách nhiệm cùng nghĩa vụ, một bên là tình cảm riêng tư, vô luận chọn lựa thế nào, đều đau đớn tê tâm liệt phế !

Bỗng nhiên, một cỗ cảm giác vô lực đánh úp tới, sắc mặt nàng trong nháy mắt chán nản.

Nàng không trách Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch coi thường nàng, bởi vì đối mặt với chính mình, nàng cũng rất chán ghét bản thân, nàng dè dặt sống lớn cuộn cuộn trong lòng nhìn hai người đi đằng trước, liền theo sát !

Nếu như Phượng chủ xảy ra chuyện, nàng quả thật sự không cần sống tiếp !

Lâm Lang nghe được âm thanh bọn họ, đặc biệt là giọng nói của Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch , trong nội tâm nhẹ nhõm, liền phát hiện khí lực trong cơ thể như bị rút hết, trong nhất thời hai chân như nhũn ra, ngực đau đớn vô cùng , nàng miễn cưỡng chống đỡ chuyển qua tựa vào thân cây, hàm chứa ý vui mừng nhẹ giọng hướng phía Tiểu Hắc Tiểu Bạch hô: " Ta ở bên này. . . . ."

Tiểu Hắc Tiểu Bạch nghe vậy, thân hình thoát một cái đã đi tới bên cạnh Lâm Lang: "Phu nhân. . . . . "

Lâm Lang nghiêng ngả lão đảo như muốn sụp đổ dựa vào thân cây sau lưng, thở hổn hển hỏi "Các người sao lại ở đây ? Quân Thương đâu ?"

"Là Thành chủ nhận được tin tức lệnh chúng ta đến tìm phu nhân, hiện tại Thành chủ ở Vãng Sinh Thành chờ phu nhân về !" Tiểu Hắc nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Lang, đáng vẻ suy yếu thở hổn hển, định đưa tay ra đỡ, lại giống như nghĩ tới điều gì, thân hình co rúm thu tay lại , "Phu nhân còn đi được không ?"

Tiểu Bạch thấy bộ dạng của Tiểu Hắc ngập ngừng, cảm thấy rất khó chịu, đưa tay tiến lên vén Lâm Lang: "Phu nhân không thể đi, sao người không đỡ phu nhân ?"

Tiểu Hắc ngửa đầu nhìn trời, cảm giác sắc trời biến chuyển thật nhanh ầm ầm một cái đã bắt đầu tối đen xuống, hắn có loại cảm giác khóc không ra nước mắt; chờ hắn nhìn lại Tiểu Bạch thì trong ánh mắt đã tràn đầy thương hại !

Lâm Lang bắt đầu đi lắc đầu, trong lòng Tiểu Hắc nghĩ thế nào sao nàng không biết ? Không phải là cố kỵ Quân Thương ghen tuông, không dám làm ra động tác vượt khuôn phép ; chỉ là, Tiểu Bạch ngược lại thật sự là rất tiểu bạch nha !

"Phượng chủ !" Nạp Lan Sơ Thần đuổi theo, cúi đầu thật thấp quỳ xuống , ánh mắt hàm chứa nước mắt, cũng không dám nhìn Lâm Lang, "Thuộc hạ có tội ! Xin Phượng chủ trách phạt !"

Lâm Lang giống như không nghe thấy, cười nói: "Ta sớm đã nói qua, ta không phải là Phượng chủ, Nạp Lan tiểu thư làm gì vậy ? Ánh mắt không dùng được sao? Người nói có tội nếu là ám chỉ người đâm ta một kiếm thì khỏi nói nữa, người không biết không có tội, ta còn không có hoa mắt ư tại tới mức đó , nơi đây không nên ở lâu, mau đứng dậy đi!" Lâm Lang nói xong xoay người hướng Tiểu Bạch Tiểu Hắc nói: " Đường xuống núi cũng bị phong tỏa, các người kế tiếp định làm gì ?"

Lời nói Lâm Lang chứa đầy hàm ý sâu sắc, ánh mắt không dùng được ý tứ là nàng đã nhắc nhở Nạp Lan Sơ Thần mà vẫn như cũ không phát giác, người không biết không có tội cùng cách nói hoa mắt ư tại mơ hồ nói Nạp Lan Sơ Thần đem chuyện của nàng tiết lộ cho Triệu Sưởng, mặc dù không ảnh hưởng toàn cục, nhưng vẫn có tình nghi phản bội !

Nạp Lan Sơ Thần bị lời nói mật mờ khó hiểu của Lâm Lang làm mất đồ tới mang tai, trong lúc nhất thời xấu hổ không dứt, chỉ có thể hướng về phía Lâm Lang dập đầu liên tục, âm thanh nghẹn ngào nói: "Mặc kệ thế nào, Nạp Lan Sơ Thần thật xin lỗi Phượng chủ, chỉ mong Phượng chủ đại nhân đại lượng, không cần vì lỗi lầm một mình Sơ Thần mà bỏ mặc tộc Nạp Lan, ngày sau. .... Phượng chủ vinh hiển quay về Tiên giới, Nạp Lan Sơ Thần nguyện ý hồn phi phách tán chuộc tội. .... Để báo đáp đại ân Phượng chủ !"

Nạp Lan Sơ Thần quỳ trên mặt đất, mũ áo choàng trượt xuống che đi khuôn mặt nàng, vài lọn tóc đen ở trong gió đung đưa, thân thể run rẩy đầy hèn mọn !

Lâm Lang nhìn hai mắt nàng, trong lòng dâng lên tia bất đắc dĩ, khẽ than thở một hơi, nhưng không để ý tới nàng nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời hướng Tiểu Hắc Tiểu Bạch nói: "Trời sắp sáng rồi , chúng ta mau đi thôi! Đường xuống núi đã bị phong tỏa, các người có biện pháp gì không?" Tiểu Hắc Tiểu Bạch cùng Nạp Lan ba người họ biết pháp thuật, lúc này rồi đi tất nhiên không có vấn đề, nhưng nàng bây giờ cùng người phạm giống nhau, nếu muốn rồi đi cũng chỉ có thể đi từng bước một !

Đĩ nhiên, nếu Tiểu Hắc Tiểu Bạch pháp lực cường đại đến trình độ nhất định nói không chừng cũng có thể mang theo mình rồi đi, chỉ là. .... .Không phải nàng xem thường bọn họ, thế trọng người phạm, sợ là hai người họ không có bản lĩnh này !

Tiểu Hắc Tiểu Bạch chưa trả lời, bất chợt, đường đất bằng phẳng nổi lên một hồi cuồng phong, lá rụng bay lá tả , giống như bạo phát mưa đông gió giật, cành cây đập vào nhau phát ra tiếng vang bụp bụp, kèm theo tiếng gió gào thét vu vu , loại không khí đè nén chìm trong bóng tối xuyên qua núi rừng, giống như ma quỷ sắp xuất hiện, làm cho người ta nhìn không được phát run !

Tiểu Bạch đỡ cánh tay Lâm Lang ngửa đầu nhìn chung quanh, trong mắt vận vẹo ra thần sắc kinh hoàng, bỗng nhiên, hắn buông cánh tay Lâm Lang nhảy ra ngoài thật xa !

Tiểu Hắc ngẩng đầu nhìn trời, một bộ dáng cái gì cũng không nhìn thấy !

Thân thể Lâm Lang mềm nhũn, không ngờ Tiểu Bạch sẽ buông cánh tay đỡ nàng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy một hồi xoay chuyển , lung lay hai cái muốn ngã xuống, mắt thấy thân thể rơi tự do, bên hông liền căng thẳng, ngay sau đó sau lưng liền rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc !

Nàng ngửa đầu, vui mừng nhìn về phía đỉnh đầu bắt gặp khuôn mặt tuấn lãng kiên nghị của nam tử, trong con ngươi tất cả đều là bóng dáng của người nọ, nàng vui sướng kêu lên: "Quân Thương!"

"Ừ !" Nam tử nhàn nhạt đáp lời , trong mắt lại tựa như trào lên nồng đậm tức giận !

Lâm Lang nhìn trộm nhìn về phía Tiểu Bạch bên cạnh đang co rúm lại , không nhìn được bật cười, đưa tay kéo kéo vạt áo Quân Thương, le lưỡi giả vờ đau lòng nói : "Thế nào ? Nhìn thấy ta không vui sao ? Trưng ra khuôn mặt nghiêm nghị cho ai nhìn chứ !"

Lời nói vừa ra, Lâm Lang chỉ cảm thấy tâm thần này lên, trong mắt ẩm ướt. Nàng không hiểu, trong lòng vốn có thiên ngôn vạn ngữ, sau cùng nhìn thấy hắn, lại chỉ hóa thành một câu trêu chọc đơn giản .

Quân Thương dùng giọng mũi nồng đậm hừ một tiếng, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rậm của Lâm Lang, trong nhất thời chỉ cảm thấy tâm mềm nhũn, cánh tay dài đoạt lấy thân thể ôm chặt nàng vào trong ngực, dường như muốn dung nhập nàng vào trong xương máu của mình: "Thương thế của nàng sao rồi ?" Nói xong mang theo chất giọng uy hiếp liếc Tiểu Bạch một cái.

Tiểu Bạch sợ bắn người liền nấp sau lưng Tiểu Hắc !

Chuyện gấp phải tòng quyền, mới này phu nhân đứng không vững, hắn mới kịp thời chia tay giúp đỡ , vào lúc này Thành chủ bày vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt , thế nhưng thế nhưng. ....

Ô ô, hắn bày ra bộ dáng rất oan uổng, lại chỉ có thể cúi đầu nhận sai !

Lâm Lang nhìn dáng vẻ ghen khuất của Tiểu Bạch lắc đầu một cái, trông mắt lờ lờ nhìn Quân Thương nói: "U Minh cấp cho ta được quý không ít, đã tốt lắm rồi, nếu không phải tạm thời có biến, ta nghĩ vết thương sẽ chữa khỏi hoàn toàn !" Nàng còn muốn hỏi chuyện Quân Thương tự phế pháp lực đến cùng là có chuyện gì, nhưng nhìn nơi xa thấy ánh sáng chập chờn cùng tiếng gió thổi truyền tới giọng nói xôn xao, nàng biết lúc này không phải thích hợp nói chuyện, chỉ có thể cắt đứt câu chuyện, "Bên kia có người đến, chúng ta nên rời đi !"

Quân Thương đáp ứng một tiếng, chỉ vào Tiểu Hắc Tiểu Bạch cùng Nạp Lan Sơ Thần nói: "Người.....người, người, từ các hướng đông nam bắc dẫn dụ bọn họ ra chỗ khác !"

Ba người lĩnh mệnh, không dám trì hoãn một khắc, thân hình vừa động, liền hướng ba phương hướng rời đi, mang theo một trận gió lửa qua, nhánh cây đong đưa !

Lâm Lang thấy bọn họ đã đi hết, giống như một con mèo lười biếng xoay người mềm yếu vui trong ngực Quân Thương: "Bọn họ đều đi rồi, chúng ta cũng nên rời đi ?"

Quân Thương nhìn thiếu nữ trong ngực, trong lòng hân hạ quyết tâm, trái tim mềm nhũn, nói: "Ta ôm nàng xuống núi, nhưng chúng ta phải đi từng bước một mới được !"

Lâm Lang nghe vậy, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, ngẩng đầu lên, đáy mắt lan tràn bất an và hoảng sợ không dám đối mặt chân tướng, miệng của nàng khép mở hai lần, rốt cuộc run rẩy hỏi: "U Minh nói là sự thật ?" thời điểm Quân Thương xuất hiện rõ ràng vẫn còn pháp lực, sao lại như vậy ?

Lâm Lang nhớ tới đêm đó, bóng dáng Quân Thương mang Diệp Cẩm Huyền dần lìa xa cùng ngày đó ở Vân Đình quán cùng hân gặp thoáng qua, nội tâm nhất thời run rẩy, tất cả cảm xúc hóa thành nồng đậm bi ai !

Quân Thương vuốt ve tóc nàng như thể trấn an, con người tinh mịch bao lấy vẻ sợ hãi lo lắng cất giấu nơi đáy mắt nàng: "Đương nhiên là giả !" Tiếp theo, hân vừa nuông hàng mây, cười như không cười hỏi, "Nàng đối với phu quân của mình không có lòng tin như vậy sao ?" Ngày đó mang Diệp Cẩm Huyền đi, Lang Nhi đã thấy, chắc hẳn trong lòng hết sức khổ sở, còn có một lần ở Vân Đình quán, hân giả vờ không nhìn thấy nàng. ....

Trong lòng hân vừa động, cúi đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn vào đáy mắt lo âu của Lâm Lang, nói: "Lang Nhi, tin tưởng ta ! Tin tưởng cảm tình ta đối với nàng, mặc kệ nàng biến thành hình dáng gì ta đều có thể nhận ra nàng. .... Mặc kệ tương lai ta biến thành hình dáng gì. .... Ta mãi mãi bảo vệ nàng, cũng sẽ không rời xa nàng !"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Lang đau xót, nhào vào trong ngực ôm thật chặt hân! Nàng cho là mình không để ý Quân Thương mang Diệp Cẩm Huyền rời đi, bởi vì nàng tin chắc Quân Thương nhất định biết người đó không phải là mình, thế nhưng đến lúc nghe lời Quân Thương, nàng mới hoàn toàn cảm giác yên lòng, thì ra là, mặc dù nàng cố gắng tự nói với mình tin tưởng Quân Thương sẽ nhận ra Diệp Cẩm Huyền không phải nàng, cố gắng tự nói với mình phải tin tưởng chân tình hân đối với nàng, lại chưa từng tin tưởng lời giải thích đó. ....

Đáy lòng của nàng, vẫn cất giấu một chút lo lắng hân sẽ không nhận ra mình !

Âm thanh Quân Thương dễ nghe trầm thấp xóa tan lo lắng nơi trái tim Lâm Lang, cuối cùng, hân ở bên tai Lâm Lang thì thầm: "Kiếp sau lưu lạc nơi nào, kiếp này lại ở đâu, thân này dù đổi khác tình mãi trường tồn !"

Bóng đêm thấp thoáng, trong mắt Lâm Lang tràn ngập lo lắng cùng hoảng sợ trong nháy mắt hóa thành vô số nhu tình không muốn xa rời: "Ta tin tưởng, ta tin tưởng chàng. Mỗi một lần luân hồi ta đều mang khuôn mặt khác nhau, chàng đều có thể tìm được ta, ở bên cạnh ta ! Quân Thương. .... Ta. .... "

Lâm Lang nói xong, âm thanh ghen ngào, nàng nằm ở trong ngực Quân Thương, thật sâu nhắm mắt, trong lòng dâng lên hoang mang không rõ !

"Được rồi ! Chúng ta đi thôi!" Quân Thương nửa nắm cả bờ vai Lâm Lang, cời xuống áo choàng của mình bao lấy nàng, ngay sau đó ôm nàng vào trong ngực, sải bước đi xuống chân núi !

Lâm Lang mở mắt, Quân Thương đã đi vài chục bước, nàng không khỏi tròn to hai mắt —— Quân Thương đây là muốn nghênh ngang tiêu sái ra khỏi vòng vây người của Triệu Tề ?

Nàng không dám tin ngẩng đầu nhìn về phía người nọ: "Đây là. .... " Nàng muốn nói đường núi đã bị phong tỏa, ngại lại nghênh ngang hướng dưới chân núi đi, không phải gây khó khăn cho mình sao?

Thần sắc thâm trầm của Quân Thương xẹt qua một nụ cười, giải thích: "Triệu Tề cũng chỉ là vai phụ, còn không dám cùng bản tọa trắng trợn đối nghịch, cho nên không cần sợ ! Về phần U Minh, hân nếu muốn ngăn chúng ta, chúng ta lên lút cùng nghênh ngang xuất đầu cũng không khác nhau bao nhiêu !"

Lâm Lang không nhịn được giật giật khóe miệng, vậy ngại còn sai Tiểu Bạch Tiểu Hắc cùng Nạp Lan đi dẫn dụ kẻ địch làm chi, lòng trả thù cũng quá lớn đi !

Quân Thương dường như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Lang, hân từ mắt đen như mực thoáng qua tia sáng, cúi đầu ở bên tóc mai Lâm Lang nhanh chóng khẽ hôn một cái, tiếng cười trầm thấp từ trong lòng ngực truyền đến: "Nếu không đuổi bọn họ đi, chúng ta sao có cơ hội nói chuyện ?" Dĩ nhiên, đây chỉ là một phương diện, nguyên nhân lớn nhất là vì Tiểu Bạch lại dám thừa dịp hân không ở đây động tay động chân đối với Lâm Lang, mặc dù có lý do chính đáng, nhưng nhìn cả người Lâm Lang cơ hồ bị Tiểu Bạch ôm ở trong ngực, hân liền giận dữ —— tất nhiên nguyên nhân này không thể nói

cho Lâm Lang biết !

Trên mặt Lâm Lang bùng bùng lửa giận : "Chàng. . . . . chàng. . . . ."

Quân Thương không nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nàng, trừ đáy mắt hàm chứa một ít hài hước cùng thương tiếc dâng như nước, vẻ mặt đã khôi phục trịnh trọng: "Phía trước người đến, phải qua chào hỏi !"

Nói xong, cước bộ dưới chân tăng nhanh, vẫn như cũ vững vàng, không lâu lắm, Lâm Lang cũng nhìn thấy phía trước sang bùng , vô số âm thanh xột xoạt kèm theo tiếng người gầm lên —— Lý Nguyên Dịch hình như đang phát giận !

Âm thanh âm lãnh của Lý Nguyên Dịch trong đêm tối mang theo một tia quỷ mị kinh sợ, "Tiếp tục tìm, không tìm được cũng không cho phép các người ngủ !" Nhưng hắn vừa dứt lời, liền có âm thanh lâm lâm nhỏ nhỏ, "Căn bản không có người, chúng ta sao có thể tìm được ! Đây không phải là gây khó cho người ta sao?"

Âm thanh này là của một thái giám !

Những người này đang nói, Lâm Lang cùng Quân Thương đã từ trong rừng rậm đi tới trước mặt mọi người, không biết là người nào hô to một tiếng: "Bên kia có người !"

Tiếp đó, chỉ thấy mọi người hướng Lâm Lang cùng Quân Thương chạy tới, vừa chạy tới vừa kêu —— Lý đại nhân, thật sự có người, tìm được tìm được rồi !

Chỉ là tiếng la chưa kịp rơi xuống, mấy người đi đầu giống như bị thuật định thân (làm ngta đứng yên, ko cử động được nhưng nói được) , nhìn Quân Thương ánh mắt bọn họ hiện ra hoảng sợ tột độ : "Đây là . . . . . Vãng Sinh Thành chủ!"

Màn đêm đen nhánh , Quân Thương một thân hàn khí đứng ở trên sườn núi, thân hình cao lớn rần rờ như một thanh lợi kiếm xuất ra khỏi vỏ, mặt mày tuấn lãng anh khí bùng bùng giống như đao khắc lộ ra một cỗ khí thế rét lạnh , làm cho người ta vừa nhìn liền sinh ra sợ hãi !

Trong ngực hắn ôm thiếu nữ khoác áo choàng màu đen, nâng niu cẩn thận, che chở như trân bảo !

Hàn quang trong mắt Quân Thương như đóng băng mọi thứ, khinh miệt quét qua mọi người, nhìn về phía ánh mắt khiếp sợ của Lý Nguyên Dịch, lạnh nhạt nói: "Thế nào? Triệu Tể kêu các người đến nghênh đón bản tọa sao ?"

Lý Nguyên Dịch dường như mới phản ứng kịp , vội giấu nhem tia khiếp sợ trong mắt , cúi đầu hướng về phía Quân Thương quỳ xuống nói: "Lý Nguyên Dịch phụng lệnh hoàng thượng ở chỗ này nghênh đón Thành chủ !" Rõ ràng nói chỉ có một mình Diệp nhị tiểu thư , thế nào Vãng Sinh Thành chủ cũng ở đây?

Lâm Lang nghe xong lời Lý Nguyên Dịch, trong nội tâm khẽ cười một tiếng, hắn phản ứng ngược lại rất mau lẹ !

Quân Thương hừ lạnh một tiếng, ôm Lâm Lang từ trong đám người nghênh ngang xuyên qua, nơi đi qua, mọi người tự động nhường ra một lối đi !

Đội Quân Thương đi vài chục bước , Lý Nguyên Dịch mới phản ứng , vội vàng đuổi theo Quân Thương chấp tay nói: "Thành chủ, hoàng thượng ở trong cung đã sai người chuẩn bị gian phòng cho Thành chủ cùng Tạ tiểu thư, nghỉ ngơi một đêm !"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ngủ lại hoàng cung

Lý Nguyên Dịch tạm thời an bài, nhưng cũng thỏa đáng. Hắn an bài Lâm Lang ở Vân Tiêu điện, còn Quân Thương nghỉ ngơi ở Thừa Càn cung. Mặt ngoài đều bình thường, cung điện hai nơi này quy chế khá cao, đủ để biểu lộ thái độ tôn trọng Quân Thương cùng Hòa Lâm lang, nhưng ngầm nghĩ liền phát hiện mấu chốt trong đó, vị trí Vân Tiêu điện gần với Cam Lộ điện của hoàng hậu, chuyện này không nói, Thừa Càn cung cùng Vân Tiêu điện trông đánh xuôi, kèn thổi ngược ; vừa khéo một bên đông một bên tây, lỡ như xảy ra chuyện gì, tin tức thông truyền tất nhiên chậm hơn nhiều !

Lâm Lang nghe an bài của hắn, sau đó tầm mắt chuyển về phía Lý Nguyên Dịch ánh mắt chợt lóe lên, trong mắt sáng lóa tràn ra nụ cười cợt nhả, xoay người chu mỏ kéo ống tay áo Quân Thương không chịu buông tay : "Ta muốn ở cùng chàng !"

Nàng vừa nói xong câu đó, sau lưng bọn cung nữ thái giám lại không nhịn được phát ra một hồi than nhẹ, toàn bộ đều mở to mắt vốn có chút buồn ngủ nhất loạt nhìn về phía nữ tử trước mắt —— nghe nói vị nữ tử này trước kia là nhị tiểu thư phủ Diệp thượng thư , nghĩ đến cũng là tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa , tại sao có thể trước mặt người lời kéo ống tay áo nam tử còn nói muốn ở cùng nhau ? Đây cũng quá kinh thế hãi tục rồi .

Bất quá, chờ mọi người từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, trong mắt vài cung nữ dần hiện ra hâm mộ ghen ghét đố kỵ đan nhau, nhìn qua thật buồn cười !

Trong lòng Lý Nguyên Dịch là bảy ngọat mười tám cong, ánh mắt rét lạnh quét qua đám người sau lưng, tươi cười hướng Lâm Lang nói: "Tạ tiểu thư dù sao cùng Thành chủ nam chưa cưới nữ chưa gả, nếu ở cùng một chỗ, sợ là không hợp thích ! Vì suy nghĩ cho danh dự tiểu thư, hạ quan an bài thể này cũng là muốn tốt cho người !"

Lâm Lang nghe vậy, thân thể tựa tại trong ngực Quân Thương, cười khẩy nhìn về phía hắn: "Bản tiểu thư còn không để ý danh dự, người quan tâm quá làm gì ? Chỉ là. . . . . Bản tiểu thư cũng không phải khăng khăng muốn ở cùng Thành chủ, kỳ thật. . . . Cũng có thể chọn cách khác !"

Lý Nguyên Dịch vốn nghe Lâm Lang nói nàng không thêm để ý, trong lòng sốt ruột, nếu là thật khiến hai người này ở cùng một chỗ, phá hỏng chuyện của hoàng thượng, hẳn quả thật không gánh nổi, lúc này lại nghe Lâm Lang nói chọn cách khác, trên mặt không khỏi cười tươi như hoa: "Hạ quan đã nói ! Tiểu thư là người tuân thủ lễ nghĩa, làm sao sẽ. . . . . Ha ha, tiểu thư mời nói !"

Lâm Lang cười híp mắt nhìn hắn: "Biết hay không biết giữ lễ nghĩa bản tiểu thư không quan tâm ! Người cần phải nghe cho kỹ ! Nghe không rõ thì chốc lát nữa cũng đừng oán trách bản tiểu thư chưa nói rõ ràng !"

Quân Thương thấy đầy mắt Lâm Lang lộ ra giảo hoạt, ánh mắt hàm chứa cưng chiều mỉm cười, đưa tay ôm thắt lưng nàng, con người nhũn lại, hẳn khi nguy hiểm trong nháy mắt chiếm lấy cả đầy mắt !

Bản tính của Triệu Tề đánh rất vang, thời thời khắc khắc đều không quên đánh chủ ý lên người Lâm Lang; chỉ là, Triệu Tề là gan thật không nhỏ, cho là bản thân có hai núi dựa U Minh cùng Thái Tổ liền không sợ trời không sợ đất rồi sao ?

Mâu quang Quân Thương cũng không có trực tiếp nhìn về phía Lý Nguyên Dịch, Lý Nguyên Dịch đánh rùng mình một cái, chỉ cảm thấy từ sau lưng dâng lên một cỗ ớn lạnh không rét mà run, hắn gượng cười nói: "Tiểu thư mời nói, mời nói !"

Lâm Lang nhìn hắn, cười về mặt vô tội, đầy mắt cũng là không thể khinh thường kiên định: "Ta cùng Thành chủ là phu thê, dĩ nhiên là muốn làm bạn tùy tướng. Một là ta ở cùng phòng Thành chủ ; hai là Thành chủ ở cùng phòng ta. Người xem cái nào thích hợp, chọn một đi !"

Quân Thương nghe được lời Lâm Lang, cả người bỗng nhiên run lên, trong con người tinh mạch lộ ra vui mừng vô hạn, cúi đầu nhìn về phía Lâm Lang, vừa đứng chống lại ánh mắt sáng long lanh của Lâm Lang, bất giác hé ra nụ cười dịu dàng——đời này kiếp này đây là lần đầu tiên Lâm Lang ở trước mặt người khác thừa nhận quan hệ hai người !

"Chuyện này. . . . . sợ là cả hai đều không thích hợp ! Người không phải còn chưa cùng Thành chủ bái đường sao ?" Lý Nguyên Dịch nghe xong lời Lâm Lang, chỉ cảm thấy trên trán toát đầy mồ hôi ; hoàng thượng mặc dù không nói rõ muốn xử trí nữ tử trước mắt thế nào, nhưng tâm tư của hoàng thượng hẳn cũng đoán được một chút——hoàng hậu nương nương tương lai tự xưng là phu thê cùng nam thân khác, như thế sao được ? Hơn nữa, còn là cô nam quả nữ ở chung một phòng cả đêm !

Nếu hoàng thượng chỉ muốn vui đùa cho qua, không để nàng ở trong lòng thì cũng thôi, nhưng trải qua mấy ngày nay, hắn thấy hoàng thượng nóng lòng lo lắng, biểu hiện này chứng thực người đã động tâm, lại nói Diệp nhị tiểu thư vốn chính là. . . . . Hoàng thượng đối với nàng luôn hồ thận, vị trí hoàng hậu là tuyệt đối không thiếu được, chỉ sợ chuyện này đến tai hoàng thượng, người sẽ rất tức giận, tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo lên mình !

Trong lòng Lý Nguyên Dịch hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng không để Lâm Lang cùng Quân Thương ở chung một phòng: "Tuy rằng quá quan trọng việc lễ giáo sẽ bị nói là văn nhân cổ hủ, nhưng Đại Dận hướng đến việc siết chặt pháp lễ, tiểu thư ngây thơ thuần lương có lẽ chỉ là nhất thời bướng bỉnh nhưng trong mắt thể nhân lại không phải vậy, việc này mong tiểu thư suy xét cẩn thận !"

Lý Nguyên Dịch nói xong, len lén xem xét sắc mặt Quân Thương mặc dù âm trầm cũng không có nổi giận, rồi mới hướng Lâm Lang lộ ra một nụ cười ranh mãnh nói: "Nếu tiểu thư không muốn cách Thành chủ quá xa, có thể chuyển đến ở Tử Hà cung sát vách Thừa Càn cung !"

Lâm Lang nghe hắn một mực ngăn cản nàng và Quân Thương ở cùng một chỗ, cười lạnh nói: "Trong cung này quy củ quá nhiều, bản tiểu thư sợ là tiếp thu không nổi!" Xoay người hướng Quân Thương nói: "Chúng ta xuất cung đi! Ta không muốn ở lại nơi này !"

Quân Thương nghe vậy, đầy mắt thoáng qua tia tối tăm, trầm giọng trấn an nàng nói: "Thương thế của nàng còn chưa khỏi, bên ba cả đêm, cứ ở lại nghỉ ngơi một đêm ! Tóm lại chỉ có một tường ngăn cách !"

Lâm Lang nghe lời Quân Thương tựa hồ có chút giật mình, mở to một đôi con ngươi sáng trong nhìn Quân Thương, trong lúc nhất thời quên cả nói chuyện.

Ở trong ấn tượng của nàng, Quân Thương luôn là nói một không nói hai, kiên định cương thế, thế nào lần này lại thỏa hiệp trước Lý Nguyên Dịch ?

Quân Thương bị Lâm Lang nhìn, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm xúc không thể giải bày, ở giữa quán quanh sự chua xót khó nhin, đầy mắt hẳn nhất thời nửa sáng nửa tối lần lượt thay đổi, cuối cùng vẫn kiên định, xoay người không nhìn Lâm Lang, hướng về phía Lý Nguyên Dịch cất tiếng: "Đi an bài đi!" Triệu Tề nếu cũng không muốn đem Lâm Lang liên lụy vào chốn hiểm nguy, hẳn sao lại để nàng lâm vào nguy hiểm chứ!

Nếu như không thể xác định mình có thể bảo vệ nàng vạn vô nhất thất (không sơ hở), thì trước tiên phải bài trừ hết thảy mối nguy cơ xung quanh nàng!

Lâm Lang cứ như vậy nhìn Quân Thương, thấy ánh mắt kiên định của Quân Thương, bên trong con ngươi trong suốt không che giấu chút nào hàm ý nghi hoặc cùng khó hiểu khiến nét mặt Quân Thương cơ hồ có chút chật vật!

Cuối cùng, Lâm Lang thở dài một hơi, bướng bỉnh khoắc lên cánh tay Quân Thương, giọng nói dịu dàng mang theo ý làm nũng: "Ngực ta đau quá, đi

không được, chàng ôm ta!” Nếu đã cho rằng, lễ nghi thế tục chẳng là gì? Nàng tất nhiên chẳng để ý, mà Quân Thương cũng không phải là người quan tâm những thứ này, nhưng thái độ hiện tại của Quân Thương là thế nào?

Trong lòng nàng cười khỏ, cách làm của Quân Thương làm lòng nàng có hơi chua chát, khó chịu! Nhưng mà, nàng biết nguyên nhân tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.... Quân Thương, thật ra là chuyện gì mà không thể thẳng thắn cùng nhau đối mặt

Lý Nguyên Dịch nghe Quân Thương lên tiếng, phảng phất như được đại xá, lập tức hướng về đám thái giám cung nữ sau lưng nói: “Còn không mau dẫn đường cho Thành chủ cùng tiểu thư!”

Quân Thương nhìn thiếu nữ quật cường bướng bỉnh, cánh tay dài duỗi ra ôm ngang nàng nâng lên, Lý Nguyên Dịch thấy cảnh này, không thể làm gì hơn là nhắm hai mắt!

Quân Thương ôm Lâm Lang, sau lưng Lý Nguyên Dịch mang chúng cung nữ thái giám đi theo.

Ánh trắng như nước chảy rải xuống hàng đá xanh trên mặt đất, phát ra hào quang màu bạc lạnh lẽo, Lâm Lang nằm ở trong ngực Quân Thương, tâm tình hờn giận dần lên ngực hẳn!

Thân thể Quân Thương cứng đờ, giờ tay lên ở trên hông nàng vỗ nhẹ, Lâm Lang tựa như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, lập tức ngừng cắn, sau đó trên mặt vọt lên vẻ đỏ ửng khác thường!

Quân Thương nhạy cảm phát giác Lâm Lang xấu hổ, tâm tình lập tức thoải mái hơn nhiều, bước chân cũng trở nên nhanh nhẹn!

Những người khác cỡ lẽ không thấy, nhưng Lý Nguyên Dịch cũng lại đem động tác quán quýt Quân Thương cùng Hòa Lâm Lang thu vào trong mắt, cách áo choàng thân mật có lẽ không sao, nhưng trong lòng hẳn đối với chủ tử mình dâng lễ tia đồng tình. Mặc kệ Vương phi Tạ Hoảng Thanh trước kia hay vẫn là Diệp Lâm Lang, hiện tại gọi là Tạ tiểu thư, hoàng thượng có lẽ chưa bao giờ lưu ý qua, cũng chưa từng phát hiện, nhưng hẳn vẫn thấy rõ ràng trên người thiếu nữ này tỏa ra khí thế kiệt ngạo bất tuân, người như thế, bất luận đúng sai, chỉ cần trong lòng đã nhận định thậm chí biết rõ sẽ trả giá tất cả cũng không hề do dự, ngược lại nếu không phải mong muốn trong lòng, thì nhất định không để bản thân chịu ủy khuất!

Rất rõ ràng, mặc kệ thiếu nữ trước mắt này cùng trước kia ra sao, đã từng là người nào, hiện tại nàng đã nhận định Văng Sinh Thành chủ, nếu không, Thành chủ quyết định không rời cung nàng liền nghe theo!

Hơn nữa, còn điều không thể không nói, hoàng thượng cùng Quân Thương, căn bản không thể so sánh. Người sáng suốt đều biết lựa chọn thế nào! Hoàng thượng muốn ôm được mỹ nhân về, chỉ sợ là phí công vô ích rồi!

Đi tới Từ Hà cung, Lâm Lang nói rõ có lời muốn nói với Quân Thương, khiến Lý Nguyên Dịch đành dẫn người hầu chờ ngoài điện, Lý Nguyên Dịch muốn cùng tiến vào, lại bị Quân Thương lạnh lùng ngăn trở!

Quân Thương ôm Lâm Lang vào trong điện, Lâm Lang rất phối hợp buông lỏng cánh tay choàng cổ hắn, sau đó hai tay ôm đầu vùi vào Quân Thương mờ to hai mắt nhìn hắn, trong mắt bình thân không che giấu chút nào về tìm tòi nghiên cứu khiến nội tâm Quân Thương căng thẳng.

Quân Thương duỗi cánh tay dài ra ôm nàng đến trên giường, tự tay đắp chăn cho nàng, trịnh trọng nhìn Lâm Lang, âm thanh trầm thấp đầy từ tính, mang theo trấn an làm tâm Lâm Lang xao động: “Lang nhi! Nàng tin tưởng ta không?”

Lâm Lang gật đầu: “Ta tin chàng, nhưng ta không muốn chàng có chuyện gạt ta! Lấy tính tình của chàng, làm sao lại thỏa hiệp với yêu cầu của Lý Nguyên Dịch? Ta muốn biết lý do!”

Quân Thương nghe vậy, nét mặt thâm thúy như một cái đầm cổ tĩnh nước không hề gợn sóng, vỗ nhẹ vào lưng Lâm Lang: “Lang nhi! Ngoan!”

Lâm Lang cho là kế tiếp Quân Thương sẽ nói với mình lý do hẳn làm vậy, nhưng đợi nửa buổi, Quân Thương lại phảng phất như chẳng có gì!

Lâm Lang rất nghi hoặc nhìn Quân Thương, lại cái gì cũng không hỏi, trần thuật giống như đang kể chuyện xưa: “Ngày đó ở lãnh cung, ta thấy chàng, U Minh nói chàng tự phế pháp lực, hẳn tập kích sau lưng muốn giết chàng, là A Từ cứ chàng, sau đó chàng mang theo..... Diệp Cẩm Huyền cùng A Từ, ba người các người đi cùng nhau!”

“Ta chưa bao giờ tin lời U Minh nói chàng bỏ một thân pháp lực, thế nhưng ngày đó, U Minh dẫn ta trở về Ngọc Lâm uyển, ta gặp được chàng..... Ta đứng ở đại môn Văn Đình quán, chàng đi gặp Diệp Cẩm Huyền.... Chúng ta cơ hồ gặp thoáng qua, chàng tựa như.... Không quen biết ta!”

Lời nói Lâm Lang đứt quãng giống như đã dùng hết hơi sức cả đời, giọng nói tuy bình thản, nhưng trong đó lại tràn ngập cảm giác đau lòng cùng bất lực!

Nàng vẫn cho là chỉ cần mình kiên định tin Quân Thương không phế bỏ pháp lực, Quân Thương chắc chắn sẽ đến cứu nàng, tâm dần tĩnh lại, nhưng không biết, thì ra sâu trong nội tâm của nàng đều tràn ngập lo lắng cùng bất an!

Quân Thương đêm nay nếu có thể tới Cẩm Cung, dĩ nhiên là pháp lực không hề bị phế bỏ, phần tâm tư tính toán này thật là sáng suốt, thế nhưng, từ trong đáy lòng Lâm Lang cảm thấy hẳn có chuyện đang gạt nàng, cảm giác đó không hề dễ chịu chút nào!

Biết người mệnh mỏng, gặp thoáng qua mà không quen biết, hơn nhiều năm trước kia, nàng luân hồi chuyển thế, có phải cũng từng cùng Quân Thương gặp thoáng qua như thế?

Đổi mặt trước tình yêu, nàng cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối!

Quân Thương đem thần sắc Lâm Lang tràn ngập hoang mang bắt lực thu vào trong mắt, tâm thần khẽ động, nắm tay của nàng: “Ta biết!” Hắn đứng dậy ngồi vào trên giường, dịu dàng đem Lâm Lang ôm vào trong ngực, “Ngày đó ta thấy được nàng!”

Quân Thương muốn giải thích với Lâm Lang, lại phát giác như đánh mất ngôn ngữ; Lang nhi của hắn.... Hắn không muốn thấy mình không thể bảo vệ nàng, hắn không muốn giống thật lâu trước kia trở thành trói buộc của nàng, hắn nghĩ phải bảo vệ nàng, đem những thứ tốt nhất dành cho nàng!

“Chàng thấy được ta....” Cổ họng Lâm Lang như bị ngăn lại, nàng muốn hỏi Quân Thương nếu đã thấy nàng, tại sao không ra tay cứu nàng thoát khỏi U Minh, lưu lại nàng, tại sao giả vờ như không biết, không thấy nàng đây? Hắn có biết rằng, tâm mắt lướt qua nhau như người xa lạ, trong nháy mắt lòng của nàng giống như chia năm xẻ bảy, cái loại đau đớn thấu xương ấy nàng thật không thể chịu được!

Thế nhưng, cuối cùng nàng cái gì cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng lại sự thật này!

“Người thấy được ta.....” Nhìn thấy ta sao! Thật tốt....

Trong con ngươi của nàng hàm chứa mát mẻ không lừa được ánh mắt của Quân Thương, Quân Thương trầm giọng ở bên tai nàng nói: “Lúc ấy ta cùng với U Minh đấu pháp, bị thương rất nặng, mà lúc gặp nàng pháp lực mới chỉ khôi phục một nửa, căn bản không phải đối thủ của U Minh, mà nàng ở lại chỗ U Minh dưỡng thương, thật ra cũng không phải là chuyện xấu!”

Âm thanh Quân Thương trầm thấp, ngữ khí thông thả, giống như đang nói đến một vấn đề bình thường!

Lâm Lang nghe xong, chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt, nàng cảm thấy Quân Thương có chuyện gạt nàng, nhưng nàng lại không thể không tin tưởng Quân Thương, nàng nỗ lực khuyên mình, Quân Thương nói đều là thật, là mình quá đa tâm mà thôi!

Nàng ngẩng đầu nhìn Quân Thương, khoe môi giương lên nụ cười nhàn nhạt: “Hóa ra là như vậy!” Nói xong, nàng nhanh chóng cúi đầu, muốn che giấu tia buồn bã nơi đáy mắt!

Quân Thương chạm đến ánh mắt âm trầm của Lâm Lang, trong lòng dâng lên tia đau lòng, đáy lòng vang lên giọng nói: Lang nhi, ta hy vọng nàng khôi phục thân phận vốn có, trôi qua vinh hoa bình an, mong rằng ta có thể bảo vệ nàng một đời vô lo! Ta sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ người nào, có thể để ta thỏa hiệp, chỉ có mình nàng....

Lúc này, ngoài điện truyền đến âm thanh của Lý Nguyên Dịch: “Thành chủ, thời gian không còn sớm, hạ quan mang ngài qua Thừa Càn cung!”

Quân Thương nghe vậy cau mày, từ trong mũi hừ lạnh ra tiếng!

Lâm Lang thở dài một hơi, xoay người chui vào trong chăn: “Được rồi được rồi, chàng mau đi đi!” Nếu Quân Thương không nói, thì tự nàng tìm đáp án vậy!

Lâm Lang dự cảm đêm nay đáp án nàng tìm rất nhanh sẽ được công bố!

Quân Thương đáp ứng một tiếng, thay Lâm Lang kéo chăn, lúc này mới sải bước ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thanh Tiêu bảo kiếm lúc máu chốt phát huy tác dụng

Đưa mắt nhìn Quân Thương rời đi, ở trong đêm tối nàng chậm rãi ngồi dậy, tròn mắt trong suốt tản ra ánh sáng kiên định.

Ánh nền chập chờn, tiếng nước nhỏ giọt trong đồng hồ nước trong màn đêm yên tĩnh phá lệ rõ ràng, từng giọt từng giọt, giống như đánh sâu vào nội tâm nàng, chuyện cũ trước kia cũng hóa thành từng gợn sóng lẫn lẫn, phiêu tán mờ ra, kích thích dòng suy nghĩ của nàng.

Trừ bỏ nhân gian luân hồi mấy đời, kiếp trước, nàng không thể bảo vệ được hắn, kiếp này, nàng quyết không cho phép chuyện như vậy tái diễn lần nữa! Tối nay, thái độ kỳ quái của Quân Thương làm lòng nàng treo cao, trong lúc suy tư nội tâm không nhận được dâng lên nồng đậm sầu lo, có cảm giác như hắn sắp rời xa nàng vậy!

Nhân thế luân hồi trăm ngàn năm, một chữ tình, nàng vẫn như cũ không nhìn ra. Đã sớm biết, mình không có tuệ căn, nếu buông bỏ được bốn chữ, chính là thiên quân trọng thạch [1], nàng muốn nỗ lực làm được, vẫn như cũ bị ép tới thở không nổi!

[1] Nhất quân = Tam thập cân, thiên quân = 3 vạn cân, thiên quân trọng thạch thường để dùng chỉ vật gì đó rất nặng hoặc chỉ lực lượng lớn.

Sát vách mọi thứ đều yên tĩnh, bóng tối âm trầm làm nổi rõ âm thanh kêu huyền não của côn trùng, giống như đang hô hoán ban đêm rét lạnh trôi qua

nhanh một chút .

Trong màn đêm thanh lệ gió mát , Từ Hà cung rộng lớn lại im ắng không một tiếng động, chỉ còn tiếng nước nhỏ giọt trong đồng hồ nước vọng ở bên tai !

Nàng không ngồi yên được nữa, sờ sờ Thanh Tiêu bảo kiếm cất giấu trong vạt áo, đứng dậy đi tới gian phòng phía ngoài.

Mặc dù Thanh Tiêu bảo kiếm là bội kiếm của nàng, nhưng pháp lực còn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên chưa thể dùng được, nhưng cầm trong tay có thể tiếp thêm sức mạnh cho nàng, hơn nữa Thanh Tiêu bảo kiếm mặc dù phản ứng hơi chậm một chút, nhưng lúc máu chốt nói không chừng có thể cứu mạng !

Cung nữ thái giám gác đêm thấy nàng ra ngoài, lập tức tiến lên đón: "Tiểu thư! Người muốn đi đâu ?"

Lâm Lang ngược mắt nhìn lên cung nữ trung niên dẫn đầu, một thân y phục thêu hoa màu xanh lam, tay đeo dải lụa bằng gấm màu thêu trăm hoa trắng giống như đám mây bay, trên đầu cài trâm ngọc trong đêm tối lóe ra ánh sáng, nàng có mặt trong vườn ngự uyển chứng tỏ không phải cung nữ thân phận tầm thường, mặt nàng tròn trịa, không hề có chút nếp nhăn nào, ánh sáng trong mắt nhu hòa như nước, chỉ là thỉnh thoảng lóe lên tia sắc bén lại làm cho người ta không dám khinh thường !

Tầm mắt Lâm Lang chạm đến huyết thái dương hơi nhô ra của nàng, gật đầu một cái —— cũng là người có võ công !

Lâm Lang hướng về phía cung nữ trung niên cười nhẹ : "Không ngủ được, ta muốn đi dạo một chút, các người nên làm gì thì làm cái đó ! Không cần để ý tới ta !" Lý Nguyên Dịch lại phái cung nữ biết võ công tới coi chừng mình , thật là ngoài dự liệu của nàng !

Ngay tại lúc đó, lo lắng cho an nguy của Quân Thương ngày càng nồng đậm !

Cung nữ nghe Lâm Lang nói thế, xoay người lại hướng mọi người sau lưng nói: "Các người c lo bồn phận gì thì làm cái đó !" Tiếp đó lại cười hướng Lâm Lang tự giới thiệu, "Nô tỳ họ Hàn, trong cung mọi người gọi nô tỳ Hàn ma ma. Bên ngoài tiết trời giá rét, thương thế tiểu thư chưa lành, đừng nên đi ra ngoài, ở trong điện là tốt nhất !"

"Nếu như . . . . . Tiểu thư không ngủ được, nô tỳ có thể bồi tiểu thư nói chuyện đánh cờ tiêu khiển một lát ?" Nàng cười nhu hòa đề nghị, thân thể như bàn thạch ngăn ở trước mặt Lâm Lang không chịu dời đi !

Lâm Lang cười như không cười nhìn về phía nàng, trong con ngươi bắn ra ý lạnh thấu xương, trong lúc lơ đãng tản ra khí thế uy nghi làm nội tâm Hàn ma ma hết sức chấn động. . . . .

"Hàn ma ma, bản tiểu thư cũng chỉ đáp ứng lời mời hoàng thượng cùng Lý đại nhân ở trong cung một đêm, chắc hẳn dạo đãi khách trong cung còn chưa đến mức quân tự do khách nhân chứ !" âm thanh Lâm Lang trong trẻo như châu ngọc, lọt vào trong tai người nghe lại thoáng ánh lên không thể trái nghịch khí độ, "Hiện tại ta không c lo tâm tình chơi cờ, càng không muốn hân huyên với người , nhưng nhắc đến tâm sự, nếu như đổi lại là người khác, có lẽ bản tiểu thư sẽ có chút hứng thú !"

Hàn ma ma nghe vậy, kính cẩn nghe theo cúi thấp đầu, hướng về phía đám người sau lưng cúi tay ra, hỏi "Có thể bồi tiểu thư nói chuyện phiếm là phúc khí của các nàng , không biết tiểu thư nhìn trúng ai trong số họ ?"

Lâm Lang hừ lạnh một tiếng: " Bọn họ ?"

Hàn ma ma nhìn về mặt lạnh lùng của Lâm Lang, trong lòng dâng lên dự cảm xấu: "Nếu các nàng không hợp ý tiểu thư, nô tỳ có thể. . . . . " Lý đại nhân đã giao phó, đối với vị tiểu thư này phải nâng cao tinh thần, lại càng thêm không thể đắc tội, nếu không phải như thế, nàng sớm không để ý tới !

Lâm Lang cắt đứt lời của nàng. . . . ., âm thanh hòa hoãn lộ ra vẻ ủy khuất không rành việc đời , lại mang theo ý tứ thỉnh cầu , lại làm cho người ta nghe xong trong lòng sợ hãi: "Ta muốn cùng Thành chủ tâm sự, người có thể mời hân tới được không ?"

"Chuyện này. . . . . này. . . . ." Hàn ma ma không tự chủ cúi đầu.

Lâm Lang cười lạnh, âm thanh vẫn như cũ ôn hòa nhẹ nhàng : "Hàn ma ma, rốt cuộc vẫn không thể sao ? Người cho ta một lời chắc chắn, nếu như được , ta sẽ không ra khỏi phòng, thương thế của ta dù sao cũng chưa khỏi, không phải sao ?"

Lâm Lang nói xong, giả vờ thờ dài nói: "Thì ra làm khách ở trong cung chẳng được chút tự do nào cả, sớm biết ta cùng Thành chủ bàn bạc, trực tiếp xuất cung cho rồi !"

Hàn ma ma nhất thời không biết trả lời thế nào, nếu nói được, Lý đại nhân nhất định sẽ tức giận, nói không được ! Trước mắt bộ dáng tiểu tử tông này, nếu mình một mực quân chế tự do của nàng, nàng có thể chụp tội danh bất kính lên đầu mình không ?

Hàn ma ma suy nghĩ vòng vo một hồi, cười nói: "Nhìn tiểu thư nói kia, nô tỳ thấy sắc trời đã tối, nói không chừng Thành chủ đã ngủ rồi, tiểu thư lúc này đi qua, không phải quấy rầy Thành chủ sao ? Không bằng. . . . . tiểu thư ngày mai hân hân huyên với Thành chủ ?"

Lâm Lang chẳng thèm để ý tới nàng, nắm thật chặt khoác trên người nhắc chân cất bước ra ngoài.

Hàn ma ma thấy vậy, gấp rút đi theo: "Tiểu thư, tiểu thư. . . . . "

"Ma ma ở trong điện chờ đi! Ta chỉ đi dạo bên ngoài một lát, lập tức quay về !" trong mắt Lâm Lang đông lạnh, "Tất nhiên không dám làm nghịch ý ma ma!"

Hàn ma ma nghe vậy, lập tức hô lên: "Người đứng nói vậy nô tỳ giảm thọ mất. . . . . " Lại không dám ngăn trở Lâm Lang!

Bọn họ sống trong cung đã lâu, mỗi một người đều thành tinh, thế nào không nhìn ra Lý Nguyên Dịch đối nữ tử này khác biệt ? Thái độ Lý Nguyên Dịch chính là đại biểu thái độ của hoàng thượng, nữ tử này. . . . . Không đơn giản ! Nếu đắc tội nàng, chỉ sợ ngày sau nàng trả thù , họ đều gặp đại nạn !

Sau đó Lâm Lang tự do ra ngoài phòng, Hàn ma ma hướng về phía các cung nữ nháy mắt, những người này liền ra ngoài chánh điện, ở dưới mái hiên đứng thành một hàng !

Lâm Lang biết những thái giám cung nữ cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh bề trên, coi như Hàn ma ma biết võ công cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, nàng cũng lười để ý tới họ!

Nàng chậm rãi đi dạo trong sân, đi một hồi, thoải mái đi tới vách tường ngăn cách Tử Hà cung cùng Thừa Càn cung , nghiêng tai lắng nghe động tĩnh sát vách, không biết là vì bức tường dày cộm che chắn hay do người có pháp thuật cao thâm thi triển phép, bên kia một mảnh yên tĩnh, trừ tiếng gió thổi xào xạc, ngoài ra không có tiếng vang nào!

Lâm Lang ở chân tường đứng một hồi, trong lòng càng phát ra lo lắng. Tay của nàng không tự chủ đưa vào trong vạt áo, nắm chuôi kiếm của Thanh Tiêu bảo kiếm, Thanh Tiêu bảo kiếm hình như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, rung rung hai cái !

Tâm thần Lâm Lang hơi chấn động, chỉ cảm thấy trái tim bắt đầu vận khởi một dòng nước ấm, một âm thanh nam đồng non nớt ở bên tai vang lên: "Chủ nhân đang lo lắng cho Thành chủ sao?"

Lâm Lang sửng sốt, vô ý thức siết chặt chuôi kiếm trong tay, sự vui mừng ập vào lòng: "Là người đang nói chuyện sao?"

Âm thanh của nàng rất thấp, khẽ run, sau khi nói xong lập tức trở đầu nhìn các cung nữ đứng thành hàng dưới mái vòm cong, phát hiện họ không bị kinh động, tâm thần mới thả lỏng !

" Là ta !"

Âm thanh non nớt lại vang lên bên tai: "Triệu Tể cùng Thái Tổ công chúa thông đồng làm bậy, muốn lấy chân nguyên Thành chủ, tiêu diệt Thành chủ, tình cảnh Thành chủ rất nguy hiểm, hiện tại, chỉ có chủ nhân mới có thể cứu Thành chủ !"

Lâm Lang nghe xong, lo lắng hỏi : "Hiện tại pháp lực của ta hoàn toàn không có, bên cạnh lại nhiều người canh chừng, làm sao mới cứu được hần ?"

"Chủ nhân quên rồi sao? Ta đã dung với máu của người , nếu ta giúp người nhớ lại toàn bộ ký ức, cũng có thể làm người khôi phục pháp lực trước kia !"

Lâm Lang vui vẻ nói: "Có thật không ?" Nếu khôi phục pháp lực, những người này đều không còn là trở ngại, cũng có thể giúp Quân Thương một tay !

Nàng muốn ở cạnh Quân Thương cùng hần đối mặt với nguy hiểm !

Lâm Lang bởi vì vui mừng tốt độ, âm thanh khẽ cao hơn một chút, lời nói vừa ra miệng, mới phát giác, Hàn ma ma đã hướng bên này đi tới: "Mới vừa nghe được tiếng la tiểu thư, có chuyện gì không?"

Lâm Lang vội nói: "Không có gì ! Vừa nãy chân bị trượt , giờ đã không sao!"

Hàn ma ma thấy không có gì khả nghi , nhân tiện nói: "À, không có việc gì là tốt ! Chỉ là góc tường nắm móc ẩm ướt, tiểu thư chớ đứng quá lâu !"

Lâm Lang đáp lời một tiếng, không để ý tới Hàn ma ma nữa, xoay người đi sang nơi khác!

Nếu sớm biết Thanh Tiêu bảo kiếm có thể giúp mình khôi phục pháp lực, nàng tất nhiên không cần ngồi đứng ở góc tường trái lo phải nghĩ !

Lâm Lang đi ra mấy bước, rời xa chánh điện đứng ở trong sân, thấp giọng nói khẽ với Thanh Tiêu bảo kiếm : "Việc này không nên chậm trễ, mau giúp ta khôi phục pháp lực!"

Thanh Tiêu bảo kiếm trầm mặc một hồi, ở trong lòng Lâm Lang tán ra một luồng sóng lo lắng, âm thanh non nớt lại vang lên bên tai nàng, chỉ là lần này mang theo chút dè dặt : "Thật ra. . . . . Ta mặc dù có thể trợ giúp chủ nhân khôi phục pháp lực, còn phải ly khai khỏi thân thể phàm nhân này mới được, hơn nữa. . . . . Hơn nữa cũng chỉ có thể khiến chủ nhân khôi phục ba phần pháp lực cường thịnh nhất . . . . ."

Lâm Lang nghe xong lời Thanh Tiêu bảo kiếm , trái tim khó tránh khỏi mất mát. Chỉ có ba phần pháp lực sao?

Ba phần pháp lực chống lại Thái Tổ công chúa, vậy có phần thắng sao ?

Chỉ là, trong ấn tượng của mình pháp lực cường thịnh nhất hình như không thấp, lại nói, chung quy có ba phần pháp lực tốt hơn so với không có phần nào !

Ba phần thì ba phần vậy ! Trong lòng Lâm Lang hạ quyết định, xoay người muốn bước vào trong điện, đột nhiên phát hiện trong không khí yên tĩnh bất đầu khởi động luồng khí lo lắng cùng nóng vội, trong lòng nàng vừa động, lập tức đi vào trong điện !

Hàn ma ma theo kịp: "Tiểu thư buồn ngủ sao ?"

Nàng ngăn lại cảm giác bất an cuộn cuộn trong lòng, tận lực khiến âm thanh bình thản: "Ta cảm thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi ! Các người lui xuống hết đi !"

Hàn ma ma đồng ý một tiếng, tiến lên hầu hạ Lâm Lang lên giường, thổi tắt đèn, chỉ chừa lại đèn trường minh [2] đầu giường, sau đó dẫn người lui xuống!

[2] đèn thấp sáng hoải thì không phân biệt ngày đêm, còn gọi là trường minh đăng hoặc đèn vô tận đăng, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng

Lâm Lang thấy các nàng đã lui xuống , lập tức ngồi dậy, từ trong hoa phục lấy ra Thanh Tiêu bảo kiếm: " Nhanh lên !"

Thanh Tiêu bảo kiếm chợt lóe hào quang , hướng Lâm Lang nói: "Chủ nhân nằm xuống, giờ vờ ngủ là được !"

Lâm Lang vừa mới nằm xuống, chỉ thấy vầng sáng Thanh Tiêu bảo kiếm càng sáng rực, lưu quang màu xanh đậm hướng mình bao vây, nàng cảm thấy hồn phách mình cùng thể xác tựa hồ đang tiến hành giằng co, hồn phách nỗ lực muốn ly khai thân thể, mà thể xác dùng sức trói buộc hồn phách !

Đang trong trạng thái kịch liệt giằng co, vầng sáng màu xanh trong nháy mắt bao vây hồn phách đã rời thân thể một nửa, nàng chỉ cảm thấy có lực kéo mạnh, cũng đã đứng ở trước giường !

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: U Minh sử dụng tuyệt sát thuật

Vầng sáng màu xanh dần dần tiêu tán, còn dư lại tầng hơi nước xanh nhạt mỏng lung lộn lơ trong phòng, ánh nước bốc lên vầng sáng nhàn nhạt, Lâm Lang chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, quay đầu lại đã thấy thân xác nàng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi an tường, giống như ngủ thiếp đi .

Nàng nhìn người nằm trên giường, theo bản năng gợn tay muốn vén màn sa mỏng , nơi bàn tay tiếp xúc , lại giống như chạm vào hư không —— màn lụa xuyên thấu qua cánh tay nàng, nhẹ nhàng lung lay !

Nàng cả kinh, nâng lên ống tay áo, nhìn khối thân thể trước mắt —— áo yếm màu trắng thêu những bông hoa lượn sóng, hoa phục màu ngọc bích rộng thùng thình , bên hông quấn một dải lụa trắng , dưới vạt áo thêu đủ loại sắc hoa xanh biếc, hai thước tơ lụa y hệt suối tóc đen mượt từ sau thùy tai rủ xuống trước ngực, làm nàng có chút xa lạ đồng thời lại cảm thấy không khỏi quen thuộc, tựa như, nàng vốn có dáng vẻ như vậy !

"Đây là bộ y phục mà lúc trước chủ nhân thích nhất , Thanh Tiêu bảo tồn thật tốt! Chủ nhân mau đi đi!"

Thanh Tiêu bảo kiếm mang theo ý tứ lấy lòng nói xong, thân thể lắc lư một cái, thanh quang chợt lóe, liền rơi vào trong tay Lâm Lang !

Lâm Lang nhìn thanh bảo kiếm thượng cổ trong tay , không kịp truy hỏi thân thể mình sao lại biến thành hư ảo , gạt đầu một cái, nhẹ nhàng nhảy một cái liền bay ra ngoài điện !

Trong sân viện Thừa Càn cung, bên dưới bầu không khí yên tĩnh ẩn chứa sóng ngầm bắt đầu khởi động, cũng không nghe thấy tiếng vang nào, đi vào chánh điện, đã nghe âm thanh gào thét, nguy hiểm nặng nề !

Nếu là người am hiểu thuật pháp, nhất định có thể nhìn ra tòa cung điện nguy nga đã được cao nhân dùng thuật pháp kết thành một kết giới hư ảo , đem âm thanh trong điện cùng ngoại giới ngăn cách !

Lúc này, trong chánh điện Thừa Càn cung bao trùm một vùng tăm tối, cuồng phong tàn sát bừa bãi, trong bóng tối ánh sáng màu vàng đột phá giao thoa với ánh sáng đen trắng bắt đầu khởi động, hơi thở trong nháy mắt biến ảo khôn lường !

Hai tia sáng đen trắng cùng tia sáng màu vàng va chạm bắn ra lưu quang nhàn nhạt mơ hồ có thể nhìn thấy , một nữ tử áo đen đứng ở trung tâm cuồng phong, đang lúc tay áo tung bay một bàn tay vươn lên trước, hai luồng lưu quang đen trắng giao triển tán loạn ùn ùn kéo đến cuốn lấy cả tòa đại điện, mang theo cơn lốc tàn phá bừa bãi, giữa trận thế bén nhọn tạo thành một thanh bảo kiếm hắc bạch, thẳng tắp đâm về nam tử áo đen cách đó không xa !

Nam tử hắc y tóc đen tung bay, gương mặt góc cạnh rõ ràng khí phách凛冽 mang theo khí thế không thể kháng cự, trong con ngươi hàn khí ngập trời như muốn đóng băng mọi thứ, rõ ràng như sắt tinh lâm thế, rồi lại làm người ta ở trong đó cảm nhận được bất khuất cứng cỏi cùng oai phong !

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc ngàn quân nguy kịch, quanh người hắt một vầng sáng vàng trong suốt đột nhiên xuất hiện, lao vào cuốn tới kiếm quang hắc bạch ngấn trở vòng sáng ở ngoài !

Bị trở ngại bởi kiếm quang hắc bạch lửa giận ngập trời, nhanh chóng xoay tròn muốn đâm thủng màn che màu vàng , hai công kích chạm vào nhau, tia lửa văng khắp nơi, giống như ánh sáng huyền lệ rực rỡ trong nháy mắt chiếu sáng màn đêm phủ khắp đại điện !

Bất chợt, vầng sáng vàng quanh thân Quân Thương càng sáng rực , kiếm quang hắc bạch cơ hồ không nổi áp lực của nó, khó khăn lùi về sau hai bước, mới miễn cưỡng chống đỡ !

Khăn che mặt của Thái Tổ công chúa bị gió thổi phất lên, lộ ra dung nhan tái nhợt—— nàng cắn môi, bởi vì đã dùng hết toàn lực, trên da thịt trắng như sứ mạch máu khởi động, liếc mắt nhìn qua giống như vô số nhuyến trùng ngo ngoáy , làm cho người ta nhìn mà kinh tâm sợ hãi !

Âm thanh Quân thương trầm thấp vang lên trong đại điện: "Bỏ tọa nể tình Lang Nhi không muốn làm khó Điện hạ, Điện hạ nếu còn không biết hối cải, bỏ tọa. . . . . sẽ không nhân từ nương tay !"

Trong cười Thái Tổ công chúa lạnh nhạt phịch chút u tối bất đắc dĩ, âm thanh cũng vô cùng kiên định: "Ít nói nhảm ! Kẻ địch của U Minh thì chính là đối địch với Bồn cung !" Nói xong, Thái Tổ công chúa cắn răng một cái, lưu quang hắc bạch trong nháy mắt oanh phát ra vô số hào quang chói lọi chưa từng có !

"U Minh nghịch thiên hành sự, Thiên Đình sẽ không ngồi yên nhìn, đừng quên thân phận của phụ thân ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn phụ tử tương tàn ?"

Âm thanh Quân thương trầm thấp nhẹ nhàng, nghe vào trong tai Thái Tổ công chúa cũng là lãnh khốc vô tình như gai nhọn dựng ngược , bén nhọn sắc sảo, làm lòng nàng đau đớn như bị dao cứa !

Phụ tử tương tàn ? Phụ tử tương tàn. . . . .

Bốn chữ này như một đạo ma chú quanh quẩn ở bên tai nàng !

"Ha ha ha. . . . . " Thái Tổ công chúa ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười thống khổ mang theo một ngoan lệ quyết tuyệt, "Ta đã lựa chọn đứng bên U Minh, cũng đã nghĩ đến một ngày phụ tử tương tàn, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. . . . . Người kia, ta chưa bao giờ quan tâm. . . . . "

Tiếng gió gào thét trong nháy mắt át đi âm thanh gào thét khàn khàn của nàng, chung quanh tia sáng văng khắp nơi bùng ra nhiều đóa hoa diễm lệ thê lương !

Thái Tổ công chúa tựa như hóa điên mãnh liệt tấn công Quân Thương, khí tức chân nguyên không ngừng khởi động, sắc mặt nàng trong nháy mắt khô héo !

Quân Thương đối mặt trạng thái điên cuồng của Thái Tổ công chúa, bỗng nhiên cau mày, kim quang đột nhiên mạnh hơn, lưu quang hắc bạch chợt hướng ra sau cuốn lấy, thân thể Thái Tổ công chúa bị lực lượng cực lớn ném ra ngoài, tay áo phiêu diêu, khăn che mặt rơi xuống, trên sống lưng mảnh khảnh thẳng tắp hiện ra đáng vẻ nhếch nhác!

Nàng nhẹ như chiếc lá không cách nào chống chế bị hất tung ra xa tựa như con thuyền nhỏ bé chao đảo trôi lênh đênh biển khơi, cấp tốc hướng tường cao trong điện đụng vào _____

Bất chợt, một trận gió từ ngoài điện lao vút vào, giống như mang theo sinh mạng quán quanh thất lưng Thái Tổ công chúa, sau đó, nam tử bạch y đeo mặt nạ đầu lâu nhẹ nhàng rơi xuống cửa điện, đưa tay lôi kéo, Thái Tổ công chúa liền rơi vào trong ngực hắn!

"Khụ khụ...." Thái Tổ công chúa phun ra một búng máu, ngẩng đầu nhìn người trên đỉnh đầu, dung nhan trắng như tờ giấy nhất thời tràn ra vui mừng sáng ngời, "Ngươi rốt cục đã đến...."

U Minh ứng lời một tiếng, thân hình nhẹ xoay, khiến Thái Tổ công chúa đứng trên mặt đất, cánh tay vẫn như cũ nắm ở bên eo nàng: "Ngươi bị thương? Thương thế sao rồi?"

Thái Tổ công chúa nằm ở trong ngực U Minh, nghe được lời nói mang theo ân cần hỏi thăm của hắn, trên khuôn mặt tái nhợt vui vẻ càng sâu, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn U Minh, khẽ mỉm cười, công chúa Huyền Vũ thuộc dòng họ tôn quý trên thiên đình lại lộ ra bộ dáng thẹn thùng của tiểu nữ nhi: "Không sao! Ta cho là ngươi sẽ trách ta tự chủ trương!"

U Minh không có trả lời, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Quân Thương, mơ hồ lộ ra tia nhìn âm lãnh: "Không ngờ đã thi hành Huyết Chú nghịch thiên, ngươi vẫn còn có năng lực bức này, thật là làm cho bản tôn kinh ngạc!"

Lúc này trong đại điện, tiếng đánh nhau đã ngừng, hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng gió gào thét xuyên qua khe hở cửa sổ, ào ạt thổi bay màn che, trong lúc vũ động khiến hô hấp bên trong phòng ngưng thở!

Quân Thương nghe được lời U Minh, mặt mày hiện khí lạnh bốn phía, thân hình cao lớn cường ngạnh giống như một thanh bảo kiếm sắc bén, hắt lạnh nhạt thốt ra bốn chữ: "Không nhọc ngươi quan tâm!"

"Ngươi không cần mạng, tất nhiên bản tôn không rảnh để tâm!" Hai mắt U Minh chợt lóe, ánh mắt bắn về phía Quân Thương, "Lần trước bản tôn tha

cho ngươi, lần này ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát!”

Trong mắt Quân Thương chột lóe kinh miệt, khiến U Minh thẹn quá thành giận!

“Tiếp chiêu!” U Minh hét lớn một tiếng, đem Thái Tổ công chúa ôm trong ngực đẩy ra, quanh thân hắc vụ lượn quanh, một luồng khí đen đậm y hệt đá sỏi hướng Quân Thương tập kích!

Lần trước, hắn đã biết không phải đối thủ của Quân Thương cho nên mới dùng mưu kế, bắt lấy nhược điểm uy hiếp Quân Thương để hắn tự phế pháp lực, nhưng có ai lại biết tâm tư của hắn? Hắn cũng chỉ là..... Chỉ là muốn cho Lâm Lang biết chân tình Quân Thương đối với nàng..... Cũng chẳng sâu đậm như nàng nghĩ!

Hắn làm Quân Thương rơi vào con đường tiến thoái lưỡng nan, nếu như Quân Thương ngày đó không chịu tự phế pháp lực, sẽ làm Lâm Lang trở nên tâm lạnh với hắn, nếu như Quân Thương tự phế pháp lực, lại mang đi Diệp Cẩm Huyền..... ở trong lòng Lâm Lang vì Quân Thương nhận làm người mà cảm thấy bị thương chưa xốt!

Thế nhưng, hắn không nghĩ đến bị Quân Thương nhìn thấu tư tâm, còn nhân cơ hội vì Lâm Lang làm ra hành động nghịch thiên như thế.... Điều này sao U Minh hắn có thể chịu nổi?

Phấn vụn màu đen rơi tán loạn trên mặt đất, trên các đồ đựng vật phẩm bằng vàng bạc trong phòng, trên cửa sổ, trong nháy mắt những đồ vật tinh mỹ quý giá tình xảo đều biến thành từng cục đen xỉ cháy sém giống như than, mà mặt đá cẩm thạch cũng trở nên lồi lõm bề vụn.

Theo tiếng rít gào của gió đêm, những mảnh phấn vụn này lấp lánh ánh sáng màu đen, tung bay khắp cả đại điện. Hủ cốt tiêu thịt (**) đem mọi thứ nguy nga lộng lẫy trong điện kéo vào địa ngục đen ngòm!

(**) giống thịt nát xương tan.

Thái Tổ công chúa vung tay ngăn trở lui lại, trong mắt hàm chứa bi thương nhìn nam tử bạch y giao chiến trong vòng trung tâm, nhất thời muôn vàn suy nghĩ xông lên, trong lòng dâng lên đau đớn khó nhịn!

Hắn, quả nhiên chưa từng quan tâm nàng một chút nào.....

Vừa nhìn thấy U Minh thi triển ra vô số phấn vụn màu đen, trong con ngươi Quân Thương hàn quang chột lóe, trong nháy mắt nhiều hơn tia nặng nề, vàng sáng vàng kim huyền quanh người hắn nhất thời sáng rực lên, tạm thời ngăn trở phấn vụn màu đen tiến công, thế nhưng những nơi nó chạm qua, âm thanh âm ỉ chói tai “Xùy xùy” vang lên, vàng sáng màu vàng bị phấn vụn màu đen bao vây vỡ tan từng chút một, thế tích vàng sáng càng ngày càng nhỏ!

Phấn vụn màu đen giống như từng một đám đầu lâu người chết đáng sợ, kêu gào hướng Quân Thương xông tới, nhìn như tùy ý phiêu đảng, thế công từ tốn chậm chạp do U Minh cố ý lấy pháp thuật thúc đẩy, cũng so với đao phong bén nhọn nhất nhanh hơn mạnh hơn; lực sát thương cao hơn!

Lấy bộ xương người chết để vào nơi âm hàn, dùng vô số hải cốt của những người sau đó làm chất dinh dưỡng, ở trên Khô Lâu (ở đây Khô Lâu lại là danh từ chỉ bộ xương biết đi) tạo ra hoa Bỉ Ngạn màu đen, cũng tự lấy máu tươi chủ nhân, đợi hóa hoa nở tới thời kỳ toàn thịnh hái xuống, phụ trợ thuật pháp hắc ám cấm chú thuật chế thành độc dược chú thuật hủ cốt tiêu thịt.

Độc dược cùng chú thuật cùng gắn bó tồn tại, có thể nương theo ý chí chủ nhân hái lấy sinh mệnh lực hỗ trợ nguyên thần chủ nhân tăng lên pháp lực, cho dù dụng phải Đại La Thần Tiên, cũng khó mà chạy trốn!

Thấy thiên địa tràn ngập phấn vụn màu đen, Quân Thương đã hiểu U Minh hoàn toàn bỏ qua quang minh, đầu nhập hắc ám!

Trong lúc luồng khí màu đen cùng màu vàng giao đấu, thân thể hắn bỗng nhiên bay lên khỏi mặt đất, xoay tròn một vòng, hóa điểm màu vàng bắn tán loạn, đốt sạch phấn vụn màu đen, còn chưa đợi rơi xuống đất, vô số phấn vụn màu đen đã lại nữa tụ hợp, mang theo hơi thở hắc ám âm lãnh bao trùm thiên địa xông đến!

Thần sắc Quân Thương lộ ra lệ khí lạnh băng, không hề chớp mắt tìm kiếm cơ hội chạy thoát _____ một kích kia, là thử dò xét công lực sâu cạn của U Minh, nào ngờ, U Minh liền tung ra chiêu âm độc cũng chẳng buồn dò xét pháp lực Quân Thương.

Nghịch thiên Huyết Chú đã tổn hao phần lớn pháp lực của Quân Thương, vốn đêm nay nếu chỉ mình Thái Tổ công chúa hắn không để trong lòng, cộng thêm cả U Minh..... Nếu pháp lực U Minh vẫn như mấy ngày trước cũng chẳng có gì đáng sợ! Nào ngờ, nagwns ngui vài ngày, U Minh đã luyện thành chiêu thuật âm độc chí cực cực này!

Hắn không thể chết ở đây được, Lang nhi đang chờ hắn!

Quân Thương đang trong lúc suy tư kim quang quanh thân như cương châm (kim thép) hướng về phía mặt nạ đầu lâu đen nhánh đâm tới, nhanh chuẩn vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 94

Bị kim quang đánh trúng phần vụn màu đen trong nháy mắt bùng ra một tầng hắc vụ nhàn nhạt, rất nhanh biến mất ở trong không khí !

U Minh thấy vậy, lửa giận phùng phùng mâu quang lộ ra nồng đậm tà khí, trong con ngươi ánh sáng đỏ lưu chuyển khi mặt nạ đầu lâu hé xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn nhã , môi đỏ mọng như máu, sắc mặt tái nhợt như quỷ mỹ, đập vào mắt chỉ thấy y sam trắng thuần trên người hắn nhuộm một tầng ám tối bắt đầu từ vạt áo lan nhanh thành màu đen như mực, màu đen lướt qua, bên trên hoa văn kim sắc khẽ lay động, giống như tầng tầng tia chớp xuyên qua thân thể của hắn !

Thần sắc hắn lộ vẻ thống khổ , ánh mắt dữ tợn lấy tốc độ nhanh chóng biến đổi, dung nhan tuấn nhã ôn hòa trong nháy mắt hiển lộ ra bén nhọn tà khí, cùng lúc đó, toàn thân áo trắng cũng nhanh chóng biến thành màu đen dày đặc !

Phía sau hắn Thái Tổ công chúa thấy vậy hoảng sợ trợn to hai mắt, cước bộ lão đảo tiến lên hai bước, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi trượt xuống, âm thanh nghẹn ngào: "U Minh. . . . . Ngươi. . . . ." Nàng không dám tin lắc đầu, trên mặt đau khổ nước mắt như chuỗi ngọc trên châu cuộn cuộn chảy xuống!

Kim sắc bao quanh Quân Thương hào quang sáng ngời không giảm, nhưng cũng bị biến hóa của U Minh làm chấn kinh !

U Minh chợt phóng lên cao, xuyên thấu mái ngói Thừa Càn cung . Thời điểm hắn phóng lên cao tản ra năng lượng thật lớn kéo cả vùng đất nở vàng, cung điện Thừa Càn cung có dấu hiệu sụp xuống, bụi bay mù mịt ùn ùn kéo đến, cây gỗ lim Đại Lương thượng hạng đập xuống đất phát ra tiếng vang âm âm !

Canh giờ đã gần đến bình minh, màn trời bên ngoài đáng lẽ là màu lam trong xanh nhưng trong nháy mắt bị mây đen che phủ, trắng sáng sao tỏ đều biến mất, chỉ còn lại tiếng gió tàn sát bừa bãi, bầu trời như tấm màn đen khổng lồ đầy áp bức !

U Minh ở giữa không trung giang hai cánh tay, ống tay áo màu đen rộng thùng thình tung bay giống như thân hình một con dơi khổng lồ đen ngòm áp bức từ trên cao nhìn xuống nhân gian———nhìn kỹ lại, có thể nhìn thấy hàm răng trắng toát của hắn !

Quân Thương cùng Thái Tổ công chúa đã bước ra khỏi cung điện, lúc này đều ngẩng đầu nhìn U Minh lơ lửng ở giữa không trung !

"U Minh. . . . . ." Tiếng hô của Thái Tổ công chúa rất nhanh liền bị tiếng gió nuốt trọn !

"Quân Thương. . . . . ." U Minh cất tiếng trầm thấp trên không trung , "Hôm nay, ngươi đừng mơ tưởng chạy trốn!"

Mâu quang đen bóng của Quân Thương hàm chứa sóng lớn mãnh liệt đã yên tĩnh lại, con ngươi rét buốt không nhìn ra cảm xúc, hắn nhìn U Minh, âm thanh lạnh lẽo kiên quyết vang lên: "Ngươi cho rằng biến thành hình dáng của ta, nàng sẽ yêu ngươi ?"

U Minh nghe vậy, trong mắt ánh sáng đỏ chợt lóe, giống như bị nói trúng tâm tư liền thẹn quá thành giận, màn sáng huyết sắc cùng màu đen dày đặc giao triền cuộn cuộn như nước lũ hướng Quân Thương nhào tới, âm thanh rít gào hung tợn truyền đến: " Ít nói nhảm !"

Kim sắc bao quanh Quân Thương cấp tốc phình lên, nào ngờ liền bị ánh sáng đỏ thẩm màn cuốn lấy, lại nhanh chóng thu hẹp cự ly, cho đến chỉ còn dư lại màu vàng kim mờ nhạt cùng tầng ánh sáng trắng bên trong.

Trong thiên địa cũng bị màn ánh sáng huyết sắc cùng màu đen cuốn lấy, nam tử áo đen giống như một chiếc thuyền nhỏ bị vây trong con hồng thủy tận lực duy trì ý chí thanh tỉnh, giữ vững phương hướng của mình, thần tình kiên nghị không chút nào biến hóa, giữa vòng vây thiên địa chìm trong màn sáng huyết sắc cùng màu đen, vẫn mang dáng vẻ cao lớn uy nghi như vậy !

Bất chợt, một bóng dáng vận y phục màu ngọc bích thướt tha vọt vào bên trong màn sáng huyết sắc cùng màu đen giao triền, đang lúc ánh huỳnh quang mờ ảo lưu chuyển ở trước người Quân Thương tạo thành một vầng hào quang không lớn không nhỏ , thiếu nữ theo đạo ánh sáng xanh hạ xuống ở trung tâm màn sáng huyết sắc cùng màu đen !

Ống tay áo màu ngọc bích của Lâm Lang xẹt qua phía chân trời, dáng người nhẹ nhàng linh hoạt hạ xuống giữa màn sáng huyết sắc cùng màu đen, bàn tay hướng ra phía ngoài một phen, hai đạo ánh sáng xanh biếc như nước chảy trút xuống , đem màn sáng huyết sắc cùng màu đen trong nháy mắt bức lui ra xa mấy trượng!

Cùng lúc đó, kim sắc bao quanh Quân Thương ngút trời phóng xuất, bén nhọn công kích hướng mi tâm U Minh !

Thời điểm Lâm Lang xuất hiện, cả người U Minh run lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn thiếu nữ vận y phục màu ngọc bích, eo nhỏ nhắn thướt tha chuyển động, tâm trí trong nhất thời thất thần—— chính khoảnh khắc sơ suất đó, mi tâm của hắn đã bị ánh sáng màu vàng đánh trúng !

"A. . . . . "

Hắn thống khổ hô to một tiếng, thân thể bỗng nhiên rơi xuống, chung quanh màn sáng huyết sắc cùng màu đen theo hắn rơi xuống cũng nhanh chóng thu hẹp lại !

Thái Tổ công chúa phát hiện đạo tia sáng màu vàng phóng xuất đã muộn, nàng nghĩ tiến lên thay U Minh ngăn trở, không biết là bởi vì bị thương hay vẫn

là nguyên nhân khác , tốc độ chậm rất nhiều, cuối cùng vẫn không kịp thay hân đồ !

"Bích. ...."

Một tiếng vang vọng ở trong sân, U Minh nặng nề ngã trên đất, vàng sáng đen trên người nhanh chóng thối lui , từ từ biến thành màu trắng, gương mặt tuần lã cũng trở nên nhu hòa, khôi phục bộ dáng nho nhã như trước !

Sắc mặt hân hoàn toàn trắng bệch, bên môi có máu tươi chảy ra, một thân nhếch nhác !

Thái Tổ công chúa khóc ôm hân vào trong lòng: "U Minh. .... Ngươi làm sao vậy?"

"Khụ khụ. ...." Hân phun ra một ngụm máu tươi, màu sắc đỏ tươi rơi vào áo trắng như tuyết, giống như đoá hồng mai nở rộ !

Hân gắng gượng đứng dậy: "Quân Thương. .... rơi vào trong tay ngươi, ta không lời nào để nói. U Minh ta. .... không phải hạng người ham sống sợ chết, muốn chém giết muốn đều tùy ngươi !"

Hân nói xong, ánh mắt mê ly như có như không nhìn Quân Thương, không hề có tiêu cự !

Hân biết, nàng ở ngay bên cạnh, nhưng. .... Cũng không dám liếc mắt một cái !

Trong lòng quần đau không biết là bởi vì thương thế hay do nguyên nhân khác, trong mắt hân khô khốc, cay đắng ở trong khoang miệng lan tràn !

Thái Tổ công chúa thật chặt ôm hân vào trong ngực, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuôi xuống, từ từ hội tụ thành song !

Ánh mắt Quân Thương nặng nề, nhìn U Minh : "Quân Thương ta không phải là hạng người nhân từ, đối với kẻ địch. .... Lại càng không thủ hạ lưu tình !" Hân nói xong, bàn tay bỗng nhiên vừa nhấc, mang theo một vệt kim quang, hai ngón tay thẳng đến mi tâm U Minh!

"Không. ...." Thái Tổ công chúa chợt xoay người đưa lưng về phía Quân Thương, đem U Minh gắt gao bảo hộ ở trong ngực!

Thái Tổ công chúa nghẹn ngào van xin: "Van cầu ngươi đừng phế pháp lực của hân. .... " U Minh là dạng người kiêu ngạo, nếu pháp lực bị phế, hân làm sống nổi ?

"Tránh ra!" Quân thương không chút cử động, "U Minh nghịch thiên hành sự, Thiên Đạo đã sớm không tha, hành động của bọn tọa cũng chỉ là thay trời hành đạo!"

Thái Tổ công chúa thân là công chúa Huyền Vũ đại đế , xưa nay là người cứng cỏi cao ngạo, chưa bao giờ hèn mọn khấn cầu người khác, lúc này nàng đã hạ thấp tư thái van xin Quân Thương, nhưng lại bị Quân Thương không lưu tình cự tuyệt, chính nàng cũng biết việc làm của U Minh cùng nàng thiên lý bất dung, nhưng từ miệng Quân Thương nói ra, nàng chỉ cảm giác trong lòng khổ sở gấp bội, tức giận ngập trời, không khỏi hướng Quân Thương giận dữ hét : "Ngươi biết gì chứ ? Ngươi căn bản cái gì cũng không biết!"

Trên mặt nàng từng giọt nước mắt lăn xuống , mắt hết lý trí hô: "Các ngươi luôn miệng nói U Minh nghịch thiên hành sự, là Thiên Đạo không tha, thay trời hành đạo, nói dễ nghe như vậy, nhưng các ngươi có từng tự hỏi lòng mình ? Chẳng lẽ không có một chút lòng riêng ? Các ngươi. ....U Minh đã làm gì trở ngại các ngươi chưa ? Các ngươi cũng chỉ nghĩ muốn hoàn thành công đức cùng thỉnh cầu Thiên đế tha thứ lỗi lầm của Huyền Thanh, để cho nàng thoát khỏi bộ dáng nửa người nửa quỷ, cho tương lai các ngươi có thêm một lợi thế dùng để đàm phán. .... Các ngươi, các ngươi lấy sinh mạng người khác để phục vụ mưu đồ riêng. .... Các ngươi, mới thật sự là tiểu nhân hèn hạ, mới là Thiên Đạo không tha ."

Sắc mặt Quân Thương trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Ta thừa nhận ta có lòng riêng, nhưng cũng không phải như ngươi nói ! Lang Nhi khôi phục nguyên thân tự có bốn tọa lo liệu, không nhọc bất luận kẻ nào nhưng tay! Về phần ngươi nói thêm một lợi thế dùng để đàm phán. .... tiểu tử Thiên đế kia nếu là thông minh một chút. .... Hừ!"

Thái Tổ công chúa căn bản không nghe lọt tai , mắt hết lý trí mắng nhiếc : "Tiểu nhân hèn hạ, các ngươi đều là tiểu nhân hèn hạ. .... Ngươi muốn phế bỏ pháp lực U Minh , có bản lĩnh thì trước hết bước qua xác của ta. .... "

Lúc này, U Minh đưa tay đến sau lưng Thái Tổ công chúa, ngón tay điểm một cái , thân thể Thái Tổ công chúa mềm nhũn ngã gục xuống !

"Được rồi ! Trời sắp sáng, mau động thủ đi!" ánh mắt U Minh trầm tĩnh như người chết , thần trí mê ly như xuyên thấu hư không!

Quân Thương không chút do dự giơ tay lên, trong tay kim quang chợt lóe, sẽ phải hướng đến mi tâm U Minh—————

"Quên đi !" Lâm Lang chợt cất tiếng, bỗng nhiên ra tay đem đạo kim quang chặn lại , ánh mắt nhìn về phía U Minh, "Thái Tổ vì ngươi hi sinh đến bậc này , đã là khó được, chính ngươi. .... Tự giải quyết cho tốt đi!"

Thân thể U Minh biến ảo ra bộ dáng hắc y, chính là bộ dáng trọng sinh sau khi nàng rơi xuống Lạc Hoa lâu gặp phải Quân Thương! Mấy ngày qua, nếu nàng vẫn không rõ tâm tư U Minh, vậy thì thật sự quá mức ngu ngốc, huống chi Thái Tổ công chúa nói rất rõ ràng với nàng. ....

U Minh biến hóa bản thân như vậy, vứt bỏ thân phận Thần tộc cam nguyện đầu nhập Yêu tộc mới lấy được. .... bộ dáng kia, cũng chỉ muốn biến thành bộ dáng tương tự Quân Thương!

Yêu một người há là nhìn dung mạo hán liền có thể tùy tiện động tâm ?

Quân Thương mặc dù cũng mặc một thân hắc y, đáng ngoài băng lạnh, nhưng trên người tràn ngập hơi thở khí phách sạch sẽ ,mà U Minh, coi như dung mạo có giống nhau, trên người bao phủ cái loại hơi thở mị hoặc tà khí âm u lại không thể biến mất .

Nếu nói trước kia Lâm Lang chỉ là xem U Minh như bằng hữu tốt của Quân Thương, như vậy hiện tại, nàng không cách nào phân biệt cảm giác trong lòng mình, không phải yêu, nhưng lại không thể xem nhẹ, bởi vì nàng chưa bao giờ biết, còn có một người yêu nàng đến mức này . . . . .

Trong nội tâm nàng đầy khổ sở, cảm động đồng thời cũng có bàng hoàng, nàng biết lòng mình đã trao hết cho Quân Thương, trải qua mấy ngàn năm vẫn như cũ, cho nên, nàng không thể đáp lại chân tình của hán !

Hi vọng chân tình của Thái Tổ công chúa có thể đem U Minh từ vực sâu vạn trượng trung kéo lên !

U Minh nghe được lời nói Lâm Lang, vẻ mặt âm trầm, rồi lại bỗng nhiên cười lạnh nói: "Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm!"

"Ngươi hôm nay nếu bỏ qua cho ta. . . . . Chúng ta vẫn như cũ là kẻ địch ngươi chết ta sống !"

Mi tâm Quân Thương hơi nhíu, con ngươi đen bóng thoáng qua vẻ không ngờ: "U Minh, có chừng mực thôi !"

"Ha ha. . . . . " U Minh chợt cười to, bị ho khan ngừng lại, nhìn hướng Quân Thương, trong con ngươi phần hân không che giấu chút nào, "U gia là thế gia Minh giới lớn nhất, ta so với ngươi cũng không kém, tại sao. . . . . Ngươi có thể trở thành người đứng đầu Minh giới, có thể được công chúa Huyền Vũ đại đế ái mộ. . . . . Thậm chí ngay cả U Văn cũng một lòng hướng về ngươi. . . . . Tại sao? Ta không phục. . . . .
.. Thật lâu trước kia, ta đã muốn một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi thân phục ở dưới chân ta!"

"Nếu như ngươi tha cho ta. . . . .thì lần sau gặp lại ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi !"

U Minh ngoan lệ nói xong, bỗng nhiên ngửa đầu cười to: "Ha ha ha. . . . . Luôn có một ngày như thế , Quân Thương!"

U Minh cười cười, khóe mắt có tia sáng trong suốt. Hán cùng U Văn là tỷ đệ song sinh cũng là người thân duy nhất của hán, mặc dù nàng là người tâm cơ , nhưng đối với Quân Thương là yêu khắc cốt minh tâm, vì Quân Thương, cái gì cũng chịu làm , biết rõ Quân Thương không thương nàng, trong lòng có người khác dưới , nàng rung rung nín cười gả cho rồi, nhưng Quân Thương cũng không liếc nhìn nàng một cái, thậm chí ngay cả đồa Mạn Châu Sa Hoa tỏ rõ vị trí Minh Hậu cũng không cho nàng——Mạn Châu Sa Hoa sinh trưởng ở sau lưng của Minh Hậu , gặp nước là hiện lên, chẳng những là thánh vật đại biểu thân phận Minh Hậu tôn quý, còn có công dụng hộ pháp cường đại, buổi cây hoa này, Quân Thương cũng là đưa cho Lâm Lang !

Chuyện này làm nàng ngay cả khi tắm rửa cũng không dám kêu hạ nhân hầu hạ, nhưng không biết tại sao tin đồn lại truyền ra, khi đó Quân Thương không có mặt ở Minh giới, từ sau lần đó, hạ nhân trong Minh giới hoặc sáng hoặc tối khi dễ cho nàng rất nhiều lần, nàng mỗi lần đều không nói, chỉ cần hán vừa nói Quân Thương không tốt, nàng còn luôn nói đỡ cho hán ! Nhiều năm về sau, U Văn rốt cuộc không chịu nổi lời gièm pha , bởi vì không chịu nổi áp lực dư luận cùng tình yêu vô vọng, lựa chọn tự vẫn mà chết .

Mà Huyền Thanh, Lang Nhi. . . . . Vị Thái Thanh công chúa thân phận tôn quý trong cung Thiên Đình Huyền Vũ, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, lòng hán liền luân hãm. Nàng dịu dàng nhu thuận, thể nhưng hán luôn thấy ở nàng đầy mất bình tĩnh cùng quật cường kiên trì, khi đó, hán chỉ cảm giác lòng đau xót , thật muốn đem nàng ôm vào trong ngực che chở. . . . . Thế nhưng nàng lại là vị hôn thê của Thiên Tộc thái tử, ngày sau tương lai trở thành Thiên hậu nương nương, hán không thể. . . . . Sau đó hán lại phát hiện nàng và Quân Thương. . . . .Ha ha. . . . .Phát hiện thì thế nào? Trong mắt của nàng thấy cho tới bây giờ chỉ có Quân Thương. . . . . Thậm chí vì Quân Thương không tiếc tan thành mây khói!

Nàng không biết, hán hy vọng cỡ nào nàng có thể quay đầu lại liếc hán một cái, hán cũng muốn giống như Quân Thương thân mật gọi nàng một tiếng. . . . .
. . . . . Lang Nhi !

Trải qua luân hồi hồng trần , hán không thể không xuất hiện ở trước mặt nàng , hết sức muốn tranh thủ khi nàng mất đi trí nhớ lấy được tình cảm của nàng, nhưng nàng cũng chưa từng lưu ý, nhưng chỉ cần Quân Thương xuất hiện, ánh mắt của nàng bỗng nhiên sáng ngời. . . . . Mỗi một kiếp, nàng đều cùng Quân Thương làm bạn, thế mà hán lại chỉ có thể mỗi lần nhìn bóng lưng bọn họ ngọt ngào hạnh phúc !

Lâm Lang nhìn hán, nhưng không có lên tiếng, quay đầu hướng Quân Thương khẽ mỉm cười: "Chúng ta trở về thôi! Bản thể của ta vẫn còn ở sát vách !"

Lúc này, chân trời đã chiếu xạ ra tia sáng mặt trời đầu tiên, ánh mặt trời màu vàng kim nhu hòa rơi vào cả vùng đất, con gió lạnh buổi sớm mai, hiện ra một tia ấm áp !

Quân Thương nghe vậy, bỗng nhiên sửng sốt, đưa tay bắt cánh tay Lâm Lang, quả nhiên. . . . . Tay của hán xuyên qua hư không!

Trong mắt hán bỗng nhiên thoáng qua tia nặng nề: "Không được! Đi mau!"

Lúc này, Thanh Tiêu bảo kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trên hư không, lo lắng thờ dài gạt đầu, con ngươi Lâm Lang bỗng nhiên trợn to, ngay sau đó cùng Quân Thương hướng sát vách chạy đi !

U Minh cuồng tiếu ở phía sau vang lên: "Ha ha ha. . . . . "

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Thân thể biến mất

Lâm Lang cùng Quân Thương chạy tới sát vách tấm điện Tử Hà cung, nguyên bản thân thể thuộc về Diệp Lâm Lang đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lâm Lang đứng một chỗ, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Hàn ma ma cùng các cung nữ ngủ mê man ở tiền điện, bên ngoài ánh mặt trời mỏng manh xuyên qua tấm màn xanh lam trong xanh chiếu vào bên trong phòng, đệm chăn mở tung trải trên giường, vẫn có thể thấy được dấu vết lõm xuống của thân thể người nằm xuống.

Lúc này, đèn chong [1] trước giường đã cháy gần hết, ngọn lửa khẽ chấp chòn vài cái, rồi cuộc dập tắt.

[1] đèn thấp sáng hoải thì không phân biệt ngày đêm

Ở ngoài tối sáng luân phiên thời không trong, ống tay áo màu ngọc bích của nàng nhẹ nhàng vũ động, trong lòng nàng dần dâng lên vẻ chán nản, giống như con đường phía trước bỗng nhiên biến mất, vẻ mờ mịt trong mắt càng nồng đậm, ánh mắt thất hồn lạc phách !

Quân Thương tựa hồ cảm giác tâm tình nàng khác thường, âm thanh trầm thấp ôn nhu mang theo lực lượng rung chuyển lòng người: "Lang Nhi !"

Âm thanh Quân Thương giống như sương chiều trong đêm tối xẹt qua một vầng sáng xuyên qua vầng tan đá vỡ , Lâm Lang nghe tiếng gọi của hắn, trong mắt chợt hiện ra tia sáng , trong nháy mắt xoay người, trên đầu giường kim quang chợt lóe, xuất hiện một hàng chữ vàng nhàn nhạt ——

Nếu định mệnh là một ván cờ nằm trong tay người khác vậy ai sẽ là người dự mưu cuối cùng đây? Người có cam tâm tình nguyện bước tiếp không ?

Lướt qua hàng chữ này, trong đầu nàng tức khắc ầm vang một tiếng , tựa như bị sét đánh.

Quân Thương hiển nhiên cũng nhìn thấy, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, trong con ngươi băng hàn từng trận rét lạnh ! Hắn ngừng đầu nhìn Lâm Lang, đáy mắt rồi rầm chợt lóe lên ánh sáng !

Lâm Lang chống lại ánh mắt của hắn, giống như bị đáy mắt băng hàn cùng thống khổ một chỗ rung chuyển, mang theo ý tứ cẩn thận lại có chút lấy lòng mềm nhẹ nói: "Không thấy. . . . ."

Không thấy, là cái gì không thấy? Rốt cuộc là cái gì không thấy đây?

Lời nói vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lâm Lang xoay chuyển, trong trí nhớ xuất hiện một màn thoáng qua ——

Khoảng thời gian lâu trước kia, một nam tử ưu nhã tôn quý từng ở trong rừng đào đã hỏi nữ tử một câu.

Hoa đào bay là tả rơi xuống, hồng lâu bức tường hồng mơ hồ, trong thiên địa hội tụ thành mưa hoa màu hồng. Hắn vận một thân trường bào vân cẩm màu trắng, bên hông là thất lung màu xanh ngọc(xanh băng) làm bằng lụa, dung mạo nho nhã phi phàm , ôn nhuận như ngọc, lại tựa thành một cổ uy nghiêm!

Khi đó, hắn là vị hôn phu của nàng, lại phát hiện trong lòng nàng có người khác, hắn nói cho nàng biết, đời này, nàng chỉ có thể là thê tử của hắn, đây là định mệnh , không thể sửa đổi!

Khi đó, hắn đã từng hỏi nàng đồng dạng câu đó: " Nếu định mệnh là một ván cờ nằm trong tay người khác vậy ai sẽ là người dự mưu cuối cùng đây ? Người có cam tâm tình nguyện bước tiếp không?"

Khi đó, âm thanh hắn ưu nhã dịu dàng mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ, hình như không chỉ là đang hỏi nàng.

Khi đó, nàng cười khẩy: "Mạng của ta do ta quyết định, coi như nghịch thiên cải mệnh, cùng cả là thiên địa là kẻ địch, ta nói không, chính là không!"

Khi đó, nàng trả lời vang vọng hữu lực, kiên định, tựa như có hào khí ngất trời trong lồng ngực, tựa như có thể thay đổi tất cả!

Nhưng hôm nay, lại thấy câu hỏi quen thuộc đó, lòng của nàng không khỏi hơi căng thẳng một chút, trong nháy mắt dâng lên mờ mịt bất lực ——

Nàng không dám khẳng định lần nữa!

Nhiều năm trước nàng có thể vì một ít chấp niệm không chút do dự nhảy xuống hoàng tuyền, nhưng bây giờ, trong lòng nàng mờ mịt không ánh sáng !

Nàng còn nhớ rõ, thời điểm cuối cùng, hắn đã hỏi nàng: "Người hiện tại còn kiên trì suy nghĩ của mình sao? Nếu như người thay đổi ý nghĩ này, ta có thể giúp người khôi phục thân phận tôn quý vĩnh viễn!"

Dung mạo nam tử ôn nhuận như ngọc , cười khẽ thanh nhã, nụ cười nơi đáy mắt cũng là lạnh nhạt không gợn sóng, không phải giấu cợt, không có khinh

miệt, chỉ là cười, đơn thuần cười !

Nàng biết mình là không có tuế căn , không nhìn ra một chữ, cho nên, lúc ấy, nàng cũng cười, cũng là giấu cợt quật cường. . . . .

Tại sao? Tại sao số mạng của nàng đều do bàn tay vô hình kia nắm trong tay? Tại sao?

Nàng quật cường cự tuyệt, giống như một hải tử giận dữ: "Coi như không chiếm được hạnh phúc, ta cũng sẽ kiên trì đến cùng, ta sẽ không thỏa hiệp, trừ phi ngọc nát đá tan !

Trong con ngươi nam tử kia tĩnh lặng trong nháy mắt hơi lộ vẻ xúc động, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại đậm nhiên mười phần, lạnh nhạt đến mức tận cùng, quả nhiên là vô tình !

"Một người hành sự nghịch thiên mệnh cũng không đồng nghĩa sẽ có kết quả tốt, có đôi khi, ngươi nên thuận theo số mạng! Ngươi rơi vào luân hồi mấy ngàn năm, không biết lại có bao nhiêu sinh mạng vì các ngươi mà trở thành bi kịch, chuyện này không tính, nhưng kết quả cuối cùng. . . . . Cũng không phải do các ngươi quyết định!"

"Nhiều năm về sau, ta rất vui lòng gặp lại ngươi cúi đầu trước vận mệnh!" nam tử ưu nhã giơ tay lên, "Ngươi đã kiên trì như vậy, thì hãy đi đi !"

Quân Thương nhìn chìm vào trí nhớ cuộn cuộn của Lâm Lang, chân mày nhíu chặt, đưa tay muốn ôm Lâm Lang vào trong ngực an ủi một chút, cánh tay lại bỗng nhiên xuyên qua thân thể nàng, trong lúc nhất thời, hân khê ngọc ngấn !

Chỉ là động tác của hắn đã kinh động nữ tử đang đắm chìm trong ký ức , nàng bỗng nhiên hồi hồn, đề xuống đáy mắt cuộn cuộn sóng lớn quay đầu lại, lọt vào trong mắt hắn, liếc mắt một cái đã nhìn thấu lo lắng nồng đậm trong đáy mắt hắn .

"Hiện tại. . . . . Ta ngay cả thật thể cũng bị mất !" Lâm Lang khẽ cười khổ, mang theo ngầy thơ, nghe trong tai Quân Thương lại là tràn ngập bi thương thống khổ !

Đúng, đối mặt vận mệnh, cho dù là Thần Tiên, cũng sẽ có lúc cảm thấy bất lực!

Nhiều năm qua, là nàng. . . . . Quá mức tùy hứng!

" Là hắn ?" Trên dung nhan Quân thương tuần lãng lộ ra vẻ nặng nề.

"Ừ !" Lâm Lang gật đầu, "Cũng chỉ có hắn mới làm chuyện nhảm chán như vậy!" Nhảm chán sao? Cổ thân thể kia vốn chính là hắn vì nàng chuẩn bị, mà truy cứu nguyên nhân, cũng chỉ là. . . . . Muốn chứng kiến nàng cúi đầu trước vận mệnh ?

Lâm Lang cảm thấy hơi buồn cười, nhưng làm thế nào cũng không cười thành tiếng được !

"Khởi thân thể kia hắn vốn định vì nàng chuẩn bị, hiện tại không có cũng được !" Quân Thương cất giọng nhàn nhạt, "Lang Nhi, ta nhất định sẽ giúp nàng khôi phục nguyên thân, cho dù không thể quay trở về Thiên đình, cũng để nàng có một nguyên thân hoàn chỉnh !"

Âm thanh Quân Thương bình thản lại lộ ra khí thế nghiêm túc, Lâm Lang nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy chấn động không thôi, bất chợt dâng lên tia sầu lo bất an vô cớ !

"Quân Thương, ta. . . . . Kỳ thực mất đi thân xác cũng không có gì không tốt, nhân họa đắc phúc (trong cái rủi được vận may) , ta có thể từ từ khôi phục pháp lực kiếp trước, sau đó. . . . . Ta còn cơ hội tu luyện ra một nguyên thân mới, cũng giống nhau thôi !"

Lâm Lang muốn chạm vào cánh tay Quân Thương, lại không ngờ xuyên qua thân thể Quân Thương, nàng chán nản thả tay xuống, ánh mắt tha thiết nhìn hắn !

"Được rồi ! Ta hiểu rồi !" Quân thương nhìn vẻ quan tâm lo lắng trên mặt Lâm Lang, trong mắt hiện lên nụ cười nhu hòa, trấn an nàng nói, "Ta sẽ tận lực thu thập các loại linh đan diệu dược, đoạn thời gian này nàng không cần quản những chuyện khác, chỉ cần tập trung tinh thần tu luyện cho tốt là được !"

Lâm Lang nghe xong lời Quân Thương, trong mắt thoáng hiện tia an tâm, cười nói: "Được, ta đã biết !"

Lâm Lang cùng Quân Thương ra ngoài tầm điện, lúc này, bên ngoài sắc trời đã sáng choang, trong đại điện Hàn ma ma đang mê man ngủ say dần tỉnh dậy đánh ngáp một cái, duỗi thắt lưng mờ mắt, những cung nữ thái giám cũng lục tục tỉnh lại !

Hàn ma ma liếc nhìn nơi Quân Thương cùng Lâm Lang đứng, lăm bằm từ dưới đất bò dậy, không còn kịp chào hỏi liền cuống quýt hướng trong điện chạy đi ——Lâm Lang nhìn trong mắt nàng tuyệt đối không còn giữ được bộ dáng trấn định của người tối hôm qua canh chừng nàng !

Âm thanh Quân Thương lạnh nhạt truyền đến: "Không cần nhìn nữa, người đã biến mất ! Bỏ tọa —— tìm Hoàng đế các ngươi cho ta một lời giải thích !"

Nói dứt lời, Quân Thương cùng Lâm Lang không do dự xoay người hướng cửa điện bước ra ngoài !

"Chuyện này. . . . . " Hàn ma ma đã chạy vào trong phòng, thấy trên giường trống không , trên trán toát ra mồ hôi !

Vị cô nương kia là do Lý đại nhân nghiêm cẩn dặn dò trông coi, lúc này không thấy, nàng làm sao hướng Lý đại nhân giao phó ? Phải biết rằng Lý đại

nhân là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, lời Lý đại nhân đại biểu ý tứ của hoàng thượng. ....

Lúc này, Hàn ma ma nghe được âm thanh uy nghiêm lạnh lùng của Quân Thương, tinh thần hoảng hốt tốt độ, "Rầm" một tiếng té lăn quay trên đất !

Đang lúc Quân Thương nói chuyện, bên ngoài đại điện, Lý Nguyên Dịch một thân quan phục vừa đứng đi tới cửa, nghe được lời Quân Thương, sắc mặt hần trăm xuống, dừng lại bước chân, tiếp đó xoay người, nhanh chóng hướng cửa điện rời đi !

Lúc này, Triệu Tề mới vừa thức dậy, mặt thoải mái từ dưới mặt thất leo lên, hai tên thái giám cao ngất lạnh lùng cung nghênh hần, bắt đầu phục vụ hần tắm rửa thay y phục !

Lý Nguyên Dịch xông vào thời điểm Triệu Tề đang thay y phục, nhìn thấy Lý Nguyên Dịch, trong mắt thoáng qua vẻ không vui: "Chuyện gì ?" Lý Nguyên Dịch, ý vào hần trọng dụng, lại không chút nào đem uy nghiêm Đế Vương của hần không coi vào mắt , ngay cả tâm điện của hần, cũng dám tùy tiện xông loạn!

Lý Nguyên Dịch cảm thấy được vẻ mặt Triệu Tề không vui , trong lòng hơi lộp bộp một cái, thoáng qua tia hốt hoảng, nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng không ngăn được chuyện hần muốn bẩm báo, hần cúi đầu hướng về phía Triệu Tề quỳ xuống: "Thần không có sự cho phép của hoàng thượng đã tự ý tiến vào tâm cung, vi thần có tội. Thế nhưng , thần có chuyện hết sức khẩn cấp ....."

Lý Nguyên Dịch đem chuyện xảy ra tối qua đầu đuôi gốc ngọn nói cho Triệu Tề, sau đó lại đem hỗn chiến Thừa Càn cung giản lược trình tấu xong, sau đó vô cùng đau đớn hướng Triệu Tề nói: "Hoàng thượng, hôm nay quốc sư cùng Quý Đế cũng không rõ tung tích, Diệp nhị tiểu thư cũng không biết đi đâu. ....Văng sinh Thành chủ đã biết, chỉ sợ sắp tới đây !"

Triệu Tề nghe vậy, trong đầu ầm vang một cái, ý thức rối loạn thành một đoàn. Quân Thương thừa hưởng năng lực khác loài, ngay cả Diệp Lâm Lang cũng là Tà hoàng Thanh trọng sinh , những chuyện phát sinh này căn bản không phải hần có thể ngăn cản, vì vậy trải qua mấy ngày nay U Minh bảo hần làm gì hần liền làm cái đó, lúc này mất đi sự chỉ dẫn Thái Tổ công chúa và U Minh , hần cảm giác mình tựa như con ruồi không đầu mù đường tìm không ra phương hướng !

"Trước. .... Trước ổn định Quân Thương! Hôm nay, không phải đã đến ngày lâm triều sao ? Cứ nói trầm bị bệnh. .... " trong lòng Triệu Tề kinh hoàng hướng về phía Lý Nguyên Dịch phân phó.

"Hoàng thượng. ...."

Lý Nguyên Dịch thấy cách làm trốn tránh trách nhiệm của Triệu Tề rất là bất mãn, vừa định mở miệng phản bác, liền nghe bên ngoài thông tri nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Văng Sinh Thành chủ. .... Văng sinh Thành chủ đã sắp tới tâm cung rồi ạ !"

Triệu Tề vừa nghe, vội đẩy Lý Nguyên Dịch: "Nhanh đi!" Nói xong hần đã khẩn trương hướng trên long sàng leo lên !

Lý Nguyên Dịch vừa nhìn không còn cách nào, chỉ có thể cắn răng đứng lên, vừa muốn xoay người, liền truyền đến giọng nói uy nghiêm lãnh lệ: "Triệu Tề, đây chính là bộ dáng nhất quốc chi quân sao ?"

Nghe được âm thanh này, động tác leo giường được một nửa của Triệu Tề theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt chột lóe, một nam tử áo đen đã đứng ở trước mặt mình!

Biểu tình Triệu Tề bởi vì sợ hãi bỗng nhiên vắn vẹo: "Thành chủ. .... Văng sinh Thành chủ. .... Trầm, trầm. ...." hàm răng hần không ngừng run lên, cũng không thốt ra được chữ nào !

Rõ ràng lúc âm thanh truyền tới cho thấy người vẫn còn ở ngoài cửa điện, thế nào chỉ chớp mắt đã bước tới trước mắt hần ? Quả nhiên, quả nhiên hần không phải là người. ....

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Lâm Lang thật giả gặp mặt

Quân Thương nổi giận ở tâm cung của Triệu Tề, dùng một chưởng đánh bay long sàng của Triệu Tề. Sau đó mới rời đi trong khi Triệu Tề không ngừng nín nọt van xin!

Đội Quân Thương rời đi, Triệu Tề mới thở phào một hơi, sau đó sai Lý Nguyên Dịch phong tỏa cấm cung, dùng hết sức tìm kiếm, nhất định phải tìm được Lâm Lang!

Lý Nguyên Dịch vẫn còn do dự, cuối cùng nói ra nghi vấn trong lòng: "Hoàng thượng, nói không chừng ... Thành chủ đã mang nhị tiểu thư đi rồi?"

Hần cau mày nghĩ đến cô gái mặc áo xanh ở cùng một chỗ với Quân Thương, cô gái kia không vào điện, hần cũng chỉ nhìn thoáng qua, không hề để ý

đến dung nhan của nàng, nhưng đáng người mảnh khảnh mềm mại, một thân cao quý tài hoa phong nhã, tất cả giống như không phải người, chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, không nói lời nào, liền làm cho người ta cảm thấy nhộn nhạo trong lòng!

Nữ tử này là ai?

Thời điểm tối hôm qua, Quân Thương cũng không mang theo một nữ tử như vậy!

Nhưng nếu nàng dám đi cùng Quân Thương vào tẩm cung hoàng thượng, tất nhiên không phải là Diệp nhị tiểu thư!

Trong mắt Triệu Tề hiện lên một chút hung ác nham hiểm: "Tuyệt đối không thể! Hôn phách của Thanh nhi sau khi sống lại mặc dù có pháp lực, nhưng ở cảm cung lại giống như người bình thường, cho nên nàng tuyệt đối không có khả năng đi ra ngoài, nhất định vẫn còn trong cung!". Nói thế nào hắn cũng là đại hoàng đế, Quân Thương chẳng qua chỉ là một thành chủ nhỏ nhỏ lại dám không đặt hắn vào trong mắt! Chờ hắn dưới sự trợ giúp của quốc sư và Quý Đế lấy được Thanh Nhi một lần nữa, lúc danh chính ngôn thuận trở thành Thiên Tử, hắn nhất định làm cho một đám bọn họ đều phải quỳ gối dưới chân của hắn cầu xin tha thứ!

"Quý Đế và quốc sư cũng cùng nhau biến mất không thấy ai nữa, nếu là Quý Đế và quốc sư mang Nhị tiểu thư đi?" Mặt Lý Nguyên Dịch không chút thay đổi, lời nói phát ra lại nói trúng tim đen!

Tuy rằng nói có được dân được mới được coi là đại trượng phu, nhưng dáng vẻ của hoàng thượng ở trước mặt thành chủ Vãng Sinh lại làm cho hắn thật thất vọng... Trước kia hắn không có ấn tượng sâu sắc đối với Vương Phi Tạ Hoàng Thanh, nhưng đối với Diệp nhị tiểu thư hiện tại, hắn lại có ấn tượng rất sâu đậm, đây không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp!

Chỉ sợ Hoàng Thượng phải chịu cảnh đơn phương rồi!

Triệu Tề vừa nghe, một tay ném đồ trang trí trên bàn xuống đất: "Mặc kệ nàng đi tới chỗ nào, đều phải là nữ nhân của trẫm!"

Hắn nghĩ đến chuyện quốc sư nói trao đổi thân phận của Lâm Lang và Diệp Cẩm Huyền để tác thành cho hắn, nhưng cuối cùng, lại lặng lẽ đem Lâm Lang đi, làm trong lòng hắn tức giận vô cùng!

Hắn giận dữ nói từng câu từng chữ: "Mặc kệ là ai, cũng không thể cướp đi nàng!" Tiếp theo, hô hấp đã ôn hòa, thờ một hơi nhẹ nhàng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, dán bức họa của Tạ Hoàng Thanh và Diệp Lâm Lang cả nước, người nào tìm được, thưởng một ngàn lượng hoàng kim!"

Mặc kệ nàng biến thành bộ dạng nào, hắn nhất định phải tìm được nàng!

"Dạ!" Lý Nguyên Dịch trả lời một tiếng, trong đầu hắn lại lóe ra bộ dáng của vương phi Tạ Hoàng Thanh và Diệp nhị tiểu thư, hắn cau mày nghĩ kỹ, bóng dáng mơ hồ của nữ tử áo xanh bỗng hiện lên trong đầu, sao hắn lại luôn cảm thấy có chút không thích hợp?

Nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào? Đáp án dường như rất rõ ràng nhưng lại chỉ lóe qua trong giây lát, làm cho hắn phút chốc không nghĩ được!

Bỗng nhiên, trong đầu hắn hiện lên một chút ánh sáng...rất giống!

Không sai, đúng là rất giống. Tuy là hai người khác nhau, nhưng lại làm cho người ta có có cảm giác giống nhau nói không nên lời, vậy có lẽ là linh hồn ở sâu bên trong đều cùng một loại!

Hắn nhớ tới lúc sáng sớm nhìn thấy nữ tử kia ở tẩm cung hoàng thượng, bên ngoài chiếc áo màu xanh của cô còn khoác thêm áo choàng màu đen, chiếc áo choàng đó lúc nhìn hắn đã có chút quen mắt, nhưng lại không để ý, bây giờ nghĩ đến, chiếc áo choàng đó rõ ràng là của thành chủ Vãng Sinh, lấy tác phong làm việc thường ngày của Quân Thương mà nói, nếu không phải vô cùng thân mật, hắn làm sao có thể khoác áo choàng của mình lên người một cô gái?

Lý Nguyên Dịch đột nhiên ngắt đầu nói với Triệu Tề: "Hoàng thượng, thần có chuyện, không biết có nên nói hay không?"

"Nói!" Triệu Tề không kiên nhẫn khoát tay chặn lại!

"Hôm nay còn có một nữ tử theo Vãng Sinh thành chủ tới, tuy rằng thần không thấy được khuôn mặt của nữ tử kia, nhưng nàng một thân quần áo màu xanh ngọc bích, đai lưng trắng làm bằng lụa Lưu Vân, thân hình tao nhã, khí chất thoát tục xuất chúng, làm cho người ta vừa nhìn thấy cũng không khỏi kính sợ trong lòng!"

"Là thế nào?"

Lý Nguyên Dịch nói xong, càng cảm thấy nữ tử áo xanh đó và Lâm Lang có chỗ giống nhau, nghe Triệu Tề hỏi, liền nói: "Quan trọng nhất, bên ngoài nữ tử kia còn khoác thêm một chiếc áo choàng màu đen, áo choàng đó cũng là áo choàng mà hôm qua thành chủ Vãng Sinh khoác trên người!" Nói rằng rất giống chỉ là cảm giác của hắn, nhưng áo choàng kia là việc có thật!

"Tính tình của thành chủ Vãng Sinh, nếu không phải người vô cùng thân mật, sao hắn có thể đưa quần áo cho..."

Lý Nguyên Dịch nói đến đây, nhíu mày nhìn về phía Triệu Tề, thấy sắc mặt Triệu Tề gọn sóng bất động, không khỏi nói: "Hoàng thượng, lúc này thần mới nhớ tới, cảm thấy khí chất của nữ tử kia rất giống với Nhị tiểu thư!"

Triệu Tề nghe xong, quả nhiên ánh mắt hơi trầm xuống, sau đó trong ánh mắt lại hiện lên một chút thâm độc: "Người xem rõ rồi chứ?"

"Thần cũng chỉ là đoán!" Lý Nguyên Dịch nói, "Nhưng nếu thật sự không thấy nhị tiểu thư, thần nghĩ thành chủ Vãng Sinh tuyệt đối không tới tìm hoàng thượng!" Không phải khinh thường hoàng thượng, nhưng thành chủ Vãng Sinh đúng là không đặt hoàng thượng ở trong mắt. Nếu thật sự không thấy nhị tiểu thư, lấy sự coi trọng mà thường ngày thành thủ đối với nhị tiểu thư, chắc hẳn trước hết thành chủ phải đi tìm .. Tìm đến hoàng thượng để làm gì?

"Có ý gì?" Triệu Tề không hiểu!

Người mất tích trong cung của hần, Quân Thương không đến tìm hần thì tìm ai?

"Hoàng thượng tuy rằng anh minh thần võ, nhưng dù sao cũng là ... Hoàng thượng dù sao cũng không có pháp thuật, bản thân Diệp nhị tiểu thư mất tích có chút kỳ lạ, lúc này thành chủ Vãng Sinh nên tìm hần là Quý Đế và quốc sư!"

Triệu Tề nghe lời nói của Lý Nguyên Dịch, cũng biết hần nói mình chẳng qua chỉ là phạm phu tục tử, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Vậy ý của người là cô gái đi cùng thành chủ Vãng Sinh đến chính là Thanh Nhi?"

Lý Nguyên Dịch cung kính đáp: "Thần cũng không dám khẳng định!"

Lúc này Triệu Tề cũng an tâm, nếu biết tung tích của nàng, như vậy hẳn nhất định sẽ có biện pháp đem nàng vào cung, lúc đó nhốt nàng trong cung, pháp lực của nàng bị áp chế, chẳng qua chỉ là một nữ nhân nhu nhược bình thường, còn không phải để mặc cho mình định đoạt?

Chỉ là lần này, hần tuyệt đối sẽ không để quốc sư và Quý Đế nhúng tay vào!

Triệu Tề trầm ngâm nói: "Nếu đã như vậy, thành chủ Vãng Sinh chẳng qua chỉ là cá đi qua sân khấu, ý muốn uy hiếp trẫm?"

Sau khi Triệu Tề và Lý Nguyên Dịch thương lượng một hồi, hai người đều quyết định án binh bất động, xem phản ứng của Quân Thương mấy ngày rồi nói sau!

Lại không nói đến, chỉ nói Lâm Lang và Quân Thương sau khi ra ngoài trở về Ngọc Lâm Uyển, trực tiếp đến bái phỏng Lãng phu nhân, vì Lãng phu nhân không biết cô gái áo xanh trước mặt này chính là Lâm Lang, mà theo ý của Lâm Lang cũng không muốn làm Lãng phu nhân kinh sợ, cho nên Quân Thương giới thiệu Lâm Lang tên là Huyền Thanh, cũng là người làm ăn, có qua lại với việc vận chuyển hàng hóa của Tạ gia, lần này tới là có việc làm ăn lớn muốn bàn.

Lãng phu nhân nghe vậy, rất nhiệt tình tiếp đãi hai người, vừa tiếp chuyện hai người vừa sai người đi mời tiểu thư - Diệp Cẩm Huyền tuy làm việc kém xa Lâm Lang, nhưng lại có khuôn mặt giống Lâm Lang, cho nên Lãng phu nhân mặc dù nghi vấn trong lòng cũng không biết Diệp Cẩm Huyền là giả mạo!

Lúc này Lâm Lang thừa dịp quan sát một chút bên trong phòng, trong phòng gọn gàng sạch sẽ, dùng than Ngân Sương thượng hạng để đốt trong chậu than, chặn dèm dầy!

Ánh mắt Lâm Lang chợt lóe, chợt thấy trong giỏ kim chỉ phía bên trên tủ lộ ra một mảnh vạt áo màu tím, không khỏi cười khẽ!

Xem ra ngày đó Lãng phu nhân nhìn thấy chữ viết bằng máu của mình, dường như quan hệ với Quách đại nhân phát triển cũng không tệ lắm!

Bên này mọi người đang nói chuyện vui vẻ hòa thuận, bên kia trong Vân Đình quán Diệp Cẩm Huyền nhận được tin tức không khỏi hốt hoảng! Nàng không hiểu chuyện làm ăn, việc này đều là Thanh Y quản lý, mặc dù mình cũng muốn nhúng tay vào để chiếm được chút lợi ích, nhưng dù sao cũng lo sợ, không dám quá mức. Vốn của nàng chỉ có kim ngân ở ngân khố Ngọc Lâm Uyển khoản vác còn mọi sự không có, từ ngày ấy biết những thứ kia cũng không đáng vài đồng tiền, nàng vẫn có chủ ý vận chuyển hàng hóa, nhiều lần nghĩ đến quyền lợi của vận chuyển hàng hóa, lại bị Thanh Y Từ Y dù không phản đối nói hai ba câu chặn lại, Thanh Y Từ Y làm việc cẩn thận, mặc cho mình nói bóng gió thế nào nhưng không ra được một chút lời nói sáo, cho nên đến nay cũng không chen tay vào được!

Nếu không phải hai người Thanh Y Từ Y đối với nàng vô cùng cung kính, nàng sẽ hoài nghi Thanh Y có phải đã biết nàng là giả mạo hay không!

Đối với Thanh Y Từ Y, trong lòng nàng có chút sợ hãi, cũng may là không gặp mặt nhiều lắm, nếu mỗi ngày đều phải đối mặt, nàng cũng không biết phải làm gì!

Lúc này nghe Quân Thương dẫn theo bạn làm ăn của Lâm Lang đến, trong lòng không khỏi hoảng hốt, chuyện làm ăn mình không biết gì cả, đồng ý nói chuyện còn không bị lộ?

Nàng hoang mang lo sợ, không biết có nên đi không, đúng lúc Tô phu nhân bưng cháo tổ yến đến, đi vào bên trong thấy nàng đi tới đi lui, vẻ mặt không biết làm sao, liền bảo người hầu lui xuống!

Ngày thường Diệp Cẩm Huyền làm việc sợ lộ, liền lấy cớ sợ hạ nhân không đủ, mua vài nha đầu bên ngoài về, từ từ xa cách với những người còn lại ở Ngọc Lâm Uyển, thân phận của Tô phu nhân tuy rằng bất tiện, nhưng những nha đầu này thấy chủ tử coi trọng bà thì đối với lời bà nói đều nghe theo!

Trong chốc lát mọi người lui ra, bên trong chỉ còn lại hai người Tô phu nhân và Diệp Cẩm Huyền!

Tô phu nhân tiến lên đặt khay cầm trong tay xuống bàn: "Huyền nhi. sáng sớm con chưa ăn cơm, nướng cho người nấu cháo tổ yến, lại đây uống một chút đi!"

Tâm trạng Diệp Cẩm Huyền không yên, làm gì có tâm tình ăn cháo? Không khỏi nói: "Con không đói bụng!"

Tô phu nhân vừa múc cháo cho nàng vừa nói: "Nương biết con vì chuyện gì mà buồn bã, nhưng lúc này không cần phải vội, trước tiên ăn no bụng rồi nói sau!"

Diệp Cẩm Huyền nghe Tô phu nhân nói thế, ánh mắt sáng lên, tiến lên cầm tay Tô phu nhân hỏi: "Nương, người nói, con nên làm gì bây giờ? Con giả bộ bệnh, được không?" Bất kể như thế nào cũng tuyệt đối không đi!

"Đúng, chính là giả bộ bệnh!" Diệp Cẩm Huyền vừa nói ra miệng liền nhắc lại một lần giống như đã hạ quyết tâm!

Tô phu nhân nghe vậy, vỗ vỗ tay nàng, cau mày nói: "Không được!"

Diệp Cẩm Huyền sững sốt: "Vì sao?"

"Phải đi! Nhất định phải đi!" Tô phu nhân nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Diệp Cẩm Huyền nói: "Nhiều ngày như vậy, thành chủ cũng chưa nhìn ra con không phải kẻ điên kia, còn ai có thể nhìn ra? Nhưng nếu con không đi, mới khiến người ta hoài nghi!"

"Còn nữa, không phải con vẫn thường muốn giữ quyền làm chủ chuyện vận chuyển hàng hóa của Tạ gia sao? Con luôn trốn tránh như vậy, thì khi nào mới có thể lấy được?" Ánh sáng trong mắt Tô phu nhân lóe ra, ý cười mang theo tia dữ tợn: "Trước tiên giữ quan hệ tốt với khách, sau đó lại tìm sai lầm bắt Thanh Y Từ Y lại, còn không phải là Huyền Nhi quyết định hàng vận chuyển? Đến lúc đó rất nhiều bạc ... "

Tô phu nhân nói xong, tươi cười rạng rỡ, giống như nhìn thấy vô số bạc mọc cánh bay tới chỗ bà!

Diệp Cẩm Huyền yên ổn lại, cau mày nói: "Việc này đúng, nhưng ... Đối với chuyện làm ăn, con không biết gì cả!"

"Việc này có gì khó?" Tô phu nhân cười nói, "Con không hiểu sao? Nói hôm nay là ở nhà, không nói đến công việc, chỉ để khách ăn ngon uống tốt, còn lại từ từ trở lại! Hoặc nếu nàng đưa ra yêu cầu, trước tiên con cứ hoãn lại, hai người kẻ dài, một người kẻ ngắn, con trở về nói cho nương nghe, nương sẽ giúp con đưa ra biện pháp! Dù sao nương cũng sống hơn con hai mươi năm, đầu óc suy nghĩ mạnh mẽ hơn con!"

Diệp Cẩm Huyền bừng tỉnh hiểu ra, cười nói bình thường: "Đúng vậy! Chúng ta lại không trông cậy vào chỗ hàng vận chuyển này để sống, dù sao chỉ là một chút bạc, sao cần phải nói chuyện làm ăn?"

"Cứ làm như vậy! Ta dọn dẹp một chút rồi đi qua!"

Tô phu nhân cười ha ha đồng ý, tự mình thay quần áo trang điểm cho Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền trang điểm điểm lệ, cả người mặc sản phẩm của Chức Ngọc phường, váy dài hồng nhạt thêu hoa kim tuyến, áo khoác lụa mỏng, đồ trang sức là cả bộ Hồng San Hồ, bộ dạng tráng lệ!

Nàng mang theo hai tiểu nha hoàn đi đến Xuân Huyền đường, đi vào không thỉnh an Lãng phu nhân đầu tiên mà ánh mắt lại dính trên người Quân Thương, sòng mắt nhu hòa lờ lờ giống như tấm lụa, có thể ngọt chết người.

"Thành chủ cũng ở đây!" Nàng đi đến bên cạnh Quân Thương, nhẹ nhàng cúi người, cười nói "Gặp qua thành chủ!"

Quân Thương đen mặt, thần nhiên "Ừ" một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn ánh mắt to sáng của Lâm Lang, ánh mắt di chuyển trên mặt hắn, sắc mặt lại xanh đen thêm một mảnh, nặng nề ho khan một tiếng!

Diệp Cẩm Huyền cũng cảm nhận được ánh mắt Quân Thương nhìn về phía Lâm Lang, liếc nhìn lại, nhất thời ngây ngẩn cả người!

Một nữ tử quần áo xanh ngọc ngồi bên cạnh ghế trên, trên người như bao phủ ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo, làn sóng dao động đúng lúc phát ra ánh sáng chói mắt. Lúc này, môi của nàng đang chứa ý cười thần nhiên, sòng mắt kín kẽ, giống như đáy hồ xanh biếc trong suốt thấy tận đáy, eo nhỏ buộc chặt, càng hiện ra đáng người mềm mại mà uyển chuyển!

Nàng còn đang đánh giá Lâm Lang, lại nghe Lãng phu nhân ngập ngừng nói: "Lâm Lang, vị này là Huyền tiểu thư, khách vận chuyển hàng hóa, đặc biệt tới tìm con! Con ... còn không ra chào người ta?"

Khi Lãng phu nhân nói những lời này giọng nói do dự mang theo run run, Lâm Lang nghe xong, trong lòng bỗng nhiên đau xót - mẫu thân đây là có ý sợ hãi trong lòng.

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy, mới hồi phục tinh thần: "A! Áo ... Huyền tiểu thư, đã lâu không gặp, người dạo này đẹp ra, này không ... nhất thời ta nhìn đến ngây ngẩn cả người!"

Diệp Cẩm Huyền trong lòng nhủ mày, như thế nào người làm ăn năm nay đều là nữ? Một Diệp Lâm Lang nào loạn không rõ ràng lắm, giờ lại thêm một Huyền Thanh.

Lâm Lang cảm thấy buồn cười, nhưng lại không thể nói bậy, ánh mắt nàng nghiêm trọng, khẽ cong môi với Diệp Cẩm Huyền: "Cảm ơn tiểu thư đã khách khí! Ta tới là có mối làm ăn lớn muốn cùng tiểu thư bàn bạc! Tin rằng tiểu thư nhất định sẽ có hứng thú."

Chương 97: Đưa cho Diệp Cẩm Huyền một phần đại lễ

Lời của Lâm Lang buông xuống, không chỉ khiến Diệp Cẩm Huyền ngây ngẩn cả người, mà con người của Quân Thương cũng nhanh chóng hiện lên một tia sát khí u ám, con người đen như mực giống trời long đất lở khiến người ta kinh sợ, như màn đêm đen nhánh phủ đầy những ngôi sao, bên trong tràn đầy sự khó hiểu và sát khí làm cho lòng người sợ hãi!

Lâm Lang cảm nhận được ánh mắt của hắn, tự nhiên quay đầu đi, cười với hắn, nụ cười rất đẹp, nhưng hắn lại nhìn thấy sự bế tắc khổ sở nơi đáy lòng nàng!

Quân Thương nhìn nàng cười, sâu trong lòng là sự rung động, dần dần tức giận tan đi. Hắn chỉ cảm thấy trong ảo ảnh bình thường, dung nhan Lâm Lang bắt đầu mơ hồ, trong lòng dâng lên một chút hốt hoảng, chỉ trong nháy mắt, hắn thu hồi tâm trạng, lại phát hiện rõ ràng nàng đang an vị ở trước mặt mình, lúm đồng tiền như hoa, ánh mắt nhu hòa, ở khoảng cách gần kề, tất cả đều thấy vô cùng rõ ràng!

Nhìn Lâm Lang tươi cười, trong lòng Quân Thương dâng lên một chút cảm giác đau đớn.... Dường như, càng ngày nàng càng cách xa hắn, dường như duyên phận của hai người đã sắp kết thúc; dường như, có thứ gì đó mà hắn không nắm trong tay được, lúc này đã xen vào tình cảm giữa hai người, nghe rằng cười xem bọn hắn gây gổ!

Loại cảm giác này thật không tốt, hắn rất không thích!

Đột nhiên Quân Thương nhíu mày, vừa muốn mở miệng, lại nghe giọng nói thanh thúy như ngọc của Lâm Lang chậm rãi truyền đến: "Hiện tại đã là tháng mười một, chính là cuối năm, sang tháng mười hai là lúc mọi người đều bận rộn, nhiều năm trải qua chiến loạn, một khi ổn định, mọi người có thể an cư lạc nghiệp, năm nay việc buôn bán đồ tết ở kinh thành sẽ vô cùng náo nhiệt, hai năm nay Huyền gia chúng ta quả thật không còn được như xưa, cho nên năm nay cũng muốn chia một chén cơm! Ở tứ hải chúng ta có một lượng hàng hóa lớn, ước chừng giá trị khoảng năm sáu trăm vạn lượng bạc! Hoa quả khô, thủy sản, pháo hoa đều có, nhưng muốn vận chuyển đến kinh thành lại không tìm được người làm. Chiến loạn vừa ngưng, tiêu cực các nơi đều tiêu điều, đột nhiên hợp tác cùng bọn họ, ta cũng không yên lòng! Vận chuyển hàng hóa của Tà gia tuy rằng mới mở không lâu, cũng làm việc làm ăn buôn bán, nhưng lấy sự hợp tác ngày xưa của chúng ta mà nói, cũng rất đáng tin.... Giá phí vận chuyển ít nhất cũng mười mấy vạn lượng bạc, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không bằng tìm các người làm! Không biết ý của Tà lão bản thế nào?"

Diệp Cẩm Huyền vừa nghe xong, trong đầu chỉ quanh quẩn lời nói "Phí vận chuyển ít nhất cũng phải hơn mười vạn lượng bạc", nhất thời không kịp có phản ứng!

Lâm Lang thấy vậy, cười một tiếng giễu cợt, chỉ là nói những lời dễ nghe về việc vận chuyển hàng hóa của Tà gia có một không hai trên mặt đất, mang lợi nhuận lớn ra dụ dỗ, Diệp Cẩm Huyền vừa nghe đã lộ vẻ mặt thêm nhỏ dãi, đợi Lâm Lang nói xong, nàng không khỏi tròn tròn hai mắt cười nói: "Nếu là việc hợp tác thường ngày, đương nhiên không có vấn đề.... Nhưng là....." Nàng nghe đến lợi nhuận to lớn trong việc vận chuyển hàng hóa này, càng giữ vững mục đích nắm việc vận chuyển hàng hóa trong tay, nhưng vì chưa từng tiếp xúc qua chuyện buôn bán nên có chút do dự không dám, sợ bị lừa!

Lâm Lang biết ý của nàng, nhiều ngày nay, việc làm ăn buôn bán đều do Thanh Y Tử tiếp nhận, hoàn toàn không để cho nàng nhúng tay vào, tuy bây giờ nàng vì lãi cao mà dao động, chỉ là vẫn lo lắng đến cuối cùng mình không có cơ hội lấy được phần bạc nào mà thôi.

Lâm Lang biết suy nghĩ trong lòng nàng, cười cười: "Ngày hôm qua ta đi tìm quản sự* Thanh Y nói chuyện này, quản sự Thanh Y nói việc vận chuyển hàng hóa như vậy từ lúc khai trương đến nay chưa từng làm, hơn nữa cuộc làm ăn này của bản tiểu thư quá lớn, nàng không làm chủ được, phải cùng lão bản nói chuyện, trực tiếp đặt ra giao dịch cùng lão bản là được! Chúng ta đều là người làm ăn, đương nhiên ta cũng biết, dù sao quản sự cũng chỉ là quản sự, có một số việc vẫn là người chủ trực tiếp đưa ra quyết định! Cho nên sáng nay ta đã tới từ sớm, mong Tà lão bản đưa ra thông tin chính xác!"

Nói xong, nàng thấy vẻ mặt của Diệp Cẩm Huyền đã lung lay, lại vẫn ngập ngừng do dự, đưa ly trà lên uống một ngụm buồn bã nói: "Chẳng lẽ quản sự Thanh Y không nói qua việc này với ngài? Ta nói, Tà lão bản cũng để mặc cho hạ nhân quá mức rồi, dù sao việc buôn bán cũng do chính mình quyết định!"

Diệp Cẩm Huyền vừa nghe Thanh Y nói là đi tìm nàng, còn nói có thể trực tiếp giao dịch cùng nàng, trong lòng đã sớm dao động, lúc này nàng nghĩ, nếu có thể không thông qua phòng thu chi việc vận chuyển hàng hóa, không phải số bạc này đều là của mình sao?

Đây cũng không phải số lượng nhỏ, thoáng cái là hơn mười vạn lượng bạc! Nhưng làm thế nào mới có thể vận chuyển hàng hóa không thông qua phòng thu chi đây?

Diệp Cẩm Huyền đang do dự liền nghe Lâm Lang hỏi có phải Thanh Y không nói cho nàng không, trong lòng nàng khẽ động, nhớ tới lời Tô phu nhân nói với nàng, không khỏi ngừng đầu nhíu mày, gãi bộ tức giận nói: "Thanh Y sao lại làm việc như vậy? Việc buôn bán lớn vậy mà không báo một tiếng cho bản tiểu thư!" Minh mang mặt của Diệp Lâm Lang, không ai biết mình là Diệp Cẩm Huyền, Thanh Y làm sai, mình mượn cơ hội nổi giận với Thanh Y, là chuyện bình thường!

Chỉ cần tổng hai tâm phúc Thanh Y Từ Y của Lâm Lang đi, việc còn lại sẽ làm dễ hơn!

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền một bên khuyên bảo chính mình, một bên tưởng tượng việc vận chuyển hàng hóa của Tạ gia rơi vào tay mình, nàng khẽ cúi thấp đầu, tóc rủ xuống trán che đi ý cười đắc ý trong mắt!

Về mặt Quân Thương bình tĩnh, nhũn mày ngồi một bên, trong con ngươi đen ngưng đọng vẻ lạnh như băng, đáy mắt là sóng ngầm đang cuộn cuộn ngập trời!

Sao Lâm Lang có thể có hàng tét? Càng không có giao dịch gì muốn làm cùng Diệp Cẩm Huyền! Nàng nhắc tới việc này, hẳn liền biết là Lâm Lang vận chuyển súng ống đạn dược lương thảo cho Triệu Sưồng, nhưng việc vận chuyển hàng hóa Tạ gia là tâm huyết của Lâm Lang, là sự tiếc nuối cuối cùng trên đời này của nàng, vậy mà nàng lại muốn không chút do dự bị phá hủy như vậy?

Lâm Lang bị ánh mắt khó hiểu phần nộ của Quân Thương nhìn, liếc mắt nhìn trấn an hẳn, ý cười trong mắt sáng như bầu trời đầy sao rực rỡ, nàng chậm rãi mở miệng, giọng nói uể oải như mang theo một tia tức giận mềm mại: "Như thế nào? Thật sự là quán sự Thanh Y chưa nói sao? Thân là quán sự, phải là cầu nối giữa chủ và khách hàng, truyền lại tin tức, sắp xếp đàm phán là việc phải làm, nàng nói hôm nay bản tiểu thư tới tìm Tạ lão bản, hôm nay bản tiểu thư đến, Tạ tiểu thư thân là chủ, lại không biết chuyện, đây không phải là làm chậm trễ thời gian của bản tiểu thư sao?"

Lâm Lang nói xong, tay đang cầm ly trà trên bàn dừng lại, hừ lạnh một tiếng.

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy, thu lại ánh mắt thêm muốn, cười nói: "Huyền tiểu thư đừng tức giận, có lẽ nàng bận quá mà quên mất! Trờ về ta sẽ gọi nàng lại để hỏi!" Sau đó Diệp Cẩm Huyền hô: "Người đâu! Đi cửa hàng vận chuyển gọi Thanh Y Từ Y về, nói bản tiểu thư có chuyện hỏi nàng, thành chủ cũng ở đây!"

Cái này không thể trách nàng, ai bảo ngươi chọc giận vị thần tài này? Trong lòng Diệp Cẩm Huyền vô cùng đắc ý, chỉ thấy mình muốn cái gì được cái đó, thật thuận lợi!

Trong khi hạ nhân lĩnh mệnh đi, Lăng phu nhân ngồi ở một bên chân tay lại luống cuống. Tuy rằng không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng bà biết Thanh Y là một cô nương tốt, vì việc vận chuyển hàng hóa mà đi sớm về trễ, trung thành và tận tâm, xem bộ dạng kia của Huyền tiểu thư và Lâm Lang là đang nổi giận với nàng?

Bà muốn nói lời khuyên bảo hai người, lại sợ nữ nhi tức giận, trong lúc nhất thời đứng ngồi không yên!

Đương nhiên Lâm Lang phát hiện ra nỗi bất an của Lăng phu nhân, nàng nhìn về phía Lăng phu nhân cung kính nói: "Chúng ta nói chuyện làm ăn trong này, đã quấy rầy sự thanh tịnh của Lăng phu nhân, thật sự xin lỗi!"

Lăng phu nhân nhếch môi, lộ ra vẻ tươi cười xấu hổ nói: "Nói chuyện làm ăn là việc quan trọng, dù sao ta cũng không có việc gì, không có gì đáng ngại!" Nàng nghĩ nghĩ rồi lại nói, "Thời gian này nhà đầu Thanh Y kia làm việc vô cùng bận rộn, cơ hồ cũng không về nhà, tôi hôm qua chắc là có chuyện gì khẩn cấp mới chậm trễ.....! Chuyện này, làm chậm việc của Huyền tiểu thư.... Thật vô cùng xin lỗi!"

Diệp Cẩm Huyền thấy Lăng phu nhân quanh co lòng vòng xin lỗi thay Thanh Y, không khỏi nhũn mày, giọng nói cứng nhắc: "Nương thì hiểu gì? Việc của ả có bận rộn nữa, sự tình khẩn cấp nữa, có thể so sánh được với việc quan trọng của Huyền tiểu thư sao?"

Trong khoảng thời gian này, Diệp Cẩm Huyền đối với Lăng phu nhân chỉ gọi vài tiếng "Mẫu thân", nhưng đều là trước mặt người khác, không thể không làm, trong lòng cực kỳ không tình nguyện! Lúc này đang tức giận, giọng điệu liền cứng lại, trong chớp mắt nàng nói xong, chỉ thấy khuôn mặt nặng nề của Lâm Lang, lòng lại căng thẳng, cười che dấu nói: "Mẫu thân, thân thể người không tốt, cần tĩnh dưỡng, chuyện làm ăn người cũng không hiểu, ta bảo phòng bếp làm cháo tổ yến cho người, lát nữa sẽ có người bưng tới!" Sau đó lại xoay người nói với Lâm Lang và Quân Thương: "Chúng ta ra ngoài.... Ngồi một chút đi!"

Lâm Lang đứng dậy, giấu cợt cười một tiếng nói: "Không ngờ đáng vẻ của tiểu thư đúng là mười phần vẹn mười, mọi người nói người làm ăn cả người chỉ có mũi tiền, nhưng chúng ta là người làm ăn tự nói chính mình, đều có tính người, nhân nghĩa hiếu đức là không thể thiếu!"

Diệp Cẩm Huyền nhìn trong mắt Lâm Lang có ý kinh thường châm biếm, liền nói: "Huyền tiểu thư..... Lời này nói rất đúng!" Nàng nói xong nhìn trộm Quân Thương, lại thấy Quân Thương hoàn toàn không để ý đến nàng, mà chỉ nhìn Lâm Lang, con người tuy không nhu hòa nhưng cũng không lạnh lẽo thấu xương giống ngày thường, trong đó dường như có nhu tình lưu chuyển!

Nhất thời trong lòng Diệp Cẩm Huyền dâng lên một cỗ tức giận, nhưng còn nhớ số tiền lãi hơn mười vạn lượng bạc, hơn nữa nàng cũng không dám làm cản trước mặt Quân Thương, chỉ có thể từ từ áp chế lửa giận trong lòng xuống, nhưng nàng chưa kịp dời ánh mắt, đã thấy Quân Thương đột nhiên nhìn về phía mình, con ngươi đóng băng trong nháy mắt, ánh mắt lạnh băng như dao găm cắt trên mặt mình!

Cả người Diệp Cẩm Huyền run lên, dời mắt đi!

Lúc này, Lâm Lang đã đứng dậy cáo từ Lăng phu nhân: "Người nào mà không có lỗi làm, có thể sửa sai là tốt, bản tiểu thư cũng thích cách làm việc của hai nhà đầu Thanh Y Từ Y! Phu nhân cứ việc yên tâm!"

Cáo từ xong, Quân Thương rời đi thẳng, trước khi đi chỉ nói Lâm Lang xong việc vận chuyển hàng hóa thì đến hẳn!

Ánh nắng tươi sáng, trong không khí như có bảy vòng sáng lưu chuyển, không khí trong trẻo nhưng lành lạnh càng có vẻ tươi mát. Lâm Lang chỉ cảm thấy bóng lưng đen của Quân Thương chột lóe, liền bị ánh nắng của đất trời bao phủ, bốn phía đều tỏa hào quang chói mắt, rốt cuộc nàng cũng không

nhìn thấy một chút tay áo đen nào!

Trong lòng Lâm Lang đau xót, bước chân không nhện được như muốn tiến lên, nằng nề xuống khát vọng trong lòng, thu hồn mình quay đầu nhìn lại, tiến lên phía trước bước vào đại sảnh cùng Diệp Cần Huyền, Thanh Y Từ Y đã chờ ở bên trong!

Đột nhiên Thanh Y Từ Y thấy Diệp Cần Huyền vào cùng một nữ tử áo xanh, không khỏi sùng sốt, trong mắt hiện lên sự kinh hãi, bước chân không tự chủ tiến lên.

Lâm Lang lạnh lùng liếc mắt một cái, hai người giật mình hoàn hồn, vội vàng dừng bước, chột giọng nói tức giận của Diệp Cần Huyền vang lên: "Ta giao việc vận chuyển hàng hóa cho các ngươi là coi trọng các ngươi, các ngươi không chăm chỉ làm việc, ngược lại làm trễ việc của khách, có biết tội?"

Thanh Y Từ Y hơi sùng sốt, muốn nhìn Lâm Lang, nhưng cũng biết đây không phải là lúc tỏ ra quen biết nhau, hơn nữa lại sợ làm hỏng việc của Lâm Lang, chỉ có thể nhẫn nhịn giữa ngàn vạn điều muốn hỏi, nói với Diệp Cần Huyền: "Thuộc hạ không biết làm trễ việc của khách khi nào?" Các nàng biết, lúc này tiểu thư không nhận các nàng, là tự có ý của mình, nếu biểu hiện của các nàng rõ ràng, Diệp Cần Huyền không phải người ngốc, nói không chừng sẽ nhìn ra các gì đó, đến lúc đó hỏng việc của tiểu thư sẽ không tốt!

Giọng nói Thanh Y lạnh nhạt, mang theo chút tức giận lạnh lẽ, khi vào tai Diệp Cần Huyền lại càng giữ vững ý nghĩ của nàng ----- Hai người Thanh Y Từ Y này, tuyệt đối không thể để lại!

Diệp Cần Huyền hắng giọng một cái, vỗ tay lên bàn, giận giữ nói: "Ngày hôm qua vị Huyền tiểu thư này đến tìm các ngươi bàn việc làm ăn, nếu các ngươi không đưa ra quyết định được, tại sao không bẩm báo với ta?"

Trong nháy mắt, trong lòng Thanh Y Từ Y đã sớm nghĩ đến vô số chuyện, cho nên nghe lời nàng nói, hai người cũng không giật mình, nhưng Thanh Y lại không nhện được hiện ra vẻ giận dữ trên mặt: "Ngươi...."

Nàng vừa nói ra từ "Ngươi", liền bị Từ Y kéo ống tay áo!

Thanh Y tức giận quay đầu lườm Từ Y, Từ Y đã tiến lên nói với Diệp Cần Huyền: "Tiểu thư bớt giận. Ngày hôm qua nhiều việc, lúc làm xong lại quên mất chuyện lớn!" Nói xong lại xoay người trang trọng hành lễ với Lâm Lang: "Là thuộc hạ thất trách, Huyền tiểu thư thứ tội!"

Diệp Cần Huyền nhìn hai người Thanh Y Từ Y đều hành lễ xin lỗi với Lâm Lang, vô cùng tức giận trong lòng, hừ lạnh nói: "Hừ! Chỉ nhận lỗi với Huyền tiểu thư là được sao? Vì sai lầm của các ngươi, mà liên lụy đến bản tiểu thư...."

Lời của Diệp Cần Huyền còn chưa dứt, liền thấy một tiểu nha hoàn chạy vào: "Bẩm tiểu thư, Tô phu nhân đứng ngoài cầu kiến!"

Diệp Cần Huyền nghe xong, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt do dự!

Lâm Lang thấy vậy cười nói: "Tô phu nhân? Ta coi như đã tới Ngọc Lâm Uyển rồi, nhưng cũng không biết còn có vị Tô phu nhân!" Tiếp theo nói với Diệp Cần Huyền: "Trong quý phủ của Tà tiểu thư có khách sao? Là Huyền Thanh suy nghĩ không chu đáo! Ngai có việc, thì chuyện để ngày khác bàn lại cũng được!"

Lâm Lang nói xong, làm bộ muốn đứng dậy.

Diệp Cần Huyền cuồng quát đứng lên ngăn cản: "Không phải người ngoài! Là mẹ cả của ta!"

Lâm Lang nghe vậy, không che dấu chút khinh bỉ nào trong mắt, trên mặt lại là vẻ vô tội: "Mẹ cả? Bản tiểu thư cũng biết chút chuyện của Tà tiểu thư, nếu vị mẹ cả này của ngài họ Tô, vốn là Binh Bộ Thượng Thư Diệp đại phu nhân?"

Diệp Cần Huyền nghe Lâm Lang hỏi, hơi sùng sốt, lại cười nói: "Đúng vậy!"

Lâm Lang nhìn sự xấu hổ tức giận trong mắt Diệp Cần Huyền, lại thấy bộ dáng giận mà không dám nói gì của nàng, lời nói không chút lưu tình nào: "Nghe nói vị Tô phu nhân này vì ngược đãi dọa nạt mẹ con Tà tiểu thư nên bị giam vào đại lao, sau lại không biết tung tích, hóa ra lại được Tà tiểu thư phụng dưỡng, Tà tiểu thư đúng là có tấm lòng cao cả, có thể bỏ qua hiềm khích trước đây! Huyền Thanh bội phục!"

Tuy rằng lời nói này của Lâm Lang nhẹ nhàng băng qua, tóm lược việc làm của Tô phu nhân, nhưng thời gian trước kinh đô vì chuyện của Lâm Lang và Diệp gia mà ồn ào huyền náo, thậm chí bị kể thành nhiều bản khác nhau truyền ra khắp nơi, cho nên mọi người vừa nghe đều có thể hiểu được!

Diệp Cần Huyền nghe xong, tức giận Tô phu nhân làm phiền nàng, vừa ghét bà thời gian trước không biết trân trọng, vừa hận bà từng đẩy nàng vào hố lửa.

Vốn dĩ trong lòng Diệp Cần Huyền có chút do dự, có nên mời Tô phu nhân vào để nàng có thêm đồng bọn không, nhưng trong lòng giận giữ, nói với tiểu nha đầu kia: "Bảo bà lui xuống, không có việc gì thì không được đi lại lung tung!"

Tiểu nha đầu thấy sắc mặt Diệp Cần Huyền trầm xuống, vội vàng "vâng" một tiếng chạy ra ngoài!

Diệp Cần Huyền thấy thế mới quay đầu về phía Lâm Lang cười ngượng giải thích: "Đề Huyền tiểu thư chê cười! Ta chỉ thương bà sau khi ra ngục không có chỗ đi, mới đưa nàng đến ở Ngọc Lâm Uyển, dù trước kia bà đã làm gì, cũng từng là mẹ cả trên danh nghĩa của ta!"

Trong lòng Lâm Lang khinh thường, đôi mắt sáng lại vụt sáng như vừa hiểu ra, chân thành nói với Diệp Cẩm Huyền: "Tiểu thư thật có đức độ, lòng dạ rộng lớn, ngay cả người từng ngược đãi mẫu thân mình cũng đối xử tử tế, Huyền Thanh mặc cảm! Mặc cảm!"

Lời nói của Lâm Lang châm biếm rõ ràng, khiến mặt Diệp Cẩm Huyền đỏ bừng, sắc mặt cũng vẩn vò!

Diệp Cẩm Huyền không dám nổi giận với Lâm Lang, nhưng trong lòng lại vô cùng phẫn nộ, liền ném tách trà đang cầm trong tay về hướng Thanh Y Từ Y, giận giữ nói: "Bản tiểu thư giao việc vận chuyển hàng hóa cho các người xử lý, không phải là để các người làm cản trở bản tiểu thư! Hôm nay việc vận chuyển hàng hóa đi bản tiểu thư một chút cũng không biết, các người có ý gì?" Việc này Diệp Cẩm Huyền tích tụ trong lòng đã lâu, nay lại bị Lâm Lang nói kích, nàng liền quát to lên!

Diệp Cẩm Huyền nói xong, thờ đốc hai cái, quay đầu kéo ra nụ cười còn khó coi hơn khóc với Lâm Lang: "Đã để Huyền tiểu thư chê cười!"

Lâm Lang ngậm trà cười yếu ớt: "Không sao cả! Tà lão bản muốn xử lý như nào thì cứ việc làm!"

Thanh Y nghe thấy lời nói của Lâm Lang, trong lòng cảm thấy oan uổng: Lời này của Lâm Lang rõ ràng là muốn Diệp Cẩm Huyền xử trí các nàng! Tuy các nàng không phải người, nhưng cũng có tôn nghiêm của mình, chịu sự quản lý của tiểu thư, làm việc vì tiểu thư, các nàng cam tâm tình nguyện, nhưng là Diệp Cẩm Huyền..... Hừ!

"Từ khi tiểu thư giao việc vận chuyển hàng hóa cho chúng ta, chúng ta đều vô cùng cẩn trọng, không dám chậm trễ chút nào, chính là sợ phụ sự ủy thác của tiểu thư, nhưng..... Thuộc hạ thật sự không biết vì sao tiểu thư nổi giận? Chúng ta đã làm sai gì sao?"

Dù lời này của Thanh Y nói với Diệp Cẩm Huyền, nhưng cũng là nói cho Lâm Lang nghe!

Diệp Cẩm Huyền đang tức giận không có chỗ phát, lúc này nghe lời nói của Thanh Y, chỉ cảm thấy đã tìm được chỗ trút giận: "Vô liêm sỉ! Sao người dám cùng bản tiểu thư nói chuyện? Từ hôm nay trở đi, người không cần đi vận chuyển hàng hóa nữa, ở nhà học quy củ đi! Khi nào học tốt rồi thì đi!"

Thanh Y nghe xong, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, không dám tin nói: "Người.... Người...."

Từ Y thấy sắc mặt Lâm Lang lạnh nhạt, không muốn để lộ ra ngoài, tuy rằng trong lòng khó hiểu, nhưng còn chút thận trọng, lời kéo vạt áo của Thanh Y, Thanh Y lúc này mới phản ứng lại, lẳng lặng cúi thấp đầu xuống!

Diệp Cẩm Huyền thấy vậy, càng thể hiện oai phong, đá Thanh Y Từ Y ra khỏi việc vận chuyển hàng hóa, cũng hạ lệnh cường chế việc giao tiếp của hai người họ, từ nay về sau tự mình tiếp quản việc vận chuyển hàng hóa!

*Quản sự: Người quản lý công việc

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thiên đế tới chơi

Thanh Y Từ Y không biết tâm tư của Lâm Lang, nhưng thấy Lâm Lang không nói một lời, chỉ có thể để mặc Diệp Cẩm Huyền phát tác!

Sau khi Diệp Cẩm Huyền đuổi được Thanh Y Từ Y ra khỏi việc vận chuyển hàng hóa, liền tiếp đón Lâm Lang nhiệt tình, đồng ý làm ăn với Lâm Lang. Trước khi đi, Lâm Lang nói nàng đợi vài hôm nữa, khi đã sắp xếp tốt mọi việc Lâm Lang sẽ phái người đến liên lạc với nàng, hai người giao ước đặt cọc năm vạn lượng bạc, chờ sau khi chuyện thành công, sẽ trả tiếp mười vạn lượng!

Tuy rằng Diệp Cẩm Huyền cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc, nhưng nhiều năm chịu ảnh hưởng của Tô phu nhân, mưa dầm thấm đất nên tự nhiên cũng tham tiền, trước kia vì thân phận nàng cao quý, chưa bao giờ thiếu thứ gì, cho nên cũng không biểu hiện ra, nhưng bây giờ sau khi trải qua chuyện của Tô phu nhân và Triệu Tề, tư tưởng đã khác, nàng lại muốn nhanh chóng rời khỏi kinh đô, mọi thứ đều cần tiền, cho nên vừa nghe có số tiền mười vạn lượng bạc vào túi, liền không ngừng đồng ý!

Thỏa thuận mọi chuyện xong, Lâm Lang ra khỏi Ngọc Lâm Uyển, qua cái sân nhỏ tiêu điều trong mùa đông, đi đến cửa lớn!

Vào đông trời vô cùng lạnh, mặt đất cứng rắn dưới sự chiếu sáng của mặt trời lóe ra hàn quang, khiến người ta càng cảm thấy rét lạnh, trong bồn cây chỉ còn cành cây lê loi khô héo ngẩng cao đầu, dưới ánh mặt trời càng toát lên vẻ kiêu ngạo! Nàng bỗng cảm thấy mình cũng giống nhánh cây khô héo này, tuy đã đến bước đường cùng, cũng không chịu cúi đầu!

Trong lòng nàng cười khổ một tiếng, ngẩng đầu, qua tầng tầng cành khô, nàng nhìn thấy một người mặc áo dài màu xanh, là nam tử đáng người trung bình đi trong sân, không khỏi nhìn chăm chú!

Tiểu nha đầu đưa nàng ra ngoài thấy vậy cười nói: "Đó là Hộ bộ thượng thư Quách đại nhân, có giao tình với mẹ đẻ của tiểu thư là Lăng phu nhân, mấy ngày nay..... thường xuyên đến thăm Lăng phu nhân!" Quách đại nhân vô cùng quan tâm đến Lăng phu nhân. Tuy các nàng bị mua vào phủ không lâu, nhưng cũng nhìn ra được. Tình tình Lăng phu nhân nhu nhược, nhưng không phải hẹp hòi, tuy rằng diện mạo Quách đại nhân bình thường, nhưng lại có sự ngay thẳng, chính trực, lại là quan to trong triều, nghe nói trong nhà cũng không có vợ, xem ra xét ở mặt nào cũng đáng để phu nhân dựa vào, Lăng phu nhân cùng Quách đại nhân.... Nói thật, các nàng đều mong muốn họ thành một đôi!

Nghĩ vậy, nha đầu kia hơi lắc lắc đầu: Lẽ ra Lăng phu nhân là mẹ đẻ, phải thân thiết hơn, nhưng tiểu thư lại vô cùng gần gũi với Tô phu nhân, thậm chí rất xa cách với Lăng phu nhân. Đương nhiên việc tiểu thư làm, không phải là chuyện mà tiểu nha đầu các nàng có thể xen vào, nhưng theo nàng nghĩ.... ... dường như tiểu thư này không hiểu thuận như trong truyền thuyết!

Lâm Lang bỗng nhiên nhớ tới thời điểm nhìn thấy tay áo tím trong phòng Lăng phu nhân, nàng nghĩ, nếu có một ngày, thật sự mình rời đi, Lăng phu nhân nhất định sẽ vượt qua thật tốt!

Nghĩ như vậy, nàng xoay người đi đến phía trước!

Nha đầu đi theo thấy Lâm Lang đã bước đi, cũng vội vàng chạy theo!

Ra khỏi Ngọc Lâm Uyển, Lâm Lang nhìn những tia sáng lấp lánh trên bầu trời, sau đó trong mắt hiện lên chút buồn đau, không đành lòng, đáy mắt như những con sóng trên mặt biển mênh mông yên ả, im lặng nhưng cũng không bỏ qua sự kiên định!

Vận mệnh là một ván cờ sao? Nếu không nắm được..... Như vậy, dễ thuận theo vận mệnh cũng không quá khó!

Sở dĩ có bàn tay thao túng được vận mệnh của mình, chẳng qua là vì mình có tâm ma! Nhưng, làm sao mới có thể không có tâm ma? Làm sao có thể không có tâm ma?

Chỉ là... Trên thế gian này mọi thứ đều có thời điểm kết thúc, mọi thứ phải... phải trở về quỹ đạo ban đầu!

Vài ánh nắng nhỏ rực rỡ chiếu xuống người nàng, một thân áo dài màu xanh bích như cảnh núi sông tươi đẹp với làn sóng dập dờn trong hồ, cây trâm cài trên mái tóc dài đen nhánh đọng giọt sương long lanh đang nhẹ nhàng lay động tỏa ra màu sắc phong phú, mỗi một góc độ của trời đất đều có cái mới mẻ---- nhưng nàng là người bướng bỉnh, chỉ thấy ánh sáng trước mắt!

Nàng đi đến phía trước, lúc đi qua một góc vắng vẻ, đã thấy Thanh Y Từ Y chờ ở phía trước!

"Tiểu thư!" Ánh mắt hai người nhìn thấy nàng, vội vàng đi tới chỗ nàng!

Nhìn động tác như đang thông thả chậm rãi, nhưng lại là phép "Tật phong" -- nhanh không thua gì thiên lý mã, chỉ trong nháy mắt, đã đứng trước mặt nàng!

Lâm Lang không đợi các nàng mở miệng, đưa tay vào trong hư không viết mấy chữ, nhẹ nhàng lấy ra, trong tay liền có tờ giấy, nàng gấp tờ giấy lại giao cho Từ Y nói: "Hai người các ngươi đi giao tờ giấy này cho Nạp Lan tiểu thư!"

Trong cuộc sống có người, thế gian có quy luật, phải quay về quỹ đạo ban đầu, nàng chỉ có thể làm được đến thế!

Thanh Y thấy vậy nhũn mày thốt ra: "Tiểu thư, vận chuyển hàng hóa đi đâu?" Trong mắt người ngoài, việc vận chuyển hàng hóa đi tuy vẫn là nàng quản lý, nhưng chỉ có nàng biết tiểu thư vì việc này mà phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, mỗi chuyện làm ăn đều có tiểu thư vất vả làm ở phía sau, trước kia, nàng không biết vì sao tiểu thư không phải lo chuyện ăn mặc mà lại mở ra việc vận chuyển hàng hóa, nhưng sau khi biết chuyện của tiểu thư, nàng đã biết... đó là tiểu thư tự trách mình về chuyện Thượng Nhất Thế mất mạng, bởi vì việc làm tùy hứng của mình mà phạm phải sai lầm hối tiếc, trong lòng tiểu thư, nếu không thể chán hưng Tà gia, thì sẽ vĩnh viễn tiếc nuối!

Không ai biết, trong lòng tiểu thư đều có sự mất mát... Mà phần mất đi này, dù tiểu thư là Tạ Hoàng Thanh, là Diệp Lâm Lang, hay là.... Thái Thanh công chúa, đều luôn tồn tại!

Lâm Lang vừa bước chân đi bị nàng hỏi một tiếng, đột nhiên ngừng lại: "Việc vận chuyển hàng hóa..... Về sau các ngươi không phải đi nữa! Nhóm công nhân, các người ngầm đi khuyên bảo một chút, nếu có thể rời đi thì rời đi!" Diệp Cẩm Huyền không tìm thấy người đi vận chuyển số hàng kia, sẽ trao đổi với Diệp Thượng Thư, ở trong quân Diệp Thượng Thư cũng có chút quyền lực, tìm người không phải việc khó, đương nhiên, nếu bị bọn họ phát hiện ra đó là vận chuyển vũ khí và lương thảo..... Lâm Lang hừ lạnh một tiếng, nếu ngay cả vấn đề này Triệu Tề cũng không xử lý tốt, thì còn làm hoàng đế cái gì?

Nếu xử lý tốt, đây sẽ là một mũi tên trúng hai đích!

"Tiểu thư, vì sao?" Thanh Y khó hiểu: "Ta biết, đây là tâm huyết của người, nó đối với người mà nói..... vô cùng quan trọng!" Tất cả đã trong quỹ đạo, chỉ chờ thu tiền, vì sao muốn hủy nó?

Từ Y cũng khuyên: "Tiểu thư, chúng ta đều thấy vì việc vận chuyển hàng hóa mà người phải trả giá thế nào, hiện tại mọi chuyện mới tốt lên, tại sao phải làm như vậy? Chỉ cần người không giao việc vận chuyển hàng hóa ra, Diệp Cẩm Huyền có thể làm được gì?"

"Không sai, các ngươi nói cũng không sai!" Lâm Lang nhìn hai người, trong mắt hiện ra ý cười trong suốt, đáy mắt lại là sự kiên quyết, "Nhưng nếu có việc phải hy sinh việc vận chuyển hàng hóa mới có thể hoàn thành nhanh và tiện lợi, như vậy, dù có phải từ bỏ, cũng không có gì tiếc hận!"

Lâm Lang nói xong, không quan tâm Thanh Y Từ Y kinh ngạc khó hiểu, xoay người bước đi: "Được rồi, chuyện ta phân phó các người mau đi làm đi! Thành chủ còn đang chờ ta!"

Lâm Lang đi trên đường, không đi thẳng đến tìm Quân Thương, nàng nhìn người đến người đi, nhìn họ cò kè mặc cả, vui cười tức giận mắng người, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười.

Trẻ con khóc, người vợ nổi giận, người chồng khúm núm, trên mặt mang theo ý cười, một đôi vợ chồng già đang nắm tay nhau nhìn quán nhỏ trên đường, lão bà còn định mua một tượng cá bằng đất về chơi!

Ha ha, đây mới là cuộc sống! Nhìn tưởng vụn vặt, lại rất rõ ràng, so với nơi đó..... Đúng là tốt hơn không biết bao nhiêu lần!

Nàng nhìn thật lâu, lâu đến nỗi một nam tử mặc áo trắng trong phòng trang nhã trên lầu đối diện không nhận được sai người mời nàng lên lầu!

Gã sai vặt của bạch y công tử có khuôn mặt lạnh băng, một thân huyền y, khí chất ngang tàng, thật ra thì không thể nói là người hầu, khí thế cả người hẳn như vậy, khuôn mặt không chút thay đổi và sự hờ hững lạnh nhạt trong mắt, nói là một vị đại sát thủ người ta mới tin!

Lâm Lang cười cười, cũng không hỏi gì, ngoan ngoãn đi theo người hầu lên lầu hai, vào thẳng nhã gian của bạch y công tử!

Nàng đi vào bên trong, gã sai vặt không nói một tiếng lui xuống.

Bạch y công tử ngồi bên cửa sổ, viền tay áo dùng chỉ vàng thêu làn sóng đang quay cuồng, trên đầu cài trâm bạch ngọc, giờ tay nhắc chân tao nhã mà lại lộ ra khí thế nghiêm nghị tôn quý uy nghi!

Lúc này, hắn đang cầm ấm trà bạch ngọc rót một ly cho Lâm Lang, thân nhiên nói: "Ngồi đi!"

Lâm Lang không chút khách khí ngồi xuống, nhẹ nhàng bưng ly trà bạch ngọc nhấp một ngụm, ánh mắt chăm chú nhìn bạch y công tử, nhàn nhạt mở miệng: "Bệ hạ không phải là chỉ muốn mời ta uống trà?" Ngần năm vệt qua, tật xấu của hắn vẫn không thay đổi, xuống phàm thế mà còn mang theo cả khối hàn băng ngọc ở đỉnh Nam Cực làm trà cụ, áo trắng trên người là Ngũ Hành văn cấm do chính tay Chức Nữ dệt thành, không chệ vào đâu được, chỉ sợ người khác nhìn ra hắn không phải người thường!

Trong lòng Lâm Lang thờ dài một tiếng, thật ra, hắn cũng rất cô đơn! Từ nhỏ đã có thân phận tôn quý vô cùng, địa vị cao cao tại thượng không để hắn thiếu thứ gì, nhưng, cái gì cũng thiếu, cho nên, hắn chỉ có thể dùng vật chất xa hoa để bổ sung cho tâm hồn thiếu thốn!

Trong lòng nàng đưa ra kết luận, Thiên đế là một người đáng thương!

"Trà này là trong những năm đi vào núi, được Thanh Hoa phu nhân tặng cho, nước này là Vô Căn Thủy trên trời, uống thế nào?" Bạch y công tử nhẹ nhàng để ly trà trong tay xuống, giải thích về trà cho nàng, mặt mày thân nhiên không nhìn ra cảm xúc, động tác lại tao nhã đến cực hạn!

"Trà giữa mùa xuân, suối nước trên trời!" Lâm Lang cười khê: "Không tệ! Vị trà thanh đậm, vào miệng tại giúp tâm trí thanh tịnh, làm cho người ta hiểu ra nhiều điều! Nhưng không biết khi nào bệ hạ lại nghiên cứu trà đạo?"

"Ha ha" Vị nam tử này ngay cả tiếng cười cũng tao nhã khiến người ta phải ghen tị!

Lâm Lang không nhanh không chậm nhìn hắn, bộ dạng híp mắt như đang thưởng trà, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không hỏi lại, chỉ tỉ mỉ thưởng trà!

Thật lâu sau, giọng nói dịu dàng của nam tử vang lên, trong con ngươi đen lại lộ rõ một tia tức giận: "Ồ nhân gian luân hồi nhiều năm như vậy, ngươi cũng nên có chút tiến bộ, vậy mà vẫn không biết tốt xấu!"

Lâm Lang nghe vậy, sóng mắt dao động, đôi mắt sáng nhìn về phía nam tử: "Như vậy, yêu cầu năm đó của bệ hạ, có kết quả ra sao?"

Nam tử lạnh lùng nhìn Lâm Lang, không nói tiếng nào, thần thái tao nhã lại thêm chút khí lạnh thấu xương, rất lâu sau, khi trong lòng Lâm Lang đang rung động, giọng nói của hắn bỗng nhiên dịu đi hỏi: "Bây giờ, trăm cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi đồng ý theo trăm trở về, ngươi vẫn là nữ nhân tôn quý nhất trong trời đất như trước, mọi việc vì ngươi mà thay đổi, trăm không hề để ý, Quân Thương, trăm cũng không để hắn khó xử!"

Lâm Lang giống như đang sững sờ, trong ánh mắt nhìn nam tử có chút mơ hồ khó hiểu, một lúc sau nàng dời ánh mắt nhìn xuống đám người nhón nhào dưới lầu: "Dù thân phận của người cao quý, cũng không thể tùy tiện xử lý một người, hắn đã không thuộc về tiên tịch!"

Thế sự vì nàng mà điên đảo? Thế sự vì nàng mà điên đảo? Ha ha.. Không thể trở thành Hoàng đế ngồi trên điện Kim Loan, nên trở thành hoàng đế bị trói buộc giữa phổ phùng, không thể nói là tai nạn, nhưng lật ngược mọi việc với người đời, nhưng đối với người trong cuộc, những thứ tự cho là tôn quý này, có thể nắm quy luật vận hành của nhân gian trong tay, thần tiên cũng không dễ dàng tha thứ, nhưng muốn làm mọi việc hỗn loạn.... Có gì là khó?

Bàn cờ này trong tay Thiên đế, chính là muốn kết quả này! Nhưng mà, đây chỉ là bầy trong một ván cờ, ván cờ lớn nhất kia, đừng nói Thiên đế, ngay cả Phật tổ cũng không có cách!

Nam tử nghe vậy, lại cười to, đối mặt với Lâm Lang, khí thế uy nghiêm: "Yêu sao? Cho dù thoát khỏi tiên tộc, chẳng lẽ trăm không có cách nào với hắn sao? Tính toán một chút, Quân Thương thoát khỏi Tiên giới, cũng đã năm trăm năm!"

Nam tử nói xong, làm bộ đưa tay tính toán cái gì đó, Lâm Lang mắt bình tĩnh: "Người..." Nam tử tao nhã đến mức tận cùng trước mặt thật ra là một tiểu nhân âm hiểm. Hắn đang uy hiếp nàng rằng sẽ làm cho Quân Thương hồn bay phách tán khi độ kiếp!

Lâm Lang đứng dậy, ngực phập phồng, cười lạnh hai tiếng: "Người không nên uy hiếp ta như vậy?"

"Là người đang ép thăm!" Bạch y nam tử cũng đứng lên, con ngươi đen hiện lên sự kiên định lạnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Lâm Lang!

Ánh mắt hai người đấu nhau, ở giữa tỏa ra tia lửa, thật lâu sau, toàn thân Lâm Lang như bị rút sạch hơi sức, bưng tỉnh ngồi xuống: "Ta sẽ không thỏa hiệp....." Cho dù thỏa hiệp, cũng không phải với người!

"Người sẽ!" Bạch y nam tử chậm rãi ngồi xuống, nhàn nhạt châm trà, "Người đã muốn thỏa hiệp, chỉ là người mà người thỏa hiệp, không phải thăm!"

Bị bạch y nam tử nói trúng, thân thể Lâm Lang không khống chế được mà dao động, nàng giương mắt, trong mắt sáng lên hình ảnh người đang tươi cười, người trước mắt này, đôi khi thật sự hiểu nàng! Thậm chí còn hiểu hơn cả chính nàng, nhưng mà....

"Thì sao?" Nếu nàng thỏa hiệp với hắn, sau này đời đời kiếp kiếp cũng sẽ phải thỏa hiệp, như vậy dù sinh mệnh tồn tại lâu dài có tác dụng gì? Mà nếu nàng thỏa hiệp với vận mệnh, có lẽ còn có thể lại lấy tu vi của mình để cầu xin.... Tình duyên một đời!

Nhân gian không phải có câu mọi chuyện là do con người lựa chọn sao? Trong lòng nàng kiên trì, chẳng qua đúng là vậy!

Đây đã là chút ánh sáng cuối cùng trong sinh mệnh nàng!

Bạch y nam tử nhìn Lâm Lang như vậy, dường như cũng mất kiên nhẫn, hừ lạnh một tiếng, một hơi uống cạn trà trong chén: "Trăm sẽ chờ để nhìn thấy kết cục cuối cùng của người!"

Lâm Lang đứng dậy, sắc mặt không chút thay đổi: "Cáo từ!"

Nói xong, xoay người đi ra nhà gian!

Sau khi nàng rời đi, gã sai vặt áo đen lúc này mới đi lên tiến vào, nhìn bạch y công tử đang dựa vào ghế nhìn ra bên ngoài, sắc mặt nghiêm trọng tiến lên: "Bệ hạ, Thái Thanh công chúa vẫn không chịu sao?"

"Ừ!" Bạch y công tử thu hồi ánh mắt, đáp ứng một tiếng, bên môi lại nở ra một nụ cười khổ: "Nếu nàng đồng ý, thì không phải là nàng!"

"Tốt lắm, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi!" Nói xong, thân hình của bạch y công tử và gã sai vặt chợt lóe, biến mất trong phòng!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Trường Sinh Điện

Lúc Lâm Lang tới vận chuyển hàng hóa, Quân Thương đã ở trên sương phòng đợi nàng từ lâu, nghe được tiếng mở cửa, Quân Thương quay đầu, con ngươi đen như mực bắn ánh mắt sắc bén về phía Lâm Lang, làm cho nàng có cảm giác không chỗ che giấu.

"Vì sao không thương lượng trước với ta?" Giọng nói của hắn so với bình thường trầm đi ba phần.

Ánh mắt của Lâm Lang dời đi chỗ khác, giống như không thèm để ý tới nói: "Chẳng qua lúc đó ta là phạm nhân, hiện tại đã không phải, sao không ưu tiên dùng vật này?" Nếu thế nào cũng phải có kết thúc, như vậy, nhanh một chút chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Sau khi Quân Thương nhìn nàng một lúc lâu, tuy ánh mắt vẫn còn nghiêm trọng nhưng giọng nói lại dịu đi rất nhiều: "Dù sao nàng cũng nên thương lượng với ta một chút." Vận chuyển hàng hóa đối với Thái Thanh công chúa có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng đối với ... lại là một việc quan trọng.

Lâm Lang không tiếp lời của hắn mà nói: "Ta muốn sau khi Lạp Nan Sơ Thần nhận tin tức không cần quan tâm chúng ta, ta có địa phương tốt, muốn chàng theo ta đến ở vài ngày, được không?"

Thấy Quân Thương không trả lời, Lâm Lang lại nói: "Trước khi Triệu Sương khởi sự, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về, không làm trễ việc."

Giọng nói nhẹ nhàng hờn dỗi của nàng khi vào tai Quân Thương lại vô cùng khó khăn, trong lòng hắn lại nổi lên một nỗi bất an mãnh liệt, hắn hưng hăng đưa tay ôm Lâm Lang vào ngực, cánh tay lại xuyên qua hư không, nhất thời, hắn sững sờ khi thấy thân hình hư ảo bồng bềnh trước mặt đang từ từ ngưng kết lại thành thực thể có thể thấy rõ, trong mắt hắn hiện lên vẻ đau đớn sâu sắc và hàn ý mãnh liệt.

Huyết Chú nghịch thiên vừa thành lập đã được Trường Sinh Điện kết tụ lại tinh hoa nhật nguyệt, hồn phách vạn vật trên thế gian, tuy đối với nàng có hiệu

quả thay da đổi thịt nhưng nếu nàng không có thân thể thật sự, lại ...

Quân Thương vừa nghĩ tới liền hung hăng nắm chặt bàn tay.

"Ta ....." Ánh sáng trong mắt Lâm Lang lóe ra, giọng nói lại mang theo vài phần chua xót, "Quân Thương, chúng ta thuận theo vận mệnh một lần, được không?" Nàng hầu như có thể tưởng tượng được lúc này trong lòng Quân Thương đang phần hận không cam lòng, nàng yêu hắn, có lẽ không phải không có nguyên do, giống như hai người trong đêm đông lạnh giá ôm nhau sưởi ấm. Nơi đáy lòng bọn họ đều có chung một theo đuổi.

Giọng nói của nàng trầm thấp, vừa có sự cầu xin lại vừa có sự chờ mong đối với tương lai

Quân Thương đột nhiên ngăn ra, chân mày trong nháy mắt liền nhíu lại: "Nàng nói gì?"

"Ta nói... chúng ta theo vận mệnh một lần..." Lâm Lang còn muốn nói tiếp, lại bị Quân Thương yên lặng khở sở nhìn bằng ánh mắt kinh sợ, liền một câu cũng không nói lên lời.

Thuận theo vận mệnh một lần? Nói dễ dàng như vậy, nàng vẫn cảm thấy trong tình yêu giữa hai người, người nào rời đi trước là hạnh phúc, bởi vì không phải chịu đựng cảm giác đau đớn thấu xương, nhưng sao nàng có thể nỡ để lại một mình hắn khổ sở đau đớn? Chỉ cần nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy cả người dâng lên hơi lạnh thấu xương.

Nếu sợ hắn đau, thì tạm thời làm cho hắn quên người đi!

Trong đầu nàng bỗng hiện ra một câu nói như vậy, Lâm Lang chân động toàn thân, ánh mắt bức thiết nhìn về phía nam tử cao lớn tuấn mỹ trước mặt - quên nàng?

Quân Thương bị Lâm Lang dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú, nhíu mi trầm giọng nói: "Nàng không cần quan tâm đến bất cứ việc gì, giao cho ta là được rồi!"

Lâm Lang nghe vậy, nở nụ cười: "Chàng vì ta mà phải trả giá nhiều như vậy, ta vì sao không thể vì chàng làm chút chuyện?" Không đợi Quân Thương trả lời, nàng lại nói, "Bây giờ chàng thoát ly tiền tịch có lẽ đã gần năm trăm năm rồi!"

Quân Thương sùng sốt: "Nàng ... "

Lâm Lang vội vàng cắt lời hắn: "Ta muốn chàng đi cùng ta đến nơi ở tốt trong một thời gian ngắn, không mang theo bất cứ kẻ nào, không để ý đến bất cứ chuyện gì, chỉ có hai người chúng ta, được không? Được không?"

Ánh mắt Lâm Lang nhu tình như nước: "Đợi sau khi trở về, chúng ta sẽ thành thân ..."

Quân Thương ti mi thăm dò đáy mắt Lâm Lang, muốn tìm kiếm một thứ khác lạ, nhưng lại phát hiện sâu bên trong giống như có một làn sóng đang lay động, làm cho hắn mềm lòng, chỉ có thể đồng ý với yêu cầu của nàng.

"Được..."

Công nhân vận chuyển hàng hóa lục tục từ chức trong mấy ngày, trong lúc nhất thời trên dưới một trăm người thể mà chỉ còn lại mười mấy, Diệp Cẩm Huyền giận giữ, lại tăng tiền công thêm một lần nữa, cuối cùng mới tìm được hai mươi người trở lại, hoàn toàn không thể làm được việc gì! Mà mỗi ngày Nạp Lan Sơ Thần đều tới cửa thúc giục, trong lúc Diệp Cẩm Huyền đang lo lắng không biết làm thế nào, Tô phu nhân hiển kế cho nàng, hai người hẹn Diệp Thượng Thư ra tâu lầu, sau khi Diệp Thượng Thư nghe Diệp Cẩm Huyền và Tô phu nhân giải thích, không biết trong lòng nghĩ như thế nào lại chọn lựa 300 thủ hạ thành đội hộ vệ.

Diệp Cẩm Huyền cực kỳ cao hứng, một ngày sau liền báo cho Nạp Lan Sơ Thần rằng đã có thể xuất hành!

Chuyện còn lại, Triệu Suồng nhất định phải tự mình hoàn thành, bầu trời tươi đẹp đã dần nổi lên bão tố, dường như chỉ trong một đêm triều đại sẽ bị thay đổi!

Sau khi Lâm Lang biết, để Thanh Y Từ Y ở lại chú ý sự phát triển của tình hình, liền cùng Quân Thương đi đến chỗ ẩn nấp trong biệt viện Thường Xuân ở ngoại ô!

Sau đó, sự tình tiến triển cũng rất thuận lợi, mỗi ngày Lâm Lang đều cùng Quân Thương nấu rượu pha trà, gần bó thân thiết, giống như không ảnh hưởng chút nào đến thế gian đang hỗn loạn, chỉ còn lại hai người bọn họ trong thiên địa!

Năm tháng mặc dù tốt đẹp nhưng cuối cùng sẽ là quá khứ, đảo mắt đã là ngày hai mươi ba tháng mười một. Ngày này, mọi người đều bận rộn chuẩn bị đón năm mới; ngày này cũng là ngày bắt đầu trận tuyết đầu tiên của mùa đông, trận tuyết lớn rơi xuống là tả như lông ngỗng, khiến cho đất trời phủ một màu trắng đến chói mắt.

Lâm Lang và Quân Thương ngồi đối diện nhau tại biệt viện nơi bốn mùa đều giống mùa xuân pha trà!

Bên trong biệt viện có dòng suối chảy róc rách, sương mù nhàn nhạt mờ mờ, lầu các nối tiếp nhau san sát, màu xanh lưu ly của lá cây dưới ánh mặt trời lóng lánh tỏa sáng như những viên bảo thạch, hoa và cây cảnh sum suê, lơ mơ chiếu sáng vào người Lâm Lang, bộ quần áo màu xanh vừa mỏng lung huyền ảo lại vừa tỏa sáng như Bạch Vũ!

Đúng lúc nước ở trên lò lửa vừa sôi, Lâm Lang nhìn ấm trà, ngâm nga mà nói: "Kỳ phí như ngư mục, vũ hữu thanh, vi nhất phí. Duyên biên như dừng tuyến liên châu, vi nhị phí. Đẳng ba cổ lãg, vi tam phí, dĩ thượng thủy lão, bất khả thực dã."*

Nghe Lâm Lang ngâm thơ xong, cho đến câu cuối cùng Quân Thương mới kịp phản ứng, cuống quýt đứng dậy đỡ lấy miệng ấm trà, cổ tay chuyển động linh hoạt, làn nước trong veo chảy theo hình vòng cung từ ấm trà xuống mặt bàn, trong lúc nhất thời hơi nước mờ mờ, mơ hồ phản chiếu dung nhan nữ tử!

Lâm Lang cười khanh khách, giống như đứa trẻ xinh đẹp không màng thế sự, ánh mắt nhìn Quân Thương đều mang ý cười sáng long lanh!

Quân Thương buông ấm trà, nhìn lá trà trong chén đang chậm rãi xoay tròn mở rộng màu xanh lục, mỉm cười lắc đầu: "Bướng bỉnh!"

Ở giữa nước trà mờ mờ, hai người ngồi đối diện nhau, không biết qua bao lâu, Lâm Lang nâng má, đôi mắt tinh xảo như dòng nước khẽ dao động, tán mạn khắp nơi: "Bên ngoài có tuyết?"

"Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay" Quân Thương lười biếng trả lời.

"Tuyết rơi là điềm báo năm được mùa, sang năm, nhất định là một năm thu hoạch!" lời nói của Lâm Lang mang theo ý cười mừng rỡ, nâng gò tay hướng lên trời, vô số bông tuyết bay là tả rơi xuống, nàng buông bình gò tay ra, bông tuyết xuyên qua cánh tay trắng nõn tinh tế của nàng rơi xuống mặt bàn, đọng lên bát trà hóa thành một giọt nước!

Lâm Lang không thêm đề ý, sắc mặt vẫn vui vẻ như trước!

Sắc trời bên ngoài đã dần tối lại, nhưng sự ấm áp cuối cùng này, ai cũng không muốn đánh vỡ!

Một lát sau, trên bầu trời bỗng xẹt qua mấy vệt ánh sáng trắng đến choáng váng mà mắt thường không thể nhìn thấy được, cho dù thấy được cũng bị màn tuyết che dấu!

Bỗng nhiên Lâm Lang và Quân Thương đều ngẩn mặt.

"Trận tuyết đầu tiên của năm nay, đến thật là đúng lúc!". Giọng nói của Quân Thương bình thản mà lại khiến cho người ta cảm nhận được một cỗ hàn khí, lạnh đến thấu xương.

Hai mắt Lâm Lang mở to, nụ cười trên mặt như sóng gợn nhộn nhạo, đáy mắt lại phủ một lớp khí lạnh mỏng manh: "Nhìn thời gian, đúng lúc chúng ta ra sân!" Lúc nói lời này, đáy lòng nàng dâng lên sự thần nhiên!

Quân Thương nhanh chóng nhủ mảy, không tiếp lời của nàng mà thu hồi ánh mắt, nhìn nàng hỏi: "Người nọ.... đến tìm nàng?"

Lâm Lang hơi sững sốt, nhón miệng cười trong giây lát, ánh mắt nhu hòa xuống: "Ta còn tưởng rằng chàng sẽ không hỏi ta!"

Lời nói vừa dứt, hai người đều không nói gì nữa, thời gian cứ yên lặng qua đi, ánh nắng đã từ từ rơi xuống, màn trời như vẩy mực, trên bầu trời điểm những ngôi sao óng ánh trong suốt, giống như muốn cùng nhau hạ xuống nhân gian!

Lâm Lang và Quân Thương cùng nhau đứng dậy, Lâm Lang muốn đi ra ngoài, lại nghe Quân Thương gọi ở phía sau: "Lang Nhi, ta mang nàng đi đến một nơi!"

"Hiện tại trời sắp tối, sẽ không có nhiều thời gian!"

"Ừ!"

Hai người phát tay áo, xẹt qua hư không, thân thể nhẹ nhàng bay lên bầu trời.

Lâm Lang cúi đầu nhìn biệt viện phía dưới, trong mắt dường như có chút ướt át, nàng nhìn chăm chăm nơi bọn họ đã ở trong một thoáng như muốn khắc sâu vào ký ức, nhìn nó dần dần biến thành một tòa thành đóng băng, trong đêm tối phát ra ánh sáng trong suốt!

Khỏe mắt Lâm Lang chảy xuống một giọt lệ trong suốt, trên không trung từ từ rơi xuống, rơi vào dòng sông như ngọc bao quanh tòa thành, một bụi hoa thược dược đang héo rũ trong nháy mắt liền căng tràn sức sống. Tuyết rơi trong đêm lại toát ra vẻ xinh đẹp đến mê lòng!

Chỉ một lát sau, màn đêm đen tối buông xuống, một cung điện còn đen hơn cả màn đêm xuất hiện trước mắt, ánh sáng màu đen bóng, cứng cỏi kiên cường lại mang theo một cỗ chính khí, trong đại điện màu đen, cửa biển lóe sáng ánh đen như được khảm ngọc thạch - Trường Sinh Điện!

Tòa cung điện này được xây dựa vào núi, cây rừng xung quanh đều bị yêu quái vây quanh, những yêu quái này thò tay cong chân nhưng cũng không dám tiến vào cửa điện một bước.

Mỗi khi tới gần nơi này, Lâm Lang đều cảm nhận được một cỗ linh lực cường đại, trong đầu nàng thoáng qua sự kinh ngạc: khó trách nơi này lại hấp dẫn nhiều yêu quái như vậy, linh khí của tòa đại điện này thật làm người ta kinh ngạc!

Nhưng, sao có thể có chỗ như này? Sự lo lắng trong lòng Lâm Lang lan rộng!

Quân Thương tiến lên lấy ra một viên ngọc bội màu đen lóng lánh, đặt vào chỗ lõm trên cửa chính.

Ầm ầm..

Cửa chính mở ra theo hai bên, lộ mặt đất đen bóng!

"Đây là nơi nào?" Lâm Lang nhìn tám biển đen đề ba chữ to hỏi Quân Thương!"

Trường Sinh Điện? Nàng lục tìm trong trí nhớ nhưng cũng không phát hiện từ xưa đến nay có tòa cung điện gọi là Trường Sinh Điện, mà tòa cung điện này lại tràn đầy linh khí!

"Đây là cung điện ta xây cho nàng!" Quân Thương cười nói, "Chúng ta sẽ cử hành hôn lễ ở nơi này!"

Lâm Lang nghi hoặc xoay người, theo ý Quân Thương tiến vào bên trong, nàng vừa mới đi vào thấy một mảnh đại điện tối đen, chợt nghe cánh cửa phía sau "Ầm" một tiếng đóng lại!

* Dịch thơ: “Lần sôi thứ nhất, nhìn nước sôi như mắt cá, có chút âm thanh. Lần sôi thứ hai, nước sôi như dòng suối tuôn không ngừng. Lần sôi thứ ba, sôi vọt lên như từng con sóng, nước bốc hơi đi, thật không thể dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Gả(1)

Sau khi Lâm Lang nghe thanh âm của cửa, trong lòng có chút hồi hộp, đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại thời gian, ánh mắt liền gặp phải lồng ngực rộng lớn của Quân Thương----- không biết từ khi nào, Quân Thương đã đứng sau người nàng, con người đen tóa ra ánh sáng nhu hòa như đang chế nhạo, giống như chế cười phản ứng quá mức của mình, ngay cả ngọn cỏ cũng kinh ngạc!

Lâm Lang có chút xấu hổ, bởi vậy mà nội tâm lại yên ổn xuống ----- mấy ngày nay thái độ của Quân Thương tuy rằng vẫn như bình thường, nhưng nàng lại mơ hồ thấy có chỗ không đúng, hiện tại lại là thời điểm vô cùng quan trọng, nên nàng luôn cẩn thận với mọi việc!

Nàng hơi cong miệng lên, xoay người nhìn về phía đại điện màu đen. Cả đại điện mênh mông, giống như thế giới bên ngoài, bốn phía đều dùng linh thạch màu đen xây lên tỏa ra ánh sáng chói mắt, tảng đá thoát nhìn thì giống ngọc thạch bình thường, nhưng trong đó ẩn chứa linh khí mạnh mẽ, mỗi viên đá đều là vật quý trong mắt người tu đạo. Lúc này, tảng đá đó đang hấp thu linh khí cường đại, tỏa ra ánh sáng đen bóng chói mắt, rồi lại tản ra một sức mạnh khiến người khiếp sợ, trong đại điện tối đen, đưa tay không nhìn rõ năm ngón tay mà lại lộ ra tia ánh sáng đặc biệt chỉ thuộc về hắc ám.

Lâm Lang chưa bao giờ biết, thì ra màu đen cũng có thể sáng ngời nhưng vậy, chói mắt như vậy, trong không khí dường như đang tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ ---- giống như Quân Thương, rõ ràng là thuộc Minh giới lạnh lẽo hắc ám, nhưng trên người luôn có hơi thở ấm áp!

"Đi!" Quân Thương tiến lên, định cầm tay nàng theo thói quen, lại lập tức đánh tan ngưng kết của nàng khiến nàng thành ảo ảnh!

Trong mắt Lâm Lang chợt lóe lên tia mất mát của Quân Thương, Quân Thương phá lệ mở miệng cười an ủi nàng: "Mang nàng đi nhìn một vật!"

Sự hưng phấn chờ mong trong mắt Quân Thương cuốn hút Lâm Lang, nàng ngẩng đầu, cười tươi như đóa hoa mùa xuân dưới ánh mặt trời, trong lúc nhất thời toàn bộ linh khí ở đại điện tuôn ra vô cùng lợi hại!

"Tốt!" Mặt trời chỉ mới hạ xuống, đêm khuya còn dài..... Còn có thời gian, bọn họ không vội!

Có lẽ vì biết đây là thời khắc cuối cùng mà hai người ở chung, trong lòng Lâm Lang cũng dần dần dâng lên cảm giác không đành lòng, nếu lần này chia tay, không biết đến năm nào tháng nào mới được gặp lại?

Lâm Lang đuổi kịp Quân Thương, hai người đi chuyển bức điêu khắc Thái dương điêu hình kim ô, đi vào phía sau!

Mặt sau có một sương phòng nhỏ, nói nhỏ, chẳng qua là nhỏ hơn đại điện bên ngoài một chút, mọi thứ bên trong đều đầy đủ.

Khác với màu đen rộng lớn bên ngoài, bên trong là một tấm màn che hoa mai rực rỡ, dạ minh châu được khám thành cây mai đặt ở bốn góc phòng, chiếu sáng bên trong đồng thời cũng làm cho người ta bước vào mà như đặt chân vào một rừng mai.

Lâm Lang nhìn lại theo thứ tự, chỉ thấy trên rèm cửa trắng đang rủ xuống đất là bạch mai hồng mai đang giao nhau tỏa bóng, trang sức trên bàn cũng lấy hoa mai làm chủ đạo, trên chiếc bàn dài cạnh cửa sổ là bình hoa làm bằng bảo thạch sáng lóng lánh đang cắm hai cành mai nở vô cùng tươi đẹp, hương thơm tươi mát tỏa ra như ngàn vạn bông mai tao nhã!

Lâm Lang biết, trong vô số bông mai được trang trí trong này chỉ có hai bông hoa cắm trong bình là hoa mai thật, bởi vì lúc này đã xuất hiện nguồn linh

khí đặc biệt, nếu hai cành mai này mà đặt ở ngoài, tất nhiên sẽ là được liệu tốt nhất mà người tu đạo truy đuổi!

Ánh mắt Lâm Lang nhìn về phía hai cành mai bỗng ngẩn ra, trong mắt có làn sóng nhẹ nhàng chuyển động, kích thích một tầng sóng gợn.

Thời tiết này, tìm được hai cành hoa mai cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng hai cành hoa kia lại là..... Đây là hai cành hoa mai đã hai ngàn năm tuổi!

Một ngàn năm, nếu không phải nàng nhìn thấy hai cành mai này, có lẽ nàng đã quên..... Đó là thật lâu trước kia, lúc nàng cùng hần du ngoạn ở nhân gian đã hái cho hần, lúc ấy nàng và hần cũng chưa có tình cảm đặc biệt, nhưng nàng lại nhìn không được muốn tiếp cận hần, nhìn hần nhũn mảy, trong lòng liền buồn bực khó chịu, muốn đối tốt với hần!

Khi đó, nàng tỉ mỉ chọn lựa để hái hai cành hoa này đưa cho hần: "Ồ Minh giới các ngươi tối om, không nhìn thấy chút sắc nắng nào! Đã vất vả đi ra một chuyến, ngươi mang về cắm trong lọ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ánh sáng!"

Kỳ thật, khi đó nàng muốn nói là, trong lòng có ánh sáng, sẽ không khổ.... Mỗi khi đến đây mảy của ngươi cũng không nhẫn lại!

Lúc ấy hần chỉ là một thiếu niên ngây ngô, hần bấu môi, lạnh lùng hừ lạnh một tiếng: "Nữ nhân đúng là cả ngày chỉ biết hoa hoa phấn phấn, thật không có gì thú vị!" Hần nhận lấy liền thuận tay vứt xuống cỏ!

Khi đó, nàng còn vì thế mà đau lòng một thời gian!

Nhưng mà, nàng không ngờ tới, hần lại giữ lâu như vậy!

Vài năm nữa, cũng có thể hai cành hoa mai này sẽ biến thành hình người cũng nên!

Trong mắt Lâm Lang có làn sóng bắt đầu dao động, cổ họng như bị chặn lại. Thì ra năm đó không phải chỉ mình nàng gầy gù, hần cũng đã sớm để bụng, chỉ là nàng không biết!

Bỗng nhiên trong đầu Lâm Lang hiện ra một ý nghĩ khác thường.... Quân Thương liệu có còn nhớ một người gọi là Lang Quang nữ tử?

Quân Thương thấy nàng bắt động một lúc lâu, tiến lên phía trước nói: "Vào xem!"

Lúc này Lâm Lang mới hoàn hồn, áp chế vô số suy nghĩ đang cuộn cuộn trong lòng xuống, nháy mắt đáp ứng: "Được!" Chắc là không nhớ rõ! Khi đó hần chỉ là một người phạm, cho dù có chút căn cốt nhưng cũng đã bị lỗi hòa trừ khử tưng tích.

Kỳ thật, có nhớ hay không thì sao? Tóm lại, mấy ngàn năm qua, trải qua luân hồi đau khổ, người ở bên nàng trước sau cũng là hần, chỉ như vậy là đủ!

Bên trong phòng lại là một thế giới khác, màn che màu xanh, làn khói mỏng phảng phất trong sương mù như có vô số Thanh Mộc khí mờ mờ, hoa văn trên màn che vẫn là cành mai đã gãy!

Trong cùng là một chiếc giường làm bằng gỗ tử đàn, điêu khắc thành hình hoa mai, bông mai to nở ra năm cánh hoa, trong tâm hoa là một nữ tử đang ngủ say, nói nàng ngủ say cũng không phải không có lý do ---- nữ tử mặc váy dài màu trắng, tay áo buông xuống người như nước chảy, mái tóc đen mượt như tơ lụa, không búi tóc mà chỉ để tản ra, đôi mắt nhắm chặt, mi dài như lông vũ, trên năm cánh hoa đều được đặt một viên dạ minh châu, ánh sáng của dạ minh châu hòa vào nhau, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nữ tử trở nên trong suốt như ngọc.

Lâm Lang nhìn nữ tử đang ngủ say, chấn động cả người, trong đầu ầm ầm một tiếng: "Đây là....." Nàng không dám tin quay đầu, nhìn về phía Quân Thương!

Không, không có khả năng! Làm sao có thể?

Bên môi Quân Thương tràn ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt nhu hòa bao bọc nàng: "Khi đó, Thiên đế tuyên bố rằng nàng bị U Văn giấu đi, sau khi ta nhận được tin lập tức đuổi tới, nàng đã muốn vì đạo nghĩa mà nhảy xuống sông hoàng tuyền, một khắc kia..... Ta mới biết được, mất đi nàng, ta sống cũng không còn ý nghĩa. Nhìn nàng bước chân xiêu vẹo nhảy xuống, ta không kịp ngăn cản, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, bất kể như thế nào, nhất định phải tìm được nàng về, cho nên....."

"Ta cũng lập tức nhảy xuống, bám theo thân thể của nàng, rốt cục ta đã tìm được, nhưng thân thể của nàng bị nước hoàng tuyền ăn mòn đã bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, hồn phách nàng cũng đã sớm ly thể.... Ta ôm thân thể của nàng ngây người trong nước Hoàng Tuyền không biết bao nhiêu lâu, pháp lực của ta cũng nhanh chóng tiêu giảm, sau đó, Thanh Hoa phu nhân tới, nói cho ta biết nàng đã rơi vào luân hồi, nếu ta muốn tìm được nàng, không nên ở lại chỗ này!"

"Ta nghĩ lại, nếu trở về, cũng mang theo thân thể của nàng về! Khi đó ta không tìm được nàng ngay trong biển người mờ mờ, nhìn khối thân thể này thì nỗi khổ tương tư cũng đỡ hơn! Nhưng không nghĩ tới hôm nay lại có thể phát huy tác dụng." Lúc ấy, ý nghĩ của hần rất đơn giản, chỉ cần là Lâm Lang, hần đều không bỏ được, hần chỉ muốn tận lực tìm theo dấu vết của nàng. Nhưng hiện tại thân thể nàng bị người nọ lấy đi, muốn đoạt lại chỉ sợ là muôn vàn khó khăn? Khối thân thể này chính là của nàng, tin rằng được linh khí bồi dưỡng nhiều năm như vậy, đã chữa trị gần giống bình thường, nếu dùng sẽ không kém gì so với thân thể kia!

Giọng nói trầm thấp của Quân Thương thản nhiên kể lại, giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình, nhưng Lâm Lang lại có thể cảm nhận được thống khổ trong lòng hần, hơn nữa, lúc ấy khối thân thể này của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, nếu muốn bảo vệ, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Chỉ nhìn tòa điện này mọi thứ đều lấy linh thạch để xây dựng, đại điện hội tụ linh khí của thế gian là đã biết!

Lâm Lang nhìn Quân Thương, thân hình hơi run rẩy, đôi mắt trong hình ảnh hư ảo chậm chậm chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt, nàng chưa bao giờ biết, chưa bao giờ biết lại có việc như vậy!

Quân Thương như vậy sao khiến nàng có thể..... Có thể.....

Lâm Lang muốn nói gì đó, nhưng mở miệng lại chỉ thấy âm thanh bị chặn ở cổ họng, một chữ cũng không nói được!

Thế sự hỗn loạn, vạn năm đi qua. Nhân gian có một cô gái tên là Ngự Huyền Cơ, đã từng đứng trên pháp trường ngửa mặt lên trời thở dài, ngâm ra câu thơ: "Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang"*. sau này trở thành câu thơ mà bao nhiêu nữ tử đều than thở! Điều này cũng đủ để thấy được không phải chỉ có thần tiên tình tình lạnh nhạt mới khó có tìm được tình cảm chân thành, tình lữ ở nhân gian cũng khó có người tình hoàn hảo. Không lâu về trước, nàng còn không hiểu vì sao khi Triệu Tề lừa gạt phản bội nàng, trong lòng nàng hận đến thấu xương, nhưng không có chút đau lòng nào, thì ra, tình cảm chân thành trong lòng nàng ----- là hấn!

*Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang: Bảo vật thì dễ kiếm, tình lang tốt khó tìm.

Mà phần tình cảm này, đã kéo dài mấy ngàn năm vẫn chưa dứt, nàng thật may mắn làm sao!

Nước mắt Lâm Lang lăn dài như những chuỗi trân châu, làm tổn thương trái tim của Quân Thương!

Quân Thương nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng bị néo một cái, từng trận đau đớn khó nhịn, hấn muốn đưa tay lau nước mắt giúp nàng, muốn ôm nàng để an ủi một chút, muốn.... Nhưng lại không được....

Hấn chỉ có thể chân tay luống cuống, ngây ngốc nói lời an ủi Lâm Lang: "Đừng khóc..... chúng ra còn phải thành thân! Mau nín khóc...."

Rốt cuộc Lâm Lang cũng nín khóc, mỉm cười: "Ừ!"

Giờ khắc này, trong đôi mắt nàng phát ra ánh hào quang, như hàng ngàn vì sao trên bầu trời; giờ khắc này, nàng giống như một cô gái đơn thuần ở nhân gian đang đối mặt với tình lang, trong lòng nhảy nhót, con ngươi gọn sóng, lại có thời gian lắng đọng lại dưới ánh sáng ngọc.

Lâm Lang cười với Quân Thương, sau đó chậm rãi xoay người đi tới tâm hoa mai!

Ánh sáng vừa chuyển, một luồng ánh sáng xanh nhạt bay trên hư không, hồn phách hư ảo mềm mại của nàng kết tụ lại, chậm rãi dừng trên người nữ tử đang say ngủ trong tâm hoa, lại chậm chậm nằm xuống, cùng lúc đó, dạ minh châu trên năm cánh hoa đột nhiên tách rời bay lên không trung tỏa sáng chói mắt, cùng với kim quang của Quân Thương tạo thành Phạm tự pháp ấn, trên không hình như có hoa thơm nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó nàng chỉ thấy cả người run lên, một đạo ánh sáng chiếu vào ngực, thời điểm hoàn hồn, hồn và thân thể nàng đã được hợp nhất!

Lâm Lang ngồi dậy, mở mai mắt nhìn cánh tay của mình, hoạt động một chút, sau đó nâng mắt nở nụ cười với Quân Thương!

Quân Thương đi tới, nâng nàng dậy. Con ngươi trong suốt của nàng chống lại con ngươi đen nháy đang cuộn cuộn sóng của Quân Thương, chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn, liền nhào vào ngực của hấn!

Quân Thương ôm chặt lấy nàng, mạnh mẽ đến nỗi như muốn đem nàng hòa vào mình mới được!

Lâm Lang thâm tình ôn hãn, trong lòng dâng lên một chút cảm giác hạnh phúc mãnh liệt ----- có thể chạm đến thân thể, thật tốt!

Hai người gắt gao gắn bó, hưng hăng ôm đối phương, giống như ủy khuất của mấy ngàn năm chia lìa đều phải trút xuống cái ôm này!

Chỉ ôm nhau như vậy, lại là cả thiên hạ trong ngực!

Thật lâu sau, Quân Thương vuốt tóc Lâm Lang, ở bên tai nàng trầm giọng nói: "Thời gian không còn sớm. Chúng ta còn phải thành thân!"

Lâm Lang nghe hấn nói, lại không cam lòng dùng sức ôm chặt hấn, sau đó mới lưu luyến tách ra, ngẩng đầu cười thật tươi với Quân Thương: "Được rồi!"

Quân Thương trầm giọng "Ừ" một tiếng, vỗ tay hai cái. Hai cô gái một áo xanh một áo tím đi tới: "Thanh Y Từ Y tham kiến thành chủ, tham kiến tiểu thư!"

Lâm Lang không nghĩ tới Thanh Y Từ Y đã ở đây, thò đầu ra nhìn, khuôn nhắn nhỏ nhắn trắng nõn hơi lộ vẻ ngạc nhiên, Quân Thương thấy vậy, không nhìn được cười nhẹ ra tiếng: "Tốt lắm!"

Lâm Lang thu hồi ánh mắt, Quân Thương nói với Thanh Y Từ Y: "Trang điểm thay y phục cho tiểu thư các người!"

Thanh Y Từ Y đáp ứng một tiếng, mỉm cười tiến lên. Quân Thương nói xong, liền lui ra ngoài, Lâm Lang giống như một đứa nhỏ bất an đưa tay túm lấy ống tay áo của hấn, hai mắt mở to mang theo ý cầu xin nhìn về phía Quân Thương.

Quân Thương thấy vậy, che kín ý cười trong mắt: "Ta còn chờ nàng gả cho ta mà! Làm gì có tâm nương tử nào bộ dạng giống nàng!". Sau đó Quân

Thương nhìn nàng từ trên xuống dưới, vuốt cằm nói: "Hay là, nàng muốn vì phu giúp nàng tắm rửa thay quần áo?"

Lâm Lang vừa nghe, mặt liền đỏ ửng, lập tức buông vạt áo của Quân Thương ra!

Dường như tâm trạng Quân Thương rất tốt, tiếng cười trầm thấp vang lên đến khi không nhìn thấy người mà vẫn nghe được tiếng!

Nghĩ đến hôn lễ của hai người, trong lòng Lâm Lang tràn đầy sự ngọt ngào, trên mặt bất giác mang vẻ tươi cười, khiến Thanh Y Từ Y cười trộm không dứt!

Nghe thấy Thanh Y Từ Y cười trộm, Lâm Lang hoàn hồn, ho khan hai tiếng: "Còn không hầu hạ ta tắm rửa?"

Hôn lễ ngọt ngào tối nay sẽ xóa sạch những chuyện không vui vừa qua, nhưng mà.... Như vậy cũng tốt.... Cũng tốt!

Đã mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên nàng làm tân nương của hắn. Mặc kệ sau này như thế này, giờ phút này, nhất định nàng phải làm một tân nương hạnh phúc!

Hai người nghe thấy lời nói của Lâm Lang, liền vội vàng đưa nàng vào bên trong!

Lâm Lang theo hai người đi vào, thì ra đằng sau giường hoa mai còn có một gian phòng nhỏ nhỏ, bên trong bày ra bạch linh thạch hiếm thấy, bể nước nhỏ cùng dùng hắc bạch linh thạch xen kẽ nhau mà tạo thành, lúc này dòng nước chảy cuộn cuộn, hơi nóng mờ mờ, trong suốt thấy tận đáy ----- hóa ra lại lấy linh tuyến trong lòng đất làm thành một hồ nước nhỏ nhỏ!

Nhìn chung chỗ này là một cung điện xa hoa, không có chỗ nào không phải vì chuyện bảo vệ và khôi phục nguyên thân của nàng mà tạo ra, nhưng thật sự muốn khôi phục tu vi, đạt tới cảnh giới thân linh hợp nhất, không phải là chuyện dễ!

Nàng không phải người ngu ngốc, từng thứ trong này, Quân Thương... đều phải trả bằng máu!

Thanh Y Từ Y hầu hạ nàng trút bộ quần áo trắng thuần xuống, nhẹ nhàng đem đóa hoa tràn đầy linh khí thả xuống bể: "Tiểu thư, nước ấm có tốt không?"

Thanh Y sắc mặt đỏ ửng, tràn đầy sự vui mừng, một lời hai lời hỏi Lâm Lang!

Từ Y tiến nàng xoa đầu vai giúp nàng: "Đây là linh tuyến từ tâm mặt đất, tuy rằng hiện tại tiểu thư thân linh hợp nhất, nhưng dù sao cũng có chút đột ngột, muốn pháp lực sớm quay lại, nhiều bọt khí linh tuyến mới có lợi!"

Lâm Lang nhắm mắt trong suối nước, bên môi không ngăn được sự tươi cười, nhìn Lâm Lang như vậy, Thanh Y Từ Y cũng vô cùng cao hứng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện đêm nay, hai người liền giữ không nổi thần trí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Gả (2)

Tuy nhiên, nếu tiểu thư cao hứng như thế, bọn họ cũng không thể mất hứng được!

Thanh Y Từ Y phục vụ Lâm Lang tắm rửa, mặc giúp nàng chiếc áo lụa rồi đưa nàng ra ngoài, bắt đầu búi tóc, trang điểm, thay y phục!

Từ Y định búi cho Lâm Lang kiểu Phụng Vên Hoa thể hiện thân phận tôn quý của công chúa Huyền Vũ, nhưng lại bị Lâm Lang ngăn cản. Theo yêu cầu của Lâm Lang, Từ Y búi tóc cho nàng theo kiểu búi mà mẹ hay chải cho con gái trong ngày xuất giá ở phàm trần!

Tóc búi lên cao, lộ ra vàng trán đầy đặn của nàng, nét tao nhã trong mọi cử động làm say lòng người!

Thanh Y Từ Y mặc giả y đỏ thắm lên người nàng, giả y tầng tầng lớp lớp êm ái, ở giữa thêu hình Phụng Hoàng giương cánh lộ ra sự thanh cao bất khuất!

Sau khi mọi việc đều đã ổn thỏa, Thanh Y Từ Y mới trùm khăn voan che kín mặt Lâm Lang, bên ngoài liền vang lên tiếng trống dồn dập!

Từ Y đỡ Lâm Lang, Thanh Y đã không chờ được chạy ra ngoài xem náo nhiệt!

Từ Y bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lắng tai nghe ngóng một hồi, cười nói: "Tiểu thư.... Là thành chủ, là thành chủ tới đây rước dâu!" Tiểu thư và thành chủ, thật là vất vả làm sao... Mặc dù không có gì cả, thậm chí còn không được thiên giới thừa nhận, nhưng có thể kết hôn... Cũng đã rất tuyệt!

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, khiến Lâm Lang nghe vào lòng cũng thấy mềm mại ngọt ngào, bên môi bất giác tràn ra nụ cười ngượng ngùng làm cho lòng nàng hóa thành nước..... Nàng không biết, thì ra gả cho hắn, lại có cảm giác hạnh phúc như vậy!

Nàng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, nhưng không có sự sang sảng như ngày thường, một làn sóng ngược ngừng vui sướng lặng lẽ lan tỏa trong lòng, đồng thời, sâu trong đáy lòng cũng có khổ sở cuộn cuộn!

Mặc dù hai người không nói thẳng ra, nhưng Lâm Lang biết, cử hành hôn lễ trong đại điện tràn ngập linh khí này vì chỉ nơi đây mới có thể tránh khỏi sự điều tra của người trên Thiên Đình!

Trước kia, lấy thân phận ngọc nữ Lang Quang gả cho một phạm nhân, bọn họ không được chấp nhận; ngàn năm trước, lấy thân phận Huyền Vũ Đại Đế Thái Thanh công chúa, vị hôn thê của thái tử Thiên tộc gả cho người đứng đầu Minh giới, những người này càng không chấp nhận; mà bây giờ, cuối cùng nàng đã được sống lại, mặc dù chỉ có thể gọi là yêu, không có thân phận cao quý xa xôi kia, cùng thân phận của hắn đã có thể xứng đôi, nhưng mà những người đó, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!

Nàng biết, nàng biết.... Quân Thương muốn kết hôn với nàng ở chỗ này, chỉ là để làm trọn vẹn giấc mộng không thể đuổi kịp trong lòng nàng mà thôi!

Bởi vì qua đêm nay, coi như tất cả đều đã kết thúc, nhưng chắc chắn nàng và hắn sẽ phải đối mặt với sự chỉ trích của mọi người trong thiên giới một lần nữa, huống chi.... Nếu trong lòng nàng có tính toán, làm sao Quân Thương có thể không có ý kiến gì?

Hôn lễ này, không có người nhà chúc phúc, bằng hữu chúc mừng, cũng không có người mẹ hoàn hảo, của hồi môn các loại... Nhưng mà, có nàng và hắn, chỉ vậy là đủ!

Chỉ trong chốc lát, Từ Y đã vội vàng chạy vào: "Đã chuẩn bị xong chưa, thành chủ đã tới!"

Lúc này, đại điện đen nhánh bên ngoài đã sớm đèn hoa rực rỡ, đỉnh đại điện đặt viên dạ minh châu lớn phát ánh sáng long lanh, giống như sao lóm đóm đầy trời, tiếng nhạc vang lên, tầng tầng pháo bông nổ rộ trên không trung, trong nháy mắt rực rỡ như mưa sao băng dưới vòm trời!

Quân Thương mặc quần áo đỏ thắm giống với tân lang ở nhân gian, sống lưng thẳng tắp ngồi trên ngựa, đường cong cứng rắn trên mặt được ánh sáng chiếu xuống trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, phía sau hắn là Tiểu Hắc Tiểu Bạch dẫn đầu, mười sáu người kiêng kiệu áo đỏ sẫm bước lựa đồ bên hông kiêng kiệu hoa, trên chóp kiệu đính một viên minh châu to long lanh, ánh sáng dịu dịu lan tỏa!

Đội ngũ tới từ phía Bắc của đại điện, dừng lại trước tượng kim ô.

Cổ nhạc dừng lại trong chốc lát, Quân Thương xoay người xuống ngựa, thân thể cao ngất chuyển động một cái, sải bước đi tới phòng nghi bên trong!

Hắn xuyên qua hoa mai lượn lờ bên ngoài, đi thẳng vào nội thất, liền nhìn thấy cô gái ngồi ngay ngắn ở tâm hoa!

Y phục màu đỏ, khăn voan đỏ, đầu hơi cúi xuống và tay nắm chặt váy chứng tỏ nàng đang hồi hộp và mong đợi!

Quân Thương mỉm cười một tiếng, con người đen nhánh hiện lên làn sóng nhu hòa, đi nhanh tới mép giường! Mỗi bước đi, tim của hắn mềm mại hơn một phần, mấy ngàn năm, cuối cùng hắn cũng cho nàng hôn lễ, mặc dù chỉ có thể giới hạn trong Trường Sinh Điện, nhưng hắn biết, trong lòng nàng cũng đã thỏa mãn!

Lâm Lang nghe bước chân của hắn, cảm thấy trong lòng vô cùng hồi hộp, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nắm vạt áo thật chặt!

Nàng không hiểu sao mình phải khẩn trương như vậy? Sự mong đợi mơ hồ và vui sướng trong lòng khiến cho đầu óc nàng trở nên mê muội, nhưng mà, nghe bước chân của hắn tiến đến, trái tim nàng liền nhảy lên tận cổ họng!

Bỗng nhiên, thân thể nhẹ bẫng, nàng rơi vào một lồng ngực rộng rãi, hơi thở nhàn nhạt của nam tử quanh quẩn nơi chóp mũi, khiến cho nàng đỏ mặt mà không có lý do!

Nàng vui đầu vào lồng ngực Quân Thương, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có hắn, tự nhiên trong lòng cũng đập "thình thịch" không ngừng!

Quân Thương cúi đầu nói bên tai nàng: "Thích không?"

Lúc này, giọng nói trầm thấp của Quân Thương có chút khàn khàn, khi nói chuyện hơi thở lướt nhẹ qua cổ nàng, làm cổ nàng cũng lập tức đỏ ửng!

Quân Thương vui vẻ cười ha ha, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong lồng ngực, nàng xấu hổ gượng tay lên đám vào ngực Quân Thương!

Quân Thương ngừng cười, bàn tay dịu dàng vuốt lưng của nàng, nói an ủi: "Tốt lắm! Tốt lắm!"

Thanh Y Từ Y đã lui ra ngoài lại đi vào: "Thành chủ, giờ lành đã đến, mau đưa tiểu thư lên kiệu!"

"Ừ!" Quân Thương đáp ứng một tiếng, ôm chặt Lâm Lang, sải bước đi ra ngoài!

Mọi người đang chờ bên ngoài thấy Quân Thương ôm Lâm Lang ra ngoài, không biết người nào kêu một tiếng: "Nổi nhạc!"

Âm nhạc vui vẻ nổi lên, khiến cho không khí âm đạm trong đại điện trở nên vô cùng náo nhiệt!

Lâm Lang nghe thấy tiếng nhiều người như vậy, lại cảm thấy trong không khí tràn đầy hơi thở yêu tình, tay đang túm áo Quân Thương nắm thật chặt, sau

đó, nàng lại nghĩ đến Quân Thương ôm nàng trước mặt nhiều người như vậy, trên mặt hơi nóng!

Quân Thương ôm nàng đặt vào trong kiệu rồi ra ngoài, Lâm Lang cả kinh, đưa tay nắm vạt áo của hắn, muốn hỏi hắn những yêu tình kia là sao, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào ----- có thể đi tới Trường Sinh Điện, tất nhiên là người Quân Thương tin tưởng, nhưng mà lúc này..... Vẫn nên cẩn thận!

Quân Thương hơi sững sờ, giống như nghĩ tới điều gì lại cười an ủi nàng: "Đừng sợ! Những người này là tinh linh tu đạo biến thành, đều là bằng hữu của chúng ta, sau này nàng sẽ biết!"

Lâm Lang buông tay, Quân Thương lui ra ngoài.

Lâm Lang nghe một tiếng mạnh mẽ "Khởi kiệu" truyền đến, liền thấy cỗ kiệu được nhắc lên vũng vàng, tiếng nhạc nổi lên, cách màn kiệu truyền đến tiếng cười đùa của mọi người, Lâm Lang chợt giật mình!

Cỗ kiệu đã dừng lại từ bao giờ, bên ngoài nổi lên âm thanh ồn ào, giống như đang thúc giục Quân Thương làm chuyện gì, mà Quân Thương lại có dáng vẻ không tình nguyện!

Một lúc sau, một lực đánh tới, cửa kiệu run rẩy, bên ngoài vang lên tiếng cười vui vẻ!

"Ha ha... Cái này mới đúng! Tục đá cửa kiệu xưa nay đều làm, không phải các lão già này ép ngươi! Cũng là vì muốn tốt cho ngươi, xem bộ dạng kia của ngươi, sợ sau này ngươi sẽ cực kỳ sợ vợ!"

Không biết ai nói như vậy, mọi người bên ngoài cười to, tiếng cười sang sảng truyền vào trong kiệu, Lâm Lang mới biết là mọi người muốn Quân Thương đá cửa kiệu nhưng hắn không chịu, nội tâm dâng lên cảm giác ngọt ngào, mỉm cười lắc đầu một cái!

"Tốt rồi... Mau đỡ cô dâu ra đi!"

"Nhanh lên đi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Đừng làm cho cô dâu sốt ruột!"

Vô số tiếng nói vui mừng thúc giục truyền vào trong kiệu, Lâm Lang chỉ cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, bàn tay nắm chặt váy, lòng bàn tay toát mồ hôi!

Nàng cũng coi như đã ngồi quen kiệu hoa, lúc trước gả cho Triệu Tề, cũng là mười dặm trang sức màu đỏ, người người hâm mộ, nhưng nàng không có tâm tình phức tạp như bây giờ --- trong lòng có trăm mối tơ vò, trong hạnh phúc lại có sự chua xót, trái tim có chút lo lắng đồng thời cũng có mùi vị ngọt ngào hạnh phúc!

Bỗng nhiên, cách lớp khăn hồng, nàng thấy trước mặt bừng sáng, có bàn tay đưa tới trước mắt!

Quân Thương vén màn kiệu lên, ánh mắt mang theo nét vui vẻ nhìn cô gái đang ngồi ngay ngắn trong kiệu, nhìn nàng ngây ngốc ngẩng đầu lên, cách lớp khăn voan màu đỏ hơi trong suốt nhìn về phía hắn, đặt bàn tay trắng nõn tinh tế vào bàn tay rộng lớn của hắn!

Quân Thương nhẹ nhàng nắm, hơi vuốt ve, thầm phát ra lời tuyên thệ: "Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão!"

[color=#BF40FF]Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Nguyện nắm tay nhau, cùng ở bên nhau đến cuối đời.[/color]

Quân Thương vừa dứt lời, chỉ thấy hai người tỏa ra một vầng kim quang quyền với vầng sáng màu xanh nhạt, trong màn sáng là viên trân châu màu trắng dần dần, màu xanh nhạt bao quanh hạt châu khiến nó xoay tròn, trong màu trắng lại có màn bọc màu xanh, mờ mịt như màn nước!

Đột nhiên Lâm Lang ngơ ngẩn, nhìn viên trân châu trắng trong suốt, trong mắt khẽ chảy ra giọt lệ.

Giờ khắc này, nàng nghe thấy tiếng kêu ngạc nhiên của mọi người bên ngoài.

Cách lớp voan đỏ, nàng nhìn về phía Quân Thương, cong mắt cười như làn sóng mềm mại lóng lánh.

Bỗng nàng giơ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một ánh sáng xanh bích như nước chảy, trong phút chốc màn màu xanh nhạt bao ngoài viên trân châu trắng ánh lên huỳnh quang, kim quang lưu chuyển xung quanh, màu xanh nhạt bên ngoài viên trân châu cũng lấp lăm lăm màu vàng lấp lánh.

Bên ngoài lại càng kinh ngạc...

Nguyên thần của nàng và hắn đã là trong người có ta, trong ta có người, điều này thể hiện, nếu hai người trải qua luân hồi một lần nữa, hoặc là bị buộc phải chia lìa, chỉ cần một chút linh thức còn sót lại, sẽ tìm được đối phương ---- đây là một loại thượng cổ thuật pháp sâu độc nhất trong tình yêu, loại pháp chú buộc người ta phải gắn liền với nhau, hơn nữa cái này không có biện pháp giải!

Nhưng mà, nếu nguyên thần của một người nổ tung, hồn bay phách tán, thì người kia cũng sẽ theo xuống suối vàng!

Ban đầu ý của Quân Thương là để cho mình dù thế nào cũng luôn nhớ đến Lâm Lang, cùng nàng đồng sinh cộng tử ----- vì hắn không muốn quên nàng lần nữa, nhưng cũng không muốn dùng cái này để trói buộc nàng! Nhưng hắn lại không nghĩ tới Lâm Lang không chút do dự đưa ra quyết định giống

hắn!

Quân Thương khiếp sợ nhìn hai viên nguyên thần xoay tròn trên không trung, sau đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hai hạt châu lại tách ra nhập vào thân thể hai người!

Khi tất cả bình tĩnh lại, Lâm Lang vui vẻ nhẹ nhàng nhìn Quân Thương, trái tim lại tràn ra một tia khổ sở!

Nàng không phải kẻ ngốc, Quân Thương lựa chọn làm như vậy vào lúc này, tất nhiên là có quyết định giống mình, phía sau hôn lễ hạnh phúc này ẩn chứa cái gì, nàng đều biết rõ ràng.

Quân Thương nắm tay nàng ra khỏi cổ kiệu, đỡ nàng bước qua chậu than, trong lúc mọi người vui vẻ chúc mừng thì đi tới tân phòng!

Mọi người vây quanh họ đi tới tận cửa tân phòng, Quân Thương dừng lại, nàng nghe Thanh Y Từ Y và Tiểu Hắc Tiểu Bạch vừa cười ngăn cản, vừa kêu mọi người ngồi vào vị trí.

Chờ tiếng của mọi người ngày càng xa, nàng nghiêng đầu dựa vào vai Quân Thương, để hắn đỡ nàng, chống đỡ thân thể nàng, chậm rãi đi vào phòng nghỉ bên trong!

Đi tới cửa phòng, dường như mọi thứ bên ngoài đều không liên quan gì đến họ, cả thiên địa này chỉ còn nàng và hắn!

Trong tân phòng có hai hỉ nương tuổi khá lớn, nhìn thấy Quân Thương dắt tay Lâm Lang đi vào, vội vàng nghênh đón, mời hai người vào bên trong phòng, trong miệng hát những bản nhạc chúc phúc trong hôn lễ ở dân gian, sau đó đặt Lâm Lang ngồi xuống mép giường!

Quân Thương mỉm cười đỡ Lâm Lang ngồi ở trên giường, hỉ nương đưa tới một chiếc khay, trong khay đặt một cây gậy bằng ngọc thạch màu đen, được ánh sáng của minh châu chiếu vào càng thêm sáng bóng rực rỡ!

Quân Thương đưa tay cầm lên, vén khăn, Lâm Lang chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, bất giác nhắm chặt hai mắt!

Lần thứ hai mở ra xong, hai hỉ nương đã bị Quân Thương đuổi ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng và Quân Thương!

Trong lúc nhất thời, tim nàng như đánh trống, nhưng lại hoảng sợ, không dám ngẩng đầu lên nhìn Quân Thương, cho đến khi thấy ly rượu bùng đến trước mặt, nàng mới sùng sột, từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên khuôn mặt Quân Thương lộ vẻ hài hước cưng chiều, cười nói: "Uống đi!"

Ánh mắt Lâm Lang chợt lóe, vội giả vờ bình tĩnh nhận lấy ly rượu, Quân Thương cười cười, giờ tay quần vào cánh tay của nàng!

Dưới ánh sáng của minh châu, rượu trong chén hơi ánh lên màu hồng, mùi hoa mai thơm bốn phía, Lâm Lang biết đây là hoa mai tửu --- loại rượu này tuy không quý giá gì ở Tiên giới, nhưng là loại nàng thích uống nhất, rượu vào miệng có hương vị ngọt ngào, tỏa ra mùi rượu thơm ngát!

Tuy nhiên, lần này Lâm Lang không có ý định thưởng thức mùi rượu như thế nào, ngửa đầu uống một hơi uống hết!

Quân Thương thấy vậy không nhịn được bật cười, nghe tiếng cười của hắn, Lâm Lang càng không dám ngẩng đầu!

Một lúc lâu, Quân Thương cũng không nhúc nhích gì, nội tâm Lâm Lang khẽ động, vội len lén đưa mắt nhìn, lại bị Quân Thương vui vẻ bắt gặp, khiến nàng lại cúi đầu xuống, có đánh chết cũng không chịu ngẩng lên!

Quân Thương nhìn nàng ngượng ngùng như cô gái nhỏ, không nhịn được "Ha ha" cười lớn, tiếng cười nhẹ nhàng bay bổng, rung động lòng người, làm cho lòng của Lâm Lang mềm nhũn!

Lâm Lang vội ngẩng đầu, tức giận liếc hắn một cái, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn còn dính rượu hoa mai!

Quân Thương thấy vậy, ngừng tiếng cười, cổ họng chuyển động hai cái, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng ---- đôi môi đỏ vì dính rượu mà sáng long lanh, mùi hoa mai nhẹ thơm bốn phía, khiến cho hắn....

Động lòng không bằng hành động, thân thể cao lớn của Quân Thương khẽ động, lập tức khiến Lâm Lang ngã nhào trên giường, ngay sau đó hôn lên đôi môi như cánh hoa của nàng!

Lâm Lang còn không kịp kêu lên, chỉ thấy thân thể ngã vào giường mềm mại, nụ hôn như bão rơi vào bờ môi truyền đến cảm giác tê dại, nàng chỉ cảm thấy linh hồn mình đang đung đưa trong mưa bão, không làm gì được!

"Ừm..." Lâm Lang không chịu nổi rên thành tiếng, muốn ngăn cản Quân Thương, nhưng âm thanh thoát ra miệng lại mềm mại mị hoặc, vào tai Quân Thương càng thêm quyến rũ!

Quân Thương thừa dịp nàng rên đẩy cánh môi của nàng ra, lưỡi ảm áp mềm mại mang theo khí thể bá đạo xông vào, quấn quýt với nàng, trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy trống rỗng trong đầu, chỉ có thể để mặc bàn tay hắn bắt đầu di chuyển trên thân thể nàng, mang đến cảm giác tê dại nóng ran khiến cả người nàng không còn chút sức lực!

Nàng giống như chiếc thuyền lá nhỏ trong biển mênh mông đầy bão táp, chỉ có thể để mặc sóng động đưa, cho đến khi trên người truyền đến sự lạnh lẽo, nàng mới run lên, phục hồi tinh thần --- lúc này, trên người nàng chỉ còn lại cái yếm uyên ương đỏ thắm!

"Không..." nàng kinh hoàng đưa tay muốn kéo lại cái áo ngủ bằng gấm, lại bị Quân Thương đè chặt chân tay!

Giọng nói mỉa mai của Quân Thương vang bên tai nàng: "Ngoan! Để ta ngắm nàng thật kỹ!"

Ánh sáng dạ minh châu chiếu vào da thịt trắng nõn như ngọc, mặt mày tinh xảo chứa sự bất an, lông mi dài run rẩy, thân thể co lại như muốn che giấu cái gì!

Trong lòng Quân Thương dâng lên nỗi thương tiếc: "Ngoan, đừng sợ!"

Toàn thân Lâm Lang bị ánh mắt nóng rực của hắc quan sát, vô cùng xấu hổ, lúc này lại nghe những lời nói của hắn, cả người liền nóng như một cây đuốc, trong nội tâm cũng kêu rên!

Thật ra thì, trong ba năm gả cho Triệu Tề, trừ đêm tân hôn hắc quan ngủ chung một đêm với nàng chỉ mang tính tượng trưng, còn lại đều là trong sạch đến không thể trong sạch hơn nữa, về sau lại vì chiến tranh mà nàng phải đi theo đội quân, phải bôn ba vất vả trên đường nên không nghĩ tới có gì không ổn, cho đến khi đánh vào kinh đô, sau đó bị đẩy ngã từ lầu xuống, thân thể nàng vẫn còn hoàn bích --- nói ra thì không ai tin tưởng, nhưng đây lại là sự thật!

Tất nhiên những việc này nàng đều biết, từ trước đến nay tình yêu nam nữ đối với nàng là một chuyện rất bình thường, nếu còn đỏ mặt tía tai thì quá khác người! Nhưng lúc này đối mặt với Quân Thương, cảm thụ nhiệt độ từ lòng bàn tay hắn và hơi lạnh mỏng manh trong không khí, lại không nhịn được run rẩy, thân thể càng đỏ ửng, đôi mắt cũng không dám mở ra!

Lúc này, Quân Thương đang đè lên thân thể nàng, ánh mắt như đang vẽ lại từng chút một thân thể trắng nõn như ngọc ---- cái yếm đỏ thắm trên người Lâm Lang rộng lưng bùng, nổi bật vẻ tinh xảo mềm mại của nàng, cái yếm ôm ngực như mỹ nhân ôm đàn tì bà che nửa khuôn mặt, khiến người ta phải suy nghĩ.

Ánh mắt thâm thúy của Quân Thương dần bốc cháy, hắc quan đưa tay gỡ xuống cây trâm duy nhất trên đầu Lâm Lang, lập tức mái tóc dài như thác nước rơi trên người nàng!

Lâm Lang kêu lên kinh hãi, nụ hôn của Quân Thương liền rơi xuống như mưa.....

Trong phòng vang lên tiếng kêu trầm thấp hòa quyện với tiếng rên nức nở như đang bị đè nén, hai người đã hoàn toàn hòa vào nhau. Lúc đó, trong đầu Lâm Lang thoáng qua một trận kim quang, cả người liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, Quân Thương ôm Lâm Lang đang ngủ mê man vào ngực, con ngươi tràn đầy tình cảm sâu sắc!

Nha đầu này, sao hắn có thể để nàng gặp phải nguy hiểm. Đã đi tới nước này, vậy thì mọi thứ còn sót lại, để hắn từ từ chấm dứt!

Quân Thương đỡ Lâm Lang nằm xuống, đắp cho nàng chăn gấm màu đỏ thắm thêu đôi uyên ương, vuốt ve tóc nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng!

Vốn là hắn chỉ muốn hôn nhẹ, nhưng không hiểu vì sao, vừa chạm vào môi nàng, lại muốn nhiều hơn, sâu hơn... Cuối cùng, lại biến thành một nụ hôn triền miên!

Quân Thương đứng dậy, tắm rửa thay y phục. Một thân áo đen đi ra khỏi căn phòng mà vừa rồi hai người còn nhu tình bốn phía...

Trong đại điện Trường Sinh Điện đã tụ tập rất nhiều người, vốn là không khí náo nhiệt giờ lại lặng xuống, trong điện tràn ngập không khí nặng nề!

Tiểu Bạch thấy Quân Thương ra ngoài, dẫn đầu tiến lên hô: "Thành chủ!"

Mọi người đều tự giác vây lại!

Quân Thương quay đầu nhìn lại tân phòng rồi nói với mọi người: "Tu luyện thật tốt! Mọi chuyện đều nghe theo phu nhân phân phó!" Tiếp theo hắn lại nói với Thanh Y Từ Y: "Hai người là người của phu nhân, khi bốn tọa không có ở đây, nhất định phải chăm sóc tốt việc ăn uống, cuộc sống hàng ngày của phu nhân!"

Vừa nói, hắn vừa làm phép, hai bông hoa mai xuất hiện trong tay của hắn: "Hai bông mai này đã trải qua ngàn năm, đã gần thành yêu, các ngươi là Minh Linh, mặc dù có thân thể nhưng lại vì vậy là hao phí pháp lực, vì vậy để cho các ngươi có thể chăm sóc tốt cho phu nhân, hai bông mai này, sẽ đưa cho các ngươi!"

Trong mắt Thanh Y Từ Y cũng mơ hồ có nước mắt, nghe lời nói của Quân Thương, nghẹn ngào dập đầu, nhận lấy hoa mai nói: "Tuân lệnh! Thuộc hạ nhất định sẽ làm thật tốt!"

Dựa vào linh khí của hoa mai, các nàng có thể thoát khỏi Quỷ đạo hoàn toàn, mặc dù không phải là tiên, nhưng cũng cách tiên không xa!

Mọi người còn muốn nói gì nữa, một ông lão râu tóc trắng nõn đi tới, thờ dài một tiếng: "Ngươi yên tâm đi đi! Nhất định chúng ta sẽ chăm sóc tốt phu nhân, chờ thành chủ trở về!"

Cả người ông lão tiên phong đạo cốt toát ra khí chất thanh cao, giọng nói lại càng âm vang có lực.

"Được!" Quân Thương nặng nề gạt đầu một cái với ông lão "Tùng trưởng lão, trong thời gian bốn tọa không có ở đây, Trường Sinh Điện giao hết cho người."

Quân Thương nói xong, nhìn Tùng trưởng lão trịnh trọng gạt đầu, thân hình chợt lóe, biến mất trong cung điện!

Chẳng qua là, trong mắt mọi người, bóng lưng rời đi kia, có chút lão đảo cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Gió nổi mây phun

Đêm sâu như nước, cả bầu trời trong vắt điểm một vài ngôi sao, đám mây bị màn đêm nhuộm thành màu lam đậm, ánh trăng yên lặng như một tấm màn mỏng, nhẹ nhàng chiếu xuống nhân gian, dưới ánh trăng, tường xanh ngói đỏ ở hoàng cung phát ra ánh sáng nhẹ nhàng như ngọc!

Lúc này, đã gần đến nửa đêm, đường phố an tĩnh không một bóng người, cây cối nhà cửa lơ mờ, bóng tối như quái thú đang há to miệng. Gió đêm êm ái khẽ lay động, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng cười dữ tợn, làm người gõ mõ cầm canh đã già sợ đến run người, ông xách theo một cái đèn lồng nhỏ, mắt tròn to nhìn sương mù trước mặt, cẩn thận nghe ngóng.

Nhưng nghe hồi lâu, chỉ có tiếng gió nhỏ, ngoài ra không còn gì khác.

Ông nghĩ, sắc trời sáng như vậy, tiếng cười quái vật ở đâu? Vừa rồi có lẽ là nghe lầm, dù sao bây giờ cũng già rồi, thân thể không còn như trước. Trước kia một đêm không ngủ đến hôm sau vẫn khỏe như vâm, trong hai năm qua, cũng là.... Chờ năm sau, sẽ xin nghỉ vì tuổi già, về nhà thăm cháu vậy!

Ông nghĩ như vậy, trong đầu phảng phất khuôn mặt mập mạp của cháu nội, khuôn mặt nhăn nheo cười đến híp mắt!

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh nổi lên, bụi bay bốn phía, xen trong đó là mùi tanh đập vào mặt, ánh trăng tối đi, phía sau dường như có mây đen đang kéo đến che phủ bầu trời!

Ông già ngẩng đầu nhìn, xách theo đèn lồng bị gió thổi dập chồm không ngừng muốn trở về, trong nháy mắt quay đầu lại, một bóng đen lớn đang đứng sau lưng, ông tròn to mắt hoảng sợ, thân thể bị hút hết máu nhanh chóng khô héo ngã xuống góc đường, đèn lồng rơi trên mặt đất, ngọn lửa bùng cháy rồi cuối cùng chìm vào bóng tối!

Một cô gái mặc y phục màu xanh lam trùm mũ, khoác áo choàng đi nhanh qua đường, sau lưng có có mấy tên mặc áo choàng. Mấy người này bước chân vội vã, hành động nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt đã đến góc đường.

"Nạp Lan tiểu thư!"

Thời điểm đám người kia đi đến góc đường, một tên trong đó thấy được thi thể già nua, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống, dừng lại, nói với cô gái mặc quần áo xanh lam!

"Chuyện gì?" Giọng của Nạp Lan Sơ Thần mang theo sự gấp gáp không thể bỏ qua, nhưng vẫn ngừng lại trả lời!

"Người xem!" Tên kia chỉ vào ông lão già nua, thân thể khô héo nghiêm trọng nói: "Đây đã là thi thể khô héo thứ sau được phát hiện trong tối nay!"

Nạp Lan Sơ Thần ngồi xuống, quần áo xanh lam bị gió lạnh thổi vào tung bay, nàng liếc mắt nhìn thi thể già nua, đứng dậy lạnh nhạt nói: "Hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là phải đến hoàng cung trợ giúp Vương gia!" Triệu Tề đã lấy được tin tức, biết tối nay Vương gia khởi sự, chỉ sợ vạn nhất...

Nạp Lan Sơ Thần nghĩ đến một phần nhỏ có thể xảy ra kia, trong lòng rét run, bỗng nhiên ngừng lại suy nghĩ!

"Người này là hậu thuẫn của Triệu Tề, nếu chúng ta không loại bỏ hắn, coi như bắt lại Triệu Tề cũng vô ích, hơn nữa xem ra tối nay, nếu ta không ngăn cản thì không biết có bao nhiêu người chết nữa! Chuyện như vậy không thể tiếp tục được! Trong những người này chỉ có người mới có thể ngăn cản hắn, nơi này giao cho người, cần phải chú ý, không thể để hắn đã thương người! Vương gia bên kia, ta dẫn người đi!"

Nam tử đang nói chuyện ngừng đầu lên, con người bắt cần đòi lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm trọng như vậy --- chính là Dương Hải!

Hắn khoác áo choàng màu đen, áo đen bên trong bó sát tôn lên thân hình cao lớn, dáng vẻ bất cần đời, đôi con ngươi đông lạnh sáng lấp lánh trong đêm tối, thoạt nhìn cả người cao ngất!

Nạp Lan Sơ Thần nói vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng bối rối, nếu khiến nàng bỏ mặc vương gia không quan tâm là điều không thể, nhưng nếu là Quý Đế đã xuất hiện... Thì nàng có thể cứu được vương gia nhất thời nhưng không cứu được cả đời!

Lúc này, nàng chỉ có thể đặt hy vọng vào chủ nhân của nàng!

"Nàng sẽ không ngồi nhìn mà mặc kệ!" Phượng chủ, nàng hiểu rõ mấy phần, đó là dù thế nào, nàng cũng sẽ không vứt bỏ trách nhiệm của mình, từ khi nàng giúp bọn họ vận chuyển lương thảo vũ khí là hiểu được. Huống chi, tình huống hôm nay, cũng có nguyên nhân từ nàng.

Dương Hải đứng dậy cười lạnh một tiếng: "Mặc dù ta ngu ngốc, không bằng thân phận quốc sư của Nạp Lan tiểu thư, có thể chất thông linh, nhưng cũng biết chuyện này là vì muốn tìm đủ máu của 8864 người. Lần đó, người đứng sau Triệu Tề bị thương nặng, hấn lấy tinh khí của những người này để tu luyện, ta cũng nhìn ra, mà một khi đủ 8864 người, chỉ sợ sẽ tạo thành đại họa!"

Dương Hải nói xong, thấy sắc mặt Nạp Lan Sơ Thần có vẻ dần ra, tiếp tục nói: "Coi như Tạ tiểu thư sẽ quản, nhưng cũng cần nàng biết chuyện này mới được, ngày trước không phải người nói nàng rồi khỏi kinh thành sao?"

Về mặt Nạp Lan Sơ Thần rồi rầm, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, hạ quyết tâm nói: "Được! Người dẫn người đi trợ giúp Vương gia!" Tối nay, sẽ nổi lên bão tố, nhưng nàng hao tổn sức lực, phóng tất cả thần thức của mình cũng không cảm nhận được hơi thở của Phượng chủ một chút nào. Lúc này, nàng không dám đảm bảo điều gì!

Nạp Lan Sơ Thần nói xong, xoay người rời đi, rồi bỗng nhiên lại ngừng bước, quay đầu nhìn về phía Dương Hải nghiêm trọng nói: "Cho dù thế nào, nhất định phải bảo đảm an toàn cho ngài!"

"Người yên tâm đi!" Dương Hải kiên quyết nói: "Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ trả một vương gia hoàn hảo lại cho người!"

Nạp Lan Sơ Thần nghe được lời đảm bảo của hấn, khuôn mặt hơi dần ra, gật đầu một cái: "Được!" Chỉ cần có thể ngăn cản Quỷ Đế khôi phục, lấy thực lực của vương gia thì sẽ không có vấn đề gì, điểm này nàng phải có sự tự tin!

Thân hình nàng vụt đi, đã biến mất ở góc đường!

Dương Hải nhìn nàng rời đi, xoay người nói với mấy người sau lưng: "Đi!"

Sau đó, mấy người họ chân lướt như bay chạy tới hướng hoàng cung!

Lúc này trong hoàng cung, Trấn môn, Tứ Phương môn, Kính Hoa môn, Sở Nguyệt môn đều có thủ vệ canh gác nghiêm ngặt hơn ngày thường rất nhiều, các tướng quân thủ thành cũng thức trắng đêm không ngủ, tự mình canh giữ trên nóc thành.

Gió lạnh thổi lớn, đập vào mặt, lá cờ trên thành phấp phới, đèn lồng phát ra ánh sáng chớp chồn, chữ "Dận" to bên trên cũng đung đưa theo gió, bập bênh như chiếc thuyền lá nhỏ!

Hoàng cung, điện Bảo Hòa đèn đuốc sáng choang, Triệu Tề đang đứng nghiêng người trên cao, một người run rẩy quỳ trên tấm thảm đỏ bằng gấm Long Văn, hai bên là tướng sĩ cầm đao rất oai phong, làm cho không khí ảm áp trong đại điện trở nên xơ xác tiêu điều!

"Hoàng thượng, kể từ khi hoàng thượng cho thần bệ môn tư quá (đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm), thần vẫn sống ở phủ Thượng Thư. Thật không biết hoàng thượng triệu kiến vì thần là vì chuyện gì ạ?"

Người quỳ trên mặt đất mặc quan phục theo kỳ lân đồ thắm, có lẽ là do dưới ánh đèn, đôi mắt hấn có chút u tối, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, hấn quỳ trên đất không ngừng lặp lại những lời này!

Người này chính là Diệp Thượng Thư. Tối nay hấn đang ngủ ngon thì có người trong cung tới, nói là hoàng thượng triệu kiến hấn khẩn cấp, lúc hấn chạy trên, không khí trong đại điện vô cùng căng thẳng, hoàng thượng vừa đến đã hỏi hấn làm chuyện tốt gì, lửa giận bùng cháy trong mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hấn!

"Người tới hỏi hấn!" Giọng nói lạnh lẽo của Triệu Tề vang lên, chỉ vào người đứng ở cửa, Lý Nguyên Dịch cả người mặc khôi giáp lạnh lùng nói!

"Thượng thư đại nhân không ra khỏi phủ Thượng Thư sao?" Giọng nói của Lý Nguyên Dịch chậm rãi không có âm điệu, lại làm cho người ra cảm thấy rét lạnh thấu xương, hơi thở lạnh lẽo này chỉ người chết mới có thể có, Diệp Thượng Thư run mình!

"Đúng vậy!" Diệp Thượng Thư trả lời rất dứt khoát, bởi vì hấn trừ lúc hoàng thượng làm đám cưới với Diệp Cẩm Huyền cũng không ra khỏi phủ, nên không sợ bị nắm nhược điểm!

"Ừ!" Lý Nguyên Dịch nghe, cũng không hỏi nữa, "Ta tin tưởng lời nói của Thượng Thư đại nhân!"

Diệp Thượng Thư nghe vậy, khẽ thở phào, hấn giơ tay lau mồ hôi trên trán: "Tạ ơn... Tạ ơn Lý đại nhân!" Lời nói vừa ra, hấn vừa mới yên tâm lại dâng lên sự kinh hoàng hơn nữa!

Quả nhiên, lời hấn nói chưa dứt, đã nghe Lý Nguyên Dịch nói: "Nhưng mà, có một số việc không phải chỉ có ra phủ mới có thể làm... Bỏ quan thay chức Binh bộ Thượng thư của người, người có vẻ không phục lắm?"

Diệp Thượng Thư bị Lý Nguyên Dịch xoay quanh có chút chóng mặt, hấn không biết hoàng thượng tìm hấn vì chuyện gì, nhưng lời của Lý Nguyên Dịch thì hiển nhiên là nói chuyện không đâu!

"Việc này... Lời này phải hiểu thế nào?"

Lý Nguyên Dịch nhìn Diệp Thượng Thư ngỡ ngàng, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bắn ra sự lạnh lẽo thấu xương: "Tiền Cơ doanh, Hắc Hồ doanh cùng với 238 cấm vệ quân, vô cớ rời đi là chuyện gì xảy ra?"

Lời của Lý Nguyên Dịch như có một quả bom nổ tung đại diện, Diệp Thượng Thư vừa nghe, chỉ thấy cả người mềm nhũn, ánh mắt hốt hoảng: "Cái này... Cái này... Cái này" Làm sao hoàng thượng có thể biết được chuyện này? Mặc dù Lý Nguyên Dịch thay thế chức vị của mình, nhưng những tướng lĩnh kia đều trung thành với mình, đối trên gạt dưới là chuyện vô cùng đơn giản, hơn nữa vì che giấu chuyện này, ông ta còn cố ý tìm người ở các quân doanh khác nhau, Lý Nguyên Dịch không thể biết được!

Ánh mắt Lý Nguyên Dịch lạnh lùng, ánh mắt Triệu Tề như muốn nuốt mình. Diệp Thượng Thư mềm nhũn, mồ hôi lớn xuống thành từng giọt, thân thể co quắp!

Ông ta biết chuyện này đã không giấu được nữa! Từ xưa tới nay thiên tử kiêng kỵ nhất là người có quyền triệu tập quân lớn hơn hẳn, lúc này Triệu Tề đã biết hẳn trong thời gian bé mọn tư quá cũng có thể điều động quân sĩ dễ dàng, sẽ xử mình thế nào?

Dù sao Diệp Thượng Thư cũng là một nguyên lão, vẫn có sự bình tĩnh, trong lòng từ từ sắp xếp mọi việc, mang một tia may mắn nặng nề đập đầu với Triệu Tề: "Hoàng thượng... Hoàng thượng, vi thần biết sai rồi... Vi thần có tội... Chẳng qua là vi thần thương các tướng sĩ nuôi gia đình sống tạm không dễ dàng, nên cho bọn họ một cơ hội, kiếm thêm chút tiền..."

"Kiếm thêm chút tiền? Ngươi nói là trảm phát quân lương ư?" Triệu Tề thấy hẳn thừa giận, trong lòng tức giận ngập trời!

Diệp Văn Trung quả nhiên là con chó, không đúng! Chó đối với chủ nhân còn trung thành tuyệt đối! Hẳn ngay cả chó cũng không bằng... Ngày đó khi vào thành nên diệt trừ hẳn, giữ lại người như vậy, sớm muộn cũng gieo họa!

"Vi thần không dám! Vi thần... không có ý này" Thân thể Diệp Thượng Thư run rẩy!

Lúc này, bên ngoài truyền tới âm thanh bẩm báo: "Bẩm hoàng thượng, đã đưa Tô phu nhân và Diệp tiểu thư tới!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Gió nổi mây phun 2

"Mang vào!"

Tiếng của Triệu Tề vừa dứt, cửa đại điện từ từ mở ra, làm cho một cơn gió lạnh tràn vào. Đồng thời, Diệp Cẩm Huyền và Tô phu nhân bị ném vào. Hai người bị trời hai tay sau lưng, đập nặng xuống đất, khăn che mặt của Tô phu nhân đã sớm rơi xuống, khuôn mặt đầy sẹo bị đập xuống đất, liền chảy ra máu tươi!

"Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng..."

Tô phu nhân vừa vào cửa liền không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ, ngược lại Diệp Cẩm Huyền rất an tĩnh, chẳng qua là lúc bò dậy từ dưới đất, hơi nhíu mày một cái, khóe mắt mang theo sự chán ghét khinh bỉ liếc về phía Tô phu nhân, sau đó lại lẳng lặng quỳ không lên tiếng!

Diệp Thượng Thư vừa thấy Tô phu nhân, trong mắt lóe lên sự chán ghét ghê tởm --- sao bà già này lại tới? Bây giờ ông ta nhìn đến gương mặt này là cảm thấy ghê tởm muốn ói, trước kia ông ta bị quý dụ dỗ nên mới coi trọng người như vậy!

Lúc này, ông ta cũng không biết người có khuôn mặt giống hệt Lâm Lang đang quỳ dưới kia là nữ nhi Diệp Cẩm Huyền mà cả đời ông ta sùng ái ---- lúc bàn chuyện làm ăn Diệp Cẩm Huyền cũng không nói cho ông ta biết thân phận thật của mình, mà Diệp Thượng Thư lại một muốn lấy lòng Lâm Lang, nên mới dễ rơi vào bẫy!

Đột nhiên, hình như ông ta nghĩ ra điều gì, ánh mắt chấn động, gân xanh nổi đầy trán!

"Hai người kia. ngươi có biết không?" Ánh mắt Triệu Tề nhìn về phía Diệp Cẩm Huyền, giọng nói lạnh lùng vang lên!

Nhìn thoáng qua, Diệp Cẩm Huyền và người nọ giống nhau như đúc, nhưng mà ánh mắt kia, khí chất kia, lại là sự khác biệt lớn nhất. Trong giây lát, trong đầu hiện lên một ánh mắt trong suốt, Triệu Tề nhắm mắt, khẽ lắc đầu một cái, xua tan hình ảnh trong đầu, mở mắt nhìn về phía người đang quỳ dưới đất!

Diệp Thượng Thư quay đầu nhìn Tô phu nhân và Diệp Cẩm Huyền, rồi lại nhìn Triệu Tề, lòng bàn tay đỏ mồ hôi: "Đây... Đây là... Phu nhân trước Tô thị và nữ nhi của vi thần... Lâm Lang!"

Ban đầu Diệp Thượng Thư định nói dối là không biết Tô phu nhân, dù sao gương mặt của Tô phu nhân cũng đã bị hủy, không nhận ra được! Nhưng nghĩ

đến chuyện vừa rồi, ông ta khẳng định tt đã biết mình điều động quân đội đi làm gì, nếu ông ta muốn bảo vệ tính mạng, thì phải nói thật mới được!

Ông ta đập đầu dưới chân Triệu Tề: "Hoàng thượng... Tội của thần đúng là không thể tha! Thần không cầu hoàng thượng bỏ qua cho thần, chỉ cầu hoàng thượng nghe thần nói hết lời, rồi xử trí tiếp cũng chưa muộn! Nếu hoàng thượng tha cho thần một con đường sống, thần nguyện ý sống phần đời còn lại ở nơi sơn dã, không hề nhúng tay vào quan trường nữa bước!" Ông ta đã phạm vào đại kỵ của hoàng đế, nếu muốn giữ mạng, chỉ còn cách tránh xa triều đình, mặc dù ông ta còn ham mê danh lợi, nhưng cũng hiểu nếu mất mạng thì không còn gì, cho nên ông ta nói trước để thể hiện lập trường của mình!

Triệu Tề nghe vậy, tiếng cười lạnh từ cổ họng phát ra. ánh mắt Lý Nguyên Dịch nhìn Diệp Thượng Thư tối tăm, hiện lên một sự khinh thường!

Nếu Diệp Thượng Thư nói vậy lúc hoàng đế còn trọng dụng hẳn thì không có gì, dù sao Triệu Tề cũng nể Diệp Thượng Thư mấy phần, sẽ không so đo cùng ông ta. Nhưng mà, hiện tại thân phận ông ta đã khác xưa, nói như vậy, không phải là muốn tìm chết sao?

Quả nhiên, Triệu Tề lạnh lùng nhìn ông ta: "Tha ngươi một con đường sống? Trẫm tha cho ngươi, vậy ai cho trẫm con đường sống?"

Nhớ tới nhóm người vận chuyển vũ khí lương thảo vào kinh thành còn không có tung tích, Triệu Tề nổi giận, hung hăng vỗ ngự án [1] chất vấn Diệp Thượng Thư !

[1] Ngự án: Bàn làm việc của vua.

Diệp Thượng Thư cũng biết mình nói sai, thân thể run lẩy bẩy: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng..."

"Ngươi biết ngươi cung cấp quân đội giúp họ vận chuyển là gì không?" Triệu Tề giận dữ nói "Là vũ khí lương thảo!"

"Chỉ riêng tội tư thông với địch, cũng đủ chu di cửu tộc nhà ngươi!"

Tiếng rống giận của Triệu Tề như sét đánh vào đầu Diệp Thượng Thư, Diệp Thượng Thư bị dọa đến lục thần vô chủ [2], ông ta vừa quỳ vừa đi chuyển, giọng nói run rẩy: "Không... Cái này không thể nào, cái này không thể nào! Hoàng thượng minh xét, rõ ràng đó là hàng tặc! Nhất định có người làm..."

[2] Lục thần vô chủ: Hoang mang lo sợ, không làm chủ được tính thần.

Phải làm sao? Phải làm sao đây? Nếu đúng là lương thảo vũ khí, vậy hẳn...

Phía sau ông ta, Tô phu nhân và Diệp Cẩm Huyền vừa nghe cũng ngây ngẩn cả người, Tô phu nhân hốt hoảng đập đầu với Triệu Tề: "Hoàng thượng... Hoàng thượng! Chuyện này không liên quan gì đến dân phụ. Đây đều là việc mà Diệp Thượng Thư và Huyền nhi làm... Không liên quan gì đến dân phụ cả!"

Phản ứng này của Tô phu nhân hiển nhiên là đã biết hàng hóa kia là vật gì!

Diệp Thượng Thư vừa nghe Tô phu nhân chối tội, trong lòng bốc hỏa, quay đầu mắng Tô phu nhân : "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bỏn quan thế mà lại bị các ngươi hại thảm!" Ông ta không được hoảng loạn, không được hoảng loạn, dù sao ông ta chỉ có lòng tốt muốn giúp mọi người kiếm thêm một khoản, ông ta cũng không tư thông với địch!

Diệp Thượng Thư nghe tiếng la của Tô phu nhân, liền tự mình cố gắng trấn tĩnh lại, cầu xin một con đường sống!

Lúc này, Lý Nguyên Dịch ngồi xuống trước mặt Tô phu nhân , chậm rãi hỏi: "Bà biết hàng hóa kia là gì?"

Lý Nguyên Dịch nhìn như không để ý, nhưng câu hỏi lại mang sức ép nặng nề, Tô phu nhân nhìn chằm chằm vào hắn, đôi môi ngấp ngừng, khề lác đầu một cái, không dám nói nữa!

Lý Nguyên Dịch thấy vậy, nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn ở ngón tay, nói: "Nếu bà trả lời đúng câu hỏi của bản quan, nói không chừng bản quan sẽ cầu xin hoàng thượng tha thứ, tha cho bà một con đường sống!"

Tô phu nhân nghe được, đột nhiên ánh mắt sáng lên, đôi môi run rẩy thấp giọng hỏi: "Thật không?" Trong lòng Tô phu nhân cũng biết, làm ra chuyện như vậy, coi như mình thoát thân được cũng có thể bị liên lụy, mặc dù Diệp Thượng Thư đã hưu mình, nhưng mà Diệp Cẩm Huyền vẫn là con gái của bà!

Lúc này, trong lòng bà, chỉ cần có thể còn sống là tốt rồi, vậy nên bà mới chối tội ngay từ đầu!

Nghe được lời của Lý Nguyên Dịch, Tô phu nhân vốn đang tuyệt vọng lại dâng lên một tia hi vọng!

Lý Nguyên Dịch đứng dậy, Triệu Tề tiến lên nhìn Tô phu nhân nói: "Quân vô hí ngôn [3]"

[3] Quân vô hí ngôn: Vua không nói đùa.

Tô phu nhân nghe vậy, căng thẳng trong lòng được giải tỏa, lập tức khóc lên, bò trên mặt đất đập đầu nói: "Hoàng thượng... Chuyện này đúng là không liên quan đến dân phụ! Đây là Huyền nhi và Diệp Thượng Thư, bọn họ ham tiền, cùng với một vị là Huyền tiểu thư làm chuyện buôn bán này, mặc dù dân phụ biết, nhưng lại là mãi sau mới biết, hơn nữa ngài cũng biết thân phận của dân phụ, căn bản là không thể nói gì, huống gì là có thể gặp hoàng thượng..."

"Trẫm hỏi ngươi có biết hàng hóa đó là vật gì không, ở đâu ra nhiều lời như vậy?" Triệu Tề lạnh giọng cắt đứt lời của Tô phu nhân , chán ghét nhìn bà ta,

ánh mắt lại lập tức dời đi chỗ khác!

Tô phu nhân bị dọa đến run người, thành thật đáp: "Biết... Biết! Nhưng mà, lúc đó dân phụ thấy họ trở nhiều đồ như vậy tới, nói là hàng tết, dân phụ thấy hơi tiền liền nổi máu tham, lên... lên cầm một chút ra ngoài, sau lại... Sau này dân phụ mới biết!"

"Hoàng thượng tha mạng, xin hoàng thượng tha mạng!"

Diệp Cẩm Huyền quỳ một bên, nghe Triệu Tề và Tô phu nhân một hỏi một đáp bị dọa đến trắng bệch--- điều này sao có thể? Số hàng kia là lương thảo binh khí? Điều này sao có thể?

Trong lúc Diệp Cẩm Huyền đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chợt nghe Tô phu nhân nói lên lên cầm một chút, trong lòng dâng lên sự tức giận, nàng chỉ vào Tô phu nhân nói: "Thì ra là bà!" Bởi vì số lượng hàng hóa ít đi, Huyền tiêu thụ kia lấy lại năm ngàn lượng bạc của nàng, nàng sợ ảnh hưởng đến buôn bán sau này nên chỉ có thể đồng ý, đúng là như người cảm ăn hoàng liên, quay đầu lại hóa ra là Tô phu nhân thấy hơi tiền nổi máu tham!

Đúng là không có mắt! Sao nàng lại có một người mẹ như vậy?

Nhất thời Diệp Cẩm Huyền quên mình đang ở đại nội hoàng cung, đột nhiên chỉ vào mũi Tô phu nhân mắng ra một câu: "Thì ra là bà!" lời còn chưa dứt, đã bị Lý Nguyên Dịch quát lạnh một tiếng cắt đứt lời nàng: "Làm ồn trước mặt vua, tội thêm một bạc"

Diệp Cẩm Huyền lập tức ngậm miệng, Triệu Tề lạnh lùng liếc nàng một cái, lại nhìn về phía Tô phu nhân: "Như vậy, hàng hóa kia nói là hàng tết nhưng thật ra lại là vũ khí lương thảo?"

"Vâng, vâng" Tô phu nhân dập đầu như giả vờ "Chuyện này không liên quan đến dân phụ..."

"Được!" Triệu Tề lại hỏi, "Từ Tiềm Châu đến Kinh Thành hơn ngàn dặm, là ai giúp vận chuyển?"

Tô phu nhân nghe Triệu Tề "Được" một tiếng, trong lòng biết mình không cần phải chết, vừa nghe hỏi liền vội nói: "Là... Là Diệp Thượng Thư tìm người!"

Triệu Tề nghe Tô phu nhân nói thế, không vui hừ lạnh một tiếng: "Tìm người nào?"

"Là... là thủ vệ trong quân đội!" Lần này Tô phu nhân không dám giả bộ ngu ngốc, tường tận giải thích từng lời một: "Cuối năm công nhân vận chuyển hàng hóa từ chức rất nhiều, nhất thời không tìm được người, Huyền Nhi lại muốn kiếm thêm chút bạc, nên nghĩ ra biện pháp như vậy!"

Tô phu nhân nói xong, đầu cúi xuống thấp!

Một là trọng phụ của bà, một là nữ nhi của bà, nếu không phải vận bất đắc dĩ bà cũng không muốn đẩy họ tới tình trạng này. Nhưng nghĩ tới họ đã đối xử với mình như thế nào, bà thấy mình không làm sai. Người không vì mình trời tru đất diệt, bà sẽ không để ý tới bọn họ! Bà nghĩ, hiện tại bà đã có tiền rồi, chỉ cần có thể còn sống đi ra ngoài, rời xa Kinh Thành, tìm địa phương nhỏ an ổn sống nửa đời còn lại, căn bản không phải là vấn đề!

Triệu Tề nghe này, nhìn về phía Diệp Thượng Thư: "Người còn cái gì để nói?"

"Hoàng thượng tha mạng! Vi thần, vi thần căn bản không biết những thứ đó lại là... Nếu vi thần biết, cho vi thần một trăm cái lá gan vi thần cũng không dám làm như vậy!" Diệp Thượng Thư nhào lên phía trước ôm lấy chân Lý Nguyên Dịch, "Lý đại nhân, người mau giúp ta van nài! Giúp ta van nài..."

Cả người hần run rẩy, giọng nói cầu khẩn, Lý Nguyên Dịch chau mày, đưa chân đá hần!

Triệu Tề hừ lạnh một tiếng: "Tự mình điều động quân đội người cũng dám, còn có cái gì là người không dám?"

"Diệp Thượng Thư tư thông với địch, xử chém đầu ngay lập tức..."

Triệu Tề vừa nói ra, Diệp Thượng Thư ngã xuống mặt đất, thân thể mềm nhũn, trợn to mắt nhìn về phía Triệu Tề: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng... Tội vi thần đáng chết vạn lần... Xin hoàng thượng nể tình vi thần có công phụ tá hoàng thượng lên ngôi, tha cho vi thần lần này đi! Vi thần nguyện ý lập công chuộc tội... Điều tra ra tung tích của giặc!" Nếu hần không nhìn ra điều gì, thật là uổng phí năm mươi năm ngày người ở triều đình... Diệp Lâm Lang trước mặt này, chính là một đứa con bất hiếu!

Tai họa như vậy, đều là do nó mang đến, ông đâu có trêu ghẹo ai, đúng là đóng cửa ngồi trong nhà, họa từ trời rơi xuống!

Trong lòng Diệp Thượng Thư nổi lên nỗi tuyệt vọng, lúc này ông ta không nghĩ ra được điều gì, chỉ có thể khóc lóc cầu xin Triệu Tề tha mạng, Triệu Tề xoay người không để ý tới, hừ lạnh một tiếng, Lý Nguyên Dịch vung tay lên, quân lính đứng hầu bên cạnh tiến lên, kéo Diệp Thượng Thư ra ngoài!

"Hoàng thượng tha mạng... Tha mạng!"

Tiếng la của Diệp Thượng Thư từ từ biến mất ở ngoài cửa, Diệp Cẩm Huyền và Tô phu nhân quỳ trên mặt đất cúi thấp đầu, cả người run run!

Lúc này, ở phía sau đại điện chợt lóe sáng, một cô gái mặc áo đen, đeo khăn che mặt bước ra, cô gái vừa đi tới, Triệu Tề liền cung kính nghênh đón: "Quốc sư!"

"Ừ!" Công chúa Thái Tổ đi tới trước mặt Diệp Cẩm Huyền, ánh mắt cử động, không khỏi hừ nhẹ nói "Đề người mang khuôn mặt như vậy, đúng là si

nhục khuôn mặt này!" Mặc dù nàng cùng Huyền Thanh bất hòa, nhưng nói gì hai người cũng cùng dòng máu, Diệp Cẩn Huyền này, thật là. . .

Trong lòng công chúa Thái Tổ rất khinh thường!

Diệp Cẩn huyền cả người run lên, cúi đầu thấp hơn: "Quốc sư. . . . . Tha mạng!"

Công chúa Thái Tổ không làm khó nàng, xoay người nhìn về phía Triệu Tề: "Thủ vệ hoàng cung an bài thế nào?"

Triệu Tề không trả lời, Lý Nguyên dịch tiến lên phía trước nói: "Xin quốc sư yên tâm, các nơi cũng đã tăng cường thủ vệ, vào cung phải trải qua Trấn môn, Tứ Phương môn, Kính Hoa môn, Sở Nguyệt môn. Thủ vệ canh chừng vô cùng nghiêm ngặt, một con con ruồi cũng không bay vào được, có thể nói là lưới trời lồng lộng!"

Công chúa Thái Tổ nhìn về phía hán: "Không được chủ quan!"

Công chúa Thái Tổ nói xong, xoay người phải đi, Triệu Tề chợt tiến lên phía trước nói: "Quốc sư! Quý Đế thế nào?"

Công chúa Thái Tổ dừng lại, cũng không nói chuyện!

Triệu Tề thấy vậy, vội vàng giải thích: "Nếu người tới đều không thông thuật pháp, những thứ này có thể ngăn cản được, nhưng nếu người tới có thuật pháp cao cường mà người thường không thể địch, chỉ sợ phải dựa vào quốc sư mới được!"

Công chúa Thái Tổ quay đầu nhìn Triệu Tề: "Người yên tâm, thời điểm người cần, Quý Đế sẽ xuất hiện!"

"Được" Triệu Tề đáp ứng một tiếng, chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe, cô gái áo đen đã biến mất.

Lý Nguyên Dịch tiến lên hỏi Triệu Tề: "Hai người này xử lý thế nào?"

Triệu Tề còn chưa trả lời, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng bẩm báo lo sợ: "Bẩm báo hoàng thượng, trong quân có gian tế, Lý tướng quân và Tôn tướng quân kéo quân làm phản... Mở ra Tứ Phương môn và Kính hoa môn... Quân giặc đã đánh vào trong cung!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Ván cờ

Nửa đêm, bầu trời kinh đô cuộn cuộn mây đen, ùn ùn kéo đến như thiên binh vạn mã lướt qua bầu trời khiến cho khói bụi mù mịt, giống như một con quái thú khổng lồ đang há to miệng giữa trời, nuốt vạn vật trên thế gian vào bụng.

Trong hoàng cung, Tứ môn, Tứ Phương môn và Kính Hoa môn, quân coi giữ đã mở rộng cổng thành, nghênh đón đại quân của Sở vương vào thành!

Ở Kính Hoa môn, cửa lớn ầm ầm mở rộng, tướng lĩnh quân thủ thành là Vương Hòa nhanh nhẹn cưỡi ngựa ra. Cùng lúc đó, một vị tướng lĩnh trong quân đội của Sở vương cũng giục ngựa tiến lên, hai người nói hai câu, vô ngựa rầm rầm xoay chuyển, một nam tử mặc khôi giáp màu trắng bạc đi tới trước mặt, hai người xoay mình xuống ngựa, cung kính quý xuống hành lễ, nam tử từ ngời ngay ngắn trên ngựa, sống lưng thẳng tắp, bề ngoài ôn hòa nho nhã, khi mặc áo giáp vào lại làm tôn lên mười phần khí phách, cường tráng cao ngất --- người này chính là Triệu Sưởng!

Nụ cười trên mặt Triệu Sưởng như nước, tròn mắt đen trầm ấm, hán nói mấy câu với Vương Hòa, chỉ thấy Vương Hòa nở nụ cười rồi quý xuống dập đầu, sau đó hán đứng dậy, phi thân lên ngựa, đưa tay ra hiệu, đoàn người liền chạy nhanh vào thành.

Triệu Sưởng cưỡi ngựa đi trước, sau lưng là đại quân hùng hực khí thế, theo trật tự đi tới cửa cung, bầu trời đêm yên tĩnh không nghe được chút ồn ào nào!

Tướng sĩ mặc áo giáp tỏa ra khí lạnh trong gió đêm, đao kiếm lóe ra ánh sáng trong bóng tối, điểm yếu của hoàng cung là Kính Hoa môn lúc này như viên ngọc lưu ly tỏa ra ánh sáng muôn màu.

Triệu Sưởng dẫn đầu đội quân, càn đi vào trong, chân mày càng nhíu chặt, toàn bộ đại quân đã tiến vào thành, nhưng trong thành một hơi thở cũng không nghe thấy, sự yên bình này có chút quỷ dị!

Hán quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh trấn thành cạnh Vương Hòa: "Nơi này có các người có mấy đội quân trấn thủ?"

Ánh mắt Tô Hòa chợt lóe: "Bẩm!" sau đó bổ sung: "Tổng cộng có ba đội quân trấn giữ, mỗi đội ba trăm người, thay nhau trực đêm, nửa đêm nay đúng lúc thần dẫn đầu đội quân này!"

Triệu Sưởng gật đầu đáp ứng một tiếng: "Vẫn giống như trước kia!"

Hắn nói xong câu đó, liền im lặng, nhìn thì không khác với vừa rồi, nhưng ánh mắt lại thấy sự cẩn thận hơn!

Quả nhiên, toàn bộ đại quân vừa vào thành, còn chưa đứng vững đã nghe cổng thành sau lưng đột nhiên đóng lại, truyền đến tiếng nặng nề dưới trời đêm. Triệu Sưởng chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng sắc lạnh thoáng qua khoe mắt, thân thể hắn liền ngửa về phía sau, tránh được một đao của Vương Hòa. Bàn tay cầm tay đang nắm đao của Vương Hòa, bàn tay khác lại vận ngược cổ tay hắn, đâm đao vào ngực Vương Hòa!

Màn đêm đen nhánh, Vương Hòa ngã xuống mặt đất, con người đang tròn to thoáng hiện lên một tia ủy thác, nhìn thẳng vào Triệu Sưởng, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng. Hình như trong nụ cười kia còn có sự khích lệ, khiến cho Triệu Sưởng ngẩn người!

Chỉ là, hắn không kịp nghĩ nhiều, xung quanh đã sáng lạnh, đao kiếm chạm vào nhau vang lên âm thanh trầm đục dưới bầu trời đêm!

Không biết người nào đâm vào bụng ngựa của hắn, con ngựa hí dài một tiếng đầy thống khổ, bốn vó giương lên, suýt nữa đã ngã xuống ngựa, hắn vội vàng vỗ lưng ngựa một cái, lật người nhảy xuống đất, đánh giáp lá cà.

Tiếng chém giết nổi lên bốn phía, kiếm chạm vào nhau phát ra âm thanh buốt óc, kèm theo là tiếng rít của gió đêm, có sự thú vị không nói ra được, giống như quy Tu La dưới địa ngục.

Triệu Sưởng đi đầu, đánh qua đánh lại, khiến cho toàn thân đổ máu, nhiễm đỏ khô giáp của hắn, nhưng hắn càng đánh lại càng hăng. Đại quân thấy chủ tướng dũng mãnh, càng được khích lệ, nhất cổ tác khí [1]. Quân giữ thành đã tan ra, chỉ còn vài số ít cố gắng chống đỡ. Lúc này quân triều đình chỉ dựa vào địa thế hiểm trở để phản kháng nhưng vẫn không thể ngăn cản đại quân của Sở vương tiến vào nội cung. Nhưng không lâu sau, cấm vệ quân trong cung đã gấp rút đến tiếp viện, trong chốc lát quân đội triều đình lớp này ngã xuống lại có lớp khác thay thế, liều chết xông lên.

[1] Nhất cổ tác khí: Giống một tiếng trống cổ vũ tinh thần

Chẳng bao lâu, đội quân hai bên dồn lại ở con đường hẹp dài trước cửa cung. Trong khoảng cách gần, không sử dụng được đao kiếm, quân đội bên Sở vương đã sớm chuẩn bị chủy thủ, Triệu Sưởng thấy thế hét lên, chỉ thấy mọi người đồng loạt ném đao kiếm xuống đất, móc ra chủy thủ từ thắt lưng, chém quân triều đình như chém rau dưa, máu tươi nhanh chóng tràn ra không trung, chỉ một lát sau, con đường trước cửa cung đã máu chảy thành sông.

Chủy thủ phát ra ánh sáng bạc như tuyết, trong màn đêm đen nổi lên như làn sóng bạc, mọi người đắm chìm trong chém giết mà không phát hiện những làn sóng thoáng qua rồi biến mất này đang từ từ hợp lại, ngưng tụ thành một hình ảnh mơ hồ, theo động tác của các tướng sĩ phảng phất như một cơn cuồng phong đang giương nanh múa vuốt!

Đây chính là khí thế của Thiên tử. Tối nay, đã đạt đến cực hạn!

"Vẫn phải bảo vệ hắn sao?"

Lúc này, ở lãnh cung dưới mặt đất, trong cung điện tối tăm, một cô gái mặc áo đen đứng trên chiếc cầu làm bằng đá, dưới cầu nước chảy róc rách, trong bóng tối bắn ra ngàn quang tạo thành cái gương lớn, một nam tử áo trắng đứng trước tấm gương, nhìn chăm chăm vào cảnh chém giết trong gương!

"Chúng ta vừa bắt đầu đã chọn sai người!"

Giọng nói của công chúa Thái Tổ rất bình thường, khiến cho người ta không nghe được cảm xúc gì. Nhưng nếu là người quen của nàng, sẽ thấy lúc này trong lòng nàng lại không tĩnh lặng như lời nói!

Thân là trưởng công chúa ngọc ngà của Huyền Vũ đại đế, từ nhỏ nàng đã thông hiểu những quy chế nghiêm ngặt của Thiên Đình, nhưng trong lòng nàng cũng từng không cam lòng. Tại sao vận mệnh của mình lại bị người khác nắm giữ? Nhưng mà, cuối cùng nàng lại lựa chọn tuân theo, vì việc tranh đấu cùng trời phải trả giá rất cao, không phải nàng làm là được!

Chỉ là, hôm nay, nàng đã biết, đã không quay đầu được!

U Minh đứng trên cầu, y phục trắng như thần tiên, phong lưu nho nhã, dáng người tuấn tú đứng trước mặt nước càng lại có chút nhỏ bé, chỉ một cái nhìn đã khiến người ta liên tưởng đến những thứ đẹp đẽ.

Hắn nghe tiếng của công chúa Thái Tổ, bỗng nhiên hoàn hồn, chỉ trong chớp mắt, trên mặt nở nụ cười dịu dàng nhu hòa: "Bản thân hắn không ra gì, cũng không trách được người khác!"

Giọng nói của hắn nhu thuận, nhưng sâu bên trong lại mang chút khàn khàn: "Chỉ còn hai người nữa là bốn tọa có thể phục hồi toàn bộ pháp lực, thần đình (cái nồi dùng để nấu thuốc) của người thế nào rồi?"

Công chúa Thái Tổ nghe thấy câu hỏi của hắn, ánh mắt tối sầm lại, trong lòng tính toán kỹ càng, vung ống tay áo nói: "Sẽ không dùng sai người!" Ván đã đóng thuyền, tên đã bắn đi không thể thu hồi lại! Như vậy, lên trời xuống đất, để cho chúng ta cùng nhau đi!

Trong mắt công chúa Thái Tổ có làn sóng dịu dàng, ở lòng đất đen nhánh này lại như có hai ngọn đèn sáng chói mắt, U Minh như vừa bừng tỉnh trong nháy mắt!

"Như vậy cũng tốt!" U Minh quay đầu tiếp tục nhìn về phía thủy kính, lại thấy trong khoảng thời gian bọn họ nói chuyện, quân Triệu Sưởng không có chút tiến triển nào, còn bị bao vây tại chỗ, thế lực hai phe ngang nhau đang giằng co.

Công chúa Thái Tổ cũng nhìn thấy tình huống trước mắt: "Triệu Tề. . . . . Thật ra thì cũng không quá đàn!"

Lời của nàng vừa dứt, thủy kính chuyển một cái, chỉ thấy mười mấy bóng người từ trên trời bay xuống, nhập vào đám người đang hỗn chiến, quân Triệu Tề thấy vậy lại càng nhụt chí rõ rệt!

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm U Minh và công chúa Thái Tổ sững sốt. Ánh mắt U Minh lạnh lạnh nhìn chăm chăm những người đó: "Những người này đều là thuật sĩ, bản thân có chút căn cơ thâm hậu. . . Hừ!"

Hắn hừ lạnh, đáy mắt chột lóe: "Người của chúng ta, cũng nên phát huy tác dụng rồi!"

Lời hắn vừa nói, công chúa Thái Tổ bỗng nhiên sững sốt, trong nháy mắt xuất hiện tia do dự, sau đó đáy mắt tĩnh lặng cũng nổi sóng mãnh liệt: "Được, ta sẽ đi an bài!"

Thời điểm theo hắn tới nhân gian, nàng đã biết sẽ có một ngày như thế. Sao nào? Đã đến lúc này, mình còn mềm lòng sao?

Bóng lưng công chúa Thái Tổ dừng lại, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Trường Sinh Điện, màn đêm phát ra ánh sáng u ám rét lạnh, điểm một vài ngôi sao tỏa ra ánh sáng lóng lánh trong trời.

Trong tân phòng màu đỏ, sợi tơ vàng quấn quanh đuốc hoa đã cháy hơn nửa, ngọn lửa nhu hòa chiếu sáng cả phòng đỏ thẫm, không khí vui mừng lại lộ ra chút trong trẻo lạnh lùng!

Nửa cánh tay trắng như tuyết của Lâm Lang lộ trong áo ngủ bằng gấm, mái tóc đen nhánh buông dài xuống gối, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn điểm chút sắc hồng, môi nở nụ cười, lông mi rủ xuống, thoạt nhìn như đang say giấc mộng. Nhưng một cái nhăn mày lại cho thấy nàng không an nhàn như vậy.

Trong giấc mộng, nàng thấy mình đang đắm chìm trong sự ấm áp, cảm giác thoải mái làm nàng không muốn tỉnh lại. Nhưng đáy lòng lại luôn có chút bất an khiến nàng ngủ không yên!

Không, nàng không thể ngủ tiếp!

Bất an lan rộng trong lòng, nàng cố gắng tỉnh lại, giằng giằng mở mắt, sự mơ hồ trước mắt dần rõ ràng, đập vào mắt là màu đỏ chói mắt. Giống như nàng nhớ tới cái gì, đưa tay sờ bên người, không khí lạnh lạnh không có hơi ấm nào!

Nàng bỗng giật mình, trí óc thanh tỉnh, đột nhiên ngồi dậy nhìn bốn phía, đôi mắt trong suốt yên lặng có ánh sáng lóe lên rồi lại biến mất!

Nàng bước xuống giường, cúi đầu thấy thân thể trắng nõn của mình đầy dấu vết hoan ái, gò má không khỏi ửng hồng. Nàng vội mặc y phục, còn chưa mặc xong, Thanh Y Từ Y nghe được tiếng động đã tiến vào!

Lúc các nàng tiến vào chỉ thấy Lâm Lang đứng ở trước giường, khuôn mặt hồng hào, tóc đen rũ xuống gần mắt cá chân, so với vẻ cao quý thường ngày thêm chút quyến rũ xinh đẹp, ánh mắt hai người chột lóe, gò má đều hiện lên sắc đỏ ửng!

"Tiểu thư đã tỉnh!" Thanh Y đưa mắt nhìn dấu vết màu hồng trên cổ Lâm Lang, nàng lúng túng dời mắt, như muốn che dấu điều gì đó!

"Ừ!" Lâm Lang vẫn đang mặc quần áo, "Đi chuẩn bị nước nóng!"

Thanh Y còn muốn nói điều gì, lại bị Từ Y cười cắt đứt: "Chúng ta bây giờ có phải nên gọi là phu nhân không?"

Lâm Lang nghe vậy, ánh mắt gọn sáng, trong nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt bình tĩnh: "Gọi là tiểu thư đi! Đừng làm ta già đi như vậy!"

Thanh Y còn muốn nói điều gì, Từ Y đã kéo nàng đi, Thanh Y không vui hất tay Từ Y, oán giận cau mày nói: "Ngươi kéo ta làm gì?"

Từ Y không để ý đến nàng, xoay người đi hai bước lên phía trước, mới nói: "Phản ứng của tiểu thư quá bình tĩnh!"

Ánh mắt Thanh Y chuyển động một cái, giống như vừa mới hiểu ra nói: "Đúng vậy! Ngươi không nói ta cũng không phát hiện ra, chẳng lẽ tiểu thư..." Tiểu thư tỉnh lại không thấy thành chủ đâu lại không có một biểu hiện ngạc nhiên nào, thậm chí còn không hỏi các nàng một câu, trừ khi..

Thanh Y nhìn ánh mắt Từ Y, đột nhiên hai mắt mở to: "Tiểu thư đã sớm biết?"

Từ Y gật đầu một cái: "Không nói chính xác được! Chúng ta nhanh đi chuẩn bị nước nóng đi!" Ý nghĩ của tiểu thư... Chẳng lẽ lại để cho các nàng nhìn thấu? Nhưng vừa rồi nàng có ý nhắc đến thành chủ mà chỉ thấy sắc mặt tiểu thư lạnh nhạt, đáy lòng nàng có đáp án mơ hồ!

"Có thể, tiểu thư làm như vậy... cũng tốt!"

Từ Y lắc đầu một cái, cùng Thanh Y bước lên phía trước, bóng hình mảnh khảnh của các nàng chiếu xuống sàn nhà, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong đại điện trống trải!

... ..

Dưới bóng đêm nồng đậm có một bóng đen xẹt qua không trung, bóng người cao ngất bay lên nhẹ nhàng!

Ánh lửa chiếu huyết sắc ở hoàng cung, một tiếng ngựa hí vang lên đánh vỡ bóng đêm nặng nề, Quân Thương phi thân thật nhanh về phía trước!

Tại sao phải làm như vậy? Hắn vốn có thể cùng Lâm Lang vứt bỏ hết phân tranh, hưởng thụ cuộc sống thật tốt, nhưng mà hắn lại lựa chọn con đường huy hiem này!

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, Quân Thương không biết mình đã tự hỏi câu này bao nhiêu lần!

Con người đều có lòng riêng, nghĩ đến có thể gặp nguy hiểm, đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Lang Nhi. Hắn muốn gạt bỏ hết nguy hiểm, bảo vệ nàng trong lồng ngực, nói cho nàng biết rằng không phải sợ, những thứ này không thể tổn thương nàng được!

Nhưng mà, cuối cùng, hắn lại lấy danh nghĩa vì người dân mà đứng dưới bầu trời hoàng đô...

Vì sao vậy? Chẳng lẽ đúng là vì thiên hạ đại nghĩa?

Hắn không phải là người tốt bụng, bàn tay cũng không sạch sẽ. Nếu nói hắn lấy hạnh phúc trong tay mình để đổi lấy hạnh phúc của người trong thiên hạ, hắn tự nhận mình không có cao thượng đến vậy!

Nhưng là, làm như vậy. . . Rốt cuộc là vì cái gì?

Quân Thương chợt nhớ tới lời nói của Lâm Lang thật lâu trước đây: "Chàng đang thể hiện mình là người tàn nhẫn sao? Nhưng ta biết chàng vốn không phải là người như vậy..."

"Vậy thì ta là hạng người gì?"

"Thật ra thì, lòng chàng rất mềm yếu..."

"Thật ta thì, ta cũng vậy..." Lâm Lang nhìn sắc mặt hắn đột nhiên đen lại mới cười bỏ sung, câu nói sau lại mang theo sự khổ sở --

"Vậy lên, nhược điểm lớn nhất của chúng ta là tâm không đủ cứng, người kia mới có thể dễ dàng gây khó dễ cho chúng ta..."

Nếu như tối nay hắn không đến, U Minh sẽ để quý sai san bằng hoàng đô. Nếu như vậy, thiên hạ này về sau sẽ trở thành thế giới của yêu ma quỷ quái, con người không còn đất đặt chân...

Hắn có thể mặc kệ, nàng có thể sao?

Nguyên thần của nàng được nuôi dưỡng nhờ khí trời, trong đêm thất tịch sinh ra một cô gái không nhuộm bụi trần, nàng từ nhỏ... Đã có lòng bi thiên miễn nhân [2], nếu việc đến mức đó, nàng sẽ đau khổ. Hơn nữa, nếu để U Minh thành chúa tể của thế gian này, hắn còn có thể giữ nàng sao? Coi như U Minh không thành công, Thiên đình cũng sẽ ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ, chỉ cần vị ngồi trên chín tầng mây kia đã đủ làm đau đầu. Nếu hắn lấy công dẹp yên Nhân giới để ở cùng với Lâm Lang, công tội tính một lúc... Mà Thiên đế cũng không thể xử phạt hắn quá mức, nhiều nhất là luân hồi nhiều năm ở nhân gian? Như vậy, hắn cơ hội hắn ở cùng Lâm Lang sẽ lớn hơn!

[2] Bi thiên miễn nhân: Cảm thán thời đại bấp bênh, thương xót đời người thống khổ.

Thật ra thì, mục đích chính của hắn, oai phong凛冽 giúp đỡ thiên hạ, những thứ này cũng không sánh bằng được ở bên nàng. Nếu bây giờ vẫn không thể bên nàng, vậy thì dù có phải hao tổn sức lực, hắn cũng phải thắng bằng được.

Quân Thương nhanh chóng bay đi, tay áo đen xẹt qua trời đêm, so đêm tối còn đen hơn!

Bỗng nhiên, cách đây không xa, có một màn sương đen dày đặc bốc lên, khi đã tản đi, một bạch y nam tử đeo mặt nạ Khô Lâu quay lưng trước mặt hắn: "Ta còn tưởng rằng ngươi đang hồn phi phách tán ở đâu! Không nghĩ tới, lại vẫn sống tốt!" Trong kinh thành mất đi hơi thở của Lâm Lang và Quân Thương một lần nữa, ngay cả hắn cũng điều tra không ra chút nào. Tối nay hơi thở của Quân Thương vừa xuất hiện ở U Minh kinh thành, hắn liền chạy tới!

Lúc này tuyệt đối không thể để cho Quân Thương đi tới hoàng cung!

Quân Thương dừng ở không trung, áo đen tung bay, mày kiếm cau lại, con ngươi đen thâm lóe ra ánh sáng sắc nhọn: "Ngươi tới là để nhìn bốn tọa có còn sống không?"

"Dĩ nhiên là không phải!" U Minh nở nụ cười tà khí, trong lời nói có tia sát khí nhàn nhạt: "Ta muốn ngươi hoàn toàn biến mất trên đời này!"

Hắn vừa dứt lời, sương đen nổi lên dày đặc, một tiếng gào thét dữ dội vang lên ---- quái vật đang giương nanh múa vuốt xuất hiện xung quanh, quanh thân những con quái vật này bầy nhầy, ánh mắt lớn bằng chuông đồng nhìn chằm chằm, vừa xuất hiện đã mang theo sự mê loạn, đôi mắt nhìn thấy Quân Thương lập tức sáng lên, giống như đang nhìn một thức ăn ngon.

Bọn chúng muốn xông lên trước, nhưng lại giống như bắn khoăn, không dám manh động, cho nên gấp đến mức bay lên bay xuống một chỗ!

Quân Thương lạnh lùng nhìn lướt qua: "Người dùng mấy thứ không yêu không ma này đối phó với ta?"

"Không nên xem thường bọn chúng. Chúng đều là yêu quái có pháp thuật cao cường trăm dặm mới tìm được một, lấy ma huyết nuôi trên trăm năm, hôm nay ma tính đã ăn sâu vào thân thể, vừa đúng lúc dùng người để thử một chút!"

U Minh nói xong, bỗng nhiên lui ra hai bước, lạnh lùng nói: "Còn đứng ngây đó làm gì? Đánh!"

Dưới bầu trời đêm, nghe được lệnh, trong mắt bọn quái vật phát ra ánh sáng vui mừng tham lam, sương đen dày đặc bao phủ Quân Thương, nước bọt ghê tởm dệt thành tấm lưới lớn áp chế Quân Thương --- nhìn tốc độ như rất chậm, nhưng trong nháy mắt đã đến gần!

Quân Thương mặt không biến sắc, trong nháy mắt tấm lưới lớn đè xuống, bỗng nhiên rút ra trường kiếm từ phía sau lưng, thân kiếm sáng như tuyết chiếu khoảng không đen nhánh, ngân quang chói lóe, liền chém đứt lưới lớn.

Nhưng còn không đợi thở một cái, lưới lớn bị chém đứt kia lại nhanh chóng ngưng kết, vô số nước bọt trong đó từ không trung nhỏ xuống nhân gian!

Những quái vật kia cười dữ tợn, ánh mắt nhìn Quân Thương như xanh biếc như đang nhìn một món ăn mỹ vị, thỉnh thoảng còn liếm nước bọt nhỏ ra ở khóe miệng, đầu lưỡi "xoẹt" một cái, liếm sạch chỗ nước bọt kia vào miệng!

Những thứ ghê tởm này vây quanh Quân Thương càng lúc càng gần, tinh quang trong mắt Quân Thương lóe lên, chờ đúng thời cơ, thân hình nhảy lên một cái, bỗng nhiên kiếm xẹt qua, ngân quang chói mắt, đầu lưỡi mấy quái vật rơi xuống đất ào ào, phun ra dòng máu xanh biếc từ cổ!

"Rống. . . . . Rống. . . . ."

Quân Thương đã chọc giận những quái vật này, bọn chúng rống giận vây lấy Quân Thương, một kiếm của Quân Thương vừa xẹt qua -- lại kinh ngạc tròn to hai mắt!

Đầu vừa chém rụng của quái vật lại quay lại cổ, rung rung đắc ý không ngừng vây tới hần!

Chúng không sợ chết sao!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đại kết cục (thượng)

Màn đêm đen đặc nặng nề như cái miệng đang mở to của quái thú khổng lồ, muốn một hơi nuốt mọi thứ trên thế gian này. Những chất lỏng trên người bọn yêu kia nhỏ xuống mặt đất tạo thành từng hồ to đùng, từng màn khói trắng bốc hơi lên từ mặt đất, phát ra tiếng vang quái dị, sau đó nhanh chóng phiêu tán. Có người kinh hoàng chạy thực mạng lại không cẩn thận bị dính một chút, cả người liền như cây cối khô héo, đổ xuống trong nháy mắt!

Tiếng người than khóc xông thẳng lên trời, Quân Thương nghe thấy, bỗng nhiên ngăn ra, cúi đầu nhìn, con người tỏa ra sát khí nồng đậm, cách tầng tầng lớp lớp quái vật nhìn thẳng vào U Minh!

"Ha ha ha...." Tiếng cười đắc ý của U Minh vang vọng cả trời, "Quân Thương, những người này, đều chết trong tay người!"

Hắn đứng ngoài vòng chiến, con mắt phát sáng, quanh người bao phủ bởi vô số luồng sáng màu đen --- cũng chính là tinh khí của người chết phía dưới!

"Vốn chỉ cần tinh khí của bốn người, ta có thể khôi phục hoàn toàn pháp lực, chắc chắn... Người tặng ta lễ lớn như vậy, ta nên cảm ơn người thế nào đây?"

Nói xong, U Minh quát một tiếng chói tai: "Lui ra!"

Những quái vật kia nghe lệnh, không cam lòng tan đi, một kiếm của U Minh đánh tới nhanh như chớp, ánh sáng bạc lạnh lẽo đánh vào mắt của Quân Thương!

Quân Thương nhảy một cái, bay vút lên, lùi về phía sau như một con gió, tay áo màu đen bị gió thổi bay phấp phới, khí lạnh tỏa ra mãnh liệt khiến cho không khí xung quanh cũng như bị đóng băng.

Ngân quang trong tay U Minh chói lóe, ngưng tụ lại đánh ra không khí, mang theo sát khí mạnh mẽ bổ thẳng xuống đỉnh đầu Quân Thương!

Quân Thương và U Minh đánh nhau quyết liệt trên không trung mà không phát hiện ra có một cô gái mặc áo choàng đen lẳng lặng đứng ở góc đường, nhìn đám người đang chạy trốn bốn phía và mặt đất bị phá hủy thành những hố lớn, gương mặt vô cùng lo lắng, lộ ra chút vạt áo xanh lam đang bay bay trong bóng tối.

Nạp Lan Sơ Thần nhìn mặt đất lồi lõm và đám người khô héo, lại nghe tiếng gào thét từ hoàng cung phía xa, đột nhiên khói đỏ bốc lên, trong mắt nàng chợt lóe qua tia kiên định, rút ra một con dao nhọn sáng loáng từ trong ngực, đâm mạnh vào trái tim mình!

"A!" Con dao sắc bén đâm vào trái tim mềm mại, dù đã chuẩn bị tư tưởng nhưng đau đớn đột ngột vẫn khiến nàng thét chói tai, thân thể nàng co lại, nặng nề quỵ xuống đất!

Sắc mặt nàng trắng như tuyết, mồ hôi lăn dài trên trán.

Nàng không để ý vết thương không ngừng chảy máu, con dao sáng trắng lại giờ lên, tiếp đến "phốc xuy" một tiếng, lại đâm xuống.

Lần này, mồ hôi rơi xuống từng giọt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể đã lao đảo muốn ngã!

Nàng cắn răng, bên mép có vết máu lăn dài, nàng từ từ rút dao găm trong tim ra, con dao sáng như tuyết không dính một chút máu nào, chỉ có ở mũi nhọn của dao dính một viên ngọc đỏ búng như máu, dưới bóng đèn phát sáng nhu hòa.

Nàng cầm trong tay, miệng đọc mấy câu thần chú, vẽ vào hư không, ném viên ngọc máu kia giữa không trung. Viên ngọc phát ra ánh nhẹ dịu, sáng thành một con đường, nàng che ngực, lao đảo đứng dậy, đuổi theo từng bước!

Máu đỏ tràn qua ngón tay của nàng, nhỏ xuống trên mặt đất, nhanh chóng biến mất!

Nạp Lan Sơ Thần lao điên cuồng, vượt qua ao hồ rừng núi, cố gắng tăng tốc độ đến cực hạn, nàng từng bước một, lao đảo chạy từng bước một đến cung điện đen bóng phía xa!

Lúc này trong Trường Sinh Điện, Lâm Lang mặc y phục màu xanh ngọc bích, tay cầm trường kiếm, đang đấu với một người!

"Nếu như không muốn Quân Thương chết, ta nhất định phải đi!" Lâm Lang cau mày, "Mau tránh ra, ta không muốn làm khó dễ các ngươi, nhưng nếu các ngươi nhất định phải ngăn cản ta, ta sẽ không nương tay!"

Sau khi tỉnh lại nàng đã thử một chút, biết thân thể mình đã hoàn toàn hồi phục, tuy pháp lực không bằng trước nhưng cũng không phải là tầm thường. Có thể được vậy là do Quân Thương truyền nguyên khí cho nàng trong lúc động phòng!

Quân Thương mang thân thể suy nhược đi đối đầu với U Minh và... Người kia sao?

Chẳng lẽ bọn họ không biết, đây chỉ là một trò chơi của Thiên Đế mà thôi? Nàng không tin việc U Minh làm không có người nào trên Thiên Đình biết, Thiên Đế để mặc Quân Thương và U Minh đánh nhau, nếu nàng đoán không sai, cuối cùng chính là muốn tiêu diệt bọn họ!

Đạo lý này, nàng đã sớm đoán được. Giống như đối với mình, nàng chưa bao giờ cho rằng Thiên Đế muốn cưới nàng là vì thích nàng. Chẳng qua nguyên thần của nàng là Lang Quang ngọc nữ đã đạt pháp lực thượng cổ đến tột đỉnh, cho nên Thiên Đế nghĩ rằng, nếu không thể áp chế được pháp lực này, thì phải phá hủy, trong trời đất này... Không thể có người cường đại hơn Thiên Đế tồn tại. Mà Quân Thương tuy đã hạ xuống làm người phàm, nhưng lại có căn cốt hiếm thấy, nếu thêm chút thời gian nữa, có khi sẽ thành người đứng đầu trong tam giới. Đến lúc đó, chỉ sợ Thiên Đế cũng phải xem sắc mặt của hắn!

Thiên Đế có ý nghĩ như vậy, nhưng không thể làm mạnh tay! Bởi vì một ngày như vậy, Thiên Đế không cho phép đến, cho nên, hắn mượn lòng người diễn một màn kịch như vậy, chứa sự đe dọa ngầm!

"Tiểu thư, người không thể đi!" Thanh Y Từ Y và mọi người ngăn trước mặt nàng, "Trước khi đi thành chủ đã nói nhất định sẽ trở lại tìm người!"

Tùng trưởng lão vuốt chòm râu gật đầu. Đôi mắt bình tĩnh lại không che giấu được vẻ sầu lo: "Đúng vậy! Xưa nay thành chủ nhất ngôn cửu đỉnh, nói được nhất định làm được!"

Tùng trưởng lão vừa dứt lời, các tiểu yêu sau lưng cũng thất chũy bát thiết [1] đứng lên khuyên nhủ, Lâm Lang nghe bọn họ lao nhao chỉ cảm thấy hỗn loạn trong đầu. Những yêu tinh này mặc dù chưa được khai hóa, nhưng lại rất nghe lời Quân Thương. Lúc này họ tận lực khuyên bảo nàng, nàng cũng biết là vì muốn tốt cho nàng, nên không muốn vạch mặt bọn họ, chỉ là... Thời gian còn có thể chờ sao?

[1] thất chũy bát thiết: Bầy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Lâm Lang hét lớn một tiếng, khiến cho bọn họ kinh hãi, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại. Nàng vừa muốn nói, lại nghe từng tiếng chuông vang lên trong đại điện, một giọng nói yếu ớt truyền vào: "Phượng chủ. . . . . Phượng chủ, kinh thành đại loạn, U Minh luyện thành yêu ma, thành chủ đã không chống đỡ được . . . . . Phượng chủ. . . . . Xin phượng chủ cứu mạng!"

Mọi người sùng sốt nghiêng tai lắng nghe, giọng nói đứt quãng xen lẫn tiếng thờ đốc nặng nề, giống như người bên ngoài chớp mắt một cái thì té xỉu!

"Là Nạp Lan tiểu thư!" Thanh Y hô lên, sau đó nhìn về phía Lâm Lang, ngạc nhiên nói: "Tiểu thư, là Nạp Lan tiểu thư, sao nàng tìm được tới đây?" Thành chủ đã nói, nơi này ngay cả là Thiên Đế cũng không tìm được, chẳng qua Nạp Lan Sơ Thần chỉ là một thuật sĩ dân gian có chút căn cốt, tại sao có thể tìm tới?

Sâu trong mắt Lâm Lang lộ ra tia cứng rắn kiên quyết: "Đưa nàng vào đi!"

Tùng trưởng lão do dự một lát, rồi cuộc giao tay lên, trong đại điện hiện ra một cột ánh sáng màu trắng, Nạp Lan Sơ Thần từ cột sáng to lớn bay xuống, ngã trên mặt đất!

"Phượng chủ... Hoàng đô đại loạn, yêu ma hoành hành trong kinh thành, thành chủ ngăn cản không được bao lâu đã suy yếu... Kinh thành sợ là... . . . .
Sợ là phải đổi thành từ thành!" Nạp Lan Sơ Thần cố hết sức ngẩng đầu lên, váy màu lam bị nhuộm máu đã trở thành màu đỏ tươi, huyết dịch rơi xuống hư không lại biến thành vô sắc!

Lâm Lang nhìn thấy tất cả, bỗng nhiên con ngươi co rút lại ---- Nạp Lan Sơ Thần vì tìm kiếm năng mà dùng chính nguyên đan của mình để dẫn đường!

Nạp Lan Sơ Thần là thị nữ Thanh Hoa phu nhân đặc biệt huấn luyện cho nàng, từ lúc vừa sinh ra đã truyền nguyên thần của nàng vào, vậy nên bồi dưỡng Nạp Lan Sơ Thần từ nhỏ, rất trung thành với mình. Nhưng bây giờ, không nghĩ tới nguyên thần tương thông lại có tác dụng trong thời gian này... Lâm Lang không biết nên khóc hay nên cười!

Lâm Lang nhớ tới những hành động của Nạp Lan Sơ Thần, chợt phát hiện ra trong lòng nàng không có chút oán giận nào --- đương nhiên là nàng biết Nạp Lan Sơ Thần xuất hiện ở nơi này là vì ai. Coi như là vạn dân ở kinh thành, cũng không thể khiến nàng phải dùng nguyên thần của mình, đây chính là việc vô cùng mạo hiểm, có thể hồn bay phách tán... Trên đời này, chỉ có một người có thể để cho nàng không để ý tánh mạng cứu giúp, người này chính là Triệu Sưồng!

Phản bội người khác hoặc là người khác phản bội mình. Ở thời điểm không thể lựa chọn, bây giờ nàng không oán hận, nhưng tuyệt đối không vui vẻ được!

Lúc này, nàng nhìn mặt Nạp Lan Sơ Thần trắng như tờ giấy, đang hấp hối lại tự mình gây dựa, trong đôi mắt chứa đầy sự bi ai lo lắng, trái tim như có sự xúc động, chợt xuất hiện bóng hình của cô gái áo đen kia.

"Chuyện tình cảm, có thể làm gì!"

Những lời này của hân nhẹ nhàng vang lên trong lòng, khiến cho ánh mắt nàng có chút cay đắng! Nạp Lan Sơ Thần vì Triệu Sưồng mà rời bỏ tộc nhân của mình và những năm tháng làm thần tiên. Công chúa Thái Thanh vì U Minh tình nguyện rơi xuống ma đạo, vứt bỏ thân phận Huyền Vũ trưởng công chúa cao quý. Quân Thương vì mình mà tình nguyện dùng tính mạng liều một phen...

Chuyện tình cảm, hóa ra là không màng sống chết như vậy!

"Phượng chủ... Sơ Thần biết sai rồi... Phượng chỉ, lần này Sơ Thần tới... . . đúng là có lòng riêng, nhưng mà Sơ Thần biết phượng chủ tuyệt đối sẽ không để vạn dân thiên hạ..."

Khuôn mặt Nạp Lan Sơ Thần tràn đầy lo lắng, bờ mày nhíu lấy ống quần Lâm Lang, tiếng kêu đau khổ tột cùng!

"Vạn dân thiên hạ có liên quan gì đến ta? Nàng không oán hận Nạp Lan Sơ Thần phản bội, hiểu nỗi khổ tâm của nàng ta. Nhưng Lâm Lang không thích Nạp Lan Sơ Thần luôn mồm nói là vì thiên hạ: "Ta không có lòng vì người trong thiên hạ, điều này, người nên biết."

"Phượng chủ..." Bỗng nhiên Nạp Lan Sơ Thần ngưng, nước mắt chảy cuộn cuộn xuống, "Cầu xin người... Chỉ người mới có thể ngăn cản tai kiếp này thôi!"

Lâm Lang quay mặt đi chỗ khác không nhìn nàng, Nạp Lan Sơ Thần dùng chút sức lực còn sót lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Lang: "Thành chủ... cũng sắp... không chống đỡ được! Sơ Thần biết, người có thể mặc sống chết của mọi người, nhưng không bỏ mặc thành chủ... Sơ Thành, cầu xin người..." Nàng hiểu rõ lòng Lâm Lang. Bởi vì, các nàng đều là người khôn khéo vì tình!

Ánh sáng lạnh lùng trong mắt Lâm Lang chợt lóe, sáng lạnh như kiếm, bắn về phía Tùng trưởng lão!

Tùng trưởng lão vẫn còn ở do dự: "Việc này... ."

Lâm Lang nhìn ông ta, giọng nói ẩn chứa sự uy nghiêm không thể chối cãi: "Đưa ta ra ngoài!"

"Thành chủ từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã nói sẽ trở lại tìm phu nhân thì nhất định sẽ trở lại..."

Tùng trưởng lão còn đang mãi khuyên giải, đột nhiên Lâm Lang nhảy một cái, quanh thân tỏa ra vàng sáng màu xanh nhạt, không biết từ lúc nào mà trong tay đã cầm một thanh kiếm cổ phác. Hoa văn lượn lờ trên chuôi kiếm, có chút bóng loáng, hai viên ngọc tỏa sáng xanh biếc, chiếu sáng đại điện sâu thẳm, nhẹ nhàng lay chuyển như màn nước đang rung động...

Lâm Lang giờ cao kiếm, đánh tới đỉnh đại điện, tay áo phiêu diêu, nhìn thì chậm chạp ưu nhã, nhưng chỉ trong nháy mắt, chỉ nghe "ầm" một tiếng, linh thạch trên đại điện lần xuống, bóng tối đen đặc tràn ào, vàng sáng xanh chợt lóe đã không thấy bóng sáng Lâm Lang đâu nữa!

Thanh Y Từ Y thấy vậy, cũng lập tức lách mình đuổi theo, mấy tên tiểu yêu sau lưng Tùng trưởng lão cũng muốn đuổi theo, lại bị ông đưa tay ngăn lại!

"Tùng trưởng lão... . . . ."

"Để cho nàng đi đi!" Tùng trưởng lão vuốt cằm râu, thờ dãi nói.

"Nhưng . ."

"Thành chủ yêu thương nàng, muốn bảo vệ nàng dưới cánh chim của mình. Nhưng nàng cũng không phải là cô gái nhu nhược!"

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 103.2: Đại kết cục (thượng)

Lúc này dưới màn đêm đen nhánh, toàn thân Lâm Lang tỏa sáng xanh như sóng gợn bay trong đêm đặc, hơi nước dày mang lại không khí ẩm áp!

Quân Thương biết, chỉ cần đánh bại U Minh, là có thể thay đổi tất cả, nên khi đánh với U Minh, Quân Thương phát huy sức mạnh của mình đến cảnh giới cao nhất!

Trong lòng bàn tay hắn hiện ra những đóa kim liên (hoa sen vàng) xoay tròn, hoa sen phát ra quang sáng vàng kim chiếu sáng bầu trời đêm, tỏa hương thơm thanh tịnh, mang đến không khí tốt lành.

Đây là tầng cao nhất của thuật Thiên thanh minh la, hóa liên ---- Dùng hoa sen của Phật để thanh lọc vũ trụ, lọc sạch những bụi bặm của cuộc đời, nhờ đó mà chống lại ác niệm!

Đóa kim liên cực lớn từ từ xoay tròn, ánh vàng rực rỡ chiếu sáng cả một vùng đất, mọi người dưới mặt đất đều vỗ tay, quỳ bái như nắm được cọng rom cứu mạng trong giây phút tuyệt vọng!

Dưới màn đêm, vạn dân quỳ lạy: "Là thần tiên. . . Thần tiên hiển linh . . . Kim liên xuất thế, chúng ta được cứu rồi!"

Vạn dân ở hoàng đô đã trải qua quá nhiều biến động, từ khi hỗn chiến bắt đầu ở hoàng cung, bầu trời hạ xuống cơn mưa độc, rồi yêu quái xuất hiện... Trong thời điểm tuyệt vọng này lại xuất hiện kim liên! Bọn họ mặc dù là phàm phu tục tử, nhưng vẫn cảm nhận được không khí trong lành do kim liên mang lại!

U Minh bị kim liên ngăn cản, không thể đến gần Quân Thương, đôi mắt đen đặc của hắn hiện lên tia máu, hắn liều lĩnh xông tới, nhưng chưa kịp chạm vào tầng sáng đầu tiên của kim liên đã bị văng ra ngoài!

Hắn nặng nề ngã xuống đất, nghiêng đầu phun ra máu tươi, hung hăng nhìn chằm chằm Quân Thương, ánh mắt điên cuồng làm lòng người khiếp sợ: "Ha ha ha... Hóa kim liên là cảnh giới cao nhất của Thiên thanh minh la, mỗi lần chống đỡ đều phải dùng nguyên thần truyền tinh khí không ngừng... Ta cũng muốn xem, ngươi có thể duy trì bao lâu!"

Lời của U Minh còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo kim quang đánh tới, hắn lại bị bắt động tại chỗ, không động đậy được!

"Không cần lâu! Chỉ cần đánh tan hồn phách của ngươi là đủ!" Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của Quân Thương vang lên trong màn đêm!

U Minh trợn to mắt hoảng sợ, rống giận: "Ngươi điên rồi... Ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận?" Lúc này hắn mới nhìn ra có cái gì không đúng. Một chiêu này của Quân Thương đã phải dùng hết tinh khí, nếu tiếp tục một lần nữa, chỉ sợ hắn sẽ hồn bay phách tán. Mà Quân Thương cũng không tốt hơn --- e rằng nguyên thần của Quân Thương sẽ bị vỡ thành nhiều mảnh, rơi vào luân hồi trong thế gian!

Sao hắn lại làm như vậy?

U Minh không dám tin nhìn chằm chằm cột sáng vàng kim lớn đánh tới tim mình, vô cùng hoảng sợ, trong mắt hắn chỉ thấy màu vàng rực. Giờ khắc này, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở tuyệt vọng!

Hắn chưa từng nghĩ Quân Thương sẽ vì vậy mà không để ý tới tính mạng của mình!

Đang ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, chợt một bóng người màu đen bay đến trước người hắn. Hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng kêu lớn, thân thể mềm mại tinh xảo kia đã bị bắn ra ngoài, rơi vào lòng ngực hắn!

Sức mạnh to lớn khiến hai người bay đi, ngã mạnh trên mặt đất, tạo thành một hố sâu!

Đồng thời, một thiếu nữ y phục màu xanh cũng rơi xuống trước người bọn họ. Kim quang còn lại đều bị nàng thu vào lòng bàn tay, sau đó thiếu nữ nhanh chóng đến chỗ Quân Thương!

Sau khi đánh một chưởng kia, kim liên như bị mất dưỡng khí đã nhanh chóng khô héo, thân hình cao lớn của Quân Thương cũng hiện ra vẻ mệt mỏi, tuy

nhìn vẫn mạnh mẽ chống đỡ, nhìn về phía thiếu nữ đang nhào tới, không vui cau mày nói: "Sao nàng lại tới đây?"

Thân hình Lâm Lang thoáng cái đã tới sau lưng hắn: "Đừng nói!"

Hai tay Lâm Lang nâng nhẹ, đặt lòng bàn tay trên lưng hắn, một vầng kim quang bao quanh ánh sáng xanh không ngừng chảy vào cơ thể Quân Thương. Sắc mặt Quân Thương tái nhợt, nhưng có thể nhìn thấy hắn đang hồi phục nhanh chóng ---- trong nháy mắt đó, Lâm Lang đã lấy nguyên đan tập trung tinh khí trong nguyên thần của Quân Thương, lúc này đang không ngừng chuyển pháp lực của chính mình vào người hắn!

Lâm Lang đã sớm nghĩ đến ý định của Quân Thương, nhưng không ngờ mình vừa đến đã gặp chuyện như vậy. Lúc đến nơi này, nàng đã nhìn thấy một cảnh: kim liên to lớn xoay vòng ở dưới, nam tử áo đen như thiên thần đứng bên trong, kim quang bao quanh thân hình tuấn lãng cao ngất của hắn, một cột sáng ngất trời xông ra từ người hắn, mang theo sương trắng đánh tới um.

Lúc này trên mặt đất, U Minh ôm chặt cô gái trong ngực, không dám tin lắm bầm nói: "Thái Tổ?"

Giống như muốn chứng minh cái gì, hắn trợn to hai mắt, run rẩy đưa tay gỡ khăn che trên mặt cô gái xuống, nhìn mặt cô gái trắng như tờ giấy, hàm răng cũng run run!

Đúng là công chúa Thái Tổ, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc kia, là công chúa Thái Tổ cần cho hắn!

Vô cùng kinh hãi, trong mắt U Minh chảy ra hai giọt nước: "Tội gì mà nàng phải làm vậy?"

"Không khô..." Mặt công chúa Thái Tổ nhanh chóng biến sắc. "Ta đã phụ sự tín nhiệm của chàng..." công chúa Thái Tổ ho ra một ngụm máu tươi, "Thần đình vẫn không thể dùng..."

U Minh ôm chặt công chúa Thái Tổ, cả người run rẩy, không nghe được nàng nói cái gì: "Nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể cứu nàng? Làm thế nào mới có thể cứu nàng..."

"Đừng rồi! Huyền Vũ đại đế! Chúng ta đi tìm phụ vương của nàng! Phụ vương nàng nhất định sẽ có biện pháp cứu nàng..." Hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác hoảng sợ như thế này!

U Minh ôm ông chúa Thái Tổ, thân thể lão đảo suốt ngất.

Công chúa Thái Tổ đưa tay kéo ống tay áo hắn, vội vàng nói: "Không... Không muốn đi!"

U Minh dừng lại, nhìn công chúa Thái Tổ, chỉ thấy mặt công chúa Thái Tổ lộ ra chút nhu hòa vui vẻ: "Không muốn đi... Ta phụ sự tín nhiệm của phụ vương... khụ khụ... Như vậy... Cũng rất tốt!" Phụ vương tín nhiệm nàng nên mới đưa chìa khóa bảo khố trong cung Huyền Vũ cho nàng, lại không nghĩ rằng, nàng lên mang thần đình tam giới trong bảo khố ra, phụ vương... Khô sở lan tràn trong ngực, nàng tựa sát vào U Minh!

"Chàng cũng đừng đau lòng... Cũng đừng hận Quân Thương... Thái Tổ, coi như không có chuyện này, ta cũng không sống lâu được! Thần đình ngưng tụ tiên phách, ta lừa chàng rằng có thể dùng bảy phách của chính ta, chỉ cần không chế tốt, không hòa một thể với thần đình thì có thể thu hồi bảy phách của mình mọi lúc. Nhưng sao chàng không suy nghĩ một chút? Một tiên tử nhỏ nhỏ như ta, dù có không chế hồn phách của mình không hòa vào thần đình, nhưng thần đình là một pháp khí như thế nào? Sao có thể dễ dàng lấy ra... khụ khụ... Đây cũng do ta mơ ước tam giới... Bị trừng phạt là đúng!"

U Minh nghe công chúa Thái Tổ nói vậy, con ngươi đen nhánh thống khổ: "Không! Không phải lỗi của nàng... Đều là ta..." Đây đều là lỗi của hắn! Là lỗi của hắn...

"Không, không trách chàng được! Nếu không phải ta có ý nghĩ xấu trong lòng, sao có thể bị lời nói của chàng đầu độc? Là lòng tham của ta quá lớn..." Bên mép công chúa Thái Tổ hiện ra nụ cười khô nhàn nhạt, nàng có lòng tham gì đây?

Công chúa Thái Tổ thấy Lâm Lang và Quân Thương cùng hạ xuống mặt nàng, đưa mắt qua: "Thanh Nhi, sau khi tỷ chết, muội nhắn với phụ vương, nói tỷ xin lỗi người!"

"Tỷ sẽ không chết..." Lâm Lang thấy công chúa Thái Tổ như vậy, trong đầu nhớ ra cái gì đó, chợt thốt lên, sau đó quay đầu nhìn Quân Thương!

Trong bóng tối, mảy Quân Thương nhú lại, sóng mắt sâu không thấy đáy!

U Minh nhìn về phía Quân Thương theo ánh mắt của Lâm Lang, đột nhiên ôm công chúa Thái Tổ quỳ xuống: "Cả đời ta, dù có khó khăn thế nào, cũng chưa từng cầu xin ai! Lần này... Ta cầu xin người... Cầu xin người cứu nàng!"

Lâm Lang đi tới bên cạnh Quân Thương, đặt tay vào lòng bàn tay rộng lớn của hắn, trong mắt lấp lánh ánh cười!

Quân Thương nhìn nàng, mắt lóe lên sự cứng chiều bất đắc dĩ, đưa tay ra, khối cầu bằng bạch ngọc trong suốt rơi vào lòng bàn tay hắn, bạch ngọc cầu xoay tròn, bạch quang lượn nhẹ quanh thân!

"Đây là..." Công chúa Thái Tổ kinh ngạc nhìn về khối bạch cầu!

Lâm Lang thở dài nói: "Các người kiếm tẩu thiên phong (*), lại hết lần này đến lần khác có người giúp đỡ, để lại đường lui! Tuy không giữ được mạng, nhưng một chút hồn phách bám vào hai khối ngọc này chỉ có thể giúp cho tỷ không bị hồn bay phách tán, rốt cuộc cũng không thể đứng vào hàng tiên

ban. Về bảy phách của tỷ trong thần đình, sau mấy đời luân hồi, có lẽ cũng không cần đến nữa!"

(*) Kiểm tẩu thiên phong: Ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Dù sao công chúa Thái Tổ cũng là tiên thai, mặc dù bảy phách quan trọng, nhưng chỉ cần có thể giữ được hồn không bị tiêu tán, thì vẫn còn nhiều thời gian, có thể từ từ bổ sung. Mặc dù không thể làm tiên, làm người phàm cũng đủ rồi!

Lâm Lang ném khối bạch cầu trong tay đi, U Minh đưa tay đỡ lấy, tà khí trong mắt đã bay đi không ít: "Cảm ơn!"

U Minh vừa nói vừa cúi đầu nhìn công chúa Thái Tổ trong ngực, mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng tròng mắt đen có sóng nước dồn dập, ánh nhìn nhu hòa thoáng hiện ra vẻ quật cường, trong mắt hắt lại như tụ tập tất cả mọi thứ tốt đẹp trên đời, vì vết thương trên người đau, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, chiếc mũi tinh xảo hơi nhăn, tóc đen tung bay trong gió đêm..

"Muốn cảm ơn thì cảm ơn hần đi!" Lâm Lang quay lại dịu Quân Thương!

Quân Thương ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Lang có vẻ nhu hòa cung chiều, sống lưng thẳng tắp, vững vàng như ngọn núi, bao trùm thân thể nhỏ nhắn của Lâm Lang!

Mặc dù không nhìn thấy vết thương của Quân Thương, nhưng U Minh biết một chương đó, Quân Thương đã hóa tổn nguyên thần của mình. Tuy đã được Lâm Lang gom lại tinh khí, nhưng thân thể chỉ đang miễn cưỡng chống đỡ.

U Minh nhìn lại Lâm Lang, trái tim dâng lên nỗi khổ sở, không khỏi cười rộ nên: "Quả nhiên, ta... Vẫn không yêu nàng bằng hần!"

Gió đêm thổi bay tiếng thở dài của U Minh. Nếu như nói ngày thường hần vẫn hỏi "Tại sao" thì hôm nay, ngay lúc Quân Thương dùng cả tính mạng của mình để đánh với hần, hần đã hiểu... Thử hỏi, chỉ vì muốn được ở bên Lâm Lang đời đời kiếp kiếp, hần có thể đặt hết tính mạng của mình, rơi vào luân hồi sao?

"Chẳng qua, ta không thua, tính toán nguoi, coi như là hụt!" Giọng nói U Minh trầm xuống, không nghe ra ý đau khổ!

Sắc mặt Quân Thương co rút, tiếng trầm trầm vang lên: "Ta cũng không hy vọng hy sinh các nguoi để đạt được mục đích!"

"Ta biết!" U Minh trả lời rất nhanh, "Nguoi... Tự giải quyết cho tốt đi!"

Giống như hần dùng hết sức lực để nói lời cuối cùng, sau khi nói ra những lời này, hần ôn Công chúa Thái Tổ đứng dậy, đi vào bóng tối! Giờ khắc này, con nguoi đen của Công chúa Thái Tổ chợt lóe lên tia thỏa mãn, làm cho dung nhan tái nhợt của nàng có chút màu sắc!

Nàng hiểu U Minh, khi hần nói ra những lời này cũng có nghĩa là hần đã hoàn toàn buông tha cho Lâm Lang!

Lâm Lang nhìn dáng vẻ mang nặng trọng trách của Công chúa Thái Tổ, trong lòng hơi rung động, nàng thấy mình cũng nên làm chút gì đó cho vị tỷ tỷ này, nhưng mới đuổi theo hai bước, còn chưa kịp mở miệng, trong không khí đã truyền đến tiếng phách mơ hồ ----

Nhất hướng niên quang hữu hạn thân,

Đẳng nhân ly biệt dịch tiêu hồn.

Từu diên ca tịch mặc từ tân.

Mãn mục son hà không niệm viễn,

Lạc hoa phong vũ canh thương xuân.

Bất như liên thủ nhân tiền nhân. (**)

Rõ ràng Lâm Lang thấy U Minh chợt dừng bước, thân thể ngẫn ra, ôm chặt Công chúa Thái Tổ rồi lại sải bước đi về phía trước!

Lúc này, bầu trời đêm đen như mực đang dần tản đi, mặt trăng hé ra khuôn mặt thẹn thùng, ánh trăng trắng bạc chiếu xuống xua sương mù dày đặc!

Trong chốc lát, không gian như ngừng lại, mọi người đang la hét chạy trốn xung quanh cũng bất động!

Hai tiếng hạc truyền đến từ không trung, Lâm Lang và Quân Thương không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một thanh y nữ tử cười tiên hạc bay trên trời. Cô tiên hạc cao ngạo, cô gái mặc y phục màu xanh rực rỡ nhưng nước chảy, không đeo một chút trang sức màu mè nào, mặt mũi dịu dàng tinh mịch, bên môi ẩn hiện nụ cười nhẹ, lại làm cho người ta không dám nhìn gần!

(**) Bài “Hoán kê sa”

Dịch thơ:

Một thoáng năm đi tuổi một lần

Thói thường ly biệt chết trong hồn

Tiệc rượu vui đi vì ít có

Non sông phóng mắt cõi mệnh mông

Mưa gió tội xuân hoa tàn rụng

Chi bằng hợp mặt với nhau luôn

(Bản dịch của Nguyễn Dương Tịch)

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đại kết cục (hạ)

"Lục Hoa tỷ tỷ!" Lâm Lang hô nhẹ, giọng điệu kinh ngạc mang theo tia ghen ngào và kích động --- Không sai, người tới chính là người tiếng tăm vang dội tam giới mà đến giờ cũng không có người dám khinh thường --- Thanh Hoa phu nhân Ngạc Lục Hoa!

Nói đến Thanh Hoa phu nhân, có tôn thần nào trong tam giới dám không nể mặt nàng? Lúc này nàng tới, tất nhiên là vì chuyện của mình, trong lòng Lâm Lang hiện lên chút ánh sáng, đáy lòng lại tràn ngập sự cảm kích!

Quân Thương tiến lên ôm bờ vai của nàng, con người đen như mực nhìn về phía tiên hạc và cô gái trên lưng tiên hạc, sâu trong mắt có làn sóng gợn!

Cánh tay Thanh Hoa phu nhân trắng như tuyết hợp với y phục xanh ngọc gấp lại tạo thành đường cong ưu nhã trên không trung, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng giờ tay, tiên hạc ngửa cổ kêu một tiếng vang vọng bầu trời, thể hiện sự lạnh lùng cao ngạo, cánh trắng tuyết vút sáng, nhanh nhẹn hạ xuống trước mặt Lâm Lang và Quân Thương!

Thanh Hoa phu nhân vung ống tay áo lên, thân hình mềm mại như làn sóng nhẹ nhàng nhảy xuống từ lưng tiên hạc, đầu tiên là liếc mắt nhìn Quân Thương, khi nhìn đến Lâm Lang, đôi mắt hiện hòa vui vẻ mang theo nét cung chiêu, đưa tay chỉnh lại vết nhăn ở tà áo giúp Lâm Lang, thờ dài nói: "Lang Quang, còn nhớ tỷ tỷ không?"

Một câu hỏi thăm nhẹ nhàng như vậy, lại làm cho Lâm Lang chảy nước mắt --- tỷ tỷ như mẹ --- hai người quen biết nhau từ thời thượng cổ, mặc dù không cùng máu mủ nhưng đã từng là láng giềng của nhau, đồng cam cộng khổ, trong quá trình tu đạo mà thân nhau. Chẳng qua là trời không công bằng, khi nàng hạ phàm, không biết Ngạc Lục Hoa đã vì mình mà phải trả giá đắt thế nào!

Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ, ngay cả một chữ cũng không nói được!

Ngạc Lục Hoa nói xong, nhìn chằm chằm vào Lâm Lang. Không đợi Lâm Lang trả lời, tiến lên vỗ vỗ vai nàng an ủi, ngược lại nhìn về phía không trung: "Thiên đế, ta cầu xin người, mong người hãy tha lỗi!"

Lâm Lang nghe vậy nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trên không trung kim quang tỏa ra bốn phía, điện Lăng Tiêu Bảo xuất hiện như ảo ảnh. Lúc này vẫn vô tiền quan đứng ở hai bên, Thiên Đế mặc long bào đang ngồi trên ngai vàng, thần thái lạnh lùng uy nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thùy kính trước mắt!

"Thanh Hoa phu nhân đã mở lời, trăm..." Hần kéo dài giọng, không chuyển đổi tư thế ngồi mà ánh mắt nhìn xuyên qua tầng mây về mặt đất dưới nhân gian, "Đã biết!"

"Vậy kính xin Thiên Đế chuẩn tấu!" Thanh Hoa phu nhân chỉ khoát tay, cười nhạt một tiếng, khí chất tao nhã uy nghi quanh người làm người ta phải kính sợ!

"Theo lý, phạm là lỗi của Thanh Hoa phu nhân, chắc chắn thiên đình sẽ cố gắng đáp ứng, nhưng chuyện này liên quan đến oai nghiêm của thiên đình, mặc kệ Lang Quang ngọc nữ như thế nào, nhưng đời này nàng gửi hồn vào công chúa cung Huyền Vũ, thì phải tuân theo luật lệ của thiên đình, nhưng nàng..." Thiên đế hơi ngừng lại, không nói thêm gì nữa, ánh mắt đảo qua, "Việc nàng đã làm, không thể tha thứ!"

"Tất cả lỗi trên thế gian chẳng qua chỉ là một chữ!" Thanh Hoa phu nhân cười ha ha nói, trong lời nói ẩn chứa ý vị sâu xa, nàng không hỏi thiên đế nữa mà nhìn hần nói: "Lâu không đi xa, cảm thấy khắp nơi đều mới mẻ. Còn nhớ năm đó chúng ta trèo thuyền trên Tương Giang, trời nước một màu, lúc lòng dạ trống trải ta đều nhớ mãi không quên. Nếu thiên đế rảnh rỗi, cùng nhau uống ly trà đi!"

Thanh Hoa phu nhân cười yếu ớt, như bạn cũ nói ra lời mời nhẹ nhàng, ánh mắt trong suốt lẫn lẫn gợn sóng, giống như trở lại Tương Giang năm đó!

Thiên đế nghe xong, ánh mắt trầm xuống, khi Lâm Lang cho là hắn đang nổi giận thì xung quanh lại vang lên tiếng cười mờ ám của thiên đế: "Phu nhân cho mời, nào dám không nghe!"

Thanh Hoa phu nhân nghe vậy, cũng không khách sáo, chỉ nói ba ngày sau, gặp tại núi Cửu Ngung, xuôi theo thuyền trên dòng Tương Giang.

"Như vậy. . . . . Ba ngày sau, không gặp không về!"

Theo tiếng nói của thiên đế, ảo ảnh dần dần tan biến, bầu trời lại khôi phục sự tĩnh lặng!

Lúc này, mây đen đã tan đi, bầu trời lộ ra màu xanh nhạt, tuy nhiên âm khí dày đặc vẫn chưa tan hết.

Nàng mới vừa thu hồi ánh mắt, Lâm Lang đã tiến lên mấy bước, nhào vào ngực nàng: "Lục Hoa tỷ tỷ!"

Nàng nhẹ nhàng nâng tay, vỗ Lâm Lang, thờ dài một tiếng: "Nhiều năm như vậy, tính tình ngươi cũng không thay đổi chút nào!"

Dù là công chúa Thái Thanh nhu hòa dịu dàng hay Lâm Lang trầm ổn, người ngoài thì thấy không giống chút nào so với Lang Quang ngọc nữ tính tình quật cường mấy ngàn năm trước. Nhưng nàng biết, lòng kiên trì của cô gái trước mắt này vẫn không hề thay đổi!

"Tư chất của ngươi khác người, đây cũng là phụ thiên phú bẩm sinh, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Lâm Lang nghe Thanh Hoa phu nhân hỏi, thân thể khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn nàng, lui về sau hai bước nắm tay Thanh Hoa phu nhân trịnh trọng nói: "Mấy ngàn năm trước, ta đã nghĩ kỹ, chẳng qua là mấy người không chịu tin tưởng..."

Thanh Hoa phu nhân nhìn ánh mắt của nàng lộ ra một tia thương xót: "Phàm trần khổ sở, chúng ta đều xuất thân từ yêu. Làm yêu, sinh mạng lúc nào cũng có thể bị uy hiếp. Mà làm người phàm, tuổi thọ chỉ ngắn ngủi trong vài chục năm, người..."

"Lục Hoa tỷ tỷ!" Lâm Lang không đồng ý cắt đứt lời của nàng, quay đầu liếc mắt nhìn Quân Thương ở sau lưng, khẽ mỉm cười, lại quay đầu nói với Ngạc Lục Hoa: "Phàm trần khổ sở, thế thân tiên thì không buồn lo sao? Lục Hoa tỷ tỷ, ước nguyện của ta chỉ là được ở bên một người, có thể vui vẻ hạnh phúc cả đời. Cái này không liên quan gì đến sinh mạng dài hay ngắn. Dù chỉ sống được trăm năm, có trăm năm làm bạn, đối với ta mà nói, như vậy là quá đủ rồi!"

Thanh Hoa phu nhân nhìn ánh mắt kiên định của Lâm Lang mà con ngươi lạnh lùng sâu thẳm của Quân Thương lúc này lại nhìn Lâm Lang đầy vẻ cung chiêu, lắc đầu cười khò: "Thôi thôi! Ba ngày sau ngươi tự nói với thiên đế đi!"

"Thật xin lỗi, Lục Hoa tỷ tỷ!" Lâm Lang thấy đáng về chỉ biết cười khò của Thanh Hoa phu nhân, trong lòng đau xót, ngàn lời lại không biết nói từ đâu. Bất kể thế nào, Ngạc Lục Hoa vì mình mà bỏ ra rất nhiều, cả đời này nàng đều không rõ được!

"Tỷ vì ta làm mọi việc, ta đều biết, đều hiểu... Lục Hoa tỷ tỷ, cả đời ta, sợ là cũng không trả nổi người!"

Lâm Lang tiến lên nắm tay Thanh Hoa phu nhân!

Thanh Hoa phu nhân thờ dài một tiếng: "Nha đầu ngọc, năm đó ta và ngươi là hàng xóm, tỷ tỷ đã tu thành hình người. Khi ngươi mới có linh thức, là tỷ tỷ nhìn ngươi lớn lên, đến bây giờ, tỷ tỷ còn nhớ rõ lúc ngươi biến thành người đã vui vẻ thế nào, nhớ đến mức như vừa xảy ra hôm qua.... Nói là tỷ muội, thật ra ngươi cũng chẳng khác gì con của ta..."

Thanh Hoa phu nhân nói tới chỗ này, bỗng nhiên ngừng nói, gờ tay vuốt tóc Lâm Lang: "Thiên đế cũng không phải người không rõ lý lẽ. Ba ngày sau, ngươi phải tự cố gắng!"

Lâm Lang gật đầu một cái: "Dạ!" Có thể có được cơ hội này đã là rất khó, bất kể như thế nào, nàng cũng phải thử một chút!

Lời Thanh Hoa phu nhân nói nàng đều hiểu, năm đó nàng liều mạng khiến mình hồn bay phách tán, Huyền Vũ đại đế dám tự mình thu hồi hồn phách của mình lại, giúp linh hồn mình không bị tan thành mây khói, cũng là do thiên đế lúc ấy còn là thái tử cho phép!

Thanh Hoa phu nhân cầm tay nàng, lại cầm tay Quân Thương, đan tay hai người vào nhau, nhìn chăm chăm Quân Thương. Dường như Quân Thương hiểu nàng muốn cái gì, cầm tay Lâm Lang thật chặt, không đợi Thanh Hoa phu nhân mở miệng đã nghiêm túc nói: "Người yên tâm!"

Thanh Hoa phu nhân không hề nói gì nữa, xoay người, nhảy nhẹ một cái, vạt áo tung bay nhảy lên lưng bạch hạc. Bạch hạc duỗi cổ, kêu hai tiếng dài, bay lên không trung!

"Lục Hoa tỷ tỷ!"

Lâm Lang không nhìn được đuổi theo, nhìn Thanh Hoa phu nhân không quay đầu lại, mắt nàng chảy xuống hai hàng nước mắt!

Lục Hoa tỷ tỷ, ta để cho ngươi thất vọng? Phải không?

Lục Hoa tỷ tỷ, năm đó chúng ta cùng nhau tu hành, tỷ đối với ta vừa là thầy vừa là bạn, vẫn luôn hy vọng thuật pháp của ta có thể tăng cao, không nghĩ rằng ta khổn khổ vì tình, cuối cùng lại phiêu bạt chốn hồng trần!

Ngàn năm trước kia, người và Huyền Vũ đại để mến nhau, lúc âm dương hòa hợp, đã nhân cơ hội đem linh hồn ta hóa thành hài nhi trong bụng người, mang thai ba năm, cuối cùng lại vì ta mà sửa lại hồn phách một lần nữa, nhưng mà... Người lại không đổi được thiên mệnh, trừ khi đời này ta có thể qua cửa ải kia, người sẽ đưa ta về thiên đình, ai ngờ... Lần từ biệt này, không ai nghĩ tới, cuối cùng ta vẫn để cho người phải thất vọng!

"Lục Hoa tỷ tỷ!"

Lâm Lang đứng dưới màn trời xanh bao la, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống!

"Lang nhi, đừng khóc!"

Quân Thương ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng lau nước mắt giúp nàng, nói: "Hãy tin ta, dù nàng không làm thần tiên được, ta cũng sẽ không để nàng phải chịu thiên kiếp đau đớn của yêu tộc!"

Lúc này, một bông hoa sáng rực nở ra trong bóng tối mờ mờ, mọi vật trên thế gian đều tươi sáng hẳn lên, từ hoàng cung bên kia, truyền đến tiếng hoan hô náo nức!

Quân Thương và Lâm Lang không hẹn cùng nhìn về hướng hoàng cung, sau đó nhìn nhau ---- hỗn chiến hoàng cung cuối cùng kết thúc, trật tự trên đời vì mình mà rối loạn đã khôi phục, bình minh, đã tới rồi!

Hai người dựa vào nhau thân mật, dưới màn trời mỏng màu xanh lam, tay áo tung bay, tạo nên khung cảnh độc nhất vô nhị.

Ba ngày sau, đã gần đến cuối năm, Trương Giang bị bao phủ bởi một tầng tuyết mỏng, nước xanh bốc hơi nhưng không thấy kết băng, mọi người qua lại bên bờ, bàn tán sôi nổi về năm nay khác với mọi năm!

"Năm này năm trước, nước sông đã sớm kết băng, năm nay khí trời ấm hơn đây!"

Một gã thư sinh mang theo thư đồng đi qua Trương Giang, thư đồng kia không nhận được tiến lên vốc nước sông uống một hớp, kêu lên vui mừng!

"Theo truyền thuyết, nhiều năm về trước Trương Giang đã từng có cảnh tượng như vậy, tuy ngàn dặm đều đóng băng, tuyết rơi vụn vụn, nhưng nước sông vẫn rất ấm áp..."

Lâm Lang đứng gần cửa sổ trong thuyền hoa, nhìn dòng người ra đi vội vã kia, đôi mắt tĩnh lặng, nàng thu lại ánh mắt nói với bạch y nam tử phía đối diện: "Đã hơn một ngàn năm!"

"Là một ngàn sáu trăm chín mươi năm!"

Thiên đế lạnh lùng nói ra thời gian chính xác, nàng tự nhiên ngậm miệng!

Khi đó, nàng vẫn là một công chúa chưa trưởng thành trong cung Huyền Vũ, hẳn cũng là một thiếu niên phong lưu. Hẳn không hiểu sao phụ hoàng lại chỉ định tiểu nha đầu kia làm vị hôn thê của hắn, từ giờ đến lúc hẳn có thể lấy nàng, còn bao nhiêu năm? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian ấy, hắn phải làm hòa thượng?

Theo quy củ của hoàng thất thiên đình, con trai cả được chính thất sinh hạ không thể nạp tiểu thiếp, thậm chí còn không thể thân mật với bọn thị nữ... Tóm lại, lần đầu tiên kia phải để dành cho chính thất, thể hiện mình rất tôn trọng chính thất, cũng là vì đời sau để con trai cả có thể nhận được phần lớn thiên phú của phụ thân!

Thiếu niên phong lưu phóng khoáng, muốn rong chơi mà chỉ có thể nhẫn nhịn, hẳn không khỏi oán giận phụ hoàng định ra hôn sự cho hắn, hơn nữa đối với vị hôn thê nhỏ bé này, hẳn lại không được phép oán giận. Hẳn không dám cãi lệnh của phụ hoàng, cũng không thể trút giận lên vị hôn thê, cho nên chỉ có thể nhân lúc phụ hoàng mở tiệc yến, mời nàng đến dòng Trương Giang, vừa dụ dỗ vừa uy hiếp nàng trở về tìm phụ hoàng từ hôn!

Khi đó ở nhân gian đã là hoàng hôn, giống với lúc này! Cô gái nhỏ bị uy hiếp, còn bị ném xuống sông, suýt nữa thì làm mồi cho cá... Mặc dù hẳn đã cố ý làm ấm nước sông, một lát sau cô gái nhỏ cũng được kéo lên, nhưng khi thấy khuôn mặt khả ái tràn đầy nước mắt, đôi mắt to đen nhánh nhìn hắn không hề chớp, ánh mắt quật cường mang theo ý tố cáo làm hắn chột dạ, thậm chí cảm thấy mình là người xấu làm tội ác tày trời!

Sau đó, tiên quan trên thiên đình tìm đến, hẳn chỉ có thể tạm thời trấn tĩnh lại... Rất lâu sau, hẳn thấy một bức họa vẽ cô gái phong thái tuyệt thế trong thư phòng của phụ hoàng... Cô gái mặc váy dài màu quả hạnh, búi tóc Lưu vân phi tuyết, trên búi tóc là một viên minh châu lấp lánh, tay cầm trường kiếm, sắc mặt lạnh nhạt lộ ra vẻ uy nghi khiến người ta không dám nhìn gần. Chỉ là một bức họa, lại làm cho người ta kính sợ!

Phụ hoàng nói, nữ tử này là một vị tiên đắc đạo thời thượng cổ, tên là Lang Quang, thời điểm nàng thành danh so với Thanh Hoa phụ nhân Ngạc Lục Hoa cũng không khác mấy.

Phụ hoàng tỉ mỉ giảng giải cuộc đời của nữ tử này cho hắn, cuối cùng lúc trong lòng hắn đang nổi sóng nói cho hắn, công chúa Thái Thanh là chuyển thế của nữ tử này, trên người nàng có pháp thuật cường đại. Thế gian này không bao giờ... có thể có Ngạc Lục Hoa thứ hai, nên hắn nhất định phải lấy về hoàng thất thì mới có thể yên tâm!

Hắn hiểu ý phụ hoàng, từ đó, hắn mới chú ý đến công chúa Thái Thanh, và cũng từ đó, dần dần nảy sinh tình ý...

Lâm Lang nhìn thiên đế đang đứng trầm tư phía đối diện: "Ta biết... Trước kia, ngươi cũng không muốn kết hôn với ta!"

Nhìn tuyết bay là tả ngoài cửa sổ, giống như hoàng hôn khi nàng còn bé, hấn xách chân nàng, ngâm nàng trong nước Tương Giang!

Thiên đế nhíu mi: "Lúc ấy, ngươi không sợ, ta sẽ để ngươi làm mọi cho cá thật sao?"

Lâm Lang quay đầu lại nhìn hấn, đầy mắt có tia vui vẻ giảo hoạt: "Ngươi sẽ không!" Giống như ngươi chưa từng tàn nhẫn với ta...

Một câu nói cuối cùng này, Lâm Lang không nói ra, hình như thiên đế đoán được: "Không sai! Ngươi nói không sai. Trăm đổi với ngươi... Cho tới bây giờ cũng... không nhẫn tâm được!"

Giọng nói của hấn rất nhẹ, giống như một chiếc lông chim chạm vào lòng Lâm Lang, mang đến sự rung động nhẹ nhàng!

"Là Sùng Lăng, ta không tàn nhẫn với ngươi. Nhưng là thiên đế, ta nhất định không tha cho ngươi!"

Ngược lại hấn nói lớn!

"Từ hôm nay trở đi, trừ tiên tịch của ngươi, chịu tội hỏa ở đài Tru Tiên, bỏ đi tiên cốt, cách chức đầy xuống phạm trần! Về phần Quân Thương... Thân là Minh giới chi hoàng lại không làm tròn nhiệm vụ, bỏ Minh giới lưu lại mấy trăm năm ở nhân gian. Vậy thì, luân hồi đời đời kiếp kiếp ở nhân gian đi!"

Nói xong, Sùng Lăng phất tay áo, xoay người đi ra ngoài thuyền hoa!

Mặc dù Lâm Lang là yêu, nhưng phải chịu chín lần tội hỏa, trừ đi tiên căn, chỉ có thể trường sinh bất lão, không thể tu hành giống yêu tộc. Như vậy, nàng sẽ không bao giờ là Ngạn Lục Hoa thứ hai nữa, nhưng cũng vì vậy mà tránh được tội kiếp của yêu tộc. Mà sau khi Quân Thương luân hồi thể gian, quên đi tất cả... Nếu hai người muốn gắn bó, chỉ dựa vào thân thể nhu nhược này đi tìm hấn... Không khác gì ảo tưởng!

Nói như vậy, hấn vẫn không muốn thấy Lâm Lang và Quân Thương ở cùng một chỗ!

"Thiên đế. . . . ."

Lâm Lang còn chưa kịp phản ứng, một vệt sáng thoáng qua, hắc y nam tử lẫm liệt đang sai bước về phía trước!

"Quân thương. . . . ." Lâm Lang kinh ngạc nhìn hấn!

"Sao?" Thiên đế Sùng Lăng nhíu mày, nhưng không kinh ngạc thái quá, "Thế nào? Ngươi có ý kiến?"

Lúc này, cả người Sùng Lăng toát ra hơi thở tôn quý, không giận mà uy nghiêm! Chẳng qua là Quân Thương ra về không thấy gì, tiến lên dịu dàng nói với Lâm Lang: "Nàng lên bờ trước đi, ta có lời muốn nói với thiên đế!"

Đôi mắt Quân Thương đen nhánh, dù đã che dấu kỹ hấn ý, nhưng cũng làm người ta không yên lòng, Lâm Lang lo lắng nhìn hấn: "Chàng..."

"Đừng lo lắng!" Quân Thương nhẹ nhàng an ủi, ánh mắt lại nhìn về phía thiên đế, Lâm Lang theo ánh mắt của hấn nhìn sang, chỉ thấy thiên đế khẽ gật đầu!

Lâm Lang thấy vậy, nhìn Quân Thương một cái, xoay người ra khỏi thuyền --- lúc gặp thoáng qua thiên đế, đầu nàng cũng không quay lại!

Khóe mắt Sùng Lăng nhìn tà áo xanh biếc tung tay của nàng, trái tim dâng lên từng đợt chua xót, nhất thời thất thần!

Sau khi Lâm Lang rời đi, chiếc thuyền hoa lẹ lẹ "ầm" một tiếng, như đoá hoa xinh đẹp nở trên sông, mang theo vô số bọt nước, biến thành đá băng trên không trung!

Ngày này, là ngày thứ nhất năm chiêu đế...

Bên bờ sông, mọi người thấy trong màn nước dày, tuyết rơi nặng hạt ở chân núi, hai nam tử một đen một trắng đang đánh nhau kịch liệt trên không trung. Hai người phát ra ánh kim quang sáng cả bầu trời, giống như đám mây ngũ sắc rực rỡ!

Lâm Lang đứng bên bờ nhìn hai nam tử tấn công đối phương không chút lưu tình, vừa chạy theo hai người, vừa bất đắc dĩ kêu lên: "Không được đánh, dừng tay..."

Không lâu sau, mắt của thiên đế bị bầm tím, tay áo trắng như tuyết cũng lấm bẩn, gấm vóc thượng hạng nhăn nhúm đến mức không nhìn ra thân phận cao quý ban đầu. Quân Thương thì khá hơn một chút, nhưng khuôn mặt nhăn nhó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thiên đế chằm chằm. Thiên binh thiên tướng thấy vậy muốn tiến lên, lại bị câu nói của thiên đế làm chấn động đến mức không dám làm gì ---

Thiên đế nói: "Đây là chuyện giữa ta và hấn, không ai được nhúng tay vào... Nếu ai dám trái lệnh, tự mình nhảy xuống hoàng tuyền đi!"

Nói xong, thiên đế và Quân Thương lại đánh quyền về phía đối phương, một cú đánh cuối cùng, hình như hai người đã sử dụng toàn bộ pháp lực, kim quang tỏa mạnh.

Lần này, sợ là hai bên đều tổn hại, nếu bị rơi vào kiếp luân hồi --- Mọi người đều sợ đến mức đầu đầy mồ hôi, một thân hình màu xanh phóng lên cao, nhào vào ngược nam tử áo đen, lấy lưng mình chịu một đòn của thiên đế.

Ánh sáng tản đi bốn phía, chỉ nghe "A" một tiếng, thiên đế bị ngã xuống đất, còn Quân Thương ôm Lâm Lang trong ngực cũng bị lực to lớn đẩy đi xa, đập vào núi đá!

Quân Thương nhanh chóng kiểm tra Lâm Lang bị hôn mê, giọng nói của thiên đế chợt truyền đến từ xa: "Yên tâm, nàng không có việc gì!"

Thiên đế nằm thành hình chữ đại (dạng tay dạng chân) trên mặt đất, trừng mắt nhìn bầu trời sắp tối, vừa như không để ý, lại vừa ẩn chứa sự đau khổ mà châm chọc: "Quả nhiên, nàng... rất yêu người!"

Vừa rồi khi đánh một chưởng kia, bọn họ đã giao ước trước. Nhìn như dùng hết pháp lực, nhưng cũng không đến mức hai bên đều chịu thương tổn. Đương nhiên, chịu một ít thương tích là không thể tránh khỏi vì bọn họ đều không muốn đối phương tốt hơn mình!

Thiên đế cười tự giễu, ho ra một ngụm máu tươi, tiên quan sau lưng vội chạy đến đỡ hắt máu: "Quân Thương, ta đáp ứng thỉnh cầu của người! Lấy năm trăm năm chịu khổ dưới địa ngục của người để đổi lấy nỗi khổ lỗi hỏa của công chúa Thái Thanh... Lấy cam kết các người vĩnh viễn không can thiệp vào giao tranh của tam giới, hủy bỏ kiếp lỗi hỏa của các người..."

Hắn vừa nói xong, các vị tiên quan xôn xao: "Bệ hạ, không thể..." Chỉ dùng một cam kết đổi lấy lợi ích lớn như vậy, nếu bọn họ làm trái với cam kết, chẳng phải thiên đình sẽ gặp họa sao?

Thiên đế liếc mắt một cái: "Thiên đình đã có tiền lệ là Thanh Hoa phu nhân. Trầm làm như vậy, cũng không còn cách nào khác!" Nói xong, hắn quét mắt một vòng, "Còn người nào có ý kiến không?"

"Nếu không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi!" Hắn vung ống tay áo, "Hồi cung!"

Bàn chân cười mây, thiên binh thiên tướng trùng trùng điệp điệp theo sau hắn, bay lên chín tầng mây!

Quân Thương cúi đầu, thấy Lâm Lang trong ngực đã tỉnh lại, giờ tay vén sợi tóc rối của nàng, lấy đan dược ra đút cho nàng, vẻ mặt đau lòng: "Còn đau không?"

Ánh mắt Lâm Lang nhìn hắn đầy vẻ kinh ngạc, một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, trái tim Quân Thương "lộp bộp" một tiếng, vội ôm lấy nàng: "Lang Nhi, ta là ai? Nàng biết ta là ai không?" Cũng biết tên tiểu tử thiên đế kia không tốt đẹp gì, bộ dạng này của Lang Nhi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng quên mình sao?

Hắn không muốn, tuyệt đối không muốn!

Tay của Quân Thương cũng run rẩy!

Chợt, lỗ tai đau nhói, hắn rên nhẹ ---

Chỉ thấy Lâm Lang dùng sức véo tai hắn, mặt hung dữ nhìn hắn nói: "Chàng giỏi nhỉ?"

"Không phải, không phải mà..." Hắn vội vàng giải thích, mặt đỏ bừng!

Lâm Lang nhìn dáng vẻ gấp gáp của hắn, không khỏi cười nhẹ, sau đó lại thẹn thùng cúi đầu, kéo tay Quân Thương đặt lên bụng mình!

Quân Thương có chút khó hiểu, vuốt ve một lát mới bừng tỉnh nhìn về phía Lâm Lang, khó hiểu cau mày nói: "Đau bụng?" Nhìn không giống mà!

Sắc mặt Lâm Lang ngượng ngùng nhìn hắn: "Chuyện này, thật sự có!"

"Thật sự có?" Lòng này Quân Thương nhú chặt, hình như không hiểu, rồi đột nhiên lại nhìn bụng Lâm Lang, ngập ngừng hỏi: "Thật sự có?"

"Đúng!" Lâm Lang gật đầu, khuôn mặt vui vẻ, lộ ra vẻ đẹp rực rỡ của người làm mẹ!

"Là đêm đó?" Quân Thương vẫn khiếp sợ, không nhận được xác nhận!

Lâm Lang giận dữ trừng mắt nhìn hắn, dường như hắn vừa tỉnh mộng, tiếng cười sáng khoáy vang vọng trời đất: "Tốt... Tốt... Ta được làm cha rồi! Thật tốt!" Đêm động phòng đó, Lang Nhi thế mà lại mang thai. Ở một nơi linh khí hội tụ như vậy, đứa trẻ này... Chỉ sợ tương lai sẽ là tai họa của thiên đế, điều này không biết là tốt hay xấu?

Tuy vui sướng nhưng Quân Thương lại có cảm giác lo lắng. Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, hắn liền vứt nỗi lo này đi. Có cha là hắn, mẹ là Lâm Lang, còn có Thanh Hoa phu nhân vừa là dì vừa là bà ngoại, đứa trẻ này phải lợi hại mới tốt. Thiên đế dám động vào nó mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chương 105.1: Bảo Bảo truyền kỳ

Năm trăm năm dưới địa ngục, có thể đổi được đời kiếp kiếp sau này. Cuộc trao đổi này nhìn thế nào cũng thấy quá có lời.

Lúc ấy Quân Thương đáp ứng rất vui vẻ, nhưng khi hắn biết Lâm Lang mang thai Bảo Bảo, liền ra sức từ chối không chịu đi. Lần đầu tiên làm cha khiến hắn vừa vui mừng vừa lo lắng. Tại sao Sùng Lăng lại bỏ qua cho hắn và Lâm Lang, trong lòng hắn đều rõ, có lẽ trong chuyện này xen chút lòng riêng nhưng Lâm Lang phải trải qua nhiều lần luân hồi chuyển thế như vậy, dù linh lực là bất diệt nhưng không chống đỡ được lâu. Mà mình, coi như có thiên phú hơn nữa, chẳng qua ban đầu nguyên thần cũng chỉ là một phàm thai mà thôi, nếu đánh nhau... chưa chắc thiên đình sẽ thua!

Nhưng đứa bé này không giống vậy, nó được thụ thai ở điện Trường Sinh linh khí đầy đủ, lại gửi hồn vào tiên thể, đây quả là cơ duyên không cầu mà có. Huống chi mẹ nó còn là người mà thiên đình kiêng kỵ. Nguyên thần Lang Nhi được sinh ra từ tự nhiên, có nguyên linh tinh khiết nhất, nếu sinh hạ đời sau sẽ còn giỏi hơn nữa!

Nếu thiên đế trước còn tại vị, đứa bé này tuyệt đối không được phép tồn tại, mà xét từ nhiều phương diện, Sùng Lăng cũng là một đế vương tốt. Cho nên, mặc dù hiện tại Sùng Lăng chấp nhận sự tồn tại của hài tử, thậm chí tuyên bố nếu là gái thì sẽ là hoàng hậu tương lai, nhưng trong lòng hắn vẫn ẩn chứa sự bất an mơ hồ!

Từ lúc Lâm Lang có thai cho tới nay, Sùng Lăng vẫn thường xuyên đi thăm. Nhìn hắn và Lâm Lang tán gẫu, đánh cò, tiếp xúc gần gũi, tim Quân Thương liền nhảy lên tận cổ họng --- không ai có thể đảm bảo Lâm Lang mang thai con gái, nếu Sùng Lăng nổi dã tâm, hài tử sẽ gặp nguy hiểm

Cả trong sáng lẫn ngoài tối hắn đều phải người bảo vệ, Sùng Lăng lại nói rằng cái nơi không có danh xưng tốt đẹp này lại tràn đầy linh khí, có thể làm gân cốt hắn yếu đi. Hơn nữa hơi một tí là hắn chung bộ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn Lâm Lang, giống như bị mình bắt nạt thành như vậy...

Hắn cũng tự mình cảm thấy mất mặt thay thiên đế, sao tên kia có thể vứt bỏ thân phận cao cao tại thượng chạy tới đây?

Tính tình Sùng Lăng rất khéo léo, nhưng đối đầu với Quân Thương tính tình cứng rắn cũng phải chịu nhiều khổ sở. Tuy nhiên hắn cũng biết Lâm Lang chính là xương sườn mềm của Quân Thương, vì vậy mới dựa vào Lâm Lang để tìm kiếm sự che chở!

Lẽ ra đứa bé này ba năm là ra đời, nhưng năm năm đã trôi qua, bụng Lâm Lang đã rất to mà vẫn không thấy hiện tượng lâm bồn!

Khí trời dần trở nên nóng bức. Mặc dù trong điện Trường Sinh không nóng, nhưng bụng càng lúc càng lớn, Lâm Lang cũng ngày càng khó hầu hạ. Nước là nước tuyết sâu trong vực mới uống, đồ ăn cũng ngày càng kỳ lạ. Ví dụ quả táo phải là táo trên cây mọc ra từ núi Ly Sơn trăm năm kết quả một lần, đào phải là cây đào vạn năm kết quả mà vương mẫu nương nương trông. Ngoài ra thì càng không cần nói, ngay cả ngọc trên cây trăm cái đầu cũng là minh châu ở nơi sâu nhất của Bắc Hải!

Yêu cầu hà khắc như vậy làm cho Thanh Hoa phu nhân cũng phải thở dài không dứt!

Lúc này, Quân Thương đang đỡ Lâm Lang đi tản bộ trong vườn, có thị nữ đưa lên gấm Chức Nữ mà Đông Hải mới mang đến, Lâm Lang lật qua lật lại, chọn lựa một lúc mới sai các nàng đi làm hai bộ quần áo mùa hè!

Khi bọn thị nữ lui xuống, Quân Thương thấy lòng này Lâm Lang còn nhũn, biết là nàng không hài lòng lắm, liền nói: "Đông Hải tiến cử người giỏi về may mặc, mấy khối vải này đều dùng pháp lực dệt thành, làm thành y phục mặc mùa hè sẽ không nóng chút nào!"

"Nếu có thể dùng ánh sáng dưới địa ngục dệt thành thì tốt! Không những đông ấm hạ mát mà sang trọng hơn nhiều so với dùng vải vóc dệt thành."

"..."

Quân Thương im lặng!

Muốn kết tụ ánh sáng dưới địa ngục dệt thành vải, phải cần rất nhiều pháp lực mới làm được đó! Hơn nữa, pháp lực cũng không phải vấn đề... Còn trọng trượng cho thân phận cao quý, từ trước đến nay cũng chỉ có thiên hậu mới có được một chiếc áo choàng như vậy mà thôi!

Đương nhiên là Lâm Lang biết điều này, chu mỏ vuốt ve bụng, cau mày nói với Quân Thương: "Thường ngày thiếp không quan tâm đến trang sức y phục, đồ ăn cũng không để ý lắm!"

"Ừ!" Quân Thương cau mày, nhìn về phía bụng của nàng, đột nhiên ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của nàng, hai người cùng nói: "Chẳng lẽ là đứa bé này?"

Nhìn bụng phình to của Lâm Lang, Quân Thương nuốt nước miếng, nói lời chọc giận Lâm Lang: "Đứa nhỏ này... có yêu cầu rất cao về cuộc sống đây!"

Không chỉ là cao, mà là cao đến mức không thể với tới. Vẫn còn trong bụng mẹ đã khó phục vụ như vậy, sau này phải nuôi thế nào đây?

Chốc lát hai người đều im lặng, từ từ bước tới phía trước!

Gần đây, cả đại yêu tiểu yêu trong điện Trường Sinh đều bị Lâm Lang hành hạ lên trời xuống đất, không lúc nào nhàn hạ. Tình thoảng xúm lại nói, cái thai này cực kỳ tôn quý, chỉ năm năm không ra đời đã không phải phàm tục, không nói đến những yêu cầu cổ quái này!

Lúc này có mấy tiểu yêu thấy Quân Thương và Lâm Lang đi tới, liền bước tới nịnh nọt, không nói gì khác ngoài những lời này. Sau khi Lâm Lang nghe, quay đầu lại suy nghĩ một chút, mấy ngày liền tiếp vì Bảo Bảo không ra đời mà tâm tình cũng khoan khoái hẳn lên. Đúng vậy, nhân gian mang thai chín tháng mười ngày, thần tiên cũng lắm cũng chỉ hai ba năm, Bảo Bảo nhà nàng, đã năm năm không có động tĩnh gì, không phải là có phúc thì là gì?

Nghĩ như vậy, nếu đứa bé này muốn ăn thịt thiên đế cũng cảm thấy là điều đương nhiên!

Chẳng qua trong lòng Lâm Lang vừa động, trong đầu liền thoáng qua gương mặt trắng nõn của thiên đế, trong miệng dâng lên cảm giác thèm thuồng. Chẳng qua là bị lý trí khống chế, tất nhiên là nàng không dám nói cho Quân Thương biết mình muốn cắn một cái vào mặt của thiên đế. Nhưng càng khống chế, cảm giác ngứa ngáy trong lòng liền mãnh liệt, nàng liền suy nghĩ nên nói thế nào để Quân Thương đồng ý cho nàng cắn thiên đế một cái.

Quân Thương nhìn sắc mặt rối rắm của phu nhân, đưa tay ôm bờ vai của nàng, khàn khàn nói: "Không thoải mái sao?" Sau đó ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời một lúc, trầm ngâm nói: "Hôm nay đã đi một khắc đồng hồ rồi, nên đi về nghỉ một chút!"

Vừa khom lưng định ôm Lâm Lang, Lâm Lang "A" một tiếng, kéo ống tay hắn, liếm liếm môi: "Thiếp..."

"Sao vậy?" Quân Thương khó hiểu nhìn đầu lưỡi tinh xảo của thê tử, thân thể cứng đờ!

Kể từ khi có đứa trẻ này hẳn đã bắt đầu muốn, bây giờ thật không chịu được sự trêu đùa này.

"Thiếp... thiếp muốn ăn..." Lâm Lang đang giằng co dữ dội!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 105.2

Quân Thương không biết tại sao sắc mặt của tiểu thê tử nhà mình lại khó coi như vậy, nhưng giờ phút này trong lòng hắn đang có một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt... Muốn tới hôn một cái, rồi lại sợ không kim lại được, liên tục do dự, còn thăm niệm chủ trấn an mình lại, ổn định tâm trạng, sau đó mới nhẹ nhàng dỗ dành Lâm Lang: "Muốn ăn là tốt, nàng muốn ăn gì? Nàng chỉ cần nói tên món ăn cho ta, ta sẽ sai người đưa tới!"

"Chỉ cần thiếp nói tên, chàng có thể đem đến sao?" Lâm Lang lời kéo ống tay áo của hắn hỏi lại cẩn thận, ánh mắt trong suốt, trong đầu chỉ hiện lên khuôn mặt trắng mềm của Sùng Lăng!

"Sao vậy? Nàng còn không tin vì phu sao? Thời gian này có thứ gì nàng muốn ăn mà ta chưa đem đến cho nàng đâu?" Quân Thương cười véo mũi nhỏ của nàng, có chút cảm giác bất đắc dĩ.

"Thiếp... muốn ăn khuôn mặt của thiên đế!"

Lâm Lang vừa nói xong, liền nhắm hai mắt lại thật chặt, không dám nhìn bộ dạng tức giận đáng sợ của Quân Thương, nhưng mà...

"Rầm rầm" Không có âm thanh nổi giận của Quân Thương truyền đến, mà lại có hai tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Quân Thương đứng im ôm tay nàng. Chẳng qua, theo hai tiếng vang kia, nàng cảm thấy không khí xung quanh đông lạnh trong nháy mắt!

Nàng từ từ hé mắt, nghiêng đầu nhìn về thứ bên cạnh cửa, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, đáng vẻ không vui. Lâm Lang bám vào tay Quân Thương nhìn, chỉ thấy hai lão già bò dậy từ mặt đất, nhìn thoáng qua thì không có quan hệ gì, lại đều là người quen --- người có chòm râu bạc cùng một ngôi sao giữa trán chính là Thái Bạch Kim Tinh, người tóc đen góm ghiếc đó, là tôn thần dưới địa ngục Tư Không Thự Quang, hai người này cũng coi như là khách quen của điện Trường Sinh!

Thái Bạch Kim Tinh là tới đốc thúc việc chịu phạt, lão thủ lĩnh Tư Không còn lại là tới thi hành án mà mời Quân Thương xuống luyện ngục chịu phạt!

Lâm Lang vừa thấy hai người, lập tức nhủ mảy, hừ lạnh một tiếng vui đầu vào ngực Quân Thương, không thèm để ý tới bọn họ -- hai người này đã bị nàng xếp vào hàng hồ ly tinh cướp phu quân của nàng. Cũng may mà Thái Bạch Kim Tinh và lão thủ lĩnh Tư Không không biết suy nghĩ trong lòng nàng. Nếu biết, sợ rằng sẽ vô cùng phẫn nộ!

Nói đến hồ ly tinh, hồ ly tinh trong điện Trường Sinh đúng là không ít, đã từng có tiểu hồ ly của Bạch gia tới cửa cầu xin nàng để nàng cho phép hầu hạ Quân Thương. Lí do cũng thật ra đúng đắn: Cái gì mà phu nhân mang thai không thể hầu hạ được thành chủ, để cho nàng tới thay phu nhân cống hiến chút sức lực.

Nhìn người ta có lòng tốt, nàng liền đưa tới gặp Quân Thương, sau đó --- con hồ ly này bị hắn dùng chưởng đánh hồn bay phách tán... Từ lần đó, cũng không thấy có người dám có chủ ý với Quân Thương nữa!

Thật ra thì, nàng cảm thấy xử phạt con hồ ly này như vậy là hơi nặng một chút. Người ta cũng có lòng tốt, mặc dù có tính toán riêng, nhưng cũng không

làm chuyện gì làm bại hoại thuần phong mỹ tục. Hơn nữa, chuyện như vậy là cũng là vì muốn chú trọng đến lưỡng tình tương duyệt [1], chỉ cần có một người không muốn, người kia nhất định không được làm, cho nên nàng mới phí sức đến hỏi ý Quân Thương, ai ngờ Quân Thương lại phản ứng mạnh như vậy, một chương chết người... Nên cái gì cũng tránh xa!

[1] Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên đều có tình cảm với nhau. Ở đây có thể hiểu rằng có việc gì thì phải cần cả hai cùng chấp thuận

Haiz... Đã nói đi xa rồi, hãy nói tới Thái Bạch Kim Tinh và lão thủ lĩnh Tư Không, hai người kia tới, chắc chắn là không có chuyện gì tốt!

Đúng là nàng không đoán sai, hai người này tới là để truyền ý chỉ của thiên đế --- lần này dù có nói gì cũng phải mời Quân Thương đến địa ngục một chuyến --- dĩ nhiên, ý chỉ không thể hiển nhủ như vậy, nhưng đây cũng là lời thiên đế nói.

Ngày đó thiên đế chỉ nói nốt Quân Thương dưới địa ngục năm trăm năm, cũng không nói thời gian thi hành mệnh lệnh này, cho nên Quân Thương cương quyết đòi sau khi Bảo Bảo ra đời mới đi. Thiên đế cũng có tâm đồng ý, liền không truy cứu nữa. Chẳng qua ai mà biết được đứa bé trong bụng nàng đã năm năm còn chưa thấy động tĩnh gì!

Các thần tiên trên thiên đình thấy Quân Thương không xuống địa cũng, cũng nảy sinh lòng hoài nghi rất lớn với uy nghiêm của thiên đế, hơi có ý không phục. Thiên đế cũng cảm thấy cứ kéo dài như vậy không phải biện pháp hay, vì vậy để bảo vệ miệng vàng lời ngọc của mình, liền sai hai người tới truyền chỉ --- lập tức thi hành án phạt của Quân Thương!

Nhưng nói gì thì nói hai người này cũng không nghĩ sẽ gặp một cảnh như vậy, hai người mới vừa một thò đầu ra, liền nghe giọng nói thềm nhỏ dãi của Lâm Lang: "Thiếp muốn ăn khuôn mặt của thiên đế!

Hu hu... Điều này cũng quá chán động rồi! Khuôn mặt của thiên đế có thể ăn sao? Trong nháy mắt, trái tim hai lão đều không chịu nổi nên hai người mới cùng ngã nhào trên mặt đất!

Tuy nhiên, ngã nhào là ngã nhào, ý chỉ này, cũng là muốn nhấn chủ --- chẳng qua chúng ta chỉ phụng mệnh truyền chỉ, những chuyện khác đều không liên quan --- Thái Bạch Kim Tinh tự thôi miên mình, hai nhân vật cường đại này, ông cũng không thể đắc tội đâu!

Hai người run rẩy bò dậy, cố sửa lại y phục cho trang trọng! Thái Bạch Kim Tinh lấy lại dáng vẻ, lấy long vân ra, đứng lên đọc to!

Ý chỉ mà Thái Bạch Kim Tinh truyền lại nghe rất có lý, cái gì mà thiên đình thương tiếc, cái gì mà không thể kéo dài, thật ra không có gì khác ngoài chuyện muốn Quân Thương nhanh xuống luyện ngục. Về phần Tư Không lão đầu, thật giống một cô vợ nhỏ bé đi sau, đợi đến khi Thái Bạch Kim Tinh truyền chỉ xong, ông ta mới cẩn thận tiến lên cười nịnh nọt với Quân Thương và Lâm Lang: "Hôm nay hạ quan tới là muốn đón thành chủ xuống luyện ngục ở mấy ngày, kính xin thành chủ nể mặt!"

Thái Bạch Kim Tinh vừa nhìn thấy bộ dáng giống cún con này của ông ta, không nhìn được cầm tay áo che mặt, mắt nhắm chặt, quay đầu đi chỗ khác!

Quân Thương nghe thấy lời nói của Tư Không lão đầu, dịu dàng đưa mắt nhìn xuống từ trong ngực, đưa tay vuốt ve hai cái trên bụng nàng, hỏi: "Bọn họ muốn tách vợ chồng chúng ta ra, nàng nói nên làm gì bây giờ?"

Lời này của Quân Thương vừa nói ra, Thái Bạch Kim Tinh và Tư Không lão đầu lập tức bầy vẽ oan ức: "Không dám. . . . . Không dám. . . . ." Bọn họ chỉ là tới truyền chỉ của thiên đế, sao đến miệng của thành chủ lại là muốn tách vợ chồng bọn họ?

"Ừ!" Lâm Lang vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên, mặt tức giận ửng đỏ, trong mắt không che giấu có ánh sáng hưng phấn, lúc Thái Bạch Kim Tinh và Tư Không lão đầu đang run rẩy, Lâm Lang chợt nở nụ cười rạng rỡ, vội vàng vui sướng nói: "Thiếp từng tới địa ngục, nhưng lại chưa thấy luyện ngục bao giờ, nghe người ta nói, trong luyện ngục cái gì cũng yên lặng, vô cùng thú vị. Không bằng. . . . . Cùng đi xem một chút đi!"

Thật ra thì, luyện ngục có gì thú vị nàng không quan tâm. Trong lòng nàng đang nghĩ ra biện pháp, hãy chờ xem, bảo đảm không được lâu, tiểu tử thiên đế sẽ tự mình tới cửa cầu xin bọn họ ra ngoài!

Tư Không lão đầu cup mắt, bất đắc dĩ nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh, Thái Bạch Kim Tinh ra vẻ không liên quan tới ta quay đầu đi --- nhiệm vụ của hắn chỉ là để Quân Thương nhanh xuống luyện ngục, nếu người ta đã đáp ứng đi, chuyện khác không liên quan đến hắn!

Một canh giờ sau, Tư Không lão đầu cười đau khổ cỡng hai bao y phục thật lớn, Quân Thương và Lâm Lang giống như đang tản bộ theo phía sau ông ta đi tới phía luyện ngục, mà Thái Bạch Kim Tinh đứng trên đám mây, vẫy phát trần cáo biệt bọn họ, trên mặt cười thành một đóa hoa!

Không nói đến chuyện Lâm Lang và Quân Thương xuống luyện ngục, chỉ nói sau khi Thái Bạch Kim Tinh cười híp mắt trở lại thiên đình, thiên đế vừa nghe Lâm Lang cũng theo xuống luyện ngục, một cái nghiêng mực bay vào mặt Thái Bạch, thân thể ông ta không bị đánh trúng nhưng khuôn mặt đen thui lù trong nháy mắt, râu ria cũng bị mực nước nhuộm đen như tóc, một thân bạch y bị mực bắn tung tóe chảy xuống, ánh mắt chứng thân trong điện nhìn ông ta cũng không nhìn được cười vui về!

Sùng Lăng nhìn bộ dáng của ông ta, cũng không nhìn được cười nói: "Thôi, thôi! Người đi xuống đi!"

Thái Bạch Kim Tinh vẫn không biết tại sao thiên đế lại tức giận, nhưng có một tinh thần ham học hỏi nên hỏi rõ ràng: "'Bệ hạ, thần tự nhận là chuyện này hoàn thành rất tốt. . . . . Ngài, sao ngài lại tức giận vậy? Thần. . . . . Thần không phục!"

Thiên đế vừa nghe lời ông ta liền nhú mày --- tên này, đầu óc bị gì sét, đúng không?

"Na tra, người nói đi!" Thiên đế chỉ một ngón tay vào tiểu tiên đồng đang che miệng cười trộm bên cạnh!

Tiểu tiên đồng có cái yếm hồng, quần ngắn màu lam, hồn thiên lãng đã thấm quần trên cánh tay, tay cầm trường kích, đầu hai búi tóc, vô cùng đáng yêu!

Tiểu tiên đồng này nín cười, lên phía trước nói: "Thái Bạch Kim Tinh, Lang Quang ngọc nữ đi Luyện Ngục, đứa bé trong bụng nàng bao giờ mới ra đời đây?"

Thái Bạch Kim Tinh vừa nghe, mặt liền biến sắc: "Điều này..."

Mọi người đều biết, mọi vật bên trong luyện ngục đều bất động, ngay cả thời gian cũng dừng lại, đứa bé này... Muốn sinh, là rất khó khăn!

Điều này cũng không có gì, cha mẹ người ta đều không để ý, nằng ra đời lúc nào thì hay lúc ấy! Chẳng qua là bệ hạ thì không được! Bệ hạ bọn họ không thể cưới Lang Quang ngọc nữ, đang mong đợi đứa trẻ này ra đời, nếu là nữ, vậy tương lai chính là thiên hậu --- để ông ta làm như vậy, bệ hạ bọn họ còn phải một mình bao lâu nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 105.3

Trời ơi...Đất ơi... Đây chính là cảm giác khóc không ra nước mắt.

Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi (*). Lại nói sau khi Lâm Lang và Quân Thương đi xuống luyện ngục, Lâm Lang yêu cầu mọi mặt phải đầy đủ, Tư Không lão đầu không dám đắc tội, chỉ có thể tuân theo, vô cùng mệt mỏi. Tất cả tiên quan sai vật dưới luyện ngục đều phải toàn lực đáp ứng yêu cầu kỳ quái của Lâm Lang, mấy ngày nay khổ không thể tả, đã là người bề dưới, bao giờ mới dám trái lệnh? Bọn họ không dám oán trách Lâm Lang, chỉ có thể thầm oán Tư Không lão đầu, tới nơi này chịu phạt, quả thật là giống mời Bồ Tát tới cung!

(*)Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi: Đề cập đến hai sự việc khác nhau, nhưng lại cùng chung một vấn đề.

Tuy nhiên, mời thần thì dễ tiễn thần thì khó. Mặc Tư Không lão đầu nói đến rách cả miệng, Lâm Lang cũng không đổi ý, còn khen sức lực của Tư Không lão đầu, khen luyện ngục tốt! Yên tĩnh lại đẹp đẽ, đúng là một nơi ớ tốt! Tư Không lão đầu vừa nghe, thiếu chút nữa là quỳ xuống xin tha!

Không chỉ Tư Không lão đầu mệt mỏi, thiên đình cũng không chịu nổi. Vì vậy, Thái Bạch Kim Tinh tới truyền chỉ, nói rằng thiên đế không đành lòng nhìn Lang Quang ngọc nữ cùng hài nhi trong bụng phải chịu khổ ở luyện ngục, cho phép Quân Thương đợi sau khi Lang Quang ngọc nữ sinh xong sẽ quay lại.

Ý chỉ còn chưa đọc xong, Lâm Lang đỡ thất lưng, hừ một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ đau đớn, Quân Thương vội đỡ nàng: "Sao vậy?"

"Bụng. . . . . Đau quá. . . . . Sợ là sắp sinh rồi!"

Quân Thương lập tức ôm lấy nàng chạy vào bên trong, gào lên với hai người đang ngăn người sau lưng hẳn: "Nhanh đi gọi bà mẹ!"

Lúc này Thái Bạch Kim Tinh và Tư Không lão đầu mới nhìn nhau, phục hồi lại tinh thần ---- Khá lắm, đứa bé này lại ra đời ở luyện ngục!

Yêu giới mang thai, kết tinh của hai giới tiên yêu... Ra đời ở luyện ngục, đúng là có tư chất tốt!

Hai người hoàn hồn, liền chia nhau hành động, một người lên thiên đình báo tin, một người đi gọi bà mẹ!

Qua ba ngày ba đêm ở nhân gian, mọi người lòng như lửa đốt chờ đợi ngoài phòng sinh, một tiếng trẻ con khóc vang lên như tia chớp xóa tan sương mù tại luyện ngục, mang theo từng đợt gió vui mừng, cuối cùng Bảo Bảo cũng cất tiếng khóc chào đời.

Mọi người chờ bên ngoài vui vẻ ra mặt: "Sinh, sinh. . . . . Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!" Mọi người rồi rít hướng lên thiên đế chúc mừng.

Thiên đế không kịp để ý đến bọn họ, về mặt lo lắng lôi kéo Tư Không lão đầu --- Mau, đi xem có phải con gái không?

Nếu là con trai, hẳn đúng là bất hạnh.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, lúc này chúc mừng còn quá sớm. Nếu Lang Quang ngọc nữ sinh công tử, chẳng lẽ thiên đế của bọn họ... Mọi người nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn thiên đế cũng có chút cổ quái, thiên đế của bọn họ từ lúc lên ngôi đều giữ mình trong sạch, hôm nay ngót nghét đã một vạn năm trôi qua, bên người chưa từng có một nữ nhân nào, liệu có phải. . . . . Có phải, thật. . . . . Thật. . . . . Là thứ đó?

Sùng Lăng cảm nhận được ánh mắt cổ quái của mọi người, hung hăng cắn răng một cái, nói với Tư Không lão đầu: "Còn không mau đi!" Buồn cười, lại dám hoài nghi hẳn đoạn tụ! Trở về sẽ cùng bọn họ tính sổ. . . . . Những năm gần đây không thấy hẳn nổi giận là nghĩ hẳn dễ dãi sao?

Tư Không lão đầu rặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, từng bước một đi tới phòng sinh --- có thể tưởng tượng cảnh vợ chồng người ta đang ngọt ngào trong đó! Hẳn đi... không phải là muốn ăn đòn sao?

"Là một tiểu thư!"

Bà mẹ tiên giới thu dọn xong liền ôm đứa nhỏ đưa cho Quân Thương, Bảo Bảo đang gào khóc đến tê tâm liệt phế, Lâm Lang đau lòng nói: "Mau ôm con tới đây!"

Quân Thương không đành lòng nhìn thê tử lo lắng, cẩn thận ôm nữ nhi đến bên cạnh Lâm Lang, nhân tiện để thê tử dựa vào ngực mình: "Cẩn thận!"

Theo lý thuyết khi Lâm Lang sinh thì Quân Thương không thể ở bên cạnh, nhưng trời đất bao la, quy củ lớn hơn nữa cũng không ngăn được lòng yêu vợ của thành chủ Văn Sinh nhà chúng ta!

Lúc Quân Thương ôm nữ nhi đến cạnh Lâm Lang, đứa bé đã nín khóc, đôi mắt đen lúng liếng mở to, nhìn Lâm Lang rất đáng thương --- dù người phạm hay tiên giới, thậm chí là yêu tộc, khi trẻ con vừa sinh ra đều không đẹp, và lại cũng không mở mắt, nhưng đứa nhỏ này có lẽ đã ở trong bụng mẹ quá lâu, mặc dù mới sinh ra nhưng đã mập mạp trắng nõn, một đôi mắt sáng long lanh, nhìn Lâm Lang như hiểu được chuyện gì đang diễn ra, cái miệng nhỏ khê chu, bắt đầu khóc thành tiếng!

Nhìn nữ nhi mập mạp đáng yêu này, trong nháy mắt Lâm Lang mềm lòng, không nhịn được đưa tay ôm bé vào ngực: "Bảo Bảo, không khóc, không khóc. . . . ."

"Oa oa oa. . . . ."

Bảo Bảo rất không nể mặt khóc lớn lên!

Bên ngoài Sùng Lăng nghe thấy tiếng khóc, chỉ cảm thấy tim bị xoắn lại, một tay đẩy Tư Không lão đầu vẫn đang lón vón bên cạnh cầu nhàu: "Thấy đứa bé thì sao? Một đại nam nhân không được nhìn trẻ nhỏ! Hừ..." Hắn tự động đổ tội làm Bảo Bảo khóc lên đầu Quân Thương, vừa nói vừa muốn xông vào!

"A... Bệ hạ, không được đâu!" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng tiến lên ngăn lại, "Phòng sinh dơ bẩn, bệ hạ không nên vào!"

"Tránh ra!"

Thái Bạch Kim Tinh bị Sùng Lăng ném ra ngoài, ông bị đau cổ sức kêu rên "Ai a a"

Lúc thiên đế đi vào, Lâm Lang đang dựa vào ngực Quân Thương, ôm Bảo Bảo dỗ dành, Bảo Bảo rất không nghe lời oa oa khóc lớn.

"Cho ta nhìn một chút, cho ta nhìn một chút!" Sùng Lăng vừa vào cửa liền chạy tới mẹp giường!

Quân Thương thấy Sùng Lăng xông tới, cánh tay duỗi dài buông màn xuống, ngăn hai mẹ con Lâm Lang trong màn, đứng trước giường trừng mắt: "Ngươi tới làm cái gì?"

Lúc này thành chủ đại nhân mới nhớ lại lời đồn đại trên thiên đình, trong lòng đã sớm coi thiên đế là người xấu giành nữ nhi của mình, đáng hận nhất là thiên đế Sùng Lăng còn không tự biết, hăng hái tiến gần: "Ồ bên ngoài trầm nghe Bảo Bảo khóc rất đáng thương, đi vào xem bé thế nào! Mau ôm ra cho trầm xem một chút. . . . ." Đây chính là tiêu nương tử tương lai của hắn, khóc cũng làm đau lòng hắn --- nghe tiếng khóc kia, du dương trong trẻo, nhất định là nữ!

"Con gái bỗng tọ khóc hay không khóc, liên quan gì đến ngươi? Đi ra ngoài!"

Sùng Lăng nghe vậy, cũng không tức giận, trên mặt nở nụ cười ngốc nghếch tiếp tục đi về phía trước --- thật tốt, cuối cùng hắn cũng có nương tử!

Quân Thương thấy Sùng Lăng vẫn không đi ra ngoài, nhưn mảy, đang muốn đâm hắn mấy câu nữa, lại thấy Lâm Lang vui mừng kêu: "Bảo Bảo đừng khóc rồi.."

Lâm Lang kêu, vẻ mặt sung sướng như trả được nợ, đôi mắt lúng liếng của em bé mập mạp trong ngực xoay tròn, nhìn gương mặt của thiên đế, cười híp mắt, nước bọt trong suốt chảy xuống ---

Sau lưng Sùng Lăng dâng lên khí lạnh, cả người rùng mình một cái!

"A a a. . . . . Ô. . . . ."

Bảo Bảo lại gào to, chẳng qua là có sấm không có mưa, đôi mắt trong suốt nhìn mặt thiên đế không nhúc nhích.

Lâm Lang thấy vậy, do dự nhìn Quân Thương: "Xem ra Bảo Bảo muốn thiên đế ôm một cái.."

Bảo Bảo có thể bình an ra đời, coi như Sùng Lăng cũng có chút không, bất kể là nguyên nhân gì, chỉ nhờ ngày đó thiên đế không làm khó bọn họ, Lâm Lang cũng đồng ý để Sùng Lăng bế Bảo Bảo. Nhưng nhìn phu quân mình, hình như có địch ý không nhỏ với thiên đế!

Chương 111: Chương 105.4

Quân Thương hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác, Sùng Lăng liền đón Bảo Bảo trong tay Lâm Lang!

"A a... hu hu..." Nước miếng Bảo Bảo văng bốn phía, hai tay nhỏ kéo vạt áo Sùng Lăng, cười tít mắt như thực hiện được quý kế!

Lúc này, Sùng Lăng ánh mắt đã hoàn toàn bị vật nhỏ trong lòng hấp dẫn, làn da mềm như vậy, trắng nõn nà, khiến hắn không kìm chế được nhẹ tay, sợ làm đau nàng, thế nhưng... Khi hắn cúi đầu xuống, hạ thấp thân phận thiên đế cao quý của mình --- "Chụt" một tiếng, nếu có thể nghe rõ, thì chính là tiếng như vậy!

Thiên đế hóa đá trong nháy mắt, trên hai gò má trắng nõn lại có dấu nước bọt lưu lại, mà người làm chuyện này, đã sớm trở về trong tã lót của mình cười tít mắt, vẫn vuron vuron cánh tay!

Thiên hậu tương lại hôn thiên đế để tuyên bố quyền sở hữu của mình, làm cho về sau thiên đế trở thành người sợ vợ điển hình, trở thành câu chuyện tình ưt ất ghi vào sách sử, nhưng đây là việc sau này hãy nói!

Quân Thương đặt tên cho Bảo Bảo, gọi là Quân Quân!

Chỉ là từ đó về sau, chỉ cần Bảo Bảo tỉnh lại không thấy Sùng Lăng sẽ gào khóc đến tê tâm liệt phế. Cũng không biết Sùng Lăng nghĩ thế nào, chỉ trở lại thiên đình sau giờ tuất, ban ngày ở luyện ngục chơi đùa cùng Bảo Bảo, trực tiếp thành bà vú!

Đã qua một thời gian như Bảo Bảo không lớn thêm được chút nào. Lúc này Sùng Lăng mới nhớ tới là tại luyện ngục, thời gian đều bất động, mặc dù Bảo Bảo có thiên phú tốt, nhưng có thể sinh ra đã là việc không dễ dàng, nếu muốn lớn lên, sợ là phải đợi thời gian rất lâu... Mà thời gian này cực kỳ dài, hắn cũng không biết bao giờ mới có thể...

Thiên đế đại nhân vội vàng muốn cưới vợ liền đề nghị muốn mang Bảo Bảo lên thiên đình nuôi dạy, hình như Bảo Bảo nghe có thể hiểu được, vừa nghe phải tách cha mẹ ra, liền "Oa oa" khóc rống lên!

Sau đó, Sùng Lăng không còn cách nào khác chỉ có thể chôn sâu ý nghĩ này xuống, lại đợi mấy ngày sau, cuối cùng không nhận được thương lượng với Quân Thương và Lâm Lang --- Quân Thương và Lâm Lang sẽ theo Bảo Bảo lên thiên đình, thiên đình sẽ không can thiệp vào chuyện sinh hoạt của gia đình bọn họ, mà Quân Thương thỉnh thoảng sẽ đến luyện ngục ở vài ngày, năm trăm năm thì sao, có vài ngày như vậy là coi như hắn đã thưởng phạt phân minh rồi!

Lời vừa nói ra, cả thiên đình xôn xao, nhưng đối mặt với sự thật là cả vạn năm mới có cơ hội tốt này, đưa bé lại có khả năng lớn là thiên hậu tương lai, quyền lực như vậy, ai còn dám nói gì? Chỉ có thể nói thầm trong bụng!

Sau khi ra khỏi luyện ngục, Lâm Lang nhớ Lăng phu nhân, liền đề nghị khi tổ chức tiệc một trăm ngày cho Bảo Bảo tại nhân gian, mọi người sẽ đến Ngọc Lâm Uyển!

Lúc mọi người tới Ngọc Lâm Uyển, là lúc trời ráng chiều, khắp nơi là cây cỏ xuân thắm ba tuổi mới. Có một cục bột như bé trai đang tập tễnh đi từng bước trong viện, sau lưng là một nha hoàn áo xanh cẩn thận đỡ -- nha hoàn kia đúng là Thiển Ngừ!

"Tiểu thư..."

Khi Thiển Ngừ ngẩng đầu thấy Lâm Lang và mọi người, nàng không kìm được hô lên một tiếng, hai hàng nước mắt cũng chảy xuống!

"Tiểu thư... hu hu hu..." Thiển Ngừ gục vào lòng Lâm Lang, "Em còn nghĩ tiểu thư sẽ không về mọi người nữa..."

Lúc này, trong lòng Lâm Lang ngồn ngồn trăm mối cảm xúc, mọi việc quá khẩn cấp, lần cuối cùng nàng gặp bọn họ, đã hơn năm năm rồi...

Nàng vỗ nhẹ đầu vai Thiển Ngừ: "Không phải ta đã trở lại sao?" Sau đó, nàng nhìn bé trai đang ngẩng đầu nhìn mình đầy ngưỡng mộ: "Đây là... . . . . . Đệ đệ sao?"

Nàng sớm biết ba năm trước Lăng phu nhân đã gả cho Quách đại nhân, lúc đấy vì nàng có thai, không tiện hành động nên chưa tới, nhưng cũng đã sai người đến tặng một phần đại lễ, về sau lúc đứa bé này được sinh ra, nàng cũng biết!

Thiển Ngừ "Vâng" một tiếng, kích động hành lễ với mọi người sau lưng Lâm Lang, lúc nghe nam tử áo trắng nói đứa bé trong lòng Lâm Lang là con của nàng, nàng cười đến nổi mắt híp lại thành một đường nhỏ: "Em bé thật đáng yêu!"

Bảo Bảo cực kỳ vừa lòng nở nụ cười đáng yêu!

Sau khi mọi người đã biết hết nhau, đoàn người chậm rãi đi đến Xuân Huyền đường!

Lúc này Lăng phu nhân đã là thượng thư phu nhân, lại vì nhớ con gái nên không đến phủ Thượng thư mà vẫn ở lại Ngọc Lâm Uyên. May mà Quách đại nhân quan tâm, mỗi ngày sau đi tan triều đều đến Ngọc Lâm Uyên cùng hai mẹ con bà, buổi chiều cũng nghỉ ở bên này, Thượng Thư phủ bên kia quả thật đã coi như không tồn tại rồi!

Khi đám người Lâm Lang đến, Quách đại nhân đang đỡ Lăng phu nhân đi tản bộ trong sân, đáy mắt hạnh phúc của Lăng phu nhân lại luôn xẹt qua nét buồn thương nhớ!

"Bà lại nghĩ đến Lâm Lang rồi!" Quách đại nhân biết tâm bệnh của thê tử, cũng đã phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng trên trời dưới đất cũng không có chút tin tức gì của Lâm Lang, nên cũng không biết làm sao!

"Vâng" Lăng phu nhân tựa đầu vào vai của trượng phu, "Đứa nhỏ này không biết đã đi đâu, cũng không thèm về gặp thiệp!"

"Nương..." Lâm Lang nghe Lăng phu nhân thất vọng nói, đôi mắt đã ươn ướt!

Lăng phu nhân nghe thấy tiếng gọi, vừa quay đầu lại, thấy một cô gái đứng dưới cây hoa cách đó không xa, ánh mặt trời đang rơi xuống đầu nàng, bà run rẩy như không thể tin được.

Bà không dám nhìn kỹ Lâm Lang, vội vàng cầm tay Quách đại nhân run rẩy nói: "Là Lâm Lang sao? Là Lâm Lang trở lại sao? Mau nhìn giúp thiệp..."

Bỗng nhiên, Lâm Lang chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, nàng tiến lên đỡ vai Lăng phu nhân: "Nương, là con... là con... Con đã về thăm người rồi!" Nàng sinh ra nhờ khí trời, không có cha mẹ, nhưng mà, người phụ nữ nhân gian này lại mang đến mọi sự ấm áp cho nàng!

Cuối cùng Ngọc Lâm Uyên yên tĩnh cũng náo nhiệt trở lại, Quân Thương và Lâm Lang ôm Bảo Bảo ở lại Minh Quang Các, thiên đế nhìn trúng Triều Hoa Uyển, tùy tiện nói một câu liền tự dọn đồ vào ở, đám người Thái Bạch Kim Tinh, Tư Không lão đầu cũng có người hầu nên không cần chủ nhà quan tâm, không lâu sau cũng đã sắp xếp xong.

Lâm Lang bàn bạc với Lăng phu nhân, sau khi tổ chức tiệc một trăm ngày cho Bảo Bảo sẽ rời đi. Dù Lăng phu nhân không muốn nhưng nhìn mọi chuyện xảy ra cũng biết Lâm Lang không phải người phạm, mình không ngăn cản được. May mà hiện tại bà đã có trượng phu tri kỷ, còn có tiểu nhi tử, cũng coi như không cô đơn. Vì vậy toàn tâm toàn ý chuẩn bị tiệc cho Bảo Bảo, thời gian còn lại thì ở cạnh con gái không rời một bước.

Đại tiệc một trăm ngày của Bảo Bảo được làm ở Ngọc Lâm Uyên, những người tới phần đông đều là yêu tiên quý quái, không chỉ trong kinh thành mà thần tiên trên trời cũng đến --- người nào cũng biết trưởng nữ của thành chủ Quân Thương là thiên hậu tương lai, hưởng chi thiên đế cũng tự mình đến góp vui, bọn họ ai dám không đến?

Lâm Lang ôm Bảo Bảo đứng sau bức rèm che trên Thủy Các lầu, lần lượt cảm ơn mọi người!

Bỗng nhiên, không biết người nào ồn ào, nói muốn nhìn Bảo Bảo chọn đồ vật đoán tương lai, Lâm Lang sợ Bảo Bảo lộ ra tư chất thông minh quá sớm cũng không tốt, liền nói Bảo Bảo mới trăm ngày, nên để việc chọn đồ vật đoán tương lai đến lúc một tuổi mới tốt, nhưng mọi người lại càng ồn ào, họ thấy Lâm Lang vẫn từ chối, liền chọn một người đi đàm phán...

Lâm Lang nhìn nam tử áo trắng ôm bé gái nhỏ đi ra từ đoàn người, tâm trạng rung động trong chốc lát --- vẻ mặt nam tử tao nhã, xinh đẹp như ngọc, bỏ đi mùi máu u ám, rất giống một đóa hoa, đúng là U Minh, mà bé gái nhỏ bé trong ngực hắn, có đôi mắt sáng như rất tinh lạnh.

Nam tử ôm bé gái đi vào rèm che, đứng trước mặt nàng!

"Tỷ tỷ..." Lâm Lang nhìn đôi người đen của bé gái, không dám tin thốt lên!

U Minh tiến lên, dịu dàng nhìn đứa bé trong lòng, giọng nói trầm thấp thỏa mãn: "Chọn đồ đi! Hôm nay cũng là sinh nhật một tuổi của Thái Tổ!"

Lúc này Lâm Lang mới hoàn hồn, đôi mắt đăm lệ, gật đầu: "Được!" Tiếp đó sai người đi lấy đồ để tiến hành việc chọn đồ vật đoán tương lai!

U Minh nói với nàng, hắn đi khắp trời đất để tìm linh dược, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ ba hồn bảy vía của công chúa Thái Tổ, để nàng phải rơi vào luân hồi. Ba năm trước đây, thân thể của nàng rốt cuộc không chịu nổi, ba hồn bảy vía bị vỡ thành những mảnh nhỏ rơi xuống đạo luân hồi, một năm trước mới bay lên từ nước hoàng tuyền, sinh ra ở Dương gia tại kinh đô, trở thành con gái của đại học sĩ Dương Hải mà hoàng thượng Triệu Sưởng tín nhiệm nhất!

Chỉ là, nguyên thân nàng bị tổn thương nghiêm trọng, thân thể vẫn gầy yếu không chịu nổi, lúc mới sinh lại không thể ăn cơm để uống thuốc, thật sự hắn không đành lòng, mới tới cửa thỉnh cầu Dương Hải để hắn nuôi nấng nàng!

Đương nhiên, vì là danh môn khuê tú nên Dương Hải không dễ dàng giao con gái cho một nam tử nuôi nấng, có thể thuận lợi nuôi Tố Tố, cũng có một phần công lao của Nạp Lan Sơ Thần đã nói hộ vài câu!

Lâm Lang nghe hắn nhắc tới Nạp Lan Sơ Thần, mi tâm hơi động, không nhịn được hỏi: "Vết thương của nàng... đã đỡ chưa?" Ngày đó, Nạp Lan Sơ Thần vì Triệu Sưởng mà dùng sinh mệnh làm thuốc dẫn đi tìm nàng, có thể sống sót cũng không dễ dàng!

Dù nàng đã phản bội mình, nhưng dù sao cũng là một cô gái chân thật!

"Sao có thể tốt được? Chỉ còn chút hơi thở để cầm cự thôi!" Ánh mắt U Minh vẫn luôn nhìn đứa bé trong lòng, "Hiện giờ Nạp Lan Sơ Thần đang làm nữ quan ở điện Hàm Nguyên!"

Lâm Lang gật đầu: "Ta còn tưởng nàng đã gả cho Triệu Sưởng rồi chứ!"

Lời nói của Lâm Lang theo làn gió trên mặt hồ mà vỡ thành từng mảnh nhỏ, nàng biết, Nạp Lan Sơ Thần muốn chuộc tội, vì phản bội chủ nhân cũ là cảm thấy áy náy trong lòng. Nhưng lúc này, Lâm Lang nghĩ nàng không cần áy náy đó nữa rồi.

Bởi vì --- như nàng đã từng, cũng vì việc nghĩa như vậy mà không chùn bước, thậm chí còn không tiếc ruồng bỏ mọi tình cảm, nên nàng hiểu rõ.

Sau đó nàng nhờ U Minh mang cho Nạp Lan Sơ Thần một tiên đơn, trị thương cho nàng. Nhưng cuối cùng Nạp Lan Sơ Thần vẫn không gả cho Triệu Sưởng, hoàng hậu Triệu Sưởng là người xuất thân từ họ Cố ở Giang Nam, tên là Cố Tử Nhi, mà Nạp Lan Sơ Thần lại vào thần miếu của hoàng gia, trở thành nữ quốc sư, về sau, nàng diệt trừ hoàng hậu tội mê hoặc hoàng thượng, làm hại đến quốc gia - Cố Tử Nhi. Mà chính nàng ta cũng hưởng tiêu ngọc vẫn!

Từ đó, Triệu Sưởng không lập hậu cho đến cuối đời. Lúc băng hà, lại để lại một ý chỉ làm người ta phải suy nghĩ sâu xa --- hợp táng cùng quốc sư!

Nghe nói, thái tử kế vị Triệu Cương là do người duy nhất trong hậu cung sinh ra, cũng là đứa con duy nhất của Triệu Sưởng. Nghe nói, sau khi thái tử đọc được thánh chỉ, liền chạy vội đến linh cửu hoàng đế, khóc suốt một đêm!

Còn có người nói, thái tử Triệu Cương là con của hoàng thượng và quốc sư --- nhưng điều này đã không thể xác minh rồi!

Những thứ này đều là chuyện sau này mới nói, lúc này, chuyện Bảo Bảo chọn đồ vật đoán tương lai mới là chủ đề chính!

Bên trên cái trường kì lớn bằng gỗ lim là một thảm lông rất dày, bày trên châu bảo thạch rực rỡ muôn màu, đều là bảo vật trong tam giới, có bảo tháp trấn yêu, dây trói thần tiên, bảo bình có thể chứa nước sông Trường Giang và Hoàng Hà, vòng tay Liệt Diễm có thể đốt cháy toàn bộ trong nháy mắt, Định hải thần trầm áp chế bốn biển,....!

Lâm Lang nhìn những bảo vật kì quái mà nhóm thần tiên dồn hết tâm tư tìm kiếm, trong lòng có chút ảm ức. Những thứ này tuy quý giá nhưng quá bạo lực, không hợp với con gái của nàng. Nàng cảm thấy nên nuôi dạy tính tình thực nữ thật tốt, vì vậy mới sai người đem giấy và bút mực, cầm kì thi họa tới!

Bảo Bảo và Tổ Tổ được đặt giữa trường kì. Bảo Bảo như viên minh châu tròn trịa, Tổ Tổ lại yếu ớt nhỏ bé, tuy nhiên lại cùng có đôi mắt đen to di truyền của Huyền gia, Bảo Bảo chảy nước miếng đầy từng thứ quanh người đi, một bên cười tít mắt nhìn thiên đế Sùng Lăng đứng cạnh trường kỳ, một bên run rẩy bò tới phía đối diện; mà Tổ Tổ, đôi mắt to bất an nhìn U Minh, dang tay với hắn, miệng nhỏ chu ra như muốn khóc!

Hai bé có phản ứng giống nhau là đối với các loại bảo vật bên cạnh đều khinh thường ngoảnh lại nhìn!"

"Khách khách..." (Tiếng cười của trẻ con)

Bảo Bảo nhào về phía Sùng Lăng, chút nữa là lăn trên mặt đất, Lâm Lang khiếp sợ còn chưa kịp có động tác gì đã bị Quân Thương ôm chặt vào lòng, khi nhìn lại, Bảo Bảo đã được Sùng Lăng ôm vào lòng, cười to không biết gì về nguy hiểm vừa rồi!

Mà Tổ Tổ, đã được U Minh không đành lòng thấy nàng khóc bé lên từ lâu.

Mọi người thấy vậy, nói vài câu chúc mừng vui vẻ, Quân Thương liền mời mọi người ra ngoài ngồi dự tiệc.

Khi còn chưa có cảm giác say sưa, người trong cung tới, khen ngợi Quách đại nhân, lại ban thưởng rất nhiều. Tuy cả quá trình không nhắc tới Bảo Bảo nhưng chỉ cần xem vật thưởng là biết ban cho Bảo Bảo!

Lâm Lang cầm một cái trống lắc bằng vàng trong đồng đồ chơi, còn lại để cho Lăng phu nhân tặng tiểu đệ của nàng --- Quách Bảo Thanh!

Hôm nay, lại có một chuyện xảy ra không lường trước được. Chuyện này về sau Lâm Lang mới biết, thì ra là trong lúc mọi người đang mở tiệc vui vẻ, Diệp thượng thư cùng với Tô phu nhân cùng Diệp Cần Huyền tìm tới cửa. Đương nhiên lúc này hắn đã không phải thượng thư gì nữa, trên mặt toàn ẩn khí đen sì, chân đi khập khiễng, ông ta nói với thủ vệ rằng muốn gặp Lâm Lang, lại vẫn bày ra điệu bộ của đại gia, nói cái gì mà Lâm Lang là con gái của ông ta, bảo nàng phải nhanh xuất hiện nghênh đón!

Thủ vệ vẫn là người cũ của Lâm Lang, biết được đây là nhà Diệp thượng thư, cũng biết ngày đó khi Triệu Sưởng đánh vào cung, bắt sống cả nhà Diệp thượng thư nhưng không xử tử bọn họ. Về sau cả nhà họ dọn vào một ngõ hẻm chuyên việc trang hoa để ở, dựa vào thân thể Diệp Cần Huyền kiếm vài đồng bạc. Lúc đầu kiếm được không tệ, bọn họ cũng có chút tiền. Mà mọi người biết Diệp Cần Huyền từng là thiên kim tiểu thư của phủ thượng thư, hoàng quý phi của Triệu Tổ nên tìm đến như ong vỡ tổ, bọn họ cũng được hưởng cuộc sống thoải mái. Nhưng về sau không được thuận lợi, tiền tài ngày càng tan hết, hiện giờ, thành người đến cả chỗ ở cũng không có rồi!

Thủ vệ biết bọn họ biết tiểu thư trở lại, mới tìm tới cửa. Mặc kệ Diệp thượng thư như thế nào, vẫn là cha ruột cho tiểu thư, nên bọn họ sao có thể để tiểu thư khó xử đây? Liền chặt đứt chân còn lại của Diệp thượng thư.

Về sau, có người phát hiện Diệp thượng thư chết ở rừng rậm vùng ngoại ô, xác chết đã phân hủy không đầy đủ, sau khi báo án, Hình bộ tra ra là Diệp

Cần Huyền và Tô phu nhân do không chịu nổi khổ gây nên, liền bắt giam hai người, quyết định xử trảm, làm người ta há họng há dạ!

Nhưng đây đã là chuyện sau đó một tháng, lúc đó Lâm Lang nghe chuyện, chỉ khẽ lắc đầu, thờ dài một tiếng: "Tự tạo nghiệt, không thể sống!" rồi không nói thêm gì nữa!

Sau tiệc trăm ngày của Bảo Bảo, ở lại Ngọc Lâm Uyển ba bốn ngày, Lâm Lang và Quân Thương đồng ý lời mời của thiên đế, mang Bảo Bảo lên thiên cung làm khách. Mà không lâu sau, Bảo Bảo, sẽ trở thành một truyền kỳ của thiên đình!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Ngoại truyện Thanh Hoa phu nhân và Huyền Vũ đại đế

Mây đen tàn đi lộ ra bầu trời xanh lam, Chu Nhi dưới chân ngẩng cao chiếc cổ thon dài, bay thẳng lên trời xanh.

Bóng dáng Lang Quang và Quân Thương tựa vào nhau dần trở nên mơ hồ, cho dù ta dùng pháp lực cũng không thấy rõ lắm!

Ta không nhớ rõ đã bao nhiêu năm kể từ lần chia tay dưới núi năm đó. Thời gian cấp bách, năm tháng mênh mông, mà trong mắt ta cũng chỉ như lặp lại một ngày thôi, thật sự là không cần đến trí nhớ!

Nam Thiên Môn vẫn nguy nga cao ngất như trong trí nhớ cũ của ta, vẫn khí thế trang nghiêm, nhưng tiểu tiên trông coi đã thay đổi, trước kia có hai người mập mập luôn cười vui vẻ, thấy ta là mặt mày hớn hờ hờ: "Phu nhân", lần này, hai người mới có vóc dáng cao gầy, khi thấy ta, vẻ mặt họ nghiêm túc, đan kiếm vào nhau: "Người tới là ai?"

Ta bị giọng nói mười phần khí thế của họ làm chấn động, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đột nhiên có một nam tử cao lớn khoác áo bào thêu rồng đen tiến đến, ánh nắng trắng sáng chiếu đằng sau càng tôn lên thân hình và khuôn mặt anh tuấn của hắn. Dù đã một ngàn năm nhưng năm tháng lại không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên người hắn, không giống ta, vạn vật thay đổi đều hiện rõ ở khóe mắt, muốn che cũng không thể che hết --- mà loại năm tháng đau buồn này lắng đọng lại, mọi người lại gọi ta là người tao nhã có một không hai.

Bọn họ không biết, phải trải qua những việc đau lòng thế nào mới có nét buồn như vậy.

Đột nhiên trong lòng trào lên sự chua xót, ta gạt mình vì có vài giọt nước mắt, liền không nhận được giọt tay che mắt!

Gió thổi làm lay động tay áo màu xanh của ta, trên cánh tay khoắc dải lụa mềm mại như nước, ta đứng trước Nam Thiên Môn rực rỡ lại có vẻ vừa yếu ớt, vừa cô đơn --- sau một ngàn năm, ta đã tiêu tụy như vậy sao?

Trong lúc hoảng hốt, ta cảm thấy dường như giữa chúng ta không còn khoảng cách một ngàn năm mà quay về lúc ban đầu gặp nhau. Khi đó, ta có chí khí, khuôn mặt phấn chấn, hân trầm ổn, mạnh mẽ, lạnh lùng, gặp nhau trước cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhớ tới vạn năm!

Mà lúc này, ta nhìn hắn bước từng bước một về phía trước, khuôn mặt cứng rắn tỏa ra khí lạnh, hắn nhìn không chớp mắt. . . . . Giống như ta không lọt vào mắt hắn.

Hai tiểu tiên kia nhìn thấy hắn lập tức cung kính khom lưng: "Gặp qua Huyền Vũ đại đế!"

Người nọ trả lời một tiếng, lạnh giọng trách mắng hai tiểu tiên: "Thanh Hoa phu nhân đến thăm mà các ngươi cũng dám ngăn cản?"

Giọng nói của hắn lạnh lùng mà xa cách, đến nhìn cũng không nhìn ta... Thậm chí hắn còn không muốn liếc nhìn ta sao?

Lòng ta thông suốt, cuối cùng không luống cuống mà nhìn về phía hai tiểu tiên đang ngờ ngác nhìn nhau không biết Thanh Hoa phu nhân là người phương nào cười yếu ớt: "Họ không biết cũng không có gì lạ, ta đã sớm rũ bỏ danh hiệu Thanh Hoa phu nhân trở về yêu giới, lại lâu không ra ngoài, cũng khó trách vì sao bọn họ không biết!"

"Phiền hai vị đi thông báo một tiếng!" Ta miễn cưỡng cười nhạt nói!

Huyền Vũ đại đế hí mắt nhìn ta, ánh mắt bức người khiến ta như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, giờ phút này, hình như đầu óc ta đã đông cứng, cứ mặc cho hắn nhìn như vậy mà không rời mắt --- có lẽ là, do ta còn lưu luyến hắn?

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng nói: "Buổi triều hôm nay đã tan, ngươi cùng bệ hạ cũng là bằng hữu, ta nghĩ nếu ngươi đi thẳng vào, bệ hạ cũng không trách tội!"

Như vậy là hắn có ý gì? Là muốn cùng ta đi vào sao? Thật ra, ta không hề muốn đi cùng hắn, nếu có lựa chọn, đương nhiên muốn giải quyết dứt khoát

giống năm đó.

Ta vẫn cho là ta đã làm rất tốt, nhưng sao sau nhiều năm gặp lại như vậy, trái tim ta vẫn rung động như cũ?

Ta vẫn cho rằng mình khác với những nữ tử thông thường, là người cảm được cũng buông tay được. Ta vẫn lạnh nhạt nhìn Lang Quang si tình, trong lòng vừa đau lòng vừa khó hiểu, đúng là nha đầu ngốc, sao lại có thể vì một nam nhân phạm trần mà hủy diệt mình, sao lại yêu đến nông nổi này?

Mãi đến năm đó gặp được hắn, ta mới hiểu rõ, một chữ tình không phải đạo lý có thể nói rõ ràng được. Lúc ấy, hắn cũng có nói là muốn kết hôn với ta, vốn dĩ ta không có thân phận gì trên thiên đình để gả cho hắn, chỉ có thể làm thiếp của hắn, cho nên, ta nhận nhiệm vụ dẹp yên vùng Tây Hoang, cố gắng để mình có thân phận xứng đáng với hắn... Chỉ là ta không ngờ, hắn đã sớm có thể từ!

Thê tử của hắn là người sinh ra đã nhà cao cửa rộng, hắn nói với ra hai người không có tình cảm, nhưng dù hắn không yêu thê tử, ta vĩnh viễn cũng không thể sánh vai cùng hắn mà còn phải hành lễ với nữ tử yếu đuối đó?

Đây là việc mà lòng kiêu ngạo của ta không thể chấp nhận, dù sao nguyên thần của ta cũng là một cây mai cứng cỏi kiên cường!

Huống hồ, khi đó thê tử của hắn vừa sinh trưởng nữ cho hắn.

Sau một đêm hoan lạc, hắn ôm ta hứa hẹn, từ nay về sau, trừ ta là thê tử của hắn, hắn sẽ không có nữ nhân nào nữa, hắn luôn mồm nói người hắn yêu chỉ có ta, nữ nhân kia chỉ cười về vì lợi ích của gia tộc, hắn không hề có tình cảm gì với nàng!

Ta khinh thường hỏi hắn: "Người không thích người cũng có thể cưới vào cửa sao? Vậy người muốn ta tin tưởng người cưới ta vì thích ta mà không phải vì thân phận Vạn yêu chi hậu của ta? Người không có tình cảm với thê tử, vậy tiểu công chúa kia từ đâu mà có? Người vì lợi ích của gia tộc là có thể phá hoại cuộc đời một nữ nhân khi còn sống sao?"

Bộ dạng châm biếm của ta kích thích hắn, làm hắn vô cùng tức giận nhưng biết xưa nay ta ăn mềm không ăn cứng liền áp chế lửa giận trong lòng, nghiêng người muốn hôn ta --- có lẽ lúc này hắn tưởng ta chỉ giận dỗi một chút, chỉ cần dỗ dành là không sao, nhưng không nghĩ tới ta lại tránh hắn, xem ra lần này hắn hoàn toàn bị chọc giận, tay hắn nắm thành quyền, chắc hắn muốn dùng sức mạnh để ta phải tuân theo... Ha ha, thì ra hắn là một người như vậy. Bây giờ ta mới thấy rõ ràng...

Thật ra, ta không hiểu vì sao ta lại nổi giận như vậy, thậm chí trong lòng còn cảm thấy đau khổ! Bây giờ, làm gì còn thần tiên nào có chút địa vị mà không thê thiếp từng đàn? Nếu việc cưới chính thất là do gia tộc an bài không thể không tuân theo, thì gặp một người hợp ý cưới làm tiểu thiếp cũng không phải chuyện lạ, chỉ là khi đến lượt ta, ta lại không chấp nhận được.

Cho dù pháp lực của ta không bằng hắn nhưng cũng không thua kém nhiều, vùng Tây Hoang bị chúng ta dùng làm nơi đấu pháp khiến mọi chuyện đều rối tinh rối mù, thiên đế giận dữ sai người tới đưa hắn trở về, trước khi đi, hắn cầm giận nói với ta, hắn sẽ quay lại!

Hắn còn nói, từ trước đến giờ ta cũng không thích hắn, nhưng hắn yêu ta nên nhất định sẽ quay lại, cả đời này của ta chỉ có thể sống trong lồng giam bằng vàng do hắn tạo ra!

Ta nở nụ cười, ta biết khuôn mặt ta khi cười sẽ khuynh quốc khuynh thành, quả nhiên, hắn giật mình sững sờ!

Ta nói gần tai hắn: "Được... ta sẽ đợi người quay lại!"

Nói xong, đôi mắt hắn lóe lên sự vui mừng, ta phát tay áo rời đi!

Ta đứng ở đỉnh tháp cao nhất nhìn bọn họ rời đi, đôi tay xoa bụng dưới.

Đúng vậy, hắn nhất định phải trở về. . . . . Trở về mang.. đứa nhỏ này đi!

Mắt ta chảy xuống từng hàng nước mắt, ta không biết mình hoan ái một đêm là vì biết hai người đã rơi vào bước đường cùng, ta muốn lưu lại chút gì của hắn hay là vì muội muội si tình của ta như ta tự nói với mình vô số lần.

Ta xoa xoa bụng dưới, nhỏ giọng nói: "Lang Quang... hình như... tỷ hiểu được muội rồi!"

Sau đó, mang thai ba năm, cuối cùng ta cũng sinh ra Lang Quang, hắn cũng đã quay lại, nghi thức tráng lệ từ bầu trời xuống chân núi Di Ly, xe mây dãn chữ hi đỏ thắm, các cung nữ vui vẻ ra mặt, thị vị trong cung Huyền Vũ khiêng 360 hòm sính lễ tới!

Đi đầu tiên là hắn và chính thất phu nhân của hắn, họ cũng đi bộ tới đây, nghe nói là vì muốn thể hiện sự tôn trọng với ta!

Hắn ở bên ngoài, để phu nhân của hắn một mình đi vào khuynh bảo ta.

Nữ tử kia nghe nói là người có xuất thân cao quý, con người lạnh nhạt rất giống khí chất thần tiên, nàng nói: "Huyền Vũ đại đế là tôn thần cao quý của thiên giới, người thân là một tiên nữ... À không, hiện tại người chỉ là yêu, nhưng chỉ cần người đồng ý, việc quay lại thiên giới có gì là khó? Hơn nữa, mọi nữ nhân trong tam giới sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, nếu ngay cả con hắn người cũng đã sinh vì sao lại vẫn không chịu gả cho hắn? Nếu người không nghĩ đến mình, thì cũng phải suy nghĩ cho con, khi đứa bé trưởng thành hỏi người về phụ thân của nó, người sẽ trả lời như thế nào?"

"Chỉ cần người đồng ý bước ra cánh cửa này, đi lên xe mây, người sẽ là nữ nhân cao quý nhất ở cung Huyền Vũ trừ ta ra."

Giọng nói của nàng dịu dàng mà lạnh nhạt, mỗi câu đều mang ý khinh thường khuyên ta gả cho phu quân của nàng!

Khi đó, trong lòng ta thờ dài, quả nhiên nàng không yêu hấn. Nghĩ mà xem, nếu một người yêu trượng phu của mình, sao có thể khuyên bảo nữ nhân khác gả cho hấn?

Chuyện giữa vợ chồng bọn họ, ta cũng không quan tâm, nhưng mà, ta có khác người hay không, bọn họ lập tức sẽ biết!

Lúm đồng tiền của ta tươi như hoa nhìn nữ nhân sang trọng kia, khóe mắt lại liếc bóng dáng cao lớn đứng ngoài cửa, cổ tình nói to: "Phu nhân không cần nói nữa, Ngạc Lục Hoa từ trước đến nay nói một không nói hai, ta đã nói không gả cho hấn thì nhất định là không gả cho hấn! Còn vì sao ta sinh hạ đứa nhỏ này... Ngày sau các ngươi sẽ biết!

Câu cuối cùng, ta nói rất có ý tứ, có lẽ ánh mắt ta quá sâu xa, ta nhìn thấy đồng tử của vị luôn tao nhã đoan trang này co rút lại.

Ta nói xong, không nề tình chút nào kêu thị nữ tiễn khách.

Sau đó, vì ta không thỏa hiệp, hấn khẳng khái đưa hài tử đi. Ta biết, nhất định hấn cho rằng tình cảm sâu nặng nhất trong tam giới là tình mẫu tử, chỉ cần đưa hài tử đi, lấy bé uy hiếp ta, ta sẽ vì muốn gặp được con mà bằng lòng theo hấn!

Nhưng mà, hấn không biết. . . . . Không biết đứa nhỏ này tuy được coi là cốt nhục của hấn, nhưng hồn phách là tiểu muội của ta!

Bọn ta, cũng đã đến ngày này!

Sau một cuộc đại chiến, cuối cùng Lang Quang cũng bị bọn họ mang đi, ta gào khóc đuổi theo nhưng lại yên lặng đứng ở đỉnh núi Di Ly.

Đây là số mệnh của nàng, tai kiếp của nàng, hình như cũng là tai kiếp của ta?

Từ đó, ta không ra khỏi núi Di Ly. Mãi đến khi nghe được Lang Quang vì Quân Thương mà cãi lời thiên đế một lần nữa, hấn mới phái người đến mời ta lên thiên đình gặp Lang Quang, khuyên nàng không được cứng đầu như vậy, ta cũng không đi --- tính nết của Lang Quang ta hiểu rất rõ, chuyện nàng đã quyết định thì lời nói của ta có ích gì?

Lang Quang, vẫn may mắn hơn ta nhiều, khi ta nghe được qt vì nàng mà từ bỏ Minh giới, ta liền biết kết quả của nàng dù không tốt cũng không đến mức thê lương như ta, vẫn là đủ rồi!

Chúng ta, chờ trong năm tháng mê mông để tìm một kết quả cuối cùng cho người, cũng là cho ta!

Cho đến hôm nay ta đã hiểu, ta không thể giống những nữ tử bình thường ở trong hoa viên của hấn làm một đóa hoa chi vì hấn mà nở, năm đó xa cách không chỉ là vì ta thất vọng với việc làm của hấn mà còn... Có lẽ ta cũng không nghĩ mình lại yêu hấn như vậy.

Mặc dù yêu nhưng cũng không chống lại được cuộc sống tự do mà ta vẫn mong ước, ta không thể từ bỏ tất cả để đi theo hấn!

Ta khôi phục tinh thần, lúc nhìn nam nhân cao lớn khí thế trước mặt, vẻ mặt đã khôi phục sự lạnh nhạt, ta mỉm cười: "Vậy thì làm phiền tôn thần rồi!"

Lúc nói ra những lời này, ta thấy có sự hoảng sợ lóe lên trong mắt Huyền Vũ đại đế. Giờ phút này, nụ cười ta càng trong suốt, chẳng lẽ hấn cho rằng, chúng ta đã đi đến bước này rồi còn có thể quay lại từ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 1 (Hoàn)

Tình yêu cách ngàn năm khi đó, cho dù không đến mức bùng nổ tất cả nhưng cũng có lúc nồng đậm. Tình yêu, quả nhiên không thể so với hương thơm của rượu. Nghĩ như vậy đột nhiên ta nhớ tới một cô gái thích uống rượu, ý cười bên môi càng sâu sắc.

Nàng thích uống rượu như vậy, cũng là không phải không có đạo lý!

Hấn phục hồi lại tinh thần, hình như trong mắt có chút đau khổ: "Đi theo ta!"

Chúng ta sóng vai đi vào phía trong. Bước chân của hấn rất chậm, rất chậm, từ Nam Thiên Môn đến điện Xích Hà mà đi mất non nửa canh giờ, ta cũng không thúc giục, vì ta biết, có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta "sóng vai mà đứng" rồi!

Phải đi rất lâu, trước cửa Lăng Tiêu Bảo Điện có một người hầu tiến lên, sau khi hỏi rõ chúng ta có phải đến cầu kiến thiên đế không, hấn để chúng ta chờ dưới bậc thềm, xoay người vào trong điện!

Gió thổi động tầng mây, ánh mặt trời chiếu vào quần áo xanh biếc của ta, chúng ta đứng sững vai trước thềm ngọc của Lăng Tiêu Bảo Điện, lòng ta cũng không bình tĩnh nổi!

Thật lâu sau, người hầu kia mới xuất hiện, nói với chúng ta: "Bệ hạ đang chơi cờ với Thái Bạch Kim Tinh ở ngự hoa viên, mời phu nhân cùng tôn thần qua đó!"

Người hầu muốn dẫn đường cho chúng ta nhưng hần lại nói đã biết đường, không cần làm phiền người hầu, để hần đưa ta đi.

Ta biết, hần có chuyện muốn nói cùng ta. Có đôi khi, ta cực kỳ hiểu tính tình của hần!

Chúng ta xuyên qua những cung điện ngọc ngà xinh đẹp ở thiên đình, cũng như nhiều năm trước ở Tây Hoang --- đi một lúc, bỗng nhiên xung quanh nổi gió, mây tản đi, trong không khí có mùi ẩm ướt!

Quả nhiên, hần thở dài một tiếng, xoay người, làm như đau khổ, làm như oán hận chặn đường đi của ta: "Nàng... Luôn vô tình như vậy?"

Ta lùi về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với hần: "Nên buông xuống!"

Hần nghe thấy câu nói này, tinh thần suy sụp, giống như đã già đi mười tuổi, đột nhiên lại lộ vẻ bình tĩnh: "Sao lại đối xử với ta như vậy?"

"Đều là lỗi của ta!" Ta không muốn dây dưa với hần, trong tình yêu vốn không có ai đúng ai sai, hướng chỉ, dù dự tính ban đầu của ta là gì, đúng là ta đã lợi dụng tấm lòng của hần: "Buông xuống đi!"

"Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được. Cho nên người người yêu không nhất định phải ở cùng một chỗ với người, nhưng người ở cùng một chỗ với người chắc chắn phải là người có duyên."

"Không cần lại làm tổn thương đến người vô tội như vậy, hãy đối xử với thế tử người thật tốt, nàng là người tốt." Làm một quý phu nhân trên thiên đình, nữ tử kia đúng là không thể bói móc được điều gì, "Ta nghe nói hôm qua nàng vừa sinh cho người một bé trai nữa, vài ngày sau ta sẽ qua đưa lễ vật!"

Ta cười nói xong, xoay người vòng qua hần đi về phía trước, sau đó, không quay đầu!

Ta không phải Lang Quang, trái tim của ta sớm bị mài mòn theo năm tháng, ta không thể liều lĩnh theo cái gọi là tình yêu giống nàng. Huống chi, ta và hần khác Lang Quang và Quân Thương. Giữa chúng ta vẫn bị ngăn cản bởi cung Huyền Vũ và một nữ tử ung dung tao nhã, đoan trang hiền thực cùng với những đứa con của nàng.

Hần không làm được giống Quân Thương, mà ta, cũng tuyệt đối không thể như Lang Quang!

Mọi vật trên thế gian đều được an bài!

Hôm nay, ta đánh cờ với thiên đế trong ngự hoa viên, hình như thiên đế đang phiền lòng, ta đã nhường cờ mà vẫn bị thua!

Cuối cùng, hần đẩy bàn cờ tướng, cười nói: "Tài đánh cờ của phu nhân đã hơn xưa, trẫm không đánh lại được!"

Ta vừa thu lại quân cờ, vừa nhìn nam tử áo trắng cao nhất trước mặt: "Không phải bệ hạ không đánh lại được, mà tâm bệ hạ không ở chỗ này!"

Thiên đế cười ha ha: "Phu nhân nói cũng đúng!" Thế nhưng ánh mắt hần lại trầm xuống: "Phu nhân đã nhường nhiều lần, ta có để phu nhân phải thất vọng không?"

"Ta nhường là việc của ta, bệ hạ đi nước của bệ hạ, có gì phải thất vọng?" Ta cười yếu ớt: "Có một số việc không thể quá gò ép, cứ để thuận theo tự nhiên đi."

"Không thể quá gò ép, để thuận theo tự nhiên? Tốt, rất tốt." Thiên đế vỗ tay cười, nhưng ánh mắt lại không cười, "Phu nhân nói những lời này là để giải thoát cho trẫm sao?"

"Bệ hạ anh minh cơ trí, không cần một yêu tinh nhỏ nhỏ như ta giải thoát." Ta hứng thú nhìn hần: "Ta sợ bệ hạ cứ làm như vậy vừa hại mình lại vừa hại người! Nhân gian có một câu tuy không lịch sự tao nhã nhưng vô cùng đúng."

"Câu gì?"

"Chớ cùng rút gươm!"

Khi ta nói ra câu này, ánh mắt nam tử đối diện chợt tối, khí thế lạnh lùng, đúng là khí chất thiên tộc uy nghi bốn phía: "Phu nhân đang uy hiếp trẫm?"

"Không dám!" Ta nhìn bốn phía, cong môi với hần, "Lần đầu tiên ta nhìn thấy bệ hạ, cũng là ở nơi này đúng không?"

"Đúng!"

"Khi đó bệ hạ nghìn tuổi nhưng cũng chỉ giống đứa bé mười ba mười bốn tuổi ở nhân gian, cho nên bệ hạ trong mắt ta ngày hôm nay, dù sao cũng uy nghi

hiển hách, quyền thế lớn, lại vẫn là đứa nhỏ cùng ta đánh cờ ngày hôm ấy."

Sắc mặt hắn dịu lại, giật mình thở dài: "Đúng vậy! Xem ra đối với phu nhân, chúng ta đều là tiểu bối rồi!"

"Bệ hạ!" Ta thấy trên mặt mắt hiện rõ vẻ cô đơn, trong lòng khẽ động, thật ra làm thiên đế cũng không tốt lắm, ở chỗ cao khó tránh sự cô độc, đây là điều mà người thường không chịu được!

Nam tử áo trắng nghe thấy tiếng gọi thân thiết của ta, ngẩng đầu mỉm cười: "Nếu là về. . . . . chuyện của nàng, phu nhân không cần nói nữa, phu nhân. . . . Yên tâm đi! Trong lòng trẫm hiểu rõ... Tuyệt đối sẽ không để cho. . . . . Để cho nha đầu kia, chó cùng rứt giậu!"

Hắn nói xong lời cuối cùng, giọng nói đã cực thấp, nhưng ta vẫn nghe ra nỗi cô đơn bất đắc dĩ trong đó!

Nhưng ta, ta biết Lang Quang đã không có việc gì rồi. . . . . Mà ta, cũng nên trở lại núi Di Ly của ta rồi!

Còn người kia, từ nay về sau chỉ còn là một ký ức được ta chôn sâu... Bây giờ chúng ta có thể gặp qua đã đủ vừa lòng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quy Hoàng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.